ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΤΟΥ ΟΛΟΡΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΒΙΒΛΙΑ ΟΚΤΩ.

THUCYDIDIS, OLORI FIL.

DE BELLO PELOPONNESIACO

LIBRI VIII.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΤΟΥ ΟΛΟΡΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΒΙΒΛΙΑ ΟΚΤΩ.

THUCYDIDIS, OLORI FIL.

DE BELLO PELOPONNESIACO
LIBRI VIII.

CUM

VERSIONE LATINA, SCHOLIIS GRÆCIS, ET VIRORUM DOCTORUM ANIMADVERSIONIBUS.

EX EDITIONE

JOANNIS CHRISTOPHORI GOTTLEBERI A.M.

CAROLI LUDOVICI BAVERI A.M.

ACCEDUNT

COMMENTARII CRITICI A TRAUGOTT FREDER. BENEDICT CONSCRIPTI, ET OBSERVATIONES CRITICÆ ERNESTI FRIDERICI POPPO.

VOLUMEN SECUNDUM.

Londini:

EXCUDEBAT J. F. DOVE,

VENEUNT APUD RICARDUM PRIESTLEY.

M,DCCC,XIX.

BOSTON COLLEGE LIBRARY
CHESTNUT HILL, MASS.

PA 4452
A38
1819
v. 2

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ

ΟΛΟΡΟΥ

ΞΥΓΓΡΑΦΗΣ ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

13883

EPITOME LIBRI IV.

Messana in Sicilia ab Atheniensibus descivit. Cap. I. Athenienses Pylum in Peloponneso communierunt, et præsidio firmarunt. III. Quod cum terra marique Peloponnesii oppugnarent, Atheniensium classis suis opem ferens, prælio navali Peloponnesios vicit. XIV. Eo facto cum quadringentos et viginti delectos Peloponnesios in insula Sphacteria, cujus tutandæ caussa ibi locati fuerant, a suis interclusos circumsiderent Athenienses: Lacedæmonios pacem petere coëgerunt. XV. Qua negata, post longam obsidionem tandem egressi in insulam Athenienses, Peloponnesios partim occiderunt, partim vivos ceperunt. XXXVIII. Post hæc Athenienses Corinthios terrestri prælio in ipsorum regione fuderunt, Cythera insulam Lacedæmoniis eripuerunt, Nisæam et longos muros Megarensium occuparunt. XLV. Corcyræorum seditio finem accepit. XLVIII. XLIV. LXIX. Sicilienses fatigati diutino bello, pacem inter se fœdusque fecerunt. LXV. Brasidas, Lacedæmonius dux, parva cum manu per Thessaliam in socios Atheniensium profectus, plurimos ob eorum societate avertit, Amphipolin, Stagirum, Acanthum, Toronen, aliaque multa oppida, deditione accepit. LXXIX. LXXXIX. CXVI. Bœoti Athenienses, qui regionem ipsorum ingressi Delium communierant, prælio in Oropia devicerunt, Delium vi expugnatum receperunt. XCVI. Tandem inducias Lacedæmonii Atheniensesque annuas fecere, per quas, cum Scione et Menda urbes ad Brasidam ab Atheniensibus defecissent, Athenienses exercitu misso Mendam receperunt, Scionen obsidione cinxerunt. CXV. CXXX. etc.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΟΛΟΡΟΥ

ΞΥΓΓΡΑΦΗΣ ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

ΤΟΥ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους, περὶ σίτου ἐκβολὴν, Συρακουσίων δέκα νῆες πλεύσασαι, καὶ Λοκρίδες ἴσαι, Μεσσήνην τὴν ἐν Σικελίᾳ κατέλαβον, αὐτῶν ἐπαγαγομένων· καὶ ἀπέστη Μεσσήνη Ἀθηναίων. ἔπραξαν δὲ τοῦτο μάλιστα οἱ μὲν Συρακούσιοι, ὁρῶντες προσβολὴν ἔχον τὸ χωρίον τῆς Σικελίας, καὶ φοβούμενοι τοὺς Ἀθηναίους, μὴ ἐξ αὐτοῦ ὁρμώμενοί ποτε, σφίσι μείζονι παρασκευῇ ἐπέλθωσιν· οἱ δὲ Λοκροὶ, κατὰ ἔχθος τὸ Ῥηγίνων, βουλόμενοι ἀμφοτέρωθεν αὐτοὺς καταπολεμεῖν. καὶ ἐσεβεβλήκεσαν ἅμα ἐς τὴν Ῥηγίνων οἱ Λοκροὶ πανστρατιᾷ, ἵνα μὴ ἐπιβοηθῶσι τοῖς Μεσσηνίοις· ἅμα δὲ καὶ ξυνεπαγόντων Ῥηγίνων φυγάδων, οἳ ἦσαν παρ' αὐτοῖς. τὸ γὰρ Ῥήγιον ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐστασίαζε, καὶ ἀδύνατα ἦν ἐν τῷ παρόντι τοὺς Λοκροὺς ἀμύνεσθαι· ᾗ μᾶλλον καὶ ἐπετίθεντο. δῃώσαντες δὲ, οἱ μὲν Λοκροὶ τῷ πεζῷ ἀπεχώρησαν, αἱ δὲ νῆες Μεσσήνην ἐφρούρουν· καὶ ἄλλαι αἱ πληρούμεναι ἔμελλον, αὐτόσε ἐγκαθορμισάμεναι, τὸν πόλεμον ἐντεῦθεν ποιήσεσθαι.

β'. 2. Ὑπὸ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τοῦ ἦρος, πρὶν τὸν σῖτον ἐν ἀκμῇ εἶναι, Πελοποννήσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀττικήν· ἡγεῖτο δὲ Ἄγις ὁ Ἀρχιδάμου Λακεδαιμονίων βασιλεύς· καὶ ἐγκαθεζόμενοι ἐδῄουν τὴν γῆν. Ἀθηναῖοι δὲ τάς τε τεσσαράκοντα ναῦς ἐς Σικελίαν ἀπέστειλαν, ὥσπερ παρεσκευάζοντο, καὶ στρατηγοὺς τοὺς ὑπολοίπους, Εὐρυμέδοντα καὶ Σοφοκλέα. Πυθόδωρος γὰρ ὁ τρίτος αὐτῶν ἤδη προαφῖκτο ἐς Σικελίαν. εἶπον δὲ τούτοις καὶ Κερκυραίων ἅμα παραπλέοντας τῶν ἐν τῇ πόλει ἐπιμεληθῆναι, οἳ ἐλῃστεύοντο ὑπὸ

Ἐκβολήν] Eustath. p. 1405. ὅ ἐστιν, ἡ πρώτη ἐκ τῆς κάλυκος τῶν ἀσταχύων ἔκφυσις. Wass. Add. Suidam in σίτου, et Polluc. I. 61. Duck.

Τὸ Ῥηγίνων] Gr. τῶν Ῥηγίνων. Sed recepta lectio venustior. Wass.

Παραπλέοντας] Pro παραπλέουσι, ait Scholiastes. Eamdem mutationem casus participii observat II. 11. in his: Πᾶσι γὰρ, ἐν τοῖς ὄμμασι καὶ ἐν τῷ παραυτίκα ὁρᾶν πάσχοντάς τι ἀηθὲς, ὀργὴ προσπίπτει. Nec infrequens est apud alios. Aristophan. Equitib. 1391. Νῦν οὖν ἐγώ σοι παραδίδωμ' εἰς τοὺς

τῶν ἐν τῷ ὄρει φυγάδων· καὶ Πελοποννησίων αὐτόσε νῆες ἑξήκοντα παρεπεπλεύκεσαν τοῖς ἐν τῷ ὄρει τιμωροί· καὶ λιμοῦ ὄντος μεγάλου ἐν τῇ πόλει, νομίζοντες κατασχήσειν ῥᾳδίως τὰ πράγματα. Δημοσθένει δὲ, ὄντι ἰδιώτῃ, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τὴν ἐξ Ἀκαρνανίας, αὐτῷ δεηθέντι, εἶπον χρῆσθαι ταῖς ναυσὶ ταύταις, ἢν βούληται, περὶ τὴν Πελοπόννησον.

γ΄. 3. Καὶ ὡς ἐγένοντο πλέοντες κατὰ τὴν Λακωνικὴν, καὶ ἐπυνθάνοντο, ὅτι αἱ νῆες ἐν Κερκύρᾳ ἤδη εἰσὶ τῶν Πελοποννησίων, ὁ μὲν Εὐρυμέδων καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἠπείγοντο ἐς τὴν Κέρκυραν. ὁ δὲ Δημοσθένης ἐς τὴν Πύλον πρῶτον ἐκέλευε σχόντας αὐτοὺς, καὶ πράξαντας ἃ δεῖ, τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι. ἀντιλεγόντων δὲ, κατὰ τύχην χειμὼν ἐπιγενόμενος κατήνεγκε τὰς ναῦς ἐς τὴν Πύλον. καὶ ὁ Δημοσθένης εὐθὺς ἠξίου τειχίζεσθαι τὸ χωρίον. ἐπὶ τούτῳ γὰρ ξυνεκπλεῦσαι. καὶ ἀπέφαινε πολλὴν εὐπορίαν ξύλων τε καὶ λίθων, καὶ φύσει καρτερὸν ὂν, καὶ ἔρημον αὐτό τε καὶ ἐπιπολὺ τῆς χώρας. ἀπέχει γὰρ σταδίους μάλιστα ἡ Πύλος τῆς Σπάρτης τετρακοσίους, καὶ ἔστιν ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ ποτὲ οὔσῃ γῇ. καλοῦσι δὲ αὐτὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι Κορυφάσιον. οἱ δὲ πολλὰς ἔφασαν εἶναι ἄκρας ἐρήμους τῆς Πελοποννήσου, ἢν βούληται καταλαμβάνων τὴν πόλιν δαπανᾷν.

ἀγροὺς Αὐτὰς ἰέναι λαβόντα. Lucian de Electr. p. 370. Οἷς ἐξῆν πλουτεῖν ἀναλέγοντας τῶν αἰγείρων τὰ δάκρυα. Ex illis, εἶπον δὲ—ἐπιμεληθῆναι, usum verbi εἰπεῖν cum Infinitivo ostendit Thomas Mag. in βούλομαι. Duck.

Ταῖς ναυσὶ ταύταις] Cum illis, puto, quæ Acarnanibus adversus Ambraciotas auxilio venerant, quas, victis Ambraciotis, Demosthenes Athenas reduxerat. Lib. III. Cap. 107. et 114. De Demosthene non recte Scholiasta Aristoph. Equit. 55. ἀποσταλεὶς εἰς Σικελίαν, διὰ τὸν αὐτόθι πόλεμον. Sunt et alii ibi illius errores, veluti, quod Pylum confundit cum Πύλαις, ubi Leonidas cecidit, quo nomine etiam eum notat Holsten. ad Steph. Πύλαι, v. et qnod Leonidam Macedonum et Lacedæmoniorum Regem vocat. Duck.

Ἠπείγοντο] Cl. ὑπῆγοντο. corrupte. Wass.

Καλοῦσι δὲ αὐτὴν] Non Pylum, sed illam partem agri Messeniaci, in quo Pylus sita est. Ita Holstenius ad Stephan. v. Πύλος. Etiam Pausanias Messen. XXXVI. promontorium vocat Coryphasium, et in eo Pylum a promontorio Coryphasio distinguit. Item Strabo VIII. 348. Et Stephanus in Κορυφάσιον. Idem tamen v. Πύλος: Πύλος πόλις ἐν Μεσσήνῃ. Ἐκαλεῖτο δὲ Κορυφάσιον. Et Scholiastes Thucyd. ad V. 18. Coryphasium exponit Pylum. Non necessaria quidem videri possit illa interpretatio. Nam ibi nomine Coryphasii, quod restitui Lacedæmoniis inter eos et Athenienses convenerat, contineri potest Pylus, quæ erat in promontorio Coryphasio. Sed confirmat quodammodo Scholiastæ interpretationem ipse Thucydides, qui deinde Cap. 35. scribit, Athenienses Lacedæmoniis ex legibus pacis non voluisse reddere Pylum. Casaubonus quoque ad Strabon. VIII. 359. verba hæc Thucydidis καλοῦσι δὲ αὐτὴν, non ad proxime præcedentia ἐν τῇ Μεσσηνίων γῇ sed ad ipsam Pylum refert; quam quia Strabo sub Coryphasio fuisse dicit, ideo ipsam etiam Coryphasium dictam putat. Duck.

Δαπανᾷν] Hoc est, inquit Suidas, nostrum laudans, h. v. εἰς ἀναλώματα μεγάλα ἐμβάλλειν. infra μέχρι lego contra Codices, quomodo et Herodotus. vid. Eustath. et T. Magist. Wass. Thomas scribit, Thucydidem semper dicere μέχρι etiam sequente vocali, ceteros tantum sequente consonante

τῷ δὲ διάφορόν τι ἐδόκει εἶναι τοῦτο τὸ χωρίον ἑτέρου μᾶλλον, λιμένος τε προσόντος, καὶ τοὺς Μεσσηνίους οἰκείους ὄντας αὐτῷ τοαρχαῖον, καὶ ὁμοφώνους τοῖς Λακεδαιμονίοις, πλεῖστ᾽ ἂν βλάπτειν ἐξ αὐτοῦ ὁρμωμένους, καὶ βεβαίους ἅμα τοῦ χωρίου φύλακας ἔσεσθαι.

δ΄. 4. Ὡς δὲ οὐκ ἔπειθεν οὔτε τοὺς στρατηγοὺς, οὔτε τοὺς στρατιώτας, ὕστερον καὶ τοῖς ταξιάρχοις κοινώσας, ἡσύχαζεν ὑπὸ ἀπλοίας, μέχρις αὐτοῖς τοῖς στρατιώταις σχολάζουσιν ὁρμὴ ἐπέπεσε περὶ στάσιν ἐκτειχίσαι τὸ χωρίον. καὶ ἐγχειρήσαντες εἰργάζοντο, σιδήρια μὲν λιθουργὰ οὐκ ἔχοντες, λογάδην δὲ φέροντες λίθους, καὶ ξυνετίθεσαν, ὡς ἕκαστόν τι ξυμβαίνοι. καὶ τὸν πηλὸν, εἴπου δέοι χρῆσθαι, ἀγγείων ἀπορίᾳ, ἐπὶ τοῦ νώτου ἔφερον, ἐγκεκυφότες τε, ὡς μάλιστα μέλλοι ἐπιμένειν, καὶ τὼ χεῖρε ἐς τοὐπίσω ξυμπλέκοντες, ὅπως μὴ ἀποπίπτοι. παντί τε τρόπῳ ἠπείγοντο φθῆναι τοὺς Λακεδαιμονίους, τὰ ἐπιμαχώτατα ἐξεργασάμενοι, πρὶν ἐπιβοηθῆσαι. τὸ γὰρ πλέον τοῦ χωρίου αὐτὸ καρτερὸν ὑπῆρχε, καὶ οὐδὲν ἔδει τείχους.

έ. 5. Οἱ δὲ ἑορτήν τινα ἔτυχον ἄγοντες, καὶ ἅμα, πυνθανόμενοι, ἐν ὀλιγωρίᾳ ἐποιοῦντο, ὡς, ὅταν ἐξέλθωσιν, ἢ οὐχ

Phrynichus ubique μέχρι et ἄχρι dici jubet, ac μέχρις et ἄχρις ἀδόκιμα pronunciat. Vid. ibi Nunnes. Liber Cass. quamplurimis locis habet μέχρι sequente vocali. Duck.

Τοὺς Μεσσηνίους οἰκείους ὄντας] Non liquet, Demosthenem secum adduxisse Messenios a Naupacto, quod hic dicit Scholiastes. Eos postea demum ad illum venisse intelligitur e Cap. 9. et 32. Messenios autem, qui Naupactum tenebant, cur οἰκείους Πύλῳ et Lacedæmoniis ὁμοφώνους esse dicat Thucydides, cognosci potest e Pausan. Messen. XXIV. et XXVII. Pro βλάπτειν Portus videtur maluisse βλάψειν, ut conveniat cum τῷ ἔσεσθαι. Duck.

Τοῖς ταξιάρχοις] Ordinum præfectos Taxiarchos appellabant Athenienses: qui deni ex singulis tribubus legi solebant. Horum munus erat, ordines militares instruere etc. Vide Sigonium de Rep. Athen. l. 4. Huds.

Περὶ στάσιν] Jungi debet τῷ σχολάζουσιν. vid. Abr. 376. qui et conjecturam, quam habuit, profert. Heilm. leg. περιστᾶσιν, ut est in Steph. 2. ut sit Dat. ad στρατιώταις, qui animum mutarant. p. 465. Gottl.

Περὶ στάσιν] i. e. κατὰ στάσιν, per tumultum, repentino impetu. Παράστασις, Abreschii conjectura, sapit recentiorem Græcitatem. Etsi παραστῆναι sæpius notat, in mentem venire: ut c. 61. med. Quodsi cum Gottl. retuleris ad σχολάζουσι, στάσις erit statio, standi et sedendi otium in statione illa. Baver.

Λιθουργὰ] Sic Mss. et Schol. Suidas λιθουργικὰ corrupte. Pollux etiam VII. 125. hinc emendandus ex C. A. λιθουργικὴ est ars ipsa. vid. Diodor. 317. c. Wass. Locus Suidæ est v. λογάδην, ubi et male ξυμβαίνει habet. Duck.

Αὐτὸ καρτερὸν] Abr. conjicit αὐτοκάρτερον. Antea φύσει καρτερ. 377. ubi plura collecta cum αὐτὸς comp. Gottl.

Αὐτὸ καρτ.] Nil opus Abreschiano, αὐτοκάρτερον, ut conficto vocabulo utut ex analogia. αὐτὸ est καθ᾽ αὐτὸ, per se, sua natura, jam. Baver.

Οἱ δὲ ἑορτήν τ. ἔ. ἄ. κ. ἅ. π. ἐν ὀλιγωρίᾳ ἐποιοῦντο] Forsan hostes non contemnebant, sed ideo in prœlium non exibant, quod diem festum agebant; nam diebus festis, uti Carneo mense toto, quia ille festis plenus, a militia abstinebant Lacedæmonii. Huds.

ὑπομενοῦντας σφᾶς, ἢ ῥᾳδίως ληψόμενοι βίᾳ. καί τι αὐτοὺς ὁ στρατὸς ἔτι ἐν ταῖς Ἀθήναις ὢν ἐπέσχε. τειχίσαντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι [τοῦ χωρίου] τὰ πρὸς ἤπειρον, καὶ ἃ μάλιστα ἔδει, ἐν ἡμέραις ἓξ, τὸν μὲν Δημοσθένην μετὰ νεῶν πέντε αὐτοῦ φύλακα καταλείπουσι, ταῖς δὲ πλείοσι ναυσὶ τὸν ἐς τὴν Κέρκυραν πλοῦν καὶ Σικελίαν ἠπείγοντο.

στ'. 6. Οἱ δ' ἐν τῇ Ἀττικῇ ὄντες Πελοποννήσιοι, ὡς ἐπύθοντο τῆς Πύλου κατειλημμένης, ἀνεχώρουν κατὰ τάχος ἐπ' οἴκου· νομίζοντες μὲν οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἆγις ὁ βασιλεὺς οἰκεῖον σφίσι τὸ περὶ τὴν Πύλον· ἅμα δὲ, πρωῒ ἐσβαλόντες, καὶ τοῦ σίτου ἔτι χλωροῦ ὄντος, ἐσπάνιζον τροφῆς τοῖς πολλοῖς. χειμών τε ἐπιγενόμενος μείζων παρὰ τὴν καθεστηκυῖαν ὥραν, ἐπίεσε τὸ στράτευμα. ὥστε πολλαχόθεν ξυνέβη ἀναχωρῆσαί τε θᾶσσον αὐτοὺς, καὶ βραχυτάτην γενέσθαι τὴν ἐσβολὴν ταύτην. ἡμέρας γὰρ πεντεκαίδεκα ἔμειναν ἐν τῇ Ἀττικῇ.

ζ'. 7. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον Σιμωνίδης, Ἀθηναίων στρατηγὸς, Ἠϊόνα τὴν ἐπὶ Θρᾴκης, Μενδαίων ἀποικίαν, πολεμίαν δὲ οὖσαν, ξυλλέξας Ἀθηναίους τε ὀλίγους ἐκ τῶν φρουρίων, καὶ τῶν ἐκείνῃ ξυμμάχων πλῆθος, προδιδομένην κατέλαβε. καὶ παραχρῆμα ἐπιβοηθησάντων Χαλκιδέων καὶ Βοττιαίων, ἐξεκρούσθη τε, καὶ ἀπέβαλε πολλοὺς τῶν στρατιωτῶν.

η'. 8. Ἀναχωρησάντων δὲ τῶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς Πελοποννησίων, οἱ Σπαρτιᾶται, αὐτοὶ μὲν καὶ οἱ ἐγγύτατα τῶν περιοίκων, εὐθὺς ἐβοήθουν ἐπὶ τὴν Πύλον· τῶν δὲ ἄλλων Λακεδαιμονίων βραδυτέρα ἐγίγνετο ἡ ἔφοδος, ἄρτι ἀφιγμένων ἀφ' ἑτέρας στρατιᾶς. περιήγγελλον δὲ κατὰ τὴν Πελοπόννησον, βοηθεῖν ὅτι τάχιστα ἐπὶ Πύλον. καὶ ἐπὶ τὰς ἐν τῇ Κερκύρᾳ ναῦς σφῶν

Ὑπομενοῦντας] Pro ὑπομενούντων, dicit Scholiastes. H. Stephanus Animadv. in Lib. de Dialect. p. 22. hunc usum accusativi pro genitivo absoluto non nisi in accusativis participiorum locum habere putat. Duck.

Ordinem constituit Abr. p. 378. ὑπομενοῦντας pendet ab ἐν ὀλιγωρίᾳ ἐπ. Gottl.

Καί τι αὐτούς] Cl. καί τι καὶ αὐτούς. recte. Wass.

Πρωῒ—πολλοῖς] Thom. Magister. Idem.

Παρὰ τὴν] Περὶ Marg. De h. permut. περὶ et παρὰ Abr. p. 379. Gottl.

Παρὰ τ. καθεστ. ὥρ.] Παρὰ hic est, præter, supra. Si pro περὶ esset, adderetur, ἢ. π. B.

Μενδαίων] Hunc locum citat Harpocration h. v. Vid. Schol. Lycophr. p. 50. et Stephanum, Plin. Lib. VI. Cap. 6. Xenoph. 442. a Pausan. 614. Plutarch. Cimone 483. Wass. Vid. ad lib. I. Cap. 98. Duck.

τὰς ἑξήκοντα ἔπεμψαν· αἳ, ὑπερενεχθεῖσαι τὸν Λευκαδίων ἰσθμὸν, καὶ λαθοῦσαι τὰς ἐν Ζακύνθῳ Ἀττικὰς ναῦς, ἀφικνοῦνται ἐπὶ Πύλον. παρῆν δὲ ἤδη καὶ ὁ πεζὸς στρατός. Δημοσθένης δὲ, προσπλεόντων ἔτι τῶν Πελοποννησίων, ὑπεκπέμπει φθάσας δύο ναῦς, ἀγγεῖλαι Εὐρυμέδοντι καὶ τοῖς ἐν ταῖς ναυσὶν ἐν Ζακύνθῳ Ἀθηναίοις, παρεῖναι, ὡς τοῦ χωρίου κινδυνεύοντος. καὶ αἱ μὲν νῆες κατὰ τάχος ἔπλεον, κατὰ τὰ ἐπεσταλμένα ὑπὸ Δημοσθένους· οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι παρεσκευάζοντο ὡς τῷ τειχίσματι προσβαλοῦντες κατά τε γῆν, καὶ κατὰ θάλασσαν, ἐλπίζοντες ῥαδίως αἱρήσειν οἰκοδόμημα διὰ ταχέων εἰργασμένον, καὶ ἀνθρώπων ὀλίγων ἐνόντων. προσδεχόμενοι δὲ καὶ τὴν ἀπὸ τῆς Ζακύνθου τῶν Ἀττικῶν νεῶν βοήθειαν, ἐν νῷ εἶχον, ἢν ἄρα μὴ πρότερον ἕλωσι, καὶ τοὺς ἔσπλους τοῦ λιμένος ἐμφράξαι, ὅπως μὴ ᾖ τοῖς Ἀθηναίοις ἐφορμίσασθαι ἐς αὐτόν. ἡ γὰρ νῆσος ἡ Σφακτηρία καλουμένη, τόν τε λιμένα παρατεί-

Ἑξήκοντα] Diodor. ut videtur, τεσσάρακοντα πέντε, p. 317. c. De Zacyntho v. Livium XXVI. 24. olim Hyrie, hodie *Zante*. Wheeler. Itinerar. p. 39. Schol. Theocriti δ. 33. Wass.

Αἳ ὑπερενεχθεῖσαι, etc.] Quod hic Thucydides vocat ὑπερενεχθῆναι, Strabo (l. 8.) vocat ὑπερνεολκεῖν. naves enim non remigio, sed machinis hunc Isthmum superabant, qui quidem pluries mutavit faciem, modo rescissus et apertus, ut compendium fieret circuitionis totius Leucadiorum peninsulæ, ut a Cypselo Corinthio; postea vero per alluviones redditus pristinæ formæ. Vide Plinium, l. 4. c. 1. *Palmerius* Exercit. pag. 50. Huds. Thucydides eodem, quo hic, verbo, et de eadem re etiam supra utitur III. 15. Καὶ ὁλκοὺς παρεσκεύαζον τῶν νεῶν ἐν τῷ ἰσθμῷ, ὡς ὑπεροίσοντες ἐκ τῆς Κορίνθου ἐς τὴν πρὸς Ἀθήνας θάλασσαν. Et III. 81. Καὶ ὑπερενεγκόντες τὸν Λευκαδίων ἰσθμὸν τὰς ναῦς, ὅπως μὴ περιπλέοντες ὀφθῶσιν, ἀποκομίζονται. Duck.

Κατὰ τὰ ἐπεσταλμένα ὑπὸ Δημοσθένους] Ammonius ἐπιστεῖλαι coarctat ad litteras: Ἐπιστεῖλαι μὲν, inquit, διὰ γραμμάτων. Ἐπισκῆψαι δὲ διὰ λόγων. Sed Thomas Magist. in Ἐπετειλάμην: Ἐπιστεῖλαι οὐ μόνον τὸ διὰ γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ αὐτοπροσώπως κελεῦσαι καὶ ἐπιστολὴ ὡσαύτως. Et hunc usum τοῦ ἐπιστεῖλαι recte ex hoc et alio loco Thucydidis ostendit. Sic Aristoph. Nubib. 608. Ἡ Σελήνη συντυχοῦσ' ἡμῖν ἐπέστειλε φράσαι Πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναίοις. Æschyl. Sept. adv. Theb. 1020. Οὕτω μὲν ἀμφὶ τοῦδ' ἐπέσταλται λέγειν. Plura de hoc, et de ἐπιστολὴ Stanlei. ad Æsch. Prometh. v. 3. Duck.

Νεῶν βοήθειαν] Hoc loco mirum est, βοήθειαν poni pro ἔφοδον. nam βοήθεια est amicorum auxilium, et fortasse non invenitur alibi ea vox in hoc significatu, nisi apud Diodorum Sic. l. 14. p. 422. Ed. Steph. *Palmerius* in Exercitation. pag. 50. Huds. Addit Palmerius verba Diodori de Carthaginiensibus, qui Motyen habitabant, imminente iis cum magnis copiis Dionysio tyranno: Προσδεχόμενοι τὴν ἐκ Καρχηδονίων δύναμιν οὐ κατεπλήττοντο τὴν Διονυσίου βοήθειαν, ac dicit ibi βοήθειαν non aliter posse accipi, quam pro *aggressione*. Vel argutatur, vel non intelligo illius sententiam: nam non videre possum, βοήθειαν hic aliter usurpari, quam alibi apud Thucydidem et alios. Sententia hujus loci est, Peloponnesios exspectasse et prævidisse Atticam classem, utpote amicam, auxilio venturam Atheniensibus, qui Pyli erant. Et ita recte Interpres. Nec opus est aliud acumen hic quæri. In Diodori l. d. βοήθεια non male vertitur *exercitus*. Nam sic quoque dicuntur copiæ, quæ conveniunt et concurrunt ad auxilium ferendum, et auxilia multorum conjuncta. Thucyd. III. 4. Ἔπρασσον, ὅπως τις βοήθεια ἥξει. Ibid. 113. Καὶ ἔγνω, ὅτι ἡ ἀπὸ τῆς πόλεως βοήθεια διέφθαρται. Et in eo, quod etiam Lexica habent e Platonis Epist. VII. Ὥστε αὐτῷ τε οἰκείας, καὶ ἀλλήλαις εἶναι (τὰς τῆς Σικελίας πόλεις) πρὸς τὰς τῶν βαρβάρων βοηθείας, adversus vim, opes, copias barbarorum. Duck.

νουσα, καὶ ἐγγὺς ἐπικειμένη, ἐχυρὸν ποιεῖ, καὶ τοὺς ἔσπλους στενοὺς, τῇ μὲν δυεῖν νεοῖν διάπλουν, κατὰ τὸ τείχισμα τῶν Ἀθηναίων, καὶ τὴν Πύλον· τῇ δὲ, πρὸς τὴν ἄλλην ἤπειρον, ὀκτὼ ἢ ἐννέα. ὑλώδης τε καὶ ἀτριβὴς πᾶσα ὑπ' ἐρημίας ἦν, καὶ μέγεθος περὶ πεντεκαίδεκα σταδίους μάλιστα. τοὺς μὲν οὖν ἔσπλους ταῖς ναυσὶν ἀντιπρώρους βύζην κλῄσειν ἔμελλον· τὴν δὲ νῆσον ταύτην φοβούμενοι, μὴ ἐξ αὐτῆς τὸν πόλεμον σφίσι ποιῶνται, ὁπλίτας διεβίβασαν εἰς αὐτὴν, καὶ περὶ τὴν ἤπειρον ἄλλους ἔταξαν. οὕτω γὰρ τοῖς Ἀθηναίοις τήν τε νῆσον πολεμίαν ἔσεσθαι, τήν τε ἤπειρον, ἀπόβασιν οὐκ ἔχουσαν. τὰ γὰρ αὐτῆς τῆς Πύλου, ἔξω τοῦ ἔσπλου, πρὸς τὸ πέλαγος ἀλίμενα ὄντα, οὐχ ἕξειν ὅθεν ὁρμώμενοι ὠφελήσουσι τοὺς αὑτῶν. σφεῖς δὲ, ἄνευ τε ναυμαχίας καὶ κινδύνου, ἐκπολιορκήσειν τὸ χωρίον, κατὰ τὸ εἰκὸς, σίτου τε οὐκ ἐνόντος, καὶ δι' ὀλίγης παρασκευῆς κατειλημμένου. ὡς δ' ἐδόκει αὐτοῖς ταῦτα, καὶ διεβίβαζον ἐς τὴν νῆσον τοὺς ὁπλίτας, ἀποκληρώσαντες ἀπὸ πάντων τῶν λόχων, καὶ διέβησαν μὲν καὶ ἄλλοι πρότερον κατὰ διαδοχήν· οἱ δὲ τελευταῖοι καὶ ἐγκαταλειφθέντες, εἴκοσι καὶ τετρακόσιοι ἦσαν, καὶ Εἵλωτες οἱ περὶ αὐτούς. ἦρχε δ' αὐτῶν Ἐπιτάδας ὁ Μολόβρου.

Δυεῖν νεοῖν] Quidam Mss. δυοῖν. De his varie tradit Eustathius. Nam in Iliad. κ'. p. 802. e *Lexico rhetorico* scribit, Atticos δυοῖν in genitivo et dativo dicere: δυεῖν rarum esse apud veteres, sed tamen eo uti Thucydidem, recentiores autem δυεῖν scribere contra analogiam: nam nullum dualem in ειν exire. At in Odyss. φ'. p. 1907. ex Heraclide, veterem linguam Atticam diphthongum οι in ει mutare, ut δυεῖν pro δυοῖν, οἴκει pro οἴκοι, et πεῖος pro ποῖος. Hæc ille. Δυεῖν est apud Æschyl. Prom. 777. Δυεῖν λόγοιν θατέρῳ. Sed Aristoph. Equ. 318. Μεῖζον ἦν δυοῖν δοχμαῖν, et Menander apud Suidam in ἅβρα: Μήτηρ ταῖν ἀδελφαῖν ταῖν δυοῖν. DUCK.

Ἀντιπρώρους] Non adspernandum videtur ἀντιπρώροις, quod nonnulli Codd. habent. Nam ἀντίπρωρος epitheton extra metaphoram ubique navibus adponitur. Thucyd. II. 91. Καὶ ἴσχουσαι ἀντίπρωροι. III. 13. Τὰς μὲν πλείους καὶ μετεώρους ἤδη καὶ ἀντιπρώρους τῶν νεῶν. Arrianus, a Suida in βύζην laudatus, I. de Exped. Alex. 20. Καὶ κατὰ τὸ στόμα τοῦ λιμένος, ᾗπερ τὸ στενότατον ἦν, ἀντιπρώρους βύζην τὰς τριήρεις ὁρμίζοντες, ἀποκέκλεισαν, τῷ μὲν Περσικῷ ναυτικῷ τὸν λιμένα, τοῖς Μιλησίοις δὲ τὴν ἐκ τῶν Περσῶν ὠφέλειαν. Et II. 20. Καὶ ἅμα ἀντιπρώροις τριήρεσι πολλαῖς ὁρῶν πεφραγμένον τὸν ἔσπλουν. Quæ Thucydideis his simillima sunt. Certe multo facilius intelligitur, quid sint naves ἀντίπρωροι, quam ἔσπλοι ἀντίπρωροι. Ἀντιπρώροις etiam probavit Interpres. Quid sit βύζην, exponunt Suidas et Hesychius. DUCK.

Νῆσον] Νῆσον ταύτην φοβούμενοι πολεμίαν ἔσεσθαι Gr. ex interprete quodam. WASS. Etiam suspicari quis possit, a scriba esse, eumque, quum hic posuisset νῆσον, deinde oculos conjecisse in eamdem vocem, quæ est in tertio ante hunc versu, et quum cœpisset scribere, quæ ibi leguntur, ταύτην φοβούμενοι, mox animadverso errore ea non voluisse delere. DUCK.

Κατειλημμ.] Intell. de apparatu, quo occupatum communiverant. v. Cap. 5. Sic παρασκευὴ τοῦ χωρίου. c. 75. Abr. 380. G.

Δι' ὀλίγης παρασκευῆς κατειλημμένου.] Si ad χωρίον referatur cum Abreschio, sane debeat esse κατειλημμένον. Quidni referatur ad σίτου, ut frumentum dicatur per exiguum apparatum esse captum, raptum, occupatum? Nec tamen illud improbaverim. BAUER.

Καὶ ἐγκαταλειφθέντες] Adversus Scholi-

θ'. 9. Δημοσθένης δὲ, ὁρῶν τοὺς Λακεδαιμονίους μέλλοντας προσβάλλειν ναυσί τε ἅμα καὶ πεζῷ, παρεσκευάζετο καὶ αὐτὸς, καὶ τὰς τριήρεις, αἵπερ ἦσαν αὐτῷ ἀπὸ τῶν καταλειφθεισῶν, ἀνασπάσας, ὑπὸ τὸ τείχισμα προσεσταύρωσε, καὶ τοὺς ναύτας ἐξ αὐτῶν ὥπλισεν ἀσπίσι τε φαύλαις, καὶ οἰσυΐναις ταῖς πολλαῖς. οὐ γὰρ ἦν ὅπλα ἐν χωρίῳ ἐρήμῳ πορίσασθαι. ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐκ ληστρικῆς Μεσσηνίων τριακοντόρου καὶ κέλητος ἔλαβον, οἳ ἔτυχον παραγενόμενοι. ὁπλῖταί τε τῶν Μεσσηνίων τούτων ὡς τεσσαράκοντα ἐγένοντο, οἷς ἐχρῆτο μετὰ τῶν ἄλλων. τοὺς μὲν οὖν πολλοὺς τῶν τε ἀόπλων καὶ ὡπλισμένων ἐπὶ τὰ τετειχισμένα μάλιστα καὶ ἐχυρὰ τοῦ χωρίου πρὸς τὴν ἤπειρον ἔταξε· προειπὼν ἀμύνασθαι τὸν πεζὸν, ἢν προσβάλῃ. αὐτὸς δὲ ἀπολεξάμενος ἐκ πάντων ἑξήκοντα ὁπλίτας, καὶ τοξότας ὀλίγους, ἐχώρει ἔξω τοῦ τείχους ἐπὶ τὴν θάλασσαν, ᾗ μάλιστα ἐκείνους προσεδέχετο πειράσειν ἀποβαίνειν. ἐς χωρία μὲν χαλεπὰ καὶ πετρώδη πρὸς τὸ πέλαγος τετραμμένα, σφίσι δὲ τοῦ τείχους ταύτῃ ἀσθενεστάτου ὄντος, ἐπισπάσασθαι αὐτοὺς ἡγεῖτο προθυμήσεσθαι. οὔτε γὰρ αὐτοὶ ἐλπίζοντες ποτὲ ναυσὶ κρατήσεσθαι, οὐκ ἰσχυρὸν ἐτείχιζον, ἐκείνοις τε βιαζομένοις τὴν ἀπόβασιν, ἁλώσιμον τὸ χωρίον γίγνεσθαι. κατὰ τοῦτο οὖν πρὸς αὐτὴν τὴν θάλασσαν χωρίσας ἔταξε τοὺς ὁπλίτας, ὡς εἴρξων, ἢν δύνηται· καὶ παρεκελεύσατο τοιάδε.

asten καὶ hic vacare scribentem disputat Stephanus Animadvers. in Lib. de Dial. pag. 33. et particulam hanc potius paullo superius ante διεβίβαζον abundare putat. Duck.

Ἀνασπάσας] Vide Suidam in ἀνασπᾷ. Wass.

Προσεσταύρωσε] Mihi verior videtur interpretatio secunda apud Scholiasten, ξύλοις ὀρθοῖς προσωχύρωσεν αὐτάς. Nam et VII. 25. dicit, Syracusanos vallos, σταυροὺς, in mari defixisse, ut intra illos naves suæ stationem haberent, eamque munitionem σταύρωσιν vocat. Et ibid. Cap. 38. Niciam ante naves suas σταύρωμα in mari defixum habuisse, quod iis pro portu clauso esset. Add. ad II. 75. Distinctionem quoque non post ἀνασπάσας, sed post τείχισμα ponendam puto cum Valla. Duck.

Οἰσυΐναις] Locum citat Pollux X. 176. Vid. et Suidam in οἰσυΐναις. Wass. Γέῤῥα οἰσύϊνα Lucian. Dial. mort. p. 293. Adi Lips. III. de Milit. Rom. 2. et Cerd. ad Virgil. VII. Æneid. 632. Suidas omisso αὐτῶν habet ἐξώπλισεν. Duck.

Ληστρικῆς] Noster fere semper alias ληστικῆς. Wass. Vid. ad. I. 4. et 13. De τριακοντόροις Salmas. Observat. ad Jus Attic. et Rom. pag. 705. et seqq. De κέλησι Idem ibid. pag. 698. et Scheffer. II. de Milit. Nav. 2. Duck.

Ἀμύνασθαι] Vide Suidam et Hesych.— Wass.

Προθυμήσεσθαι] Hoc verbo non opus est. v. et Schol. Supplenda sunt quædam. v. Abr. 381. Gottl.

Ἐπισπ. — — προθυμ.] Si sit προθυμεῖσθαι, non redundet hoc verbum. Sed futurum plane alienum est, etiam suppleto εἰς τὸ, cum Abr. vel ὥστε, cui præsens utique subjiceretur. Sed ipsum ἐπισπάσασθαι est pro futuro, ut sæpe. Baver.

Ἐκείνοις τε] Pro οὔτε capit Heilm. p. 470. Gottl.

Ἐκείνοις τε] Haud male Heilm. accipit τε

ι'. 10. "ΑΝΔΡΕΣ οἱ ξυναράμενοι τοῦδε τοῦ κινδύνου, μηδεὶς ὑμῶν ἐν τῇ τοιᾷδε ἀνάγκῃ ξυνετὸς βουλέσθω δοκεῖν εἶναι, ἐκλογιζόμενος ἅπαν τὸ περιεστὼς ἡμᾶς δεινὸν, μᾶλλον, ἢ ἀπερισκέπτως εὔελπις ὁμόσε χωρῆσαι τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐκ τούτων ἂν περιγενόμενος. ὅσα γὰρ ἐς ἀνάγκην ἀφῖκται, ὥσπερ τάδε, λογισμὸν ἥκιστα ἐνδεχόμενα, κινδύνου τοῦ ταχίστου προσδεῖται. ἐγὼ δὲ καὶ τὰ πλείω ὁρῶ πρὸς ἡμῶν ὄντα, ἢν ἐθέλωμέν τε μεῖναι, καὶ μὴ, τῷ πλήθει αὐτῶν καταπλαγέντες, τὰ ὑπάρχοντα ἡμῖν κρείσσω καταπροδοῦναι. τοῦ τε γὰρ χωρίου τὸ δυσέμβατον ἡμέτερον νομίζω, ὃ μενόντων ἡμῶν ξύμμαχον γίγνεται, ὑποχωρήσασι δὲ, καίπερ χαλεπὸν ὂν, εὔπορον ἔσται, μηδενὸς κωλύοντος. καὶ τὸν πολέμιον δεινότερον ἕξομεν, μὴ ῥᾳδίας αὐτῷ πάλιν οὔσης τῆς ἀναχωρήσεως, ἢν καὶ ὑφ᾽ ἡμῶν βιάζηται. ἐπὶ γὰρ ταῖς ναυσὶ ῥᾷστοί εἰσιν, ἀμύνεσθαι· ἀποβάντες δὲ, ἐν τῷ ἴσῳ ἤδη. τό τε πλῆθος αὐτῶν οὐκ ἄγαν δεῖ φοβεῖσθαι. κατ᾽ ὀλίγον γὰρ μαχεῖται, καίπερ πολὺ ὂν, ἀπορίᾳ τῆς προσορμίσεως. καὶ οὐκ ἐν γῇ στρατός ἐστιν ἐκ τοῦ ὁμοίου μείζων, ἀλλ᾽ ἀπὸ νεῶν, αἷς πολ-

pro οὔτε, re ipsa postulante. Et vero respicit prius οὔτε, cui, ut Latinis *et*, vel *que*, negandi conditione soleat subjici. BAVER.

Τοῦδε τοῦ κινδύνου] Enallagen casus hic statuit Scholiastes; ellipsin τοῦ μέρος Stephanus Animadv. ad Script. de Dial. p. 45. D.

Περιγενόμενος] Vel ex his malis emersurus. vid. Heilm. p. 471. GOTTL.

Ὅσα — προσδεῖται] Stobæus pag. 360. qui τάδε. Græv. τοιάδε. WASS.

Τοῦ τε γὰρ — ἔσται] Dionys. Halic. II. 135. qui etiam legit, ὃ, μενόντων μὲν ἡμῶν. WASS. Duo hic notat Dionysius tamquam a communi usu sermonis recedentia: primum, quod tempora verborum γίγνεται et ἔσται non conveniunt; secundum, quod, quum posuisset genitivos μενόντων ἡμῶν, deinde in tertio casu dicit ὑποχωρήσασι. Nam convenientius fuisse, hoc quoque eodem casu efferri. DUCK.

Μενόντων — ὑποχωρήσασι] Exempla diversitatis casuum. v. Abr. Auct. p. 333. GOTTL.

Εὔπορον] Cl. in marg. εὔπορον ἅτε μηδενός, minus sincere. WASS.

Καὶ τὸν πολέμιον — ἀναχωρήσεως] Dionys. Halicarn. l. d. p. 134. ubi inter ea, quæ Thucydidi peculiaria sunt, hoc quoque recenset, quod singularibus pro pluralibus utitur, ut ὁ πολέμιος pro οἱ πολέμιοι, ὁ Συρακούσιος, ὁ Ἀθηναῖος, pro οἱ Συρακούσιοι, οἱ Ἀθηναῖοι. Sed H. Stephanus in Animadv. ad Lib. de Dialect. pag. 46. et Append. ad al. Script. de Dial. p. 130. hoc Thucydidi peculiare esse negat, et alios quoque Scriptores Græcos, eorumque imitatione Latinos, ita loqui ostendit. DUCK.

Ἐν γῇ στρατὸς] Vid. Heilm. p. 472. G.

Οὐκ ἐν γῇ στρ. rel.] Dubium hic est, 1.) Voc. στρατὸς, utrum notet omnino et infinite *omnem*, quemlibet exercitum, an *proprie* Lacedæmoniorum? Si hoc sit; vix abesse possit artic. ὁ στρατός· quare et illud prius amplectare, velut gnomice et sententiæ modo positum; sed hic quoque, ut in altero, dubium sit, 2) utrum jungas, στρατὸς ἐκ τοῦ ὁμοίου, i. e. ὅμοιος, ἴσος, an, ἐκ τοῦ ὁμοίου μείζων, major, i. e. κρείσσων, superior, ἐκ τοῦ ὁμοίου, ex (in) loco æquo et conditione pari: ut sensus sit: neque enim exercitus pari loco et conditione statim et certo superet alterum; sed enim hoc non congruerit ei, quod sequitur: *sed ex* (in) *navibus*; cur enim *hic* utique superior sit alter exercitus? Quare in illo manserim, quia potest tamen et solet omitti articulus: Non res nobis est cum (tali) exercitu, qui ex æquo (loco) sit firmior nobis in terra, sed ex navibus pugnaturo; quod multis casibus pateat. Ita et

λὰ τὰ καίρια δεῖ ἐν τῇ θαλάσσῃ ξυμβῆναι. ὥστε τὰς τούτων ἀπορίας ἀντιπάλους ἡγοῦμαι τῷ ἡμετέρῳ πλήθει· καὶ ἅμα ἀξιῶ ὑμᾶς, Ἀθηναίους ὄντας, καὶ ἐπισταμένους ἐμπειρίᾳ τὴν ναυτικὴν ἐπ᾽ ἄλλους ἀπόβασιν (ὅτι, εἴτις ὑπομένοι, καὶ μὴ φόβῳ ῥοθίου καὶ νεῶν δεινότητος κατάπλου ὑποχωροίη, οὐκ ἄν ποτε βιάζοιτο,) καὶ αὐτοὺς νῦν μεῖναί τε, καὶ ἀμυνομένους παρ᾽ αὐτὴν τὴν ῥαχίαν, σώζειν ἡμᾶς τε αὐτοὺς καὶ τὸ χωρίον."

ιά. 11. Τοσαῦτα τοῦ Δημοσθένους παρακελευσαμένου, οἱ Ἀθηναῖοι ἐθάρσησάν τε μᾶλλον, καὶ ἐπικαταβάντες ἐτάξαντο παρ᾽ αὐτὴν τὴν θάλασσαν. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, ἄραντες, τῷ τε κατὰ γῆν στρατῷ προσέβαλλον τῷ τειχίσματι, καὶ ταῖς ναυσὶν ἅμα, οὔσαις τεσσαράκοντα καὶ τρισί. ναύαρχος δὲ αὐτῶν ἐπέπλει Θρασυμηλίδας ὁ Κρατησικλέους, Σπαρτιάτης. προσέβαλλε δὲ, ᾗπερ ὁ Δημοσθένης προσεδέχετο. καὶ οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ἀμφοτέρωθεν, ἔκ τε γῆς καὶ ἐκ θαλάσσης, ἠμύνοντο. οἱ δὲ, κατ᾽ ὀλίγας ναῦς διελόμενοι, διότι οὐκ ἦν πλείοσι προσχεῖν, καὶ ἀναπαύοντες, ἐν τῷ μέρει τοὺς ἐπίπλους ἐποιοῦντο, προθυμίᾳ τε πάσῃ χρώμενοι καὶ παρακελευσμῷ,

Germanice, sine articulo: *Wir haben ia nicht eine (solche) Armee vor uns, welche uns (freylich) in gleichem Felde, zu Lande, überlegen wäre, rel.* In Schol. hac p. ad Καὶ οὐκ ἐν rel. pro καὶ ἀπὸ κλυδωνίου, legendum videtur, ἀλλ᾽ ἀπὸ κλυδ. quia præc. οὐκ ἐν γῇ. B.

Πλήθει] Ἐπ᾽ ὀλίγων Suidas h. v. Euripides πλῆθος ὀλίγον. Hesych. τῷ πλήθει ἡνιόχων, δίδυμοι γὰρ ἦσαν οἱ ἡνιοχοῦντες. Vox est relativa, ut bene ad Aphor. II. 17. observat Galenus: πλῆθος τὸ κατὰ τὸ ἔγχυμα, aut πρὸς ἀγγεῖα. Wass.

Ῥοθίου] Harpocrat. παρὰ τὸν ἐκ τῶν κωπῶν ἀκουόμενον ῥόθον, ὅταν σφοδρῶς ἐλαύνωσιν. usi Hyperides, Aristophanes, Arrianus VI. ῥοθίῃ νηῒ *navi irruenti* Anthol. apud Homerum fere ἐπιθετικῶς. Confer Suidam. Audi Apollonium:

— — — — — πέπληγον ἐρετμοῖς
Πόντου λάβρον ὕδωρ, ἐπὶ δὲ ῥόθια κλύζοντο.
Ἀφρῷ δ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ κήκιεν ἅλμη,
Δεινὸν μορμύρουσα ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν.
— — μακραὶ δ᾽ αἰὲν ἐλευκαίνοντο κέλευθοι,
Ἀτραπὸς ὡς χλοεροῖο διειδομένη πεδίοιο.

vid. Il. 1111. et I. 370. et Schol. Æschyli, Ed. Steph. pag. 87. Wass. Scholiastæ Æschyli ad hoc in Prometh. v. 1047. Κῦμα δὲ πόντου τραχεῖ ῥοθίῳ συγχώσειε, exponunt ἐν τραχεῖ, et ἐν σφοδρῷ ῥεύματι. Eustath. in Homer. Odyss. έ. p. 1540. Οἱ μεθ᾽ Ὅμηρον τὸ ῥεῦμα οὕτω καλοῦσι. Schol. Apollon. II. p. 1111. Ῥόθιον, τὸ κῦμα. Hesychius: Ῥόθιον, ῥεῦμα, κῦμα, τὸ μετὰ ψόφου γινόμενον. Schol. Arati Phænom. pag. 53. Ed. Oxon. Ῥόθια, τὰ ῥεύματα. κυρίως δὲ αἱ τοῦ κλύδωνος ὁρμαί. Et ita hic accipiunt Interpretes. Locus Apollonii in nota Cl. Wasse est I. 540. D.

Ῥαχίαν] Ita Mss. et Suidas. Herodotus τὴν πλημμύραν pag. 319. ῥηχίην vocat. vid. Galenum in Lex. et Fœsium. de terra utitur D. Halicarn. Wass. Cap. 9. hæc dixerat χωρία χαλεπὰ, καὶ πετρώδη πρὸς τὸ πέλαγος τετραμμένα. Schol. Æschyli Prometh. v. 712. ῥαχίαις, θαλασσίαις πέτραις. Scholiastes Morelli in Dion. Chrysostomi Orat. VII. Ῥαχία, ὁ τραχὺς καὶ λιθώδης αἰγιαλός· καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ ἐκεῖσε τὸ προσκλύζον κῦμα οἱονεὶ ῥήγνυσθαι. Add. Eustath. ad Homer. Odyss. έ. p. 1540. Respicit huc Plutarch. de Glor. Atheniens. pag. 618. Ὁ παρὰ τὴν ῥαχίαν αὐτῆς τῆς Πύλου παρατάττων τοὺς Ἀθηναίους Δημοσθένης. Duck.

Παρ᾽ αὐτὴν] Thomas Mag. in παρὰ e memoria, vel vitio scribarum, ἐτάξαντο παρὰ τὴν θάλασσαν. Duck.

Ἔκ τε γῆς] Ἔκ τε τῆς γῆς recte Gr. Articulum infra p. 554. post init. negligit Thucydides. Wass.

Προθυμίᾳ — παρακελευσμῷ] T. Mag. in παρακέλευσις. Duck.

εἴπως ὠσάμενοι ἕλοιεν τὸ τείχισμα. πάντων δὲ φανερώτατος ὁ Βρασίδας ἐγένετο. τριηραρχῶν γὰρ, καὶ ὁρῶν, τοῦ χωρίου χαλεποῦ ὄντος, τοὺς τριηράρχους καὶ κυβερνήτας, εἴπου καὶ δοκοίη δυνατὸν εἶναι σχεῖν, ἀποκνοῦντας, καὶ φυλασσομένους τῶν νεῶν, μὴ ξυντρίψωσιν, ἐβόα, λέγων, ὡς οὐκ εἰκὸς εἴη, ξύλων φειδομένους, τοὺς πολεμίους ἐν τῇ χώρᾳ περιϊδεῖν τεῖχος πεποιημένους· ἀλλὰ τάς τε σφετέρας ναῦς, βιαζομένους τὴν ἀπόβασιν, καταγνύναι ἐκέλευε, καὶ τοὺς ξυμμάχους μὴ ἀποκνῆσαι, ἀντὶ μεγάλων εὐεργεσιῶν, τὰς ναῦς τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ παρόντι ἐπιδοῦναι· ὀκείλαντας δὲ, καὶ παντὶ τρόπῳ ἀποβάντας, τῶν τε ἀνδρῶν καὶ τοῦ χωρίου κρατῆσαι.

ιβ΄. 12. Καὶ ὁ μὲν τούς τε ἄλλους τοιαῦτα ἐπέσπερχε, καὶ τὸν ἑαυτοῦ κυβερνήτην ἀναγκάσας ὀκεῖλαι τὴν ναῦν, ἐχώρει ἐπὶ τὴν ἀποβάθραν. καὶ πειρώμενος ἀποβαίνειν, ἀνεκόπη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· καὶ τραυματισθεὶς πολλὰ, ἐλειποψύχησέ τε, καὶ πεσόντος αὐτοῦ ἐς τὴν παρεξειρεσίαν, ἡ ἀσπὶς περιεῤῥύη εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ ἐξενεχθείσης αὐτῆς ἐς τὴν γῆν, οἱ Ἀθηναῖοι ἀνελόμενοι, ὕστερον πρὸς τὸ τροπαῖον ἐχρήσαντο, ὃ ἔστησαν τῆς προσβολῆς ταύτης. οἱ δ' ἄλλοι προὐθυμοῦντο μὲν, ἀδύνατοι δ' ἦσαν ἀποβῆναι, τῶν τε χωρίων χαλεπότητι, καὶ τῶν Ἀθηναίων μενόντων, καὶ οὐδὲν ὑποχωρούντων. ἐς τοῦτό τε περιέστη ἡ τύχη, ὥστε Ἀθηναί-

Ὁ Βρασίδας] Plerique Mss. omittunt articulum ὁ; nec adhibet Diodorus pag. 318. Confer Plutarchum de Gloria Atheniensium pag. 347. ubi in versu Homeri ex Ald. et Bas. pro λέγειν scribendum est λέγων, et Tzetzem Chil. XII. 389. WASS.

Φυλασσ. τ. νεῶν] Sc. περὶ, qua naves, de navibus; μὴ ξυντρίψωσιν, scil. αὐτάς. Vel pro, φυλακὴν ποιούμενοι. BAVER.

Reisk. putat, post ξυντρίψωσιν excidisse voces ἔστιν ἅς. GOTTL.

Λέγων] Alia dixisse narrat Diodor. 318. b. et ἐπιβάθραν maluit. WASS.

Ἀποβάθραν] Vid. Poll. I. 93. et ibi Interpretes. Ἀποβάθραν dicit Lucian. Dial. mort. pag. 278. et ἀναβάθραν ibid. pag. 281. Ἐπιβάθραν Diodorus Sic cum in hac historia, tum alibi. Βάθραν Plutarch. l. d. Vid. Leopard. XIV. Emendat. 10. DUCK.

Ἐλειποψύχησε] Confer Schol. Aristoph. in Equit. 55. Locum sic adducit Demetrius §. 55. Καὶ πρῶτος ἀναβαίνων ἐπὶ τὴν ἀποβάθραν, ἐλειποψ. Sed aliter Mss. recte. Dion. Halic. II. 134. εἰς τὴν παρεξ. Herodotus VII. 229. Ἀριστόδημον λειποψυχέοντα λειφθῆναι, ubi pro μέγιστον vel invito Mediceo legendum ὀφθαλμιῶντες ἐς τὸ ἔσχατον. WASS. Vulgatam lectionem ἐλειποψύχησε confirmant Pollux III. 106. Demetrius Phaler. Plutarchus et Diodorus. De παρεξειρεσίᾳ rursus Scholiastes ad VII. 34. quo respexit Pollux I. 124. Suidas et Hesychius, apud quem est παρεξειρέσιον. DUCK.

Οἱ δ' ἄλλοι προὐθυμ.] Locum hunc respicit Plutarchus in libello de Gloria Athen. ubi Thucydidem illustri cohonestavit elogio. Vide Judicia Autorum de Thucydide huic Editioni præfixa. HUDS.

Περιέστη] Huc spectat Diodorus XII. p. 318. Θαυμάσαι δ' ἄν τις τῆς τύχης τὸ παράδοξον, καὶ τὴν ἰδιότητα τῆς περὶ τὴν Πύλον διαθέσεως. Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ ἐκ τῆς Λακωνικῆς

ους μὲν ἐκ γῆς τε, καὶ ταύτης Λακωνικῆς, ἀμύνεσθαι ἐκείνους ἐπιπλέοντας, Λακεδαιμονίους δὲ, ἐκ νεῶν τε καὶ εἰς τὴν ἑαυτῶν, πολεμίαν οὖσαν, ἐπ᾽ Ἀθηναίους ἀποβαίνειν. ἐπὶ πολὺ γὰρ ἐποίει τῆς δόξης ἐν τῷ τότε, τοῖς μὲν, ἠπειρώταις μάλιστα εἶναι, καὶ τὰ πεζὰ κρατίστοις, τοῖς δὲ, θαλασσίοις τε, καὶ ταῖς ναυσὶ πλεῖστον προέχειν.

ιγ΄. 13. Ταύτην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν καὶ τῆς ὑστεραίας μέρος τὶ προσβολὰς ποιησάμενοι, ἐπέπαυντο. καὶ τῇ τρίτῃ ἐπὶ ξύλα ἐς μηχανὰς παρέπεμψαν τῶν νεῶν τινας ἐς Ἀσίνην, ἐλπίζοντες τὸ κατὰ τὸν λιμένα τεῖχος ὕψος μὲν ἔχειν, ἀποβάσεως δὲ μάλιστα οὔσης, ἑλεῖν μηχαναῖς. ἐν τούτῳ δὲ αἱ ἐκ

ἀμυνόμενοι τοὺς Σπαρτιάτας, ἐκράτουν. Λακεδαιμόνιοι δὲ τὴν ἰδίαν χώραν ἔχοντες, ἐκ τῆς θαλάττης προσέβαλον τοῖς πολεμίοις· καὶ τοῖς μὲν πεζῇ κρατοῦσι, θαλαττοκρατεῖν συνέβαινε, τοῖς δὲ κατὰ θάλατταν πρωτεύουσι, τῆς γῆς ἀπείργειν τοὺς πολεμίους. Wass.

Ἐκ νεῶν] Hæc leviter inflectit Diodorus pag. 318. Mox ἐπῄει opinor scribendum, ut alias. Wass.

Ἐπὶ πολὺ γὰρ, etc.] Lacedæmonii ante pugnam Leuctricam se nunquam pedestri prœlio victos gloriabantur: et quæ Athenienses Demosthene duce ad Sphacteriam insulam gessissent, belli potius furtum quoddam, quam victoriam fuisse. Pausan. in Atticorum primo, p. 12. Huds. Valla vertit: *Nam fere eo tempore de utrisque talis opinio erat, ut hi mediterranei pedestribus copiis longe præstantissimi essent, illi inter maritimos plurimum re navali præcellerent.* Stephanus ibi ad verba τοῖς μὲν hæc adnotat: De Lacedæmoniis intelligendum existimatur, quod priore loco dicit: de Atheniensibus, quod posteriore. Sed Scholiastes Gr. quamvis et ipse de hoc assentiatur, aliam expositionem affert, istam videlicet: *Lacedæmonios pedestri pugna semper antea fortissimos, tunc in navali fortissime rem gerere: et Athenienses, quorum magna in navali præstantia esse soleret, tunc in pedestri præstantissimos esse.* Sed, nisi aliter scriptum locum istum habuit, ita potuisse exponere non videtur. Hæc Stephanus. Mihi locus, etiam retenta recepta lectione, hanc paraphrasin Scholiastæ recipere videtur. Certe Diodorus illum eadem sententia παραφράζει; quamquam paullo insolentius pro eo, quod apud Scholiasten est νῦν εἰς τὴν ναυμαχίαν κρατίστοις εἶναι, dicit θαλαττοκρατεῖν. Duck.

Ἐποίει τῆς δόξης] Locum expl. Abresch. 383. Gottl.

Ἐπιπολὺ ἐπ. τ. δόξ.] Etiam Schol. ut Abresch. legisse videtur, τὰ τῆς δόξης. Sensus simplex esse videtur: multum gloriæ afferebat *tunc temporis,* (non omnino, non semper, sed in illa caussa Pylia, illis, et Atheniensibus, quod (nunc) essent continentis propugnatores, et terrestri certamine potiores; his (Lacedæmoniis,) quod essent (nunc, jam, in hac caussa,) navales, et mari pollerent. In Schol. ad vs. 1. pro ἀποτροπαίῳ haud dubie legendum, ἐπὶ τρ. Baver.

Ἀσίνην] Falso insulam vocat Lloydius. Lucanus VIII. 195. *Quas Asiæ cautes, et quas Chios asperat undas.* Ubi reponendum *Asine* ex 2. Mss. Mela, in *Asinæo* flumen Pamissum. In Cyparissio, Alpheus. Nomen dedere *urbes* in litore sitæ. neque aliter Plin. Emendationem egregie firmat Auctor Itinerar. Anon. *Hinc* Asines *scopulos cauti, Acritæque minacis Linquimus.* Strabonis Ep. Τῇ Μεθώνῃ συνεχής ἐστιν ὁ Ἀκρίτας ἄκρα, οὖσα ἀρχὴ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου· καλεῖται δ᾽ Ἀσίναιος, ἀπὸ Ἀσίνης πόλεως. Aliud etiam agit Berkelius ad Stephanum. Solus, inquit, Scylax Laconicam agnoscit. Idem enim diserte tradit Xenophon Hist. Gr. VII. p. 618. ne Thucyd. Scholiasten et alios memorem. vid. Polybium p. 511. Herodot. VIII. 73. Pausaniæ tempore prorsus interciderat. Wass. De loco Lucani lege, quæ ibi nuper scripsit Doctissimus Oudendorpius. Duck.

Ἐλπίζοντες] In priori parte pro νομίζοντες, in altera, *sperantes.* Abresch. 385. Gottl.

Ἀποβάσεως] Porterat dicere ἀπόβασιν δὲ μάλιστα. v. Abresch. l. c. variavit autem syntaxin. Gottl.

Ἀποβάσεως—οὔσης] Si pro ἀπόβασιν dictum esse volebant, addere etiam debebant, οὔσης esse pro ἔχον. Sed tota animadversio supervacua est. Nec vero quidquam cogit,

τῆς Ζακύνθου νῆες τῶν Ἀθηναίων παραγίγνονται τεσσαράκοντα. προσεβοήθησαν γὰρ τῶν τε φρουρίδων τινὲς αὐτοῖς τῶν ἐκ Ναυπάκτου, καὶ Χῖαι τέσσαρες. ὡς δὲ εἶδον τήν τε ἤπειρον ὁπλιτῶν περίπλεων, τήν τε νῆσον, ἔν τε τῷ λιμένι οὔσας τὰς ναῦς, καὶ οὐκ ἐκπλεούσας, ἀπορήσαντες, ὅπη καθορμίσωνται, τότε μὲν ἐς Πρώτην τὴν νῆσον, ἣ οὐ πολὺ ἀπέχει, ἔρημος οὖσα, ἔπλευσαν, καὶ ηὐλίσαντο· τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ παρασκευασάμενοι ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν, ἀνήγοντο, ἢν μὲν ἀντεκπλεῖν ἐθέλωσι σφίσιν ἐς τὴν εὐρυχωρίαν· εἰ δὲ μὴ, ὡς αὐτοὶ ἐπεσπλευσούμενοι. καὶ οἱ μὲν οὔτε ἀντανήγοντο, οὔτε, ἃ διενοήθησαν, φράξαι τοὺς ἔσπλους, ἔτυχον ποιήσαντες· ἡσυχάζοντες δ᾽ ἐν τῇ γῇ, τάς τε ναῦς ἐπλήρουν, καὶ παρεσκευάζοντο, ἢν ἐσπλέῃ τις, ὡς ἐν τῷ λιμένι, ὄντι οὐ σμικρῷ, ναυμαχήσοντες.

ιδʹ. 14. Οἱ δ᾽ Ἀθηναῖοι, γνόντες, καθ᾽ ἑκάτερον τὸν ἔσπλουν ὥρμησαν ἐπ᾽ αὐτούς. καὶ τὰς μὲν πλείους καὶ μετεώρους ἤδη τῶν νεῶν καὶ ἀντιπρώρους, προσπεσόντες, ἐς φυγὴν κατέστησαν, καὶ ἐπιδιώκοντες, ὡς διὰ βραχέος, ἔτρωσαν μὲν πολλὰς, πέντε δ᾽ ἔλαβον, καὶ μίαν τούτων αὐτοῖς ἀνδράσι· ταῖς δὲ λοιπαῖς ἐν τῇ γῇ καταπεφευγυίαις ἐνέβαλλον. αἱ δὲ, καὶ πληρούμεναι ἔτι, πρὶν ἀνάγεσθαι, ἐκόπτοντο. καὶ

ἐλπίζοντες in priori membro esse pro νομίζοντες. Quorsum enim diceret, hostes putasse, satis altum esse murum? Ineptum vero! Si de propugnatoribus dicat, audiam; et tamen interpreter, sperabant, idoneam fore altitudinem muri; at de oppugnatoribus, frigeat. Sensus est, ac si foret, ὕψος μὲν ἔχον· sperabant, se capere posse machinis, etsi satis altum. Baver.

Παραγίγν. τεσσαράκοντα] Πεντήκοντα reponendum esse existimat Æ. Port. nam ex p. 228. liquet, navium numerum (postquam advenerint naves viginti Athenis missæ) fuisse 70. ideoque nisi pro μ̄ scribamus ν̄, ratio numeri istius et summa ista non constaret. Huds.

Πρώτην τὴν ν.] Πρώτην cum majuscula reposui, cum antea πρώτην legeretur. quod leve mendum (ut ait Palmerius Exercitation. p. 51.) induxit Vallam, ut verteret *in primam insulam.* Πρώτην autem esse proprium insulæ nomen, patet ex articulo τὴν, aliter dixisset Thucydides ἐς πρώτην νῆσον. Nam licet forte ea insula id nomen habuerit ex situs ordine, quando non habuit aliud proprium nomen, non ex significatu Latine debet dici *prima,* sed ut sonat Græce *Prote.* Manet etiam hodie ejus nominis vestigium; vocatur enim *Prodene.* Huds.

Παρασκευασ.] v. Abresch. 385. Gottl.

Ἢν μὲν ἀντεκπλεῖν ἐθέλωσι σφίσιν] H. Stephanus in Animadvers. ad Lib. de Dial. pag. 23. Scholiasten sequens, hoc quoque inter ἀνανταπόδοτα refert. Sed evidentior est hæc figura in plerisque aliis quæ ibi collegit, quam in his verbis Thucydidis. Plura exempla suppeditabunt Budæus ad l. 2. D. de Orig. Jur. pag. 76. Edit. Vascos. et Vossius Institution. Orator. IV. 1. 12. Duck.

Ἢν μὲν ἐθέλ.] Si μὲν absit, aut δὴ ejus loco sit, non fuerit anacoluthon; sed μὲν addito, deest utique consequens, facile tamen supplendum. Baver.

Σμικρῷ] Gr. Cl. malo exemplo μικρῷ. Olim ζμικρὸς, inquit Eustath. Attici ζ in σ mutarunt. Apud Herodotum, pro σμάραγδον minus recte μάραγδον ex Mediceo reponit Cl. Gronovius: Menandrum ita usum esse scio. In hac voce utriusque auctores linguæ servant ζ vel σ. Immo Homerum ζμερδνὸς, ζβεννυμενάων, ζμῶδιξ et ζβέσαι reliquisse admodum probabile est. vid. Ælium Dionysium apud Eustath. et Nostrum etiam ζμικρός. vid. Etymologum. Wass.

τινας καὶ ἀναδούμενοι, κενὰς εἷλκον, τῶν ἀνδρῶν ἐς φυγὴν ὡρμημένων. ἃ ὁρῶντες οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ περιαλγοῦντες τῷ πάθει, ὅτι περ αὐτῶν οἱ ἄνδρες ἀπελαμβάνοντο ἐν τῇ νήσῳ, παρεβοήθουν· καὶ ἐπεσβαίνοντες ἐς τὴν θάλασσαν ξὺν τοῖς ὅπλοις ἀνθεῖλκον, ἀντιλαμβανόμενοι τῶν νεῶν. καὶ ἐν τούτῳ κεκωλύσθαι ἐδόκει ἕκαστος, ᾧ μή τινι καὶ αὐτὸς ἔργῳ παρῆν. ἐγένετό τε ὁ θόρυβος μέγας, καὶ ἀντηλλαγμένος τοῦ ἑκατέρων τρόπου περὶ τὰς ναῦς. οἵ τε γὰρ Λακεδαιμόνιοι ὑπὸ προθυμίας καὶ ἐκπλήξεως, ὡς εἰπεῖν, ἄλλο οὐδὲν ἢ ἐκ γῆς ἐναυμάχουν. οἵ τε Αθηναῖοι, κρατοῦντες, καὶ βουλόμενοι τῇ παρούσῃ τύχῃ ὡς ἐπιπλεῖστον ἐπεξελθεῖν, ἀπὸ νεῶν ἐπεζομάχουν. πολύν τε πόνον παρασχόντες ἀλλήλοις, καὶ τραυματίσαντες, διεκρίθησαν. καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι τὰς κενὰς ναῦς, πλὴν τῶν τοπρῶτον ληφθεισῶν, διέσωσαν. καταστάντες δὲ ἑκάτεροι ἐς τὸ στρατόπεδον, οἱ μὲν τροπαῖόν τε ἔστησαν, καὶ νεκροὺς ἀπέδοσαν, καὶ ναυαγίων ἐκράτησαν· καὶ τὴν νῆσον εὐθὺς περιέπλεον, καὶ ἐν φυλακῇ εἶχον, ὡς τῶν ἀνδρῶν ἀπειλημμένων. οἱ δ᾽ ἐν τῇ ἠπείρῳ Πελοποννήσιοι, καὶ ἀπὸ πάντων ἤδη βεβοηθηκότες, ἔμενον κατὰ χώραν ἐπὶ τῇ Πύλῳ.

ιέ. 15. Ες δὲ τὴν Σπάρτην ὡς ἠγγέλθη τὰ γεγενημένα περὶ Πύλον, ἔδοξεν αὐτοῖς, ὡς ἐπὶ ξυμφορᾷ μεγάλῃ, τὰ τέλη καταβάντας ἐς τὸ στρατόπεδον, βουλεύειν πρὸς τὸ χρῆμα, ὁρῶντας, ὅ, τι ἂν δοκῇ. καὶ ὡς εἶδον ἀδύνατον ὂν τιμωρεῖν τοῖς ἀνδράσι, καὶ κινδυνεύειν οὐκ ἐβούλοντο, ὑπὸ λιμοῦ τι παθεῖν αὐτοὺς, ἢ ὑπὸ πλήθους βιασθέντας, ἢ κρατηθέντας, ἔδοξεν αὐτοῖς, πρὸς τοὺς στρατηγοὺς τῶν Αθηναίων, ἢν ἐθέλωσι, σπονδὰς ποιησαμένους τὰ περὶ Πύλον, ἀποστεῖλαι ἐς τὰς

Ἐν τούτῳ κεκωλύσθαι ἐδόκει ἕκαστος] Vid. ad II. 9. Duck.

Πρὸς τὸ χρῆμα] Valla legit παραχρῆμα: nam vertit, *quamprimum*. Et sic plerique Mss. Πρὸς τὸ χρῆμα Portus vertit *ex tempore*, Clar. Wass. *pro tempore*: quod III. 29. est βουλεύεσθαι ἐκ τῶν παρόντων. Βουλεύειν πρός τι etiam est *deliberare* et *statuere de re aliqua*, etsi hoc frequentius dicitur περί τινος βουλεύειν. Thucyd. I. 81. et IV. 87. Πρὸς τάδε βουλεύεσθε εὖ. Æschyl. Prometh. 1029. Πρὸς ταῦτα βούλευε. Duck.

Πρὸς τὸ χρῆμα] Alii παραχρῆμα. Sed vulgata recte habet. v. Abresch. 386. Gottl.

Βουλεύειν πρὸς τὸ χρ. rel.] Quia sequitur, ὅ τι ἂν δοκῇ, malim πρὸς referre ad ὁρῶντας· alioqui melius jungatur, πρ. τὸ χρ. βουλ. *e re consulere*. Nisi forte ὁρῶντας est glossema, explicaturi vel supplentis illud, πρ. τὸ χρ. Aut consulto ita medium inseruit ipse Thuc. quod referretur et ad πρ. τὸ χρ. et ad βουλεύειν. Hoc placet. Baver.

Βιασθέντας, ἢ κρατηθέντας] Recte, opinor, Codd. qui habent βιασθέντας κρατηθῆναι. Wass. Pro hac scriptura est numerus Mss. In vulgata ἀπὸ κοινοῦ repetendum est τὶ παθεῖν. Duck.

Ἢ βιασθ. ἢ κρατηθέντας] Melior haud dubie lectio Codd. ἢ βιασθέντας κρατηθῆναι· ne synonyma distinguantur. Baver.

Ἀθήνας πρέσβεις περὶ ξυμβάσεως, καὶ τοὺς ἄνδρας ὡστάχιστα πειρᾶσθαι κομίσασθαι.

ιστ΄. 16. Δεξαμένων δὲ τῶν στρατηγῶν τὸν λόγον, ἐγίγνοντο σπονδαὶ τοιαίδε. "Λακεδαιμονίους μὲν τὰς ναῦς, ἐν αἷς ἐναυμάχησαν, καὶ τὰς ἐν τῇ Λακωνικῇ πάσας, ὅσαι ἦσαν μακραὶ, παραδοῦναι κομίσαντας ἐς Πύλον Ἀθηναίοις, καὶ ὅπλα μὴ ἐπιφέρειν τῷ τειχίσματι, μήτε κατὰ γῆν, μήτε κατὰ θάλασσαν· Ἀθηναίους δὲ τοῖς ἐν τῇ νήσῳ ἀνδράσι σῖτον ἐᾷν τοὺς ἐν τῇ ἠπείρῳ Λακεδαιμονίους ἐκπέμπειν τακτὸν, καὶ μεμαγμένον, δύο χοίνικας ἑκάστῳ Ἀττικὰς ἀλφίτων, καὶ δύο κοτύλας οἴνου, καὶ κρέας· θεράποντι δὲ, τούτων ἡμίσεα· ταῦτα δὲ, ὁρώντων τῶν Ἀθηναίων ἐσπέμπειν· καὶ πλοῖον μηδὲν ἐσπλεῖν λάθρα. φυλάσσειν δὲ καὶ τὴν νῆσον Ἀθηναίους μηδὲν ἧσσον, ὅσα μὴ ἀποβαίνοντας· καὶ ὅπλα μὴ ἐπιφέρειν τῷ Πελοποννησίων στρατῷ, μήτε κατὰ γῆν, μήτε κατὰ θάλασσαν. ὅ, τι δ' ἂν τούτων παραβαίνωσιν ἑκάτεροι καὶ ὁτιοῦν, τότε λελύσθαι τὰς σπονδάς. ἐσπεῖσθαι δὲ αὐτὰς μέχρις οὗ ἐπανέλθωσιν οἱ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν Λακεδαιμονίων πρέσβεις. ἀποστεῖλαι δὲ αὐτοὺς τριήρει Ἀθηναίους, καὶ πάλιν κομίσαι. ἐλθόντων δὲ, τάς τε σπονδὰς λελύσθαι ταύτας, καὶ τὰς ναῦς ἀποδοῦναι Ἀθηναίους ὁμοίας οἵασπερ ἂν παραλάβωσιν." Αἱ μὲν σπονδαὶ ἐπὶ τούτοις ἐγένοντο, καὶ αἱ νῆες παρεδόθησαν, οὖσαι περὶ ἑξήκοντα, καὶ οἱ πρέσβεις ἀπεστάλησαν· ἀφικόμενοι δὲ ἐς τὰς Ἀθήνας, ἔλεξαν τοιάδε.

ιζ΄. 17. "ΕΠΕΜΨΑΝ ἡμᾶς Λακεδαιμόνιοι, ὦ Ἀθηναῖοι,

Μεμαγμένον] Descripsit hunc locum Thom. Magister in μάττω. Quod Thucydides dicit δύο χοίνικας ἀλφίτων, id sine dubio de binis in diem accipiendum est. Hoc Portus Lacedæmonios de industria pactos putat, ut, si inter ipsos et Athenienses non conveniret, suis in insula aliquantum commeatus superesset. Nam vulgo una χοῖνιξ in diurnum alimentum hominis sufficere credebatur. Vid. Perizon. ad Ælian. I. V. H. 26. De voce κοτύλη vid. ad VII. 87. Duck.

Ὅ, τι ἂν τούτων παραβαίνωσιν] Quod sequitur τότε, conjicit Abresch. ὅτε, quod et habent codd. quidam; respondere enim sibi has particulas, p. 388. Sequitur et ὁτιοῦν. G.

Ὅ, τι δ' ἂν—παραβ.] Non incommode Abr. ὅτε, nisi quod pro illo, in tali contexto, poni magis solet, ἐὰν, vel εἰ δέ· pro quo ipso, more Nostri, et Livii, positum est Pronom. relat. καὶ ὅτι, est pro κἂν ὁτιοῦν, i.e. vel levissime; vel minima in re. Bauer.

Μέχρις οὗ] An μέχρι, ut Cap. 4. Nostri nihil movent. Wass. Vid. Var. Lect. hic, et supra. Duck.

Καὶ οἱ πρέσβεις] Nomina legatorum non exprimuntur a Thucydide: ex Aristophane tamen in Equitibus expiscatus sum præcipui et Coryphæi legatorum nomen. Is fuit Archeptolemus, quem Cleon ferentem pacis conditiones æquas infecto negotio dimisit, et eo nomine ab Aristophane exagitatur. *Palmerius.* Huds. Vide Palmer. Exercit. p. 51. et 727. ad Schol. Aristoph. Equit. v. 791. Duck.

περὶ τῶν ἐν τῇ νήσῳ ἀνδρῶν πράξοντας, ὅ, τι ἂν ὑμῖν τε ὠφέλιμον ὂν τὸ αὐτὸ πείθωμεν, καὶ ἡμῖν ἐς τὴν ξυμφορὰν, ὡς ἐκ τῶν παρόντων, κόσμον μάλιστα μέλλῃ οἴσειν. τοὺς δὲ λόγους μακροτέρους οὐ παρὰ τὸ εἰωθὸς μηκυνοῦμεν, ἀλλ' ἐπιχώριον ὂν ἡμῖν, οὗ μὲν βραχεῖς ἀρκῶσι, μὴ πολλοῖς χρῆσθαι, πλείοσι δὲ, ἐν ᾧ ἂν καιρὸς ᾖ διδάσκοντάς τι τῶν προὔργου λόγοις τὸ δέον πράσσειν. λάβετε δὲ αὐτοὺς μὴ πολεμίως, μηδ' ὡς ἀξύνετοι διδασκόμενοι, ὑπόμνησιν δὲ τοῦ καλῶς βουλεύσασθαι πρὸς εἰδότας ἡγησάμενοι. ὑμῖν γὰρ εὐτυχίαν τὴν παροῦσαν ἔξεστι καλῶς θέσθαι, ἔχουσι μὲν, ὧν κρατεῖτε, προσλαβοῦσι δὲ τιμὴν καὶ δόξαν· καὶ μὴ παθεῖν, ὅπερ οἱ ἀήθως τὶ ἀγαθὸν λαμβάνοντες τῶν ἀνθρώπων· ἀεὶ γὰρ τοῦ πλέονος ἐλπίδι ὀρέγονται, διὰ τὸ καὶ τὰ παρόντα ἀδοκήτως εὐτυχῆσαι. οἷς δὲ πλεῖσται μεταβολαὶ ἐπ' ἀμφότερα ξυμβεβήκασι, δίκαιοί εἰσι καὶ ἀπιστότατοι εἶναι ταῖς εὐπραγίαις. ὃ τῇ τε ὑμετέρᾳ πόλει, δι' ἐμπειρίαν, καὶ ἡμῖν μάλιστ' ἂν ἐκ τοῦ εἰκότος προσείη.

ιή. 18. "Γνῶτε δὲ καὶ ἐς τὰς ἡμετέρας νῦν ξυμφορὰς ἀπιδόντες· οἵτινες, ἀξίωμα μέγιστον τῶν Ἑλλήνων ἔχοντες, ἥκομεν παρ' ὑμᾶς, πρότερον αὐτοὶ κυριώτεροι νομίζοντες εἶναι δοῦναι, ἐφ' ἃ νῦν ἀφιγμένοι ὑμᾶς αἰτούμεθα. καίτοι οὔτε δυνάμεως ἐνδείᾳ ἐπάθομεν αὐτὸ, οὔτε μείζονος προσγενομένης ὑβρίσαντες, ἀπὸ δὲ τῶν ἀεὶ ὑπαρχόντων γνώμῃ σφαλέντες, ἐν ᾧ πᾶσι τὸ αὐτὸ ὁμοίως ὑπάρχει. ὥστε οὐκ εἰκὸς, ὑμᾶς διὰ τὴν παροῦσαν νῦν ῥώμην πόλεώς τε καὶ τῶν προσγεγενημένων, καὶ τὸ τῆς τύχης οἴεσθαι ἀεὶ μεθ' ὑμῶν ἔσεσθαι. σωφρόνων δὲ ἀνδρῶν οἵτινες τἀγαθὰ ἐς ἀμφίβολον ἀσφαλῶς ἔθεντο, καὶ ταῖς ξυμφοραῖς οἱ αὐτοὶ εὐξυνετώτερον ἂν προσφέροιντο, τὸν

Τὸ ἐπιχώρ.] i. e. κατὰ τὸ ἐπ.— Ita Baver. p. 136. aut anacoluth. habet. GOTTL.

Ὑμετ. π.] Pro ὑμετέρᾳ malit Baver. ἡμ. et ὑμῖν pro ἡμῖν. GOTTL.

Ὑμετ. πόλει, κ. τ. λ.] Explicari tamen et ferri hoc potest, sine mea emendatione, si ἐμπειρίαν Atheniensium explices omnino, universe, rerum peritiam, usum belli, et ἐκ τοῦ εἰκότος, merito, recte, ut jam expertis. Quid, quod Atheniensibus tamen et ipsis adversa evenerant, et addit init. c. 18. καὶ, *etiam*; ergo et alios, aliarum casus antea memoraverit? BAVER.

Αὐτοὶ—δοῦναι] Thomas Magist. in βούλομαι. WASS.

Σωφρόνων—προσφέροιντο] Stobæus pag. 74. WASS. Portus æstuat in structura orationis. Nam dicit, σωφρόνων ἀνδρῶν esse antiptosin, pro σώφρονες ἄνδρες: vel ellipsin esse, quæ ita expleri possit, ἐκεῖνοι δέ εἰσιν ἀνδρῶν σωφρόνων, οἵτινες. Hoc præfero. Sed etiam nominativi οἱ αὐτοὶ videntur revocari posse ad principium hujus periodi, hoc modo: οἱ αὐτοὶ δὲ σωφρόνων ἀνδρῶν, οἵτινες. DUCK.

τε πόλεμον νομίσωσι μὴ, καθ' ὅσον ἄν τις αὐτοῦ μέρος βούληται, μεταχειρίζειν, τούτῳ ξυνεῖναι, ἀλλ' ὡς ἂν αἱ τύχαι αὐτῶν ἡγήσωνται. καὶ ἐλάχιστ' ἂν οἱ τοιοῦτοι πταίοντες, διὰ τὸ μὴ, τῷ ὀρθουμένῳ αὐτοῦ πιστεύοντες, ἐπαίρεσθαι, ἐν τῷ εὐτυχεῖν ἂν μάλιστα καταλύοιντο. ὃ νῦν ὑμῖν, ὦ Ἀθηναῖοι, καλῶς ἔχει πρὸς ἡμᾶς πρᾶξαι· καὶ μήποτε ὕστερον, ἢν ἄρα μὴ πειθόμενοι σφαλῆτε, (ἃ πολλὰ ἐνδέχεται,) νομισθῆναι τύχῃ καὶ τὰ νῦν προχωρήσαντα κρατῆσαι· ἐξὸν ἀκίνδυνον δόκησιν ἰσχύος καὶ ξυνέσεως ἐς τὸ ἔπειτα καταλιπεῖν.

ιθ'. 19. "Λακεδαιμόνιοι δὲ ὑμᾶς προκαλοῦνται ἐς σπονδὰς καὶ διάλυσιν πολέμου, διδόντες μὲν εἰρήνην καὶ ξυμμαχίαν, καὶ ἄλλην φιλίαν πολλὴν καὶ οἰκειότητα ἐς ἀλλήλους ὑπάρχειν, ἀνταιτοῦντες δὲ τοὺς ἐκ τῆς νήσου ἄνδρας· καὶ ἄμεινον ἡγούμενοι ἀμφοτέροις μὴ διακινδυνεύεσθαι, εἴτε βίᾳ διαφύγοιεν, παρατυχούσης τινὸς σωτηρίας, εἴτε καὶ ἐκπολιορκηθέντες, μᾶλλον ἂν χειρωθεῖεν. νομίζομέν τε τὰς μεγάλας ἔχθρας μάλιστ' ἂν διαλύεσθαι βεβαίως, οὐκ ἢν ἀνταμυνόμενός τις

Σωφρόνων] Vertit Baver. p. 138. hæc verba; et Heilm. p. 481. quæ interpr. probabilior. GOTTL.

Σωφρ. δὲ — — καταλύοιντο] Durius paullo supplet Abr. τοιοῦτοί εἰσιν, post σωφρ. ἀνδρῶν· sed aliquanto durius post πταίοντες, εἶεν, οἵ. Sed ita interpretanti καταλύοιντο fuerit, *pacem faciant*, bello deposito. Πταίοντας simpliciter est, cum minimum offendant; vel, minimum offenderint, et rel. Quod si καταλύοιντο sign. *destruantur*, frangantur; facile junxeris τῷ πταίοντες: minime ita offenderint, ut—dejiciantur ex fortuna lætissima. Sed enim μάλιστα redundet tali sensu; quare malim καταλύοιντο intelligere, bellum deponant. BAVER.

Μεταχειρίζειν] Pro μεταχειρίζεσθαι, Suidas. μεταχειρίζομαι, non μεταχειρίζω, Thom. Magist. WASS.

Μεταχειρ.] Sensum loci expr. Abresch. p. 389. GOTTL.

Οἱ τοιοῦτοι] Vid. Abr. 389. GOTTL.

Ὀρθουμένῳ] Ὀρθουμένου αὐτοῦ alii libri. vid. Baver. pag. 138. GOTTL.

Καταλύοιντο] v. Heilm. in crit. Thuc. p. 45. i. e. ἀναπαύοιντο, ut Schol. expl. quiescant, media in fortuna, s. otium sectentur, vel pacem faciant. GOTTL.

Καὶ μήποτε ὕστερον νομισθῆναι] Stephanus vertit, *et non committetis, ut—existimemini*. *Portus, et cavebitis, ne existimemeni*. Putarunt, quantum ex hoc supplemento intelligi potest, ante μήποτε deese ὁρᾶτε, σκοπεῖτε, aut aliud hujusmodi, quæ ellipsis frequens est ante ὅπως. Eam etiam in his verbis M. Antonini IV. 34. τῶν εἰς ἑαυτὸν μήποτε ἄμεινον τ' ἀναγκαῖα πράσσειν statuit Gatakerus, ut et in Actor. Apost. V. 39. et alibi in Libris sacris; in qua sententia etiam H. Stephanus in Dissert. de stilo Novi Testam. Beza, Grotius, et alii docti Interpretes ad d. l. Actor. sunt. Et hæc quoque admitti potest in plerisque aliis locis, ubi μήποτε est *nescio an*, vel *fortassis*, quorum multa Budæus habet in Commentar. Ling. Gr pag. 909, 910. Nam in his recte suppletur σκεπτέον, vel simile quid. Sed in hoc loco Thucydidis Infinitivus νομισθῆναι fortassis respuit hoc supplementum, et pendet a præcedentibus καλῶς ἔχει, ut hæc conjungantur, καλῶς ἔχει ὑμῖν πρᾶξαι, καὶ μήποτε νομισθῆναι. DUCK.

Προκαλοῦνται ἐς σπονδὰς] Hoc Aristophanes Equit. 791. de eadem re agens sine præpositione dicit: Ἀρχεπτολέμου δὲ φέροντος Τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας, τὰς πρεσβείας τ' ἀπελαύνεις Ἐκ τῆς πόλεως, ῥαθαπυγίζων, αἳ τὰς σπονδὰς προκαλοῦνται. Thucyd. infr. Cap. 21. Οὔτε Ἀθηναίους ἐπὶ μετρίοις ποιήσοντας ἃ προὐκαλοῦντο. DUCK.

Εἴτε] Baver. excidisse putat ἢ, quod τῷ ἄμεινον respondeat. GOTTL.

Εἴτε βίᾳ διαφ.] Ipse ita interpretabar, velut opus esset suppleto ἢ, quod nec præmitti soleat τῷ εἴτε, sed tantum τῷ εἰ. BAVER.

καὶ ἐπικρατήσας τὰ πλέω τοῦ πολέμου, κατ᾽ ἀνάγκην ὅρκοις ἐγκαταλαμβάνων, μὴ ἀπὸ τοῦ ἴσου ξυμβῇ· ἀλλ᾽ ἢν, παρὸν τὸ αὐτὸ δρᾶσαι πρὸς τὸ ἐπιεικὲς, καὶ ἀρετῇ αὐτὸς νικήσας παρὰ ἃ προσεδέχετο, μετρίως ξυναλλαγῇ. ὀφείλων γὰρ ἤδη ὁ ἐναντίος μὴ ἀνταμύνεσθαι ὡς βιασθεὶς, ἀλλ᾽ ἀνταποδοῦναι ἀρετὴν, ἑτοιμότερός ἐστιν αἰσχύνῃ ἐμμένειν οἷς ξυνέθετο. καὶ μᾶλλον πρὸς τοὺς μειζόνως ἐχθροὺς τοῦτο δρῶσιν οἱ ἄνθρωποι, ἢ πρὸς τοὺς τὰ μέτρια διενεχθέντας· πεφύκασί τε τοῖς μὲν ἑκουσίως ἐνδοῦσιν ἀνθησσᾶσθαι μεθ᾽ ἡδονῆς, πρὸς δὲ τὰ ὑπεραυχοῦντα καὶ παρὰ γνώμην διακινδυνεύειν.

κ΄. 20. " Ἡμῖν δὲ καλῶς, εἴπερ ποτὲ, ἔχει ἀμφοτέροις ἡ ξυναλλαγὴ, πρίν τι ἀνήκεστον διὰ μέσου γενόμενον ἡμᾶς καταλαβεῖν, ἐν ᾧ ἀνάγκη ἀΐδιον ὑμῖν ἔχθραν πρὸς τῇ κοινῇ καὶ ἰδίαν ἔχειν, ἡμᾶς δὲ στερηθῆναι, ὧν νῦν προκαλούμεθα. ἔτι δ᾽ ὄντων ἀκρίτων, καὶ ὑμῖν μὲν δόξης καὶ ἡμετέρας φιλίας προσγιγνομένης, ἡμῖν δὲ πρὸ αἰσχροῦ τινος, ξυμφορᾶς μετρίως κατατιθεμένης, διαλλαγῶμεν· καὶ αὐτοί τε ἀντὶ πολέμου εἰρήνην ἑλώμεθα, καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ἀνάπαυσιν κακῶν ποιήσωμεν· οἳ καὶ ἐν τούτῳ ὑμᾶς αἰτιωτέρους ἡγήσον-

Παρὸν] Gr. παρὰ male. Wass.

Ἀλλ᾽ ἢν παρ.] v. Abresch. p. 390. Sed supplem. non probat Baver. p. 139. G.

Ἀρετὴ] h. l. benignitas, humanitas, μεγαλοψυχία. Ita Abr. p. 390. Gottl.

Ἀρετῇ] Quomodo *hic* notare possit benignitatem, liberalitatem, ubi additum sit, παρὰ ἃ προσεδέχετο; *Ipse* nempe νικήσας, præter *suammet* opinionem, *liberalem* se præbeat? Quid ineptius? Nempe sic datur, ubi hæreamus in singulis vocabulis et solis per se. Nam, quod in προσεδέχετο suppleas, *hostis*, adversarius, nihil est. Ubi enim antea nominatur? Etiam νικῶν scriberet, non præterito tempore. Sed nimirum ἀρετὴ hic est fortitudo, virtus bellica. Baver.

Αὐτὸς] v. Abresch. 389. Gottl.

Βιασθεὶς] Vid. Suidam in ἐβιάζοντο. ἐβιάζοντο alibi ἐπὶ τῶν πασχόντων. Homerus: Αἴας δ᾽ οὐκέτ᾽ ἔμιμνε· ΒΙΑ΄ΖΕΤΟ γὰρ βελέεσσι. D. Halic. βεβιασμένα σχήματα: Interpres, per vim figuras: immo, figuras coactas. Ὀφείλων—ἀρετὴν Thom. Mag. in βούλομαι, qui ἀνταμύνασθαι habet. Wass.

Μειζόνως ἐχθροὺς] Pro ἐχθίους, ut μειζόνως αἰσχροτέρα. Chrys. IV. Opusc. pag. 244. Abr. 391. Gottl.

Τὰ μέτρια] Schol. expl. περὶ τ. μ. et antiptosin dicit: unde legisse putat eum Abr. περὶ τὰ μέτρια. Sed v. Baver. p. 140. Gottl.

Παρὰ γνώμην διακινδ.] Sensus, quem bene expressit Heilm. 484. si adversarii sint nimis superbi, hostes extrema ausuros, etiamsi credant res esse suas ejusmodi, ut, si prudentiam vel consilium sequi velint, non effici possint. Gottl.

Παρὰ γνώμην] Simpliciter est, 1) inviti, velut coacti, etiamsi nolint periclitari, tamen cogantur indignitate victi, subire periculum, 2) etsi non credant, sibi successurum. Baver.

Ἡμᾶς] Alii ὑμᾶς. non male. vid. Baver. 140. Gottl.

Οἳ καὶ ἐν τούτῳ] Stephanus Animadv. in Lib. de Dialect. pag. 34. scribit, se adsentiri Scholiastæ in eo, quod putat, particulam καὶ hic minime supervacaneam esse; sed de usu, quem illi tribuit, plane ab eo dissentire. Hoc eo pertinere puto, quod Scholiastes non recte verba ἐν τούτῳ de pace interpretatur, quæ de bello accipienda esse ostendunt sequentia. Itaque Valla non male: *quorum culpam potius in vos illi refundent.* Duck.

Οἳ καὶ] v. Baver. 141. Abr. parenth. statuit paullo duriorem. Gottl.

ται. πολεμοῦνται γὰρ ἀσαφῶς ὁποτέρων ἀρξάντων· καταλύσεως δὲ γενομένης, ἧς νῦν ὑμεῖς τοπλέον κύριοί ἐστε, τὴν χάριν ὑμῖν προσθήσουσιν. ἤν τε γνῶτε, Λακεδαιμονίοις ἔξεστιν ὑμῖν φίλους γενέσθαι βεβαίως, αὐτῶν τε προκαλεσαμένων, χαρισαμένοις τε μᾶλλον ἢ βιασαμένοις. καὶ ἐν τούτῳ τὰ ἐνόντα ἀγαθὰ σκοπεῖτε ὅσα εἰκὸς εἶναι. ἡμῶν γὰρ καὶ ὑμῶν ταυτὰ λεγόντων, τόγε ἄλλο Ἑλληνικὸν, ἴστε, ὅτι, ὑποδεέστερον ὂν, τὰ μέγιστα τιμήσει."

κά. 21. Οἱ μὲν οὖν Λακεδαιμόνιοι τοσαῦτα εἶπον, νομίζοντες τοὺς Ἀθηναίους ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ σπονδῶν μὲν ἐπιθυμεῖν, σφῶν δὲ ἐναντιουμένων, κωλύεσθαι· διδομένης δὲ εἰρήνης, δέξεσθαί τε ἀσμένως, καὶ τοὺς ἄνδρας ἀποδώσειν. οἱ δὲ, τὰς μὲν σπονδὰς, ἔχοντες τοὺς ἄνδρας ἐν τῇ νήσῳ, ἤδη σφίσιν ἐνόμιζον ἑτοίμους εἶναι ὁπόταν βούλωνται ποιεῖσθαι πρὸς αὐτοὺς, τοῦ δὲ πλέονος ὠρέγοντο. μάλιστα δὲ αὐτοὺς ἐνῆγε Κλέων ὁ Κλεαινέτου, ἀνὴρ δημαγωγὸς κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὢν, καὶ τῷ πλήθει πιθανώτατος· καὶ ἔπεισεν ἀποκρίνασθαι, ὡς χρὴ τὰ μὲν ὅπλα καὶ σφᾶς αὐτοὺς τοὺς ἐν τῇ νήσῳ παραδόντας πρῶτον, κομισθῆναι Ἀθήναζε· ἐλθόντων δὲ, ἀποδόντας Λακεδαιμονίους Νίσαιαν, καὶ Πηγὰς, καὶ Τροιζῆνα, καὶ Ἀχαΐαν, (ἃ οὐ πολέμῳ ἔλαβον, ἀλλ᾽ ἀπὸ τῆς προτέρας ξυμβάσεως, Ἀθηναίων ξυγχωρησάντων κατὰ ξυμφορὰς, καὶ ἐν τῷ τότε δεομένων τὶ μᾶλλον σπονδῶν,) κομίσασθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ σπονδὰς ποιήσασθαι, ὁπόσον ἂν δοκῇ χρόνον ἀμφοτέροις.

κβ'. 22. Οἱ δὲ πρὸς μὲν τὴν ἀπόκρισιν οὐδὲν ἀντεῖπον, ξυνέδρους δὲ σφίσιν ἐκέλευον ἑλέσθαι, οἵτινες, λέγοντες καὶ ἀκούοντες περὶ ἑκάστου, ξυμβήσονται κατὰ ἡσυχίαν, ὅ, τι ἂν πείθωσιν ἀλλήλους. Κλέων δὲ ἐνταῦθα δὴ πολὺς ἐνέκειτο, λέγων, γιγνώσκειν μὲν καὶ πρότερον οὐδὲν ἐν νῷ ἔχοντας δίκαιον αὐτοὺς σαφὲς δ᾽ εἶναι καὶ νῦν· οἵτινες τῷ μὲν πλήθει οὐδὲν ἐθέλουσιν εἰπεῖν, ὀλίγοις δὲ ἀνδράσι ξύνεδροι βούλονται γίγνεσθαι. ἀλλὰ,

Ἤν τε γνῶτε] Dat. ad Athen. refert. G.

Πηγὰς] Ita sere p. 57. Conjungit Andocides p. 266. et Aristides I. 274. II. 247. alibi Πηγὰς Νίσαν, ubi Νίσαιαν legendum. vid. Thucyd. 201. Pegas et Pagas pro varia apud Græcos dialecto scribunt Latini. Wass.

Τροιζῆνα] Sic cum Edd. Isocrates, Suidas, alii. Ἐν Τροιζηνίᾳ. Theophrastus Histor. Plant. IX. 20. Wass.

Οἱ δὲ πρὸς, etc.] Diodorus Sic. l. 12. scribit, legatos Laced. se totidem Athenienses captivos pro suis reddituros promisisse. quod negantibus iis, legatos libere dixisse, quod pluris Lacedæmonios, quam seipsos facerent Athenienses, qui permutare captivos nollent. Huds.

εἴτι ὑγιὲς διανοοῦνται, λέγειν ἐκέλευσεν ἅπασιν. ὁρῶντες δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι, οὔτε σφίσιν οἷόν τε ὂν ἐν πλήθει εἰπεῖν, εἴτε καὶ ὑπὸ τῆς ξυμφορᾶς ἐδόκει αὐτοῖς ξυγχωρεῖν, μὴ ἐς τοὺς ξυμμάχους διαβληθῶσιν, εἰπόντες, καὶ οὐ τυχόντες, οὔτε τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ μετρίοις ποιήσοντας ἃ προὐκαλοῦντο, ἀνεχώρησαν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ἄπρακτοι.

κγ΄. 23. Ἀφικομένων δὲ αὐτῶν διελύοντο εὐθὺς αἱ σπονδαὶ αἱ περὶ Πύλον· καὶ τὰς ναῦς οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀπήτουν, καθάπερ ξυνέκειτο· οἱ δ᾽ Ἀθηναῖοι, ἐγκλήματα ἔχοντες, ἐπιδρομήν τε τῷ τειχίσματι παράσπονδον, καὶ ἄλλα οὐκ ἀξιόλογα δοκοῦντα εἶναι, οὐκ ἀπεδίδοσαν· ἰσχυριζόμενοι, ὅτι δὴ εἴρητο, ἐὰν καὶ ὁτιοῦν παραβαθῇ, λελύσθαι τὰς σπονδάς. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἀντέλεγόν τε, καὶ ἀδίκημα ἐπικαλέσαντες τὸ τῶν νεῶν, ἀπελθόντες, ἐς πόλεμον καθίσταντο. καὶ τὰ περὶ Πύλον ὑπ᾽ ἀμφοτέρων κατὰ κράτος ἐπολεμεῖτο· Ἀθηναῖοι μὲν δυοῖν νεοῖν ἐναντίαιν ἀεὶ τὴν νῆσον περιπλέοντες τῆς ἡμέρας, τῆς δὲ νυκτὸς καὶ ἅπασαι περιώρμουν, πλὴν τὰ πρὸς τὸ πέλαγος, ὁπότε ἄνεμος εἴη· (καὶ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, αὐτοῖς εἴκοσι νῆες ἀφίκοντο ἐς τὴν φυλακήν· ὥστε αἱ πᾶσαι, ἑβδομήκοντα ἐγένοντο) Πελοποννήσιοι δὲ ἐν τῇ ἠπείρῳ στρατοπεδευόμενοι, καὶ προσβολὰς ποιούμενοι τῷ τείχει, σκοποῦντες καιρὸν, εἴτις παραπέσοι, ὥστε τοὺς ἄνδρας σῶσαι.

κδ΄. 24. Ἐν τούτῳ δὲ οἱ ἐν τῇ Σικελίᾳ Συρακούσιοι, καὶ οἱ ξύμμαχοι, πρὸς ταῖς ἐν Μεσσήνῃ φρουρούσαις ναυσὶ, τὸ ἄλλο ναυτικὸν, ὃ παρεσκευάζοντο, προσκομίσαντες, τὸν πόλεμον ἐποιοῦντο ἐκ τῆς Μεσσήνης. καὶ μάλιστα ἐνῆγον οἱ Λοκροὶ, τῶν Ῥηγίνων κατὰ ἔχθραν· καὶ αὐτοὶ δὲ ἐσβεβλήκεσαν πανδημεὶ ἐς τὴν γῆν αὐτῶν. καὶ ναυμαχίας ἀποπειρᾶσθαι ἐβούλοντο, ὁρῶντες τοῖς Ἀθηναίοις τὰς μὲν παρούσας ὀλίγας ναῦς, ταῖς δὲ πλείοσι καὶ μελλούσαις ἥξειν πυνθανόμενοι τὴν νῆσον πολιορκεῖσθαι. εἰ γὰρ κρατήσειαν τῷ ναυτικῷ, τὸ Ῥήγιον ἤλπιζον πεζῇ τε καὶ ναυσὶν ἐφορμοῦντες ῥᾳδίως χειρώσεσθαι, καὶ ἤδη σφῶν ἰσχυρὰ τὰ πράγματα γίγνεσθαι. ξύνεγγυς

Περιπλέοντες] Sc. ἦσαν. et ita perinde erit, ac si scripsisset: Ἀθηναίων περιπλ. ut vult Schol. Abresch. 393. Gottl.

Περιώρμουν] Περιορμεῖν est, ut ait Pollux I. 122. τὸ ἐν κύκλῳ περιπλεῖν νῆσον, καὶ προσκαθῆσθαι πολιορκητικῶς νήσῳ ἀπὸ νεῶν. Sic infr. Cap. 26. III. 6. dicit περιορμίζεσθαι· καὶ περιορμισάμενοι τὸ πρὸς νότον τῆς πόλεως. D.

γὰρ κειμένου τοῦ τε Ῥηγίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἰταλίας, τῆς τε Μεσσήνης τῆς Σικελίας, τοῖς Ἀθηναίοις τε οὐκ ἀνεῖναι ἐφορμεῖν, καὶ τοῦ πορθμοῦ κρατεῖν. ἔστι δὲ ὁ πορθμὸς, ἡ μεταξὺ Ῥηγίου θάλασσα καὶ Μεσσήνης, ᾗπερ βραχύτατον Σικελία τῆς ἠπείρου ἀπέχει· καὶ ἔστιν ἡ Χάρυβδις κληθεῖσα τοῦτο, ᾗ Ὀδυσσεὺς λέγεται διαπλεῦσαι. διὰ στενότητα δὲ καὶ ἐκ μεγάλων πελαγῶν, τοῦ τε Τυρσηνικοῦ καὶ τοῦ Σικελικοῦ, ἐσπίπτουσα ἡ θάλασσα ἐς αὐτὸ, καὶ ῥοώδης οὖσα, εἰκότως χαλεπὴ ἐνομίσθη.

κέ. 25. Ἐν τούτῳ οὖν τῷ μεταξὺ οἱ Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ναυσὶν ὀλίγῳ πλείοσιν ἢ τριάκοντα ἠναγκάσθησαν ὀψὲ τῆς ἡμέρας ναυμαχῆσαι περὶ πλοίου διαπλέοντος, ἀντεπαναγόμενοι πρός τε Ἀθηναίων ναῦς ἑκκαίδεκα, καὶ Ῥηγίνας ὀκτώ. καὶ νικηθέντες ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, διὰ τάχους ἀπέπλευσαν, ὡς ἕκαστοι ἔτυχον, εἰς τὰ οἰκεῖα στρατόπεδα τότε, ἐν τῇ Μεσσήνῃ καὶ ἐν τῷ Ῥηγίῳ μίαν ναῦν ἀπολέσαντες. καὶ νὺξ ἐπεγένετο τῷ ἔργῳ. μετὰ δὲ τοῦτο οἱ μὲν Λοκροὶ ἀπῆλθον ἐκ τῆς [τῶν] Ῥηγινων· ἐπὶ δὲ τὴν Πελωρίδα τῆς Μεσσήνης συλλεγεῖσαι αἱ τῶν Συρακουσίων καὶ ξυμμάχων νῆες, ὥρμουν, καὶ ὁ πεζὸς αὐτοῖς παρῆν. προσπλεύσαντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Ῥηγῖνοι, ὁρῶντες τὰς ναῦς κενὰς, ἐνέβαλον· καὶ χειρὶ σιδηρᾷ ἐπιβληθείσῃ μίαν ναῦν αὐτοῖς ἀπώλεσαν, τῶν ἀνδρῶν ἀποκολυμβησάντων. καὶ μετὰ τοῦτο, τῶν Συρακουσίων ἐμβάντων ἐς τὰς ναῦς, καὶ παραπλεόντων ἀπὸ κάλω ἐς τὴν Μεσσήνην, αὖθις προσβαλόντες οἱ Ἀθηναῖοι, ἀποσιμωσάντων

Ἀνεῖναι] Probat Codd. script. ἂν εἶναι Abr. 393. Gottl.

Χειρὶ σιδηρᾷ] Manus ferrea erat, non qua hostes perimebant, verum navim navi ita alligabant, ut cominus congredi, et, si occasio ferret, in alterius navim transmeare possint. Vide Schefferi Milit. Naval. l. 2. c. 7. Huds. De dativo αὐτοῖς vid. ad III. 98. Μέχρι μὲν οὖν οἱ τοξόται εἶχόν τε τὰ βέλη αὐτοῖς. Duck.

Ἐμβάντων] Mss. varie ἐμβάντων et ἐσβάντων. Sic III. 80. ἐμβῆναι et ἐσβῆναι. et ibid. Cap. 89. ἐσβαλοῦντες et ἐμβαλοῦντες. Wass.

Ἀπὸ κάλω] Pollux I. 113. Ἐπλέομεν ἀπὸ κάλων. et, ἐν χρῷ τῆς γῆς παραπλέοντες, ἐκ κάλων ἕλκοντες τὴν ναῦν. Polybius, Strabo, et Diodorus Sicul. dicunt ῥυμουλκεῖν, et ῥυμουλκεῖσθαι: Latini *remulco trahere*, et *trahi*. Vid. Suid. in ῥυμουλκῷ, Sigon. ad Liv. XXV. 30. et Scheffer. II. de Milit. Nav. 5. Genitivus κάλως, quemadmodum est in Cod. Dan. fortassis nusquam alibi invenitur. Κάλω, et κάλωος dixerunt Attici, teste Eustathio in Homer. Iliad. χ'. pag. 1271. Unde nominativus κάλωες apud Apollon. Rhod. II. Argonaut. 727. Stephan. Append. ad script. al. de Dialect. pag. 149. Duck.

Ἀποσιμωσάντων] Pausanias in Lexico apud Eustath. ad Homer. Iliad. ξ'. pag. 965. ἀπεσίμωσε exponit ὕψωσε, καὶ πρὸς τὸ λαμπρότατον ἤγαγε· quomodo et ex illo Hesychius: ἀπεσίμωσεν, ὕψωσεν, πρὸς μετέωρον ἀνήγαγεν. Vid. Suidam in ἀποσιμῶσαι. Apud Herodotum, sed alio sensu, passim. Wass. Addit Eustathius, ἀποσιμοῦσθαι etiam esse ἀπὸ σιμοῦ καὶ κοίλου τόπου ἀνῆχθαι ὑψοῦ, et apud

ἐκείνων, καὶ προεμβαλόντων, ἑτέραν ναῦν ἀπολλύουσι. καὶ ἐν τῷ παράπλῳ, καὶ τῇ ναυμαχίᾳ τοιουτοτρόπῳ γενομένῃ, οὐκ ἔλασσον ἔχοντες οἱ Συρακούσιοι παρεκομίσθησαν ἐς τὸν ἐν τῇ Μεσσήνῃ λιμένα. καὶ οἱ μὲν Ἀθηναῖοι, Καμαρίνης ἀγγελθείσης προδίδοσθαι Συρακουσίοις ὑπ' Ἀρχίου καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ, ἔπλευσαν ἐκεῖσε. Μεσσήνιοι δ' ἐν τούτῳ πανδημεὶ κατὰ γῆν καὶ ταῖς ναυσὶν ἅμα ἐστράτευσαν ἐπὶ Νάξον τὴν Χαλκιδικὴν, ὅμορον οὖσαν· καὶ τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ τειχήρεις ποιήσαντες τοὺς Ναξίους, ἐδῄουν τὴν γῆν· τῇ δ' ὑστεραίᾳ, ταῖς μὲν ναυσὶ περιπλεύσαντες κατὰ τὸν Ἀκεσίνην ποταμὸν, τὴν γῆν ἐδῄουν, τῷ δὲ πεζῷ πρὸς τὴν πόλιν ἐσέβαλον. ἐν τούτῳ δὲ οἱ Σικελοὶ ὑπὲρ τῶν ἄκρων πολλοὶ κατέβαινον βοηθοῦντες ἐπὶ τοὺς Μεσσηνίους. καὶ οἱ Νάξιοι, ὡς εἶδον, θαρσήσαντες, καὶ παρακελευόμενοι ἐν ἑαυτοῖς, ὡς οἱ Λεοντῖνοι σφίσι καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ξύμμαχοι ἐς τιμωρίαν ἐπέρχονται, ἐκδραμόντες ἄφνω ἐκ τῆς πόλεως, προσπίπτουσι τοῖς Μεσσηνίοις. καὶ τρέψαντες, ἀπέκτεινάν τε ὑπὲρ χιλίους, καὶ οἱ λοιποὶ χαλεπῶς ἀπεχώρησαν ἐπ' οἴκου. καὶ γὰρ οἱ βάρβαροι ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐπιπεσόντες, τοὺς πλείστους διέφθειραν. καὶ αἱ νῆες, σχοῦσαι ἐς τὴν Μεσσήνην, ὕστερον ἐπ' οἴκου ἕκασται διεκρίθησαν. Λεοντῖνοι δὲ εὐθὺς καὶ οἱ ξύμμαχοι μετὰ Ἀθηναίων ἐς τὴν Μεσσήνην, ὡς κεκακωμένην, ἐστράτευον· καὶ προσβάλλοντες, οἱ μὲν Ἀθηναῖοι κατὰ τὸν λιμένα ταῖς ναυσὶν ἐπειρῶντο, ὁ δὲ πεζὸς, πρὸς τὴν πόλιν. ἐπεκδρομὴν δὲ ποιησάμενοι οἱ Μεσσήνιοι, καὶ Λοκρῶν τινες μετὰ τοῦ Δημοτέλους, οἳ μετὰ τὸ πάθος ἐγκατελείφθησαν φρουροὶ, ἐξαπιναίως προσπεσόντες, τρέπουσι τοῦ στρατεύματος τῶν Λεοντίνων τὸ πολὺ, καὶ ἀπέκτειναν

Thucydidem ἀποσιμῶσαι, μετεωρίσαι τὰς ναῦς. Et hoc sequutus est in versione Portus. Auctor Etymolog. M. inter alias significationes τοῦ ἀποσιμοῦν etiam hanc adfert: λέγεται καὶ ἐπὶ νεῶν τὸ ἐκ διαστήματος ἐμβάλλειν. Verba Hesychii in ἀπεσίμωσεν, σίμαι γὰρ αἱ μετέωροι πρὸς ἀναβάσεις. Heinsius Cap. XV. Lection. Theocrit. ita laudat: σιμαὶ γὰρ αἱ μετέωροι ἀναβάσεις. bene σιμαί; sed melius Salmasius προσαναβάσεις. Rursum in Hesychio v. ἀποσιμοῦν perperam editur ἀποστρέφειν, πρὸς τὸν σιμὸν φέρειν, quod recte in Thes. Stephani est πρὸς τὸ σιμὸν φ. Et Etymol. M. ἀποσιμοῦν, ἀποτρέχειν πρὸν τὸ σιμόν. σιμὰ δὲ ἐκάλουν τὰ προσάντη χωρία· ubi pro ἀποτρέχειν, fortassis ex Hesychio reponendum est ἀποστρέφειν. Nam et sic in postrema significatione hujus vocabuli Idem Etymol. καὶ ἐπὶ σιδήρου, τὸ ἀποστρέφειν τὴν ἀκήν. Duck.

Ἀκεσίνην] Vereor (inquit Cluverius) ne in Thucydidis exemplaribus corrupta sit illa vox additione syllabæ κε. Vide Cluverii Siciliam, p. 92. Huds. Ἀκεσίνην. Sunt et ejusdem nominis Fluvii in Taurica et India. Naxos postea *Tauromenium*. vid. Theophrast. IV. 5. et XII. p. 93. Wass.

Ἐπειρῶντο] Omnes Mss. ἐπείρων, qua forma etiam VII. 12. Διανοοῦνται τῷ τε πεζῷ ἅμα τῶν τειχῶν ἡμῶν πειρᾶν. Duck.

πολλούς. ἰδόντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ ἀποβάντες ἀπὸ τῶν νεῶν, ἐβοήθουν, καὶ κατεδίωξαν τοὺς Μεσσηνίους πάλιν ἐς τὴν πόλιν, τεταραγμένοις ἐπιγενόμενοι. καὶ τροπαῖον στήσαντες, ἀνεχώρησαν ἐς τὸ Ῥήγιον. μετὰ δὲ τοῦτο, οἱ μὲν ἐν τῇ Σικελίᾳ Ἕλληνες, ἄνευ τῶν Ἀθηναίων, κατὰ γῆν ἐστράτευον ἐπ' ἀλλήλους.

κστ'. 26. Ἐν δὲ τῇ Πύλῳ ἔτι ἐπολιόρκουν τοὺς ἐν τῇ νήσῳ Λακεδαιμονίους οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ τὸ ἐν τῇ ἠπείρῳ στρατόπεδον τῶν Πελοποννησίων κατὰ χώραν ἔμενεν. ἐπίπονος δ' ἦν τοῖς Ἀθηναίοις ἡ φυλακὴ, σίτου τε ἀπορίᾳ καὶ ὕδατος. οὐ γὰρ ἦν κρήνη, ὅτι μὴ μία, ἐν αὐτῇ τῇ ἀκροπόλει τῆς Πύλου, καὶ αὕτη οὐ μεγάλη· ἀλλὰ διαμώμενοι τὸν κάχληκα οἱ πλεῖστοι ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ἔπινον οἷον εἰκὸς ὕδωρ. στενοχωρία τε ἐν ὀλίγῳ στρατοπεδευομένοις ἐγίγνετο· καὶ τῶν νεῶν οὐκ ἐχουσῶν ὅρμον, αἱ μὲν σῖτον ἐν τῇ γῇ ᾑροῦντο κατὰ μέρος, αἱ δὲ, μετέωροι ὥρμουν. ἀθυμίαν τε πλείστην ὁ χρόνος παρεῖχε, παρὰ λόγον ἐπιγιγνόμενος, οὓς ᾤοντο ἡμερῶν ὀλίγων ἐκπολιορκήσειν, ἐν νήσῳ τε ἐρήμῃ, καὶ ὕδατι ἁλμυρῷ χρωμένους. αἴτιον δὲ ἦν οἱ Λακεδαιμόνιοι, προειπόντες ἐς τὴν νῆσον ἐσάγειν σῖτόν τε τὸν βουλόμενον ἀληλεσμένον, καὶ οἶνον, καὶ τυρὸν, καὶ εἴτι ἄλλο

Διαμώμενοι] Laudat Suidas v. διαμώμενος. Etymolog. in κόχλος, κάχλακας. cum nostro Josephus. Wass. Hesychius, διαμώμενοι, διϊστάντες. Ab ἄμη cum Scholiaste derivat Etymol. M. qui dicit, ἄμην esse γεωργικὸν ἐργαλεῖον, τὴν λεγομένην δρεπάνην. Suidas τεκτονικὸν ἐργαλεῖον. de quo vide, quem ibi laudat Kusterus, Salmasium ad Trebell. Poll. Claud. C. XIV. Duck.

Οἷον εἰκὸς] Facile intelligi potest, qualis potus fuerit. Reisk. deesse putat πικρόν. Abr. 396. Gottl.

Οἷον εἰκὸς ὕδωρ] Reiskii additamentum, πικρὸν, corrumpit vim omnem enthymematis: aquam bibebant, qualem scilicet facile quisque conjectet. Baver.

Καὶ τῶν—ὥρμουν] Suidas in σῖτος, qui omittit κατὰ μέρος. Wass.

Τῶν νεῶν] h. l. ναῦς pro nautis et vectoribus pos. vid. Abr. 394. Gottl.

Ἐν νήσῳ τε ἐρήμῃ] Thomas Mag. ἔρημος χώρα dixit esse Atticum, ἐρήμη χώρα poëticum. Sed Eustathius in Odyss. γ'. p. 1467. Τὸ δὲ ἐρήμη οὐ μόνον ποιητικόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλως ἀττικόν. ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γράψας τὸ, ἐρήμην αὐτὴν ἄνεμοι καταπνέουσιν. Et in Odyss. μ'. p. 1725. Τὸ ἐρήμη σύνηθες τοῖς ῥήτορσιν· οἱ οὐ μόνον ἔρημον, ἀλλὰ καὶ ἐρήμην φασίν. Henr. Stephanus quoque Xenophontem et Lucianum ἐρήμη χώρα dicere ostendit. Duck.

Ὕδατι ἁλμ.] Abr. expl. putealem aquam et expl. cum Herod. II. 108. πλατυρῷ. 395. Gottl.

Ἁλμυρῷ] Immo *marina* est aqua, non putealis, ut quæ salsa non sit. Supra dixerat, non longe a mari eos fodisse; et Herodot. L. VI. in Xerxis increpatione ad Hellespontum mare vocat (πικρὸν καὶ) ἁλμυρὸν ὕδωρ. Baver.

Αἴτιον δὲ ἦν οἱ Λακεδ.] Cass. et Gr. post ἦν distinctionem habent. recte. Sic. III. 93. Αἴτιον δὲ ἦν· οἵ τε Θεσσαλοί. Duck.

Αἴτιον] Reisk. distinguit αἴτιον δὲ ἦν· οἱ λακ. προεῖπον. Abr. 396. Gottl.

Αἴτ. δ' ἦν οἱ Λακ. πρ.] Non incommoda est emendatio Reiskii, nisi quod, si ita simpliciter poneret Noster, ita magis locuturus videtur: αἴτιον δέ· οἱ γὰρ Λακ. rel. ut I. 11. δῆλον δέ· τὸ γὰρ ἔρυμα, rel. Sed illa altera lectio magis est e more Nostri, quasi sit αἴτιον ἦν, ὅτι—προεῖπον, vel, τὸ προειπεῖν τοὺς Λακεδ. Baver.

Ἀληλεσμένον] Suidas h. v. immutato ver-

βρῶμα, οἷον ἂν ἐς πολιορκίαν ξυμφέροι· τάξαντες ἀργυρίου πολλοῦ, καὶ τῶν Εἱλώτων τῷ ἐσαγαγόντι ἐλευθερίαν ὑπισχνούμενοι. καὶ ἐσῆγον ἄλλοι τε παρακινδυνεύοντες, καὶ μάλιστα οἱ Εἵλωτες, ἀπαίροντες ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου ὁπόθεν τύχοιεν, καὶ καταπλέοντες ἔτι νυκτὸς ἐς τὰ πρὸς τὸ πέλαγος τῆς νήσου. μάλιστα δὲ ἐτήρουν ἀνέμῳ καταφέρεσθαι. ῥᾷον γὰρ τὴν φυλακὴν τῶν τριήρων ἐλάνθανον, ὁπότε πνεῦμα ἐκ πόντου εἴη· ἄπορον γὰρ ἐγίγνετο περιορμεῖν. τοῖς δὲ ἀφειδὴς ὁ κατάπλους καθεστήκει. ἐπώκελλον γὰρ τὰ πλοῖα, τετιμημένα χρημάτων· καὶ οἱ ὁπλῖται περὶ τὰς κατάρσεις τῆς νήσου ἐφύλασσον. ὅσοι δὲ γαλήνῃ κινδυνεύσειαν, ἡλίσκοντο. ἐσένεον δὲ καὶ κατὰ τὸν λιμένα κολυμβηταὶ ὕφυδροι, καλωδίῳ ἐν ἀσκοῖς ἐφέλκοντες μήκωνα μεμελιτωμένην, καὶ λίνου σπέρμα κεκομμένον· ὧν τοπρῶτον λανθανόντων, φυλακαὶ ὕστερον ἐγένοντο. παντί τε τρόπῳ ἑκάτεροι ἐτεχνῶντο, οἱ μὲν, ἐσπέμπειν τὰ σιτία, οἱ δὲ, μὴ λανθάνειν σφᾶς.

κζ'. 27. Εν δὲ ταῖς Ἀθήναις, πυνθανόμενοι περὶ τῆς στρατιᾶς, ὅτι ταλαιπωρεῖται, καὶ σῖτος τοῖς ἐν τῇ νήσῳ ὅτι ἐσπλεῖ, ἠπόρουν, καὶ ἐδεδοίκεσαν, μὴ σφῶν χειμὼν τὴν φυλακὴν ἐπιλάβοι, ὁρῶντες τῶν τε ἐπιτηδείων τὴν περὶ τὴν Πελοπόννησον κομιδὴν ἀδύνατον ἐσομένην ἅμα ἐν χωρίῳ ἐρήμῳ, καὶ οὐδ' ἐν θέρει οἷοί τε ὄντες ἱκανὰ περιπέμπειν· τόν τε ἔφορμον, χωρίων ἀλιμένων ὄντων, οὐκ ἐσόμενον. ἀλλ' ἢ, σφῶν ἀνέντων τὴν φυλακὴν, περιγενήσεσθαι τοὺς ἄνδρας, ἢ τοῖς πλοίοις, ἃ τὸν σῖτον αὐτοῖς ἦγε, χειμῶνα τηρήσαντας ἐκπλεύσεσθαι. πάντων τε ἐφοβοῦντο μάλιστα τοὺς Λακεδαιμονίους, ὅτι ἔχοντάς τι ἰσχυρὸν αὐτοὺς ἐνόμιζον οὐκέτι σφίσιν ἐπικηρυκεύεσθαι. καὶ

borum ordine citat. Wass. Habet etiam ἀργυρίου πολλοῦ ὠνήσασθαι, et alia omittit. Vid. Kuster. Duck.

Ἐπώκελλον—χρημάτων] Suidas τετιμημένα legit. Hesychius τετιμημένοι, τετιμωρημένοι. τίω vix alibi hoc significatu: Mss. etiam constanter τετιμημένα. illud etiam Poëtarum tantum esse affirmat Eustathius. Wass.

Ἐσένεον—κεκομμένον] Suidas in ὕφυδρος. ἐσένεον agnoscunt Mss. Schol. et Suidas: at marg. Clar. ἐπένεον. Wass.

Ἐσένεον] Schol. expl. ἐσήρχοντο· f. leg. ἐσενήχοντο, ut ἐσεκολύμβων. Baver.

Μήκωνα μεμελιτ.] Laudat Eustathius ad Hom. Odyss. ά. pag. 1390. Mox Gr. et marg. Cl. perperam ἐχρῶντο, pro ἐτεχνῶντο. W.

Ἔφορμον] Thomas Magist. h. v. e memoria, ut videtur: τόν τε ἔφορμον οὐκ εἶχον, χωρίων ἀλιμένων ὄντων. Duck.

Ἀνέντων] Gr. mendose ἀφέντων, in marg. ἀνέντων. ita Noster alibi. v. Indicem. ἀνιέντα Hesychius interpretatur ἐνδόντα. Wass.

Χειμῶνα τηρήσαντας] *Valla, observata tempestate.* Non recte omissa sunt in versione Porti. Duck.

Τι ἰσχυρὸν] i. e. ἰσχὺν, δύναμιν. de loco munito, vel præsidio capi, nimium hic pro re. Baver.

μετεμέλοντο, τὰς σπονδὰς οὐ δεξάμενοι. Κλέων δὲ, γνοὺς αὐτῶν τὴν ἐς αὐτὸν ὑποψίαν περὶ τῆς κωλύμης τῆς ξυμβάσεως, οὐ τἀληθῆ ἔφη λέγειν τοὺς ἐξαγγέλλοντας. παραινούντων δὲ τῶν ἀφιγμένων, εἰ μὴ σφίσι πιστεύουσι, κατασκόπους τινὰς πέμψαι, ᾑρέθη κατάσκοπος αὐτὸς μετὰ Θεογένους ὑπὸ Ἀθηναίων. καὶ γνοὺς, ὅτι ἀναγκασθήσεται ἢ ταυτὰ λέγειν οἷς διέβαλλεν, ἢ τἀναντία εἰπὼν, ψευδὴς φανήσεσθαι, παρῄνει τοῖς Ἀθηναίοις, ὁρῶν αὐτοὺς καὶ ὡρμημένους τὶ τοπλέον τῇ γνώμῃ στρατεύειν, ὡς χρὴ κατασκόπους μὲν μὴ πέμπειν, μηδὲ διαμέλλειν καιρὸν παριέντας· εἰ δὲ δοκεῖ αὐτοῖς ἀληθῆ εἶναι τὰ ἀγγελλόμενα, πλεῖν ἐπὶ τοὺς ἄνδρας. καὶ ἐς Νικίαν τὸν Νικηράτου, στρατηγὸν ὄντα, ἀπεσήμαινεν, ἐχθρὸς ὢν, καὶ ἐπιτιμῶν, ῥᾴδιον εἶναι παρασκευῇ, εἰ ἄνδρες εἶεν οἱ στρατηγοὶ, πλεύσαντας λαβεῖν τοὺς ἐν τῇ νήσῳ· καὶ αὐτός γ' ἂν, εἰ ἦρχε, ποιῆσαι τοῦτο.

κή. 28. Ο δὲ Νικίας, τῶν τε Ἀθηναίων τὶ ὑποθορυβησάντων ἐς τὸν Κλέωνα, ὅτι οὐ καὶ νῦν πλέει, εἰ ῥᾴδιόν γε αὐτῷ φαίνεται, καὶ ἅμα ὁρῶν αὐτὸν ἐπιτιμῶντα, ἐκέλευεν ἥν τινα βούλεται δύναμιν λαβόντα τὸ ἐπὶ σφᾶς εἶναι ἐπιχειρεῖν. ὁ δὲ, τὸ μὲν πρῶτον οἰόμενος αὐτὸν λόγῳ μόνον ἀφιέναι, ἕτοιμος ἦν·

Κωλύμης] Hoc inter poëtica apud Thucydidem recenset Dionys. Halicarn. Epist. 2. ad Ammæum, pag. 133. Duck.

Θεογένους] Quidam libri Θεαγένους. Ita sæpius hoc nomen scribi invenias, quam Θεογένης. Θεαγένης tyrannus Megarensium, socer Cylonis Thucyd. I. 126. et Pausan. Attic. XXXVIII. Alius Θεαγένης Atheniensis apud Thucyd. V. 24. qui tamen ibid. Cap. 19. Θεογένης. Θεαγένης athleta apud Pausan. VI. 6. 11. et 15. Plutarch. πολιτικοῖς παραγγέλμ. Lucian. de Conscrib. Histor. pag. 626. et Deor. concil. p. 714. Et plures alii apud Xenophontem VII. Ἀναβάσ. pag. 410. Lucian. Catapl. p. 427. Suidam, Vossium de Histor. Græc. Lib. III. et Jonsium I. 3. de Scriptor. Histor. Philos. Nec dubito, quin Vir Doctiss. Thomas Gale in inscriptione Cap. VI. Eroticorum Parthenii pro Διογένης e Stephano in Παλλήνη recte reponat Θεαγένης. In Xenoph. I. Histor. Græc. pag. 438. et II. 461. est Θεογένης. Et in Sueton. Aug. XCIV. Theogenes mathematicus. Duck.

Τὸ ἐπὶ σφᾶς εἶναι] Laborasse in hoc loco Interpretes ex eorum versionibus, quas Hudsonus hic adposuit, intelligi potest. Portus sequutus est Antyllum, qui, ut Scholiastes significare videtur, legebat ἐπὶ σφίσιν. Nam Attici dicunt τὸ ἐπ' ἐμοὶ εἶναι, *quod ad me attinet*, non, τὸ ἐπ' ἐμὲ εἶναι. Thucyd. VIII. 48. τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι. Xenophon. III. Histor. Græc. Cap. 5. §. 8. Ed. Oxon. ὥστε, τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, ἀπολώλατε. Sed omnes libri hic habent scripturam vulgatam, quæ, si recta est, vix aliam interpretationem recipit, quam eam, quæ a Scholiaste primo loco ponitur. Nec tamen eam magnopere probo; quod non facile ostendi posse credo, Græcos τὸ ἐπί τινα εἶναι dicere, pro *adversus aliquem*. Plane particulæ τὸ et εἶναι favent sententiæ Antylli. De pleonasmo τοῦ εἶναι, quem hic, et ad VIII. 48. adnotat Scholiastes, vid. Stephan. ad Corinth. artic. 29. et Append. ad Script. de Dialect. pag. 170. Duck.

Τὸ ἐπὶ σφᾶς] Pro σφίσι. Abr. 396. Gotti.

Τὸ ἐπὶ σφᾶς εἶναι] Εἶναι redundat; et σφᾶς pro σφίσιν, immo pro αὐτῷ, quia præcessit, ἐκέλευον αὐτόν. Tamen milites simul intelligas. Baver.

BOSTON COLLEGE LIBRARY
CHESTNUT HILL, MASS.

γνοὺς δὲ τῷ ὄντι παραδωσείοντα, ἀνεχώρει, καὶ οὐκ ἔφη αὐτὸς, ἀλλ' ἐκεῖνον στρατηγεῖν· δεδιὼς ἤδη, καὶ οὐκ ἂν οἰόμενος οἱ αὐτὸν τολμῆσαι ὑποχωρῆσαι. αὖθις δὲ ὁ Νικίας ἐκέλευε, καὶ ἐξίστατο τῆς ἐπὶ Πύλῳ ἀρχῆς, καὶ μάρτυρας τοὺς Ἀθηναίους ἐποιεῖτο. οἱ δὲ (οἷον ὄχλος φιλεῖ ποιεῖν,) ὅσῳ μᾶλλον ὁ Κλέων ὑπέφευγε τὸν πλοῦν καὶ ἐξανεχώρει τὰ εἰρημένα, τόσῳ ἐπεκελεύοντο τῷ Νικίᾳ, παραδιδόναι τὴν ἀρχὴν, καὶ ἐκείνῳ ἐπεβόων πλεῖν. ὥστε, οὐκ ἔχων ὅπως τῶν εἰρημένων ἔτι ἐξαπαλλαγῇ, ὑφίσταται τὸν πλοῦν· καὶ παρελθὼν, οὔτε φοβεῖσθαι ἔφη Λακεδαιμονίους, πλεύσεσθαί τε, λαβὼν, ἐκ μὲν τῆς πόλεως, οὐδένα, Λημνίους δὲ καὶ Ἰμβρίους τοὺς παρόντας, καὶ πελταστὰς, οἳ ἦσαν ἔκ τε Αἴνου βεβοηθηκότες, καὶ ἄλλοθεν τοξότας τετρακοσίους. ταῦτα δὲ ἔχων, ἔφη, πρὸς τοὺς ἐν Πύλῳ στρατιώτας, ἐντὸς ἡμερῶν εἴκοσιν ἢ ἄξειν Λακεδαιμονίους ζῶντας, ἢ αὐτοῦ ἀποκτενεῖν. τοῖς δὲ Ἀθηναίοις ἐνέπεσε μέν τι καὶ γέ-

Οὐκ ἔφη αὐτὸς, στρ. ἀλλ' ἐκεῖνον] Manifesto discrimine ponit Nominativum in eo, quod de *se ipse* Cleon dicat, et Accusat. de eo, quod de *alio*. Baver.

Ἐξανεχώρει τὰ εἰρημένα] Thomas Magist. exponit παρέβαινε. Melius Scholiastes. Τὰ εἰρημένα sunt illa, de quibus est in fine Cap. præcedentis. Duck.

Αἴνου] Ænos urbs, alio nomine Ἄψυνθος, ad Hebri ostia sita est: Provinciæ Rhodopæ circa A. Chr. 367. Ammiano teste deputabatur. vid. Aristot. Pol. p. 154. Schol. Nicandri 44. a. Athenæum 419. Ælian. de Animal. V. 6. L. Chalcocondylas IX. 257. Αἶνον πόλιν memorat, καὶ πρόσοδον ἀπὸ τῆς αὐτοῦ ταύτῃ ἁλικῆς. In Annal. Turcicis Ygnos et Meri Azam vocatur. v. Cantacuzenum p. 581. 821. et Annam Comnenam p. 450. ibique pro ἄλλα rescribe ἀλλ' ἄττα ex Ms. Coisliniano. Wass.

Λαβὼν πελτ. οἳ ἦσαν ἔκ τε Αἴνου βεβοηθηκ. καὶ ἄλλοθ.—τοξ.] Transpositum est τε, quod respondeat subjecto καὶ tali ordine: λαβὼν πελταστάς τε, οἳ ἦσ. ἔκ τε Αἴν. βεβ. καὶ ἄλλοθ. τοξ. Baver.

Ἔφη] Confer Scholiast. Aristoph. in Equit. v. 55. Wass.

Πρὸς τοὺς ἐν Πύλῳ στρατιώτας] Valla vertit, *super eos, qui ad Pylum essent:* unde eum videri legisse πρὸς τοῖς ἐν Πύλῳ στρατιώταις adnotat Stephanus. Hanc lectionem confirmat auctoritas plerorumque MSStorum, et probat etiam Æmil. Portus, in postrema parte adnotationis ad hunc locum, quam omisit Hudsonus. Supplementum illud interpretis, *se iturum*, valde friget, nec puto exemplum hujusmodi ellipseos e Thucydide proferri posse. In Cod. Coss. recens corrector supra articulum τοῖς scripserat vulgatam lectionem τούς. Ἀποθανεῖν, quod paullo post videtur legisse Valla pro ἀποκτενεῖν, nullus liber habet. Retinet etiam receptam scripturam Thom. Magister in βούλομαι, et firmat Plutarchus in Nicia pag. 964. qui κατακτενεῖν dicit. In verbis Schol. Aristoph. ad Equit. v. 55. ἐπηγγείλατο ἡμερῶν ἀριθμὸν, puto addendum κ', notam numeri, et legendum ἡμερῶν κ' ἀριθμὸν, ut in fine illius Scholii, et ad v. 1051. Duck.

Πρὸς τοὺς] Codd. τοῖς στρατ. ut vult Reisk. v. Abr. 400. Gottl.

Ἔχων, πρὸς τοὺς—στρατιώτας] debebat, πρὸς τοῖς στρατιώταις, præter illos milites. Nam ἐκπλεύσας, quod suppleri posse vult Huds. non est in contexto; nec sensum habeat commodum, se ad *reliquos* milites navigaturum. Baver.

Ἀποκτενεῖν] Var. L. ἀποθανεῖν responderit ei, quod sequatur, sperasse Athenienses, se αὐτοῦ ἀπαλλαγήσεσθαι· et sententia ipsa similis fuerit professioni Lætorii apud Liv. L. 2. 56. Aut in conspectu vestro *emoriar*, aut perferam legem. Sed haud dubie præferendum ἀποκτενεῖν, propter verbum prius, et collocationem particulæ ἤ· ἢ ζῶντας ἄξειν. Baver.

Ἐνέπεσε] Huc etiam spectat Scholiast. Aristoph. ad Equit. v. 1051. Wass.

λωτος, τῇ κουφολογίᾳ αὐτοῦ, ἀσμένοις δ᾽ ὅμως ἐγίγνετο τοῖς σώφροσι τῶν ἀνθρώπων, λογιζομένοις δυεῖν ἀγαθοῖν τοῦ ἑτέρου τεύξεσθαι, ἢ Κλέωνος ἀπαλλαγήσεσθαι (ὃ μᾶλλον ἤλπιζον) ἢ, σφαλεῖσι γνώμης, Λακεδαιμονίους σφίσι χειρώσεσθαι.

κθ΄. 29. Καὶ πάντα διαπραξάμενος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ ψηφισαμένων Ἀθηναίων αὐτῷ τὸν πλοῦν, τῶν τε ἐν Πύλῳ στρατηγῶν ἕνα προσελόμενος Δημοσθένην, τὴν ἀναγωγὴν διὰ τάχους ἐποιεῖτο. τὸν δὲ Δημοσθένην προσέλαβε, πυνθανόμενος, τὴν ἀπόβασιν αὐτὸν ἐς τὴν νῆσον διανοεῖσθαι. οἱ γὰρ στρατιῶται, κακοπαθοῦντες τοῦ χωρίου τῇ ἀπορίᾳ, καὶ μᾶλλον πολιορκούμενοι ἢ πολιορκοῦντες, ὥρμηντο διακινδυνεῦσαι. καὶ αὐτῷ ἔτι ῥώμην καὶ ἡ νῆσος ἐμπρησθεῖσα παρεῖχε. πρότερον μὲν γὰρ οὔσης αὐτῆς ὑλώδους ἐπιτοπολὺ, καὶ ἀτριβοῦς, διὰ τὴν ἀεὶ ἐρημίαν, ἐφοβεῖτο, καὶ πρὸς τῶν πολεμίων τοῦτο ἐνόμιζε μᾶλλον εἶναι. πολλῷ γὰρ ἂν στρατοπέδῳ ἀποβάντι ἐξ ἀφανοῦς χωρίου προσβάλλοντας αὐτοὺς βλάπτειν. σφίσι μὲν γὰρ τὰς ἐκείνων ἁμαρτίας, καὶ παρασκευὴν, ὑπὸ τῆς ὕλης, οὐκ ἂν ὁμοίως δῆλα εἶναι· τοῦ δὲ αὐτῶν στρατοπέδου καταφανῆ ἂν εἶναι πάντα τὰ ἁμαρτήματα, ὥστε προσπίπτειν ἂν αὐτοὺς ἀπροσδοκήτως, ᾗ βούλοιντο. ἐπ᾽ ἐκείνοις γὰρ εἶναι ἂν τὴν ἐπιχείρησιν. εἰ δ᾽ αὖ ἐς δασὺ χωρίον βιάζοιτο ὁμόσε ἰέναι, τοὺς ἐλάσσους, ἐμπείρους δὲ τῆς χώρας, κρείττους ἐνόμιζε τῶν πλεόνων ἀπείρων· λανθάνειν τε ἂν τὸ ἑαυτῶν στρατόπεδον, πολὺ ὂν, διαφθειρόμενον, οὐκ οὔσης τῆς προσόψεως, ᾗ χρῆν ἀλλήλοις ἐπιβοηθεῖν.

λ΄. 30. Ἀπὸ δὲ τοῦ Αἰτωλικοῦ πάθους (ὃ διὰ τὴν ὕλην μέρος τὶ ἐγένετο) οὐχ ἥκιστα αὐτὸν ταῦτα ἐσῄει. τῶν δὲ στρα-

Κουφολογίᾳ] Plutarchus in libello de Herodoti malignitate Thucydidem laudat, quod hoc Cleonis vitium *κουφολογίαν* maluit appellare, quam *θρασύτητα* aut *μανίαν*. *Acacius*. Huds.

Δυεῖν] Antea δυοῖν. Wass. Præter unum librum in ceteris omnibus tam scriptis, quam editis, est δυοῖν. quod et alibi habet Thucydides; etsi scriptura plerumque variat. D.

Δυεῖν] Dubitandum, an veteres Attici ita scripserint: est in plerisque δυοῖν. Gottl.

Πολλῷ] Abresch. legi vult: *πολλὰ*, multis modis. Sic et Reisk. v. Abr. p. 401. Heilm. tamen expressit: *die (Feinde) aus so versteckten Gegenden dem zahlreichsten Kriegsheere grossen Abbruch thun könnten*; quod melius placet. Gottl.

Ἁμαρτήματα] Vocantur *ἁμαρτήματα*, id est, errores, vel peccata, quæ temeritate aut alia nostra culpa accidunt infortunia; vel, quæ inconsulte suscepta non succedunt. Sunt qui interpretentur *offensiones*. Steph.

Προσόψεως] Idem h. l. *πρόσοψις*, quod *πρόοψις*, i. e. *ἡ εἰς τὸ πρόσω ὄψις*, prospectus. vid. Abr. 401. Gottl.

Ἧι χρῆν ἀλλ. ἐπιβ.] Usitatius, etiam tali contexto *χρή*. Baver.

Τῶν δὲ] Resp. *τῷ μὲν*, c. 29. v. 9. Abr. 403. Gottl.

Τῶν δὲ] Primo illud *τῶν μὲν* non est in

τιωτῶν ἀναγκασθέντων διὰ τὴν στενοχωρίαν τῆς νήσου, τοῖς ἐσχάτοις προσίσχοντας ἀριστοποιεῖσθαι διὰ προφυλακῆς, καὶ ἐμπρήσαντός τινος κατὰ μικρὸν τῆς ὕλης ἄκοντος, καὶ ἀπὸ τούτου πνεύματος ἐπιγενομένου, τὸ πολὺ αὐτῆς ἔλαθε κατακαυθέν. οὕτω δὴ, τούς τε Λακεδαιμονίους μᾶλλον κατιδὼν πλείους ὄντας, ὑπονοῶν πρότερον, ἐλάσσοσι τὸν σῖτον αὐτοῦ ἐσπέμπειν, τότε ὡς ἐπ᾽ ἀξιόχρεων τοὺς Ἀθηναίους μᾶλλον σπουδὴν ποιεῖσθαι, τήν τε νῆσον εὐαποβατωτέραν οὖσαν, τὴν ἐπιχείρησιν παρεσκευάζετο, στρατιάν τε μεταπέμπων ἐκ τῶν ἐγγὺς ξυμμάχων, καὶ τὰ ἄλλα ἑτοιμάζων. Κλέων δὲ, ἐκείνῳ τε προπέμψας ἄγγελον, ὡς ἥξων, καὶ ἔχων στρατιὰν, ἣν ᾐτήσατο, ἀφικνεῖται ἐς Πύλον· καὶ ἅμα γενόμενοι, πέμπουσι πρῶτον ἐς τὸ ἐν τῇ ἠπείρῳ στρατόπεδον κήρυκα, προκαλούμενοι, εἰ βούλοιντο ἄνευ κινδύνου τοὺς ἐν τῇ νήσῳ ἄνδρας σφίσι τά τε ὅπλα καὶ σφᾶς αὐτοὺς κελεύειν παραδοῦναι, ἐφ᾽ ᾧ φυλακῇ τῇ μετρίᾳ τηρήσονται, ἕως ἄν τι περὶ τοῦ πλέονος ξυμβαθῇ.

λα΄. 31. Οὐ προσδεξαμένων δὲ αὐτῶν, μίαν μὲν ἡμέραν ἐπέσχον, τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ ἀνήγαγον μὲν, νυκτὸς ἐπ᾽ ὀλίγας ναῦς τοὺς ὁπλίτας πάντας ἐπιβιβάσαντες· πρὸ δὲ τῆς ἕω ὀλίγον ἀπέβαινον τῆς νήσου ἑκατέρωθεν, ἔκ τε τοῦ πελάγους

contextu vs. 9. neque vero ullo pacto eo trahatur τῶν δέ· nec vero opus sit. Baver.

Προσίσχοντας] Cl. προΐσχοντες, in marg. vero προσχόντες. vid. Indicem. Wass. Non est mutandus casus participii in nominativum. Vid. ad Cap. IV. hujus libri. Duck.

Ἔλαθε κατακαυθέν.] Per imprudentiam, inscientiam, combusta est Silva. v. Anim. ad Alc. sec. princ. ubi exempla e Platone. Heilman. *ehe man sichs versahe.* Gottl.

Αὐτοῦ] Ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. v. Abr. 403. Reisk. legit αὐτός. Sed αὐτοῦ jungendum cum ἐλάσσοσιν, quod αὐτοῦ non adhibeatur in motu, Abresch. putat. Gottl.

Αὐτοῦ] i. e. αὐτόσε, ἐκεῖσε, in illum locum. Nempe et ἐκεῖ sæpius ponitur pro ἐκεῖσε. V. Ind. Ita c. 74. ἵναπερ — ὥρμητο, ubi i. e. quo—abire voluisset. Ab ἐλάσσοσι pendere nullo modo potest; nam primo quo sensu? Immo nullo plane; deinde αὐτοῦ legendum sit. Nec tamen sensum habeat. Forte leg. αὐτοὺς, et ante τότε exciderit. B.

Ἀξιόχρεων] Acac. πρᾶγμα. Huds. δύναμιν, interpretatio recepta δύναμιν intelligit. v. Abr. de structuræ ordine p. 402. qui jungit cum ἐπιχείρησιν. Gottl.

Ἀξιόχρεων] Sc. τι· Ad ἐπιχείρησιν referri cum Abr. contorta sectante, non patitur structura verborum. Quid enim facias illis verbis: τοὺς Ἀθην. σπ. ποιεῖσθαι? unde pendeant? Et vero nimis divulsum ac remotum est a vocab. ἐπιχείρησιν, quam quo ἀξιόχρ. referatur. Baver.

Ἀνήγαγον] Sic et Lib. III. Cap. 15. accipiunt ἀναγαγόντες. Hic quum optimi Mss. habeant ἀνηγάγοντο, eoque et Thucydides, et alii omnes frequentius utantur, nulla causa est, cur id præferri non debeat. Pollux, Suidas, et Hesychius non habent ἀνάγειν hac significatione. Paullo post etiam probanda videtur eorumdem Codd. scriptura πρὸς τοῦ λιμένος. III. 21. πρός τε Πλαταιῶν. IV. 130. περιπλεύσαντες ἐς τὸ πρὸς Σκιώνης. D.

Ἀνήγαγον] Defendit Abr. p. 404. contra Duckerum, volentem ἀνηγάγοντο. Gottl.

Ἀνήγαγον] Exempla Abreschio allata omnia habent accusat. qui tamen et hic per Ellipsin facile suppleatur, ut Liv. simpliciter sæpe, *ducere ad hostem*, scil. exercitum; *movere*, sc. castra. Baver.

καὶ πρὸ τοῦ λιμένος, ὀκτακόσιοι μάλιστα ὄντες ὁπλῖται· καὶ ἐχώρουν δρόμῳ ἐπὶ τὸ πρῶτον φυλακτήριον τῆς νήσου. ὧδε γὰρ διετετάχατο. ἐν ταύτῃ μὲν τῇ πρώτῃ φυλακῇ ὡς τριάκοντα ἦσαν ὁπλῖται, μέσον δὲ καὶ ὁμαλώτατόν τε καὶ περὶ τὸ ὕδωρ οἱ πλεῖστοι αὐτῶν καὶ Ἐπιτάδας ὁ ἄρχων εἶχε. μέρος δέ τι οὐ πολὺ αὐτοῦ ἔσχατον ἐφύλασσε τῆς νήσου τὸ πρὸς τὴν Πύλον, ὃ ἦν ἔκ τε θαλάσσης ἀπόκρημνον, καὶ ἐκ τῆς γῆς ἥκιστα ἐπίμαχον. καὶ γάρ τι καὶ ἔρυμα αὐτόθι ἦν παλαιὸν, λίθων λογάδην πεποιημένον· ὃ ἐνόμιζον σφίσιν ὠφέλιμον ἂν εἶναι, εἰ καταλαμβάνοι ἀναχώρησις βεβαιοτέρα. οὕτω μὲν τεταγμένοι ἦσαν.

λβ′. 32. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς μὲν πρώτους φύλακας, οἷς ἐπέδραμον, εὐθὺς διαφθείρουσιν, ἔν τε ταῖς εὐναῖς, ἔτι ἀναλαμβάνοντας τὰ ὅπλα. καὶ λαθόντες τὴν ἀπόβασιν, οἰομένων αὐτῶν τὰς ναῦς κατὰ τὸ ἔθος εἰς ἔφορμον τῆς νυκτὸς πλεῖν. ἅμα δὲ ἕῳ γιγνομένῃ, καὶ ὁ ἄλλος στρατὸς ἀπέβαινον, ἐκ μὲν νεῶν ἑβδομήκοντα, καὶ ὀλίγῳ πλειόνων, πάντες, πλὴν Θαλαμίων, ὡς ἕκαστοι ἐσκευασμένοι· τοξόται τε ὀκτακόσιοι,

Μέρος αὐτοῦ] Cum referri non possit αὐτοῦ, nisi ad Epitadam, durius. Sign. partem *militum* ejus. Forte leg. αὐτὸ ἔσχ. ipsam oram. BAVER.

Ἐπίμαχον] Vid. Thom. Magist. h. v. Sic mox Cap. 35. et supra Cap. 4. DUCK.

Λίθων λογάδ. πεποιημένον] i. e. ἐκ λίθων· et λογάδην refertur non ad πεποιημένον, quod sensu careat, nisi legeris, πεποιημένων· quod rursus tamen haud congruerit τῷ λογάδην. Quia durius tamen sit, λίθων λογάδην jungi, quasi adverb. sit pro adjectivo; jungere liceat λογάδην πεποιημένον λίθων, factum e lapidibus, ita, ut legerentur. BAVER.

Βεβαιοτέρα] Valla et Portus sequuti sunt alteram lectionem βιαιοτέρα, quorum sententiæ accedo. Nam καταλαμβάνειν fere dicitur de malis et calamitatibus. II. 18. ὁπότε πόλεμος καταλάβοι. Idid. 54. ἦν δέ γε ποτὲ ἄλλος πόλεμος καταλάβῃ. IV. 20. πρίν τι ἀνήκεστον διὰ μέσου γενόμενον ἡμᾶς καταλαβεῖν. DUCK.

Βεβαιοτέρα] Abr. probat Duck. qui βιαιοτέρα legendum censet. GOTTL.

Βεβαιοτέρα] Res ipsa postulat, legi βιαιοτέρα. Quippe in βεβαιοτέρα, i. e. ἀσφαλεστέρα, firmiori receptu, quid opus erat illis telis? BAVER.

Τοὺς μὲν] Ordinem constituit Abr. 404. G.

Διαφθείρ.] Abreschiana traiectione nil opus est; neque et verborum ordinis constitutio infertur. Aut καὶ supplendum ante ἔτι ἀναλ. aut forte exciderit, et pro ἢ accipiatur. Aut loco motum est, quem occupare non debebat ante λαθόντες, quia nil verbi redditur participio, ponatur ante ἔτι. Tamen λαθόντες pendere possit a διαφθείρουσιν· etsi tunc καὶ redundet. Nam ἦσαν durius suppleatur. BAVER.

Ἔτι] Excidit καὶ ante ἔτι. ut Abresch. et Reisk. p. 405. GOTTL.

Λαθόντης] Sc. ἦσαν. IDEM.

Πλὴν Θαλαμίων] Thalamii infimus remigum ordo, medius Zugitæ, superior vero Thranitæ. Vide Palmerium in Gr. Auct. p. 176. et Schefferum de Militia Navali Lib. II. Cap. 2. HUDS. Item Meibomium in Libello de Fabrica Triremium, et, qui eum confutavit, Oppelium, id est, Schefferum. Quod in Suida v. θαλαμακεῖς legitur, ἡ δὲ ἄνω θρανῖται. ἢ θρανίτης ὁ πρὸς τῇ πρώρᾳ, vel corruptum, vel negligenter, e Scholiaste Aristophanis ad Ran. v. 1106. descriptum est: nam hic ita scribit, ἡ δὲ ἄνω θρανῖται. θρανίτης οὖν, ὁ πρὸς τὴν πρύμναν· ζυγίτης, ὁ μέσος· θαλαμίτης, ὁ πρὸς πρώραν. Et sic ipse Suidas deinde in θρανίτης. DUCK.

καὶ πελτασταὶ οὐκ ἐλάσσους τούτων. Μεσσηνίων τε οἱ βεβοηθηκότες, καὶ οἱ ἄλλοι, ὅσοι περὶ Πύλον κατεῖχον, πάντες, πλὴν τῶν ἐπὶ τοῦ τείχους φυλάκων. Δημοσθένους δὲ τάξαντος, διέστησαν κατὰ διακοσίους τε καὶ πλείους, ἔστι δ᾽ ᾗ ἐλάσσους, τῶν χωρίων τὰ μετεωρότατα λαβόντες, ὅπως ὅτιπλείστη ἀπορία ᾖ τοῖς πολεμίοις, πανταχόθεν κεκυκλωμένοις, καὶ μὴ ἔχωσι, πρὸς ὅ, τι ἀντιτάξωνται, ἀλλ᾽ ἀμφίβολοι γίγνωνται τῷ πλήθει, εἰ μὲν τοῖς πρόσθεν ἐπίοιεν, ὑπὸ τῶν κατόπιν βαλλόμενοι, εἰ δὲ τοῖς πλαγίοις, ὑπὸ τῶν ἑκατέρωθεν παρατεταγμένων. κατὰ νώτου τε αἰεὶ ἔμελλον αὐτοῖς, ᾗ χωρήσειαν, οἱ πολέμιοι ἔσεσθαι ψιλοὶ, καὶ οἱ ἀπορώτατοι τοξεύμασι καὶ ἀκοντίοις καὶ λίθοις καὶ σφενδόναις, ἐκ πολλοῦ ἔχοντες ἀλκήν. οἷς μηδὲ ἐπελθεῖν οἷόν τε ἦν. φεύγοντές τε γὰρ ἐκράτουν, καὶ ἀναχωροῦσιν ἐπέκειντο. τοιαύτη μὲν γνώμη ὁ Δημοσθένης τότε πρῶτον τὴν ἀπόβασιν ἐπενόει, καὶ ἐν τῷ ἔργῳ ἔταξεν.

λγ΄. 33. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἐπιτάδαν, καὶ ὅπερ ἦν πλεῖστον τῶν ἐν τῇ νήσῳ, ὡς εἶδον τό τε πρῶτον φυλακτήριον διεφθαρμένον, καὶ στρατὸν σφίσιν ἐπιόντα, ξυνετάξαντο, καὶ τοῖς ὁπλίταις τῶν Ἀθηναίων ἐπῄεσαν, βουλόμενοι ἐς χεῖρας ἐλθεῖν. ἐξ ἐναντίας γὰρ οὗτοι καθεστήκεσαν, ἐκ πλαγίου δὲ οἱ ψιλοὶ, καὶ κατὰ νώτου. τοῖς μὲν οὖν ὁπλίταις οὐκ ἠδυνήθησαν προσμῖξαι, οὐδὲ τῇ σφετέρᾳ ἐμπειρίᾳ χρήσασθαι. οἱ γὰρ ψιλοὶ ἑκατέρωθεν

Ἐλάσσους] Cod. C. ἐλάττους perperam. Noster semper cum σσ. Sophocles Elect. 1004. ἔλαττον, sed raro. Æschylus opinor numquam: semel Agam. 1240. εὖ πράττειν. Alexis bis terque. Wass.

Ἀμφίβολοι] Ita Cap. 36. Schol. βαλλόμενοι, Hesychii exemplaria παραβαλλόμενοι. Paulo ante Gr. Cl. cum Marg. et aliis κεκωλυμένοις non improbanda lectione. v. Indicem. Wass. Suidas quoque ἀμφίβολοι exponit πανταχόθεν βαλλόμενοι. Et Eustath. in Odyss. ά. pag. 1406. ἀμφιβάλλειν δὲ, καὶ τὸ ἑκατέρωθεν βάλλειν. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ἀμφίβολος, ὃς παρά τε Ἀῤῥιανῷ (respicit ad locum Arriani apud Suidam) καὶ ἑτέροις τὸν ἀμφοτέρωθεν βαλλόμενον σημαίνει. Et ita hic accipiendum esse ex sequentibus liquet. In Hesychio περιβαλλόμενοι legit Guyetus; quæ significatio itidem huic voci convenire potest. Nam et ἀμφιβαλεῖν est περιλαβεῖν, περικλεῖσαι, περισχεῖν, ut Eustathius in Odyss. ρ΄. pag. 1823. et Od. ψ΄. 1944. Duck.

Οἱ ἀπορώτατοι] Non adsequor, quæ hic sententia sit hujus vocis. E Scholiastæ geminis interpretationibus neutram probare possum. Duck.

Ἀπορώτατοι] Abr. explicat ἀδυνάτους. 405. Heilm. 502. int. milites, qui alios ambiguos, dubios reddunt. *Die ihre Gegner in Verlegenheit setzen.* Gottl.

Ἀπορώτατοι] i. e. quos minime aggredi aut depellere, a quibus minime ipsi se defendere possent: *mit denen sie am wenigsten zurechte kommen konnten.* Ἐκ πολλοῦ vs. 5. est pro μακρόθεν· πολλοῦ, scil. διαστήματος· ἀλκὴν ἔχοντες, fortes, bellatores, graves, hostem impugnantes acriter; nempe e longinquo; cominus nil admodum profecturi, ne incepturi quidem. Baver.

Ἐξ ἐναντίας] Id. ac ἀπ᾽ ἐναντίας vel ἀπεναντίοι. Abr. 406. Gottl.

Ἐξ ἐναντίας] Scil. μερίδος, adversa fronte, non ex obliquo, cui hic opponatur. ὁ ἐξ ἐναντίας est adversarius, 2 Tim. 2. 8. B.

βάλλοντες εἶργον, καὶ ἅμα ἐκεῖνοι οὐκ ἀντεπῄεσαν, ἀλλ᾽ ἡσύχαζον. τοὺς δὲ ψιλοὺς, ᾗ μάλιστα αὐτοῖς προσθέοντες προσκέοιντο, ἔτρεπον, καὶ οἱ ὑποστρέφοντες ἠμύνοντο, ἄνθρωποι κούφως τε ἐσκευασμένοι, καὶ προλαμβάνοντες ῥᾳδίως τῆς φυγῆς, χωρίων τε χαλεπότητι, καὶ ὑπὸ τῆς πρὶν ἐρημίας τραχέων ὄντων· ἐν οἷς οἱ Λακεδαιμόνιοι οὐκ ἐδύναντο διώκειν, ὅπλα ἔχοντες.

λδ΄. 34. Χρόνον μὲν οὖν τινὰ ὀλίγον οὕτω πρὸς ἀλλήλους ἠκροβολίσαντο. τῶν δὲ Λακεδαιμονίων οὐκέτι ὀξέως ἐπεκθεῖν, ᾗ προσπίπτοιεν, δυναμένων, γνόντες αὐτοὺς οἱ ψιλοὶ βραδυτέρους ἤδη ὄντας τῷ ἀμύνασθαι, καὶ αὐτοὶ τῇ τε ὄψει τοῦ θαρσεῖν τὸ πλεῖστον εἰληφότες, πολλαπλάσιοι φαινόμενοι, καὶ ξυνειθισμένοι μᾶλλον μηκέτι δεινοὺς αὐτοὺς ὁμοίως σφίσι φαίνεσθαι, ὅτι οὐκ εὐθὺς ἄξια τῆς προσδοκίας ἐπεπόνθεσαν, ὥσπερ ὅτε πρῶτον ἀπέβαινον τῇ γνώμῃ δεδουλωμένοι ὡς ἐπὶ Λακεδαιμονίους, καταφρονήσαντες, καὶ ἐμβοήσαντες, ἀθρόοι ὥρμησαν ἐπ᾽

Προσθέοντες] Quidam Mss. emendatius ἐπιθέοντες. Mox articulus οἱ ante ὑποστρέφοντες male abest a Gr. WASS.

Προσθέοντες] Margo cum Codd. habet ἐπιθέοντες. Sed Abr. ita: προσθέοντες Laced. ἔτρεπον τι. ψ. i. e. ἔμπροσθεν θέοντες. p.406. G.

Ἧι μάλ προσθ. προσκ.] Quomodo Abresch. προσθέοντες, hoc positu verborum, trahere possit ad Λακεδαιμόνιοι ἔτρεπον, fateor, me non assequi. Nam tali structura aperte et inseparabiliter pendet a προσκέοιντο. Si sit, ᾗ μάλ. προσκέοιντο, προσθέοντες, facile patiar, commate posito post προσκέοιντο, alterum referri ad ἔτρεπον: aut, προσθέοντες, ᾗ μάλ. προσκ. At, illo positu, tironem quoque reprehenderim ita construentem verba. Fac Latine: velitum, qua (parte) maxime incurrentes ingruebant, verterunt; (in fugam.) Quem puerum feras ita ordinantem talia verba: procurrentes (Lacedæmonii) vertunt velites, qua maxime incursabant? Miror, talia excidere potuisse Viro Græce docto et ab altero, ut probanda, commemorari. BAVER.

Προλαμβάνοντες—φυγῆς] v. Abr. 406. et Gloss. GOTTL.

Προλαμβ. τῆς φυγῆς] Scil. πέρι, qua fugam, in fuga. Abreschio allata exempla pleraque ea sunt, ubi Genit. pendeat a præposit. quod hic non possit. BAVER.

Γνόντες αὐτοὺς] Tractat h. l. Dion. Hal. p. 148. τῇ ὄψει πολλαπλάσιοι φαινόμενοι. Sibi cum maxime ob prosperum successum visi multo numerosiores; ita cum Schol. capit Abr. p. 407. GOTTL.

Τῇ ὄψει κ. τ. λ.] Friget interpretatio Abresch. et Schol. præ altera simpliciori; in conspectum venientes, cum vidissent, se esse plures, multum animi inde cepere. B.

Πρῶτον] Cod. Ar. τὸ πρῶτον. cum contextu Dion. Halic. WASS.

Τῇ γνώμῃ δεδουλωμένοι] Observat Kuhnius ad Ælian. II. V. H. 14. imitari hoc Arrianum II. de Exped. Alex. 10. Καὶ ταύτῃ εὐθὺς δῆλος ἐγένετο (Darius) τοῖς ἀμφ᾽ Ἀλέξανδρον τῇ γνώμῃ δεδουλωμένος. DUCK.

Καταφρονήσαντες—αὐτοὺς] Dionys. Halic. Tom. II. pag. 148. καταφρονήσαντες οὖν αὐτῶν, καὶ ἐμβοήσαντες legit, non male; sed ob sequens αὐτοὺς additamento minus necessario. WASS. Dicit ibi Dionysius, collocationem membrorum hujus periodi contortam facere orationem, et ostendit, quo ordine ex sententia sua collocari debuissent, ut clarior et suavior fieret oratio. Sed in iis, quæ ibi leguntur, τῶν δὲ Λακεδαιμονίων οὐκέτι ἀπελθεῖν ἢ προσπίπτειν δυναμένων, mihi suspectum est ἀπελθεῖν, quod hujus loci sententiæ non convenit. Fortassis Dionysius, pro ἐπεκθεῖν quod Thucydides dicit, scripserit ἐπελθεῖν, nam et hoc est *invadere, incurrere*. Thucyd. I. 2. ἄδηλον ὂν ὁπότε τις ἐπελθὼν—ἄλλος ἀφαιρήσεται. Sic paullo ante Cap. 32. οἷς μηδὲ ἐπελθεῖν οἷόν τε ἦν. Et infra Cap. 92. ὅστις—ἑκὼν τινι ἐπέρχεται. Vid. Budæum Commentar. p. 100. et Polluc. I. 172. DUCK.

αὐτούς. καὶ ἔβαλλον λίθοις τε καὶ τοξεύμασι καὶ ἀκοντίοις, ὡς ἕκαστός τι πρόχειρον εἶχε. γενομένης δὲ τῆς βοῆς ἅμα τῇ ἐπιδρομῇ, ἔκπληξίς τε ἐνέπεσεν ἀνθρώποις ἀήθεσι τοιαύτης μάχης, καὶ ὁ κονιορτὸς τῆς ὕλης νεωστὶ κεκαυμένης ἐχώρει πολὺς ἄνω. ἄπορόν τε ἦν ἰδεῖν τὸ πρὸ αὑτοῦ ὑπὸ τῶν τοξευμάτων καὶ λίθων ἀπὸ πολλῶν ἀνθρώπων μετὰ τοῦ κονιορτοῦ ἅμα φερομένων. τό, τε ἔργον ἐνταῦθα χαλεπὸν τοῖς Λακεδαιμονίοις καθίστατο. οὔτε γὰρ οἱ πῖλοι ἔστεγον τὰ τοξεύματα, δοράτιά τε ἐναποκέκλαστο βαλλομένων. εἶχόν τε οὐδὲν σφίσιν αὐτοῖς χρήσασθαι ἀποκεκλῃμένοι μὲν τῇ ὄψει τοῦ προορᾷν, ὑπὸ δὲ τῆς μείζονος βοῆς τῶν πολεμίων, τὰ ἐν αὐτοῖς παραγγελλόμενα οὐκ ἐσακούοντες· κινδύνου τε πανταχόθεν περιεστῶτος, καὶ οὐκ ἔχοντες ἐλπίδα καθότι χρὴ ἀμυνομένους σωθῆναι.

λε΄. 35. Τέλος δέ, τραυματιζομένων ἤδη πολλῶν, διὰ τὸ ἀεὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἀναστρέφεσθαι, ξυγκλήσαντες, ἐχώρησαν ἐς τὸ ἔσχατον ἔρυμα τῆς νήσου, ὃ οὐ πολὺ ἀπεῖχε, καὶ τοὺς ἑαυτῶν φύλακας. ὡς δὲ ἐνέδοσαν, ἐνταῦθα ἤδη πολλῷ ἔτι πλέον βοῇ τεθαρσηκότες οἱ ψιλοὶ ἐπέκειντο· καὶ τῶν Λακεδαιμονίων, ὅσοι μὲν ὑποχωροῦντες ἐγκατελαμβάνοντο, ἀπέθνησκον. οἱ δὲ πολλοί, διαφυγόντες ἐς τὸ ἔρυμα, μετὰ τῶν ταύτῃ φυλάκων ἐτάξαντο παρὰ πᾶν, ὡς ἀμυνούμενοι, ᾗπερ ἦν ἐπίμαχον. καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπισπώμενοι, περίοδον μὲν αὐτῶν καὶ κύκλωσιν, χωρίου ἰσχύϊ, οὐκ εἶχον, προσιόντες δὲ ἐξ ἐναντίας, ὤσασθαι ἐπειρῶντο. καὶ χρόνον μὲν πολύν, καὶ τῆς ἡμέρας τὸ πλεῖσ-

Δοράτ.—βαλλ.] Abresch. cum Duck. per δορ. βαλλ. int. Lacedæmoniorum hastas. v. p. 408. Gottl.

Ἐναποκέκλαστο] Miror, Abreschium, tam solicite urgentem præpositiones compositorum, hic neglexisse vim præp. ἐν, quæ ostendat, hastas in galeis (hi enim sunt πῖλοι, qualem Ulysses gestabat apud Homer. Il. 10. 265.) fractas, cum ferirentur. Baver.

Εἶχόν τε οὐδὲν σφίσιν αὐτοῖς χρήσασθαι] Stephanus recte, *incerti erant quid agerent*, vel, *quo se verterent*: quod non debuerat incrustare Portus. Nec satis causæ est, cur paullo ante πίλους maluerit reddere *armaturam*, sequutus priorem interpretationem Scholiastæ, quam *pileos* cum Valla. Vid. Meursium in Var. Lect. Hudsoni, et Voss. ad Catull. pag. 91. Dubito etiam, an illa, δοράτιά τε ἐναποκέκλαστο βαλλομένων, potius de hastis Lacedæmoniorum conjectu lapidum levis armaturæ fractis accipiendum sit. D.

Ἀποκεκλῃμένοι] Ἀποκεκλεισμένοι etiam supra Cl. Apud Herodotum ἀποκεκληϊσμένος. Wass.

Πλέον βοῇ τεθαρσηκ.—ἐνέκειντο] Aut jungendum, πλέον βοῇ ἐνέκειντο, p. πλέονι, vel πλείονι β. aut, πλ. ἐνέκειντο βοῇ. τεθαῤῥηκότες quidem per se positum, βοῇ non jungendum. (Est autem pro θαῤῥοῦντες.) Clamori enim quî fiderent? Neque enim prosaicis βοὴ sign. pugnam, ut Homero sæpius. Baver.

Περίοδον] Non opus est cum Schol. intelligi ποιήσασθαι in κύκλωσιν, nomina enim posita sunt pro verbis: οὐκ εἶχον καὶ οὐκ ἐδύναντο περιέρχεσθαι καὶ κυκλοῦσθαι αὐτούς. Ita Abresch. p. 408. Gottl.

Χρόν. πολὺν καὶ τῆς ἡμ. τοπλ.] Καὶ hic expl. et sign. *nempe*. Baver.

τον, ταλαιπωρούμενοι ἀμφότεροι ὑπό τε τῆς μάχης καὶ δίψους καὶ ἡλίου, ἀντεῖχον, πειρώμενοι, οἱ μὲν ἐξελάσασθαι ἐκ τοῦ μετεώρου, οἱ δὲ, μὴ ἐνδοῦναι. ῥᾷον δ' οἱ Λακεδαιμόνιοι ἠμύνοντο, ἢ ἐν τῷ πρὶν, οὐκ οὔσης σφῶν τῆς κυκλώσεως ἐς τὰ πλάγια.

λστ'. 36. Ἐπειδὴ δὲ ἀπέραντον ἦν, προσελθὼν ὁ τῶν Μεσσηνίων στρατηγὸς Κλέωνι καὶ Δημοσθένει, ἄλλως ἔφη πονεῖν σφᾶς· εἰ δὲ βούλονται ἑαυτῷ δοῦναι τῶν τοξοτῶν μέρος τὶ καὶ τῶν ψιλῶν, περιϊέναι κατὰ νώτου αὐτοῖς ὁδῷ ᾗ ἂν αὐτὸς εὕρῃ, δοκεῖν βιάσασθαι τὴν ἔφοδον. λαβὼν δὲ ἃ ᾐτήσατο, ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ὁρμήσας, ὥστε μὴ ἰδεῖν ἐκείνους, κατὰ τὸ ἀεὶ παρῆκον τοῦ κρημνώδους τῆς νήσου προσβαίνων, καὶ ᾗ οἱ Λακεδαιμόνιοι, χωρίου ἰσχύϊ πιστεύσαντες, οὐκ ἐφύλασσον, χαλεπῶς τε καὶ μόλις περιελθὼν ἔλαθε. καὶ ἐπὶ τοῦ μετεώρου ἐξαπίνης ἀναφανεὶς κατὰ νώτου αὐτῶν, τοὺς μὲν τῷ ἀδοκήτῳ ἐξέπληξε, τοὺς δὲ, ἃ προσεδέχοντο ἰδόντας, πολλῷ μᾶλλον ἐπέρρωσε. καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι, βαλλόμενοί τε ἀμφοτέρωθεν ἤδη, καὶ

Ἐς] Pro ἐς Cod. C. ὡς, ut supra, et Thucydides alibi: sæpius ὡς ἐς. Wass.

Ἄλλως] Hoc pro ματαίως poni ex Aristophane, Euripide, et Homero ostendit Auctor Etymologici M. Addit, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ τοῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως. καὶ γὰρ παρὰ Θουκυδίδῃ συνεχῶς ἐστὶν αὐτὸ εὑρεῖν κείμενον. Sed non tam frequenter τῷ ἄλλως hac significatione utitur Thucydides: ac multo crebrius et prope συνεχῶς apud eum legas ἄλλως τε καὶ, pro *quum præsertim*, vel *præterea*. Duck.

Εἰ βούλ.——βιάσασθαι] Cum δοκεῖν βιάσασθαι sit consequ. τῷ εἰ βούλοιντο, ante περιϊέναι intell. ὥστε, ut posset circuire. Alioqui ante δοκεῖν exciderit, aut suppleatur, καί. Baver.

Κατὰ τὸ ἀεὶ παρῆκον τοῦ κρημνώδους] Stephanus, cujus versionem adoptavit Portus, in interpretandis his verbis sequutus est Scholiasten, quem legisse παρεῖκον, ex eo intelligitur, quod id exponit ἐνδιδοῦν· nam παρείκειν est ἐνδοῦναι. Ego et παρῆκον, et Vallæ interpretationem, *assidue secundum prærupta insulæ pergens*, præfero. Τὸ ἀεὶ παρῆκον τοῦ κρημνώδους sunt *continentes rupes, continens tractus præruptarum rupium*. Græci regiones, montes, et alia dicunt ἀνήκειν, διήκειν, καθήκειν, et παρήκειν, quod Latini *porrigi, pertinere, pertingere*. Scylax pag. 25. Edit. Oxon. Ἡ δὲ Θετταλία παρήκει ἐν μεσογείᾳ ὑπὲρ Ἀνιάνων—μέχρι Τεμπῶν. Marcianus Heracl. Peripl. pag. 30. Παρήκει δὲ οὗτος (Sinarum sinus) μέχρι τῆς μεσημβρινῆς ἀγνώστου γῆς. Strabo IV. pag. 209. Τὸ δὲ μῆκος (Alpium) ἐστὶ δισχιλίων καὶ διακοσίων σταδίων τὸ παρῆκον παρὰ τὰ πεδία. Pollux IX. 18. Καὶ ἡ μὲν ἐν μέσῳ τῆς θαλάττης ἑκατέρωθεν παρήκουσα γῆ. Et sic quamplurimis locis apud omnes. Παρεῖκον videtur quidem defendi auctoritate Polybii III. 37. Καλεῖται δὲ τὸ μὲν (τῆς Εὐρώπης μέρος) κατὰ τὴν καθ' ἡμᾶς (θάλασσαν) παρεῖκον ἕως Ἡρακλείων στηλῶν, Ἰβηρία. Sed ibi quoque παρῆκον legendum existimo. Τὸ ἀεὶ παρῆκον autem dicit, ut Cap. 29. τὴν ἀεὶ ἐρημίαν, et Cap. 47. τὴν ἀεί ποτε ἔχθραν. Nec displicet προβαίνων, quod est in Reg. Duck.

Παρῆκον] Abr. p. 408. præfert recte παρεῖκον. Ita Heilm. *kletterte immer an den Klippen, wo er Stellen sinden konnte, die nicht so steil waren*, p. 505. Gottl.

Παρῆκον] Etsi scio, et ipse notavi, ἀεὶ solere transponi, (v. Ind.) hic tamen, retento παρῆκον, verterim: procedens, (vel, si προσβαίνων legeris, cui melius sane congruerit παρεῖκον,) per abrupta insulæ usque porrecta. Vix enim intelligo, quo sensu, quave conditione, abrupta ipsa dicantur παρείκειν, cedere. Ac tum plane alienum fuerit ἀεί· satis enim erat appulsuro, *unum* locum invenisse commodiorem, quem *semel* nactus, alia non consectaretur. Baver.

Προσβαίνων] Abr. p. 408. præfert recte προβαίνων, *welches die gebückte Stellung ausdrückt*. Ita Heilm. in not. Gottl.

Βαλλόμενοί] Est orat. ἀνακόλουθος. Sequi debuisset οὐκέτι ἀντεῖχον. v. Abresch. 410. Gottl.

γιγνόμενοι ἐν τῷ αὐτῷ ξυμπτώματι (ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι) τῷ ἐν Θερμοπύλαις, ἐκεῖνοί τε γὰρ τῇ ἀτραπῷ περιελθόντων τῶν Περσῶν, διεφθάρησαν· οὗτοί τε, ἀμφίβολοι ἤδη ὄντες, οὐκέτι ἀντεῖχον, ἀλλὰ πολλοῖς τε ὀλίγοι μαχόμενοι, καὶ ἀσθενείᾳ σωμάτων, διὰ τὴν σιτοδείαν, ὑπεχώρουν· καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκράτουν ἤδη τῶν ἐφόδων.

λζ΄. 37. Γνοὺς δὲ ὁ Κλέων καὶ ὁ Δημοσθένης, ὅτι, εἰ καὶ ὁποσονοῦν μᾶλλον ἐνδώσουσι, διαφθαρησομένους αὐτοὺς ὑπὸ τῆς σφετέρας στρατιᾶς, ἔπαυσαν τὴν μάχην, καὶ τοὺς ἑαυτῶν ἀπεῖρξαν, βουλόμενοι ἀγαγεῖν αὐτοὺς Ἀθηναίοις ζῶντας, εἴ πως, τοῦ κηρύγματος ἀκούσαντες, ἐπικλασθεῖεν τῇ γνώμῃ τὰ ὅπλα παραδοῦναι, καὶ ἡσσηθεῖεν τοῦ παρόντος δεινοῦ. ἐκήρυξάν τε, εἰ βούλοιντο τὰ ὅπλα παραδοῦναι καὶ σφᾶς αὐτοὺς Ἀθηναίοις, ὥστε βουλεῦσαι, ὅ τι ἂν ἐκείνοις δοκῇ.

λή. 38. Οἱ δὲ, ἀκούσαντες, παρῆκαν τὰς ἀσπίδας οἱ πλεῖστοι, καὶ τὰς χεῖρας ἀνέσεισαν, δηλοῦντες προσίεσθαι τὰ κεκηρυγμένα. μετὰ δὲ ταῦτα, γενομένης τῆς ἀνακωχῆς, ξυνῆλθον ἐς λόγους ὅ τε Κλέων καὶ ὁ Δημοσθένης, καὶ ἐκείνων, Στύφων ὁ Φάρακος, τῶν πρότερον ἀρχόντων, τοῦ μὲν πρώτου τεθνηκότος Ἐπιτάδου, τοῦ δὲ μετ᾽ αὐτὸν Ἱππαγρέτου ἐφῃρη-

Γιγνόμενοι ἐν τῷ—ξυμπτ.] Pro ἐγίγνοντο. Nempe consequens excidit, ob parenthesin per γάρ· quæ si claudatur tamen post ἤδη ὄντες, quod pendere possit a διεφθάρησαν· verba, οὐκ ἔτι ἀντεῖχον, referantur ad γιγνόμενοι. Baver.

Ὡς μικρὸν] Herodotus II. 10. ὡς εἶναι σμικρὰ ταῦτα μεγάλοισι συμβαλέειν. ubi pro καλεύμενον Ms. Bodl. καλεόμενον· aliter Med. sed male. vid. I. 6. 164. II. 14. Wass.

Γνοὺς] Propr. γνόντες—propter ἔπαυσαν. v. Abresch. pag. 410. Gottl.

Ὅτι—διαφθαρησομένους αὐτοὺς] Henr. Stephanus in Append. ad Script. de Dialect. pag. 77. putat hic vacare ὅτι ante participium, quum alioqui dicendum fuisset, ὅτι διαφθαρήσονται αὐτοί· neque tamen Thucydidi peculiarem esse hunc usum particulæ ὅτι, nam eam apud alios quoque abundare sequente infinitivo. Posterioris generis pleonasmi multa exempla congesserunt Viri doctissimi, Gronovius ad Arrian. II. de Exped. Alex. 16. et Raphelius ad Acta Apostol. XXVII. 10. in quibus omnibus ὅτι post se habet infinitivum expressum, vel tacitum cum accusativo. His plane similis foret hæc forma loquendi, γνοὺς ὅτι διαφθαρήσεσθαι αὐτούς. Sed quum Thucydides pro infinitivo maluerit uti participio, quærendum est, an alii quoque ita loquantur. Duck.

Ὅτι, εἰ καὶ] Abundat τὸ ὅτι ex sententia Steph. quod alioquin dicendum fuisset, ὅτι διαφθαρήσονται· exempla Gron. Arr. II. 16. et Raphelius ad Act. 27. 10. collegere. Abr. legit ὅ, τι et ordinem constituit, cum εἰ ὁποσ. quicquid, etiamsi quantulumcunque cederent magis, p. 410. Gottl.

Ὅτι—διαφθαρησομένους] v. Phil. Th. P. p. 88. Frustra ambigit Ducker. de Participio; quasi solemnius quidpiam sit, quam, hoc pro Infinit. poni. Abreschianum, ὅ, τι, locum vix habeat ante εἰ καί. Baver.

Καὶ ἐκείνων] Non indiget locus emendatione Stephani καὶ μετ᾽ ἐκείνων. Vid. Perizon. ad Ælian. I. 33. 6. et ad Sanct. Minerv. IV. 3. 9. Notum est hoc Julii Cæsaris apud Suetonium Cæs. LXXXII. Καὶ σὺ ἐκείνων; Thucydides V. 19. Ὤμνυον δὲ οἵδε, καὶ ἐσπένδετο, Λακεδαιμονίων μὲν, Πλειστόλας —Ἀθηναίων δὲ οἵδε, Λάμπων.—Duck.

Ἱππαγρέτου] De Hippagretis apud Lacedæmonios agit etiam Cragius II. de Republ. Lacedæmonior. 14. Videtur ergo

μένου, ἐν τοῖς νεκροῖς ἔτι ζῶντος κειμένου ὡς τεθνεῶτος, αὐτὸς τρίτος ἐφῃρημένος ἄρχειν, κατὰ νόμον, εἴτι ἐκεῖνοι πάσχοιεν. ἔλεγε δὲ ὁ Στύφων καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, ὅτι βούλονται διακηρυκεύσασθαι πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἠπείρῳ Λακεδαιμονίους, ὅ, τι χρὴ σφᾶς ποιεῖν. καὶ ἐκείνων μὲν οὐδένα ἀφέντων, αὐτῶν δὲ τῶν Ἀθηναίων καλούντων ἐκ τῆς ἠπείρου κήρυκας, καὶ γενομένης ἐπερωτήσεως δὶς ἢ τρὶς, ὁ τελευταῖος διαπλεύσας αὐτοῖς ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς ἠπείρου Λακεδαιμονίων ἀνὴρ, ἀπήγγειλεν, ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι κελεύουσιν ὑμᾶς αὐτοὺς περὶ ὑμῶν αὐτῶν βουλεύεσθαι, μηδὲν αἰσχρὸν ποιοῦντας. οἱ δὲ, καθ' ἑαυτοὺς βουλευσάμενοι, τὰ ὅπλα παρέδοσαν, καὶ σφᾶς αὐτούς. καὶ ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα ἐν φυλακῇ εἶχον αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι· τῇ δ' ὑστεραίᾳ οἱ μὲν Ἀθηναῖοι τροπαῖον στήσαντες ἐν τῇ νήσῳ, τὰ ἄλλα διεσκευάζοντο ὡς ἐς πλοῦν, καὶ τοὺς ἄνδρας τοῖς τριηράρχοις διεδίδοσαν ἐς φυλακήν. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, κήρυκα πέμψαντες, τοὺς νεκροὺς διεκομίσαντο. ἀπέθανον δ' ἐν τῇ νήσῳ, καὶ ζῶντες ἐλήφθησαν τοσοίδε· εἴκοσι μὲν ὁπλῖται διέβησαν καὶ τετρακόσιοι οἱ πάντες· τούτων ζῶντες ἐκομίσθησαν ὀκτὼ ἀποδέοντες τριακόσιοι, οἱ δὲ ἄλλοι ἀπέθανον. καὶ Σπαρτιᾶται τούτων ἦσαν τῶν ζώντων περὶ εἴκοσι καὶ ἑκατόν. Ἀθηναίων δὲ οὐ πολλοὶ διεφθάρησαν· ἡ γὰρ μάχη οὐ σταδία ἦν.

Thucydides secundum hunc Ducem non proprio, ut alios, sed muneris nomine appellare. Paullo post conjungo ἐφῃρημένος κατὰ νόμον. Nam indicat Thucydides, quod etiam illa, εἴτι ἐκεῖνος πάσχοιεν, ostendunt, horum Ducum alios aliis non suffragiis militum, qui in præsidio erant, sed antequam hi in insulam trajicerentur, publice ex lege subrogatos fuisse, ut in locum priorum, si quid his accidisset, succederent: quemadmodum in militia navali navarcho legatus addi solebat, quem ἐπιστολέα vocat Xenophon II. Hist. Græc. in princ. IV. pag. 536. et alibi. de quo Jungermann. ad Polluc. I. 96. et Schefferus de Milit. Nav. IV. 5. Stephanus conjungit ἄρχειν κατὰ νόμον, ac vertit, *qui legitimum imperium obtineret.* Nec tamen negat κατὰ νόμον etiam ad ἐφῃρημένος referri posse. Hoc melius est. Nam hic solo verbo ἄρχειν satis significatur legitimum imperium, et supervacuum est ei addi κατὰ νόμον. Sic paullo ante, τῶν μὲν πρότερον ἀρχόντων, et supra Cap. 9. ἦρχε δ' αὐτῶν Ἐπιτάδας. ubi nemo desiderat illa κατὰ νόμον. Duck.

Τοῦ μετ' αὐτὸν Ἱππαγρ. ἐφῃρημ.——κειμένου] Trajecta sunt vocabula, sic ordinanda et intelligenda: τοῦ Ἱππαγρ. (τοῦ) μετ' αὐτ. ἐφῃρημ.—κειμ. Baver.

Αὐτὸς τρίτος] Ita Noster p. 92. 216. 257. 292. Wass.

Ἔλεγε—ὁ Στ. καὶ οἱ μ. ἀ.] Pro ἔλεγον, ut de pluribus. Baver.

Διακηρυκεύσασθαι] Inanis est differentia verborum ἐπικ. et διακ. Secundum Scholiasten utitur h. l. διακ. quod trajiciendum erat ex insula in continentem. v. Abr. 412. Gottl.

Γενομένης ἐπερωτήσεως] Alii γενομένων ἐπερωτήσεων. Recte Portus. Wass.

Καὶ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα] Desunt Gr. et abesse possunt. Wass.

Ἀπέθανον—διεφθάρησαν] Omittit περὶ non bene D. Halic. II. 142. qui sese dederunt Spartani 120. sociorum 180. juxta Diodorum p. 318. d. Idem.

λθ'. 39. Χρόνος δὲ ὁ ξύμπας ἐγένετο, ὅσον οἱ ἄνδρες οἱ ἐν τῇ νήσῳ ἐπολιορκήθησαν, ἀπὸ τῆς ναυμαχίας μέχρι τῆς ἐν τῇ νήσῳ μάχης, ἑβδομήκοντα ἡμέραι καὶ δύο. τούτων περὶ εἴκοσιν ἡμέρας, ἐν αἷς οἱ πρέσβεις περὶ τῶν σπονδῶν ἀπῄεσαν, ἐσιτοδοτοῦντο· τὰς δὲ ἄλλας τοῖς ἐσπλέουσι λάθρα διετρέφοντο. καὶ ἦν σῖτος ἐν τῇ νήσῳ, καὶ ἄλλα βρώματα ἐγκατελείφθη· ὁ γὰρ ἄρχων Ἐπιτάδας ἐνδεεστέρως ἑκάστῳ παρεῖχεν, ἢ πρὸς τὴν ἐξουσίαν. οἱ μὲν δὴ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Πελοποννήσιοι ἀνεχώρησαν τῷ στρατῷ ἐκ τῆς Πύλου ἑκάτεροι ἐπ' οἴκου. καὶ τοῦ Κλέωνος καίπερ μανιώδης οὖσα ἡ ὑπόσχεσις ἀπέβη. ἐντὸς γὰρ εἴκοσιν ἡμερῶν ἤγαγε τοὺς ἄνδρας, ὥσπερ ὑπέστη.

μ'. 40. Παρὰ γνώμην τε δὴ μάλιστα τῶν κατὰ τὸν πόλεμον τοῦτο τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο. τοὺς γὰρ Λακεδαιμονίους οὔτε λιμῷ, οὔτ' ἀνάγκῃ οὐδεμιᾷ ἠξίουν τὰ ὅπλα παραδοῦναι, ἀλλὰ ἔχοντας, καὶ μαχομένους ὡς ἐδύναντο, ἀποθνήσκειν. ἀπιστοῦντές τε μὴ εἶναι τοὺς παραδόντας τοῖς τεθνεῶσιν ὁμοίους. καί τινος ἐρομένου ποτὲ ὕστερον τῶν Ἀθηναίων ξυμμάχων δι' ἀχθηδόνα ἕνα τῶν ἐκ τῆς νήσου αἰχμαλώτων, εἰ οἱ τεθνεῶτες αὐτῶν καλοὶ κἀγαθοί, ἀπεκρίνατο αὐτῷ, πολλοῦ ἂν ἄξιον εἶναι τὸν ἄτρακτον (λέγων τὸν οἰστὸν) εἰ τοὺς ἀγαθοὺς

Ἐσπλέουσι] Videtur supplendum ex ἐσιτοδοῦντο casus nominis τοῖς σιτίοις, aut ex βρώματα, βρώμασι. v. Abr. p. 413. GOTTL.

Καὶ ἦν σῖτος] i. e. περιῆν, ὑπῆρχεν ἔτι. Abr. 413. GOTTL.

Ἐγκατελείφθη] Quidam libri ἐγκατελήφθη. WASS. Hæc sæpe permutantur. sed ἐγκατελήφθη hic non deterius est vulgato. Et sic Scholiastes quoque videtur legisse: nam paullo post interpretatur τὰ εὑρεθέντα σιτία. DUCK.

Ἀνεχώρησαν τῷ στρατῷ] Ellipseos præpositionis σὺν, quam hic adnotat Scholiastes, multa exempla collegit Stephanus in Append. ad Script. de Dialect. pag. 96. D.

Καίπερ—ἀπέβη] Th. Magister in μαίνομαι. WASS.

Ἤγαγε τοὺς ἄνδρας, ὥσπερ ὑπέστη] Thomas Magister scribit, Poëtas ὑφίσταμαι dicere, pro ὑπισχνοῦμαι; sed tamen etiam Thucydidem eo semel sic uti hoc loco. Articulus ille apud Thomam satis perturbatus est. Præscribit ei ὑφίσταμαι, et mox subjicit duo Luciani loca, et tertium hunc Thucydidis, in quibus est forma activa ὑφίστημι. Deinde confuse quædam de ὑφίστημι et ὑφίσταμαι proponit. Verum non solus Thucydides, quod Thomas videtur velle, sed etiam Plato ὑφίστημι pro ὑπισχνοῦμαι dixit. Locum indicavit Budæus Commentar. Ling. Gr. pag. 494. ex Alcib. II. non longe a principio: Εἰ δέ σε ὁρῴη ἔτι ἔλαττον δοκοῦντα ἔχειν, εἰ μὴ καὶ πάσης Εὐρώπης ὑποσταίη σοι, scil. τύραννον γενέσθαι. DUCK.

Ὡς ἐδύν.] i. e. ἕως ἐδύναντο. recte Schol. ἕως δύναμις περιῆν αὐτοῖς. Nove hic adhibuit Noster τὸ ὡς. GOTTL.

Ὡς ἐδύν.] Quidni sit p. ὅσον, *quantum possent*, ut possent, nempe in illo genere pugnæ? ὡς δυνατὸν, pro viribus. ἐδύναντο p. δύναιντο. BAVER.

Μὴ εἶναι] De pleonasmo τοῦ μὴ, de quo hic monet Scholiastes, vid. ad II. 101. D.

Ἀπιστοῦντές τε] p. ἠπίστουν. Et μὴ redundat. BAVER.

Δι' ἀχθηδόνα] Ἀχθηδὼν vox apud Thucydidem poëtica, ut dicit Dionysius Halicarnasseus, tom. 2. p. 133. Utitur tamen ea ipse Dionysius in Antiq. Rom. p. 572. HUDS. Etiam alios prosæ scriptores hoc vocabulo usos ostendit Clar. Wasse in Indice. Add. Lucian. Toxar. pag. 37. μὴ πρὸς ἀχθηδόνα μου ἀκούσῃς. DUCK.

Ἄτρακτον] Ita Mss. non ἄδρακτον. Hesych.

διεγίγνωσκε· δήλωσιν ποιούμενος, ὅτι ὁ ἐντυγχάνων τοῖς τε λίθοις καὶ τοξεύμασι, διεφθείρετο.

μα΄. 41. Κομισθέντων δὲ τῶν ἀνδρῶν, οἱ Ἀθηναῖοι ἐβούλευσαν δεσμοῖς μὲν αὐτοὺς φυλάσσειν, μέχρις οὗ τὶ ξυμβῶσιν· ἢν δ᾽ οἱ Πελοποννήσιοι πρὸ τούτου ἐς τὴν γῆν ἐσβάλωσιν, ἐξαγαγόντες ἀποκτεῖναι. τῆς δὲ Πύλου φυλακὴν κατεστήσαντο· καὶ οἱ ἐκ τῆς Ναυπάκτου Μεσσήνιοι, ὡς ἐς πατρίδα ταύτην (ἔστι γὰρ ἡ Πύλος τῆς Μεσσηνίδος ποτὲ οὔσης γῆς,) πέμψαντες σφῶν αὐτῶν τοὺς ἐπιτηδειοτάτους, ἐλῄϊζόν τε τὴν Λακωνικὴν, καὶ πλεῖστα ἔβλαπτον, ὁμόφωνοι ὄντες. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, ἀμαθεῖς ὄντες ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ λῃστείας, καὶ τοῦ τοιούτου πολέμου, τῶν τε Εἱλώτων αὐτομολούντων, καὶ φοβούμενοι, μὴ καὶ ἐπὶ μακρότερον σφίσι τὶ νεωτερισθῇ τῶν κατὰ τὴν χώραν, οὐ ῥᾳδίως ἔφερον, ἀλλὰ, καίπερ οὐ βουλόμενοι ἔνδηλοι εἶναι τοῖς Ἀθηναίοις, ἐπρεσβεύοντο παρ᾽ αὐτοὺς, καὶ ἐπειρῶντο τήν τε Πύλον καὶ τοὺς ἄνδρας κομίζεσθαι· οἱ δὲ μειζόνων τε ὠρέγοντο, καὶ πολλάκις φοιτώντων, αὐτοὺς ἀπράκτους ἀπέπεμπον. ταῦτα μὲν τὰ περὶ Πύλον γενόμενα.

μβ΄. 42. Τοῦ δ᾽ αὐτοῦ θέρους μετὰ ταῦτα εὐθὺς Ἀθηναῖοι ἐς τὴν Κορινθίαν ἐστράτευσαν ναυσὶν ὀγδοήκοντα, καὶ δισχιλίοις ὁπλίταις ἑαυτῶν, καὶ ἐν ἱππαγωγοῖς ναυσὶ διακοσίοις ἱππεῦσιν. ἠκολούθουν δὲ καὶ τῶν ξυμμάχων Μιλήσιοι, καὶ

Ἄτρακτος βέλος μεταφορικῶς. Sic opinor distinguendum; supra enim dixerat ἄδρακτον ἴδιον. Paulo distinctius Galenus τὸ ξύλον τοῦ βέλους. usi Sophocles, Euripides, Menander. Contemtim protulit Laco, ut alter ejusdem gentis, Οὐ μέλει μοι τοῦτο, ὅτι ἀποθανοῦμαι, ἀλλ᾽ ὅτι ὑπὸ ΓΥΝΙΔΟΣ τοξότου. Simile quid in pugna Leuctrica quidam narrante Plutarcho p. 231. Λεγόντων τινῶν δείξειν τὴν ἡμέραν ταύτην τὸν ἀγαθὸν, πολλοῦ, inquit, τὴν ἡμέραν ἀξίαν εἶναι δυναμένην τὸν ἀγαθὸν δεῖξαι σῶον. WASS. Adnotat e Thucydide hanc vocem Pollux I. 137. Add. Etymolog. M. et Suidam h. v. ibique Kusterum. Locus Euripidis est in Rheso v. 312. Usus est etiam Conon Narrat. III. apud Photium in Biblioth. Galenus in Glossis Hippocrat. Ἄτρακτον, οὐ μόνον τὸν εἰς τὸ ἱερουργὸν χρήσιμον, ἀλλὰ καὶ τὸ ξύλον τοῦ βέλους. Adnotat ibi Stephanus variam lectionem, τὸν εἰς τὴν ἱερουργίαν χρήσιμον. leg. τὴν ἐριουργίαν, vel, τὸ ἐριουργεῖν. DUCK.

Μέχρις] Vid. ad Cap. IV. Mss. non variant. WASS. Sed vid. Var. Lect. DUCK.

Ἐλῄϊζον] Vid. ad III. 85. ubi itidem quidam Mss. ἐλῄζοντο. Mox ὁμόφωνοι ὄντες, quæ a quibusdam Codd. absunt, possint videri a Studioso quodam adscripta e Cap. III. hujus libri. Sed non est recedendum a scriptura meliorum Mss. consensu confirmata. Nam ipse Thucydides verba illa hic ob eamdem causam repetere potuit, ob quam ea supra addiderat. DUCK.

Ἀμαθεῖς] Heilm. præfert ἀπαθεῖς. p. 510. GOTTL.

Ἀμαθεῖς—λῃστείας] Non, imperiti exercendi latrocinii, sed, insueti ejus perpetiendi in sua terra; passive, vel *patiendi* sensu, non *faciendi*. BAVER.

Καὶ πολλάκις φοιτώντων] Huc respicit Aristoph. Pace v. 636, 637. Add. ibi Scholiast. DUCK.

Ὀγδοήκοντα] Diodori exemplaria ἑξήκοντα, ὁπλίτας τρισχιλίους p. 319. c. ξ΄ pro π΄ lapsu haud ita facili. sed ex seqq. patet, ἑξήκοντα a Diodori manu esse. Nostri nihil mutant. W.

Ἄνδριοι, καὶ Καρύστιοι. ἐστρατήγει δὲ Νικίας ὁ Νικηράτου, τρίτος αὐτός. πλέοντες δὲ ἅμα ἕῳ, ἔσχον μεταξὺ Χερσονήσου τε καὶ Ῥείτου, ἐς τὸν αἰγιαλὸν τοῦ χωρίου, ὑπὲρ οὗ ὁ Σολύγιος λόφος ἐστίν· ἐφ᾽ ὃν Δωριῆς τοπάλαι ἱδρυθέντες, τοῖς ἐν τῇ πόλει Κορινθίοις ἐπολέμουν, οὖσιν Αἰολεῦσι. καὶ κώμη νῦν ἐπ᾽ αὐτοῦ Σολύγεια καλουμένη ἐστίν. ἀπὸ δὲ τοῦ αἰγιαλοῦ τούτου, ἔνθα αἱ νῆες κατέσχον, ἡ μὲν κώμη αὕτη δώδεκα σταδίους ἀπέχει· ἡ δὲ Κορινθίων πόλις, ἑξήκοντα· ὁ δὲ ἰσθμὸς, εἴκοσι. προπυθόμενοι δὲ Κορίνθιοι ἐξ Ἄργους, ὅτι ἡ στρατιὰ ἥξει τῶν Ἀθηναίων, ἐκ πλείονος ἐβοήθησαν ἐς ἰσθμὸν πάντες, πλὴν τῶν ἔξω ἰσθμοῦ· καὶ ἐν Ἀμπρακίᾳ καὶ ἐν Λευκαδίᾳ ἀπῆεσαν αὐτῶν πεντακόσιοι φρουροί· οἱ δ᾽ ἄλλοι πανδημεὶ ἐπετήρουν τοὺς Ἀθηναίους, οἷ κατασχήσουσιν. ὡς δὲ αὐτοὺς ἔλαθον νυκτὸς καταπλεύσαντες, καὶ τὰ σημεῖα αὐτοῖς ἤρθη, καταλιπόντες τοὺς ἡμίσεις αὐτῶν ἐν Κεγχρειᾷ, ἢν ἄρα οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τὸν Κρομμύωνα ἴωσιν, ἐβοήθουν κατὰ τάχος.

μγ΄. 43. Καὶ Βάττος μὲν, ὁ ἕτερος τῶν στρατηγῶν (δύο γὰρ ἦσαν ἐν τῇ μάχῃ οἱ παρόντες,) λαβὼν λόχον, ἦλθεν ἐπὶ τὴν Σολύγειαν κώμην, φυλάξων ἀτείχιστον οὖσαν. Λυκόφρων δὲ τοῖς ἄλλοις ξυνέβαλε. καὶ πρῶτα μὲν τῷ δεξιῷ κέρᾳ τῶν Ἀθηναίων, εὐθὺς ἀποβεβηκότι πρὸ τῆς Χεῤῥονήσου, οἱ Κορίν-

Ῥείτου] Alveos quosdam aquarum in Attica Ῥείτους dictos memorat Thucyd. II. 19. et Pausan. Attic. Cap. XXXVIII. et Corinth. XXIV. Hic quoque fortassis ejusmodi alveus designatur. Sed nihil de hoc Ῥείτῳ apud alios invenio. Fr. Portus in Commentar. scribit esse oppidum, sed sine testimonio Scriptorum veterum. Locus Polyæni, quem in Var. Lect. laudat Hudsonus, est I. 39. 1. Pinedo ad Stephanum putat hic legendum Σολύγειος, ut in Stephano. D.

Ἀπὸ δὲ—κατέσχον] Thom. Magist. in προσέσχον. ubi excidit ἔνθα. Duck.

Εἴκοσι] Palm. legit εἴκοσι καὶ ἑκατόν. Abr. 419. Gottl.

Ἐκ πλείονος] Quæ hic in Var. Lect. leguntur, descripta sunt e marg. Ed. 2. Stephani, qui ea ad versionem Vallæ, *diu ante succurrerant*, adnotaverat. Stephanum sequitur Æ. Portus: sed Fr. Portus in Append. Commentar. conjungenda dicit ἐκ πλείονος ἐβοήθησαν, non προπυθόμενοι ἐκ πλείονος. Ἐκ πλείονος usitatum est Thucydidi VIII. 88. εἰδὼς, ὡς εἰκὸς, ἐκ πλείονος τὴν Τισσαφέρνου γνώμην. Et cum supplemento χρόνου. Ibid. 91. Ταῦτ᾽ οὖν ἐκ πλείονος χρόνου ὁ Θηραμένης διεθρόει. Duck.

Dubium est, utrum ἐκ πλείονος construi voluerit cum προπυθόμενοι, an cum ἐβοήθησαν. v. Duck. et Abresch. pag. 410. Gottl.

Ἐν Ἀμπρακίᾳ] Pro ἐς, rarius vett. ita, quam recentiores Gr. ita L. VII. 17. v. Abr. 426. Gottl.

Ἐν Ἀμπ. κ. ἐν Λευκαδίᾳ ἀπῄεσαν] Legi etiam possit, ἀπῆσαν, ut L. I. 143. ἐν Αἰγύπτῳ ἀπούσης αὐτῷ τῆς στρατιᾶς. Sed recte ἐν pro εἰς explicatur. Et tamen redeat ad ἀπῆσαν, aberant, abierant, ὄντες, quod essent in Ambrac. et Leuc. Baver.

Οἷ κατασχήσουσιν] Thomas Magist. l. d. ᾗ κατασχ. Hæc etiam alibi permutantur. Vid. ad I. 136. Duck.

Τὰ σημ. αὐτοῖς ἤρθη] Schol. expl. de ignibus, hostis adventantis indicibus. Sed hoc vix congruerit verbo ἔλαθον· et αὐτοῖς haud dubie refertur ad eosdem Athenienses, qui ἔλαθον· ut σημεῖα sint, quod alibi sint, ut L. I. de Corcyræis, signa certaminis, classis paratæ ad depugnandum: ut apud Liv. *dolonibus sublatis*. Baver.

θιοι ἐπέκειντο· ἔπειτα δὲ καὶ τῷ ἄλλῳ στρατεύματι. καὶ ἦν ἡ μάχη καρτερὰ, καὶ ἐν χερσὶ πᾶσα. καὶ τὸ μὲν δεξιὸν κέρας τῶν Ἀθηναίων καὶ Καρυστίων (οὗτοι γὰρ παρατεταγμένοι ἦσαν ἔσχατοι) ἐδέξαντό τε τοὺς Κορινθίους, καὶ ἐώσαντο μόλις· οἱ δὲ, ὑπερχωρήσαντες πρὸς αἱμασιὰν (ἦν γὰρ τὸ χωρίον πρόσαντες πᾶν,) βάλλοντες τοῖς λίθοις καθύπερθεν ὄντες, καὶ παιωνίσαντες, ἐπῄεσαν αὖθις. δεξαμένων δὲ τῶν Ἀθηναίων, ἐν χερσὶν πάλιν ἦν ἡ μάχη. λόχος δέ τις τῶν Κορινθίων ἐπιβοηθήσας τῷ εὐωνύμῳ κέρᾳ ἑαυτῶν, ἔτρεψε τῶν Ἀθηναίων τὸ δεξιὸν κέρας, καὶ ἐπεδίωξεν ἐς τὴν θάλασσαν. πάλιν δὲ ἀπὸ τῶν νεῶν ἀνέστρεψαν οἵ τε Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Καρύστιοι. τὸ δὲ ἄλλο στρατόπεδον ἀμφοτέρωθεν ἐμάχετο συνεχῶς, μάλιστα δὲ τὸ δεξιὸν κέρας τῶν Κορινθίων, ἐφ᾽ ᾧ ὁ Λυκόφρων ὢν κατὰ τὸ εὐώνυμον τῶν Ἀθηναίων ἠμύνετο. ἤλπιζον γὰρ, αὐτοὺς ἐπὶ τὴν Σολύγειαν κώμην πειράσειν.

μδ΄. 44. Χρόνον μὲν οὖν πολὺν ἀντεῖχον, οὐκ ἐνδιδόντες ἀλλήλοις· ἔπειτα (ἦσαν γὰρ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ ἱππεῖς ὠφέλιμοι ξυμμαχόμενοι, τῶν ἑτέρων οὐκ ἐχόντων ἵππους,) ἐτράποντο οἱ Κορίνθιοι, καὶ ὑπεχώρησαν πρὸς τὸν λόφον· καὶ ἔθεντο τὰ ὅπλα, καὶ οὐκέτι κατέβαινον, ἀλλ᾽ ἡσύχαζον. ἐν δὲ τῇ τροπῇ ταύτῃ, κατὰ τὸ δεξιὸν κέρας οἱ πλεῖστοί τε ἀπέθανον αὐτῶν, καὶ Λυκόφρων ὁ στρατηγός. ἡ δὲ ἄλλη στρατιὰ, τούτῳ τῷ τρόπῳ·

Ἐώσαντο] Schol. addit τῶν Κορινθίων. Abr. excidisse putat, τὸ κέρας. Nil opus; quia proximo Schol. ad vs. 7. præcessit, in textu certe τῷ στρατεύματι, cui addat Schol. τ. Ἀθηναίων· unde hic repetas, τὸ στράτευμα. Baver.

Ὑπερχωρήσαντες] Ὑποχωρήσαντες Cl. et Gr. ὑπερχωρεῖν vix alibi invenitur. Wass. Ὑποχωρήσαντες, quod habent quatuor melioris notæ Codices, confirmatur e Cap. seq. Καὶ ὑπεχώρησαν πρὸς τὸν λόφον. Duck.

Παιωνίσαντες] Quidam libri παιανίσαντες. Vid. ad I. 50. Duck.

Πειράσειν] Reisk. περάσειν, quod dici non credit πειράσειν vel πειρᾶν. Nam construitur cum Gen. πειράσαντες τοῦ χωρίου. I. 61. τῆς Νισαίας πειράσαι. IV. 70. Heilm. quoque malit περάσειν a περαννύω. *Ich ziehe mich dahin.* Gottl.

Πειράσειν] Expl. ut φυλάσσειν περὶ χώραν, i. e. φυλακὴν ποιεῖσθαι· ita hic, πεῖραν ποιήσεσθαι. Baver.

Καὶ ἔθεντο τὰ ὅπλα] Varias significationes hujus phraseos e Vigero exponit Hudsonus supra ad II. 2. Muretus ad hæc Xenophontis VII. Cyrip. pag. 107. Ed. Steph. p. 180. Ed. Leuncl. ὡς εἶδε—τὰ δὲ τῶν Χαλδαίων ὅπλα ἔρημα, scribit hoc perperam verti *armu sola*, pro *tentoria deserta*. Nam ὅπλα etiam esse locum, in quo milites tendunt, in quo consistunt interquiescendi causa, et ὅπλα θέσθαι dici, quum locum sibi sumunt milites, ubi consistant. Ejus rei ignoratione autem prope innumerabiles locos apud Xenophontem et Thucydidem pessime acceptos esse ab Interpretibus; quorum nonnullos e Xenophonte adponit. Duck.

Ἔθεντο τὰ ὅπλα] i. e. constitere; *sie fassten Posto*; non castris utique positis, cui rei tempus non suppeteret. Male expl. Schol. κατέθεντο, deposuerunt arma; quo quid alienius a tali discrimine? Baver.

Τούτῳ τῷ τρόπῳ] Non separanda judicat Abr. ab insequentibus, sed minima distinctione jungenda. Gottl.

οὐ κατὰ δίωξιν πολλὴν, οὐδὲ ταχείας φυγῆς γενομένης, ἐπεὶ ἐβιάσθη, ἐπαναχωρήσασα πρὸς τὰ μετέωρα ἱδρύθη. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, ὡς οὐκέτι αὐτοῖς ἐπῄεσαν ἐς μάχην, τούς τε ἀλλοτρίους νεκροὺς ἐσκύλευον, καὶ τοὺς ἑαυτῶν ἀνῃροῦντο. τροπαῖόν τε εὐθέως ἔστησαν. τοῖς δ' ἡμίσεσι τῶν Κορινθίων, οἳ ἐν τῇ Κεγχρειᾷ ἐκάθηντο φύλακες, μὴ ἐπὶ τὸν Κρομμύωνα πλεύσωσι, τούτοις οὐ κατάδηλος ἡ μάχη ἦν ὑπὸ τοῦ ὄρους τοῦ Ονείου· κονιορτὸν δὲ ὡς εἶδον, καὶ ὡς ἔγνωσαν, ἐβοήθουν εὐθύς. ἐβοήθησαν δὲ καὶ οἱ ἐκ τῆς πόλεως πρεσβύτεροι τῶν Κορινθίων, αἰσθόμενοι τὸ γεγενημένον. ἰδόντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ξύμπαντας αὐτοὺς ἐπιόντας, καὶ νομίσαντες τῶν ἐγγὺς ἀστυγειτόνων Πελοποννησίων βοήθειαν ἐπιέναι, ἀνεχώρουν κατὰ τάχος ἐπὶ τὰς ναῦς, ἔχοντες τὰ σκυλεύματα, καὶ τοὺς ἑαυτῶν νεκροὺς, πλὴν δυεῖν, οὓς ἐγκατέλιπον, μὴ δυνάμενοι εὑρεῖν. καὶ ἀναβάντες ἐπὶ τὰς ναῦς, ἐπεραιώθησαν ἐς τὰς ἐπικειμένας νήσους· ἐκ δ' αὐτῶν ἐπικηρυκευσάμενοι, τοὺς νεκροὺς, οὓς ἐγκατέλιπον, ὑποσπόνδους ἀνείλοντο. ἀπέθανον δὲ Κορινθίων μὲν ἐν τῇ μάχῃ δώδεκα καὶ διακόσιοι, Ἀθηναίων δὲ, ὀλίγῳ ἐλάσσους πεντήκοντα.

μέ. 45. Αραντες δὲ ἐκ τῶν νήσων οἱ Ἀθηναῖοι, ἔπλευσαν αὐθημερὸν ἐς Κρομμύωνα τῆς Κορινθίας. ἀπέχει δὲ τῆς πόλεως εἴκοσι καὶ ἑκατὸν σταδίους, καὶ καθορμισάμενοι τήν τε γῆν ἐδῄωσαν, καὶ τὴν νύκτα ηὐλίσαντο. τῇ δ' ὑστεραίᾳ παραπλεύσαντες ἐς τὴν Ἐπιδαυρίαν πρῶτον, καὶ ἀπόβασίν τινα ποιησάμενοι, ἀφίκοντο ἐς Μεθώνην τὴν μεταξὺ Ἐπιδαύρου καὶ Τροι-

Ἀλλοτρίους] Omittunt libri. haud vere. Wass.

Ἀλλοτρίους νεκροὺς] Abresch. supposititium habet τὸ ἀλλοτρίους. omittere cum plerisque Codd. editt. vett. et ita in sqq. p. 590. v. 4. L. V. 10. 47. Gottl.

Τοῦ Ὀνείου] Polybius quoque II. 52. τὰ Ὄνεια ὄρη. Plutarch. Cleom. Ὠνία, sed Ms. A. τὰ Ὤνεια. Vide Wheleri Itinerar. pag. 437. Wass. Add. Xylandr. ad Plutarch. l. d. Duck.

Κον. ὡς εἶδον, καὶ ὡς ἔγν.] Cur repetiit ὡς, (quod tamen et abest nonnullis libris;) Nempe, ne ἔγνωσαν referretur ad κονιορτὸν, sed nova sententia inciperet: ὡς ἔγνωσαν, nempe, pugnari. Baver.

Δυεῖν] Sic reposui pro δυοῖν. Wass. Vid. ad Cap. 47. Duck.

Μὴ δυνάμενοι] Mss. οὐ δυνάμενοι. an οὐ μὴ δυνάμενοι? Wass.

Κρομμύωνα] Gr. passim Κρομμυῶνα, quomodo Strabo IX. pag. 390. Idem.

Μεθώνην] Dubito, an hic in adnotatione Hudsoni, quæ in Var. Lect. est, error sit. Nam hæc leguntur in Strab. VIII. 374. ubi locum Μέθανα vocat, sed in nonnullis codicibus Thucydidis Μεθώνη scribi dicit. Et sic ipse Strabo eam vocat I. pag. 59. At Pausan. II. 34. Μέθανα. Scylaci quoque pag. 37. 38. Ed. Gron. duæ urbes sunt Μεθώνη et Μέθανα. Aberrat ille quidem in situ, ut ibi observat Palmerius, sed tamen,

ζῆνος. καὶ ἀπολαβόντες τὸν τῆς Χεῤῥονήσου ἰσθμὸν, ἐτείχισαν, ἐν ᾧ ἡ Μεθώνη ἐστί. καὶ φρούριον καταστησάμενοι, ἐλήστευον τὸν ἔπειτα χρόνον τήν τε Τροιζηνίαν γῆν, καὶ Αλιάδα, καὶ Επιδαυρίαν. ταῖς δὲ ναυσὶν, ἐπειδὴ ἐξετείχισαν τὸ χωρίον, ἀπέπλευσαν ἐπ᾽ οἴκου.

μστ΄. 46. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον, καθ᾽ ὃν ταῦτα ἐγίγνετο, καὶ Εὐρυμέδων, καὶ Σοφοκλῆς, ἐπειδὴ ἐκ τῆς Πύλου ἀπῆραν ἐς τὴν Σικελίαν ναυσὶν Αθηναίων, ἀφικόμενοι ἐς Κέρκυραν, ἐστράτευσαν μετὰ τῶν ἐκ τῆς πόλεως ἐπὶ τοὺς ἐν τῷ ὄρει τῆς Ιστώνης Κερκυραίων καθιδρυμένους, οἳ τότε μετὰ τὴν στάσιν διαβάντες ἐκράτουν τε τῆς γῆς, καὶ πολλὰ ἔβλαπτον. προσβαλόντες δὲ, τὸ μὲν τείχισμα εἷλον· οἱ δὲ ἄνδρες καταπεφευγότες ἀθρόοι πρὸς μετέωρόν τι, ξυνέβησαν, ὥστε τοὺς μὲν ἐπικούρους παραδοῦναι, περὶ δὲ σφῶν, τὰ ὅπλα παραδόντων, τὸν Αθηναίων δῆμον διαγνῶναι. καὶ αὐτοὺς ἐς τὴν νῆσον οἱ στρατηγοὶ τὴν Πτυχίαν ἐς φυλακὴν διεκόμισαν ὑποσπόνδους, μέχρις οὗ Αθήναζε πεμφθῶσιν· ὥστε, ἄν τις ἁλῷ ἀποδιδράσκων, ἅπασι λελύσθαι τὰς σπονδάς. οἱ δὲ τοῦ δήμου προστάται τῶν Κερκυραίων, δεδιότες, μὴ οἱ Αθηναῖοι τοὺς ἐλθόντας οὐκ ἀποκτείνωσι, μηχανῶνται τοιόνδέ τι. τῶν ἐν τῇ νήσῳ πείθουσί τινας, ὀλίγους ὑποπέμψαντες φίλους, καὶ διδάξαντες, ὡς κατ᾽ εὔνοιαν δῆθεν, λέγειν, ὅτι κράτιστον αὐτοῖς εἴη ὡς τάχιστα ἀποδιδράναι, πλοῖον δέ τι αὐτοὶ ἑτοιμάσειν. μέλλειν γὰρ δὴ τοὺς στρατηγοὺς τῶν Αθηναίων παραδώσειν αὐτοὺς τῷ δήμῳ τῶν Κερκυραίων.

quæ Thucydidi Μεθώνη, illi Μέθανα est. Add. Casaubon. ad Strabon. ll. dd. Duck.

Ἐπὶ τοὺς ἐν τῷ ὄρει Κερκυραίων ἱδρυμ.] Transposite intellige; ἐπὶ τοὺς (τῶν) Κερκυραίων ἱδρυμένους ἐν τῷ ὄρει, nec multo aliter paullo ante, extr. cap. οἱ τοῦ δήμου προστάται τῶν Κερκυραίων. Quod autem τότε pro ποτὲ esse hic vult Abresch. alienum est ab h. l. ubi sit, tunc, nempe illo ipso tempore, per motum L. III. relatum. Etiam e N. Test. allata loca respectum habent temporis *antea* memorati vel notati, et rei *tum* gestæ. Bauer.

Τότε] Sæpius est τότε pro πρότερον, πάλαι, ποτὲ, et tam de tempore, quod diu, quam quod proxime effluxit, usitatum. Ita h. l. vid. Abr. p. 420. Gottl.

Παραδοῦναι] Reisk. tentat παρεῖναι, a παρίημι, dimittere. Abr. p. 422. Gottl.

Τὴν Πτυχίαν] Hinc colligitur (inquit Palmer. in Græc. Antiq. p. 362.) eam insulam fuisse Corcyræorum civitati vicinam: nec alia, ut puto, potest esse, quam ea, quæ ad os portus *Corfu* civitatis præjacet, et nunc *insula Sancti Viti* vocatur. Huds. Plin. IV. 12. ante Corcyram Ericusa, Marathe, *Ptychia*, Tarachie. sic fere et Steph. Perperam inter Oppida Corcyræ recensent Ptolemæus et Niger: Huic est hodie *Palopoli.* Wass.

Λέγειν, ὅτι — εἴη — ἑτοιμάσειν, — μέλλειν rel.] Varietas notanda, anacoluthi specie, pro, ὅτι—ἑτοιμάσοιεν—μέλλοιεν. Bauer.

μζ΄. 47. Ὡς δὲ ἔπεισαν, καὶ, μηχανησαμένων τὸ πλοῖον, ἐκπλέοντες ἐλήφθησαν, ἐλέλυντό τε αἱ σπονδαὶ, καὶ τοῖς Κερκυραίοις παρεδίδοντο οἱ πάντες. ξυνελάβοντο δὲ τοῦ τοιούτου οὐχ ἥκιστα, ὥστε ἀκριβῆ τὴν πρόφασιν γενέσθαι, καὶ τοὺς τεχνησαμένους ἀδεέστερον ἐγχειρῆσαι, οἱ στρατηγοὶ τῶν Ἀθηναίων, κατάδηλοι ὄντες τοὺς ἄνδρας μὴ ἂν βούλεσθαι ὑπ᾽ ἄλλων κομισθέντας, διότι αὐτοὶ ἐς Σικελίαν ἔπλεον, τὴν τιμὴν τοῖς ἄγουσι προσποιῆσαι. παραλαβόντες δὲ αὐτοὺς οἱ Κερκυραῖοι, ἐς οἴκημα μέγα καθεῖρξαν· καὶ ὕστερον ἐξάγοντες κατὰ εἴκοσιν ἄνδρας, διῆγον διὰ δυεῖν στοίχοιν, ὁπλιτῶν ἑκατέρωθεν παρατεταγμένων, δεδεμένους τε πρὸς ἀλλήλους, καὶ παιομένους, καὶ κεντουμένους ὑπὸ τῶν παρατεταγμένων, εἴπου τὶς τινὰ ἴδοι ἐχθρὸν ἑαυτοῦ· μαστιγοφόροι τε παριόντες ἐπετάχυνον τῆς ὁδοῦ τοὺς σχολαίτερον προσιόντας.

μη΄. 48. Καὶ ἐς μὲν ἄνδρας ἑξήκοντα ἔλαθον τοὺς ἐν τῷ οἰκήματι τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐξαγαγόντες, καὶ διαφθείραντες. ᾤοντο γὰρ αὐτοὺς μεταστήσαντάς ποι, ἄλλοσε ἄγειν. ὡς δὲ ᾔσθοντο, καί τις αὐτοῖς ἐδήλωσε, τούς τε Ἀθηναίους ἐπεκαλοῦντο, καὶ ἐκέλευον σφᾶς, εἰ βούλονται, αὐτοὺς διαφθείρειν. ἔκ τε τοῦ οἰκήματος οὐκέτι ἤθελον ἐξιέναι, οὐδ᾽ ἐσιέναι ἔφασαν κατὰ δύναμιν περιόψεσθαι οὐδένα· οἱ δὲ Κερκυραῖοι κατὰ μὲν τὰς θύρας οὐδ᾽ αὐτοὶ διενοοῦντο βιάζεσθαι, ἀναβάντες δὲ ἐπὶ

Ὡς δὲ ἔπεισαν—καὶ ἐλήφθησαν] Obscurius omissi sunt Nominativi subjectorum : ὡς ἔπεισαν, scil. οἱ Ἀθηναῖοι αὐτοὺς καὶ ἐλήφθησαν, scil. οἱ Κερκυραῖοι. Bauer.

Κατάδηλ. ὄντες] Abr. p. 422. notat, τῷ κατάδ. ὄντες, subjici infin. loco particip. βουλόμενοι, sed hoc fecisse Thuc. quod parum commode stare potuerit propter τὸ κομισθέντας. Scribere potuisse κατ. ὄντες, μὴ βουλόμενοι—κομισθῆναι. Gottl.

Κατάδ. ὄντες rel.] Frustra aliud participium, κομισθέντας, caussam infinitivi affert Abresch. cum sit alio casu positum. Rectius ὄντες commemorasset, et ipsum κατάδηλοι, cui, quasi ipsi participio, vel adjectivo, minus commode aliud eodem casu jungatur. Nam κομισθέντας refertur ad προσποιῆσαι. Sed nec similes casus jungere veretur Thuc. ut alter ab altero pendeat, ut c. 49. ποιοῦντες—ἀπαγχόμενοι διεφθάρησαν. Bauer.

Δυεῖν] Sic reposui. ante δυοῖν, quomodo Aretæus. Herodotus fere δυῶν. Æschylus Prometh. δυεῖν, Lysias, et Dionys. Halic. ex nostro. Wass. Vid. Cap. 44. Duck.

Μαστιγοφόροι—προσιόντας] Hæc habet Suidas sine nomine Auctoris in σχολαίτερον. Supra II. 75. etiam quidam libri habent σχολαιότερον. Sed Thomas Mag. σχολαίτερον melius esse dicit. Pro προσιόντας fortassis aliquis malit προϊόντας. Nam hæc interdum permutantur. vid. II. 21. Duck.

Ἐπετάχυν. τῆς ὁδοῦ] Steph. in Thes. sub. h. v. Genit. pendere statuit ab ἐπετ. ut sit qs. ἐταχ. ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Schol. alio modo. v. Abr. 423. Gottl.

Τῆς ὁδοῦ] Possit et pendere a προσιόντας, (pro quo rectius sane legatur, προϊόντας· sed προσιόντας, accedentes, ad locum supplicii ;) ac si sit, τοὺς σχολ. προσιόντας τῆς ὁδοῦ. Bauer.

Ἀναβάντες—κεράμῳ] Hæc laudat Eustathius in Odyss. α΄. pag. 1421. omissis vocu-

τὸ τέγος τοῦ οἰκήματος, καὶ διελόντες τὴν ὀροφὴν, ἔβαλλον τῷ κεράμῳ καὶ ἐτόξευον κάτω. οἱ δὲ ἐφυλάσσοντό τε ὡς ἠδύναντο, καὶ ἅμα οἱ πολλοὶ σφᾶς αὐτοὺς διέφθειρον, ὀϊστούς τε, οὓς ἀφίεσαν ἐκεῖνοι, ἐς τὰς σφαγὰς καθιέντες, καὶ ἐκ κλινῶν τινῶν, αἳ ἔτυχον αὐτοῖς ἐνοῦσαι, τοῖς σπάρτοις, καὶ ἐκ τῶν ἱματίων παραιρήματα ποιοῦντες, ἀπαγχόμενοι, παντὶ τρόπῳ τὸ πολὺ τῆς νυκτὸς (ἐπεγένετο γὰρ νὺξ τῷ παθήματι) ἀναδοῦντες σφᾶς αὐτοὺς, καὶ βαλλόμενοι ὑπὸ τῶν ἄνω, διεφθάρησαν. καὶ αὐτοὺς οἱ Κερκυραῖοι, ἐπειδὰν ἡμέρα ἐγένετο, φορμηδὸν ἐπὶ ἁμάξας ἐπιβαλόντες, ἀπήγαγον ἔξω τῆς πόλεως. τὰς δὲ γυναῖκας, ὅσαι ἐν τῷ τειχίσματι ἑάλωσαν, ἠνδραποδίσαντο. τοιούτῳ μὲν τρόπῳ οἱ ἐκ τοῦ ὄρους Κερκυραῖοι ὑπὸ τοῦ δήμου διεφθάρησαν. καὶ ἡ στάσις πολλὴ γενομένη ἐτελεύτησεν ἐς τοῦτο, ὅσα γε κατὰ τὸν πόλεμον τόνδε. οὐ γὰρ ἔτι ἦν ὑπό-

lis τοῦ οἰκήματος. Wass. Male Gr. στέγος. Thomas Mag. στέγος dici jubet, τέγος autem poëticum esse pronunciat. Verius est, quod addit, στέγος commune, τέγος Atticum esse. Nam τέγος dicunt omnes prosæ scriptores Attici. Vid. Stephan. Thesaur. Demosthenes in Androt. p. 395. ἢ τέγος ὡς τοὺς γείτονας ὑπερβαίνοι. Ibi Ulpianus, τέγος τοῦ δώματος ὑπέρτερον μέρος. Duck.

Ἐς τὰς σφαγὰς] Suidas voc. σφαγὰς, Καὶ ὀϊστοὺς καθίεσαν ἐς τὰς σφαγὰς, minus sincere. Pollux II. 133. τὸ κοῖλον οὗ διεστᾶσιν αἱ κλεῖδες, at ibid. 165. τὸ ὑπὸ τὸ στέρνον ἔγκοιλον. Vide Hippocratem p. 56. Aristot. Hist. Anim. IV. 4. Venæ jugulares Celso σφαγιτίδες. Hinc σφαγὶς *cultrus* Gloss. et σφάγιον vas, quo recipitur victimarum sanguis, apud Eustath. Odyss. γ'. 1476. apud Lycophr. v. 196. σφαγεῖον. Aristoph. Thesmophor. 761. Wass. Gloss. σφαγὴ, jugulus, jugulum. Add. Hesych. et Etymolog. M. Lucian. Tyrannicid. p. 701. τί δὲ κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ; ibid. 706. ἀποσπάσας δὲ τῆς σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος: et Phalar. I. 734. γυμνὴν ὑπέχειν τὴν σφαγήν: ubi interpretem recte reprehendit Clariss. Gronovius. Plutarch. Galb. τὴν σφαγὴν προτείνας, δρᾶτε, εἶπε: quod Suetonius Galb. XX. dicit. *obtulisse ultro jugulum.* Antonin. Liberal. Cap. XXV. ἐπάταξαν ἑαυτὰς τῇ κερκίδι παρὰ τὴν κλεῖδα, καὶ ἀνήῤῥηξαν τὴν σφαγήν. Duck.

Παραιρήματα] Agnoscit παραιρήματα Mœris Atticista, et Pollux VII. 64. explicat τὰ πρὸς ταῖς ὤαις. Ulpianus ad Demosthenem pag. 333. ἀφαιρήματα. Wass. Apud Suidam in παραιρήσεται, ubi hic locus citatur, cum alia non recte leguntur, tum pro τοῖς σπάρτοις male σπάρτα scribitur: ut ibi adnotat Kusterus. In Scholiasta Demosthenis ad Philippic. secundam pag. 46. Edit. Paris. eadem ad verbum leguntur, quæ in Suida, addito etiam loco Scriptoris anonymi, qui est apud Suidam, nisi quod ibi pro σπάρτα novo errore est σπάρτας: unde adparet, alterum hæc ex altero descripsisse. Si Suidas id, quod in Thucydide est τοῖς σπάρτοις, de industria mutavit in σπάρτα, eo errasse videtur, quod putavit, casum hujus nominis debere convenire cum sequenti παραιρήματα. Particulam ex hoc loco decerptam, ἐκ κλινῶν τοῖς σπάρτοις ἀπαγχόμενοι, in Onomasticon suum contulit Pollux X. 37: Duck.

Παραιρήμ.] Reisk. corrigit παραρτήματα l. παραιωρήματα, ut Codd. quidam habent. Gottl.

Ἀναδοῦντες] Heilm. ἀναλοῦντες. Vid. p. 579. eleganter. Gottl.

Ἀναδοῦντες] Non calumnier elegantiam lectionis Heilm. ἀναλοῦντες· tamen παντὶ τρόπῳ non refertur ad ἀναδοῦντες, sed ad διεφθάρησαν. Quid, quod non uno tamen modo se strangularunt, sed reste alii, alii laciniis? Baver.

Φορμηδὸν — πόλεως] Suidas in φορμηδόν. Ἐπ' ἁμαξῶν memoriæ fisus Aristides Tom. III. pag. 520. Wass. Add. supr. II. 75. Duck.

Οὐ γὰρ ἔτι ἦν] Clar. Wasse pro versione Porti, quam sequutus fuerat Hudsonus, hic substitueral interpretationem Stephani ab

λοιπὸν τῶν ἑτέρων ὅ, τι καὶ ἀξιόλογον. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐς τὴν Σικελίαν, ἵναπερ τοπρῶτον ὥρμηντο, ἀποπλεύσαντες, μετὰ τῶν ἐκεῖ ξυμμάχων ἐπολέμουν.

μθ'. 49. Καὶ οἱ ἐν τῇ Ναυπάκτῳ Ἀθηναῖοι, καὶ Ἀκαρνᾶνες, ἅμα τελευτῶντος τοῦ θέρους, στρατευσάμενοι, Ἀνακτόριον, Κορινθίων πόλιν, ἣ κεῖται ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Ἀμπρακικοῦ κόλπου, ἔλαβον προδοσίᾳ· καὶ ἐκπέμψαντες Κορινθίους αὐτοὶ Ἀκαρνᾶνες οἰκήτορας ἀπὸ πάντων, ἔσχον τὸ χωρίον. καὶ τὸ θέρος ἐτελεύτα.

ν'. 50. Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου χειμῶνος, Ἀριστείδης ὁ Ἀρχίππου, εἷς τῶν ἀργυρολόγων νεῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς, αἳ ἐξεπέμφθησαν πρὸς τοὺς ξυμμάχους, Ἀρταφέρνην, ἄνδρα Πέρσην, παρὰ βασιλέως πορευόμενον ἐς Λακεδαίμονα, ξυλλαμβάνει ἐν Ἠϊόνι τῇ ἐπὶ Στρυμόνι. καὶ αὐτοῦ κομισθέντος, οἱ Ἀθηναῖοι, τὰς μὲν ἐπιστολὰς μεταγραψάμενοι ἐκ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων, ἀνέγνωσαν· ἐν αἷς, πολλῶν ἄλλων γεγραμμένων, κεφάλαιον ἦν πρὸς Λακεδαιμονίους, οὐ γιγνώσκειν ὅ, τι

Hudsono post varias lectiones hujus paginæ positam. DUCK.

Ὅ, τι καὶ ἀξιόλ.] Sic εἴη, vel ἦν· aut sit pro ὅτι οὖν. καὶ sign. h. l. *quidem*, tamen; quod quidem satis grave esset; et Neutr. pro Mascul. nam refertur ad homines, hostes. BAVER.

Ἀνακτόριον, Κορινθίων πόλιν] Corinthiorum coloniam ex hoc loco vocat Stephanus. Vid. supra I. 55. DUCK.

Οἰκήτορας] Æmil. Portus supplementum suum ἀποστείλαντες debet Scholiastæ. Sed admodum dura, et, ni fallor, insolens est illa ellipsis. Fr. Porti conjecturæ favet liber Cass. Nec puto hæc ita ordinari posse, καὶ ἐκπέμψαντες Κορινθίους οἰκήτορας. DUCK.

Οἰκήτορας] Sunt, qui malint οἰκήτορες, inter quos et est F. Portus et Heilm. qui vertit: *worauf die Akarnanier die Korinthischen Einwohner fortschafften, und den Ort mit einer Allarmwache aus ihrem sämmtlichen Antheil besetzen.* Sed Abr. non, qui ἐκπέμψ. duplici sign. positum credit 1) pro ἐκβαλόντες, et 2) ἀποστείλαντες; ordinem fecit pag. 424. GOTTL.

Ἐκπέμψ.—οἰκήτορας] Οἰκήτορες legenti nil impediti relinquatur, ut ἐκπέμψαντες intelligeret, *cum ejecissent?* BAVER.

Ἐκ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων] Brissonius lib. I. de regno Persar. pag. 141. dicit, Thucydidem referre has literas Assyrio sermone scriptas fuisse. Et Fr. Portus hic adnotat: Fortasse quod lingua Assyriorum longius latiusque pateret, et gentibus esset notior, ideo Persæ ea utebantur familiarius. Non video, cur Ἀσσύρια γράμματα hic pro sermone Assyrio accipi debeant: nam hoc potius dixisset ἐκ τῆς Ἀσσυρίας γλώσσης, ut I. 138. Περσίδα γλῶσσαν; vel διαλέκτου, ut Plutarch. Apophthegm. pag. 325. τὴν Περσίδα διάλεκτον. Nec scio ab aliis proditum, Persas tum lingua Assyria usos fuisse. Fortassis hoc significat Thucydides, Persas non habuisse suas ac proprias litterarum formas, sed ad scribendum adhibuisse literas Assyrias, quas pro antiquissimis habet Plinius VII. H. N. 56. et ab Assyriis ad Phœnices aliosque Orientis populos venisse Viri docti existimant. Assyriæ literæ quidem exponi possent Persicæ, latissime accepta significatione nominis Assyrius, quo multæ gentes comprehendebantur: nam et quidam, auctore Suida in Ἀσσύριοι, dicebant Assyrios esse Persas. Sed nec Thucydides, nec, ut puto, alii probati Historici Assyrios pro Persis dicunt. DUCK.

Ἀσσυρίων] Assyrias litteras ex usu loquendi intell. Persicas. Abr. locum Schol. Æsch. ad Pers. 84. excitat; ubi: οἱ Πέρσαι τὸ πρότερον Ἀσσύριοι ἐκαλοῦντο. v. Abr. p. 425. 426. GOTTL.

βούλονται. πολλῶν γὰρ ἐλθόντων πρέσβεων, οὐδένα ταυτὰ λέγειν. εἰ οὖν τι βούλονται σαφὲς λέγειν, πέμψαι μετὰ τοῦ Πέρσου ἄνδρας ὡς αὐτόν. τὸν δὲ Αρταφέρνην ὕστερον οἱ Αθηναῖοι ἀποστέλλουσι τριήρει ἐς Εφεσον, καὶ πρέσβεις ἅμα· οἳ πυθόμενοι αὐτόθι βασιλέα Αρταξέρξην τὸν Ξέρξου νεωστὶ τεθνηκότα (κατὰ γὰρ τοῦτον τὸν χρόνον ἐτελεύτησεν) ἐπ᾽ οἴκου ἀνεχώρησαν.

να'. 51. Τοῦ δ᾽ αὐτοῦ χειμῶνος καὶ Χῖοι τὸ τεῖχος περιεῖλον τὸ καινὸν, κελευσάντων Αθηναίων, καὶ ὑποπτευσάντων ἐς αὐτοὺς τὶ νεωτεριεῖν· ποιησάμενοι μέντοι πρὸς Αθηναίους πίστεις καὶ βεβαιότητα, ἐκ τῶν δυνατῶν, μηδὲν περὶ σφᾶς νεώτερον βουλεύσειν. καὶ ὁ χειμὼν ἐτελεύτα, καὶ ἕβδομον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα τῷδε, ὃν Θουκυδίδης ξυνέγραψε.

νβ'. 52. Τοῦ δ᾽ ἐπιγιγνομένου θέρους, εὐθὺς τοῦ τε ἡλίου ἐκλιπές τι ἐγένετο περὶ νουμηνίαν· καὶ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἱσταμένου ἔσεισε· καὶ οἱ Μιτυληναίων φυγάδες καὶ τῶν ἄλλων Λεσβίων, ὁρμώμενοι οἱ πολλοὶ ἐκ τῆς ἠπείρου, καὶ μισθωσάμενοι ἔκ τε Πελοποννήσου ἐπικουρικὸν, καὶ αὐτόθεν ξυναγείραντες, αἱροῦσι Ροίτιον· καὶ λαβόντες δισχιλίους στατῆρας Φωκαΐτας, ἀπέδοσαν πάλιν, μηδὲν ἀδικήσαντες. καὶ μετὰ τοῦτο, ἐπὶ Αντανδρον στρατεύσαντες, προδοσίας γενομένης λαμβάνουσι τὴν πόλιν. καὶ ἦν αὐτῶν ἡ διάνοια, τάς τε ἄλλας πόλεις, τὰς Ακταίας καλουμένας, ἃς πρότερον, Μιτυληναίων

Ποιησάμενοι μέντοι πρὸς Ἀθηναίους πίστεις] Vallæ versionem, *etsi fidem fecerant, et, quoad poterant, satisdabant, se nihil adversus illos novi cogitaturos*, probarunt etiam Stephanus et Acacius. Cur ab ea recedere voluerit Portus, non intelligo: nec adhuc inveni πίστεις, vel πιστὰ, ποιεῖν τινι et πρός τινα, alia significatione dici, quam ea, qua Valla et alii hic acceperunt. DUCK.

Ποιησάμενοι πίστεις] i. e. *Sie liessen sich die theuersten Versicherungen geben.* GOTTL.

Ἡλίου ἐκλιπές τι] Aut ἐκλιπὲς est pro Subst. ἔκλειψις, aut τὶ intell. μέρος. BAUER.

Ῥοίτιον] Ita Mss. et Noster p. 526. 1. De scripturæ tamen veritate ampliandum. Nam Stephanus, qui Thucyd. fere sequitur, Ῥοίτειον scribit. Atque ita Strabo, Scylax, Herodotus, Xenophon, Philostratus, Didymus, Geopon. Suidas, Epit. Strabonis, Apollonii Schol. Dicta etiam urbs ἀπὸ Ῥοιτείας τῆς Πρωτέως θυγατρὸς, ut nos docet Apollonii Schol. 1. Argon. v. 929. Denique Ῥοίτιον haud longe a Megalopoli. vid. Plutarch. Cleom. p. 815. Est et Ῥοιτία urbs Bactrorum. Orus apud Steph. Suidas, Xenophon, Schol. Apollon. promontorium faciunt. Antipater Epig. III. ἐπὶ Ῥοιτηΐσιν ἀκταῖς. Apollon. I. Ῥοιτειάδος ἔνδοθεν ἀκτῆς. Strabonis tempore urbs erat ἔρημος. WASS.

Στατῆρας Φωκαΐτας] Vid. Doctiss. Hemsterhusium ad Pollucem IX. 93. Spanhem. ad Callimachum p. 756. WASS.

Στατῆρας Φωκαΐτας] A Phocæensibus cusi erant, aurumque pessimum adhibitum: hoc aurum vilitate sua celebre, ut Colophonium præstantius. Hemst. ad Poll. IX. pag. 1074. GOTTL.

Ἃς πρότερον, Μιτυληναίων νεμομένων, Ἀθηναῖοι

νεμομένων, Ἀθηναῖοι εἶχον, ἐλευθεροῦν, καὶ πάντων μάλιστα τὴν Ἄντανδρον· καὶ κρατυνάμενοι αὐτὴν (ναῦς τε γὰρ εὐπορία ἦν ποιεῖσθαι αὐτόθεν, ξύλων ὑπαρχόντων, καὶ τῆς Ἴδης ἐπικειμένης,) καὶ τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ ῥαδίως ἀπ' αὐτῆς ὁρμώμενοι, τήν τε Λέσβον, ἐγγὺς οὖσαν, κακώσειν, καὶ τὰ ἐν τῇ ἠπείρῳ Αἰολικὰ πολίσματα χειρώσεσθαι. καὶ οἱ μὲν ταῦτα παρασκευάζεσθαι ἔμελλον.

νγ΄. 53. Ἀθηναῖοι δὲ, ἐν τῷ αὐτῷ θέρει, ἑξήκοντα ναυσὶ, καὶ δισχιλίοις ὁπλίταις, ἱππεῦσί τε ὀλίγοις, καὶ τῶν ξυμμάχων Μιλησίους καὶ ἄλλους τινὰς ἀγαγόντες, ἐστράτευσαν ἐπὶ Κύθηρα. ἐστρατήγει δὲ αὐτῶν Νικίας ὁ Νικηράτου, καὶ Νικόστρατος ὁ Διοτρεφοῦς, καὶ Αὐτοκλῆς ὁ Τολμαίου. τὰ δὲ Κύθηρα, νῆσός ἐστιν, ἐπίκειται δὲ τῇ Λακωνικῇ κατὰ Μαλέαν· Λακεδαιμόνιοι δ' εἰσὶ τῶν περιοίκων, καὶ Κυθηροδίκης ἀρχὴ ἐκ τῆς Σπάρτης διέβαινεν αὐτόσε κατὰ ἔτος, ὁπλιτῶν τε φρουρὰν διέπεμπον ἀεὶ, καὶ πολλὴν ἐπιμέλειαν ἐποιοῦντο. ἦν γὰρ αὐτοῖς τῶν τε ἀπ' Αἰγύπτου καὶ Λιβύης ὁλκάδων προσβολή. καὶ λῃσταὶ ἅμα τὴν Λακωνικὴν ἧσσον ἐλύπουν ἐκ θαλάσσης, ᾗπερ μόνον οἷόν τ' ἦν κακουργεῖσθαι. πᾶσα γὰρ ἀνέχει πρὸς τὸ Σικελικὸν καὶ Κρητικὸν πέλαγος.

νδ΄. 54. Κατασχόντες οὖν οἱ Ἀθηναῖοι τῷ στρατῷ, δέκα

εἶχον,] De his est III. 50. Παρέλαβον δὲ καὶ τὰ ἐν τῇ ἠπείρῳ πολίσματα οἱ Ἀθηναῖοι, ὅσων Μιτυληναῖοι ἐκράτουν. Has Ἀκταίας vocatas dicit, haud dubie, quod in propinqua Lesbo ora Asiæ sitæ erant. Strabo Lib. XIII. pag. 605. ad sinum Adramyttenum dicit esse τὸν τῶν Μιτυληναίων αἰγιαλὸν κώμας τινὰς ἔχοντα τῶν κατὰ τὴν ἤπειρον τῶν Μιτυληναίων. Et pag. 607. Ἐν δὲ τῇ παραλίᾳ τῇ ἐφεξῆς αἱ τῶν Μιτυληναίων κῶμαι Κορυφαντίς τε, καὶ Ἡράκλεια. Berkelius ad Stephan. v. Ἀκτὴ hæc verba Thucydidis laudat inter loca Polybii et Diodori Sic. in quibus de Acte Peloponnesi agitur. Voluit, credo, hoc testimonio ostendere, omnia oppida in ora maris posita posse vocari Ἀκταῖα. De Æolicis oppidis continentis, quæ paullo post memorat, est etiam apud Melam I. 18. *Gargura et Asson, Æoliorum colonias.* Et apud Strab. XIII. p. 610. D.

Πάντων μάλ.] Debebat, πασῶν, quia et ad νήσους, et ad Antandrum, refertur. Sed et ad verbum ἐλευθεροῦν retuleris: omnium (rerum, operum,) maxime cupiebant liberare Antandrum. Baver.

Κρατυνάμενοι—ὁρμώμενοι—κακώσειν] Unde pendent participium, et Infinitivi? Nempe a verbis, ἦν αὐτοῖς ἡ διάνοια. Tamen debebat, κρατυναμένοις, et ὁρμωμένοις. Etiam Futura pro Præsentibus, ut supra erat ἐλευθεροῦν. Aut in his Futuris intell. ἔμελλον, ἤλπιζον· quod lateat in illo ipso, ἦν ἡ διάνοια. Baver.

Αὐτῷ θέρει] Diodor. 320. a. ubi Mss. perperam ρ΄ pro ξ΄: centum pro sexaginta. Wass. Sexaginta habet etiam Dion. Halicarn. Tom. II. pag. 142. Duck.

Ἀνέχει] Schol. expl. ἀνατείνει καὶ ἀναπέπταται, l. ἀναπέταται, ut Hesych. expl. v. Schol. ad I. 46. extr. ἀνέχει, ἀνατείνεται. v. Abr. p. 426. *ihre ganze Lage ist gegen das—Meer zu.* Gottl.

Ἀνέχει] Verte, imminet mari, longe lateque conspicua. Hinc et apud Virg. Æn. 10, 86. vocantur *alta* Cythera. Baver.

Σικελικὸν πέλαγος] i. e. Ionium. Ita et Act. 27. Melite, laxiori sensu, et longiori respectu, in *Adriæ* sinu ponitur. Baver.

μὲν ναυσὶ καὶ δισχιλίοις Μιλησίων ὁπλίταις τὴν ἐπὶ θαλάσσῃ πόλιν, Σκάνδειαν καλουμένην, αἱροῦσι· τῷ δὲ ἄλλῳ στρατεύματι ἀποβάντες τῆς νήσου ἐς τὰ πρὸς Μαλέαν τετραμμένα, ἐχώρουν ἐπὶ τὴν ἐπὶ θαλάσσῃ πόλιν τῶν Κυθηρίων, καὶ εὗρον εὐθὺς αὐτοὺς ἐστρατοπεδευμένους ἅπαντας. καὶ μάχης γιγνομένης ὀλίγον μέν τινα χρόνον ὑπέστησαν οἱ Κυθήριοι, ἔπειτα τραπόμενοι, κατέφυγον ἐς τὴν ἄνω πόλιν. καὶ ὕστερον ξυνέβησαν πρὸς Νικίαν, καὶ τοὺς ξυνάρχοντας, Ἀθηναίοις ἐπιτρέψαι περὶ σφῶν αὐτῶν, πλὴν θανάτου. ἦσαν δέ τινες καὶ γενόμενοι τῷ Νικίᾳ λόγοι πρότερον πρός τινας τῶν Κυθηρίων. διὸ καὶ θᾶσσον καὶ ἐπιτηδειότερόν τό τε παραυτίκα καὶ τὸ ἔπειτα τὰ τῆς ὁμολογίας ἐπράχθη αὐτοῖς. ἀνέστησαν γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι Κυθηρίους, Λακεδαιμονίους τε ὄντας, καὶ ἐπὶ τῇ Λακωνικῇ τῆς νήσου οὕτως ἐπικειμένης. μετὰ δὲ τὴν ξύμβασιν, οἱ Ἀθηναῖοι τήν τε Σκάνδειαν, τὸ ἐπὶ τῷ λιμένι πόλισμα, παραλαβόντες, καὶ τῶν Κυθήρων φυλακὴν ποιη-

Γιγνομένης] Sic rescripsi. antea γενομένης; quomodo Dionys. Halic. Wass. Et plerique Mss. cum Editis. Dionysius l. d. hæc a καὶ μάχης, usque ad θανάτου descripsit. D.

Τὴν ἄνω πόλιν] Stephanus hic adnotat, Scholiasten alicubi τὴν ἄνω πόλιν exponere ἀκρόπολιν. Is locus est Cap. 66. hujus lib. Hic ἡ ἄνω πόλις fortassis est ἀκρόπολις. Alio sensu Lib. III. Cap. 34. ἡ ἄνω πόλις Colophoniorum, et Cap. 57. hujus libri ἡ ἄνω πόλις Æginetarum, qui Thyream tenebant, dicitur; quomodo hic quoque Valla videtur accepisse: nam vertit, *ad urbem superiorem*, id est, eam, quæ aliquanto spatio ab illa, quæ ad mare erat, distabat. quod non caret ratione, si quis alia loca, ubi eodem modo loquitur Thucydides, cum hoc conferat. Nec accedo Scholiastæ infra ad Cap. 66. τὴν ἄνω πόλιν Megarensium interpretanti τὴν ἀκρόπολιν. Nam designat ibi ipsam urbem Megara, quam respectu Nisææ, portus Megarensium, octo ab urbe stadiis remotæ, τὴν ἄνω πόλιν vocat. Ita recte Æmil. Portus ad Cap. 69. Duck.

Τὰ τῆς ὁμολογίας] A plerisque Mss. abest articulus τὰ, vitio, opinor, scribarum, quibus errandi causam præbuit ultima vocis præcedentis syllaba. Nam Attici articulum neutrius generis cum genitivo substantivi pro substantivo ponunt. Thucyd. IV. 18. οὐκ εἰκὸς ὑμᾶς—τὸ τῆς τύχης οἴεσθαι ἀεὶ μεθ' ὑμῶν ἔσεσθαι, pro τὴν τύχην. II. 60. τὰ τῆς ὀργῆς ὑμῶν, pro ἡ ὀργὴ ὑμῶν. Sic τὰ τῆς ὁμολογίας, pro ἡ ὁμολογία, quam mox ξύμβασιν vocat. Vid. Stephan. Append. ad Script. de Dialect. pag. 178. Duck.

Ἀνέστησαν γὰρ, etc.] Si hanc lectionem retineamus, dicendum est, Athenienses expulisse suis sedibus Cytherios; quod parum convenit cum æquitate conditionum, de qua paulo ante ἐπιτηδειότερον etc. Deinde Athenienses non moverunt omnes Cytherios (ut videbimus infra Cap. 57.) Itaque, ne sibi male constare videretur Thucydides, puto aliquid supplendum esse, sc. particulam negantem, aut aliud simile. Fr. Port. Huds.

Ἀνέστησαν] Difficultatem quam Portus fingit, nullam habet Abr. p. 426. Heilm. tollit difficultatem versione supplendo part. ἂν, *denn sonst würden die Athenienser gewiss die Cytherier die Insel haben räumen lassen.* Gottl.

Ἀνέστησαν γὰρ] Recte expl. Abresch. *eos* Cytheriorum, qui essent Lacedæmonii, quod firmatur c. 53. init. Λακεδαιμόνιοί εἰσι τῶν περιοίκων. Heilmanni ratio friget, et quæ sequantur, incerta reddit et ipsa, quæ tamen vere essent facta. Cur γὰρ sit pro οὖν, aut quid inde sensus proficiat, non video. Additur enim caussa, cur cum Cytherensibus ipsis promtior pactio fuerit; amotis scil. Lacedæmoniis et solis relictis indigenis Cytherorum. Bauer.

Γὰρ] i. e. οὖν s. γὰρ οὖν. In Schol. idem pro μετῴκησαν scripsit μετῴκισαν. Gottl.

Οὕτως ἐπικειμένης] i. e. οὕτως ἐγγὺς ἐπικειμένης, hæc ellipsis non infrequens: vid. Abr. ad L. II. 17. et p. 427. Gottl.

σάμενοι, ἔπλευσαν ἔς τε Ἀσίνην, καὶ Ελος, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν περὶ θάλασσαν. καὶ ἀποβάσεις ποιούμενοι, καὶ ἐναυλιζόμενοι τῶν χωρίων οὗ καιρὸς εἴη, ἐδήουν τὴν γῆν ἡμέρας μάλιστα ἑπτά.

νέ. 55. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, ἰδόντες μὲν τοὺς Ἀθηναίους τὰ Κύθηρα ἔχοντας, προσδεχόμενοι δὲ καὶ ἐς τὴν γῆν σφῶν ἀποβάσεις ποιήσεσθαι τοιαύτας, ἀθρόᾳ μὲν οὐδαμοῦ τῇ δυνάμει ἀντετάξαντο, κατὰ δὲ τὴν χώραν φρουρὰς διέπεμψαν, ὁπλιτῶν πλῆθος, ὡς ἑκασταχόσε ἔδει. καὶ τὰ ἄλλα ἐν φυλακῇ πολλῇ ἦσαν, φοβούμενοι, μὴ σφίσι νεώτερόν τι γένηται τῶν περὶ τὴν κατάστασιν, γεγενημένου μὲν τοῦ ἐν τῇ νήσῳ πάθους ἀνελπίστου καὶ μεγάλου, Πύλου δὲ ἐχομένης, καὶ Κυθήρων, καὶ πανταχόθεν σφᾶς περιεστῶτος πολέμου ταχέος, καὶ ἀπροφυλάκτου. ὥστε, παρὰ τὸ εἰωθὸς, ἱππέας τετρακοσίους κατεστήσαντο, καὶ τοξότας· ἔς τε τὰ πολεμικὰ, εἴπερ ποτὲ, μάλιστα δὴ ὀκνηρότεροι ἐγένοντο, ξυνεστῶτες, παρὰ τὴν ὑπάρχουσαν σφῶν ἰδέαν τῆς παρασκευῆς, ναυτικῷ ἀγῶνι, καὶ τούτῳ πρὸς Ἀθηναίους, οἷς τὸ μὴ ἐπιχειρούμενον αἰεὶ ἐλλιπὲς ἦν τῆς δοκήσεως τί πράξειν. καὶ ἅμα τὰ τῆς τύχης πολλὰ, καὶ ἐν ὀλίγῳ ξυμβάντα παρὰ λόγον αὐτοῖς, ἔκπληξιν μεγίστην παρεῖχε. καὶ ἐδεδίεσαν, μή ποτε αὖθις ξυμφορά τις αὐτοῖς περιτύχῃ, οἵα καὶ ἐν τῇ νήσῳ. ἀτολμότεροι δὲ δι' αὐτὸ ἐς τὰς μάχας ἦσαν, καὶ πᾶν ὅ, τι κινήσειαν, ᾤοντο ἁμαρτήσεσθαι, διὰ τὸ τὴν γνώμην ἀνεχέγγυον γεγενῆσθαι, ἐκ τῆς πρὶν ἀηθείας τοῦ κακοπραγεῖν.

νστ'. 56. Τοῖς δ' Ἀθηναίοις τότε τὴν παραθαλάσσιον δῃ-

Ἀποβ. τοιαύτας] Male expl. Schol. πολεμικάς· quas enim aut quî tandem alias facerent? Intell. similes, quales in Cythera fecissent. Baver.

Μὴ σφίσι νεώτ. τι γέν. τῶν περὶ τ. κατάστ.] Aut a Comparativo pendet τῶν, ut sit, gravius aliquid, quam quod factum esset in illa occupatione. Possis et intelligere, ἐκ τῶν (γενομένων) περὶ τὴν κατάστ. ne inde gravius aliquid moveretur. Si tamen κατάστασις sit πολιτεία, quod non putem; tunc τῶν intell. ἐν τοῖς· sed illud melius. Nam et verbum καθίστασθαι sæpius Nostro est pro ἱδρυνθῆναι, sedem capere. Baver.

Ταχέος] Reisk. malit τραχέος, ut sit rude bellum. Gottl.

Οἷς τὸ μὴ] i. e. qui omnia, quæ non tentarent, defectum rei, quam, ut opinabantur, efficere se potuisse credebant, intuebantur, *welche alles, was sie nicht versuchten, als einen Abgang an dem, was sie ihrer Meynung nach ausrichten zu können glaubten, ansahen.* Gottl.

Οἵα καὶ] Neutrum hic non est ferendum, etiam sine codd. auctoritate. Sed Reg. habet οἵα, quod verius: confunduntur hæc bina. v. Abr. 427. Gottl.

Γνώμην ἀνεχέγγυον] i. e. μὴ γεγενῆσθαι ἐχέγγυον. Heilm. ἐχέγγ. int. sponsorem, *Gewährsmann*, qui fidem præstat, hanc fidei præstationem abjudicare Thucydidem rationi, quam sub persona Thuc. repræsentet. Sed nimis acute. Gottl.

οὖσι τὰ μὲν πολλὰ ἡσύχασαν, ὡς καθ' ἑκάστην φρουρὰν γίγνοιτό τις ἀπόβασις, πλήθει τε ἐλάσσους ἕκαστοι ἡγούμενοι εἶναι, καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ· μία δὲ φρουρὰ, ἥπερ καὶ ἠμύνατο περὶ Κορτύταν καὶ Ἀφροδισίαν, τὸν μὲν ὄχλον τῶν ψιλῶν ἐσκεδασμένον ἐφόβησεν ἐπιδρομῇ, τῶν δὲ ὁπλιτῶν δεξαμένων ὑπεχώρησε πάλιν· καὶ ἄνδρες τέ τινες ἀπέθανον αὐτῶν ὀλίγοι, καὶ ὅπλα ἐλήφθη. τροπαῖόν τε στήσαντες οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέπλευσαν ἐς Κύθηρα. ἐκ δὲ αὐτῶν περιέπλευσαν ἐς Ἐπίδαυρον τὴν Λιμηράν. καὶ δῃώσαντες μέρος τι τῆς γῆς, ἀφικνοῦνται ἐπὶ Θυρέαν, ἥ ἐστι μὲν τῆς Κυνουρίας γῆς καλουμένης, μεθορία δὲ τῆς Ἀργείας καὶ Λακωνικῆς. νεμόμενοι δὲ αὐτὴν ἔδοσαν Λακεδαιμόνιοι Αἰγινήταις ἐκπεσοῦσιν ἐνοικεῖν, διά τε τὰς ὑπὸ τὸν σεισμὸν σφίσι γενομένας καὶ τῶν Εἱλώτων τὴν ἐπανάστασιν εὐεργεσίας, καὶ ὅτι, Ἀθηναίων ὑπακούοντες, ὅμως πρὸς τὴν ἐκείνων γνώμην αἰεὶ ἔστασαν.

νζ'. 57. Προσπλεόντων οὖν ἔτι τῶν Ἀθηναίων, οἱ Αἰγινῆται τὸ μὲν ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ὃ ἔτυχον οἰκοδομοῦντες, τεῖχος ἐκλείπουσιν, ἐς δὲ τὴν ἄνω πόλιν, ἐν ᾗ ᾤκουν, ἀπεχώρησαν, ἀπέχουσαν σταδίους μάλιστα δέκα τῆς θαλάσσης. καὶ αὐ-

Τὰ μὲν πολλὰ] i. e. maximam partem. Non cum Fr. Porto int. χωρία, s. φρούρια, propter duplicem Synesin, alteram gen. Masc. alteram Neutrius, et quia præterea subjicitur, μία φρουρὰ, quod φρούρια respuit. Ita Abr. p. 428. Ordo est: ὡς δὲ κ. ἑκ. φρ. ἀπ. γίγνοιτο τοῖς Ἀθ. δῃοῦσ. τ. τ. παρ. [κατὰ] μὲν τ. π. ἡσ. sc. αἱ φρουραί. Gottl.

Ἀφροδισίαν] Est alia *Aphrodisias*, sita supra *Cardiam*, non longe a Rhædesto. Cum Siberi conjungit Procopius de Ædif. IV. 10. qui muro cinxisse Justinianum etiam tradit. vid. Ptolem. III. 2. Notit. Episc. et Antonini Itin. τὸ ἐθνικὸν in numo Wheleri Ἀφροδεισιεύς. Κορτύταν agnoscunt vitiosa Stephani exemplaria, ut ex literarum serie patet. Lege ergo Κοτύρταν cum Cl. Gr. Atque ita etiam Stephani Codex Perusinus. hujus Gentile Κοτυρταῖος. De hoc oppido nihil omnino Veteres. Wass. Etiam Berkelius ex ordine literarum vidit, in Stephano perperam legi Κότυρτα, et pro eo legebat Κότυτα. Fecit quod potuit, destitutus auxilio Manuscriptorum Thucydidis et Stephani. Duck.

Περιέπλευσαν] h. v. utitur respectu Maleæ promontorii. v. Paus. Lac. p. 269. itaque non poterat παρέπλευσαν. Abr. 428. G.

Θυρέαν] Cl. hic et alibi Θυραίαν. At Steph. et Ms. Perusin. cum vulgatis. Diodor. Θυραίαν. Auctor Anthol. III. Θυρέα ἦσαν ἄεθλα δορός. Herodot. I. 82. περὶ χώρου καλεομένου Θυρέης. Isocrates Archid. 199. ἐν Θυρεαῖς. Plutarchi codices variant. vid. Suidam in Ὀθρυάδης. Wass. In Codd. Thucyd. plerisque locis varia est scriptura hujus nominis. vid. II. 27. et V. 41. Strabo VIII. p. 376. Θυρέας num. plurali vocat; Stephanus, et alii Θυρέαν. Κυνοσουρίας, quod hic est in marg. Cl. etiam olim legebatur in Strabone l. d. ubi id emendarunt Xylander, et Hartungus Tom. II. *Facis* Gruteri pag. 666. Idem vitium e Luciani Icaromenippo pag. 200. sustulit Palmerius in Exercitationib. p. 549. Et sic quoque ibi emendandus est Scholiastes. De Thyrea Æginetis a Lacedæmoniis concessa idem, quod hic, etiam II. 27. scripserat Thucydides. Duck.

Ἕστασαν] Abr. interpr. adversati essent iis, opposuissent se. et rejicit Int. vulgarem, quod alioquin dicendum fuisset ἑαυτῶν. p. 428. Gottl.

Πρὸς τ. ἐκ. γν. ἀ. ἕστ.] Ex Abreschii ratione πρὸς interpretanti, *contra*, succurrat 3. 11. πρὸς ὅ τι χρὴ στῆναι, adversus quoscunque pugnandum esset. Baver.

τοῖς τῶν Λακεδαιμονίων φρουρὰ μία τῶν περὶ τὴν χώραν, ἥπερ καὶ ξυνετείχιζε, ξυνεσελθεῖν μὲν ἐς τὸ τεῖχος οὐκ ἠθέλησεν, δεομένων τῶν Αἰγινητῶν, ἀλλ᾽ αὐτοὺς κίνδυνος ἐφαίνετο ἐς τὸ τεῖχος κατακλείεσθαι. ἀναχωρήσαντες δὲ ἐπὶ τὰ μετέωρα, ὡς οὐκ ἐνόμιζον ἀξιόμαχοι εἶναι, ἡσύχαζον. ἐν τούτῳ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι κατασχόντες, καὶ χωρήσαντες εὐθὺς πάσῃ τῇ στρατιᾷ, αἱροῦσι τὴν Θυρέαν. καὶ τήν τε πόλιν κατέκαυσαν, καὶ τὰ ἐνόντα ἐξεπόρθησαν. τούς τε Αἰγινήτας, ὅσοι μὴ ἐν χερσὶ διεφθάρησαν, ἄγοντες, ἀφίκοντο ἐς τὰς Ἀθήνας, καὶ τὸν ἄρχοντα ὃς παρ᾽ αὐτοῖς ἦν τῶν Λακεδαιμονίων, Τάνταλον τὸν Πατροκλέους. ἐζωγρήθη γὰρ τετρωμένος. ἦγον δέ τινας καὶ ἐκ τῶν Κυθήρων ἄνδρας ὀλίγους, οὓς ἐδόκει ἀσφαλείας ἕνεκα μεταστῆσαι. καὶ τούτους μὲν οἱ Ἀθηναῖοι ἐβουλεύσαντο καταθέσθαι ἐς τὰς νήσους, καὶ τοὺς ἄλλους Κυθηρίους, οἰκοῦντας τὴν ἑαυτῶν, φόρον τέσσαρα τάλαντα φέρειν· Αἰγινήτας δὲ ἀποκτεῖναι πάντας, ὅσοι ἑάλωσαν, διὰ τὴν προτέραν ἀεί ποτε ἔχθραν· Τάνταλον δὲ παρὰ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν τῇ νήσῳ Λακεδαιμονίους καταδῆσαι.

νή. 58. Τοῦ δ᾽ αὐτοῦ θέρους, ἐν Σικελίᾳ Καμαριναίοις καὶ Γελώοις ἐκεχειρία γίγνεται πρῶτον πρὸς ἀλλήλους. εἶτα καὶ οἱ ἄλλοι Σικελιῶται ξυνελθόντες ἐς Γέλαν, ἀπὸ πασῶν τῶν πόλεων πρέσβεις ἐς λόγους κατέστησαν ἀλλήλοις, εἴπως ξυναλλαγεῖεν· καὶ ἄλλαι τε πολλαὶ γνῶμαι ἐλέγοντο ἐπ᾽ ἀμφότερα, διαφερομένων, καὶ ἀξιούντων, ὡς ἕκαστοί τι ἐλασσοῦσθαι ἐνόμιζον· καὶ Ἑρμοκράτης ὁ Ἕρμωνος Συρακούσιος,

Ἠθέλησεν] Non deterius est ἠθέλησαν. Et sic mox ἀνεχώρησαν, et alia numero plurali, nota in talibus figura. Paullo post αὐτοὺς κίνδυνος ἐφαίνετο κατακλείεσθαι defendi quidem potest. Sed præfero conjecturam Porti ab omnibus fere Mss. confirmatam. D.

Αὐτοὺς κίνδυνος ἐφαίν.—κατακλ.] Ordo est: ἐφαίν. κίνδυνος, i. e. ἐπικίνδυνον, (τὸ) αὐτοὺς κατακλείεσθαι, ut (vel si) ipsi includerentur. Baver.

Ἐν τούτῳ—Ἀθήνας]. Dionys. Halicarn. Tom. II. pag. 142. ubi est δ᾽ οἱ Ἀθηναῖοι, et εἰς τὰς Ἀθήνας. Duck.

Τάνταλον] Hunc φρούραρχον vocat Diodorus pag. 320. a. Wass.

Ἐκεχειρία γίγν.] Vox ἐκεχειρία proprie significat *cessationem ab opere*, atque etiam *festum diem*; sive *inducias, quæ fiebant ob celebrationem festi.* Sic Polybius ἐκεχειρίαν τῶν Ὀλυμπίων dicit. Vide Casauboni notas ad Strabon. p. 343. Huds. Add. Gell. I. Noct. Attic. 25. Duck.

Σικελιῶται] Infra Cap. 64. καὶ ὄνομα ἓν κεκλημένους Σικελιώτας. Wass. Idem, quod inter Σικελοὺς et Σικελιώτας discrimen statuit Stephanus Byzant. apud Cluverium, etiam faciunt Scholiastes Thucydidis V. 5. Eustathius in Homer. Odyss. ύ. in fin. ex Ælio Dionysio, et Ammonius in Ἰταλοί. D.

Οἱ—Σικελ. πρέσβεις ἐς λόγ. κατέστ.]. Aut Nominativi duo sunt, per appositionem, quam vocant: Siculi (Siculorum) legati, Siculi per legatos: Aut, quia κατέστησαν et active ceperis aor. 1. verteris: Siculi legatos disceptare jusserunt, in disceptationem introduxerunt. Baver.

ὅσπερ καὶ ἔπεισε μάλιστα αὐτοὺς, ἐς τὸ κοινὸν τοιούτους δὴ λόγους εἶπεν.

νθ΄. 59. "ΟΥΤΕ πόλεως ὢν ἐλαχίστης, ὦ Σικελιῶται, τοὺς λόγους ποιήσομαι, οὔτε πονουμένης μάλιστα τῷ πολέμῳ, ἐς κοινὸν δὲ τὴν δοκοῦσάν μοι βελτίστην γνώμην εἶναι ἀποφαινόμενος τῇ Σικελίᾳ πάσῃ. καὶ περὶ μὲν τοῦ πολεμεῖν, ὡς χαλεπὸν, τί ἄν τις πᾶν τὸ ἐνὸν ἐκλέγων ἐν εἰδόσι μακρηγοροίη; οὐδεὶς γὰρ οὔτε ἀμαθίᾳ ἀναγκάζεται αὐτὸ δρᾷν, οὔτε φόβῳ, ἢν οἴηταί τι πλέον σχήσειν, ἀποτρέπεται. ξυμβαίνει δὲ τοῖς μὲν, τὰ κέρδη μείζω φαίνεσθαι τῶν δεινῶν. οἱ δὲ τοὺς κινδύνους ἐθέλουσιν ὑφίστασθαι πρὸ τοῦ αὐτίκα τὶ ἐλασσοῦσθαι· αὐτὰ δὲ ταῦτα εἰ μὴ ἐν καιρῷ τύχοιεν ἑκάτεροι πράσσοντες, αἱ παραινέσεις τῶν ξυναλλαγῶν ὠφέλιμοι. ὃ καὶ ἡμῖν ἐν τῷ παρόντι πειθομένοις πλείστου ἂν ἄξιον γένοιτο. τὰ γὰρ ἴδια ἕκαστοι εὖ βουλευόμενοι δὴ θέσθαι, τότε πρῶτον ἐπολεμήσαμεν, καὶ νῦν πρὸς ἀλλήλους δι' ἀντιλογιῶν πειρώμεθα καταλλαγῆναι· καὶ ἢν ἄρα μὴ προχωρήσῃ ἴσον ἑκάστῳ ἔχοντι ἀπελθεῖν, πάλιν πολεμήσομεν.

ξ΄. 60. "Καίτοι γνῶναι χρὴ, ὅτι οὐ περὶ τῶν ἰδίων μόνον, εἰ σωφρονοῦμεν, ἡ ξύνοδος ἔσται, ἀλλ' εἰ ἐπιβουλευομένην τὴν πᾶσαν Σικελίαν, ὡς ἐγὼ κρίνω, ὑπ' Ἀθηναίων, δυνησόμε-

Ἐς τὸ κοινόν] Ad verbum, *in commune*. Videtur posse et ad sequentia referri. STEPH. Distinctionem Porti confirmat Cass. Thucyd. III. 37. τῶν ἀεὶ λεγομένων ἐς τὸ κοινόν. et mox in principio Capitis sequentis. DUCK.

Ὅσπ. ἔπ. αὐτ. ἐς τὸ κοινὸν] Scil. συνελθεῖν, συνελθόντας βουλεύεσθαι. Aut ἐς τὸ κοινὸν refer ad, λόγους εἶπ. Illud præplacet, cum ob breviloquentiam Nostro dignam, tum, quod redundat et pæne friget ἐς τὸ κοινὸν ad verba, λόγους εἶπεν. BAVER.

Τὸ ἐνὸν] Potest esse, quod insit bello; sed et, quod *possit* afferri. Notum enim, ἔνεστι, vel ἔνι, idem esse, quod ἔξεστι, δυνατὸν ἐστί. BAVER.

Εὖ βουλ. δὴ] Τὸ δὴ Ironiæ inservit. v. Abr. 429. negat Baver. sed rationibus minime idoneis. Qui serio disputant, et hac ratione utuntur. GOTTL.

Εὖ βουλ. δὴ θ.] Manifesto vero repugnat Ironia hic intrusa et mori Thucydidis omni, et vero disputationi Hermocratis, eadem, quæ hic, serio distinguentis, et sine Ironia, paullo ante; commodorum spe, inquit, inducti, vel incommodorum metu victi, ad bellandum descendant; quod ubi opportunum non sit: tum vero utiliter ad paciscendum vertantur. Hoc ergo, pergit, et nos fecimus, faciemus: utile ubi videbatur, bellavimus: nunc pacem facere cogitamus; rursus bellaturi, ubi juré et commodis fraudemur. Vult enim medium se gerere, non a bello utique alienum, ubi sit opus, sed ab inutili revocantem; alia bellandi sunt tempora, inquit, alia pacis. Quænam hic Ironiæ conditio? Aut ubi utitur ea Noster? Mihi quidem hic friget, necessaria certe haud videtur. BAVER.

Ἀντιλογιῶν] Græv. corrupte ἀντιλογίαν. WASS.

Ἀντιλ.] Non per Conj. sed Indic. vertendum; sunt enim verba objurgantis, ut Abr. not. p. 429. Suid. in ἀντιλ. ad h. l. respexit. GOTTL.

Δι' ἀντιλογιῶν] Si verteris, *disceptando*, ut I. 31. extr. ἐς ἀντιλογίαν ἐλθεῖν, nil reprehensionis appareat. Omnino enim exponit, quid soleant facere homines, ac plane debeant. BAVER.

θα ἔτι διασῶσαι· καὶ διαλλακτὰς πολὺ τῶν ἐμῶν λόγων ἀναγκαιοτέρους περὶ τῶνδε Ἀθηναίους νομίσαι, οἳ, δύναμιν ἔχοντες μεγίστην τῶν Ἑλλήνων, τάς τε ἁμαρτίας ἡμῶν τηροῦσιν, ὀλίγαις ναυσὶ παρόντες, καὶ ὀνόματι ἐννόμῳ ξυμμαχίας, τὸ φύσει πολέμιον εὐπρεπῶς ἐς τὸ ξυμφέρον καθίστανται. πόλεμον γὰρ αἰρομένων ἡμῶν, καὶ ἐπαγομένων αὖ τοὺς ἄνδρας, οἳ καὶ τοῖς μὴ ἐπικαλουμένοις αὐτοὶ ἐπιστρατεύουσι, κακῶς τε ἡμᾶς αὐτοὺς ποιούντων τέλεσι τοῖς οἰκείοις, καὶ τῆς ἀρχῆς ἅμα προκοπτόντων ἐκείνοις, εἰκὸς, ὅταν γνῶσιν ἡμᾶς τετρυχωμένους, καὶ πλέονί ποτε στόλῳ ἐλθόντας αὐτοὺς, τάδε πάντα πειράσεσθαι ὑπὸ σφᾶς ποιεῖσθαι.

ξά. 61. Καίτοι τῇ ἑαυτῶν ἑκάστους, εἰ σωφρονοῦμεν, χρὴ τὰ μὴ προσήκοντα ἐπικτωμένους μᾶλλον, ἢ τὰ ἕτοιμα βλάπτοντας, ξυμμάχους τε ἐπάγεσθαι, καὶ τοὺς κινδύνους προσλαμβάνειν· νομίσαι τε, στάσιν μάλιστα φθείρειν τὰς πόλεις, καὶ τὴν Σικελίαν, ἧς γε οἱ ἔνοικοι ξύμπαντες μὲν ἐπιβουλευό-

Ὀλίγαις ναυσὶ] Non agnoscunt quidam, inquit Scholiasta. at nostri servant, idque opinor recte; nam paulo infra: *πλέονί ποτε στόλῳ ἐλθόντας αὐτοὺς* huc spectant. WASS.

Τὸ φ. πολ.—καθίστ.] Brevius comprehendit ita evolvendum: ita obsequuntur odio insito, ut simul commoda sua sub specie honesta quærant: vel: ita: odio naturali, quo ad bellum ferantur, simul utuntur ad utilitatem suam sub specie honesta (socialis auxilii) quærendam. Duas nimirum belli caussas, divisim intelligendas, quasi in unam contraxit: alteram odii gentilis, alteram utilitatis. BAVER.

Αἰρομένων] *Valla, si bellum elegerimus;* ubi Stephanus adnotat, quæ hic in Var. Lect. contulit Hudsonus. Αἴρεσθαι πόλεμον est etiam I. 80. III. 39. et apud alios. D.

Αἰρομ.] Quidam *αἱρουμένων*· utrumque dicitur ita. v. Abr. 429. GOTTL.

Τοῖς ἐπικαλουμένοις] Cass. *τοὺς ἐπικαλουμένους.* Sic infra Cap. 92. *Εἰώθασι—τὸν μὲν ἡσυχάζοντα—ἀδεέστερον ἐπιστρατεύειν.* Et Stephanus aliique ex Euripide adferunt *οἳ τήνδ' ἐπεστράτευσαν πόλιν.* Sed quia alii omnes libri hic habent *τοῖς ἐπικαλουμένοις*, idque etiam aliquanto usitatius esse videtur, nihil novandum arbitror. DUCK.

Ἐπικαλουμένοις] Lectio *ἐπικαλουμένους* et per constructionem *τοῦ ἐπιστρατ.* locum habere posset. v. Abr. 429. Valkenar. ad Eurip. Phœn. vs. 292. et ad Hippol. vs. 526. p. 224. GOTTL.

Κακῶς—οἰκείοις] Thomas Magister voc. *τέλος.* WASS.

Προκοπτόντων] Stephanus in Thes. scribit, Scholiasten paullo post aliter legere, nempe, *περικοπτόντων*, eamque lectionem commodiorem videri posse. Non habeo aliud exemplum hujus significationis verbi *προκόπτω*· nam quod adfertur e VII. 56. dubium est, et aliam syntaxin habet. Sed quia omnia exemplaria Thucydidis habent *προκοπτόντων*, nec Stephanus postea ad hunc locum quidquam monuit, non putem hanc scripturam deferendam esse: quum præsertim et Scholiastes eam hic agnoscat, apud quem illa *ἡμῶν αὐτῶν περιαιρούντων καὶ περικοπτόντων τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς* vicem paraphraseos fungi possunt. DUCK.

Προκοπτόντων] Abr. scriptum putat tanquam, *κ. τ. ἀρχ. ἡμῶν ἅμα ἀφαιρούντων ἐκείνοις*, p. 430. v. Schol. ad Τὰς πόλεις καὶ τὴν Σικελίαν, intell. *ἀρχῆς* sc. *μέρος.* Baver. expl. *προκοπὴν καὶ ἀφορμὴν διδόντων.* GOTTL.

Αὐτοὺς] i. e. sua sponte, bene Int. Abr. 431. ita et v. 2. *αὐτοὶ ἐπιστρ.* GOTTL.

Μᾶλλον ἢ] Reisk. tentat, *ἢ μᾶλλον.* IDEM.

Τὰ ἕτοιμα βλάπτοντας] Τὰ ἕτοιμα, *sua*, opponit *τοῖς μὴ προσήκουσι*, *alienis.* I. 70. *ὑμεῖς δὲ τῷ ἐπελθεῖν (οἴεσθε) καὶ τὰ ἕτοιμα ἂν βλάψαι.* Vide ibi Scholiasten. DUCK.

Τὰς πόλεις, καὶ τὴν Σικ.] Scil. *singulas* per se urbes, Siciliæ hic utique et Siciliam *universam.* Aut *καὶ* est pro *μάλιστα*, vel pro, *καὶ οὕτω*, *ergo etiam.* BAVER.

μεθα, κατὰ πόλεις δὲ διέσταμεν. ἃ χρὴ γνόντας, καὶ ἰδιώτην ἰδιώτῃ καταλλαγῆναι, καὶ πόλιν πόλει, καὶ πειρᾶσθαι κοινῇ σώζειν τὴν πᾶσαν Σικελίαν. παρεστάναι δὲ μηδενὶ, ὡς οἱ μὲν Δωριεῖς ἡμῶν, πολέμιοι τοῖς Ἀθηναίοις, τὸ δὲ Χαλκιδικὸν τῇ Ἰάδι ξυγγενείᾳ ἀσφαλές. οὐ γὰρ τοῖς ἔθνεσιν ὅτι δίχα πέφυκε τοῦ ἑτέρου, ἔχθει ἐπίασιν, ἀλλὰ τῶν ἐν τῇ Σικελίᾳ ἀγαθῶν ἐφιέμενοι, ἃ κοινῇ κεκτήμεθα. ἐδήλωσαν δὲ νῦν ἐν τῇ τοῦ Χαλκιδικοῦ γένους παρακλήσει. τοῖς γὰρ οὐδέποτε σφίσι κατὰ τὸ ξυμμαχικὸν προσβοηθήσασιν αὐτοὶ τὸ δίκαιον μᾶλλον τῆς ξυνθήκης προθύμως παρέσχοντο. καὶ τοὺς μὲν Ἀθηναίους ταῦτα πλεονεκτεῖν τε καὶ προνοεῖσθαι, πολλὴ ξυγγνώμη· καὶ οὐ τοῖς ἄρχειν βουλομένοις μέμφομαι, ἀλλὰ τοῖς ὑπακούειν ἑτοιμοτέροις οὖσι. πέφυκε γὰρ τὸ ἀνθρώπειον διὰ παντὸς ἄρχειν μὲν τοῦ εἴκοντος, φυλάσσεσθαι δὲ τὸ ἐπιόν. ὅσοι δὲ, γιγνώσκοντες αὐτὰ, μὴ ὀρθῶς προσκοποῦμεν, μηδὲ τοῦτό τις πρεσβύτατον ἥκει κρίνας, τὸ κοινῶς φοβερὸν ἅπαντας εὖ θέσθαι, ἁμαρτάνομεν. τάχιστα δ' ἂν ἀπαλλαγὴ αὐτοῦ

Δωριεῖς, etc.] Dores et Iones sunt duæ gentes, unde reliqui Græciæ populi originem suam duxerunt. Chalcidenses et Athenienses ex Ionibus, Lacedæmonii et reliqui Peloponnesii ex Doribus. Vide Meursii Miscellan. Lacon. p. 216. et Cragium de Rep. Laced. p. 9. HUDS.

Ὅτι δίχα πέφυκε] Etiam Stephanus, et alii, conjungunt ὅτι δίχα πέφυκε τοῦ ἑτέρου, et vertunt, *quod alter ab altero dissidet*. Mihi Fr. Portus recte videtur distinctionem ponere post πέφυκε, hac sententia, *quod diversi generis atque originis sint*. DUCK.

Ὅτι] Reisk. legit εἴ τι. GOTTL.

Οὐ τοῖς ἔθν.——ἐφιέμ.] Trajecta verba sunt, ita ordinanda: οὐκ ἐπίασ. sc. ἡμῖν, non accedunt ad nos, non veniunt in Siciliam, ἔχθει, ob inimicitiam, odio, τοῖς ἔθνεσι, populorum, in populos alienigenas, sed —ἐφιέμενοι, commodorum caussa. Ita apertior fuerit antithesis. Aut in ἔθνεσι intell. μόνον, et post ἀλλὰ, int. καί. In illa ratione ἔθνεσι non pendeat ab ἐπίασιν, sed referatur ad ἔχθει, ut I. 5. τοῖς ἀσθενέσι τροφῆς. BAVER.

Οὐδέποτε] Plerique Mss. οὐδεπώποτε. et sic legendum. vide Thom. Magistrum p. 134. Xenoph. Mem. I. 711. Καίτοι γε οὐδεπώποτε ὑπέσχετο διδάσκαλος εἶναι τούτου. ubi, pro μέγιστον legendum μέγιστα φρονοῦντας et infra θείων οὐδέν. Firmat Eusebius Præp. XV. 62. ejusque Ms. Codex Joannens. Denique ἁπάντων, non πάντων, uti Ms. Pithœi. Noster p. 318. illud alterum maluit. Isocrates fortasse rectius Paneg. 103. 42. divisim exhibet οὐδὲ πώποτ' ἐβίωσαν. Sic μηδὲ μίαν Idem III. 48. et similia. WASS.

Μᾶλλον παρέσχ.] Cur *magis?* Intell. aut, *quam* his, qui eos juvissent, aut, (quod malim,) quam ipsi illi hoc (auxilium et jus societatis vel officium) iis præbuissent, quos nunc juvarent. BAVER.

Ἑτοιμοτέροις] Baver. quærit, cur ἑτοιμοτέροις; voluisse videri: ἀλλὰ μᾶλλον τοῖς ἑτοίμοις οὖσι. p. 144. GOTTL.

Πέφυκε—τὸ ἐπιόν.] Stobæus Serm. LII. pag. 364. DUCK.

Πέφυκε—ἄρχειν] Aut ἄρχειν hic est, *velle*, studere imperare, aut πέφυκεν est, cupit, cupiunt homines, quærunt. BAVER.

Προσκοποῦμεν] Hes. προβλέπειν. GOTTL.

Πρεσβύτατον κρίνας] Longe antiquissimum ratus. v. Gron. ad Liv. I. 32. et Drakenborch. Abresch. 431. GOTTL.

Ἥκει κρίνας] h. l. proprie sumendum τὸ ἥκειν, quia ex omnibus civitatibus convenerant. Abr. 431. alias τὸ ἥκειν pro εἶναι. v. Abr. ad Æsch. p. 302. GOTTL.

Μηδὲ—τις ἥκει κρίν.] Negatio μηδὲ ita explicatur; καί τις ἥκει—μὴ κρίνας· ἥκει autem pro Præterito, ἦλθε, nempe huc, in concilium. BAVER.

γένοιτο, εἰ πρὸς ἀλλήλους ξυμβαίημεν. (οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς αὑτῶν ὁρμῶνται Ἀθηναῖοι, ἀλλ᾽ ἐκ τῆς τῶν ἐπικαλεσαμένων.) καὶ οὕτως οὐ πόλεμος πολέμῳ, εἰρήνη δὲ διαφορὰ ἀπραγμόνως παύονται. οἵ τ᾽ ἐπίκλητοι εὐπρεπῶς ἄδικοι ἐλθόντες, εὐλόγως ἄπρακτοι ἀπίασι.

ξβ΄. 62. "Καὶ τὸ μὲν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, τοσοῦτον ἀγαθὸν, εὖ βουλευομένοις εὑρίσκεται. τὴν δὲ ὑπὸ πάντων ὁμολογουμένην ἄριστον εἶναι εἰρήνην πῶς οὐ χρὴ καὶ ἐν ἡμῖν αὐτοῖς ποιήσασθαι; ἢ δοκεῖτε, εἴτῳ τὶ ἐστὶν ἀγαθὸν, ἢ εἴτῳ τὰ ἐναντία, οὐχ ἡσυχία μᾶλλον, ἢ πόλεμος, τὸ μὲν, παῦσαι ἂν ἑκατέρῳ, τὸ δὲ ξυνδιασῶσαι, καὶ τὰς τιμὰς καὶ λαμπρό-

Οὐ γὰρ—ἐπικαλεσαμ.] Hæc verba in parenthesin inclusi, quo appareret, καὶ οὕτως, quod sequeretur, referri ad ξυμβαίημεν. B.

Διαφορὰ] Baver. recepit διάφορα, quod placet. Gottl.

Διαφορὰ] Sane tentaram, διάφορα· sed et c. 63. ἰδίας διαφοράς. Baver.

Παύονται] Quod Stephanus scribit Vallam legisse παύσονται, id non aliunde suspicari potuit, quam quod hoc vertit *sedabitur*. Sed ita etiam alii. Potuit Valla putare præsens παύονται hic habere significationem futuri, ut mox ἀπίασι. de quo usu præsentis supra quædam adnotata sunt ad II. 44. Duck.

Παύονται] Plur. verbi duobus nominibus in sing. poni, non per καὶ, sed δὲ junctis, probat exempl. Abresch. p. 432. Gottl.

Οἵ τ᾽—ἐλθόντες] Thom. Mag. in ἐπίκλητοι. Wass.

Εὐλόγ. ἄπρ.] Schol. expl. εὐλόγως, quia pacem fecerimus. Malim referri, quo possit certe, ad εὐπρεπῶς ἄδικοι· veniunt honesta specie, ut injuriam faciant; merito ergo infecta re abeant, non minus honesta caussa nobis suppetente, quin justiore. Baver.

Ἢ δοκεῖτε—οὐχ ἡσυχία μᾶλλον, ἢ πόλεμος, τὸ μὲν παῦσαι] Sententia horum verborum satis aperta est; sed syntaxis admodum obscura: nam non liquet, quomodo nominativi ἡσυχία et πόλεμος jungantur infinitivis παῦσαι et διασῶσαι, quibus pro nominativis adponendi videbantur accusativi, hoc modo; ἢ δοκεῖτε—οὐχ ἡσυχίαν μᾶλλον, ἢ πόλεμον, τὸ μὲν παῦσαι, τὸ δὲ διασῶσαι, ut in sequenti membro, καὶ τὰς τιμὰς—ἔχειν τὴν εἰρήνην, non ἡ εἰρήνη. Hoc recte animadvertit Æ. Portus, qui ἀνακόλουθον esse putat. Si pro eo haberi debet, nec video, quid aliud dici possit, est notabile et fortassis rarum in hoc genere exemplum. Nam quæ Viri doctissimi Muretus I. Epist. 33. et Interpretes Æliani ad II. Var. Hist. 11. adnotarunt, huic similia non sunt. Duck.

Ἢ δοκεῖτε] Constructio durissima. v. Heilm. p. 533. nil sequitur, quod huic respondet: absorptum esse ei videtur ὅτι, et forte leg. παύσαι. Mihi videtur: ἢ δοκεῖ δὲ— Reisk. legit δοκεῖ γε, aut videturne non pax magis, quam bellum. v. Abresch. qui fere ut nos: sed per Synesin, p. 433. Gottl.

Ἢ δοκεῖτε, rel.] B. Gottleberi lectio, ἢ δοκεῖ δὲ, vel δ. γε, est contra Græcismum: quid enim hic sibi velit δὲ, vel γε; aut ubi sic post ἢ adsuitur? Si ἡσυχίᾳ Dativo casu, et πολέμῳ, legerimus: omnia expedita fuerint, tali sensu: An putatis, vos non pace magis, quam bello, bona conservaturos, incommoda discussuros? Sed, non mutato textu, Synesis Abreschiana, quam vocat, (neque enim Synesis illa dicitur,) admitti nequeat; quomodo enim verbo δοκεῖτε, *vos putatis*, alius Nominativus addatur? Simplicissime legeris, ἢ δοκεῖ τι, *ecquid* videtur? an *ullo* modo, ulla ex parte, ad ullam rem, si quid boni vel incommodi habeatis, pax non magis, quam bellum, utrique subventura? Aut Parenthesis, vel Antecedens, εἴ τι, fecit, ut, immemor cœptæ structuræ, in aliam elapsus Noster abiret. Sed enim gravius ulcus latet in contexto, cujus immemores fere sunt in verbis hærentes Grammatici. Subjicitur enim: τὴν εἰρήνην τιμὰς—ἔχειν. Quod cum pendeat a δοκεῖτε, plane repugnet priori, ubi laudet pacem et commendet, at nunc addat: an vero putatis, i. e. non debetis putare, pacem habere honorem et splendorem? Sic frontibus adversis pugnantia componantur. Certe μὴ excidit, quod ad voc. ἔχειν referatur. Baver.

Τὸ μὲν] Ad Synes. refert Abr. 433. pro τὰ μὲν propter ἐναντία (τὸ κακὸν,) itaque potuit, τὸ μέν. Gottl.

Εἴτῳ τὶ ἐστὶν ἀγ. rel.] Primo τὸ μὲν, ad παῦσαι, est pro τὰ μὲν, facili permutatione.

τητας ἀκινδυνωτέρας ἔχειν τὴν εἰρήνην, ἄλλα τε, ὅσα ἐν μήκει λόγων ἄν τις διέλθοι, ὥσπερ περὶ τοῦ πολεμεῖν; ἃ χρὴ σκεψαμένους, μὴ τοὺς ἐμοὺς λόγους ὑπεριδεῖν, τὴν δὲ αὑτοῦ τινὰ σωτηρίαν μᾶλλον ἀπ᾽ αὐτῶν προϊδεῖν. καὶ εἴτις βεβαίως τὶ ἢ τῷ δικαίῳ ἢ βίᾳ πράξειν οἴεται, τῷ παρ᾽ ἐλπίδα μὴ χαλεπῶς σφαλλέσθω, γνοὺς, ὅτι πλείους ἤδη καὶ τιμωρίαις μετιόντες τοὺς ἀδικοῦντας, καὶ ἐλπίσαντες ἕτεροι δυνάμει τινὶ πλεονεκτήσειν, οἱ μὲν οὐχ ὅσον οὐκ ἠμύναντο, ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἐσώθησαν, τοῖς δ᾽, ἀντὶ τοῦ πλέον ἔχειν, προσκαταλιπεῖν τὰ αὑτῶν ξυνέβη. τιμωρία γὰρ οὐκ εὐτυχεῖ δικαίως, ὅτι καὶ ἀδικεῖται· οὐδὲ ἰσχὺς βέβαιον, διότι καὶ εὔελπι. τὸ δὲ ἀστάθμητον τοῦ μέλλοντος ὡς ἐπιπλεῖστον κρατεῖ· πάντων τε σφαλερώτατον ὂν, ὅμως καὶ χρησιμώτατον φαίνεται. ἐξ ἴσου γὰρ δεδιότες, προμηθείᾳ μᾶλλον ἐπ᾽ ἀλλήλους ἐρχόμεθα.

ξγ΄. 63. "Καὶ νῦν τοῦ ἀφανοῦς τε τούτου διὰ τὸ ἀτέκμαρτον δέος, καὶ διὰ τὸ ἤδη φοβεροὺς παρόντας Ἀθηναίους κατ᾽ ἀμφότερα ἐκπλαγέντες, καὶ τὸ ἐλλιπὲς τῆς γνώμης, ὧν ἕκαστός τις ᾠήθημεν πράξειν ταῖς κωλύμαις ταύταις ἱκανῶς νομίσαντες εἰρχθῆναι, τοὺς ἐφεστῶτας πολεμίους ἐκ τῆς χώρας ἀποπέμπωμεν· καὶ αὐτοὶ μάλιστα μὲν ἐς ἀΐδιον ξυμβῶμεν, εἰ δὲ μὴ, χρόνον ὡς πλεῖστον σπεισάμενοι, τὰς ἰδίας διαφορὰς ἐς αὖθις ἀναβαλώμεθα. τὸ ξύμπαν τε δὴ, γνῶμεν, πειθόμενοι μὲν ἐμοὶ, πόλιν ἕξοντες ἕκαστος ἐλευθέραν, ἀφ᾽ ἧς, αὐτοκράτορες ὄντες, τὸν εὖ καὶ κακῶς δρῶντα ἐξ ἴσου ἀρετῇ

Deinde, quod gravius sit, per Chiasmum sibi respondent membra: a) εἴ τι ἀγαθὸν, b) εἴ τῳ τὰ ἐναντία, b) τὸ μὲν παῦσαι, a) τὸ δὲ ξυνδιασῶσαι. Baver.

Ὥσπερ περὶ τοῦ πολεμ.] Languere videatur hoc additamentum immemori ejus, quod c. 59. init. posuisset: περὶ τοῦ πολεμεῖν, τί ἄν τις—— μακρηγοροίη; Ut sit: non minus multa dici possint in laudem pacis, quam de malis belli. Baver.

Ὑπεριδεῖν] Resp. προϊδεῖν. Exempla talium alliterationum v. apud Abr. p. 434. Gottl.

Μὴ χαλεπῶς] i. e. ὁράτω, μὴ χαλ. σφ. ita Plato subinde. Gottl.

Προσκαταλιπεῖν] Græv. προκαταλιπεῖν. Cæteri, et Schol. cum editis. Vid. Indicem. Wass.

Reisk. malit, προσκαταλύειν, aut προσαποβάλλειν. Sed προσκαταλείπειν, violentiam sign. pro, cogi relinquere, amittere, jacturam facere. Ita ἐκλείπειν, monet, adhiberi Abr. Herod. VI: 129. Gottl.

Τιμωρία] i. e. ὁ τιμωρῶν. Neque enim vindicta ipsa injuriam patitur, ἀδικεῖται, quod pro præterito hic acceperis: δικαίως autem dixit, quia se ulciscens credat, *merito*, jure sibi successurum, ut injuriam passo et vindicaturo; ac si sit: tam certo, quam congruat *justæ* caussæ. Baver.

Δικαίως] Videtur sumendum pro εὐλόγως καὶ ἀναλόγως. v. Hesych. et Alb. et Abr. 435. Gottl.

Τὸν εὖ καὶ κακῶς] Quidam libri τὸν εὖ ἢ κακῶς. at Noster copula in hanc rem alibi eleganter usus est. paulo supra ἀποπέμπωμεν, ut apud Bacchylidem ΠΕ΄ΜΠΕΙ μερίμνας. Wass.

ἀμυνούμεθα. ἢν δὲ ἀπιστήσαντες, ἄλλοις ὑπακούσωμεν, οὐ περὶ τοῦ τιμωρήσασθαί τινα, ἀλλὰ καὶ, ἄγαν εἰ τύχοιμεν, φίλοι μὲν ἂν τοῖς ἐχθίστοις, διάφοροι δὲ οἷς οὐ χρὴ, κατ' ἀνάγκην γιγνώμεθα.

ξδʹ. 64. " Καὶ ἐγὼ μὲν, ἅπερ καὶ ἀρχόμενος εἶπον, πόλιν τε μεγίστην παρεχόμενος, καὶ ἐπιὼν τῳ μᾶλλον, ἢ ἀμυνόμενος, ἀξιῶ προειδομένους αὐτῶν ξυγχωρεῖν, καὶ μὴ τοὺς ἐναντίους οὕτω κακῶς δρᾷν ὥστε αὐτοὺς τὰ πλείω βλάπτεσθαι, μηδὲ μωρίᾳ φιλονεικῶν ἡγεῖσθαι τῆς τε οἰκείας γνώμης ὁμοίως αὐτοκράτωρ εἶναι, καὶ ἧς οὐκ ἄρχω τύχης, ἀλλ' ὅσον εἰκὸς ἡσσᾶσθαι. καὶ τοὺς ἄλλους δικαιῶ ταυτό μοι ποιῆσαι ὑφ' ὑμῶν αὐτῶν, καὶ μὴ ὑπὸ τῶν πολεμίων τοῦτο παθεῖν. οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν, οἰκείους οἰκείων ἡσσᾶσθαι, ἢ Δωριέα τινὰ, Δωριέως, ἢ Χαλκιδέα, τῶν ξυγγενῶν· τὸ δὲ ξύμπαν, γείτονας ὄντας, καὶ ξυνοίκους μιᾶς χώρας, καὶ περιῤ-

Περὶ τοῦ τιμωρήσασθαι] Loci difficultates explicare tentat variis modis Heilm. p. 536. Gottl.

Οὐ περὶ τοῦ τιμωρ. τινα] Manifestum vero anacoluthon, et satis durum: cui quî medear, sane non habeo meliora ab Heilm. allatis: nisi, quod scripsisse possit Thuc. οὐ περιγιγνώμεθα τοῦ τιμωρήσ. τινα, i. e. non potiemur vindicta; ita enim adhibetur περιγίγνεσθαι πράγματος, ἔργου, ut sit, potiri destinato, vincere, ad finem venire, Gall. *venir au bout de quelque chose.* Οὐ autem intell. pro οὐ μόνον οὐ, quia sequ. ἀλλὰ καί. Forte simpliciter suppleas, ἔσται, nempe ὁ ἀγών· non id agetur, ut alios ulciscamur. Sed in Thucydide haud verear dicere, sui immemorem, reliquisse structuram, cui tamen suppleto ἔσται satis subveneris. B.

Πόλιν παρέχ.] Civitatem maximam allegans, l. ejus auctoritatem proferens et ea nitens. Ita Steph. in Th. p. 1350. v. infra c. 85. Arist. T. III. p. 37. φύσιν ἀλλοίην παρέχεται, præbet, exhibet. v. Abr. p. 436. Gottl.

Πόλιν—παρεχόμενος] Qs. in concilium afferens (*aufstellen,*) ejus personam sustinens, cujus ratio vel maxime sit habenda. Nam, civitatis suæ nomine eum loqui, velut ipsa coram loquatur, apparet e verbis, quæ sequuntur: *ipse ego* magis aggredior alios, quam me defendere laboro: i. e. mea civitas ita est affecta. Cujus nomine et vice quia loquitur, ut ἐγὼ sit p. ἡμεῖς. παρέχεσθαι hic est, exhibere, ostendere. Baver.

Ἐπιὼν τῳ μ. ἢ ἀμυν.] Tria hic notanda sunt: 1) præsentia pro futuris: cupiens magis, paratus aggredi, quam defendi; 2) τὶς, in τῳ, p. ἄλλος, ἑτέροις· 3) quod sibi tribuit Hermocrates uni, quod civitas ejus facere vellet, vel fieri cuperet; cujus scil. personam sustineret. Baver.

Προειδομένους] Abr. subscribit posteriori Schol. expl. 436. n. προνοοῦντας ἑαυτῶν. Gottl.

Φιλονεικῶν] Scil. ἀξιῶ, e superiori; ubi sign. suadeo vobis, hortor vos; hic autem est, cupio, volo, statui, probo, mihi placet ipsi ita agere. Baver.

Ὁμοίως—καὶ] i. e. ὁμ. ὡς. Debebat autem inverse ὁμ. τ. τύχης καὶ τῆς γνώμης· non postulo ita fortunam in potestate habere, ut mea consilia habeo. Baver.

Ἡσσᾶσθαι] B. Gottl. adscripserat in marg. *hæc scriptura* (nempe per σσ.) vetus est: v. pag. 203. 470. 79. Sane Thucyd. sæpius ac semper fere ἧσσον, p. ἧττον, et ἀπαλλάσσεσθαι. Baver.

Ὑφ' ὑμῶν αὐτῶν] Supple ἡττημένους. Abr. p. 436. Gottl.

Ὑφ' ὑμῶν] i. e. vestra sponte, volentes Unde enim suppleas particip. ἡττηθέντας; Aut quid sit, a vobis ipsis victos? Nec vero opus tali supplemento. Sed in τοῦτο ποιῆσαι, ut in παθεῖν, sane intell. ἡσσᾶσθαι, ut vobis mutuo concedatis, neque hostibus parere cogamini. Baver.

Μιᾶς χώρας] Demetrius §. 113. Γῆς ὄντας μιᾶς, καὶ περιῤῥύτου. ubi Nostrum vocem Homericam, usu sibi propriam fecisse ait. Mss. omnes χώρας. Puto respexisse Hero-

ῥύτου, καὶ ὄνομα ἓν κεκλημένους Σικελιώτας. οἳ πολεμήσομέν τε, οἶμαι, ὅταν ξυμβῇ, καὶ ξυγχωρησόμεθά γε πάλιν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς, λόγοις κοινοῖς χρώμενοι. τοὺς δὲ ἀλλοφύλους ἐπελθόντας ἀθρόοι, ἢν σωφρονῶμεν, ἀμυνούμεθα, εἴπερ καὶ καθ' ἑκάστους βλαπτόμενοι, ξύμπαντες κινδυνεύομεν· ξυμμάχους δὲ οὐδέποτε τολοιπὸν ἐπαξόμεθα, οὐδὲ διαλλακτάς. τάδε γὰρ ποιοῦντες, ἔν τε τῷ παρόντι δυοῖν ἀγαθοῖν οὐ στερήσομεν τὴν Σικελίαν, Αθηναίων τε ἀπαλλαγῆναι, καὶ οἰκείου πολέμου. καὶ ἐς τὸ ἔπειτα, καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐλευθέραν νεμούμεθα καὶ ὑπὸ ἄλλων ἧσσον ἐπιβουλευομένην."

ξέ. 65. Τοιαῦτα τοῦ Ερμοκράτους εἰπόντος, πειθόμενοι οἱ Σικελιῶται, αὐτοὶ μὲν κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ξυνηνέχθησαν γνώμῃ, ὥστε ἀπαλλάσσεσθαι τοῦ πολέμου, ἔχοντες, ἃ ἕκαστοι ἔχουσι· τοῖς δὲ Καμαριναίοις Μοργαντίνην εἶναι, ἀργύριον τακτὸν τοῖς Συρακουσίοις ἀποδοῦσιν. οἱ δὲ τῶν Αθηναίων ξύμμαχοι, παρακαλέσαντες αὐτῶν τοὺς ἐν τέλει ὄντας, εἶπον, ὅτι ξυμβήσονται, καὶ αἱ σπονδαὶ ἔσονται κἀκείνοις κοιναί. ἐπαινεσάντων δὲ αὐτῶν, ἐποιοῦντο τὴν ὁμολογίαν· καὶ αἱ νῆες τῶν Αθηναίων ἀπέπλευσαν μετὰ ταῦτα ἐκ Σικελίας. ἐλθόντας δὲ τοὺς στρατηγοὺς οἱ ἐν τῇ πόλει Αθηναῖοι, τοὺς μὲν, φυγῇ ἐζημίωσαν, Πυθόδωρον καὶ Σοφοκλέα· τὸν δὲ τρίτον Εὐρυμέδοντα χρήματα ἐπράξαντο· ὡς, ἐξὸν αὐτοῖς τὰ ἐν Σικελίᾳ καταστρέψασθαι, δώροις πεισθέντες ἀποχωρήσειαν. οὕτω, τῇ παρούσῃ εὐτυχίᾳ χρώμενοι, ἠξίουν σφίσι μηδὲν ἐναντιοῦσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ δυνατὰ ἐν ἴσῳ καὶ τὰ ἀπορώτερα μεγάλῃ τε ὁμοίως καὶ ἐνδεεστέρᾳ παρασκευῇ κατεργάζεσθαι. αἰτία δ' ἦν ἡ παρὰ λόγον τῶν πλειόνων εὐπραγία, αὐτοῖς ὑποτιθεῖσα ἰσχὺν τῆς ἐλπίδος.

ξστ'. 66. Τοῦ δ' αὐτοῦ θέρους, Μεγαρεῖς οἱ ἐν τῇ πόλει,

dotum, qui I. 174. ἐούσης τε πάσης τῆς Κνιδίης, πλὴν ὀλίγης περιῤῥόου. Πάφον περιῤῥύταν Alcman dicit. Wass.

Περιῤῥύτου] Non modo, qua diremti, distineamur a consortio aliorum, sed et, cujus situ *tuti* agamus ab eorum tentationibus; modo ipsi conjunctim prohibeamus; quod facile sit insulanis. Baver.

Σικελιώτας] Vide ad Cap. 58. Wass.

Σικελιώτας] Uno ergo nomine sic dicti; vanum ergo discrimen ad c. 58. init. notatum. Baver.

'Αθρόοι, ἢν σωφρονῶμεν] Τὸ ἀεὶ, quod est in Mss. admittendum suadet sequens τολοιπόν. Wass.

Μοργαντίνην] Vide Cluverii Siciliam lib. 2. p. 335. et Casauboni notas ad Polybium p. 127. Ed. Amst. Huds.

Οὕτω—χρώμενοι ἠξίουν] Οὕτω hic est pro γὰρ, ut apud Liv. *adeo*. Reddit enim caussam, cur tam stolidi egerint. Χρώμενοι autem hic est, elati, inflati rebus secundis: volentes persequi successum, urgere, omnia vincere. Baver.

πιεζόμενοι ὑπό τε Ἀθηναίων τῷ πολέμῳ, ἀεὶ κατὰ ἔτος ἕκαστον δὶς ἐσβαλλόντων πανστρατιᾷ ἐς τὴν χώραν, καὶ ὑπὸ τῶν σφετέρων φυγάδων τῶν ἐκ Πηγῶν, οἳ, στασιασάντων, ἐκπεσόντες ὑπὸ τοῦ πλήθους, χαλεποὶ ἦσαν λῃστεύοντες, ἐποιοῦντο λόγους ἐν ἀλλήλοις, ὡς χρὴ δεξαμένους τοὺς φεύγοντας, μὴ ἀμφοτέρωθεν τὴν πόλιν φθείρειν. οἱ δὲ φίλοι τῶν ἔξω, τὸν θροῦν αἰσθόμενοι, φανερῶς μᾶλλον, ἢ πρότερον, καὶ αὐτοὶ ἠξίουν τούτου τοῦ λόγου ἔχεσθαι. γνόντες δὲ οἱ τοῦ δήμου προστάται, οὐ δυνατὸν τὸν δῆμον ἐσόμενον ὑπὸ τῶν κακῶν μετὰ σφῶν καρτερεῖν, ποιοῦνται λόγους, δείσαντες, πρὸς τοὺς τῶν Ἀθηναίων στρατηγοὺς, Ἱπποκράτην τε τὸν Ἀρίφρονος, καὶ Δημοσθένην τὸν Ἀλκισθένους, βουλόμενοι ἐνδοῦναι τὴν πόλιν, καὶ νομίζοντες, ἐλάσσω σφίσι τὸν κίνδυνον, ἢ τοὺς ἐκπεσόντας ὑπὸ σφῶν κατελθεῖν. ξυνέβησάν τε πρῶτα μὲν, τὰ μακρὰ τείχη ἑλεῖν Ἀθηναίους, (ἦν δὲ σταδίων μάλιστα ὀκτὼ ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τὴν Νίσαιαν τὸν λιμένα αὐτῶν) ὅπως μὴ ἐπιβοηθήσωσιν ἐκ τῆς Νισαίας οἱ Πελοποννήσιοι, ἐν ᾗ αὐτοὶ μόνοι ἐφρούρουν, βεβαιότητος ἕνεκα τῶν Μεγάρων. ἔπειτα δὲ καὶ τὴν ἄνω πόλιν πειρᾶσθαι ἐνδοῦναι. ῥᾷον δ' ἤδη ἔμελλον προσχωρήσειν, τούτου γεγενημένου.

ξζ'. 67. Οἱ οὖν Ἀθηναῖοι, ἐπειδὴ ἀπό τε τῶν ἔργων καὶ τῶν λόγων παρεσκεύαστο ἀμφοτέροις, ὑπὸ νύκτα πλεύσαντες ἐς Μινώαν τὴν Μεγαρέων νῆσον ὁπλίταις ἑξακοσίοις, ὧν Ἱπποκράτης ἦρχεν, ἐν ὀρύγματι ἐκαθέζοντο, ὅθεν ἐπλίνθευον τὰ

Τῷ πολέμῳ] Melius retuleris ad πιεζόμενοι, quam ad ἐσβαλλόντων quo in Edit. Duck. refertur per comma post Ἀθηναίων· qua structura suppleas ἐν. Baver.

Ἐσβαλλόντων] Sic reposui e Cl. et Gr. pro ἐμβαλόντων, quod antea legebatur. Confer. III. 80. 89. 105. Wass. Ἐσβαλλόντων etiam Reg. et Cass. Erat decreto publico cautum, ut στρατηγοὶ Atheniensium, patrium jusjurandum jurantes, insuper jurarent, ὅτι καὶ δὶς ἀνὰ πᾶν ἔτος εἰς τὴν Μεγαρικὴν ἐμβαλοῦσι. Plutarch. in Pericle pag. 306. Duck.

Στασιασάντων] Hic simpliciter positum esse debet pro, στάσεως γενομένης, orta seditione. Supple, τῶν (ἐκεῖ) πολιτῶν, ἀνθρώπων, vel ἀνδρῶν. Ita c. 67. init. παρεσκεύαστο, simpliciter, scil. τὰ πράγματα· ut I. 8. πλωϊμότερα ἐγένετο. Et hic, 4. 67. οἱ προδιδόντες τῶν Μεγαρέων, i. e. πρόδοσιν ποιούμενοι. In Lat. interpret. male expressum erat: qui ex Pegis, *qui* propter sedit. pulsi. Operarum forte vitio. Sed induxi alterum *qui*. B.

Τὸν θροῦν αἰσθόμενοι] Lexicon Ms. Biblioth. Coislin. Montfauconii pag. 483. Θροῦς, Θουκυδίδης δ'. sine interpretatione. Scholiastes editus hic exponit ἄλογον: corrupte, sine dubio. Cass. melius σύλλογον; quæ vox ut plurimum quidem circulos et cœtus sermones inter se serentium, sed nonnumquam etiam ipsos sermones notat. vid. Græv. ad Lucian. Revivisc. pag. 391. Rursus ita Thucyd. V. 7. et 30. Duck.

Τὸν θροῦν] Schol. τὸν ἄλογον· vitiose; leg. λόγον. Baver.

Οὐ δυνατὸν—ἐσόμενον] Pro δυνησόμενον. Ita ἄξιον εἶναι pro ἀξιοῦσθαι apud Proc. I. 10. B. V. Gottl.

Μόνοι] Reisk. suspicatur μόνη. Gottl.

Τὴν ἄνω πόλιν] Non recte Valla et Portus arcem urbis in edito sitam interpretantur. Vid. ad Cap. 54. Duck.

Μινώαν τὴν Μεγ. νῆσον] Promontorium erat

τείχη, καὶ ἀπεῖχεν οὐ πολύ. οἱ δὲ μετὰ τοῦ Δημοσθένους, τοῦ ἑτέρου στρατηγοῦ, Πλαταιῆς τε ψιλοὶ, καὶ ἕτεροι περίπολοι ἐνήδρευσαν ἐς τὸν Ενυάλιον, ὅ ἐστιν ἔλασσον ἄπωθεν. καὶ ᾔσθετο οὐδεὶς, εἰ μὴ οἱ ἄνδρες, οἷς ἐπιμελὲς ἦν εἰδέναι τὴν νύκτα ταύτην. καὶ ἐπειδὴ ἕως ἔμελλε γίγνεσθαι, οἱ προδιδόντες τῶν Μεγαρέων οὗτοι τοιόνδε ἐποίησαν· ἀκάτιον ἀμφηρικὸν, ὡς λῃσταὶ, ἐκ πολλοῦ τεθεραπευκότες τὴν ἄνοιξιν τῶν πυλῶν, εἰώθεσαν ἐπὶ ἁμάξῃ, πείθοντες τὸν ἄρχοντα, διὰ τῆς τάφρου κατακομίζειν τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκπλεῖν. καὶ πρὶν ἡμέραν εἶναι, πάλιν αὐτὸ τῇ ἁμάξῃ κομίσαντες ἐς τὸ τεῖχος, κατὰ τὰς πύλας ἐσῆγον, ὅπως τοῖς ἐκ τῆς Μινώας Αθηναίοις ἀφανὴς δὴ εἴη ἡ φυλακὴ, μὴ ὄντος ἐν τῷ λιμένι πλοίου φανεροῦ μηδενός. καὶ τότε πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἤδη ἡ ἅμαξα. καὶ ἀνοιχθεισῶν κατὰ τὸ εἰωθὸς, ὡς τῷ ἀκατίῳ, οἱ Αθηναῖοι (ἐγίγνετο γὰρ ἀπὸ ξυνθήματος τὸ τοιοῦτον) ἰδόντες, ἔθεον δρόμῳ ἐκ τῆς ἐνέδρας, βουλόμενοι φθάσαι, πρὶν ξυγκλεισθῆναι πάλιν τὰς πύλας· [καὶ] ἕως ἔτι ἡ ἅμαξα ἐν αὐταῖς ἦν, κώλυμα οὖσα προσθεῖναι, καὶ αὐτοὶ ἅμα καὶ οἱ ξυμπράσ-

juxta Strabonem, quem vide in principio libri noni. Huds. Add. quæ adnotantur supra ad III. 51. Duck.

Μετὰ τοῦ] Græv. abest τοῦ. non bene. W.

Περίπολοι] Suidas h. v. Vid. Petitum ad leges Atticas pag. 547. Nostrum pag. 519. Dionys. Halicarn. p. 618. Hesychium, Schol. Sophoclis p. 261. et Xenophontem p. 929. Idem. Agunt de περιπόλοις Atheniensium etiam Maussacus ad Harpocration. h. v. et Valesius ad Notas Maussaci. Adnotant hi ex Ulpiano ad Demosth. Olynth. III. et Artemidoro I. Onirocrit. 56. περιπόλους non fuisse eductos ad bella ὑπερόρια, id est, externa, quæ extra fines Atticæ gerebantur. Si de his hic agit Thucydides, quid ergo est, quod cum cetero exercitu in Megaridem profecti fuerunt? Nimirum quia Minoa jam ante ab Atheniensibus occupata, in eaque præsidium positum erat, ut est III. 51. ibi quoque περιπόλους videntur habuisse. D.

Εἰδέναι] Reisk. περιϊέναι, *lustrare excubias.* Gottl.

Ἀμφηρικὸν] Suidas h. v. ἀκάτιον—ἁμάξῃ, habet, πυλῶν, ἐκόμιζον τὸ πλοῖον ἁμάξῃ. posteriora sunt ipsius Lexicographi verba. Huc spectant Pollux et Hesych. in ἀμφηρικόν. Wass.

Εἰώθεσαν] Suidas in ἐωθὸς, ἐώθεσαν. Idem. Suidas ita in Thucydide esse dicit, sed numerum libri non addit. Duck.

Κατὰ τὰς πύλας] Articulus τὰς abest a Græv. recte. mox p. 614. 2. τοὺς κατὰ πύλας φύλακας κτείνουσι. Wass.

Ὅπως—ἀφανὴς δὴ—μὴ ὄντος, rel.] Δὴ h. l. est velut ironicum, *scilicet*; nempe, quod domi, Megaris, præ se ferrent, caussati, se velle, dicebant magistratibus, tollere e portu naviculam, ne Athenienses haberent, quod observarent, quippe non conspicati navem ullam. Hoc maxime notandum erat ob verba ὅπως μὴ, quæ alioqui de *vero* consilio aliquis ceperit; quod sit contra contextum et caussam. Fallere enim Athenienses nolebant, ut quibus secreto faverent; tantum, velle se fallere illos, domi caussabantur. In Lat. interpret. est *ne*; haud dubie, quod pro *vero* consilio haberet, quod sequeretur; sed additum repugnat: *quia nulla navis conspiceretur*; ita enim ἀφανὴς φυλακὴ redderetur non habentibus, quod caveretur. Equidem, quasi operarum forte lapsum, *ne* in *ut* mutavi. B.

Φυλακὴ] Reisk. tentat, ἡ ἐπιβουλή. G.

Ἀφαν.—φυλακὴ] i. e. vana, irrita, aut neglectior, levior, nulla admodum. Est eadem, quam ἀλαοσκοπίην aliquoties vocat Homerus: οὐδ᾽ ἀλαοσκοπίην εἶχεν· i. e. rem non neglexit, non transmisit. Baver.

Ἤδη] Reisk. substituit, ἥδε, *hic currus.* G.

Προσθεῖναι] Locus Herodoti ab Hudsono

σοντες Μεγαρεῖς τοὺς κατὰ πύλας φύλακας κτείνουσι. καὶ πρῶτον μὲν οἱ περὶ τὸν Δημοσθένην Πλαταιῆς τε καὶ περίπολοι ἐσέδραμον, οὗ νῦν τὸ τροπαῖόν ἐστι, καὶ εὐθὺς ἐντὸς τῶν πυλῶν (ᾔσθοντο γὰρ οἱ ἐγγύτατα Πελοποννήσιοι) μαχόμενοι τοὺς προσβοηθοῦντας οἱ Πλαταιῆς ἐκράτησαν, καὶ τοῖς τῶν Ἀθηναίων ὁπλίταις ἐπιφερομένοις βεβαίους τὰς πύλας παρέσχον.

ξή. 68. Ἔπειτα δὲ καὶ τῶν Ἀθηναίων ἤδη ὁ αἰεὶ ἐντὸς γιγνόμενος χωρεῖ ἐπὶ τὸ τεῖχος. καὶ οἱ Πελοποννήσιοι φρουροὶ, τὸ μὲν πρῶτον ἀντισχόντες ἠμύνοντο ὀλίγοι, καὶ ἀπέθανόν τινὲς αὐτῶν. οἱ δὲ πλείους ἐς φυγὴν κατέστησαν, φοβηθέντες, ἐν νυκτί τε πολεμίων προσπεπτωκότων, καὶ τῶν προδιδόντων Μεγαρέων ἀντιμαχομένων, νομίσαντες τοὺς ἅπαντας σφᾶς Μεγαρέας προδεδωκέναι. ξυνέπεσε γὰρ, καὶ τὸν τῶν Ἀθηναίων κήρυκα ἀφ᾽ ἑαυτοῦ γνώμης κηρύξαι, τόν βουλόμενον ἰέναι Μεγαρέων μετὰ Ἀθηναίων θησόμενον τὰ ὅπλα. οἱ δ᾽ ὡς ἤκουσαν, οὐκέτι ἀνέμενον, ἀλλὰ τῷ ὄντι νομίσαντες κοινῇ πολεμεῖσθαι, κατέφυγον ἐς τὴν Νίσαιαν. ἅμα δὲ ἕῳ, ἑαλωκότων ἤδη τῶν τειχῶν, καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει Μεγαρέων θορυβουμένων, οἱ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πράξαντες,

in Var. Lect. laudatus est Lib. III. Cap. 78. in quo Suidas προσθεῖναι interpretatur ἀποκλεῖσαι. Pollux X. 25. προσθεῖναι τὴν θύραν. D.

Βεβαίους] C. Reg. βεβαίως, non male, quod referatur ad verbum παρέσχον· cui aptius sit, quam *portis*. Quid enim sint h. l. *firmæ* portæ? At *firmiter*, certo illis præbebant quas jam certo tenerent. Tamen et, quod *certo* præbeatur, ipsum dicatur *certum*. B.

Ἤδη ὁ ἀεὶ ἐντὸς, etc.] Vox ἀεὶ hic loci non significat *semper*. Sic apud Diodorum et Dionem, οἱ ἀεὶ ὕπατοι non eos significant, qui perpetui sunt consules, sed omnes eos, qui consulatu funguntur unus post alium. ita apud Xenophontem Ἑλληνικῶν lib. 2. ἀεὶ ὁ ἀκούων δεδιὼς, hoc est, *cum ut quisque audiverat timeret*, sive, *cum timeret* πᾶς ὁ ἀκούων. Huds. Thucydides III. 77. Παρεσκευάζοντό τε ἅμα ἑξήκοντα ναῦς, καὶ τὰς ἀεὶ πληρουμένας ἐξέπεμπον πρὸς τοὺς ἐναντίους. Add Scaliger. ad Propert. I. 18. 15. Duck.

Χωρεῖ ἐπὶ τὸ τεῖχος] Confer Diodorum XII. 320. Wass.

Φοβηθέντες] i. e. metu impleti, territi. Referendum ad κατέστησαν, quia sequuntur Genitivi. Baver.

Ξυνέπεσε] Verterim hic, accesserat, simul acciderat; *es traf noch darzu*. Idem.

Θησόμενον τὰ ὅπλα] Hic quoque, ut sæpe alibi, Interpretes θέσθαι τὰ ὅπλα vertunt, *arma deponere*. Diodorus l. d. aliter accepit: nam ita scribit, ἐκήρυξέ τις ἀφ᾽ ἑαυτοῦ, τοὺς βουλομένους τίθεσθαι τὰ ὅπλα μετὰ Ἀθηναίων καὶ Μεγαρέων. Vid. ad Cap. 44. Duck.

Θησόμενον] Qui velit arma sumere cum Ath. v. Diod. XII. 320. cf. Gloss. G.

Κηρύξαι τὸν βουλόμ. τ. Μεγαρ. ἰέναι θησόμ. τὰ ὅπλα] Primo transposita verba sunt pro, τὸν τῶν Μεγαρέων βουλόμενον ἰέναι· Deinde aut Partic. θησόμενον est pro infinitivo, ut sit: Κηρύξαι τὸν βουλόμ. ἰέναι—θήσεσθαι, ut, qui vellet sequi Megarenses, armatus se illis adjungeret. Aut Accusat. pendeat a κηρύξαι, proclamavit, invitavit, vocavit, evocavit volentes ire cum Megarensibus arma illis sua juncturos. Gravius hoc erat, quam hærere in illa cantilena de phrasi, θέσθαι τὰ ὅπλα· ac si nil obscuri in ceteris esset. Baver.

Οἱ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πράξαντες] Suidas in πράξαντες: Θουκυδίδης· Οἱ δὲ μετ᾽ Ἀθηναίων πράξαντες (τουτέστι βουλευθέντες) ἔφασαν χρῆναι ἀνοίγειν τὰς πύλας. ἔμελλον δὲ ἀνοιχθεισῶν εἰσπίπτειν τοῖς Ἀθηναίοις. Portus ibi ex conjectura συνεισπίπτειν. aliter Mss. Wass. Probat conjecturam Porti in Notis ad Suidam Kusterus. Utrumque fugit, ubi apud Thucydidem legerentur, quæ ibi habet Suidas: quod si scivissent, facile vidissent, hæc male a Suida descripta, vel a librariis corrupta, nec locum conjecturis esse. D.

καὶ ἄλλοι μετ' αὐτῶν, πλῆθος ὃ ξυνήδει, ἔφασαν χρῆναι ἀνοίγειν τὰς πύλας, καὶ ἐπεξιέναι ἐς μάχην. ξυνέκειτο δὲ αὐτοῖς, τῶν πυλῶν ἀνοιχθεισῶν, ἐσπίπτειν τοὺς Ἀθηναίους· αὐτοὶ δὲ διάδηλοι ἔμελλον ἔσεσθαι. λίπα γὰρ ἀλείψεσθαι, ὅπως μὴ ἀδικῶνται. ἀσφάλεια δὲ αὐτοῖς μᾶλλον ἐγίγνετο τῆς ἀνοίξεως. καὶ γὰρ οἱ ἀπὸ τῆς Ἐλευσῖνος κατὰ τὸ ξυγκείμενον τετρακισχίλιοι ὁπλῖται τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἱππεῖς ἑξακόσιοι, οἱ τὴν νύκτα πορευόμενοι, παρῆσαν. ἀληλιμμένων δὲ αὐτῶν, καὶ ὄντων ἤδη περὶ τὰς πύλας, καταγορεύει τις ξυνειδὼς τοῖς ἑτέροις τὸ ἐπιβούλευμα· καὶ οἱ, ξυστραφέντες, ἀθρόοι ἦλθον, καὶ οὐκ ἔφασαν χρῆναι οὔτε ἐπεξιέναι (οὐδὲ γὰρ πρότερόν πω τοῦτο, ἰσχύοντες μᾶλλον, τολμῆσαι) οὔτε ἐς κίνδυνον φανερὸν τὴν πόλιν καταγαγεῖν· εἴτε μὴ πείσεταί τις, αὐτοῦ τὴν μάχην ἔσεσθαι. ἐδήλουν δὲ οὐδὲν, ὅτι ἴσασι τὰ πρασσόμενα, ἀλλ', ὡς τὰ βέλτιστα βουλεύοντες, ἰσχυρίζοντο, καὶ ἅμα περὶ τὰς πύλας παρέμενον φυλάσσοντες. ὥστε οὐκ ἐγένετο τοῖς ἐπιβουλεύουσι πρᾶξαι, ὃ ἔμελλον.

ξθ'. 69. Γνόντες δὲ οἱ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοὶ, ὅτι ἐναντίωμά τι ἐγένετο, καὶ τὴν πόλιν βίᾳ οὐχ οἷοί τε ἔσονται λαβεῖν, τὴν Νίσαιαν εὐθὺς περιετείχιζον· νομίζοντες, εἰ, πρὶν ἐπιβοηθῆσαι τινὰς, ἐξέλοιεν, θᾶσσον ἂν καὶ τὰ Μέγαρα προσ-

Πλῆθος] Abresch. p. 437. πλῆθος non separat distinctione a præcedentibus cum Steph. et legit: Καὶ ἄλλο μετ' αὐτῶν—πλῆθος ὃ ξυνήδει, aut si ἄλλοι servandum sit, incisum transponendum esse post πλῆθος. G.

Ἄλλοι, πλῆθος ὃ ξυνήδει] Aut per appositionem intellige ἄλλοι et πλῆθος, aut ἄλλο cum Abr. lege. Sed ἄλλοι πλῆθος, ut vult, jungi minime possit. Baver.

Ἀσφάλεια] Abr. 437. non Schol. probat, interp. et versionem, sed exponit ἀσφαλέστερον δ' ἔμελλον ἀνοιχθῆναι αὐτοῖς αἱ πύλαι, aut act. ἔμελλον—ἀνοίγειν et hyperbaton statuit. vid. l. c. Gottl.

Ἀσφάλ. δὲ αὐτ. ἐμ.—rel.] Recte vero expl. Abr. male Schol. Sed hyperbaton, quod inducit, omni Grammaticæ, ut solent pleraque ejus, repugnat, cum verba, καὶ γὰρ, manifesto novam paragraphum ordiantur; neque ulla vi in eum ordinem coëgeris verba, ut sint tali ordine aut sensu: ἀσφάλ. ἐγίγν. οἱ ὁπλῖται. Debebat etiam ἐγίγνοντο· quod ut minus tamen urgeam, καὶ γὰρ invictum obstet. Neque hyperbaton illud fuerit, sed trajectio appellanda. Ne in parenthesi quidem accipi possint verba ἀσφάλ.—τ. ἀνοίξεως· nam καὶ γὰρ caussam reddit τῆς ἀσφαλείας. Quod exemplum affert Abr. e L. I. c. 72. τῶν Ἀθηναίων ἔτυχε γὰρ πρεσβεία, longe ab illo differt, cum ibi sit unum subjectum, unus Nominat. hic duo, et καὶ γὰρ plane separatum a prioribus. Baver.

Οἱ ἀπὸ Ἐλ.— —παρῆσαν] Aut πεμφθέντες supple post Ἐλευσῖνος, aut interjecta interpretare verba, cum brevitate τῆς ἐκ, more Nostri; ut sit: οἱ ἐν τῇ Ἐλευσῖνι—ὁπλῖται, —παρῆσαν ἐξ αὐτῆς κατὰ τὸ ξυγκείμενον. B.

Καὶ οἳ ξυστραφέντες, ἀθρόοι ἦλθον] Vitioso haud dubie οἳ expressum pro οἱ, i. e. οἱ δὲ, illi vero, cum commate post οἱ, ut sit, illi vero, conglobati, frequentes venere. B.

Εἴτε] Divise leg. εἴ τε. vid. Abr. 438. G.

Οὐδὲν] Græv. οὐδέ· an pro οὐδὲ ἕν? Wass.

Βουλεύοντες] Vide Suidam in βουλεύσας. W.

Περὶ τὰς πύλας] Cod. reg. scriptura παρὰ τ. πύλας posset defendi. v. Abr. 438. frequenter permutantur περὶ et παρά. v. Abr. an. ad Æsch. p. 376. Gottl.

χωρῆσαι. παρεγένετο δὲ σίδηρός τε ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ταχὺ, καὶ λιθουργοὶ, καὶ τἄλλα ἐπιτήδεια. ἀρξάμενοι δ᾽ ἀπὸ τοῦ τείχους, ὃ εἶχον, καὶ διοικοδομήσαντες τὸ πρὸς Μεγαρέας, ἀπ᾽ ἐκείνου ἑκατέρωθεν ἐς θάλασσαν τῆς Νισαίας, τάφρον τε καὶ τείχη διελομένη ἡ στρατιὰ, ἔκ τε τοῦ προαστείου λίθοις καὶ πλίνθοις χρώμενοι, καὶ κόπτοντες τὰ δένδρα καὶ ὕλην, ἀπεσταύρουν εἴπη δέοιτό τι· καὶ αἱ οἰκίαι τοῦ προαστείου ἐπάλξεις λαμβάνουσαι, αὗται ὑπῆρχον ἔρυμα. καὶ ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν ὅλην εἰργάζοντο· τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ περὶ δείλην τὸ τεῖχος ὅσονοὺκ ἀπετετέλεστο, καὶ οἱ ἐν τῇ Νισαίᾳ, δείσαντες, σίτου τε ἀπορίᾳ (ἐφ᾽ ἡμέραν γὰρ ἐκ τῆς ἄνω πόλεως ἐχρῶντο) καὶ τοὺς Πελοποννησίους οὐ νομίζοντες ταχὺ ἐπιβοηθήσειν, τούς τε Μεγαρέας πολεμίους ἡγούμενοι, ξυνέβησαν τοῖς Ἀθηναίοις, ῥητοῦ μὲν ἕκαστον ἀργυρίου ἀπολυθῆναι, ὅπλα παραδόντας, τοῖς τε Λακεδαιμονίοις, τῷ τε ἄρχοντι, καὶ εἴτις ἄλλος ἐνῆν, χρῆσθαι Ἀθηναίους ὅ τι ἂν βούλωνται. ἐπὶ τούτοις ὁμολογήσαντες ἐξῆλθον. καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, τὰ μακρὰ τείχη ἀποῤῥήξαντες ἀπὸ τῆς τῶν Μεγαρέων πόλεως, καὶ τὴν Νίσαιαν παραλαβόντες, τἄλλα παρεσκευάζοντο.

ό. 70. Βρασίδας δὲ ὁ Τέλλιδος Λακεδαιμόνιος κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ἐτύγχανε περὶ Σικυῶνα καὶ Κόρινθον ὢν, ἐπὶ Θρᾴκης στρατιὰν παρασκευαζόμενος. καὶ ὡς ᾔσθετο τῶν τειχῶν τὴν ἅλωσιν, δείσας περί τε τοῖς ἐν τῇ Νισαίᾳ Πελοποννησίοις,

Λιθουργοὶ] Abr. videtur Schol. legisse pro λιθουργοὶ, πλινθουργοί. GOTTL.

Λιθουργοὶ] Unde colligat Abr. Scholiasten legisse πλινθουργοὶ, fateor, me non assequi. Nam Schol. nil aliud, nisi σίδηρος expl. λιθουργός· unde equidem magis collegerim, λιθουργοὶ lectum illi. BAVER.

Λίθοις] Λίθοις—δέοιτό τι, Suidas in ἀπεσταύρουν. WASS. Suidas habet λίθοις δὲ καὶ πλίνθοις, et καὶ ὕλην ἐπιφέροντες, ἀπεσταύρουν. Addidit de suo ἐπιφέροντες, vel quod putaret non aliam esse ὕλην, quam δένδρα, vel certe hic non aliam intelligi posse. Scholiastes statuit ellipsin adjectivi ἄλλην, quem sequitur Stephanus Append. ad Script. de Dialect. pag. 120. Ἀπεσταύρουν Suidas exponit σταυροῖς ἔφραττον. Vid. ad II. 75. DUCK.

Οἰκ.—λαμβάνουσαι, αὗται] Ita et Latinis *accipere* locus dicitur, quod in eo exstruatur. Ovid. Fast. 1. 291.

Accepit Phœbo Nymphaque Coronide natum Insula.

i. est, templum Æsculapii ædificatum est in illa insula. Αὗται autem post λαμβάνουσαι redundat. BAVER.

Ἐφ᾽ ἡμέραν] i. e. Ἐφ᾽ ἑκάστην ἡμ. v. Abr. 438. GOTTL.

Ἐπιβοηθήσειν] Græv. ἐπιβοηθεῖν. bene. immo optime. Dixi ad II. 44. WASS.

Ξυνέβησαν] Diodor. Lib. XII. pag. 320. c. IDEM. Suidas, Ῥητόν. ὡρισμένον, φανερόν. Θουκυδίδης· Συνέβησαν—παραδόντας. DUCK.

Ἀποῤῥήξαντες] Hom. habet Odyss. I. 487. κορυφὴν ὄρεος ἀποῤῥήξας. GOTTL.

Ἀποῤῥήξαντες] Alienus hic est Homeri locus a B. Gottl. collatus. Ibi enim vi atque uno impetu subito abrumpit cacumen Cyclops: quod hic non factum, ubi sign. *demoliri*, disjicere, dejicere; *abtragen, abbrechen.* Tamen et alterum hoc Germ. utroque sensu dicitur, sed tamen dissimillimo. BAVER.

καὶ μὴ τὰ Μέγαρα ληφθῇ, πέμπει ἔς τε τοὺς Βοιωτοὺς, κελεύων κατὰ τάχος στρατιᾷ ἀπαντῆσαι ἐπὶ Τριποδίσκου, (ἔστι δὲ κώμη τῆς Μεγαρίδος, ὄνομα τοῦτο ἔχουσα, ὑπὸ τῷ ὄρει τῇ Γερανείᾳ) καὶ αὐτὸς ἔχων ἦλθεν ἑπτακοσίους μὲν καὶ δισχιλίους Κορινθίων ὁπλίτας, Φλιασίων δὲ τετρακοσίους, Σικυωνίων δὲ ἑξακοσίους, καὶ τοὺς μεθ᾽ αὑτοῦ, ὅσοι ἤδη ξυνειλεγμένοι ἦσαν· οἰόμενος τὴν Νίσαιαν ἔτι καταλήψεσθαι ἀνάλωτον. ὡς δὲ ἐπύθετο, (ἔτυχε γὰρ νυκτὸς ἐπὶ τὸν Τριποδίσκον ἐξελθὼν,) ἀπολέξας τριακοσίους τοῦ στρατοῦ, πρὶν ἔκπυστος γενέσθαι, προσῆλθε τῇ τῶν Μεγαρέων πόλει, λαθὼν τοὺς Ἀθηναίους, ὄντας περὶ τὴν θάλασσαν· βουλόμενος μὲν, τῷ λόγῳ, καὶ ἅμα, εἰ δύναιτο, ἔργῳ, τῆς Νισαίας πειράσαι· τὸ δὲ μέγιστον, τὴν τῶν Μεγαρέων πόλιν εἰσελθὼν βεβαιώσασθαι. καὶ ἠξίου δέξασθαι σφᾶς, λέγων ἐν ἐλπίδι εἶναι ἀναλαβεῖν Νίσαιαν.

οά. 71. Αἱ δὲ τῶν Μεγαρέων στάσεις, φοβούμεναι, οἱ μὲν,

Ἐπὶ Τριποδίσκου] Usitatius est ἐπὶ Τριποδίσκον, quod hic habent plerique, iique optimi libri. Infra Cap. 77. ἡτοιμάζετο ὡς ἐπὶ τὰς Σίφας, ὅταν δέῃ, ἀπαντησόμενος. Sic ἀπαντᾷν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, et alia hujusmodi. Alibi cum εἰς dicit Thucydides, III. 95. ἀπαντῆσαι τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὴν μεσόγειον. Duck.

Γερανείᾳ] Vid. Lib. I. Cap. 107, 108. Oppidum vocant Plinius, Aristides: Scylax distinctius τεῖχος. Cl. Whelerus ad Olmiam Prom. in sinu Corinthiaco locat. Verum ex Sch. Pindari, Pausan. et Simonidis Epig. inedito patet, sinum Saronicum spectare, saxa adjacere Scyronia, et τὰ Ὄνια montes. vid. Plutarch. Cleom. 813. Arato 1041. Sed et hic *Molyridis petra*, unde Ino se in mare præcipitavit: testis Pausan. 108. vid. Solinum 7. Harpocrat. Γερανία scribitur. gentilia Γερανεὺς et Γερανειάτης. Adi Lucian. Icaromenippo p. 193. et Etymologum. Itaque non stricte accipiendus Statius, "Curva *Palæmonio* secluditur unda *Lechæo*." Utroque enim litore Palæmonis arce Theb. VI. 14. ubi cum Ms. Arond. *quotiens* rescribe. Wass.

Ἀνάλωτον] i. e. ἀπόρθητον, ut Hes. expl. Gottl.

Ἀνάλωτον] Non video, cur notare debeat ἀπόρθητον. Quid enim hoc ad rem? Nec vero ἁλίσκειν idem est cum πορθεῖν. Nec καταλήψεσθαι sign. *occupaturum*, sed, *inventurum*; fore, ut offendat (*antreffen*) nondum captum. Baver.

Ὡς δὲ ἐπύθετο] Scil. ἁλῶναι, captam; quod repetas ex ἀνάλωτον, i. e. οὔπω ἁλοῦσαν. Baver.

Ἀπολέξας] i. e. ἐκλεξάμενος. Hes. Voce media utitur Noster L. V. 8. Gottl.

Πειράσαι] Πειρᾶσθαι Priscian. Lib. XVIII. p. 1198. 30. Wass. Hæc interdum inter se permutantur. Vid. IV. 25. Hic omnes libri consentiunt. Quod apud Priscianum corrupte editur καινα τι δυνατι, et hoc loco emendandum est καὶ ἅμα, εἰ δύναιτο. Duck.

Ἐν ἐλπίδι—Νίσαιαν] Thomas Mag. in βούλομαι. Wass.

Αἱ δὲ τῶν Μεγαρέων στάσεις] Non novum est, ut nominibus collectivis adjectiva vel participia diversi generis et numeri adponantur. Exempla habet Stephanus apud Hudsonum in Var. Lect. Hic in verbis αἱ στάσεις φοβούμεναι, οἱ μὲν—οἱ δὲ, etiam alia figura est, nempe quod nominativus αἱ στάσεις pro genitivo partitivo, quem vocant, ponitur; ut in noto illo Homeri Odyss. μ΄. v. 73. Οἱ δὲ δύω σκόπελοι, ὁ μὲν—τὸν δὲ, pro τῶν δύω σκοπέλων, ut ibi adnotat Eustathius pag. 1713. Eamdem figuram in Thucyd. I. 89. et infra Cap. 94. observat Scholiastes. Sic rursus Thucyd. III. 105. οἱ δὲ Ἀκαρνᾶνες, οἱ μὲν—οἱ δέ. Scholiastes Luciani ad Dialog. Mortuor. pag. 281. ubi Mercurius rhetorem cymbam Charontis ingressurum cum alia, tum βαρβαρισμοὺς deponere jubet, ad hanc vocem ita commentatur, ἐν

μὴ τοὺς φεύγοντας σφίσιν ἐσαγαγὼν, αὐτοὺς ἐκβάλῃ, οἱ δὲ, μὴ αὐτὸ τοῦτο ὁ δῆμος δείσας ἐπίθηται σφίσι, καὶ ἡ πόλις ἐν μάχῃ καθ' αὑτὴν οὖσα, ἐγγὺς ἐφεδρευόντων Ἀθηναίων, ἀπόληται, οὐκ ἐδέξαντο, ἀλλ' ἀμφοτέροις ἐδόκει ἡσυχάσασι τὸ μέλλον περιϊδεῖν. ἤλπιζον γὰρ καὶ μάχην ἑκάτεροι ἔσεσθαι τῶν τε Ἀθηναίων καὶ τῶν προσβοηθησάντων· καὶ οὕτω σφίσιν ἀσφαλεστέρως ἔχειν, ὅστις εἴη εὔνους κρατήσασι, προσχωρῆσαι. ὁ δὲ Βρασίδας, ὡς οὐκ ἔπειθεν, ἀνεχώρησε πάλιν ἐς τὸ ἄλλο στράτευμα.

οβʹ. 72. Ἅμα δὲ τῇ ἕῳ οἱ Βοιωτοὶ παρῆσαν, διανενοημένοι μὲν, καὶ πρὶν Βρασίδαν πέμψαι, βοηθεῖν ἐπὶ τὰ Μέγαρα, ὡς οὐκ ἀλλοτρίου ὄντος τοῦ κινδύνου, καὶ ἤδη ὄντες πανστρατιᾷ Πλαταιᾶσιν. ἐπειδὴ δὲ καὶ ἦλθεν ὁ ἄγγελος, πολλῷ μᾶλλον ἐῤῥώσθησαν. καὶ ἀποστείλαντες διακοσίους καὶ δισχιλίους ὁπλίτας, καὶ ἱππέας ἑξακοσίους, τοῖς πλείοσιν ἀπῆλθον πάλιν. παρόντος δὲ ἤδη ξύμπαντος τοῦ στρατεύματος, ὁπλιτῶν οὐκ ἔλασσον ἑξακισχιλίων, καὶ τῶν Ἀθηναίων τῶν μὲν ὁπλιτῶν περί τε τὴν Νίσαιαν ὄντων καὶ τὴν θάλασσαν ἐν τάξει, τῶν δὲ ψιλῶν ἀνὰ τὸ πεδίον ἐσκεδασμένων, οἱ ἱππεῖς οἱ τῶν Βοιωτῶν, ἀπροσδοκήτοις ἐπιπεσόντες τοῖς ψιλοῖς, ἔτρεψαν ἐπὶ τὴν θάλασσαν. ἐν γὰρ τῷ πρὸ τοῦ οὐδεμία βοήθειά πω

σχήματι προφερόμενον τὸν λόγον, χάριτος ἕνεκεν. ὡς τὸ, οἱ δὲ δύο σκό. . . Habuit ante oculos locum Homeri. Sed neque illa, quam adfert, barbarismi definitio est, neque figura illa Homerica pro barbarismo haberi potest. Adnotatio hæc fortassis loco non suo posita est, et alio pertinet. Certe melius conveniebat illis, quæ leguntur in Lucian. Dial. Junonis et Latonæ pag. 212. Οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν—ὁ δ' Ἀπόλλων. Duck.

Περιϊδεῖν] Thomas Mag. in περιορῶ, περιϊδεῖν καὶ ἀντὶ τοῦ περι. σκοπῆσαι, et adfert ex hoc loco, ἀλλ' ἀμφοτέροις—περιϊδεῖν. Duck.

Περιϊδεῖν] Circumspicere, eventum aucupantibus exspectare; Ita 2. 41. ἀπερίοπτοι, negligentes, οὐ περιοπτόμενοι, non attendentes: ubi v. not. in Orat. Thuc. p. 15. n. 2. Ita hic, 4. 72. περιορωμένους, circumspectare speculantes, observare, utrius partis victoria esset. Baver.

Ὅστις εἴη] Heilm. vult οἷς τις. p. 546. et Crit. Thuc. p. 64. Gotti.

Ὅστις εἴη εὔνους κρατήσασι] Primo debebat κρατήσαντι. Deinde, licet non legas cum Heilm. οἷς, tamen ad προσχωρῆσαι ex ὅστις intell. τούτῳ. Baver.

Ἔλασσον] Ita non male Cod. C. antea ἔλαττον: vide supra. Wass. Hoc ex sententia Cl. Wasse receptum est, qui deleto ἔλαττον, quod in Hudsoni et omnibus aliis Edd. est, pro eo in margine exemplaris sui substituerat ἔλασσον. Etsi autem hoc tantum unius Cod. Ms. auctoritate nititur, tamen vel sine ea in contextum admitti potuisset; quum Grammatici veteres testentur, Thucydidem numquam in talibus gemino τ usum fuisse, quod supra plus semel monitum est. Duck.

Ἔτρεψαν] Sc. αὐτοὺς, ex altero casu verbi, ἐπιπεσόντες τ. ψιλοῖς. Ita paullo infra: Κρατήσαντες τ. νεκρῶν, ἐσκύλευσαν, sc. αὐτούς. Baver.

Ἐν γὰρ τῷ προτοῦ] Quum dicit *antea enim nullæ* etc. rationem reddit ejus, quod dixerat, ἀπροσδοκήτοις. Ideo enim præter expectationem id accidit, quod antea nullum auxilium illis advenisset, et ne tunc quidem adventurum putarent. Steph.

Ἐν γὰρ τῷ προτοῦ] In parenthesi hæc accipienda. Rectius adjungeret statim voca-

τοῖς Μεγαρεῦσιν οὐδαμόθεν ἐπῆλθεν. ἀντεπεξελάσαντες δὲ καὶ οἱ τῶν Ἀθηναίων, ἐς χεῖρας ᾖεσαν· καὶ ἐγένετο ἱππομαχία ἐπιπολὺ, ἐν ᾗ ἀξιοῦσιν ἑκάτεροι οὐχ ἥσσους γενέσθαι. τὸν μὲν γὰρ ἵππαρχον τῶν Βοιωτῶν, καὶ ἄλλους τινὰς οὐ πολλοὺς, πρὸς αὐτὴν τὴν Νίσαιαν προσελάσαντες οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ ἀποκτείναντες, ἐσκύλευσαν. καὶ τῶν τε νεκρῶν τούτων κρατήσαντες, ὑποσπόνδους ἀπέδοσαν, καὶ τροπαῖον ἔστησαν. οὐ μέντοι ἔν γε τῷ παντὶ ἔργῳ βεβαίως οὐδέτεροι τελευτήσαντες ἀπεκρίθησαν, ἀλλ᾽ οἱ μὲν Βοιωτοὶ, πρὸς τοὺς ἑαυτῶν, οἱ δὲ, ἐπὶ τὴν Νίσαιαν.

ογ΄. 73. Μετὰ δὲ τοῦτο, Βρασίδας καὶ τὸ στράτευμα ἐχώρουν ἐγγυτέρω τῆς θαλάσσης καὶ τῆς τῶν Μεγαρέων πόλεως· καὶ καταλαβόντες χωρίον ἐπιτήδειον, παραταξάμενοι, ἡσύχαζον, οἰόμενοι σφίσιν ἐπιέναι τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τοὺς Μεγαρέας ἐπιστάμενοι περιορωμένους, ὁποτέρων ἡ νίκη ἔσται. καλῶς δὲ ἐνόμιζον σφίσιν ἀμφότερα ἔχειν, ἅμα μὲν, τὸ μὴ ἐπιχειρεῖν προτέρους, μηδὲ μάχης καὶ κινδύνου ἑκόντας ἄρξαι. ἐπειδή γε ἐν φανερῷ ἔδειξαν ἑτοῖμοι ὄντες ἀμύνεσθαι, καὶ αὐτοῖς ὥσπερ ἀκονιτὶ δικαίως ἂν τὴν νίκην τίθεσθαι· ἐν τῷ αὐτῷ δὲ καὶ πρὸς τοὺς Μεγαρέας ὀρθῶς ξυμβαίνειν. εἰ μὲν γὰρ μὴ ὤφθησαν ἐλθόντες, οὐκ ἂν ἐν τύχῃ γίγνεσθαι σφίσιν, ἀλλὰ σαφῶς ἂν, ὥσπερ ἡσσηθέντων, στερηθῆναι εὐθὺς τῆς πόλεως· νῦν δὲ κἂν τυχεῖν αὐτοὺς Ἀθηναίους μὴ βουληθέντας ἀγωνίζεσθαι, ὥστε

bulo ἀπροσδοκήτως, quo referri, recte monet Steph. Baver.

Ἐπιπολὺ] De supplemento, quod e Scholiasta repetit Cl. Hudsonus in Var. Lect. vid. Stephanum Append. ad Script. de Dialect. pag. 115. Duck.

Προσελάσαντες] Stephanus quoque videtur probasse προσελάσαντας: nam ita adnotat ad marg. Edit. 2. respondet accusativus *provectos* Græco accusativo προσελάσαντας, non nominativo προσελάσαντες. Si distinctio post Νίσαιαν ponatur, vulgata scriptura aliquanto tolerabilior erit. Nam et alibi πρὸς cum accusativo de loco dicit Thucydides, pro *ad*, *apud*. Vid. III. 15. et 72. Duck.

Περιορωμένους] Vide Suidam in περιορᾶσθαι. Wass. Et Thom. Magist. in περιορῶ, qui hic περιορᾶσθαι recte interpretatur περισκοπεῖν. Kusterus apud Suidam Porti versionem horum verborum Thucydidis non bene incrustavit. Duck.

Ἀμφότερα] Videtur ad priora referri, quæ vere essent duo, 1) impetus Atheniensium, 2) speculatio Megarensium. Nam, quæ sequuntur, ἐπιχειρεῖν προτέρους, et μάχης ἄρξαι, manifesto sunt idem, ut μηδὲ, alteri adjectum, explicet prius, quid scil. eo facturi essent: ut 1 Tim. 5. 22. v. Phil. Th. P. p. 154. Baver.

Μάχης καὶ κινδύνου ἄρξαι] Potest esse per Hendiadyn, pro, μάχης ἐπικινδύνου. Aut ἄρξαι, per Antanaclasin, sign. ad μάχης, incipere, ad κινδύνου, priores, ultro, sese offerre periculo. In Schol. extr. ad vs. 12. in verbis, εἰ μὴ οἱ Ἀθην. μὴ βούλ. prius μὴ haud dubie alienum est. Baver.

Ὡσπ. ἡσσηθέντων] Pro ἡσσηθέντας, quasi simpliciter positus Genit. ad alios referatur. v. Ind. v. Genit. Baver.

Ὥστε] Potest accipi, ut ὥσπερ, pro quasi, tamquam. Gotti.

Ἀμαχητί] l. ἀμαχεὶ, quomodo Xenoph.

ἀμαχητὶ ἂν περιγενέσθαι αὐτοῖς, ὧν ἕνεκα ἦλθον. ὅπερ καὶ ἐγένετο. οἱ γὰρ Μεγαρῆς, ὡς οἱ Ἀθηναῖοι ἐτάξαντο μὲν παρὰ τὰ μακρὰ τείχη ἐξελθόντες, ἡσύχαζον δὲ καὶ αὐτοὶ, μὴ ἐπιόντων, λογιζόμενοι καὶ οἱ ἐκείνων στρατηγοὶ, μὴ ἀντίπαλον εἶναι σφίσι τὸν κίνδυνον, ἐπειδὴ καὶ τὰ πλείω αὐτοῖς προεκεχωρήκει ἄρξασι μάχης πρὸς πλείονας αὐτῶν, ἢ λαβεῖν νικήσαντας Μέγαρα, ἢ σφαλέντας, τῷ βελτίστῳ τοῦ ὁπλιτικοῦ βλαφθῆναι· τοῖς δὲ ξυμπάσης τῆς δυνάμεως καὶ τῶν παρόντων μέρος ἕκαστον κινδυνεύειν εἰκότως ἐθέλειν τολμᾶν. χρόνον δὲ ἐπισχόντες, καὶ ὡς οὐδὲν ἀφ᾽ ἑκατέρων ἐπεχειρεῖτο, ἀπῆλθον πρότερον οἱ Ἀθηναῖοι ἐς τὴν Νίσαιαν, καὶ αὖθις οἱ Πελοποννήσιοι, ὅθεν [περ] ὡρμήθησαν.

οδ΄. 74. Οὕτω δὴ τῷ μὲν Βρασίδᾳ αὐτῷ καὶ τοῖς ἀπὸ τῶν πόλεων ἄρχουσιν οἱ τῶν φευγόντων φίλοι Μεγαρῆς, ὡς ἐπικρατήσαντι, καὶ τῶν Ἀθηναίων οὐκέτι ἐθελησάντων μάχεσθαι, θαρσοῦντες μᾶλλον, ἀνοίγουσί τε τὰς πύλας, καὶ δεξάμενοι, καταπεπληγμένων ἤδη τῶν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πραξάντων,

Plutarch. Dion. Halic sæpe ἀμαχητὶ, et semel Joseph. Noster utrumque adhibet. Vid. V. 7. VII. 14. VIII. 105. WASS. Omnibus his locis, ut et I. 143. est ἀμαχεί. DUCK.

Ἀμαχητὶ] Supra ἀκονιτὶ, v. 10. unde glossa: ἀκονιτὶ, ἀμαχητί. Abr. 439. GOTTL.

Οἱ γὰρ Μεγαρῆς] Quæ Cl. Hudsonus adfert, nihil juvant, neque ad explicandum ordinem orationis, neque ad intelligendam sententiam. Exposuerat antea Thucydides, quæ Lacedæmonii secum reputaverint: nunc porro dicit, cur Athenienses rem in casum prœlii committere non voluerint; nec dubium est, quin ad eos pertineant verba ἡσύχαζον δὲ καὶ αὐτοὶ, quæ Interpretes ad Megarenses trahunt. Plane obscurum est, unde hæc οἱ γὰρ Μεγαρῆς pendeant. DUCK.

Οἱ Μεγαρῆς] Hic nom. judice Abr. p. 439. pendet ab ἀνοίγουσι p. 622. 6. Sermo fit interruptus per parenthesin. Ita Reisk. quoque et Heilm. GOTTL.

Ἡσύχαζον — λογιζόμενοι καὶ οἱ ἐκ. στρατηγοὶ] Pro Genitivis, λογιζομένων τῶν στρατηγῶν. Pendet enim a verbis, οἱ Μεγαρῆς ἡσύχαζον. Mollior tamen hic est Nominat. quasi per Appositionem, cum Μεγαρῆς utique intelligantur duces illorum; aut sic intellige: οἱ Μεγαρῆς ἐτάξαντο μὲν, ἡσύχαζον δὲ, ὡς οἱ Ἀθηναῖοι· eodem modo utrique fecerunt idem. Nam verba, ἐτάξαντο μὲν, ἡσύχαζον δὲ, ad Athenienses referri nequeunt, ne, οἱ Μεγαρῆς, careat verbo, vel prædicato. Sed commate interjecto post Μεγαρῆς omnia plana fuerint. Paullo supra, quod ὥστε ut ὥσπερ expl. Gottl. alienum est h. l. ubi præc. κἂν τυχεῖν, ut nova sententia deinde sequi debeat, *quare*, ita. Si sit, κἂν τύχοι, alia ratio sit. BAVER.

Λογιζόμενοι] Distingu. post ἐπειδὴ, ut constr. cum ἢ λαβεῖν. v. Abr. 440. ubi ordo constituitur. GOTTL.

Ἀντίπαλον] Et alibi hostes ita vocat. Isocrates Paneg. p. 83. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ καλλίστων ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις ἐφιλονείκησαν, οὐκ ἐχθροὺς, ἀλλ᾽ ἈΝΤΑΓΩΝΙΣΤΑ`Σ, σφᾶς αὐτοὺς εἶναι νομίζοντες. WASS.

Καὶ τὰ πλείω] Καὶ, i. e. εἰ καὶ, s. καίπερ, etiamsi adversus copias suis majores prælium inivissent. Abr. 441. GOTTL.

Τῷ βελτίστῳ τοῦ ὁπλιτικοῦ] Thomas Magister in βλαφθέντες habet τῷ μεγίστῳ. Potuit ita invenisse in suo exemplari. Nam et in Reg. alia scriptura est. Sed non est cur discedatur a vulgata. Sic III. 98. in prœlio adversus Ætolos dicit periisse Atheniensium CXX. ὁπλίτας, βελτίστους ἄνδρας. In eo autem fallitur Thomas, quod βλαβέντες et βλαβῆναι rejicit, ut ἀνάττικα. Βλαβῆναι dicit Thucydides I. 141. Add. Stephanum Append. ad al. Script. de Dialect. p. 147. 156. DUCK.

Τοῖς δὲ—μέρος—εἰκ. κινδυνεύειν ἐθέλ. τολμ.] Simplicissime ita verteris: Illis vero, i. e. apud illos, partem exercitus facile et recte velle, i. e. posse, vel, haud dubie paratam fore, aliquid audere. BAVER.

ἐς λόγους ἔρχονται. καὶ ὕστερον ὁ μὲν, διαλυθέντων τῶν ξυμμάχων κατὰ πόλεις, ἐπανελθὼν καὶ αὐτὸς ἐς τὴν Κόρινθον, τὴν ἐπὶ Θράκης στρατείαν παρεσκεύαζεν, ἵνα περ καὶ τοπρῶτον ὥρμητο· οἱ δὲ ἐν τῇ πόλει Μεγαρῆς, ἀποχωρησάντων καὶ τῶν Ἀθηναίων ἐπ' οἴκου, ὅσοι μὲν τῶν πραγμάτων πρὸς τοὺς Ἀθηναίους μάλιστα μετέσχον, εἰδότες, ὅτι ὤφθησαν, εὐθὺς ὑπεξῆλθον. οἱ δὲ ἄλλοι, κοινολογησάμενοι τοῖς τῶν φευγόντων φίλοις, κατάγουσι τοὺς ἐκ Πηγῶν, ὁρκώσαντες πίστεσι μεγάλαις, μηδὲν μνησικακήσειν, βουλεύσειν δὲ τῇ πόλει τὰ ἄριστα. οἱ δὲ, ἐπειδὴ ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἐγένοντο, καὶ ἐξέτασιν ὅπλων ἐποιήσαντο, διαστήσαντες τοὺς λόχους, ἐξελέξαντο τῶν τε ἐχθρῶν καὶ οἳ ἐδόκουν μάλιστα ξυμπρᾶξαι τὰ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, ἄνδρας ὡς ἑκατόν· καὶ τούτων πέρι ἀναγκάσαντες τὸν δῆμον ψῆφον φανερὰν διενεγκεῖν, ὡς κατεγνώσθησαν, ἔκτειναν· καὶ ἐς ὀλιγαρχίαν ταμάλιστα κατέστησαν τὴν πόλιν. καὶ πλεῖστον δὴ χρόνον αὕτη ὑπ' ἐλαχίστων νεμομένη ἐκ στάσεως μετάστασις ξυνέμεινε.

οε'. 75. Τοῦ δ' αὐτοῦ θέρους, τῆς Αντάνδρου ὑπὸ τῶν Μιτυληναίων, ὥσπερ διενοοῦντο, μελλούσης κατασκευάζεσθαι, οἱ τῶν ἀργυρολόγων Ἀθηναίων στρατηγοὶ, Δημόδοκος καὶ Ἀριστείδης, ὄντες περὶ Ἑλλήσποντον (ὁ γὰρ τρίτος αὐτῶν Λάμα-

Ἵνα περ ὥρμ.] i. e. *quo*. BAVER.

Ὤφθησαν] i. e. ἐφωράθησαν. Abr. 442. Hes. ὀφθῇ, εὑρεθῇ, φανῇ. Sic ὁρᾶσθαι, Arist. II. p. 130. GOTTL.

Ὁρκώσαντες] Thom. Magist. in βούλομαι, ὁρκώσαντες μηδὲν μνησικακήσειν. WASS. Pro ἐν τῇ ἕκτῃ apud Thomam scribendum est ἐν τῇ τετάρτῃ. Ὁρκώσαντες, an ὁρκίσαντες, quod quidam Mss. habent, legas, parum interest. Nam utrumque eadem significatione dicitur. Xenoph. VI. Græc. p. 602. Καὶ ἐκέλευσαν τὰ μέγιστα τέλη ἐν ἑκάστῃ πόλει ὁρκῶσαι. Idem Symp. p. 882. Οὐδενὸς γὰρ ὁρκίζοντος ἀεὶ ὀμνύοντες. Sed plerique libri hic habent ὁρκώσαντες, quod et Thomas agnoscit. Et Thucyd. VIII. 75. ὥρκωσαν πάντας τοὺς στρατιώτας τοὺς μεγίστους ὅρκους. Paullo ante Cod. Clar. non recte ἐξῆλθον, pro ὑπεξῆλθον. Dicit Thucydides eos se clam subduxisse: hoc enim est ὑπεξελθεῖν. Vid. III. 34. Lucian. Dialog. marin. p. 242. Ἔλαθεν ὑπεξελθών σε. DUCK.

Καὶ ἐξέτασιν ὅπλων ἐποιήσαντο] *Arma recognoscere*, et *arma lustrare* vertunt Interpretes. Non video, cur hic aliter debeat accipi, quam VI. 96. ubi illis ἐξέτασιν ὅπλων ποιεῖσθαι est *exercitum recensere*. Xenophon ἐξέτασιν ἐν τοῖς ὅπλοις ποιεῖσθαι dicit: II. Cyrip. p. 56. Ἐξέτασιν δέ ποτε τοῦ Κύρου πάντων ποιουμένου ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ σύνταξιν. Et v. Ἀναβάσ. pag. 349. Καὶ ἐξέτασις ἐν τοῖς ὅπλοις γίνεται καὶ ἀριθμὸς, καὶ ἐγένοντο ἑπτακισχίλιοι καὶ ἑξακόσιοι. DUCK.

Νεμομένη] Γενομένη, quod habent non contemnendi Mss. intelligi potest. An νεμομένη μετάστασις commodo sensu exponi possit, videbunt alii. Ego non adsequor. DUCK.

Τῆς Ἀντάνδρου] Confer Diodorum Lib. XII. pag. 322. ubi pro Ἀριστείδην καὶ Σύμμαχον lege omnino Ἀριστείδην καὶ Δημόδοκον. WASS. De hoc consilio exsulum Mitylenæorum et aliorum Lesbiorum, est supr. Cap. 52. DUCK.

Ἀργυρολόγων] Sc. νεῶν, quod v. exstat h. lib. c. 50. GOTTL.

Ἀργυρολόγων] Cur non referamus ad Ἀθηναίων; BAVER.

χος δέκα ναυσὶν ἐς τὸν Πόντον ἐσεπεπλεύκει,) ὡς ᾔσθάνοντο τὴν παρασκευὴν τοῦ χωρίου· καὶ ἐδόκει αὐτοῖς δεινὸν εἶναι, μὴ, ὥσπερ τὰ Αναια, ἐπὶ τῇ Σάμῳ γένηται, (ἔνθα οἱ φεύγοντες τῶν Σαμίων καταστάντες, τούς τε Πελοποννησίους ὠφέλουν ἐς τὰ ναυτικὰ, κυβερνήτας πέμποντες, καὶ τοὺς ἐν τῇ πόλει Σαμίους ἐς ταραχὴν καθίστασαν, καὶ τοὺς ἐξιόντας ἐδέχοντο·) οὕτω δὴ, ξυναγείραντες ἀπὸ τῶν ξυμμάχων στρατιὰν, καὶ πλεύσαντες, μάχῃ τε νικήσαντες τοὺς ἐν τῆς Αντάνδρου ἐπεξελθόντας, ἀναλαμβάνουσι τὸ χωρίον πάλιν. καὶ οὐ πολὺ ὕστερον ἐς τὸν Πόντον ἐσπλεύσας Λάμαχος, ἐν τῇ Ηρακλεώτιδι ὁρμίσας ἐς τὸν Κάληκα ποταμὸν, ἀπόλλυσι τὰς ναῦς, ὕδατος ἄνωθεν γενομένου, καὶ κατελθόντος αἰφνιδίου τοῦ ῥεύματος. αὐτός τε καὶ ἡ στρατιὰ πεζῇ διὰ Βιθυνῶν Θρακῶν (οἵ εἰσι πέραν ἐν τῇ Ασίᾳ) ἀφικνεῖται ἐς Χαλκηδόνα, τὴν ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Πόντου, Μεγαρέων ἀποικίαν.

οστʹ. 76. Εν δὲ τῷ αὐτῷ θέρει καὶ Δημοσθένης Αθηναίων στρατηγὸς τεσσαράκοντα ναυσὶν ἀφικνεῖται ἐς Ναύπακτον, εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκ τῆς Μεγαρίδος ἀναχώρησιν. τῷ γὰρ Ιπποκράτει καὶ ἐκείνῳ τὰ Βοιώτια πράγματα ἀπό τινων ἀνδρῶν ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπράσσετο, βουλομένων μεταστῆσαι τὸν κόσμον, καὶ ἐς δημοκρατίαν, ὥσπερ οἱ Αθηναῖοι, τρέψαι· καὶ

Τὰ Ἄναια] Vid. ad Lib. III. Cap. 19. et 32. Duck.

Ἐπὶ τῇ Σάμῳ] Palm. vertit: *super Samo, adversus Samum.* Gottl.

Οὕτω δὴ] Epanalepsim faciunt hæc verba, referenda ad, ὡς ᾔσθάνοντο, καὶ ἐδόκει. Quod quo magis appareret, parenthesi inclusi verba ab ἔνθα ad ἐδέχοντο. Baver.

Κάληκα] Hujus fluvii nomen apud Auctores multum variat. Arrianus in Periplo Κάλητα vocat, Diodorus Κάχητα. Sed Memnon, cui magis credendum, utpote Heracleotæ et Bithyniæ vicino, Κάλλητα nominat. hodie etiam *Chelit* dicitur, ut ait Belonius in suis Observationibus. *Palmerius* in Exercitat. pag. 51. Huds. Κάλητα vocat Eustathius ad Dionys. Perieg. v. 793. Thraces Bithyniæ incolas memorat ibid. ex Herodoto VII. 75. Add. Strab. XII. p. 541. Duck.

Χαλκηδόνα] Veram scripturam hujus nominis esse Καλχηδὼν non infirmis argumentis evincit Vir Illustris Ezech. Spanhemius Dissert. II. de Præstant. et Usu Numism. Antiq. p. 117. et Exercitat. II. de Orbe Rom. Cap. 18. ubi locis veterum, in quibus perperam Καρχηδὼν pro Καλχηδὼν scriptum observat, add. et alia apud Bochart. I. Chanaan. C. 26. et Palmer. in Exercit. ad Equit. Aristoph. v. 194. et 1299. Duck.

Ναύπακτον] Ptolem. Locris adscribit, Ætolis alii. In Mediterrancis locat Mela, quem nomen ipsum ἀπὸ ναυπηγίας ductum redarguit. Maxime vero Cl. Wheleri Tabula, Itin. p. 299. Hodie *Epactos*, Turcis *Einebrachi*. Historiam et fortunas ejus dabunt Xenoph. Hist. Gr. IV. 532. Polyb. IV. 16. Livius XXXVI. 30. Pausan. IV. 339. IX. 759. Polyænus I. 9. Hirtius B. Civil. III. 35. Cantacuzen. 321. Theopompus apud Suidam v. φρουρήσεις. Βοντίτζης, Ναυπάκτου Βοθρεντοῦ civitates jungit A. Comnena p. 37. ubi Ms. Seguer. pro ἐξορχεῖται habet ἐξηγεῖται. A.C. MCCCCVIII. Venetis dedit Emman. Palæologus, MCCCCXCIX. vi cepit Bajazetes II. Pro *Naupactum* apud Plin. IV. 2. rectius Ms. Chifflet. *Naupactos*, ut Epiros. Ita scribit et Mela. Wass.

Κόσμον] Ita Mss. et Schol. τὴν πολιτείαν Gr. ex interpretamento. Vid. VI. 18. et

Πτοιοδώρου μάλιστ' ἀνδρὸς φυγάδος ἐκ Θηβῶν ἐσηγουμένου, τάδε αὐτοῖς παρεσκευάσθη· Σίφας μὲν ἔμελλόν τινες παραδώσειν. αἱ δὲ Σίφαι, εἰσὶ τῆς Θεσπικῆς γῆς ἐν τῷ Κρισαίῳ κόλπῳ ἐπιθαλασσίδιοι. Χαιρώνειαν δὲ, ἣ ἐς Ορχομενὸν, τὸν Μινύειον πρότερον καλούμενον, νῦν δὲ Βοιώτειον, ξυντελεῖ, ἄλλοι ἐξ Ορχομενοῦ ἐνεδίδοσαν. καὶ οἱ Ορχομενίων φυγάδες ξυνέπρασσον ταμάλιστα, καὶ ἄνδρας ἐμισθοῦντο ἐκ Πελοποννήσου. ἔστι δὲ ἡ Χαιρώνεια ἔσχατον τῆς Βοιωτίας, πρὸς τῇ Φανότιδι τῆς Φωκίδος· καὶ Φωκέων μετεῖχόν τινες. τοὺς δὲ Αθηναίους ἔδει Δήλιον καταλαβεῖν, τὸ ἐν τῇ Ταναγραίᾳ πρὸς Εὔβοιαν τετραμμένον Απόλλωνος ἱερόν· ἅμα δὲ ταῦτα ἐν ἡμέρᾳ ῥητῇ γίγνεσθαι, ὅπως μὴ ξυμβοηθήσωσιν ἐπὶ τὸ Δήλιον οἱ Βοιωτοὶ ἀθρόοι, ἀλλ' ἐπὶ τὰ σφέτερα αὐτῶν ἕκαστοι κινούμενοι. καὶ εἰ κατορθοῖτο ἡ πεῖρα, καὶ τὸ Δήλιον τειχισθείη, ῥᾳδίως ἤλπιζον, εἰ καὶ μὴ παραυτίκα νεωτερίζοι τὶ τῶν κατὰ τὰς πολιτείας τοῖς Βοιωτοῖς, ἐχομένων τούτων τῶν χωρίων, καὶ ληστευ-

41. De statu pristino, sive *loco*, Hippocrates περὶ Γυναικ. uterus οὐκ ἐν κόσμῳ ἐστί. Noster Herodotum sequitur, qui I. 98. κόσμον τόνδε καταστησάμενος eodem sensu dixerat. κόσμον πολιτείας Aristot. et Isocrates Panath. Wass. Thucydides VIII. 48. Ἡ ὅτῳ τρόπῳ ἐκ τοῦ παρόντος κόσμου τὴν πόλιν μεταστήσας ὑπὸ τῶν ἑταίρων παρακληθεὶς κάτεισι. Duck.

Πτοιοδώρου] Hujus meminit Plutarchus in Dione. Huds. Ratio temporis vix patitur, ut idem esse possit is, de quo hic agit Thucydides, et quem Plutarchus memorat. Nam inter annum VIII. belli Peloponnesiaci et exsilium Dionis in Græcia, qui Ptœodorum Megaris convenit, interjecti sunt anni circiter LX. Sed et Plutarchus Ptœodorum illum Megarensem fuisse significat, et alia de eo narrat, quæ huic non conveniunt. Duck.

Ἐς Ὀρχομενὸν τὸν Μινύειον] Adeundi sunt Strabo IX. p. 401. 411. et 414. Pausanias IX. 36. et Eustath. in Iliad. β'. p. 272. Ὀρχομενὸν Μινύειον dicit Homer. Iliad. β'. v. 511. et Theocrit. Idyll. XVI. v. 104. ubi in Scholiaste pro Ὀργίλῳ τῷ Ὀρχομενίῳ legendum est Ἐργίνῳ τ. Ὀ. ex Apollodoro et aliis. Βοιώτιον, non, ut hic in plerisque libris, Βοιώτειον etiam Eustathius scribit l. d. sed Stephanus in Βοιωτία· τὸ ἐθνικὸν Βοιωτός, λέγεται καὶ Βοιώτιος, καὶ Βοιωτία. Et Etymol. M. in ἀμβρόσιος, Βοιώτιος scribi jubet, ut Αἰγύπτιος, non Βοιώτειος. Duck.

Ἐνεδίδοσαν] Duo hic notanda: 1) ἐνδιδόναι, p. παραδιδόναι. 2) tradebant, p. tradere volebant, parati erant, pacti erant. Bauer.

Φανότιδι] Vide de hac Palmerium Græc. Ant. VI. 15. Duck.

Καὶ Φωκέων τινὲς] Καὶ hic est, *unde*, quare, hinc, sane, atque adeo, γοῦν, καίγε. Nempe ob Phocidis viciniam memoratam: unde deducat ac repetat occasionem, cur et Phocenses immixti fuerint. Bauer.

Ξυμβοηθήσωσιν] Abr. ξυμβοηθήσουσιν, propter ὅπως, quod cum Fut. ponitur p. 445. v. Ern. ad Xenoph. Mem. Gottl.

Ἕκαστοι] Gr. non spernenda lectione ἕκαστος· ita *quisque* apud Latinos. Wass.

Κινούμενοι] Pendet a ξυμβοηθήσωσιν, ut prius ἀθρόοι, et sign. modum τοῦ ξυμβοηθεῖν. Sed in altero illo κινούμ. redundat notio ξὺν, quæ tantum voc. ἀθρόοι congruat. B.

Νεωτερίζοι τι τοῖς Βοιωτοῖς] Adnotat Dionys. Halic. Tom. 2. pag. 134. Thucydidem interdum uti activis pro passivis; ut κωλύει, pro κωλύεται, et ἐπιμιγνύντες pro ἐπιμιγνύμενοι. Si omnium librorum scriptura hic sine vitio est, eodem referri debet νεωτερίζοι pro νεωτερίζοιτο· nam passivam significationem esse apertum est. Mihi tamen hoc suspectum est, ac nonnihil dubito, an ultima syllaba verbi νεωτερίζοιτο exciderit propter adfinitatem sequentis voculæ τὶ. Cap. 42. hujus lib. φοβούμενοι, μὴ σφίσι τὶ νεωτερισθῇ τῶν κατὰ τὴν χώραν. Duck.

Νεωτερίζοι] Abr. malit l. cum Duck. νεω-

ομένης τῆς γῆς, καὶ οὔσης ἑκάστοις διὰ βραχέος ἀποστροφῆς, οὐ μενεῖν κατὰ χώραν τὰ πράγματα, ἀλλὰ χρόνῳ, τῶν Ἀθηναίων μὲν προσιόντων τοῖς ἀφεστηκόσι, τοῖς δὲ οὐκ οὔσης ἀθρόας τῆς δυνάμεως, καταστήσειν αὐτὰ ἐς τὸ ἐπιτήδειον. ἡ μὲν οὖν ἐπιβουλὴ, τοιαύτη παρεσκευάζετο.

οζ΄. 77. Ὁ δὲ Ἱπποκράτης, αὐτὸς μὲν ἐκ τῆς πόλεως δύναμιν ἔχων, ὁπότε καιρὸς εἴη, ἔμελλε στρατεύειν ἐς τοὺς Βοιωτούς· τὸν δὲ Δημοσθένην προαπέστειλε ταῖς τεσσαράκοντα ναυσὶν ἐς τὴν Ναύπακτον, ὅπως, ἐξ ἐκείνων τῶν χωρίων στρατὸν ξυλλέξας Ἀκαρνάνων τε καὶ τῶν ἄλλων ξυμμάχων, πλέοι ἐπὶ τὰς Σίφας, ὡς προδοθησομένας. ἡμέρα δ' αὐτοῖς εἴρητο, ᾗ ἔδει ἅμα ταῦτα πράσσειν. καὶ ὁ μὲν Δημοσθένης ἀφικόμενος, Οἰνιάδας δὲ ὑπό τε Ἀκαρνάνων πάντων κατηναγκασμένους καταλαβὼν ἐς τὴν Ἀθηναίων ξυμμαχίαν, καὶ αὐτὸς ἀναστήσας τὸ ξυμμαχικὸν τὸ ἐκείνῃ πᾶν, ἐπὶ Σαλύνθιον καὶ Ἀγραίους στρατεύσας πρῶτον, καὶ προσποιησάμενος τἄλλα, ἡτοιμάζετο ὡς ἐπὶ τὰς Σίφας, ὅταν δέῃ, ἀπαντησόμενος.

οη΄. 78. Βρασίδας δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον τοῦ θέρους πορευόμενος ἑπτακοσίοις καὶ χιλίοις ὁπλίταις ἐς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης,

τερίζοιτο vel τὶς pro τὶ, ut τὶ intelligatur Gen. τῶν. GOTTL.

Νεωτερίζοι τι] Sane aptius fuerit h. l. passivum; et vero Codd. Mosqu. et Aug. habent νεωτερίζοιτο. Facile enim syll. το absorberetur a τὶ sequente. Tamen et activum intelligas, ut Lat. *mutare, movere*, scil. *se*, vel pro passivo. Ita Liv. *ut nihil odor mutaret*; et sæpius idem, terra movit; et, anno vertente. Ita et hic intell. ἑαυτό. BAVER.

Ἐπιβουλὴ] Non recedendum arbitror a lectione recepta. Ferri tamen potest scriptura Cod. Cass. ἐπιβολή· nam ἐπιβολὴ, cum apud plerosque alios, tum apud Thucydidem pro ratione rei adgrediendæ ponitur: III. 45. Ὁ μὲν τὴν ἐπιβολὴν ἐκφροντίζων. DUCK.

Στρατὸν—ξυλλέξας] Hic activum pro Medio, ξυλλεξάμενος, ponitur; *sibi* enim, suis usibus, suas copias collecturus erat. B.

Σίφας] Σίφαι, ἐπίνειον τῆς Θεσπιακῆς. Etymologo Σιφὴ, et apud Hesych. Σίφα χωρία· sic etiam Phavorinus. Τίφα Dorice scribitur apud Pausan. Aristot. Hist. Animal. p. 41: ἐν Σιφαῖς ἡ Λίμνη, et alibi numero plurium, sed Σίφαις quomodo Plinius IV. 3. vid. Ptolemæum III. 15. WASS.

Ὑπὸ Ἀκαρν. καταλ. ἐς Ἀθην. ξυμμ.] Aut transposite intellige: καταλαβὼν, nactus, cum invenisset, Œniadas κατηναγκασμ. adactos, ab Acarnanibus ἐς τ. ξυμμ. τ. Ἀθ. in societatem, ut fierent (vel inviti) socii Athen. Haudquaquam insolita Nostro talis trajectio. Aut ita: καταλ. Οἰν. cum recepisset eos in societatem Athen. κατην. coactos (jam) ab Acarnensibus; nempe, (quod ἀπὸ κοινοῦ repetatur, quasi bis positum) ἐς τ. ξυμμ. ad societatem Athen. amplectendam. Forte ita consulto postposuit ἐς τ. ξυμμ. referendum et ad κατηναγκ. et ad καταλαβών. BAVER.

Προσποιησάμενος] Heilm. post. προσπ. incisum ponit, et τἄλλα jungit τῷ ἡτοιμ.—p. 557. GOTTL.

Προσποιησ.] Melius junxeris προσποιησ. cum casu, τἄλλα. Quid enim hic sit simpliciter, προσποιεῖσθαι, quod notet *simulare?* At cum accusat. commode hic ponatur: potitus reliquis. Si tamen valeat ratio Heilm. in προσποιησ. intell. αὐτούς. Sed ita pæne redundet τὰ ἄλλα· quod et in interpretat. omisit Heilm. BAVER.

Βρασίδας δὲ] Non intelligo Schol. ad h. l. nugantem de numero ternario denario, fine prioris, initio posterioris: Quid enim hic numero huic? Aut ubi hic memoratur? Quid ad Brasidam denique? BAVER.

ἐπειδὴ ἐγένετο ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ ἐν Τραχῖνι, καὶ, προπέμψαντος αὐτοῦ ἄγγελον ἐς Φάρσαλον παρὰ τοὺς ἐπιτηδείους, ἀξιοῦντος διάγειν ἑαυτὸν καὶ τὴν στρατιὰν, ἦλθον ἐς Μελιτίαν τῆς Ἀχαΐας Πάναιρός τε καὶ Δῶρος, καὶ Ἱππολοχίδας, καὶ Τορύλαος, καὶ Στρόφακος πρόξενος ὢν Χαλκιδέων, τότε δὴ ἐπορεύετο. ἦγον δὲ καὶ ἄλλοι Θεσσαλῶν αὐτὸν καὶ ἐκ Λαρίσσης Νικονίδας, Περδίκκᾳ ἐπιτήδειος ὤν. τὴν γὰρ Θεσσαλίαν ἄλλως τε οὐκ εὔπορον ἦν διϊέναι ἄνευ ἀγωγοῦ, καὶ μετὰ ὅπλων γε δή. καὶ τοῖς πᾶσί γε ὁμοίως Ἕλλησιν ὕποπτον καθεστήκει, τὴν τῶν πέλας μὴ πείσαντας διϊέναι. τοῖς τε Ἀθηναίοις ἀεί ποτε τὸ πλῆθος τῶν Θεσσαλῶν εὔνουν ὑπῆρχεν. ὥστε, εἰ μὴ δυναστείᾳ μᾶλλον ἢ ἰσονομίᾳ ἐχρῶντο τὸ ἐγχώριον οἱ Θεσσαλοὶ, οὐκ ἄν ποτε προῆλθεν. ἐπεὶ καὶ τότε πορευομένῳ αὐτῷ ἀπαντήσαντες ἄλλοι τῶν τἀναντία τούτοις βουλομένων ἐπὶ τῷ Ἐνιπεῖ ποταμῷ, ἐκώλυον, καὶ ἀδικεῖν ἔφασαν, ἄνευ τοῦ πάντων κοινοῦ πορευόμενον. οἱ δὲ ἄγοντες, οὔτε ἀκόντων ἔφασαν

Ἐν Τραχῖνι] Ἐν Τραχινίᾳ, quod hic rescribi volebat Portus, etiam nonnulli libri habent III. 92. Diodor. Sicul. XII. p. 325. Ἐπὶ τὴν Ἡράκλειαν τὴν ἐν Τραχινίᾳ. Item XV. p. 487. At Idem XIV. 440. Ἡράκλεια ἡ ἐν Τραχῖνι. Strabo I. p. 60. Ἡράκλεια τῆς Τραχῖνος. Thucydides rursum V. 12. Ἀφικόμενοι ἐς Ἡράκλειαν τὴν ἐν Τραχῖνι, et ibid. 51. Ἡρακλεώταις τοῖς ἐν Τραχῖνι. DUCK.

Ἀξιοῦντος] Reisk. aut ἀξιοῦντα aut potius καὶ ἀξιοῦντος. GOTTL.

Μελιτίαν] Ita Mss. Μελίταια Nicander ἑτεροιουμ. XIII. Steph. Dicæarchus. Sed Theopompus, et Philo apud Ethnicogr. Μελίτεια, et sic in Sylla Plutarchus p. 465. Plin. Melitæa. Situm ejus unus indicat Ptolemæus. Vid. Gruterum 388. 4. 400. 8. 405. WASS. Antonin. Liberal. Cap. XIII. Metamorph. e Nicandri Ἑτεροιουμένων β′. narrans historiam de Meliteo, urbem hanc Μελίτην vocat. In Dicæarcho pag. 21. Ed. Huds. est Μελιτίαν, pro quo Berkelius ad Stephan. legebat Μελιταίαν. Scylax p. 58. Ed. Gron. in Achæis ponit urbem Μελιτιάδας, ubi Salmasius et Vossius hanc urbem designari putant, et Μελιταίαν legunt. Inscriptiones apud Gruter. p. 388. et 400. in quibus memorantur Μελιταῖοι, videntur pertinere ad Melitenses e Melite insula. In tertia Μένανδρος Μελιτεὺς est Melitensis, e δήμῳ Attico Μελίτῃ, de quo Meursius in libro de Populis Attic. DUCK.

Οὐκ εὔπορον—ἀγωγοῦ] Thomas Mag. in ἀγωγός.. WASS. Emenda ibi ἐν τῇ τετάρτῃ; pro ἐν τῇ δευτέρᾳ. DUCK.

Γε δὴ] Certe. vid. Bud. Comm. p. 904. GOTTL.

Καὶ μ. ὅπλ. γε δὴ] Non bene hic vertit B. Gottl. *certe*; cum et præcedat ἄλλως, *omnino*, in universum, et vero καὶ addatur; unde hic rectius verteris, *utique*, multo magis, (vel hic, multo *minus*,) maxime, præsertim, tum vero. BAVER.

Ὥστε εἰ—Θεσσαλοὶ] Dionys. Halic. II. 134. Ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν, καὶ οὐδετέρων ἀντιμετατάξεις etc. hic neutrum fœmininum, inquit, facit τῷ ἐπιχωρίῳ, pro τῇ ἐπιχωρίῳ. Sed Ms. et Schol. ἐγχώριον servant. WASS. Τὸ ἐγχώριον est pro κατὰ τὸ ἐγχώριον, scil. ἔθος; ut alia hujusmodi. DUCK.

Ἐνιπεῖ] Est et Macedoniæ flumen. Hoc Pharsalum præterlabitur, illud juxta Dium in mare exit. Vid. Vibium p. 31. Servium ad Virg. Georg. IV. v. 368. Herodot. VII. 129. Lucanus VI. 373. "nunquamque celer, nisi mixtus, *Enipeus*." ubi v. 384. pro "solum *fregere*," Ms. opinor, emendatius *rupere*. WASS.

Ἄνευ τοῦ πάντων κοινοῦ πορευόμενον] Id est: *sine voluntate et consensu* τοῦ κοινοῦ Thessalorum; ut recte doctissimus Pet. Faber II. Semestr. 18. qua significatione ἄνευ etiam apud Demosthenem in Oratione de Corona, in Epistola Philippi pag. 148. poni, alii ostenderunt: Καὶ ταῦτα συνετάχθη τῷ ναυάρχῳ ἄνευ μὲν τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ δέ τινων

διάξειν, αἰφνίδιόν τε παραγενόμενον, ξένοι ὄντες, κομίζειν. ἔλεγε δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Βρασίδας τῇ Θεσσαλῶν γῇ καὶ αὐτοῖς φίλος ὢν ἰέναι, καὶ Ἀθηναίοις, πολεμίοις οὖσι, καὶ οὐκ ἐκείνοις, ὅπλα ἐπιφέρειν· Θεσσαλοῖς τε οὐκ εἰδέναι καὶ Λακεδαιμονίοις ἔχθραν οὖσαν, ὥστε τῇ ἀλλήλων γῇ μὴ χρῆσθαι. νῦν τε ἀκόντων ἐκείνων οὐκ ἂν προελθεῖν· οὐδὲ γὰρ ἂν δύνασθαι· οὐ μέντοι ἀξιοῦν γε εἴργεσθαι. καὶ οἱ μὲν, ἀκούσαντες ταῦτα, ἀπῆλθον· ὁ δὲ, κελευόντων τῶν ἀγωγῶν, πρίν τι πλέον ξυστῆναι τὸ κωλῦσον, ἐχώρει, οὐδὲν ἐπισχὼν, δρόμῳ. καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ, ᾗ ἐκ τῆς Μελιτίας ἀφώρμησεν, ἐς Φάρσαλόν τε ἐτέλεσε, καὶ ἐστρατοπεδεύσατο ἐπὶ τῷ Απιδανῷ ποταμῷ, ἐκεῖθεν δὲ ἐς Φάκιον, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐς Περαιβίαν. ἀπὸ δὲ τούτου ἤδη μὲν τῶν Θεσσαλῶν ἀγωγοὶ πάλιν ἀπῆλθον· οἱ δὲ Περαιβοὶ, αὐτῶν ὑπήκοοι ὄντες Θεσσαλῶν, κατέστησαν αὐτὸν ἐς Δῖον τῆς Περδίκκου ἀρχῆς, ὃ ὑπὸ τῷ Ολύμπῳ Μακεδονίας πρὸς Θεσσαλοὺς πόλισμα κεῖται.

ἀρχόντων καὶ ἑτέρων ἰδιωτῶν. Sic jam ante Homerus loquutus fuerat, Iliad. ό. v. 213. ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης. Et Od. ό. 530. οὔ τοι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις. Poterat hoc quoque, ut Faber e Xenoph. 4. Ἀπομν. in fin. adnotat, dici ἄνευ τῆς τοῦ πάντων κοινοῦ γνώμης· quomodo etiam Plutarch. in Vita Lycurgi Rhetoris, ἄνευ τῆς τοῦ προτέρου δεσπότου γνώμης. Quid Τὸ κοινὸν, *Commune* alicujus gentis sit, nemo ignorat. Τὸ κοινὸν Θεσσαλῶν memorat etiam Callistratus in l. 37. D. de Judic. Quod Æmil. Portus verborum ἀδικεῖν ἔφασαν hanc sententiam esse putat: τοὺς τὸν Βρασίδαν ἄγοντας ἀδικεῖν ἔφασαν, et πορευόμενον Attice pro πορευομένου positum dicit, id nullam rationem habet; nec quidquam obstat, quo minus ea de Brasida accipiantur. ἀδικεῖν ἔφασαν, nempe αὐτὸν, vel τὸν Βρασίδαν πορευόμενον. DUCK.

Γῇ μὴ χρῆσθαι] Gr. perperam γνώμῃ χρῆσθαι. WASS.

Ἐτέλεσε] Photii Lexicon MS. ἐτέλεσεν. WASS.

Ἐτέλεσε] Sc. δρόμον, l. ὁδόν. Ita II. 97. Abr. 446. GOTTL.

Ἐς Φ. ἐτέλεσε] Pervenit eo, attigit Pharsalum. Ita regio dicitur τελεῖν aliquo, i. e. porrigi, pertinere, *gehen*. Et regiones vel urbes contributæ ad aliquod caput, (*darzugeschlagen*,) dicuntur eo τελεῖν. Nunquam enim τελεῖν simpliciter notet, *viam* finire. Et tamen tunc ad verba, ἐς Φαρσ. intelligas ἐλθών. BAVER.

Ἀπιδανῷ] Apollonius Rhod. Ἔνθα μὲν Ἀπιδανός τε μέγας, καὶ δῖος Ἐνιπεὺς, Ἄμφω συμφορέονται ἀπόπροθεν εἰς ἓν ἰόντες. Hinc secundum quosdam Arcades Apidonei. Priscian. Arcades Apidonei *sub* scopulis Erymanthi. lego *subter*. Nomen fluvii antiquissimum inde apud Ovidium senex audit, quasi ὠγύγιος· *herbosum* vocat Propertius. Describit Livius XLIV. 8. Vide Vibium p. 16. Cedrenum p. 703. Orpheum 162. Euripidem secutus est Ovidius: Ὑδάτων πατέρα φασὶν Ἀπιδανὸν πεδία λιπαίνειν Hecub. 453. Valer. Flac. 1. "Segnior Apidani vires ubi sentit Enipeus." WASS.

Φάκιον] De hoc Polybius, Diodorus, Livius, et Appianus. WASS. Add. Interpretes Stephani h. v. DUCK.

Ἐς Περαιβίαν] Duplex erat Perrhæbia. Antiqua quidem ad Peneum et Larissam sita fuit. at postquam inde pulsi Perrhæbi ad Pindum montem recessere, ibi fuit Perrhæbia, prope Athamanas et Dolopas. *Palmerius*. HUDS. Περραιβοῖς est apud Aristotel. pag. 46. Περριβαίους Isocrat. ad Philipp. p. 126. WASS.

Δῖον] Et ἡ Δίων Schol. Homer. ad Iliad. β'. v. 538. ἀπὸ Δίου τοῦ Πανδώρου τοῦ Ἐρεχθέως. Vid. Eustath. ad Il. β'. 538. Gentile Διεύς; Dienses etiam Διαστὰς vocasse Pausaniam ait Stephanus. Duravit usque ad Antonini Pii tempora, ut ex numo ejus patet. Historiam tradunt Polybius IV. 62. Arrian. I. 47. Livius XLIV. 7. Ms. Ptole-

οθ'. 79. Τούτῳ τῷ τρόπῳ Βρασίδας Θεσσαλίαν φθάσας διέδραμε, πρίν τινα κωλύειν παρασκευάσασθαι. καὶ ἀφίκετο ὡς Περδίκκαν, καὶ ἐς τὴν Χαλκιδικήν. ἐκ γὰρ τῆς Πελοποννήσου, ὡς τὰ τῶν Ἀθηναίων εὐτύχει, δείσαντες οἵ τε ἐπὶ Θρᾴκης ἀφεστῶτες Ἀθηναίων, καὶ Περδίκκας, ἐξήγαγον τὸν στρατόν. οἱ μὲν Χαλκιδεῖς, νομίζοντες ἐπὶ σφᾶς πρῶτον ὁρμήσειν τοὺς Ἀθηναίους, καὶ ἅμα αἱ πλησιόχωροι πόλεις αὐτῶν, αἱ οὐκ ἀφεστηκυῖαι, ξυνεπῆγον κρύφα. Περδίκκας δὲ, πολέμιος μὲν οὐκ ὢν ἐκ τοῦ φανεροῦ, φοβούμενος δὲ καὶ αὐτὸς τὰ παλαιὰ διάφορα τῶν Ἀθηναίων, καὶ μάλιστα βουλόμενος Ἀῤῥιβαῖον τὸν Λυγκηστῶν βασιλέα παραστήσασθαι. ξυνέβη δὲ αὐτοῖς, ὥστε ῥᾷον ἐκ τῆς Πελοποννήσου στρατὸν ἐξαγαγεῖν, ἡ τῶν Λακεδαιμονίων ἐν τῷ παρόντι κακοπραγία.

π'. 80. Τῶν γὰρ Ἀθηναίων ἐγκειμένων τῇ Πελοποννήσῳ, καὶ οὐχ ἥκιστα τῇ ἐκείνων γῇ, ἤλπιζον ἀποστρέψαι αὐτοὺς μάλιστα, εἰ ἀντιπαραλυποῖεν, πέμψαντες ἐπὶ τοὺς ξυμμάχους αὐτῶν στρατιάν· ἄλλως τε, καὶ ἑτοίμων ὄντων τρέφειν τε, καὶ ἐπὶ τῇ ἀποστάσει σφᾶς ἐπικαλουμένων. καὶ ἅμα τῶν Εἱλώτων βουλομένοις ἦν ἐπὶ προφάσει ἐκπέμψαι, μή τι πρὸς τὰ παρόντα, τῆς Πύλου ἐχομένης, νεωτερίσωσιν. ἐπεὶ καὶ τόδε ἔπραξαν, φοβούμενοι αὐτῶν τὴν νεότητα καὶ τὸ πλῆθος· (αἰεὶ γὰρ τὰ πολλὰ Λακεδαιμονίοις πρὸς τοὺς Εἵλωτας

mæi Coislin. Δῖον κολώνεια in marg. ἡ Πλαταμών. Wass.

Χαλκιδικὴν] Supra sinum Toronaicum: nunc inquit Herodotus VII. 122. Σιθωνίην. Vid. Aristot. Poll. 166. 140. Cantacuzenum 267. ibi Glossa marg. ὃ νῦν καλεῖται Βόλερον. Idem sæpius Χαλκηδικῆς exhibet, sed mendose. Wass.

Ἐς τὴν] Ἐς posset abesse. Abr. 446. G.

Ἐς τ. Χαλκιδ.] Abesse nequit τὸ ἐς, ubi præcesserit ὡς quod sit, ad aliquem, ad hominem pervenire; ἐς autem, *in* regionem, locum. Quis enim dixerit, ἦλθον ὡς τὴν Ἀττικήν; Baver.

Πλησιόχωροι] Thomas Mag. πρόσχωρος λέγε, οὐ πλησιόχωρος. Atqui sic rursus Thucydides infra cap. 92. et Dionys. Halic. aliquoties. Πρόσχωρος habet Thucydides VIII. 11. Duck.

Περδ. — φοβούμενος] Participiis utitur tribus; itaque verbum finitum ex supp. intelligitur, ἐξήγαγε στρατόν. Gottl.

Ξυνέβη αὐτοῖς] Dat. αὐτοῖς est *acquisitionis*; recte Int. *opportune iis cecidit.* Supra 73. 11. ὀρθῶς ξυμβαίνει. Abresch. 446. Gottl.

Ξυνέβη αὐτοῖς] Quid hic sit Dat. *acquisitionis*, quem vocat Abr. non assequor, cum ξυμβαίνειν hic sit, *adjuvare*, opportune accedere, *treffen*. Baver.

Ἐπεὶ καὶ] *Deinde*, præterea, porro. Ἐπεὶ idem, ac ἔπειτα. Abr. 446. Cæterum Reisk. emendat ἐπεὶ δὲ τόδε ἔδοξε, *quum autem hoc decrevissent*. Gottl.

Ἐπεὶ καὶ] Ut possit ἐπεὶ notare ἔπειτα, quod nullo exemplo sat idoneo evictum dedere aut Abr. l. all. aut Viger. recte ibi reprehensus a Cl. Hoogeven. quid tamen hic sit ἔπειτα, non apparet; immo langueat hic et intrusum frigeat: Quanto simplicius aptiusque verteris: *Quippe* et hoc fecere, vel, *quandoquidem*. Baver.

Αἰεὶ] Quidem libri ἀεί. et sic forte reponendum. Wass.

Τὰ πολλὰ] Reisk. post τὰ πολλὰ excidisse τῶν πόνων, semper plurimus labor erat Laced. circa custodiam et observationem Helotarum occupatus. Æ. Port. expl. ἀεὶ

τῆς φυλακῆς πέρι μάλιστα καθεστήκει) προεῖπον, αὐτῶν ὅσοι ἀξιοῦσιν ἐν τοῖς πολεμίοις γεγενῆσθαι σφίσιν ἄριστοι, κρίνεσθαι, ὡς ἐλευθερώσοντες. πεῖραν ποιούμενοι, καὶ ἡγούμενοι, τούτους σφίσιν, ὑπὸ φρονήματος, οἵπερ καὶ ἠξίωσαν πρῶτος ἕκαστος ἐλευθεροῦσθαι, μάλιστα ἂν καὶ ἐπιθέσθαι. καὶ προκρίναντες ἐς δισχιλίους, οἱ μὲν ἐστεφανώσαντό τε καὶ τὰ ἱερὰ περιῆλθον, ὡς ἠλευθερωμένοι· οἱ δὲ οὐ πολλῷ ὕστερον ἠφάνισάν τε αὐτοὺς, καὶ οὐδεὶς ᾔσθετο, ὅτῳ τρόπῳ ἕκαστος διεφθάρη. καὶ τότε προθύμως τῷ Βρασίδᾳ αὐτῶν ξυνέπεμψαν ἑπτακοσίους ὁπλίτας, τοὺς δ᾽ ἄλλους ἐκ τῆς Πελοποννήσου μισθῷ πείσας ἐξήγαγεν· αὐτόν τε Βρασίδαν βουλόμενον μάλιστα Λακεδαιμόνιοι ἀπέστειλαν.

πα΄. 81. Προὐθυμήθησαν δὲ καὶ οἱ Χαλκιδῆς ἄνδρα ἔν τε τῇ Σπάρτῃ δοκοῦντα δραστήριον εἶναι ἐς τὰ πάντα, καὶ ἐπειδὴ ἐξῆλθε, πλείστου ἄξιον Λακεδαιμονίοις γενόμενον. τό, τε γὰρ παραυτίκα ἑαυτὸν παρασχὼν δίκαιον καὶ μέτριον ἐς τὰς πόλεις, ἀπέστησε τὰ πολλὰ, τὰ δὲ προδοσίᾳ εἷλε τῶν χωρίων· ὥστε τοῖς Λακεδαιμονίοις γίγνεσθαι, ξυμβαίνειν τε βουλομένοις, (ὅπερ ἐποίησαν) ἀνταπόδοσιν καὶ ἀποδοχὴν χωρίων, καὶ τοῦ πολέμου ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου λώφησιν. ἔς τε τὸν χρόνον ὕστερον μετὰ τὰ ἐκ Σικελίας πόλεμον, ἡ τότε Βρασίδου

τὰ πολλὰ καθεστήκεισαν περὶ τ. durum videtur τοῖς Λακ.—καθεστήκει. ut pass. sit sumtum. Gottl.

Τὰ πολλὰ] Intell. νόμιμα, ἐπιτηδεύματα, instituta, *Einrichtungen*; de quibus et hic sermo sit et verbum καθεστήκει adhiberi soleat. Sensus est: pleraque Lacedæmoniis (i. e. ab illis, vel, apud eos,) eo versa, composita erant, eo observabantur, ut Helotas caverent. Baver.

Καὶ προκρίναντες ἐς δισχιλίους] Huc respexit Plutarch. Lycurg. pag. 57. ubi pro ἱερῶς legendum γυναικὸς ἱερᾶς ex Ms. A. Wass. Quæ de forma manumittendi in Var. Lect. scribit Hudsonus, sunt e Cragio I. de Republ. Lacedæm. 12. Emmius in Descript. Reip. Lacon. pag. 496. Tom. IV. Antiq. Græcar. Helotas non a singulis civibus, ut dominis, sed auctoritate publica manumissos tradit. Diodorus Sicul. XII. pag. 320. scribit, principibus Lacedæmoniorum negotium datum fuisse, eos, quibus quid factum fuisset, neminem umquam scivisse, dicunt Thucydides et Plutarchus, domi suæ interficiendi. Duck.

Προκρίναντες] Nempe Lacedæmonii: deinde, ἐστεφανώσαντο, nempe Helotes. Ergo ille Nominat. Partic. simpliciter hic ponitur pro Genitivo alterius subjecti. Baver.

Αὐτῶν ξυνέπ. ἑπτακ.] Profecto hic leg. aut intelligendum certe, αὑτῶν. Baver.

Προὐθυμήθησαν—ἄνδρα] Scil. ἔχειν. Vel intell. ἐς. Certe cum accusat. *rei* satis solemne est προθυμεῖσθαι τί· de *homine* quidem, insolentius. Baver.

Ἔς τε τὸν χρόνον ὕστερον] Χρόνῳ est in tribus scriptis non contemnendis, nec non in Edd. Basil. Steph. 2. et Porti. Suspicor χρόνον in Ed. Clar. Hudsoni esse vitium operarum typographicarum, eo quod ipse nullam ex Edd. illis varietatem scripturæ memorat, in qua adnotanda alioqui est diligentissimus. Ordo verborum est ἔς τε τὸν χρόνῳ ὕστερον πόλεμον μετὰ τὰ ἐκ Σικελίας, quem qui non perspexerunt, pro τὰ, τὸν substituerunt. Χρόνῳ ὕστερον ubique legitur. Thucydid. III. 85. ὕστερον χρόνῳ πλοῖα καὶ ἐπικούρους παρασκευασάμενοι, VI. 3. ὕστερον δὲ χρόνῳ καὶ ἡ ἔξω (πόλις) προστειχισθεῖσα. Plutarch. Lycurg. pag. 81. Dionys. Halic. IX. 18. D.

ἀρετὴ καὶ ξύνεσις, τῶν μὲν, πείρᾳ αἰσθομένων, τῶν δὲ, ἀκοῇ νομισάντων, μάλιστα ἐπιθυμίαν ἐνεποίει τοῖς Ἀθηναίων ξυμμάχοις ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους. πρῶτος γὰρ ἐξελθὼν, καὶ δόξας εἶναι κατὰ πάντα ἀγαθὸς, ἐλπίδα ἐγκατέλιπε βέβαιον, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι τοιοῦτοί εἰσι.

πβʹ. 82. Τότε δ᾽ οὖν ἀφικομένου αὐτοῦ ἐς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης, οἱ Ἀθηναῖοι, πυθόμενοι, τόν τε Περδίκκαν πολέμιον ποιοῦνται, νομίσαντες αἴτιον εἶναι τῆς παρόδου, καὶ τῶν ταύτῃ ξυμμάχων φυλακὴν πλέονα κατεστήσαντο.

πγʹ. 83. Περδίκκας δὲ Βρασίδαν καὶ τὴν στρατιὰν εὐθὺς λαβὼν μετὰ τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως, στρατεύει ἐπὶ Ἀῤῥιβαῖον τὸν Βρομεροῦ, Λυγκηστῶν Μακεδόνων βασιλέα, ὅμορον ὄντα, διαφορᾶς τε αὐτῷ οὔσης, καὶ βουλόμενος καταστρέψασθαι. ἐπεὶ δὲ ἐγένετο τῷ στρατῷ μετὰ τοῦ Βρασίδου ἐπὶ τῇ ἐσβολῇ τῆς Λύγκου, Βρασίδας λόγοις ἔφη βούλεσθαι πρῶτον ἐλθὼν πρὸ πολέμου Ἀῤῥιβαῖον ξύμμαχον Λακεδαιμονίων, ἢν δύνηται, ποιῆσαι. καὶ γάρ τι καὶ Ἀῤῥιβαῖος ἐπεκηρυκεύετο, ἕτοιμος ὢν Βρασίδᾳ μέσῳ δικαστῇ ἐπιτρέπειν. καὶ οἱ Χαλκιδέων πρέσβεις ξυμπαρόντες ἐδίδασκον αὐτὸν, μὴ ὑπεξελθεῖν τῷ Περδίκκᾳ τὰ

Τὰ] Aut τὸν statuit leg. Reisk. aut πόλεμον delendum. Gottl.

Μετὰ τὰ ἐκ Σικ. πόλ.] Corrupta hæc esse quilibet sentiat. Mihi placeat, χρόνον pro Glossemate eliminari. Nam aut omitti solet apud ὕστερον, aut postponi. Nota etiam, τὰ ἐκ Σικελίας, pro, ἐν τῇ Σικελίᾳ. Et tamen posuit, quia illud bellum *ex* Sicilia rediit in Græciam, ubi integrum quasi bellum ex illo renatum exardesceret. Baver.

Κατὰ πάντα] Alias omittitur κατά. vid. Anim. ad Æschyl. I. 239. et sic, οἱ πονηροὶ πάντα. Gottl.

Ἐγένετο] Videtur positum pro παρεγένετο, advenisset; Sed et ita Xenoph. III. H. G. 393. ὅσοι τῶν ἐν ἄστει ἐγένεσθε. Gottl.

Ἐγέν. τ. στρ.] Primo, ex more Nostri, omissum est σὺν ante στρατῷ. deinde ἐγένετο p. ἦν, vel ἦλθεν· ubi tamen ἐπὶ τῇ ἐσβ. sit pro, ἐπὶ τὴν ἐσβολήν. γίνεσθαι pro *advenisse* jam supra notatum. Ita et Joh. 6. 25. πότε ὧδε γέγονας; Et Luc. 22. 40. γένομενος ἐπὶ τοῦ τόπου. Baver.

Λόγοις—πρῶτον ἐλθ.—ποιῆσαι] Πρῶτον hic est pro πρότερον, prius, ante; deinde ἐλθὼν sign. se velle venire, nempe in colloquium, ad Aribæum, eum convenire. Idem.

Τὶ—ἐπεκηρ.] Quid hic sibi vult τί; aut sign. *quodammodo*, ex parte; aliquid subindicaverat, innuerat, aut deinde explicatur illud τὶ, per verba, ἕτοιμος ὢν, nempe, hoc ipsum eum ἐπικηρυκεύσασθαι. Idem.

Μέσῳ] Reisk. τὰ ἐν μέσῳ. Heilm. ἐν μέσῳ δικ. Sed nil audet pronunciare in Thuc. scriptore ἀνωμάλῳ. Gottl.

Μέσῳ δικ.] i. e. medio, neutri patri addicto aut favente, integro, *unparteyisch*. Quid hic sit, ἐν μέσῳ, aut μέσῳ, sic simpliciter poni, nescio. Baver.

Ὑπεξελθεῖν] Mss. ὑπεξελεῖν: at margo Cl. servat ὑπεξελθεῖν. Wass. Non facile dictu est, utrum horum præferendum sit; nam utrumque haud sane obvium est. sed ὑπεξελεῖν ab ἑλεῖν, ἐξελεῖν, *capere, eligere*, magis videtur convenire sententiæ hujus loci, quam ὑπεξελθεῖν, cujus nulla significatio huc congruit. Duck.

Ὑπεξελθεῖν] Ne exitum haberent Perdiccæ violenta consilia; alias per ἀποβαίνειν exprimitur. Rejicit Heilm. vulgarem int. p. 563. Sed Abresch. damnat h. lectionem, et ὑπεξελεῖν legit, liberandi atque eximendi significatione: ut sit sensus: ne τὰ δεινὰ τῆς διαφορᾶς Perdiccæ eximeret. Dil. p. 459. et ita MSS. pluribus addicentibus, hanc lectionem probat Heilm. p. 563. Valla vertit:

δεινὰ, ἵνα προθυμοτέρῳ ἔχοιεν καὶ ἐς τὰ ἑαυτῶν χρῆσθαι. ἅμα δέ τι καὶ εἰρήκεσαν τοιοῦτον οἱ παρὰ τοῦ Περδίκκου ἐν τῇ Λακεδαίμονι, ὡς πολλὰ αὐτοῖς τῶν περὶ αὐτὸν χωρίων ξύμμαχα ποιήσοι. ὥστε ἐκ τοῦ τοιούτου κοινῇ μᾶλλον ὁ Βρασίδας τὰ τοῦ Ἀῤῥιβαίου ἠξίου πράσσειν. Περδίκκας δὲ οὔτε δικαστὴν ἔφη Βρασίδαν τῶν σφετέρων διαφορῶν ἀγαγεῖν, μᾶλλον δὲ καθαιρέτην ὧν ἂν αὐτὸς ἀποφαίνῃ πολεμίων· ἀδικήσειν τε, εἰ, αὐτοῦ τρέφοντος τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοῦ, ξυνέσται Ἀῤῥιβαίῳ. ὁ δὲ, ἄκοντος, καὶ ἐκ διαφορᾶς, ξυγγίγνεται. καὶ πεισθεὶς τοῖς λόγοις, ἀπήγαγε τὴν στρατιὰν, πρὶν ἐσβαλεῖν ἐς τὴν χώραν. Περδίκκας δὲ μετὰ τοῦτο τρίτον μέρος ἀνθ᾽ ἡμίσεως τῆς τροφῆς ἐδίδου, νομίζων ἀδικεῖσθαι.

πδ'. 84. Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ θέρει εὐθὺς ὁ Βρασίδας, ἔχων καὶ Χαλκιδέας, ἐπὶ Ἄκανθον, τὴν Ἀνδρίων ἀποικίαν, ὀλίγον πρὸ τρυγήτου ἐστράτευσεν. οἱ δὲ περὶ τοῦ δέχεσθαι αὐτὸν κατ᾽ ἀλλήλους ἐστασίαζον, οἵ τε μετὰ τῶν Χαλκιδέων ξυνεπάγοντες, καὶ ὁ δῆμος· ὅμως δὲ, διὰ τοῦ καρποῦ τὸ δέος ἔτι ἔξω

Ne pro Perdicca difficilia subiret. cætera non expressit. Petav. ad Synes. p. 36. locum ita interpretatur secundum vulgatam: "Et Chalcidensium legati, qui una aderant, eum monebant, ut ne bella, periculaque Perdiccæ subtraherentur, quo eundem obnoxium sibi, et ad res suas promtiorem habere possent; quamdiu enim hostem Aribæum metueret, tamdiu Laced. impensius observaturus erat." Ἐδ. μὴ ὑπεξ. comparat cum Synes. ἐνουθέτουν ἐῤῥεῖν. utrobique ἐλλειπτικῶς. Malit tamen etiam, legi ὑπεξελεῖν. Gottl.

Ἐδιδ. μὴ ὑπεξελθεῖν] Aut ὑπεξελεῖν legendum, Codd. utique faventibus; cum præsertim ὑπεξελθεῖν non de *rebus* ipsis dicatur, sed de homine, ita: ὑπεξελθ. τὰ δεινὰ, vel τῶν δεινῶν, τὸν Περδίκκαν, ne Perdiccas effugeret illa incommoda. Quodsi per Hypallagen tamen ita ponatur, ut est in texto; explicetur per Metonym. consequ. ut L. 1. αἰτούμεθα ὑμᾶς πεῖσαι τάδε, ut vobis persuadeamus, i. e. ut vos patiamini vobis persuaderi; et Lib. 3. εἴπως πείσειαν τὰς ναῦς ἀπελθεῖν, ut naves abirent, i. e. ut Athenienses illas abducerent. Ita et h. l. eum docuerunt, monuerunt, ne abirent illa discrimina a Perdicca, i. e. ut caveret Brasidas, ne tam cito aut facile ac solide ab iis liberaretur. Sed ὑπεξελεῖν præstat. Baver.

Ἐκ διαφορᾶς συγγίν.] i. e. colloquitur cum Aribæo post altercationem et dissensionem haud amicam cum Perdicca, rixatus cum eo illa de re. Duo hic notat ἐκ· 1) tempus, *post* illam altercationem; ut Lat. *ex bello* pax, p. *post* bellum; 2) modum rei gerendæ, quasi sit, μετὰ διαφορᾶς, cum dissensione, offenso Perdicca: ut c. 79. πολέμιος οὐκ ἐκ τοῦ φανεροῦ, i. e. οὐ φανερῶς. Baver.

Ἄκανθον] Θρᾴκης urbs Steph. Μακεδονίας vero Schol. Anthol. p. 281. ἐν τῷ Σιγγιτικῷ κόλπῳ πλησίον τῆς τοῦ Ξέρξου διώρυχος. Epit. Strabonis, Ἀκανθαῖον Ἰσθμὸν Ælianus Anim. H. XIII. 20. habet. Erat Andriorum Colonia teste etiam Plutarcho Quæst. Græc. p. 298. Urbem a Romanis et Attalo captam narrat Livius XXXI. 45. Vid. Euseb. ad Olymp. XXXI. D. Chrysost. p. 239. et Salmasium in Solinianis p. 376. Wass.

Δέος] C. 88. 2. περὶ τοῦ καρποῦ φόβῳ. Distingui solent δέος et φόβος. v. Amm. Voc. Δέος et Valken. vid. Abr. p. 451. Gottl.

Καρποῦ δέος] i. e. metu *ob* fruges, de frugibus nondum collectis. V. Philol. Th. P. et Indic. v. Genit. Hoc monendum erat ad Genitivi usum, non, qui differrent δέος et φόβος, quæ ne differant quidem; et hic quid ad rem? Eodem, quo hic, sensu Cap. 79. φοβούμενος τὰ παλαιὰ—διάφορα τῶν Ἀθηναίων, metu plenus *ob* dissensiones jam olim cum Atheniensibus agitatas. Baver.

ὄντος, πεισθὲν τὸ πλῆθος ὑπὸ τοῦ Βρασίδου δέξασθαί τε αὐτὸν μόνον, καὶ ἀκούσαντας βουλεύσασθαι, δέχεται· καὶ καταστὰς ἐπὶ τὸ πλῆθος (ἦν δὲ οὐδὲ ἀδύνατος, ὡς Λακεδαιμόνιος, εἰπεῖν,) ἔλεγε τοιάδε.

πέ. 85. "Η ΜΕΝ ἔκπεμψίς μου καὶ τῆς στρατιᾶς ὑπὸ Λακεδαιμονίων, ὦ Ἀκάνθιοι, γεγένηται τὴν αἰτίαν ἐπαληθεύουσα, ἣν ἀρχόμενοι τοῦ πολέμου προείπομεν Ἀθηναίοις, ἐλευθεροῦντες τὴν Ἑλλάδα πολεμήσειν· εἰ δὲ χρόνῳ ἐπήλθομεν, σφαλέντες τῆς ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πολέμου δόξης, ᾗ διὰ τάχους αὐτοὶ ἄνευ τοῦ ὑμετέρου κινδύνου ἠλπίσαμεν Ἀθηναίους καθαιρήσειν, μηδεὶς μεμφθῇ. νῦν γὰρ, ὅτε παρέσχεν, ἀφιγμένοι, καὶ μετὰ ὑμῶν πειρασόμεθα κατεργάζεσθαι αὐτούς. θαυμάζω δὲ, τῇ τε ἀποκλείσει μου τῶν πυλῶν, καὶ εἰ μὴ ἀσμένοις ὑμῖν ἀφῖγμαι. ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ Λακεδαιμόνιοι, οἰόμενοί τε παρὰ ξυμ-

Πεισθὲν τὸ πλ.—δέξ. κ. ἀκούσαντας βουλ.] Τὸ πλῆθος πεισθὲν est primus casus, quia sequ. δέχεται αὐτόν. sequeretur ergo ἀκοῦσαν vel ἀκούσαντες, per Synesin; sed quartum casum suggessit, quasi subintellecto, ὥστε, quod sæpius addit τῷ πείθειν. IDEM.

Οὐδὲ ἀδύνατος] Loci hujus meminit Æl. XII. 50. qui vero omittit οὐδὲ: quod factum videtur culpa Æl. ipsius, ut putat Periz. ad h. l. Æl. GOTTL.

Οὐδὲ ἀδύνατος] Cur οὐδὲ, *neque*, non οὐ; Nempe, quia et *alias* virtutes, *alia* bona Brasidæ memorasset, c. 81. ut, *ne hanc quidem* facultatem et commendationem ei defuisse innueret; ne facundia quidem ei deerat, rara Lacedæmoniis. BAVER.

Ὡς Λακεδαιμόνιος] Vid. Ælianum Var. Hist. XII. 50. Livius XXXII. 33. Vir, ut inter Ætolos, *facundus*, et ad ea verba Gronovium. WASS. Dionys. Halic. X. 36. de L. Siccio Dentato: εἰπεῖν τε, ὡς στρατιώτης, οὐκ ἀδύνατος. Cornel. Nep. Epamin. Cap. V. "*Satis exercitatum in dicendo*, ut Thebanum scilicet." DUCK.

Ὡς Λακεδ.] Ὡς hic restringit et minuit, ut Lat. *ut;* disertus, ut Lacedæmonius, scil. esse poterat; quorum ars eloquentia alioquin haud sane foret. BAVER.

Ἐπαληθεύουσα] Dictum 1) pro futuro consilii, ἐπαληθεύσουσα. 2) Neutrum pro Transitivo, veram redditura, *effectura*, i. e. 3) veram *monstratura*. Ita Rom. 15. 8. Christus dicitur legi rituum sese subjecisse, vel Judæis inserviisse, εἰς τὸ βεβαιῶσαι τὰς ἐπαγγελίας, ut firmaret, firma redderet, i. e. ostenderet, exitu vera comprobaret promissa. BAVER.

Σφαλέντες ἀπὸ] Abr. per tmesin dictum accipit: pro ἀποσφαλέντες—ἐλπίδος, et omissum περί. p. 451. Dilucid. Sed Baver. monet, artic. τῆς obstare huic rationi. Capit sic: τ. ἀ. τ. πολ. δόξ. i. e. gloria, quam ex bello sperabamus. GOTTL.

Σφαλ. τῆς ἀπὸ τ. πολ. δ.] Manifestius vero ad τ. πολέμου refertur ἀπὸ, quam unde avelli possit. Si ad δόξης referri queat, assentiar forte Abreschio, nescius tamen, quid inde proficiat; nam contra, ἀποσφ. τ. δόξης, rursus solvendum sit explicaturo, in σφ. ἀπὸ τ. δ. Quare nescio, quid agatur ejusmodi tricis, ipsam Grammaticam negligentibus, nec tamen quidquam expedituris. Ordo est: σφαλ. τ. δόξης, (scil. πέρι, in ea, qua illam) τῆς (οὔσης, ἐπιγενομένης, ἐγγιγνομένης,) ἀπὸ (ἐκ) τ. ἐκεῖ πολ. cui materiam præbuisset bellum illic gestum. Quod si dicat, etiam in δόξης intelligendum ἀπὸ, facile patiar; at non *illud* ἀπὸ, a quo pendeat τοῦ πολέμου, sed aliud, per se omissum; ut 1. 33. extr. γνώμης ἁμαρτάνει. BAVER.

Ἀποκλείσει τῶν πυλῶν] Dicere Gr. ἀποκλείεσθαι τῶν θυρῶν, item θύραις, θύρας, notat Abr. p. 451. τῇ ἀποκλ. caussæ casus est, pendet ab intellecta ἐν vel ἐπί. GOTTL.

Θαυμάζω τῇ ἀποκλ. —— καὶ εἰ, rel.] Θαυμάζω, ut sæpe φοβούμενος, δεδιὼς, sine casu *objecti* vel materiæ, *plenus timore*, ita h. l. θαυμ. plenus sum admiratione, tenet me admiratio, τῇ ἀποκλ. *ex eo*, quod excludat, ob exclusionem mei: εἰ deinde est pro ὅτι. BAVER.

Οἰόμενοί —— γνώμῃ ἥξειν] Οἰόμενοι hic non est, *putantes*, nempe rem ita se habere, sed antithesis, ἔργῳ et γνώμῃ. Consulto tamen ita

μάχους, καὶ πρὶν ἔργῳ ἀφικέσθαι, τῇ γοῦν γνώμῃ ἥξειν, καὶ βουλομένοις ἔσεσθαι, κίνδυνόν τε τοσόνδε ἀνεῤῥίψαμεν, διὰ τῆς ἀλλοτρίας πολλῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἰόντες, καὶ πᾶν τὸ πρόθυμον παρεχόμενοι. ὑμεῖς δὲ εἴ τι ἄλλο ἐν νῷ ἔχετε, ἢ εἰ ἐναντιώσεσθε τῇ τε ὑμετέρᾳ αὐτῶν ἐλευθερίᾳ καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, δεινὸν ἂν εἴη. καὶ γὰρ οὐ μόνον ὅτι αὐτοὶ ἀνθίστασθε, ἀλλὰ καὶ οἷς ἂν ἐπίω, ἧσσόν τις ἐμοὶ πρόσεισι· καὶ δυσχερὲς ποιούμενοι, εἰ ἐπὶ οὓς πρῶτον ἦλθον ὑμᾶς, καὶ πόλιν ἀξιόχρεων παρεχομένους, καὶ ξύνεσιν δοκοῦντας ἔχειν, μὴ ἐδέξασθε· καὶ τὴν αἰτίαν οὐχ ἕξω πιστὴν ἀποδεικνύναι, ἀλλ' ἢ ἄδικον τὴν ἐλευθερίαν ἐπιφέρειν, ἢ ἀσθενὴς καὶ ἀδύνατος τιμωρῆσαι τὰ πρὸς Ἀθηναίους, ἣν ἐπίωσιν, ἀφῖχθαι. καίτοι στρατιᾷ γε τῇδ' ἣν νῦν ἐγὼ ἔχω, ἐπὶ Νίσαιαν ἐμοῦ βοηθήσαντος, οὐκ ἠθέλησαν Ἀθηναῖοι, πλέονες ὄντες, προσμίξαι. ὥστε οὐκ εἰκὸς νηίτῃ

posuit certe voc. γνώμῃ, ut simul ad ξυμμάχους referretur, et οἰόμενοι, certe ad ξυμμάχους, simpliciter esset, *rati*; hic ut sensus sit intricatius, ex ingenio Nostri, propositæ sententiæ: credideramus, fore, ut veniamus. Sane enim γνώμῃ utique magis ad ξυμμάχους retuleris, quam ad ἥξειν· tunc enim jam insit in οἰόμενοι, notio τῆς γνώμης· quam tamen ita inservit, ut, propter antithesin, videretur ac posset, quin deberet, simul ad ἥξειν referri, quasi bis posito vocab. γνώμης, ut duplicem γνώμην intelligas, atque adeo triplicem: 1) Lacedæmoniorum animum promtum in Græcos; 2) Eorundem consilium veniendi ad illos liberandos; 3) Græcorum voluntatem promtam in Lacedæmonios. BAVER.

Βουλομένοις ἔσεσθαι] Henr. Stephanus Append. ad Script. de Dialect. pag. 130. reprehendit Scholiasten, et quod hanc σύνταξιν Θουκυδίδειον esse dicit, quum sit forma loquendi omnibus Atticis communis; et quod hanc, sive Thucydideam, sive Atticam καινοπρέπειαν, σύνταξιν vocat, quæ minime circa σύνταξιν versetur. DUCK.

Ἀνεῤῥίψαμεν] Non dubium est, quin vitiosa sit scriptura Codd. qui habent ἀπεῤῥίψαμεν. Ἀναῤῥίψαι κίνδυνον, κύβον, et ἀναῤῥίψαι solum, hac significatione dicunt Græci, non ἀποῤῥίψαι. Thucyd. infr. Cap. 95. V. 103. et alii omnes, quorum loca prostant in Lexicis Add. Casaubon. ad Sueton. Jul. Cap. XXXII. In quibusdam Lexicis e Thucydide adfertur ἀποῤῥίπτειν κίνδυνον, pro *contemnere periculum*: quod merito suspectum est Stephano. Auctores illorum fortassis sequuti sunt depravatam plerorumque librorum hujus loci lectionem. DUCK.

Καὶ πᾶν τὸ πρόθυμον παρεχόμενοι] Ex hoc loco Ammonius ostendit discrimen inter παρέχειν et παρέχεσθαι. DUCK.

Οὐ μόν. ὅτι] Male hic ὅτι vertitur, ubi præcedat καὶ γὰρ, nec sit, quod respondeat illi ὅτι· quare οὐ μόνον ὅτι simpliciter est, οὐ μόνον, ut sæpius οὐχ ὅτι. BAVER.

Καὶ] Delet Reisk. præeuntibus Codd. G.

Καὶ δυσχ. π.) Si καὶ delendum non est, fuerit ποιούμενοι pro ποιοῦνται, vel ποιήσονται. B.

Εἰ, ἐπὶ οὓς πρῶτ. ἦλθ. ὑμ.] Primo εἰ rursus est pro ὅτι· brevitas deinde notanda; ἐπὶ οὓς πρ. ἦλθ. ὑμᾶς, i. e. ὑμεῖς, ἐπὶ οὓς πρώτους ἦλθον, vel ὑμεῖς, οἱ πρῶτοι, (τούτων,) ἐπὶ οὓς ἦλθον. Simili brevitate Paullus, quin brevius, Rom. 9. 24. οὓς καὶ ἐκάλεσεν ὑμᾶς, i. e. οἷοι καὶ ὑμεῖς ἐστε, οὓς ἐκάλεσαν. Nota et, hic ἐπὶ non dici, ut alias, sensu *hostili*, infesto, belli inferendi, sed *amice*, ad socios; ut paullo ante οἷς ἂν ἐπίω, ἧσσόν τις— πρόσεισι ad quos accessero, nempe amicus, socius ad socios. Ubi obs. 1) Τὶς pro ἕκαστος, vel πλέονες· 2) Πρόσεισι pro futuro, quo scil. destituatur verbum προσίημι, quoad est ab ἵημι· nam ab ἵημι est futurum, προσήσω, ut ab ἀφίημι, ἀφήσω, non item ab ἀπίημι. B.

Ἄδικον ἐλ.] Baver. aut ἀδίκως, aut ἄδ. ἐλευθ. i. e. quam non debeant civitates habere— aut ἄδικον sc. αἰτίαν prius placet. GOTTL.

Ἀλλ' ἢ—ἐπιφέρειν] Unde pendet hoc verbum? Non potest, nisi a verbo δόξω, per syllepsin repetendo ex verbo ἕξω. Quid, si legerimus, ἐπιφέρων, quod pendeat ab ἀφῖχθαι, sicut ἀσθενὴς καὶ ἀδύνατος; Haud pœnitet conjecturæ. BAVER.

Reisk. monet ἀφῖχθαι scribendum. G.

Νηίτῃ] Vid. Heilm. p. 567. IDEM.

γε αὐτοὺς τῷ ἐν Νισαίᾳ στρατῷ ἴσον πλῆθος ἐφ᾽ ὑμᾶς ἀποστεῖλαι.

πστ΄. 86. "Αὐτός τε οὐκ ἐπὶ κακῷ, ἐπ᾽ ἐλευθερώσει δὲ τῶν Ἑλλήνων παρελήλυθα· ὅρκοις τε Λακεδαιμονίων καταλαβὼν τὰ τέλη τοῖς μεγίστοις, ἦ μὴν, οὓς ἂν ἔγωγε προσαγάγωμαι ξυμμάχους, ἔσεσθαι αὐτονόμους· καὶ ἅμα, οὐχ ἵνα ξυμμάχους ὑμᾶς ἔχωμεν, ἢ βίᾳ ἢ ἀπάτῃ προσλαβόντες, ἀλλὰ τοὐναντίον, ὑμῖν δεδουλωμένοις ὑπὸ Ἀθηναίων, ξυμμαχήσοντες. οὔκουν ἀξιῶ οὔτ᾽ αὐτὸς ὑποπτεύεσθαι, πίστεις τε διδοὺς τὰς μεγίστας, οὔτε τιμωρὸς ἀδύνατος νομισθῆναι, προσχωρεῖν τε ὑμᾶς θαρσήσαντας. καὶ εἴ τις, ἰδίᾳ τινὰ δεδιὼς ἄρα, μὴ ἐγώ τισι προσθῶ τὴν πόλιν, ἀπρόθυμός ἐστι, πάντων μάλιστα πιστευσάτω. οὐ γὰρ συστασιάσων ἥκω, οὐδὲ ἀσαφῆ τὴν ἐλευθερίαν νομίζω ἐπιφέρειν, εἰ, τὸ πάτριον παρεὶς, τὸ πλέον τοῖς ὀλίγοις, ἢ τὸ ἔλασσον τοῖς πᾶσι, δουλώσαιμι. χαλεπωτέρα γὰρ ἂν τῆς ἀλλοφύλου ἀρχῆς εἴη· καὶ ἡμῖν τοῖς Λακεδαιμονίοις οὐκ ἂν ἀντὶ πόνων χάρις καθίσταιτο, ἀντὶ δὲ τιμῆς καὶ δόξης, αἰτία μᾶλλον. οἷς τε τοὺς Ἀθηναίους ἐγκλήμασι καταπολεμοῦμεν,

Οὔκουν] Abr. legendum putat: οὐκοῦν. quod alioqui non procedat, quod addit προσχωρ.—GOTTL.

Οὔκουν ἀξ.] Nescio, cur οὐκοῦν probet Abresch. qui nobis deinde in ἀσαφῆ obtrudat ineptissimum Pleonasmum negativæ, quæ hic percommode, et plane Græco more, geminetur, nempe per ipsum οὐ, non cum ἀ privativo. Nam ad alterum, προσχωρεῖν, ἀξιῶ tantum repetiveris, omissa negatione; non cupio me suspectum videri, sed (contra ea) postulo, ut vos mihi adjungamini. Quid simplicius? Quid solennius? Nimirum in scirpo sæpe nodus quæritur. BAVER.

Ἰδίᾳ δεδ. ἄρα, μὴ— —προσθῶ, rel.] Ad προσθῶ intellige, φοβεῖται, ex δεδιὼς, vel φοβούμενος, quia sequitur finitum ἀπρόθυμος ἐστι· quod ipsum in se contineat notionem timendi: ἀπρόθ. ἐ. μὴ προσθῶ, i. e. φοβεῖται, μ. πρ. BAVER.

Ἀσαφῆ τὴν ἐλευθερίαν] Scholiastes videtur probare ἀσφαλῆ; idque etiam H. Stephanus et alii Interpretes, excepto Valla, prætulerunt. Difficile intellectu est, quæ hic sit ἀσαφὴς libertas: nam Vallæ versio, *neque occultam opinor esse, quam affero, libertatem*, nullum sensum habet. DUCK.

Ἀσαφῆ] Schol. non probavit lectionem ἀσφαλῆ, explicasset eam per βεβαίαν. οὐκ ἀσαφῆ pro οὐ σαφῆ, vel pro ἀσαφῆ; ut οὐδὲ redundet. Vid. Abr. Lect. Arist. p. 296. Heilm. int. ἀσαφὴς ἐλευθ. *eine Freyheit, die man Mühe hat, dafür zu erkennen; eine zweydeutige Freyheit.* p. 568. Baver. recepit ἀσφαλῆ, et. h. lect. unice probat. Sed ei non placet atticismus redundantis negationis. G.

Ἀσαφῆ] Præferam etiam nunc ἀσφαλῆ, aut legerim, οὐδ᾽ ἂν σαφῆ. Placet enim hic σαφὴς, certa, manifesta, *liquida* libertas. B.

Τὸ πλ. τ. ὀλ. rel.] Nugatur hic Schol. de Thessalis Lacedæmoniis, rel. imperaturis. *Plures* hic sunt populus, paucis subjecti in Aristocratia; *pauciores* sunt optimates, populo obnoxii in Democratia. Utramque ait χαλεπωτέραν, graviorem, intolerabiliorem, ἀλλοφύλου ἀρχῆς, *exterorum* imperio. *Internum* ergo illud et in ipsa civitatis regendæ forma. Negat Brasidas, se aut populo in principes, aut his in illos, nimiam potestatem aut opes additurum venisse, sed æqua jura temperaturum. IDEM.

Οἷς—καταπολεμ.] Cum οἷς ad ἐγκλήματα referatur, sign. δι᾽ ἃ, ob quæ, quorum caussa, quæ caussati, quibus prætentis, bellum geramus. Quid tamen, si suo sensu Dativus vel Ablat. sit, *quibus*, per quæ, ut καταπολεμοῦν sit, insequi, incessere, petere, accusare? BAVER.

αὐτοὶ ἂν φαινοίμεθα ἐχθίονα, ἢ ὁ μὴ ὑποδείξας ἀρετὴν, κατακτώμενοι. ἀπάτῃ γὰρ εὐπρεπεῖ αἴσχιον τοῖς γε ἐν ἀξιώματι πλεονεκτῆσαι, ἢ βίᾳ ἐμφανεῖ. τὸ μὲν γὰρ, ἰσχύος δικαιώσει, ἣν ἡ τύχη ἔδωκεν, ἐπέρχεται· τὸ δὲ, γνώμης ἀδίκου ἐπιβουλῇ. οὕτω πολλὴν περιωπὴν τῶν ἡμῖν ἐς τὰ μέγιστα διαφορῶν ποιούμεθα."

πζ'. 87. "Καὶ οὐκ ἂν μείζω πρὸς τοῖς ὅρκοις βεβαίωσιν λάβοιτε, ἢ οἷς τὰ ἔργα ἐκ τῶν λόγων ἀναθρούμενα, δόκησιν ἀναγκαίαν παρέχεται, ὡς καὶ ξυμφέρει ὁμοίως ὡς εἶπον. εἰ δ', ἐμοῦ ταῦτα προϊσχομένου, ἀδύνατοι μὲν φήσετε εἶναι, εὖνοι δ' ὄντες, ἀξιώσετε μὴ κακούμενοι διωθεῖσθαι, καὶ τὴν ἐλευθερίαν μὴ ἀκίνδυνον ὑμῖν φαίνεσθαι, δίκαιόν τε εἶναι, οἷς καὶ δυνατὸν δέχεσθαι αὐτὴν, τούτοις καὶ ἐπιφέρειν, ἄκοντα δὲ μηδένα προσαναγκάζειν· μάρτυρας μὲν θεοὺς καὶ ἥρωας τοὺς ἐγχωρίους ποιήσομαι, ὡς, ἐπ' ἀγαθῷ ἥκων, οὐ πείθω, γῆν δὲ

Ὁ μὴ ὑποδείξας] Cl. οἱ μὴ ὑποδείξαντες. Vid. ad Cap. 68. verb. ἕκαστοι κινούμενοι. Wass.

Ὑποδείξας] Reisk. reponi vult ἀποδείξας. Gottl.

Ἐχθίονα—κατακτ.] Mihi placet, ἐχθίονα referri ad ἐγκλήματα, et κατακτᾶσθαι eodem, ut sit, contrahere, sibi parere. Nam et φθόνον, μῖσος, alia, κατακτᾶσθαι, Græci dicunt, quod sit, *sich zuziehen, erregen*. Ἐχθίονα sint magis invisa, graviora, acerbiora, intolerabiliora. Baver.

Ἀρετὴν] Alii ἀρχὴν, quod aut ad ἐχθ. referendum, aut ad ὑποδείξας, ut sit: omnino, plane. Κατακτώμ. aut ad ἀρχὴν, aut ad ἐγκλήματα· pronomen οἷς, durius quidem, sed non præter morem Nostri. Mihi Vallæ versio h. l. non displicet. Gottl.

Ἀρετὴν] Si vera lectio, sign. liberalitatem, fortem animum et promtum ad alios vindicandos a servitute, et liberandos. Ἀρχὴν, si *imperium* hic notet, sensu careat; si sit, *omnino*, non habet ὑποδεῖξαι, quo referatur, aut quid ille, vel quispiam, dicatur ὑποδεῖξαι. Quare ἀρετὴν potius teneam. B.

Ἀπάτῃ—ἐπιβουλῇ] Stobæus p. 366. D.

Περιωπήν] Inter auctoris glossematica reponunt D. Halic. T. II. p. 133. et Suidas. περιάθρησιν expl. Pollux. Usus est Agathias II. 54. περιωπῆς, προσόψεως Hesych. W.

Διαφορῶν] Recte, ni fallor, Portus διαφόρων. Comprobat conjecturam illius Cod. Reg. et sic omnes Interpretes acceperunt, quorum pars τὰ μέγιστα ἡμῖν διάφορα vertunt, *res, quæ maxime nostra intersunt*; pars, *res nostras maximi momenti*. Dionys. Halic. V. 65. οὐ περὶ μικρῶν τὸν κίνδυνον εἶναι διαφόρων, *de non parvi momenti rebus*, ubi itidem quidam libri habent διαφορῶν. Sed non necesse est cum Porto etiam in his Thucydidis I. 67. δηλοῦντες μὲν καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα διάφορα, vocem διάφορα accipi pro eo, quod interest. Eam ibi Scholia Codd. Reg. et Cass. recte interpretantur διαφέροντα ἀλλήλων. Duck.

Ἢ οἷς] Dictum pro, ἢ ἐὰν ὑμεῖς vel ὅτι ὑμ. non habeatis, inquit, majus firmamentum fidei mihi habendæ, quam *quibus*, i. e. quod vobis, si vobis res ex verbis, i. e. secundum orationem meam, exploratæ efficiant opinionem necessariam, certam, aliter non constituendam, caussis (ἀνάγκαις, ut mox adhibetur hoc vocab. pro αἰτίαις,) idoneis nixam, ut agnoscatis, utilem esse rem, ὁμοίως, ita, non alio modo, ac vobis proposuerim. Baver.

Ἀναθρούμενα] Gr. ἀφομοιούμενα. aliter, et rectius Schol. Mss. et veluste cusi. Sallust. "neu *verba* inimici ante *facta* sua poneret." Wass. Suidas, ἀναθρούμενα. ἀνασκοπούμενα. Scriptura Gr. videtur orta ex interpretatione Scholiastæ. Duck.

Θεοὺς καὶ ἥρωας τοὺς ἐγχωρίους] Sic. II. 71. et 74. Aristoph. Equit. 573. Τῇ πόλει ἀμύνειν καὶ θεοῖς ἐγχωρίοις. In lege Draconis apud Porphyrium IV. de Abstinent. 22. Θεοὺς τιμᾶν καὶ ἥρωας ἐγχωρίους. Vid. Salmas. ad Solin. p. 51. et Stanlei. ad Æschyl. Sept. Theb. v. 14. Duck.

τὴν ὑμετέραν δῃῶν, πειράσομαι βιάζεσθαι. καὶ οὐκ ἀδικεῖν ἔτι νομιῶ, προσεῖναι δέ τι μοι καὶ κατὰ δύο ἀνάγκας τὸ εὔλογον· τῶν μὲν Λακεδαιμονίων, ὅπως μὴ τῷ ὑμετέρῳ εὔνῳ, εἰ μὴ προσαχθήσεσθε, τοῖς ἀπὸ ὑμῶν χρήμασι φερομένοις παρ' Ἀθηναίους βλάπτωνται· οἱ δὲ Ἕλληνες ἵνα μὴ κωλύωνται ὑφ' ὑμῶν δουλείας ἀπαλλαγῆναι. οὐ γὰρ δὴ εἰκότως γ' ἂν τάδε πράσσοιμεν· οὐδὲ ὀφείλομεν οἱ Λακεδαιμόνιοι μὴ κοινοῦ τινος ἀγαθοῦ αἰτίᾳ τοὺς μὴ βουλομένους ἐλευθεροῦν. οὐδ' αὖ ἀρχῆς ἐφιέμεθα, παῦσαι δὲ μᾶλλον ἑτέρους σπεύδοντες, τοὺς πλείους ἂν ἀδικοῖμεν, εἰ, ξύμπασιν αὐτονομίαν ἐπιφέροντες, ὑμᾶς τοὺς ἐναντιουμένους περιΐδοιμεν. πρὸς ταῦτα βουλεύεσθε εὖ, καὶ ἀγωνίσασθε τοῖς τε Ἕλλησιν ἄρξαι πρῶτοι ἐλευθερίας, καὶ ἀΐδιον δόξαν καταθέσθαι, καὶ αὐτοὶ τά τε ἴδια μὴ βλαφθῆναι, καὶ ξυμπάσῃ τῇ πόλει τὸ κάλλιστον ὄνομα περιθεῖναι."

πή. 88. Ὁ μὲν Βρασίδας τοσαῦτα εἶπεν. οἱ δὲ Ἀκάνθιοι, πολλῶν λεχθέντων πρότερον ἐπ' ἀμφότερα, κρύφα ψηφισάμενοι, διά τε τὸ ἐπαγωγὰ εἰπεῖν τὸν Βρασίδαν, καὶ περὶ τοῦ καρποῦ φόβῳ, ἔγνωσαν οἱ πλείους ἀφίστασθαι Ἀθηναίων. καὶ πιστώσαντες αὐτὸν τοῖς ὅρκοις, οὓς τὰ τέλη τῶν Λακεδαιμονίων ὀμόσαντα αὐτὸν ἐξέπεμψαν, ἦ μὴν ἔσεσθαι ξυμμάχους αὐτονόμους, οὓς ἂν προσαγάγηται, οὕτω δέχονται τὸν

Τῶν μὲν Λακεδαιμονίων] Reisk. suspicatur, τὸ μὲν Λακεδ. i. e. κατὰ τὸ (μὲν) Λακεδ. G.

Τῶν μὲν Λακεδ.] Scil. πέρι, ἕνεκα, qua Lacedæmonios. Sed varietatem nota: subjicit enim: οἱ δὲ Ἕλληνες ἵνα μὴ κωλ. tum ne Græci, scil. *reliqui*, alii, præter Lacedæmonios, (et ipsos nempe Græcos) impediantur; rel. Bauer.

Τοῖς ἀπὸ ὑμ. χρήμ. φερ.] Primo transposite dixit, pro, τοῖς ἀφ' ὑμ. φερομ. χρήμασι· deinde male Schol. ὑμῶν expl. τῶν Ἑλλήνων· immo ad Acanthios referatur, quos hic appellet; nil tamen obstiterim, quo minus et reliqui socii Atheniensium simul intelligantur; at non Græci universi. Idem.

Τάδε] Reisk. quærit, quænam sint illa τάδε, nempe, Abr. auctore, qui e seq. explicat bene, τὸ boni alicujus communis caussa non liberare, nolentes liberari. Dil. p. 456. Gottl.

Πρῶτοι] Ita recte emendatum est in Reg. Nam et sic Thomas Mag. in βούλομαι cum ceteris Mss. Duck.

Ὁ μὲν Βρασίδας] Quidam libri, ὁ μὲν οὖν Βρασίδας. Sed alterum apud Nostrum usitatius. Wass. Supra Cap. 21. hujus Lib. semel, Οἱ μὲν οὖν Λακεδαιμόνιοι τοσαῦτα εἶπον. sed ibi quoque οὖν a nonnullis Mss. abest. Duck.

Ψηφισάμενοι] Mss. quidem διαψηφισάμενοι. at διὰ statim sequitur. Wass. Hoc Demosthenes et alii Oratores Attici plerumque dicunt κρύβδην ψηφίσασθαι, id est, *tabella suffragium ferre.* ψῆφον φανερὰν διενεγκεῖν dixit Thucyd. supr. Cap. 74. *voce suffragium* ferre. Bud. ad l. ult. D. de Senatorib. et l. 9. D. de Poen. Duck.

Ψηφισάμενοι] Abr. probat lectionem διαψηφ. i. e. calculis et suffragiis certantes. p. 456. Gottl.

Ψηφισάμενοι] Ut legam, διαψηφισάμ. non aliter tamen explicem, ac simplex; sicut διαγνώμη est ipsa γνώμη. Non placet Abresch. cum suis particulis, ubi διαψηφίζεσθαι notat, certare sententiis? Cum enim res pervenit ad ψήφους, ad suffragia, cessat concertatio, quæ λόγοις, disceptatione, continéatur. Hic vero aliena utique sit illa notio, ubi adsit κρύφα· quid enim sit, *occulte* concertare *suffragiis?* Bauer.

στρατόν. καὶ οὐ πολλῷ ὕστερον καὶ Στάγειρος, Ἀνδρίων ἀποικία, ξυναπέστη. ταῦτα μὲν οὖν ἐν τῷ θέρει τούτῳ ἐγένετο.

πθ'. 89. Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου χειμῶνος εὐθὺς ἀρχομένου, ὡς τῷ Ἱπποκράτει καὶ Δημοσθένει, στρατηγοῖς οὖσιν Ἀθηναίων, τὰ ἐν τοῖς Βοιωτοῖς ἐνεδίδοτο, καὶ ἔδει τὸν μὲν Δημοσθένην ταῖς ναυσὶν ἐς τὰς Σίφας ἀπαντῆσαι, τὸν δ' ἐπὶ τὸ Δήλιον, γενομένης διαμαρτίας τῶν ἡμερῶν, εἰς ἃς ἔδει ἀμφοτέρους στρατεύειν, ὁ μὲν Δημοσθένης, πρότερον πλεύσας πρὸς τὰς Σίφας, καὶ ἔχων ἐν ταῖς ναυσὶν Ἀκαρνᾶνας, καὶ τῶν ἐκεῖ πολλοὺς ξυμμάχων, ἄπρακτος γίγνεται, μηνυθέντος τοῦ ἐπιβουλεύματος ὑπὸ Νικομάχου, ἀνδρὸς Φωκέως ἐκ Φανοτέως, ὃς Λακεδαιμονίοις εἶπεν, ἐκεῖνοι δὲ Βοιωτοῖς. καὶ βοηθείας γενομένης πάντων Βοιωτῶν (οὐ γάρ πω Ἱπποκράτης παρελύπει ἐν τῇ γῇ ὤν) προκαταλαμβάνονται αἵ τε Σίφαι καὶ ἡ Χαιρώνεια. ὡς δὲ ᾔσθοντο οἱ πράσσοντες τὸ ἁμάρτημα, οὐδὲν ἐκίνησαν τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν.

Στάγειρος] Urbs condita est temporibus Archilochi et Thaletis A. M. 3403. Στάγειρα τὰ Steph. ἐν Σταγείροις et ἐν Σταγείρῃ Aristoteles in Testam. apud Laërtium V. 14. et 16. et Theophrast. Hist. Pl. 102. ἐν Σταγείροις. Στάγειρα κώμη τῆς Ὀλυνθίας Dio Chrysostomus Orat. XLVII. ἡ νῦν Μάκρη, inquit Auctor ad finem Codini. Civis Σταγειρίτης vid. Inscr. apud Reinesium XVII. 17. Harpocrat. in Νικάνωρ. Plutarch. Alex. p. 668. adversus Colot. 1126. Wass.

Ἐς τὰς Σίφας ἀπαντῆσαι] Non video, quid sibi voluerit Portus interpolanda versione Vallæ, addito pronomine *ei*. Ἀπαντᾷν sæpe est *certo tempore, vel loco adesse, præsto esse*, ut ἀπαντᾷν ἐπὶ τὴν δίκην, ἐπὶ τὴν κυρίαν, ἐπὶ τὸ δικαστήριον, ἐπὶ τὴν δίαιταν. de quibus Budæus in Commentar. pag. 40. et ad I. 2. D. de Orig. jur. Supr. Cap. 70. Κελεύων κατὰ τάχος στρατιᾷ ἀπαντῆσαι ἐπὶ Τριποδίσκον. Latini *occurrere* dicunt. Cicero I. Philipp. 4. "*Non quo me ad tempus* occursurum *putarem.*" "Occurrere *concilio,*" Liv. XXXI. 29. "Occurrere *ad vadimonium,*" Sueton. Cal. XXXIX. Duck.

Εἰς ἃς ἔδει στρατ.] Στρατεύειν hic est, proficisci, exire, adesse cum exercitu. Εἰς Schol. expl. ἐν· nil opus; sensus est: *ad quos* dies adesse debebat, ad quos occurreret, *eintreffen sollte*. Bauer.

Τοῦ ἐπιβουλεύματος] Male Gr. βουλεύματος. Wass.

Οἱ πράσσοντες] Adnotat Casaubonus ad Polybium pag. 185. πράσσειν sæpe idem esse ac *prodere*, eamque significationem hujus verbi cum ex hoc Thucydidis, tum ex aliorum Scriptorum locis ostendit. Et Spanhem. ad Aristoph. Plut. v. 410. e Cap. 110. hujus libri. Sic etiam hoc loco accipit Scholiastes (quamquam non recte ἁμαρτίαν exponit προδοσίαν, pro διαμαρτίαν τῶν ἡμερῶν, quam Cap. præced. memorat Thucydides; vel τὸ ἁμάρτημα Imperatorum Atheniensium) et Cap. 74. Τῶν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πραξάντων: Cap. 76. Τῷ Ἱπποκράτει τὰ Βοιώτια πράγματα ἀπό τινων ἀνδρῶν ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπράττετο: Item Cap. 110. Οἱ δὲ πράσσοντες αὐτῷ, et Cap. 113. Οἱ δὲ πράσσοντες, itidem de proditione interpretatur. Habet hæc vox in universum significationem clandestinæ molitionis, et studii partium. Unde etiam illi, qui id agunt, ut alios sibi concilient, et in suas partes pertrahant, quique aliorum rebus student ac favent, dicuntur πράσσειν. Thucyd. I. 57. Δεδιώς τε ἔπρασσεν, ἔς τε τὴν Λακεδαίμονα πέμπων, ὅπως πόλεμος γένηται αὐτοῖς πρὸς Πελοποννησίους. IV. 1. Ἀπέστη Μεσσήνη Ἀθηναίων. ἔπραξαν δὲ τοῦτο μάλιστα οἱ Συρακούσιοι. Et IV. 73. Ὥστε ἐκ τοῦ τοιούτου κοινῇ μᾶλλον ὁ Βρασίδας τὰ τοῦ Ἀῤῥιβαίου ἠξίου πράσσειν. Duck.

Ἁμάρτημα] Schol. expl. προδοσίαν· at

στ'. 90. Ο δὲ Ἱπποκράτης, ἀναστήσας Ἀθηναίους πανδημεὶ, αὐτοὺς καὶ τοὺς μετοίκους, καὶ ξένων ὅσοι παρῆσαν, ὕστερος ἀφικνεῖται ἐπὶ τὸ Δήλιον, ἤδη τῶν Βοιωτῶν ἀνακεχωρηκότων ἀπὸ τῶν Σιφῶν· καὶ καθίσας τὸν στρατὸν, Δήλιον ἐτείχιζε τοιῷδε τρόπῳ, τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. τάφρον μὲν κύκλῳ περὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὸν νεὼν ἔσκαπτον, ἐκ δὲ τοῦ ὀρύγματος ἀνέβαλλον ἀντὶ τείχους τὸν χοῦν. καὶ σταυροὺς παρακαταπηγνύντες, ἄμπελον κόπτοντες τὴν περὶ τὸ ἱερὸν, ἐσέβαλλον. καὶ λίθους ἅμα καὶ πλίνθον ἐκ τῶν οἰκοπέδων τῶν ἐγγὺς καθαιροῦντες, καὶ παντὶ τρόπῳ, ἐμετεώριζον τὸ ἔρυμα. πύργους τε ξυλίνους κατέστησαν ᾗ καιρὸς ἦν, καὶ τοῦ ἱεροῦ οἰκοδόμημα οὐδὲν ὑπῆρχεν. ᾗπερ γὰρ ἦν στοὰ, καταπεπτώκει. ἡμέρᾳ δὲ ἀρξάμενοι τρίτῃ, ὡς οἴκοθεν ὥρμησαν, ταύτην τε εἰργάζοντο, καὶ τὴν τετάρτην, καὶ τῆς πέμπτης μέχρις ἀρίστου. ἔπειτα, ὡς τὰ πλεῖστα ἀπετετέλεστο, τὸ μὲν στρατόπεδον προαπεχώρησεν ἀπὸ τοῦ Δηλίου οἷον δέκα σταδίους, ὡς ἐπ' οἴκου πορευόμενον. καὶ οἱ μὲν ψιλοὶ οἱ πλεῖστοι εὐθὺς ἐχώρουν· οἱ δ' ὁπλῖται θέμενοι τὰ ὅπλα ἡσύχαζον. Ἱπποκράτης δὲ, ὑπο-

hæc qui dicatur, per se, ἁμάρτημα; quod referendum et ad διαμαρτίαν τ. ἡμερῶν, quam dixerit, et omnino ad improsperum totius rei successum, quasi σφάλμα. Baver.

Ἐτείχιζε] Ita et Diodorus, quem contende Lib. XII. pag. 321. D. ubi pro Παντοιάδας legendum Παγώνδας. Wass.

Περὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὸν νεών] Ἱερὸν et νεὼν hic distingui, quum alioqui sæpe pro eodem dicantur, observat in Thes. Stephanus. Distinguuntur etiam a Pausan. V. 6. qui locus Interpretes torsit, Τέμενος, καὶ ἱερὸν, καὶ ναὸν Ἀρτέμιδι ᾠκοδομήσατο Ἐφεσίᾳ. Et ab Anton. Liberal. Cap. VI. Καὶ ἱερὰ καὶ ναοὺς ἐποίησαν αὐτοῦ· Schol. Cass. ad h. l. hoc discrimen statuit: Ἱερὸν, inquit, ναοῦ διαφέρει. ἱερὸν μὲν αὐτὸς ὁ προσιερωμένος τόπος τῷ θεῷ· νεὼς δὲ ἔνθα ἵδρυται αὐτὸ τὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ. Ammonius ἱερὰ τοὺς περιβόλους τῶν ναῶν esse dicit. Vid. etiam Interpretes Pollucis I. 6. et IX. 40. In Pausania τέμενος potest esse lucus, quomodo sæpe apud alios sumitur, et apud Thucydidem III. 70. Duck.

Ἀνέβαλλον ἀντὶ τείχους τὸν χοῦν] Eustathius in Homer. Iliad. ά. p. 117. Ὁ ὀρύσσων ἀναβάλλειν, ἤγουν ἄνω ῥίπτειν, λέγεται τὸν χοῦν. Idem in Iliad. φ'. p. 1241. Ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ τῶν ὀρυσσόντων τὸ ἄνω ῥίπτειν τὸ χῶμα ἀναβάλλεσθαι καὶ ἀναβάλλειν φασιν οἱ παλαιοὶ, καὶ τὴν τοιαύτην γῆν ἀμβολάδα. Et rursum in Odyss. ά. p. 1404. Add. Kuhnium ad Polluc. VII. 100. e Xenophonte I. Cyrip. p. 190. et Eustathio in Iliad. φ'. p. 1229. hoc illustrantem. De eo, quod paullo post ἄμπελον περὶ τὸ ἱερὸν memorat, vid. Spanhem. ad Callimach. Hymn. in Pallad. v. 61. Duck.

Ἧι καιρὸς ἦν] Verti potest; ubi opportunum esset. Quippe et de loco καιρὸς dicitur, ut vulnus καίριον, et Noster ἐπίκαιρα χωρία. Hic tamen verterim, ubi posset, i. e. ubi 1) locus ferret, 2) liceret, nefas non esset; quia addit: ubi nil sacri ædificatum esset. Ita ἠκαιρεῖσθε, Phil. 4. 10. non poteratis; nam *occasio* quidem mittendi non poterat non suppeditare. Baver.

Ταύτην εἰργάζοντο] Possis ταύτην referre ad στοὰν, ut sit, porticum collapsam refecerunt. Si tamen ἡμέραν intelligas, varietatem porro nota: ταύτην, antea τρίτῃ, inde τετάρτην, tum Genitivo, πέμπτης. Idem.

Μέχρις ἀρίστου] Μέχρις etiam hoc in loco Mss. Vid. ad pag. 216. Wass.

Μέχρις ἀρίστου] Nugatur Schol. negans, de vespertina cœna intelligi posse, quia *dies* commemorentur. Nemone ergo dixerit; illa *die* cœnavi, vel non cœnavi? Quid ergo vespera est, nisi pars diei? Baver.

Οἱ πλεῖστοι] Male Int. vertendum simpl. plerique. Abr. 466. Gottl.

μένων ἔτι, καθίστατο φύλακάς τε, καὶ τὰ περὶ τὸ προτείχισμα, ὅσα ἦν ὑπόλοιπα, ὡς χρῆν ἐπιτελέσαι.

στα'. 91. Οἱ δὲ Βοιωτοὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ξυνελέγοντο ἐς τὴν Τάναγραν· καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ πασῶν τῶν πόλεων παρῆσαν, καὶ ᾔσθάνοντο τοὺς Ἀθηναίους προσχωροῦντας ἐπ' οἴκου, τῶν ἄλλων Βοιωταρχῶν, οἵ εἰσιν ἕνδεκα, οὐ ξυνεπαινούντων μάχεσθαι, ἐπειδὴ οὐκ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ἔτι εἰσί· (μάλιστα γὰρ ἐν μεθορίοις τῆς Ὠρωπίας οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν, ὅτε ἔθεντο τὰ ὅπλα,) Παγώνδας ὁ Αἰολάδου Βοιωταρχῶν ἐκ Θηβῶν μετ' Ἀριανθίδου τοῦ Λυσιμαχίδου, καὶ ἡγεμονίας οὔσης αὐτοῦ, βουλόμενος τὴν μάχην ποιῆσαι, καὶ νομίζων ἄμεινον εἶναι κινδυνεῦσαι, προσκαλῶν ἑκάστους κατὰ λόχους, ὅπως μὴ ἀθρόοι ἐκλίποιεν τὰ ὅπλα, ἔπειθε τοὺς Βοιωτοὺς ἰέναι ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τὸν ἀγῶνα ποιεῖσθαι, λέγων τοιάδε.

στβ'. 92. "ΧΡΗΝ μὲν, ὦ ἄνδρες Βοιωτοὶ, μηδ' εἰς ἐπίνοιάν τινα ἡμῶν ἐλθεῖν τῶν ἀρχόντων, ὡς οὐκ εἰκὸς, Ἀθηναίοις, ἢν

Καθίστατο φύλακάς τε, καὶ—ὡς χρῆν ἐπιτελέσαι] Unde pendet Infinit. ἐπιτελέσαι; putem, a καθίστατο, cui sit additum τε, cui respondeat καὶ, ad ἐπιτελ. ut sit: constituit custodes, et, ἐπιτελέσαι, scil. εἰς τὸ, vel pro ἐπιτελέσοντας, perfecturos, ad perficiendum. Tunc comma pones post χρῆν. Aut e verbis ὡς χρ. ἐπιτελέσαι, intell. ἐπετέλεσε· nisi forte ita legendum. BAVER.

Προσχωροῦντας ἐπ' οἴκου] Mss. προχωροῦντας. Vid. Cap. præced. WASS. Quærendum est, an Græci dicant προσχωρεῖν ἐπ' οἴκου, pro *domum redire*, vel *discedere*. Mihi videtur præferenda lectio omnium Mss. DUCK.

Προσχωροῦντας] Abr. scribit p. 456. Dil. ut προσχωρεῖν locum tueatur suum, dictum foret breviter pro: ὡς ᾔσθοντο τοὺς Ἀθην. πρὸς τοῖς ψιλοῖς καὶ αὐτοὺς χωροῦντας ἐπ' οἴκου, ut cognoverunt Athen. itidem, quod jam fecerant levis armaturæ copiæ, domum se *recipere*. Verum, quum, eos istud non fecisse, pateat, ex sequ. leg. e Codd. προχωροῦντας. G.

Προσχωροῦντας ἐπ' οἴκου] Mirus vero est Abresch. et molestus cum suis particulis. Bene est, quod hic semet arguit, ex re quidem ipsa; at vocabulo arguatur, etiamsi res sit ita gesta. Ubi enim προσχωρεῖν notat, *simul*, cum altero, ejus exemplo, abire? προσχωρεῖν est prosimplici χωρεῖν, ut C. 87. προσαναγκάζειν· vel sign. decedere, admoveri propius ad locum: quasi χωρεῖν πρὸς τὸν οἶκον· προχωρεῖν quidem hic minus placet; ἀποχωρεῖν vel ἀναχωρεῖν apta sint. BAVER.

Βοιωταρχῶν] Scil. εἷς ὤν· si quidem est Genit. Nominis; possit tamen et particip. esse quasi verbi, Βοιωταρχεῖν· ἐκ Θηβῶν est pro Θηβαῖος· vel supple, ἀποσταλεὶς, ἐλθών. BAVER.

Βουλόμενος] Scil. αὐτούς. Interpretes non distinxit μάχην et ἀγῶνα ποιεῖσθαι. GOTTL.

Βουλόμ. μάχην ποιῆσαι] Activum pro Medio, ποιεῖσθαι. Sed unde repetit Gottl. αὐτοὺς; Nam et remotiores sunt illi alii, quam qui hic intelligantur; nec βουλόμενος cum Infinit. aliter quisquam intellexerit, quam, ut ille βουλόμενος ipse voluerit facere, quod notet verbum in Infinitivo adjectum. Quid vero? Nonne et ipse volebat pugnam committere? Deinde nescio, cur distingui velit, aut qui distinguat ἀγῶνα et μάχην. Certe L. 2. 83. ἀγῶνα ποιήσομαι est, prælium navale committam. Hic denique quid ad rem? Aliud est c. 92. ἐπὶ τὸ ἔσχατον ἀγῶνος ἐλθεῖν· ubi de *universo* certamine sermo; hic de prœlio tantum. BAVER.

Κατὰ λόχους] Gr. inepte κατὰ τάχος. W.

Ἐς ἐπίνοιάν τινα ἡμῶν ἐλθεῖν] Τινὰ pro τινός. Hudson. non male. Sed scripti cum editis. WASS. Hudsonus sequutus est Portum, qui in Commentar. hanc enallagen statuit. Si oratio postulat genitivum τινὸς, ita defendi possunt omnes solœcismi. Non negaverim posse dici τοῦτό μου εἰς ἐπίνοιαν ἦλθε. Sed cur non etiam dici possit ἐγὼ εἰς ἐπίνοιαν τούτου ἦλθον? Certe nihil interest inter phrasin, qua hic utitur Thucydides, εἰς ἐπίνοιάν

ἄρα μὴ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ἔτι καταλάβωμεν αὐτοὺς, διὰ μάχης ἐλθεῖν. τὴν γὰρ Βοιωτίαν, ἐκ τῆς ὁμόρου ἐλθόντες, τεῖχος ἐνοικοδομησάμενοι μέλλουσι φθείρειν. καὶ εἰσὶ δήπου πολέμιοι, ἐν ᾧ τε ἂν χωρίῳ καταληφθῶσι, καὶ ὅθεν ἐπελθόντες πολέμια ἔδρασαν. νυνὶ δ᾽, εἴτῳ καὶ ἀσφαλέστερον ἔδοξεν εἶναι, μεταγνώτω. οὐ γὰρ τὸ προμηθὲς, οἷς ἂν ἄλλος ἐπίῃ, περὶ τῆς σφετέρας ὁμοίως ἐνδέχεται λογισμὸν, καὶ ὅστις τὰ μὲν ἑαυτοῦ ἔχει, τοῦ δὲ πλείονος ὀρεγόμενος, ἑκὼν τινι ἐπέρχεται. πάτριόν τε ὑμῖν, στρατὸν ἀλλόφυλον ἐπελθόντα, καὶ ἐν τῇ οἰκείᾳ, καὶ ἐν τῇ τῶν πέλας ὁμοίως ἀμύνεσθαι. Ἀθηναίους δὲ, καὶ προσέτι ὁμόρους ὄντας, πολλῷ μάλιστα δεῖ. πρός τε γὰρ τοὺς ἀστυγείτονας πᾶσι τὸ ἀντίπαλον, καὶ ἐλεύθερον καθίσταται. καὶ πρὸς τούτοις γε δὴ, οἳ καὶ μὴ τοὺς ἐγγὺς, ἀλλὰ

τινα ἡμῶν ἐλθεῖν, et eam, qua III. 46. Χρὴ προκαταλαμβάνειν, ὅπως μηδ᾽ ἐς ἐπίνοιαν τούτου ἴωσι, *prævenire, ut ne quidem in cogitationem hujus rei veniant.* Duck.

Καταληφθ.—ὅθεν—ἔδρασαν] Nota 1) variatos modos, καταληφθῶσι, et ἔδρασαν, pro δράσωσι· 2) ὅθεν p. ὁποθενοῦν, undecunque. Bauer.

Οὐ γὰρ τὸ προμηθὲς] Sententiam pulchre exponit Scholion Cod. Cass. Ἡ προμήθεια τοῦ μέλλοντος, καὶ ἡ πρόνοια οὐχ ὁμοίου χρήζει διαλογισμοῦ τῶν τε ὑπερμαχούντων τῆς ἰδίας γῆς, καὶ τῶν ἐχόντων μὲν τὴν ἰδίαν, ὀρεγομένων δὲ γῆς ἀλλοτρίας, καὶ ἐπιόντων. ἐμφαίνει δὲ, ὅτι χρὴ ἡμᾶς ὑπερμαχοῦντας τῇ ἡμῶν αὐτῶν τόλμῃ χρήσασθαι, καὶ ἀπονοίᾳ μᾶλλον, ἤπερ λογισμῷ. Duck.

Οἷς—ἐπίῃ—καὶ ὅστις—ἐπέρχεται] i. e. παρ᾽ ἐκείνοις, οἷς, rel. et, παρ᾽ ἐκείνῳ, ὅστις, rel. Alioqui non congruerit additum, τὸ προμηθὲς ἐνδέχεται, locum habet cura. Aut dictum pro, εἴ τισιν ἄλλος ἐπίῃ, et, εἴτις ἐπέρχεται. Et rursus variati Modi, ἐπίῃ et ἐπέρχεται. Ceterum Schol. ad h. l. vs. 5. corrigendum est primo in verbis, ἄλλος τρέχει, leg. ἄλλως. Deinde in verbis, ὥσπερ οἱ Ἀθην. μᾶλλον προμηθητέον, quæ, loco haud dubie mota, revocentur ad init. post verba textus, ἄλλος ἐπίῃ· ubi tam bene cohæreant, quam hic male. B.

Στρατὸν ἀλλόφυλον ἐπελθόντα] Ἀλλότριον, quod habet Reg. sine dubio ex interpretatione est. Ἀλλόφυλος crebro est apud Thucydidem. Vid. I. 2. IV. 86. Ibid. Cap. 64. Τοὺς δὲ ἀλλοφύλους ἐπελθόντας ἀθρόοι, ἢν σωφρονοῦμεν, ἀμυνούμεθα. Duck.

Τῶν πέλας γῇ] i. e. aliorum; non utique, finitimorum; quippe ὅμοροι statim distinguuntur et nominatim excerpuntur, addito, προσέτι. Ergo et non ὅμοροι tamen sunt πέλας, alii. Bauer.

Πολλῷ μάλιστα] Πολλῷ μᾶλλον dicit Thucydides IV. 114. Πολὺ μᾶλλον III. 12. et Παραπολὺ μᾶλλον VIII. 6. Sed πολλῷ μάλιστα etiam e Pausania adnotavit Budæus Commentar. pag. 395. Ἐμοὶ δὲ παρέσχε μὲν καὶ τοῦτο θαυμάσαι· παρέσχε δὲ πολλῷ μάλιστα Αἰγυπτίων ὁ κολοσσός. Locus est in Attic. Cap. XLII. Itaque non est habenda ratio scripturæ Cod. C. qui hic exhibet πολλῷ μᾶλλον. Sequentium verborum πρός τε γὰρ τοὺς ἀστυγείτονας sententiam Interpretum versiones magis obscuram faciunt, quam explicant. Scholiastes eam recte videtur exponere *quicumque finitimis repugnant, eo ipso libertatem tuentur ac conservant.* Duck.

Πρός τε γὰρ] Nam resistentia adversus vicinos omni ex parte (πᾶσι) et efficit, ut libertas constet. Ita mihi videtur int. Heilm. *Denn auf den Widerstand, den ein Staat seinem Nachbar bieten kann, beruhet die Entscheidung seiner Freyheit.* Gottl.

Τὸ ἀντίπ. ἐλεύθ. καθίστ.] Neutrum potest esse pro Masculino: οἱ ἀντίπαλοι ἐλεύθεροι καθίστανται, liberi sunt, libertatem suam tuentur a vicinis, qui parati sint et possint iis resistere, viribus et certamine belli æquari. Possit tamen et esse pro Substant. quasi; ἡ ἀντιπαλία ἐστὶν ἐλευθερία, par comparatio virium et animi fortis est libertas, i. e. vis libertatis tuendæ. ἐλεύθερον hic est prædic. τοῦ ἀντιπάλου· καθίστασθαι sign. *esse.* Quodsi Neutr. suo sensu notet statum ἀντίπαλον, ἐλεύθερον acceperis cum effectu, p. ἐλευθεροποιὸν, ἐλευθεροῦν, vel ἐλευθερῶσον, liberos præstiturum. Bauer.

Καὶ πρὸς τούτοις γε δὴ] Scholiastes putat τὸ

καὶ τοὺς ἄπωθεν πειρῶνται δουλοῦσθαι, πῶς οὐ χρὴ καὶ ἐπὶ τὸ ἔσχατον ἀγῶνος ἐλθεῖν; (παράδειγμα δὲ ἔχομεν τούς τε ἀντιπέρας Εὐβοέας, καὶ τῆς ἄλλης Ελλάδος τὸ πολὺ, ὡς αὐτοῖς διάκειται.) καὶ γνῶναι, ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις οἱ πλησιόχω-

πρὸς cum tertio casu hic idem esse, quod *præterea*, præter ea scil. quæ dicta sunt; ut sæpe alibi. Sed ita sequens oratio pendebit, nec nisi molestis et longe quæsitis supplementis expleri poterit. Interpretes Latini recte verterunt *adversus*. Sed tamen suspectum est mihi hac significatione πρὸς cum dativo. Non desunt exempla hujus constructionis apud Poëtas, sed in πεζογράφοις ea admodum rara esse mihi persuadeo, ac dubito, an Thucydides scripserit πρὸς τούτους. Nam non ἀγὼν et ἀγωνίζεσθαι πρός τινι, sed πρός τινα, solet dici. Demosthenes de Corona pag. 146. Ἑώρων δ' αὐτὸν τὸν Φίλιππον, πρὸς ὃν ἡμῖν ὁ ἀγὼν, et pag. 179. Τάδε τοῦ Φιλίππου, πρὸς ὃν ἦν ἡμῖν ὁ ἀγὼν, σκέψασθε πῶς. Ibid. p. 135. πρὸς ἀλλήλους ἀγωνίζεσθαι. Thucyd. 1. 36. ἕξετε πρὸς αὐτοὺς πλείοσι ναυσὶ ταῖς ὑμετέραις ἀγωνίζεσθαι. Duck.

Πρὸς τούτοις] Abr. probat cum Duck. τούτους, non quod ex Schol. int. oratio pendeat, sed quia h. verba argumentum contineant, a minori ad majus, et suadeant voculæ γε δὴ, i. e. certe. Notat quoque, Thuc. qui variet mire orationem, hic quater adhibuisse. G.

Πρὸς τούτοις γε δὴ, οἵ, rel.] Lectioni πρὸς τούτους, quæ congruat verbis, ἐπὶ τὸ ἔσχ. ἀγ. ἐλθεῖν, ubi πρὸς notet *contra*, adversus, obstat tamen καὶ præmissum: debebat, πρὸς δὲ τούτους. Argumentum Abr. a minori ad majus multo magis insit in notione πρὸς τούτοις, *insuper*; nam πρὸς τούτους, si ita legeris, utique referendum ad verba, ἐπὶ τ. ἔσχ. ἀγ. ἐλθεῖν. Quid multa? Difficultas est in relativo, οἵ, quod explicanti, ex more Nostri, pro εἴ τινες; cesset omnis dubitatio, et sensus sit: insuper vero, multo magis, si qui — conentur, nonne oportet ad extremum certare? Bauer.

Οἳ καὶ μὴ τοὺς ἐγγὺς, ἀλλὰ καὶ] Omnes Interpretes supplent μόνον. Et videtur id omnino desiderari, ut vel particulæ ἀλλὰ καὶ indicant. Nam infinitis locis invenias οὐ μόνον, ἀλλὰ καί. Stephanus in Append. ad Script. de Dialect. p. 104. Luciani tria loca, et singula Xenophontis, ac Thucydides III. 40. ξύγγνωμον δέ ἐστι τὸ ἀκούσιον, adfert, in quibus desiderari putat μόνον. Sed non necessarium est in iis omnibus ellipsin statui. Camerarius, et alii quidam Docti, idem sentiunt de hoc Actor. Apost. V. 4. Οὐκ ἐψεύσω ἀνθρώποις, ἀλλὰ τῷ Θεῷ. Sed ne hic quidem locus supplemento illo indiget. In illo autem, quod est in Epist. ad Rom. IV. 9. Ὁ μακαρισμὸς οὖν οὗτος ἐπὶ τὴν περιτομὴν, ἢ καὶ ἐπὶ ἀκροβυστίαν; deesse μόνον non sine ratione dicit Stephanus l. d. et adnotarunt ibi Docti Interpretes. In Latinis scriptoribus, maximeque Jurisconsultis, non valde infrequens est ellipsis adverbiorum *solum* et *tantum*, sequentibus particulis *sed etiam*. Liv. XXVIII. 11. "Ut non *præda*, sed *armati* quoque *in periculo fuerint*." Ita ibi e Mss. Gronovius. Add. Cujac. IX. Obs. 17. et XIV. 11. Anton. Augustin. II. Emendat. 1. et Scaliger. ad Varron. III. de re Rust. 9. Augustinus dicit Græcam formam loquendi esse; sed nec ipse, nec quisquam eorum, qui Commentarios ad Nov. Testam. scripserunt, quos quidem viderim, hoc ullius Græci Scriptoris testimonio confirmat. Unde non absurde colligi potest, non obviam esse in Græcorum scriptis hanc ellipsin. Nam quæ Vir eruditus in libello de Ellipsi Græca observat, non similia sunt, quum in iis non sit καὶ ἀλλά· ac ne quidem satis apertum est, an in iis desit, quod ille vult, οὐ μόνον. Eadem ratio est locorum Luciani, Xenophontis, et Thucydidis apud Stephanum, præterquam, quod is ibi non in priore, sed posteriore membro orationis supplet μόνον. Duck.

Ὡς αὐτοῖς διάκειται] Scholion Cod. Cass. conjungit utramque interpretationem Porti. Nam ita hoc exponit, ὡς αὐτοῖς ὑποτέτακται, ὡς ἔχει πρὸς αὐτούς. Sed nullum habeo exemplum τοῦ διακεῖσθαι pro ὑποκεῖσθαι, et ὑποτετάχθαι. Hæc autem, παράδειγμα δὲ — διάκειται, per parenthesin interponuntur, et γνῶναι pendet a χρή. Duck.

Ὡς αὐτοῖς διάκειται] Schol. sensum docet tantum, non explicat; nam fallatur, qui cogitet, διακεῖσθαι hic significare ὑποκεῖσθαι: potius expl. potuisset ὡς διετέθη ὑπ' αὐτῶν. v. Abresch. 460. Heilm. dicit τὸ αὐτοῖς posse ad Eubœenses et Athen. referri. Si ad illos, int. posse πράγματα, sin ad hos: ἡ γνώμη. Difficile esse, hoc decernere. Refero equidem ad Ath. Gottl.

Παράδειγμα — — ὡς διάκειται] Hæc verba, ut Parenthesin, uncinis inclusi; quod neque a Dukero factum, neque ab Intpp. notatum mireris, ubi clarum sit, γνῶναι δὲ, post Parenth. referri ad ἐλθεῖν, ante Parenth. et cum hocce verbo pendere a χρή. Bauer.

Ὡς αὐτοῖς διάκειται] Αὐτοῖς est pro ὑπ' αὐτῶν, quomodo *ab illis* affecta, tractata sit, quo statu per illos agat, *wie es zugerichtet ist*. Ac fortasse sit, cui non displiceat, τὰ πράγματα

ροι περὶ γῆς ὅρων τὰς μάχας ποιοῦνται· ἡμῖν δὲ ἐς πᾶσαν, ἢν νικηθῶμεν, εἷς ὅρος οὐκ ἀντίλεκτος παγήσεται. εἰσελθόντες γὰρ, βίᾳ τὰ ἡμέτερα ἕξουσι. τοσούτῳ ἐπικινδυνωτέραν ἑτέρων τὴν παροίκησιν τῶνδε ἔχομεν. εἰώθασί τε οἱ ἰσχύος που θράσει τοῖς πέλας, ὥσπερ Ἀθηναῖοι νῦν, ἐπιόντες, τὸν μὲν ἡσυχάζοντα, καὶ ἐν τῇ ἑαυτοῦ μόνον ἀμυνόμενον, ἀδεέστερον ἐπιστρατεύειν, τὸν δὲ ἔξω ὅρων προαπαντῶντα, καὶ, ἢν καιρὸς ᾖ, πολέμου ἄρχοντα, ἧσσον ἑτοίμως κατέχειν. πεῖραν δὲ ἔχομεν ἡμεῖς αὐτοῦ ἐς τούςδε. νικήσαντες γὰρ ἐν Κορωνείᾳ αὐτοὺς, ὅτε τὴν γῆν, ἡμῶν στασιαζόντων, κατέσχον, πολλὴν ἄδειαν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ μέχρι τοῦδε κατεστήσαμεν. ὧν χρὴ μνησθέντας ἡμᾶς, τούς τε πρεσβυτέρους ὁμοιωθῆναι τοῖς πρὶν ἔργοις, τούς τε νεωτέρους, πατέρων τῶν τότε ἀγαθῶν γενομένων παῖδας, πειρᾶσθαι μὴ αἰσχύναι τὰς προσηκούσας ἀρετάς· πιστεύσαντας δὲ τῷ θεῷ, πρὸς ἡμῶν ἔσεσθαι, οὗ τὸ ἱερὸν ἀνόμως τειχίσαν-

supplere, ut αὐτοῖς referatur ad Eubœenses: quo statu iis eorum res sit. Mihi quidem minus placet, memori, διακεῖσθαι ad homines ipsos fere referri, non ad rem vel statum. Baver.

Εἷς ὅρος οὐκ ἀντίλεκτος] Agnoscit Pollux V. 153. Wass. Et II. 120, Scholia Cod. Cass. ita exponunt: Ὡς μηδένα ὅλως ἐν πάσῃ τῇ γῇ ἡμῶν ὅρον ἀναμφισβήτητον πρὸς αὐτοὺς καταλειφθῆναι. ἐξ οὗ δηλοῦται, ὅτι πᾶσαν καταδουλώσονται τὴν Βοιωτίαν. Duck.

Εἷς ὅρος] Ironice intelligendum: terminus erit terræ nostræ, ut *nihil* retineamus. (Simul voc. εἷς habet notionem certi, immoti: ut Lat. *unum* scio, i. e. hoc quidem certo scio. Ita Ps. 62. 12. *unum* locutus est Deus, i. e. certum, ratum.) Horat. Carm. I. 28. 16. *calcanda* semel *via lethi*, i. e. utique, inevitabiliter. Tales antitheses ironicas in Prophetis sæpius referas, ubi Judæorum delicta, voluptates, bona, quorum abusu deliquerint, tanquam festa, epulæ, rel. transferantur ad pœnæ significationem. Ita apud Jerem. Sabbata transferuntur ad cessationem agriculturæ ob vastitatem bello inductam; et instituta, leges, Ezech. 20. 20. 25. Job. 23. 12. 14. primo de lege, deinde de malis, adhibentur. Εἰς πᾶσ. γῆν sign. *qua* regionem nostram, de illa, de ejus possessione, vel pro genit. τῆς πάσης. Baver.

Ἐπικινδυνωτέραν ἑτέρων τὴν παροίκησιν τῶνδε] Portus: *istorum propinquitas nobis magis, quam aliis, est periculosa.* Immo *aliorum.* Schol. Cass. τοσοῦτον . . . τούτων γειτνίασιν . . . φοβερώτερον ἤπερ τῶν ἄλλων, οἷς γειτνιῶμεν. Sic quoque Stephanus, et Acacius. Nam supplendum est τῆς τῶν ἑτέρων παροικήσεως. D.

Εἰώθασί τε—κατέχειν] Stobæus pag. 364. ubi est δὲ καὶ ἔξω, quod et sententiam adjuvat. Wass. Κατέχειν Valla vertit *coërcere.* Hac significatione est III. 62. et alibi: sed ea sententiæ hujus loci non bene convenit. Κατέχειν τινὰ an Græci dicant, aliquem *bello premere*, ut Portus vertit, non scio. Melius Gesnerus in Stobæo, *sustinere*, ut Budæus in Polybio κατέχειν τὴν ἐπιφορὰν τῶν πολεμίων. Duck.

Εἰώθασι—κατέχειν] Æm. Portus: bello premere. Sed non probantibus Duck. et Abr. (p. 460.) Valla vertit coërcere: sed nec hoc probandum. Duck. sustinendi vi capit: Abr. vero ingruendi, urgendi, instandi, ut de imbribus, ventis, terræ motibus, similibusque usitatum. v. Gloss. Reisk. suspicatur scriptum fuisse κατατρέχειν. G.

Κατέχειν] Metonymice dictum, pro, πειρᾶν κατέχειν, conari eos occupare. Simplicissimum hoc, et ex more Thuc. Nec minus tamen simpliciter acceperis, occupare, bello velut districtos tenere, exercere, fatigare. Illud præplacet. Baver.

Πρεσβ. ὁμ. τ.—ἔργοις] Metonymia rursus, πρεσβυτέρους pro ἔργοις τ. πρεσβυτέρων. Sæpius hoc jam notavimus. Baver.

Τῷ θεῷ] Sc. αὐτὸν πρὸς ἡμῶν ἔσεσθαι. G.

Πιστεύσαντας τῷ θεῷ, rel.] Ad distracta pertinet, cum specie Pleonasmi: ut, cum dicunt, nescio *eum*, ubi sit. Vid. Ind. v. *Distract.* Possis et supplere, ὥστε — ἔσ. nempe, ut ὥστε explicet. Baver.

τες νέμονται, καὶ τοῖς ἱεροῖς, ἃ ἡμῖν θυσαμένοις καλὰ φαίνεται, ὁμόσε χωρῆσαι τοῖσδε, καὶ δεῖξαι, ὅτι, ὧν μὲν ἐφίενται, πρὸς τοὺς μὴ ἀμυνομένους ἐπιόντες, κτάσθωσαν· οἷς δὲ γενναῖον, τήν τε αὑτῶν αἰεὶ ἐλευθεροῦν μάχῃ, καὶ τὴν ἄλλων μὴ δουλοῦσθαι ἀδίκως, ἀναγώνιστοι ἀπ᾽ αὐτῶν οὐκ ἀπίασι."

στγ΄. 93. Τοιαῦτα ὁ Παγώνδας τοῖς Βοιωτοῖς παραινέσας, ἔπεισεν ἰέναι ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους. καὶ κατὰ τάχος ἀναστήσας ἦγε τὸν στρατόν· (ἤδη γὰρ καὶ τῆς ἡμέρας ὀψὲ ἦν·) καὶ ἐπειδὴ προσέμιξεν ἐγγὺς τοῦ στρατεύματος αὐτῶν, ἐς χωρίον καθίσας, ὅθεν, λόφου ὄντος μεταξὺ, οὐκ ἐθεώρουν ἀλλήλους, ἔτασσέ τε καὶ παρεσκευάζετο ὡς ἐς μάχην. τῷ δὲ Ἱπποκράτει ὄντι περὶ τὸ Δήλιον, ὡς αὐτῷ ἠγγέλθη, ὅτι Βοιωτοὶ ἐπέρχονται, πέμπει ἐς τὸ στράτευμα, κελεύων ἐς τάξιν καθίστασθαι· καὶ αὐτὸς οὐ πολλῷ ὕστερον ἐπῆλθε, καταλιπὼν ὡς τριακοσίους ἱππέας περὶ τὸ Δήλιον, ὅπως φύλακές τε ἅμα εἶεν, εἴ τι ἐπίοι αὐτῷ, καὶ τοῖς Βοιωτοῖς, καιρὸν φυλάξαντες, ἐπιγένοιντο ἐν τῇ μάχῃ. Βοιωτοὶ δὲ πρὸς τούτους ἀντικατέστησαν τοὺς ἀμυνομένους· καὶ

Ἱεροῖς] Substitui vult huic verbo Reisk. ἱερείοις. Gottl.

Καὶ δεῖξαι ὅτι—κτάσθωσαν] H. Stephanus: *se obtinere debere.* Fr. Portus: ἀντὶ τοῦ κτᾶσθαι δυνήσονται, ἢ ἄλλο τὶ ὅμοιον. Videbunt docti an etiam ex aliis probatis Scriptoribus hujusmodi quid proferri possit. Nam quod Poëtæ dicunt, οἶσθ᾽, ὃ δρᾶσον, pro δράσεις, huic non est simile. Sed κτάσθωσαν pro futuro κτήσονται poni apertum est. Duck.

Κτάσθωσαν] Duck. pro κτήσονται. Abr. pro δεῖξαι, ὅτι κτᾶσθαι αὐτοὺς δεῖ. Hanc vim Imper. probari loco Paulli Rom. III. v. 4. γενέσθω ὁ θεὸς ἀληθὴς—Imper. poni pro Fut. non putat Abr. 462. et erudite exemplis impugnavit. Abr. quoque expl. putat, ut intelligatur εἰρων. "quando volunt, acquirunto, s. obtinento. v. Baver. diss. p. 34. lit. c." Gottl.

Ὅτι—κτάσθωσαν] Non multum hic laborandum, Imper. est: *liceat,* (licere) illis—tenere: *sie mögen behalten.* Imperativi autem pro Futuro positi, quod agnoscere non vult Abresch. exemplum sit, inter alia, clarum satis, Luc. 6. 23. *Gaudete in illa die et exultate;* i. e. gaudebitis olim et exultabitis; nempe, si illa dies ibi est, ut solet, adventus Christi judicis; ita enim malim interpretari, quam, *illo tempore,* nempe, quo vos ita vexent. Baver.

Ἀναγώνιστοι] Cl. ἀνανταγώνιστοι, quomodo Noster supra II. 45. Herodianus, Joseph. p. 1301. Illud tamen apud Platonem et Xenoph. extat. Hesychius tantum agnoscit ἀνανταγώνιστος, ἀήττητος. ἀναγώνιστος tantum Pollux: neuter auctorem prodit. Scriptura Cl. a Thucyd. et ejus æmulis adserta mihi placet. Wass. Est etiam apud Lucianum, qui Thucydideis crebro utitur, Dial. mort. pag. 321. et Hermotim. 537. D.

Ἀπίασι] Sic Lat. *abire,* impune abire. Abr. 464. Gottl.

Προσέμιξεν ἐγγ.] Hic simpliciter est, accessit, propius venit. Alioqui προσμίγνυσθαι est, manum conserere. Baver.

Ὡς αὐτῷ ἠγγέλθη] Abundat αὐτῷ, ut sæpe apud alios. Turbam locorum congesserunt Viri docti ad Matth. IV. 16. V. 40. et XXI. 41. Duck.

Τῷ δε Ἱππ. ὡς ἠγγ. αὐτῷ] Aut redundat αὐτῷ, aut anacoluthon est, τῷ Ἱπποκράτει, pro, ὁ Ἱπποκράτης. Baver.

Πέμπει ἐς τὸ στράτευμα κελεύων ἐς τάξιν καθίστασθαι] Κελεύων deest Cod. Ar. haud ineleganter. Wass. Si unus alterve bonus Codex adsentiretur, non rejicerem illam scripturam. Euripid. Iphigen. in Aul. v. 360. Καὶ πέμπεις ἑκὼν—σῇ δάμαρτι παῖδά σὴν δεῦρ᾽, ἀποστέλλειν. Sed nihil movendum est. Thucyd. II. 81. Παρά τε Φορμίωνα ἔπεμπον κελεύοντες ἀμύνειν. quod ibi frustra sollicitari a Stephano ex hoc loco liquet. D.

ἐπειδὴ καλῶς αὐτοῖς εἶχεν, ὑπερεφάνησαν τοῦ λόφου, καὶ ἔθεντο τὰ ὅπλα, τεταγμένοι ὥσπερ ἔμελλον, ὁπλῖται ἑπτακισχίλιοι μάλιστα, καὶ ψιλοὶ ὑπὲρ μυρίους, ἱππῆς τε χίλιοι, καὶ πελτασταὶ πεντακόσιοι. εἶχον δὲ δεξιὸν μὲν κέρας Θηβαῖοι, καὶ οἱ ξύμμοροι αὐτοῖς· μέσοι δὲ, Αλιάρτιοι, καὶ Κορωναῖοι, καὶ Κωπαιῆς, καὶ οἱ ἄλλοι οἱ περὶ τὴν λίμνην· τὸ δὲ εὐώνυμον εἶχον Θεσπιῆς, καὶ Ταναγραῖοι, καὶ Ορχομένιοι. ἐπὶ δὲ τῷ κέρᾳ ἑκατέρῳ οἱ ἱππῆς καὶ ψιλοὶ ἦσαν. ἐπ᾽ ἀσπίδας δὲ πέντε μὲν καὶ εἴκοσιν οἱ Θηβαῖοι ἐτάξαντο· οἱ δὲ ἄλλοι, ὡς ἕκαστοι ἔτυχον. αὕτη μὲν Βοιωτῶν παρασκευὴ καὶ διάκοσμος ἦν.

στδ΄. 94. Αθηναῖοι δὲ, οἱ μὲν ὁπλῖται ἐπὶ ὀκτὼ πᾶν τὸ στρατόπεδον ἐτάξαντο, ὄντες πλήθει ἰσοπαλεῖς τοῖς ἐναντίοις· ἱππῆς δὲ ἐφ᾽ ἑκατέρῳ τῷ κέρᾳ. ψιλοὶ δὲ, ἐκ παρασκευῆς μὲν ὡπλισμένοι, οὔτε τότε παρῆσαν, οὔτε ἐγένοντο ἐν τῇ πόλει·

Ἔθεντο τὰ ὅπλα] i. e. in acie constiterunt. Delirat Schol. cum explicat, περιέθεντο· serum vero in acie; qui præsertim armati venissent. Baver.

Ὑπὲρ μυρίους] Πεζοὺς εἶχε οὐ πολὺ λείποντας τῶν δισμυρίων, ἱππεῖς δὲ περὶ χιλίους. οἱ δ᾽ Ἀθηναῖοι τῷ πλήθει μὲν ὑπερεῖχον τῶν Βοιωτῶν. Diodor. XII. 321. d. et προεμάχοντο πάντων οἱ παρ᾽ ἐκείνοις ἡνίοχοι καὶ παραιβάται καλούμενοι, ἄνδρες ἐπίλεκτοι τριακόσιοι. Wass.

Τὸ δεξ. κέρας εἶχον] Pergere poterat, τὸ μέσον εἶχον; sed variavit, more suo, μέσοι ἦσαν. Baver.

Καὶ οἱ ξύμμοροι αὐτοῖς] Henr. Stephanus scribit, in Lexic. adferri σύμμορος e Thucydide, et verti *socius*, ex interpretatione Vallæ: sed sibi suspectum esse hac significatione, ubicumque legatur, et magis rationi consentaneum esse, ut scribatur σύμμοιρος. Non magis, quam Stephanus, scio qui sint σύμμοροι. Harpocration in συμμορία ex Hyperide tradit, τοὺς δημοποιήτους Athenis etiam in συμμορίας relatos fuisse, et Pollux VIII. 144. ex eodem Hyperide μετοικικῆς συμμορίας ταμίαν memorat. Unde cogitabam, etsi συμμορία proprie ad civitatem Atticam pertinet, tamen Thucydidem fortassis συμμόρους vocasse eos, qui civitate a Thebanis donati erant, vel inquilinos. Sed nihil adfirmo. Duck.

Εἶχον—ξύμμοροι] Verbum ignotum doctis viris. Abr. putat, ξύνοροι aut ξυνόμοροι, nisi Græv. cod. lectio ξύμμαχοι non valeat. In loco ipso commutata oratio ἔχειν, εἶναι et τάξασθαι not. Gottl.

Ξύμμοροι αὐτοῖς] Placet vero Abreschii, ξυνόμοροι. Ξυμμορίας tamen si novimus: quidni et ξύμμοροι dicantur? quæ ξυμμορίαι quod Atheniensium proprie dicantur, quidni et Thebanorum? Ita et Liv. Pœnorum Legiones appellat, more Romano loquens; et Carthaginis senatores alloquentem Hannonem facit Patres Conscriptos. Ita et ἀστυγείτονας Noster c. 92. Thebanorum, et omnium omnino, vocat, ut L. 1. qui tamen et ipsi Atheniensium proprie dicerentur. Baver.

Κορωναῖοι] Pag. 267. oppidum Κορώνεια. Ptolem. Κωρωνία. Hujus Civitatis Haliartus et Coronus, Thersandri filii, conditores fuere. Pausan. IX. 34. Κορόνεια apud Aristidem perperam scribitur II. 97. Urbs ad Heliconem sita erat juxta lacum Copaïdem, ubi Cephissus influit, XL. stadia aberat a monte *Libethrio*. Whelerus tamen in Itinerar. de situ ejus dubitat. Confer Xenoph. Hist. Gr. IV. p. 519. In Notit. Episc. Provinc. Helladis Achaïcæ recensentur Κορωνία, et Κορωνία Βοιωτίας. sunt enim et alia ejusdem nominis oppida in Messenia et Thessalia. De Peloponnesiaco loquitur Cantacuzenus p. 384. quando Κορώνης Episcopum legatis adscribit. Wass.

Ὡς ἕκαστοι ἔτυχον] Plene hic effertur; aliter verbum omittitur. Supra c. 25. Sed L. I. 15. 29. ὡς ἕκαστοι οἱ ἀστυγείτονες (sc. ἔτυχον ὄντες). v. Abr. 466. Gottl.

Ἀθηναῖοι δέ] De schemate Homerico, quod hic observat Scholiastes, vid. ad Cap. 70. Duck.

Ὄντες] i. e. *quamvis essent*, etsi erant. Baver.

οἵπερ δὲ ξυνεσέβαλον, ὄντες πολλαπλάσιοι τῶν ἐναντίων, ἄοπλοί τε πολλοὶ ἠκολούθησαν, ἅτε πανστρατιᾶς ξένων τῶν παρόντων καὶ ἀστῶν γενομένης· καὶ ὡς τοπρῶτον ὥρμησαν ἐπ' οἴκου, οὐ παρεγένοντο, ὅτι μὴ ὀλίγοι. καθεστώτων δὲ ἐς τὴν τάξιν ἤδη, καὶ μελλόντων ξυνιέναι, Ἱπποκράτης ὁ στρατηγὸς ἐπιπαριὼν τὸ στρατόπεδον τῶν Ἀθηναίων, παρεκελεύετό τε, καὶ ἔλεγε τοιάδε.

στε'. 95. "Ω ΑΘΗΝΑΙΟΙ, δι' ὀλίγου μὲν ἡ παραίνεσις γίγνεται, τὸ ἴσον δὲ πρός τε τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας δύναται, καὶ ὑπόμνησιν μᾶλλον ἔχει, ἢ ἐπικέλευσιν. παραστῇ δὲ μηδενὶ ὑμῶν, ὡς ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ οὐ προσῆκον τοσόνδε κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν. ἐν γὰρ τῇ τούτων, ὑπὲρ τῆς ὑμετέρας ὁ ἀγὼν ἔσται· καὶ ἢν νικήσωμεν, οὐ μή ποτε ὑμῖν Πελοποννήσιοι ἐς τὴν χώραν ἄνευ τῆς τῶνδε ἵππου ἐσβάλωσιν· ἐν δὲ μιᾷ μάχῃ τήνδε τε προσκτᾶσθε, καὶ ἐκείνην μᾶλλον ἐλευθεροῦτε. χωρήσατε οὖν ἀξίως ἐς αὐτοὺς τῆς τε πόλεως, ἣν ἕκαστος πατρίδα ἔχων πρώτην ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἀγάλλεται, καὶ τῶν πατέρων, οἳ τούσδε μάχῃ κρατοῦντες μετὰ Μυρωνίδου ἐν Οἰνοφύτοις, τὴν Βοιωτίαν ποτὲ ἔσχον."

στστ'. 96. Τοιαῦτα τοῦ Ἱπποκράτους παρακελευομένου, καὶ μέχρι μὲν μέσου τοῦ στρατοπέδου ἐπελθόντος, τὸ δὲ πλέον οὐκ ἔτι φθάσαντος, οἱ Βοιωτοὶ, παρακελευσαμένου καὶ σφίσιν ὡς διὰ ταχέων, καὶ ἐνταῦθα Παγώνδου παιωνίσαντος, επ-

Ὡς τοπρῶτον] Verti debet potius: et quandoquidem primum vel prius domum discesserant. Abr. 466. Reisk. malit, ἀπ' οἴκου, ut domo sua patriaque singuli excesserant. G.

Ἱπποκράτης ὁ στρατηγὸς] Huic Hipponicus Calliæ filius erat adjunctus, ut patet ex Andocidis oratione contra Alcibiadem. *Palmerius* Exercitat. pag. 52. Huds.

Δι' ὀλίγου.] Sc. λόγου. Gottl.

Γίγνεται] Fieri datur, conceditur. Abr. 466. Gottl.

Τὸ ἴσον—] Idem efficiet, sc. quam paullo longior oratio. Gottl.

Οὐ προσῆκον] p. adverb. οὐ προσηκόντως· vel accus. simpliciter positus, ac si sit, οὐ προσήκοντος, cum haud conveniat, cum ad nos nihil pertineat. Bauer.

Κίνδ. ἀναῤῥ.] Per Hypallagen, pro ἑαυτοὺς ἐς κίνδ. ἀναῤῥ. Bauer.

Προσκτ.—ἐλευθ.] Præsentia pro futuris, vel pro, δύνασθε προσκτᾶσθαι, ἐλευθεροῦν. B.

Χωρήσ. ἀξ. rel.] Trajecta verba, pro tali situ: χωρήσ. οὖν ἐς αὐτ. ἀξίως τ, πόλ. B.

Οἰνοφύτοις] Ita scribit Aristoteles Politic. V. 132. 19. Neque aliter Aristides Panath. p. 272. et alibi. Wass. Vide supr. I. 108. Duck.

Φθάσαντος] Sc. ἐπελθεῖν. et recte expl. Schol. καταλαβόντος. Lib. V. 3. ἀποσχὼν τεσσαράκοντα σταδίους μὴ φθάσαι ἐλθών. G.

Παιωνίσαντος] Apertum est, legendum esse παιωνίσαντες. Distinctio non suo loco posita causam præbuit corrumpendæ scripturæ. Παιωνίσαντες est in maxima parte Msstorum, et post Παγώνδου distinctionem habent unus Cod. Hudsoni, et Gr. Valla quoque vel ita in suo exemplari invenit, vel conjecturam sequutus sic legendum putavit: nam vertit, *Bœoti, adhortante eos hic quoque Pagonda, perpaucis pæana modulati.* Eum sine causa deseruerunt Portus, et alii. D.

Παρακελ.—καὶ—Παγ. παιωνίσ.] Durissi-

ῄεσαν ἀπὸ τοῦ λόφου. ἀντεπῄεσαν δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ προσέμιξαν δρόμῳ. καὶ ἑκατέρων τῶν στρατοπέδων τὰ ἔσχατα οὐκ ἦλθεν ἐς χεῖρας, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἔπαθε. ῥύακες γὰρ ἐκώλυσαν. τὸ δὲ ἄλλο καρτερᾷ μάχῃ καὶ ὠθισμῷ ἀσπίδων ξυνεστήκει. καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Βοιωτῶν καὶ μέχρι τοῦ μέσου, ἡσσᾶτο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐπῄεσαν τούς τε ἄλλους ταύτῃ, καὶ οὐχ ἥκιστα τοὺς Θεσπιέας. ὑποχωρησάντων γὰρ αὐτοῖς τῶν παρατεταγμένων, καὶ κυκλωθέντων ἐν ὀλίγῳ, οἵπερ διεφθάρησαν Θεσπιέων, ἐν χερσὶν ἀμυνόμενοι κατεκόπησαν. καί τινες καὶ τῶν Ἀθηναίων, διὰ τὴν κύκλωσιν ταραχθέντες, ἠγνόησάν τε καὶ ἀπέκτειναν ἀλλήλους. τὸ μὲν οὖν ταύτῃ ἡσσᾶτο τῶν Βοιωτῶν, καὶ πρὸς τὸ μαχόμενον κατέφυγε. τὸ δὲ δεξιὸν, ᾗ οἱ Θηβαῖοι ἦσαν, ἐκράτει τῶν Ἀθηναίων. καὶ ὠσάμενοι κατὰ βραχὺ, τοπρῶτον ἐπηκολούθουν. καὶ ξυνέβη, Παγώνδου περιπέμψαντος δύο τέλη τῶν ἱππέων ἐκ τοῦ ἀφανοῦς περὶ τὸν λόφον, ὡς ἐπόνει τὸ εὐώνυμον αὐτῶν, καὶ ὑπερφανέντων αἰφνιδίως, τὸ νικῶν τῶν Ἀθηναίων κέρας, νομίσαν ἄλλο στράτευμα ἐπιέναι, ἐς φόβον καταστῆναι· καὶ ἀμφοτέρωθεν ἤδη, ὑπό τε τοῦ τοιούτου, καὶ ὑπὸ τῶν Θηβαίων ἐφεπομένων, καὶ παραῤῥηγ-

ma vero trajectio, ubi non appareat, quo referas παρακελευσαμένου· nempe ad Παγώνδου, quod tamen per alterum καὶ ita sit divulsum ab illo participio, ut videatur tantum ad παιωνίσαντος pertinere: Ergo sic intellige: παρακ. Παγώνδου καὶ παιωνίσαντος. BAVER.

Ὠθισμῷ ἀσπίδων] Umbonibus se propellentes. *Valla.* "Umbonum impulsu," Valer. Max, III. 2. 23. Vid. Lipsium III. de Milit. Rom. 2. DUCK.

Τὸ ἄλλο—ξυνεστήκει] Τὸ ἄλλο est reliqua pars exercitus; ξυνεστήκει consistebat, pedem figebat, pugnæ obnixi stabant, μάχῃ, ὠθισμῷ scil. σὺν, pugnantes strenue et umbonibus hostem impellentes. Quod si quis τὸ ἄλλο intelligat, τῆς μάχης, reliquum prælium ξυνεστήκει sit, constabat, agebatur. B.

Ἐπῄεσαν] Codd. quidem ἐπίεσαν· quod probat Abr. 467. v. L. I. 49. GOTTL.

Ἐπῄεσαν] Aptior vero hic lectio, ἐπίεσαν, quoad sit a πιέζειν, *premere.* Sane ἐπιέναι hic langueat, cum jam *vicisse* dicat Athenienses. Sed nimirum infirmior hic est auctoritas Codd. etiam ab ἰέναι scribentium ἴεσαν. Res tamen ipsa contextumque favet illi explicationi. BAVER.

Ὑποχωρ. αὐτοῖς] i. e. παρ' αὐτοῖς, ἀπ' αὐτῶν. Aut per trajectionem, pro, ὑποχ. τῶν αὐτοῖς παρατεταγμένων. Alioqui sit, ut supra, οἱ τοξόται οὐκ εἶχον βέλη αὐτοῖς. IDEM.

Οἵπερ] Reisk. em. οἵπερ οὔπω διεφθ. G.

Κατεκόπησαν] Hesych. ἐφονεύθησαν, cujus glossa huc spectat. ἐν χερσὶ—dictum est, ut ἀποκτεῖναι ἐν χερσί. Supra III. 66. V. 3. v. Abr. 468. GOTTL.

Δύο τέλη] Herodicus Cratettius apud Athenæum V. 15. Παγώνδου ΔΥ'Ο ΤΕ'ΛΗ περιπέμψαντος τῶν ἱππέων ἐκ τοῦ ἈΦΑΝΟΥ͂Σ ΠΕΡΙ` ΤΟ`Ν ΛΟ'ΦΟΝ. Τότε γὰρ οἱ μὲν πρὸς τὸ Δήλιον τῶν Ἀθηναίων ἔφυγον, οἱ δ' ἐπὶ θάλατταν, ἄλλοι δὲ ἐπὶ Ὠρωπὸν, οἱ δὲ Πάρνηθα τὸ ὄρος. Βοιωτοὶ δ' ἐφεπόμενοι ἔκτεινον, καὶ μάλιστα οἱ ἱππεῖς, οἵ τε ἑαυτῶν καὶ Λοκρῶν. Τοιούτου οὖν κυδοιμοῦ καὶ φόβου καταλαβόντος τοὺς Ἀθηναίους, μόνος Σωκράτης, βρενθυόμενος καὶ τὼ ὀφθαλμὼ παραβάλλων, εἱστήκει ἀναστέλλων τὸ Βοιωτῶν καὶ Λοκρῶν ἱππικόν. Confer Platonem 481. WASS. Athenæum, negantem vera esse, quæ de Socratis militia a multis prodita sunt, refellunt ibi Casaubonus, et Allatius ad Epistol. I. Socratis, pag. 144. Add. Interpretes Diogenis Laërtii II. 2. 22. D.

Ὑπὸ τοῦ τοιούτου] Primo ὑπὸ hic est διὰ, propter; deinde τοιούτου pro τούτου· *unum* enim et certum casum caussamque notat. v. Indic. BAVER.

νύντων, φυγὴ καθεστήκει παντὸς τοῦ στρατοῦ τῶν Ἀθηναίων. καὶ οἱ μὲν πρὸς τὸ Δήλιόν τε καὶ τὴν θάλασσαν ὥρμησαν· οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ Ὠρωποῦ. ἄλλοι δὲ πρὸς Πάρνηθα τὸ ὄρος· οἱ δὲ, ὡς ἕκαστοί τινα εἶχον ἐλπίδα σωτηρίας. Βοιωτοὶ δὲ ἐφεπόμενοι ἔκτεινον, καὶ μάλιστα οἵ τε ἱππῆς αὐτῶν, καὶ οἱ Λοκροὶ, βεβοηθηκότες ἄρτι τῆς τροπῆς γιγνομένης. νυκτὸς δὲ ἐπιλαβούσης τὸ ἔργον, ῥᾷον τὸ πλῆθος τῶν φευγόντων διεσώθη. καὶ τῇ ὑστεραίᾳ, οἵ τε ἐκ τοῦ Ὠρωποῦ καὶ οἱ ἐκ τοῦ Δηλίου, φυλακὴν ἐγκαταλιπόντες (εἶχον γὰρ αὐτὸ ὅμως ἔτι,) ἀπεκομίσθησαν κατὰ θάλασσαν ἐπ᾽ οἴκου.

στζ'. 97. Καὶ οἱ Βοιωτοὶ, τροπαῖον στήσαντες, καὶ τοὺς ἑαυτῶν ἀνελόμενοι νεκροὺς, τούς τε τῶν πολεμίων σκυλεύσαντες, καὶ φυλακὴν καταλιπόντες, ἀνεχώρησαν ἐς τὴν Τάναγραν. καὶ τῷ Δηλίῳ ἐπεβούλευον, ὡς προσβαλοῦντες. ἐκ δὲ τῶν Ἀθηναίων κήρυξ πορευόμενος ἐπὶ τοὺς νεκροὺς, ἀπαντᾷ κήρυκι Βοιωτῷ, ὃς, αὐτὸν ἀποστρέψας, καὶ εἰπὼν, ὅτι οὐδὲν πράξει, πρὶν ἂν αὐτὸς ἀναχωρήσῃ πάλιν, καταστὰς ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους, ἔλεγε τὰ παρὰ τῶν Βοιωτῶν, ὅτι οὐ δικαίως δράσειαν παραβαίνοντες τὰ νόμιμα τῶν Ἑλλήνων· πᾶσι γὰρ εἶναι καθεστηκὸς, ἰόντας ἐπὶ τὴν ἀλλήλων, ἱερῶν τῶν ἐνόντων ἀπέχεσθαι. Ἀθηναίους δὲ Δήλιον τειχίσαντας ἐνοικεῖν, καὶ ὅσα ἄνθρωποι ἐν βεβήλῳ δρῶσι, πάντα γίγνεσθαι αὐτόθι. ὕδωρ τε, ὃ ἦν ἄψαυστον σφίσι, πλὴν πρὸς τὰ ἱερὰ χέρνιβι χρῆσθαι,

Πάρνηθα] Vid. Addenda. Wass.

Νυκτὸς ἐπιλ. τὸ ἔργον] i. e. καταλαβούσης· cum certamen non oppressisset, certamini supervenisset. Schol. expl. κωλυσάσης, quod non est in verbo ἐπιλαβεῖν· πόλεμον autem Schol. ponit pro μάχῃ, quam hic sign. voc. ἔργου. Bauer.

Σκυλεύσαντες] Diodor. ἐκ τῆς τῶν λαφύρων τιμῆς τήν τε ΣΤΟΑ`Ν τὴν μεγάλην ἐν ἀγορᾷ κατασκευάσαι, καὶ χαλκαῖς ἀνδριάσι κοσμῆσαι etc. Confer Pausaniam V. 398. de porticu p. 752. vid. Plutarch. Cim. 489. Wass.

Πορευόμ. ἐπὶ τοὺς νεκροὺς] i. e. ἐπὶ τοὺς Θηβαίους, τῶν νεκρῶν πέρι. Bauer.

Χέρνιβι] De voce χέρνιψ ita Athenæus Lib. IX. c. 18. Ἔστι δὲ ὕδωρ, εἰς ὃ ἀπέβαπτον δαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ᾽ οὗ τὴν θυσίαν ἐπετέλουν, καὶ τούτῳ περιῤῥαίνοντες, τοὺς παρόντας ἥγνιζον. Vide Casauboni notas. Huds. Et eumdem ad Theophrasti Character. Cap. XVI. ubi hæc adfert ex Euripidis Hercul. Fur. v. 928. Μέλλων δὲ δαλὸν χειρὶ δεξιᾷ φέρειν, Εἰς χέρνιβ᾽ ὡς βάψειεν Ἀλκμήνης τόκος. Similiter Aristophanes Pace v. 956. Περίιθι τὸν βωμὸν ταχέως ἐπὶ δεξιά. Φέρε δὴ τὸ δᾴδιον τόδ᾽ ἐμβάψω λαβών. Nec minus tamen extra usum sacrorum χέρνιψ dicitur τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ, quæ ante prandium, vel cœnam manibus adfundebatur, ut in illo plus semel repetito in Odyssea Homeri Χέρνιβα δ᾽ ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα. Vid. Eustath. in Il. ω'. p. 1351. et Odyss. α'. p. 1400. Polluc. II. 149. Sed ad prius genus pertinet hic locus Thucydidis. Duck.

Πλὴν πρὸς τὰ ἱερὰ χέρνιβι] Intell. ac si bis positum sit πρός· τὸ χρῆσθαι, vel, ὥστε, εἰς τὸ χρ. πρὸς τὰ ἱ. Ita I. 17. ἔς τε τὸ σῶμα αὔξειν, i. e. ἔς τε τὸ αὔξ. τὸ σ. χέρνιψ autem hic non est pelvis, malluvium, sed qs. χειρονιψία, opus lavandi: ἐς τὸ νίπτεσθαι τὰς χεῖρας. Aut intell. ἐν, in pelvi. Illud præplacet. B.

ἀνασπάσαντας ὑδρεύεσθαι. ὥστε ὑπέρ τε τοῦ θεοῦ καὶ ἑαυτῶν Βοιωτοὺς ἐπικαλουμένους τοὺς ὁμωχέτας δαίμονας καὶ τὸν Ἀπόλλω, προαγορεύειν, αὐτοὺς ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἀπιόντας ἀποφέρεσθαι τὰ σφέτερα αὐτῶν.

στή. 98. Τοσαῦτα τοῦ κήρυκος εἰπόντος, οἱ Ἀθηναῖοι πέμψαντες παρὰ τοὺς Βοιωτοὺς ἑαυτῶν κήρυκα, τοῦ μὲν ἱεροῦ οὔτε ἀδικῆσαι ἔφασαν οὐδὲν, οὔτε τοῦ λοιποῦ ἑκόντες βλάψειν. οὐδὲ γὰρ τὴν ἀρχὴν ἐσελθεῖν ἐπὶ τούτῳ, ἀλλ' ἵνα ἐξ αὐτοῦ τοὺς ἀδικοῦντας μᾶλλον σφᾶς ἀμύνωνται. τὸν δὲ νόμον τοῖς Ἕλλησιν εἶναι· ὧν ἂν ᾖ τὸ κράτος τῆς γῆς ἑκάστης, ἤν τε πλέονος, ἤν τε βραχυτέρας, τούτων καὶ τὰ ἱερὰ αἰεὶ γίγνεσθαι, τρόποις θεραπευόμενα, οἷς ἂν πρὸς τοῖς εἰωθόσι καὶ δύνωνται. καὶ γὰρ Βοιωτοὺς, καὶ τοὺς πολλοὺς τῶν ἄλλων, ὅσοι ἐξαναστήσαντές τινα βίᾳ νέμονται γῆν, ἀλλοτρίοις ἱεροῖς τοπρῶτον ἐπελθόντας, οἰκεῖα νῦν κεκτῆσθαι. καὶ αὐτοὶ εἰ μὲν ἐπιπλέον δυνηθεῖεν τῆς ἐκείνων κρατῆσαι, τοῦτ' ἂν ἔχειν. νῦν δὲ, ἐν ᾧ μέρει εἰσὶν, ἑκόντες εἶναι, ὡς ἐκ σφετέρου, οὐκ ἀπιέναι. ὕδωρ τε ἐν τῇ ἀνάγκῃ κινῆσαι, ἣν οὐκ αὐτοὶ ὕβρει προσθέσθαι, ἀλλ', ἐκείνους, προτέρους ἐπὶ τὴν σφετέραν ἐλθόντας, ἀμυνόμενοι, βιάζεσθαι χρῆσθαι. πᾶν δ' εἰκὸς εἶναι, τῷ πολέμῳ καὶ δεινῷ τινι κατειργόμενον, ξύγγνωμόν τι γίγνεσθαι καὶ πρὸς τοῦ θεοῦ. καὶ γὰρ τῶν ἀκουσίων ἁμαρτημάτων καταφυγὴν εἶναι τοὺς βωμούς· παρανομίαν τε ἐπὶ τοῖς μὴ ἀνάγκῃ κακοῖς ὀνομασθῆναι,

Τοὺς ὁμωχέτας] Vid. ad III. 59. Suidas habet ὁμοχαίτας. sed apud alios quoque per ε in penultima scribi adnotat ibi Kusterus. Addit Suidas, Βοιωτικὴ δὲ ἡ λέξις. DUCK.

Μᾶλλον σφᾶς] In Schol. capite, deleri vult R. τὸ μᾶλλον. GOTTL.

Δυνηθεῖεν] Cl. et Gr. δυνηθῆναι. mendose. WASS.

'Αλλ' ἐκ. β. χρ.] Ordo est: ἀλλὰ βιάζεσθαι, (quod pendeat ab ἔφασαν, init. cap.) χρῆσθαι, (scil. τῷ ὕδατι, vel, τῇ ἀνάγκῃ, quod sit, sequi necessitatem, ei parere: ut, tempore uti, νόμῳ χρῆσθαι) ἀμυνόμενοι (primus est casus, quia de *semet ipsi* loquuntur;) ἐκείνους (Thebanos) ἐπελθόντας προτέρους ἐπὶ τὴν σφετέραν. Ordo explicatus sensum idem aperiat. BAVER.

Πᾶν—τινι κατειργόμενον] Neutr. pro Masc. πάντα τινὰ κατ. Reisk. legit, κατειργομένῳ.

Πᾶν δ' εἰκ.—ξύγγν. τι γίγν.] Si πᾶν suum sensum retinet, ut de *re* dicatur; quod malim, ob ξύγγνωμόν τι, quod cum τὶ adjecto ad hominem referri vix posse videatur: ξυνειργόμενον, per hypallagen, est *expressum*, coactum, necessitate impositum: ut res dicatur ξυνείργεσθαι, cujus iniquitate et vi homo ipse εἴργεται, coërceatur, in angustias redigatur, consilii inops ad extrema descendere subigatur. Ita Ordo fuerit: εἰκὸς εἶναι, æquum esse, probabile, πᾶν, omnem rem, omne factum, (τὸ) ξυνειργόμενον, coactum (ita et Latinis *cogere* de *re* dicitur, cum ad homines proprie referatur;) τῷ (f. τὸ) πολέμῳ καὶ δεινῷ τινι (scil. ἄλλῳ, vel καὶ pro ἢ,) quovis incommodo, etiam extra bellum; εἶναι ξύγγνωμόν τι, (ἔργον,) rem ignoscendam, venia dignam, a Numine ipso, multo magis ab hominibus. BAVER.

Παρανομίαν ἐπ. τ.—κακοῖς ὀνομ.] Cum κακοῖς hic sit masculinum, de hominibus, quod appareat ex altero, τολμήσασι· ἐπὶ est pro περὶ, de illis, qua illos, vel, in illis, scil. in-

καὶ οὐκ ἐπὶ τοῖς ἀπὸ τῶν ξυμφορῶν τὶ τολμήσασι. τούς τε νεκροὺς, πολὺ μειζόνως ἐκείνους ἀντὶ ἱερῶν ἀξιοῦντας ἀποδιδόναι, ἀσεβεῖν, ἢ τοὺς μὴ ἐθέλοντας ἱεροῖς τὰ πρέποντα κομίζεσθαι. σαφῶς τε ἐκέλευον σφίσιν εἰπεῖν, μὴ ἀπιοῦσιν ἐκ τῆς Βοιωτῶν γῆς· (οὐ γὰρ ἐν τῇ ἐκείνων ἔτι εἶναι, ἐν ᾗ δὲ δορὶ ἐκτήσαντο·) ἀλλὰ κατὰ τὰ πάτρια τοὺς νεκροὺς σπένδουσιν ἀναιρεῖσθαι.

στθ΄. 99. Οἱ δὲ Βοιωτοὶ ἀπεκρίναντο· εἰ μὲν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ εἰσὶν, ἀπιόντας ἐκ τῆς ἑαυτῶν, ἀποφέρεσθαι τὰ σφέτερα· εἰ δὲ ἐν τῇ ἐκείνων, αὐτοὺς γιγνώσκειν τὸ ποιητέον. νομίζοντες, τὴν μὲν Ὠρωπίαν, ἐν ᾗ τοὺς νεκροὺς, ἐν μεθορίοις τῆς μάχης γενομένης, κεῖσθαι ξυνέβη, Ἀθηναίων κατὰ τὸ ὑπήκοον εἶναι,

veniri, inesse; et ὀνομασθῆναι est λέγεσθαι, dici, adhiberi, usurpari; vel ἐπὶ τ. κακοῖς sign. *si* quis sit non necessitate improbus. Plane ad homines referri, hinc etiam apparet, quod res ipsa, factum, dici h. l. nequit ἀνάγκῃ κακόν· ut quod longe aliud notet, nempe natura, per se malum; quod hic alienum sit, quia ab his removet crimen παρανομίας et per ἀνάγκην res alioqui improba fieri possit bona, licita certe, vel excusanda, ignoscenda. Optimum ergo fuerit interpretari, ἐπὶ—κακοῖς, —τολμήσασι, *si quis* malus sit, si quis—audeat; plane, ut relat. ὅς, ἥ, ὅ, Nostro sæpe est pro ἐάν τις, τι. Ita et explices, Ebr. 9. 17. διαθήκη ἐπὶ νεκροῖς βεβαία, de mortuis, in mortuis, i. e. si quis moriatur. Ad illam superiorem explicationem *usurpandi*, adhibendi, dicendi, retuleris etiam, suo quidem modo, quod Ebraismum magis sapiat, Jac. 2. 6. τὸ καλὸν ὄνομα τὸ ἐπικληθὲν ἐφ' ὑμᾶς, i. e. quod in vobis, de vobis adhibetur, vobis tribuitur, assignatur: ita et hic: neque enim improbitatem illis tribui, de illis dici, rel. Bauer.

Τούς τε νεκρ.—ἀσεβεῖν] Ordo est: ἐκείνους (Thebanos) ἀσεβεῖν πολὺ μειζόνως, ἀξιοῦντας ἀποδιδόναι (volentes reddere) τοὺς νεκροὺς ἀντὶ ἱερῶν. Τοὺς νεκροὺς autem præmisit, quod de his sermo esset futurus; quasi, quod interfectos attineat. Quænam autem ista impietas? Aut qui sensus verborum, velle *pro sacris* mortuos reddere? Nempe Athenienses postulabant, occisorum corpora sibi reddi. Bœoti contra arguebant Athenienses loca sacra temerasse; jubebantque hos excedere templo (Delio, quo munimento uterentur Athenienses,) ita demum ablaturos corpora civium interemtorum. Ergo volebant reddere corpora illa ἀντὶ ἱερῶν, pro sacris, ut Athenienses ipsis, Bœotis, cederent templo, ac pro eo, pro illo ipsis restituto, auferrent corpora civium. Hanc ergo Athenienses accusant ἀσέβειαν, contaminationem sacrorum, mortuis, cadaveribus, comparatorum, quorum alterum pro altero, cum altero, res sacræ et divinæ cum re impura et incesta, componeretur et permutaretur. Bauer.

Τοῖς ἱερ. κομ. τὰ πρέποντα] i. e. νεκρούς. Abr. 469. Gottl.

Ἢ τοὺς μὴ ἐθέλ.—κομίζ.] Difficillimus vero locus. Nam quæ sunt hic τὰ πρέποντα ἱεροῖς; Mortuos intelligit Gottl. Quî potest? Mortuine ut deceant sacra? Quinam deinde sint *nolentes* illos *auferre?* Hoc neque in Athenienses cadat, quippe volentes auferre, neque in Bœotos, ut non ablaturos, sed reddituros. Nempe οἱ μὴ θέλοντες debent esse Athenienses, quia opponuntur volentibus reddere; hi autem erant Bœoti. Quid ergo facere nolebant Athenienses? Hic nimirum laborat sensus! Utinam scriptum sit: τ. ἐθέλ. τὰ μὴ πρέπ. ἱεροῖς κομίζ. Tum vero plana sint omnia: Athenienses volebant auferre corpora interfecta, τὰ μὴ πρέποντα ἱεροῖς, quæ non decerent sacra, i. e. quæ jacere in locis sacris, et ibi relinqui, nefas esset. Quid, si pro κομίζεσθαι legeris, νομίζεσθαι levi mutatione? Tum vero plana rursus sint omnia: qui nolint observare (vel observari,) ea, quæ debeantur sacris? Ea enim vis est τοῦ νομίζεσθαι, præsertim de sacris et religione. B.

Σαφῶς τε—ἀναιρεῖσθαι] Aut Abreschii interpretatio hactenus probanda, ut ἀναιρεῖσθαι ἀπιοῦσιν et σπένδουσι sit pro, ὑπὸ σφῶν, nempe ab Atheniensibus: denuntiare jubebant Thebanis, vel Bœotis, mortuos non tolli a se, ab Atheniensibus, abeuntibus, i. e. ita, ut abirent, sed σπένδουσιν, fœdere icto: aut ita: jubebant Bœotos sibi (Atheniensibus,) clare, aperte dicere, i. e. permittere, ut tollerent mortuos, licere tollere, non abeuntibus, i. e. non cum conditione abeundi, sed fœdere icto, pacto composito. Bauer.

Ἐν ᾗ δὲ δορὶ ἐκτήσ.] Brevius dictum pro,

καὶ οὐκ ἂν αὐτοὺς βίᾳ σφῶν κρατῆσαι αὐτῶν. οὐδ᾽ αὖ ἐσπένδοντο δῆθεν ὑπὲρ τῆς ἐκείνων. τὸ δὲ, ἐκ τῆς ἑαυτῶν, εὐπρεπὲς εἶναι ἀποκρίνασθαι, ἀπιόντας, καὶ ἀπολαβεῖν ἃ ἀπαιτοῦσιν. ὁ δὲ κῆρυξ τῶν Ἀθηναίων ἀκούσας ἀπῆλθεν ἄπρακτος.

ρʹ. 100. Καὶ οἱ Βοιωτοὶ εὐθὺς μεταπεμψάμενοι ἔκ τε τοῦ Μηλιέως κόλπου ἀκοντιστὰς καὶ σφενδονήτας, καὶ βεβοηθηκότων αὐτοῖς μετὰ τὴν μάχην, Κορινθίων τε δισχιλίων ὁπλιτῶν, καὶ τῶν ἐκ Νισαίας ἐξεληλυθότων Πελοποννησίων φρουρῶν, καὶ Μεγαρέων ἅμα, ἐστράτευσαν ἐπὶ τὸ Δήλιον, καὶ προσέβαλον τῷ τειχίσματι. ἄλλῳ τε τρόπῳ πειράσαντες, καὶ μηχανὴν προσήγαγον, ἥπερ εἷλεν αὐτὸ, τοιάνδε· κεραίαν μεγάλην δίχα πρίσαντες, ἐκοίλαναν ἅπασαν, καὶ ξυνήρμοσαν πάλιν ἀκριβῶς ὥσπερ αὐλόν. καὶ ἐπ᾽ ἄκραν λέβητά τε ἤρτησαν ἁλύσεσι, καὶ ἀκροφύσιον ἀπὸ τῆς κεραίας σιδηροῦν ἐς αὐτὸν νεῦον καθεῖτο, καὶ ἐσεσιδήρωτο ἐπὶ μέγα καὶ τοῦ ἄλλου ξύλου. προσῆγον δὲ ἐκ πολλοῦ ἁμάξαις τῷ τείχει, ᾗ μάλιστα τῇ ἀμπέλῳ καὶ τοῖς ξύλοις ᾠκοδόμητο· καὶ ὁπότε εἴη ἐγγὺς, φύσας μεγάλας ἐσθέντες ἐς τὸ πρὸς ἑαυτῶν ἄκρον τῆς κεραίας, ἐφύσων. ἡ δὲ πνοὴ, ἰοῦσα στεγανῶς ἐς τὸν λέβητα, ἔχοντα ἄν-

ἐν δὲ, i. e. ἀλλ᾽ ἐν, τοιαύτῃ, vel ταύτῃ, γῇ, ἣν δορὶ ἐκτήσ. Idem.

Καὶ οὐκ ἂν] i. e. ἀλλά· subinde Conjunctiva, pro adversativa. v. exempla apud Abr. p. 470. Gottl.

Καὶ οὐκ—κρατῆσαι] Αὐτοὺς κρατ. refertur ad Bœotios, et βίᾳ σφῶν ad Athen. v. Heilm. 585. Gottl.

Αὖ] Pro αὖ legit Reisk. οὖν. Abr. p. 470. Gottl.

Δῆθεν] Ut aiunt. Gottl.

Τὸ δὲ, ἐκ τῆς ἑαυτῶν, rel.] Commate posito, ut feci, post τὸ δὲ, ἐκ τῆς ἑαυτῶν, quasi *materialiter* ponat ipsa verba Bœotorum, *suam* nuncupantium terram, et inde *abire* jubentium Athenienses, plana erunt omnia, tali ordine ac sensu: τὸ δὲ ἐνόμιζον εἶναι εὐπρεπὲς ἀποκρίνασθαι, ἀπιόντας (Athenienses,) ἐκ τῆς ἑαυτῶν, καὶ (non sign. *et*; tum vero redundet; sed *etiam*, εἶτα, pro eo) ἀπολαβεῖν, ἃ ἀπαιτ. καὶ, ut dixi, aut redundet, aut sit pro εἶτα, οὕτω· *wenn sie abzögen, so sollten sie* auch (*dann, dafür,*) *bekommen, was sie begehrten.* Ἃ non potest abesse; tum enim ἀπαιτοῦσιν sit Dat. Particip. non habiturus, unde pendeat. Omissum est, ubi omissum est, similitudine sequentis (ἀ). Simile exemplum non redundantis, καὶ, post participium, utut videatur, ita interpretandi, ut hic, velim legas c. 100. in verbis: παντὶ τρόπῳ πειράσαντες, ΚΑΙ` μηχανὴν—προσήγαγον: omnia experti, *etiam*, deinde, machinam admovere. Baver.

Δήλιον] Hunc locum spectat Harpocration in ἐπὶ Δηλίῳ. Wass.

Κεραίαν] Talem fere Machinam ita depingit Apollodorus Poliorcet. p. 21. Γίνονται χύτραι, ἢ ὀστράκινοι σιδηραῖς λεπίσι δεδεμένοι ἀπὸ τοῦ πυθμένος, δακτυλιαίῳ τρυπήματι, ἀνεῳγότες οὗτοι πίμπλανται ἄνθρακος λεπτοῦ, καὶ ἔχουσι σύριγγα σιδηρᾶν, εἰς ἣν ἄλλη ἐντίθεται σύριγξ ἀσκώματα ἔχουσα. πῦρ δὲ λαβὼν ὁ ἄνθραξ ἅπτεται ἐμφυσώμενος καὶ πληγὴν ὁμοίαν ἐργάζεται φλογὶ, καὶ ἐπεμβαίνει τῷ λίθῳ, καὶ ὀρύσσεται ὄξους, ἢ ἄλλου τῶν δριμέων ἐγχεομένου. Confer Æneæ Com. Tacticum 33. 34. et Julium Africanum Cap. XLIV. Wass. Inter alia exempla ἐκφράσεως etiam hunc locum proponit Theon Progymnasm. Cap. XI. D.

Ἐς αὐτόν] Ὡς αὐτὸν Cl. ut alibi Noster pro ἐς. Vid. Indicem. Wass.

Πνοὴ] Agnoscit Pollux II. 77. Idem.

Στεγανῶς] In Schol. ad l. l. vs. 1. Heringa Obss. c. 6. p. 52. probante Gottl. pro σώματος legit στόματος. Male! Neque enim *os* tectum erat, sed meatus flammæ per ca-

θρακάς τε ἡμμένους καὶ θεῖον καὶ πίσσαν, φλόγα ἐποίει μεγάλην· καὶ ἧψε τοῦ τείχους, ὥστε μηδένα ἐπ' αὐτοῦ ἔτι μεῖναι, ἀλλὰ ἀπολιπόντας, ἐς φυγὴν καταστῆναι, καὶ τὸ τείχισμα τούτῳ τῷ τρόπῳ ἁλῶναι. τῶν δὲ φρουρῶν οἱ μὲν ἀπέθανον, διακόσιοι δὲ ἐλήφθησαν. τῶν δὲ ἄλλων τὸ πλῆθος ἐς τὰς ναῦς ἐμβὰν, ἀπεκομίσθησαν ἐπ' οἴκου.

ρά. 101. Τοῦ δὲ Δηλίου ἑπτακαιδεκάτῃ ἡμέρᾳ ληφθέντος μετὰ τὴν μάχην, καὶ τοῦ ἀπὸ τῶν Αθηναίων κήρυκος οὐδὲν ἐπισταμένου τῶν γεγενημένων, ἐλθόντος οὐ πολὺ ὕστερον αὖθις περὶ τῶν νεκρῶν, ἀπέδοσαν οἱ Βοιωτοὶ, καὶ οὐκέτι ταυτὰ ἀπεκρίναντο. ἀπέθανον δὲ Βοιωτῶν μὲν ἐν τῇ μάχῃ ὀλίγῳ ἐλάσσους πεντακοσίων· Αθηναίων δὲ, ὀλίγῳ ἐλάσσους χιλίων, καὶ Ιπποκράτης ὁ στρατηγός· ψιλῶν δὲ καὶ σκευοφόρων πολὺς ἀριθμός. μετὰ δὲ τὴν μάχην ταύτην, καὶ ὁ Δημοσθένης ὀλίγῳ ὕστερον, ὡς αὐτῷ τότε πλεύσαντι τὰ περὶ τὰς Σίφας τῆς προδοσίας πέρι οὐ προὐχώρησαν, ἔχων τὸν στρατὸν ἐπὶ τῶν νεῶν, τῶν τε Ακαρνάνων καὶ Αγραίων καὶ Αθηναίων τετρακοσίους ὁπλίτας, ἀπόβασιν ἐποιήσατο ἐς τὴν Σικυωνίαν. καὶ πρὶν πάσας τὰς ναῦς καταπλεῦσαι, βοηθήσαντες οἱ Σικυώνιοι τοὺς ἀποβεβηκότας ἔτρεψαν, καὶ κατεδίωξαν ἐς τὰς ναῦς. καὶ τοὺς μὲν, ἀπέκτειναν· τοὺς δὲ, ζῶντας ἔλαβον. τροπαῖον δὲ στήσαντες, τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπέδοσαν. ἀπέθανε δὲ καὶ Σιτάλκης Οδρυσῶν βασιλεὺς ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἡμέρας τοῖς ἐπὶ Δηλίῳ, στρατεύσας ἐπὶ Τριβαλλοὺς, καὶ νικηθεὶς μάχῃ. Σεύθης δὲ ὁ Σπαραδόκου, ἀδελφιδοῦς ὢν αὐτοῦ, ἐβασίλευσεν Οδρυσῶν τε, καὶ τῆς ἄλλης Θρᾴκης, ἧσπερ καὶ ἐκεῖνος.

ρβʹ. 102. Τοῦ δ' αὐτοῦ χειμῶνος, Βρασίδας, ἔχων τοὺς ἐπὶ Θρᾴκης ξυμμάχους, ἐστράτευσεν ἐς Αμφίπολιν τὴν ἐπὶ Στρυ-

nalem: quem meatum et voc. ἰοῦσα declaret. Σῶμα est αὐλὸς, fistula cavata. BAVER.

Ἀθηναίων] Diodorus lib. 12. tantum cæsorum numerum fuisse scribit, ut Thebani ex manubiis ingentem in foro porticum construerent, templa spoliis armorum replerent, Deliorumque solemnem conventum ex pecuniis prædæ instituerent. HUDS.

Τὰ περὶ τὰς Σίφας, rel.] Notanda primum distracta oratio: τὰ περὶ τ. Σίφας, προδοσίας πέρι, pro τὰ περὶ τῆς τῶν Σιφῶν προδοσίας· deinde Verbum προυχώρησαν, plurali numero junctum Neutro. Aliter c. 100. extr. τὸ πλῆθος—ἀπεκρίθησαν· hæc enim Synesis est. B.

Ἀπέθ.——ὑπὸ τ. αὐτ. ἡμ. τοῖς ἐπὶ Δηλ.] Nihil insoliti in ὁ αὐτὸς, cum Dativo: et in τοῖς intell. πεπραγμένοις. Illud tamen mire satis expressum, quod mortuus rex dicatur *eodem tempore cum* rebus ad Delium gestis, vel eodem tempore quo pugna ad Delium; quasi et hæc mortua sit. τῷ si legatur, intell. ἔργῳ. IDEM.

μόνι ποταμῷ, Αθηναίων ἀποικίαν. τὸ δὲ χωρίον τοῦτο, ἐφ' οὗ νῦν ἡ πόλις ἐστὶν, ἐπείρασε μὲν πρότερον καὶ Αρισταγόρας ὁ Μιλήσιος, φεύγων βασιλέα Δαρεῖον, κατοικίσαι, ἀλλὰ ὑπὸ Ηδώνων ἐξεκρούσθη· ἔπειτα δὲ καὶ οἱ Αθηναῖοι, ἔτεσι δύο καὶ τριάκοντα ὕστερον, ἐποίκους μυρίους, σφῶν τε αὐτῶν, καὶ τῶν ἄλλων τὸν βουλόμενον, πέμψαντες, οἳ διεφθάρησαν ἐν Δραβήσκῳ ὑπὸ Θρᾳκῶν. καὶ αὖθις, ἑνὸς δέοντος τριακοστῷ ἔτει, ἐλθόντες οἱ Αθηναῖοι, Αγνωνος τοῦ Νικίου οἰκιστοῦ ἐκπεμφθέντος, Ηδωνας ἐξελάσαντες, ἔκτισαν τὸ χωρίον τοῦτο, ὅπερ πρότερον Εννέα ὁδοὶ ἐκαλεῖτο. ὡρμῶντο δὲ ἐκ τῆς Ηϊόνος, ἣν αὐτοὶ εἶχον ἐμπόριον ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ ποταμοῦ ἐπιθαλάσσιον, πέντε καὶ εἴκοσι σταδίους ἀπέχον ἀπὸ τῆς νῦν πόλεως, ἣν Αμφίπολιν Αγνων ὠνόμασεν, ὅτι, ἐπ' ἀμφότερα περιῤῥέοντος τοῦ Στρυμόνος, διὰ τὸ περιέχειν αὐτὴν, τείχει μακρῷ ἀπολαβὼν ἐκ ποταμοῦ ἐς ποταμὸν, περιφανῆ ἐς θάλασσάν τε καὶ τὴν ἤπειρον ᾤκισεν.

ργʹ. 103. Επὶ ταύτην οὖν ὁ Βρασίδας, ἄρας ἐξ Αρνῶν τῆς

Τὸ χωρίον, ἐφ' οὗ] Adjecta præp. ἐπὶ, χωρίον non potest hic notare urbem, cum præsertim ἡ πόλις distinguatur, sed χώραν, regionem; quod alias non soleat. Baver.

Ἀρισταγόρας] Vid. Herodot. V. 11. et 124. Cladem Atheniensium ad Drabescum memorat Thucyd. I. 100. Quæ ad rationes annorum pertinent, excussit Dodwell in Annalib. Thucyd. ad Olymp. LXXVIII. LXXIX. et LXXXV. Duck.

Ἔπειτα δὲ καὶ οἱ Ἀθην.] Scil. ἐπείρασαν κατοικίσαι· sequitur enim tantum Particip. πέμψαντες. Baver.

Ἐποίκους] Possit esse pro ἀποίκους; sed hic intelligam *alios* colonos, novos, prioribus summissos. Nam et hæc nota vis est præp. ἐπί. Idem.

Ἑνὸς δέοντος] Cl. δέοντι. Priscianus p. 1181. δέον legit pro ἑνὸς δέοντος. Noster VIII. 6. Καὶ ἙΝΟ`Σ ΔΕ'ΟΝ εἰκοστὸν ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα. Vide VII. 53. Wass. In his casus participii δέων plerumque convenit cum casu nominis, ut hic in Cl. et Cass. ἑνὸς δέοντι τριακοστῷ ἔτει. Interdum sine respectu ad casum nominis in genitivo ponitur, ut in ceteris Mss. ἑνὸς δέοντος, τριακοστῷ ἔτει, anno trigesimo, *deficiente uno*. Exempla utriusque structuræ sunt in Budæi Commentar. Ling. Gr. pag. 1052. Duck.

Ἤδωνας] Hudsonus videtur prætulisse Ἠδῶνας, quod hic est in quibusdam Mss. et supra II. 99. in omnibus; ubi etiam Scholiastes primum casum Ἠδῶνες facit. Sed Schol. Cass. ad verba ὑπὸ Ἠδώνων, quæ paullo ante leguntur, Ἤδωνες et Ἤδωνας scribit. Et Tzetzes ad Lycophron. V. 419. Ἤδωνες. Sequatur quisque, quod vult. Pleraque hujus generis non maximi momenti sunt. D.

Περιῤῥέοντος τοῦ Στρυμόνος] Hæc ante oculos habuit Stephanus in Ἀμφίπολις; et, ut Jungermannus putat, Pollux IX. 27. D.

Ἀπολαβὼν] Reisk. varia in h. l. constituendo proposuit. Abr. p. 470. *durch eine Maver, welche von einem Strom bis zum andern reichte, einfassen liess.* Heilm. 589. G.

Ἐκ ποτ. ἐς ποτ.] Ab uno brachio fluminis ejusdem ad alterum ejusdem; male Heilm. *von einem Flusse zum andern.* Nempe per duo ostia Strymon in mari decurrit; inter quæ ostia ad mare pateat terra: eam muro clausit, *intercepit* Agnon, a mari obseptam muro diremit. Quare verba, διὰ τὸ περιέχειν αὐτὴν, possint referri etiam ad Agnonem, qui murum objecerit a mari, quo urbem plane cingeret, flumine utrimque clausam, nunc et muro claudendam. Tamen et ad Strymonem fluvium referantur, circumfluentem utrimque, quia ambiebat urbem amplexus, supra, deinde duobus brachiis. Baver.

Ἀρνῶν] Ita p. 8. Tabulæ vulgares Arnas ad Chabriam flumen collocant; nec longe ab Onthyrio abfuisse Rhianus Auctor; sed et hoc oppidum incertæ positionis est. Gen-

Χαλκιδικῆς, ἐπορεύετο τῷ στρατῷ· καὶ ἀφικόμενος περὶ δείλην ἐπὶ τὸν Αὐλῶνα, καὶ Βρωμίσκον, ᾗ ἡ Βόλβη λίμνη ἐξίησιν ἐς θάλασσαν, καὶ δειπνοποιησάμενος, ἐχώρει τὴν νύκτα. χειμὼν δὲ ἦν, καὶ ὑπένιφεν· ᾗ καὶ μᾶλλον ὥρμησε, βουλόμενος λαθεῖν τοὺς ἐν τῇ Ἀμφιπόλει, πλὴν τῶν προδιδόντων. ἦσαν γὰρ Ἀργιλίων τε ἐν αὐτῇ οἰκήτορες (εἰσὶ δὲ οἱ Ἀργίλιοι, Ἀνδρίων ἄποικοι,) καὶ οἱ ἄλλοι, οἳ ξυνέπρασσον ταῦτα, οἱ μὲν, Περδίκκᾳ πειθόμενοι, οἱ δὲ, Χαλκιδεῦσι. μάλιστα δὲ οἱ Ἀργίλιοι, ἐγγύς τε προσοικοῦντες, καὶ ἀεί ποτε τοῖς Ἀθηναίοις ὄντες ὕποπτοι, καὶ ἐπιβουλεύοντες τῷ χωρίῳ, ἐπειδὴ παρέτυχεν ὁ καιρὸς, καὶ Βρασίδας ἦλθεν, ἔπραξέν τε ἐκ πλείονος πρὸς τοὺς ἐμπολιτεύοντας σφῶν ἐκεῖ, ὅπως ἐνδοθήσεται ἡ πόλις· καὶ τότε δεξάμενοι αὐτὸν τῇ πόλει, καὶ ἀποστάντες τῶν Ἀθηναίων ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ, κατέστησαν τὸν στρατὸν πρόσω ἐπὶ τὴν γέφυραν τοῦ ποταμοῦ. ἀπέχει δὲ τὸ πόλισμα πλέον τῆς διαβάσεως· καὶ οὐ καθεῖτο τείχη, ὥσπερ νῦν, φυλακὴ δέ τις βραχεῖα καθειστήκει. ἣν βιασάμενος ῥᾳδίως ὁ Βρασίδας, ἅμα μὲν τῆς προδοσίας οὔσης, ἅμα δὲ καὶ χειμῶνος ὄντος, καὶ ἀπροσδόκητος προσπεσὼν, διέβη τὴν γέφυραν,

tile ejus occurrit in numo Pyrrhi Ligorii. Plin. IV. 7. oppida celebria, Hellas, Halos, Phthia, *Arne*. Hyginus Fab. 275. Apollo Jovis filius Arnas condidit. Vide Strabonem, et Pausaniam, et Hesychium. Polyænus. I. 12. singulariter effert. Wass. Vid. Stephanum in Ἄρνη, et Ὀνθύριον. Duck.

Αὐλῶνα] Hæc omnia sedis incertæ: tamen *Bolbe* inter Arethusam et Apolloniam a Scylace ponitur. Wass. Αὐλῶνα hic esse nomen proprium loci nemo, opinor, dubitabit. Et ita accipit Cellarius II. Geogr. Ant. 13. Ortelius quoque in Thesaur. Geogr. observat, a Galeno Lib. III. de sanitate tuenda Aulonem Macedoniæ urbem supra Strymonem memorari. Athenæus tamen V. 3. pro nomine communi habuit: Καλοῦσι δ', inquit, ἀρσενικῶς τοὺς αὐλῶνας, ὥσπερ Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ, καὶ πάντες οἱ καταλογάδην συγγραφεῖς, οἱ δὲ ποιηταὶ θηλυκῶς. Nam non est alius locus in Libro IV. Thucydidis, ubi hoc nomen legatur. Athenæum exscripsit Eustathius in Odyss. δ'. pag. 1483. Βρωμίσκον a Thucydide vocari, quæ Stephano est Βρομίσκος in Macedonia, putant Docti. Quæ hic Βόλβη, supra I. 58. est Βολβή. Ἐξίησιν ὁ ποταμὸς εἰς θάλασσαν Attice dici ex hoc loco docet Thomas Magister in ἐκβάλλει. Duck.

Αὐλῶνα] Ath. et Eustath. pro appell. habent, et Poetæ pro fem. v. Abr. 471. G.

Βορμίσκον] E. Steph. malebat Palm. ib. Idem.

Ἔπραξεν] Non deterius est ἔπραξαν, quod quidam libri habent, et Valla et Acacius sequuti sunt; qui hoc potius ad Argilios, qui Argilum urbem vicinam incolebant, quam ad Brasidam, pertinere existimarunt. Nec male Acacius hæc, ἔπραξαν—ἡ πόλις, tamquam in parenthesi dicta accepit. Etiam cum eodem illa, ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ, malim conjungere cum sequentibus, κατέστησαν τὸν στρατὸν, quam cum præcedentibus, ἀποστάντες τῶν Ἀθηναίων. Duck.

Ἔπραξεν] Leg. ἔπραξαν. Abr. 471. G.

Πρόσω] Hoc Valla et Portus in versione prætermiserunt. Acacius vertit, *ad caput pontis*. Mihi consideranda videtur scriptura, quæ est in margine Cod. Cass. πρὸ ἕω. D.

Καθεῖτο τείχη] Minus accurate vertitur, *erecti* erant muri; malim, *demissi*, ad mare, brachio: ut Syracusarum partem Livius describit L. 24. brachio muri *demisso* junctam. Bauer.

καὶ τὰ ἔξω τῶν Ἀμφιπολιτῶν οἰκούντων κατὰ πᾶν τὸ χωρίον εὐθὺς εἶχε.

ρδʹ. 104. Τῆς δὲ διαβάσεως αὐτοῦ ἄφνω τοῖς ἐν τῇ πόλει γεγενημένης, καὶ τῶν ἔξω, πολλῶν μὲν ἁλισκομένων, τῶν δὲ καὶ καταφευγόντων ἐς τὸ τεῖχος, οἱ Ἀμφιπολῖται ἐς θόρυβον μέγαν κατέστησαν, ἄλλως τε καὶ ἀλλήλοις ὕποπτοι ὄντες. καὶ λέγεται, τὸν Βρασίδαν, εἰ ἠθέλησε μὴ ἐφ᾽ ἁρπαγὴν τῷ στρατῷ τραπέσθαι, ἀλλ᾽ εὐθὺς χωρῆσαι πρὸς τὴν πόλιν, δοκεῖν ἂν ἑλεῖν. νῦν δὲ ὁ μὲν, ἱδρύσας τὸν στρατὸν, ἐπὶ τὰ ἔξω ἐπέδραμε, καὶ, ὡς οὐδὲν αὐτῷ ἀπὸ τῶν ἔνδον, ὡς προσεδέχετο, ἀπέβαινεν, ἡσύχαζεν. οἱ δ᾽ ἐναντίοι τοῖς προδιδοῦσι, κρατοῦντες τῷ πλήθει, ὥστε μὴ αὐτίκα τὰς πύλας ἀνοίγεσθαι, πέμπουσι μετὰ Εὐκλέους τοῦ στρατηγοῦ, ὃς ἐκ τῶν Ἀθηναίων παρῆν αὐτοῖς φύλαξ τοῦ χωρίου, ἐπὶ τὸν ἕτερον στρατηγὸν τὸν ἐπὶ Θρᾴκης, Θουκυδίδην τὸν Ὀλόρου, ὃς τάδε ξυνέγραψεν, ὄντα περὶ Θάσον, (ἔστι δὲ ἡ νῆσος, Παρίων ἀποικία, ἀπέχουσα τῆς Ἀμφιπόλεως ἡμίσεος ἡμέρας μάλιστα πλοῦν) κελεύοντες σφίσι βοηθεῖν. καὶ ὁ μὲν, ἀκούσας, κατὰ τάχος ἑπτὰ ναυσὶν, αἳ ἔτυχον παροῦσαι, ἔπλει· καὶ ἐβούλετο φθάσαι μάλιστα μὲν οὖν τὴν Ἀμφίπολιν, πρίν τι ἐνδοῦναι, εἰ δὲ μὴ, τὴν Ἠϊόνα προκαταλαβεῖν.

ρεʹ. 105. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ Βρασίδας, δεδιὼς καὶ τὴν ἀπὸ τῆς Θάσου τῶν νεῶν βοήθειαν, καὶ πυνθανόμενος, τὸν Θουκυδίδην κτῆσίν τε ἔχειν τῶν χρυσείων μετάλλων ἐργασίας ἐν τῇ περὶ ταῦτα Θρᾴκῃ, καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ δύνασθαι ἐν τοῖς πρώτοις τῶν ἠπειρωτῶν, ἠπείγετο προκατασχεῖν, εἰ δύναιτο, τὴν πόλιν, μὴ, ἀφικνουμένου αὐτοῦ, τὸ πλῆθος τῶν Ἀμφιπολιτῶν, ἐλπίσαν ἐκ θαλάσσης ξυμμαχικὸν καὶ ἀπὸ τῆς Θρᾴκης ἀγείραντα αὐτὸν περιποιήσειν σφᾶς, οὐκέτι προσχωροῖ. καὶ τὴν ξύμβασιν μετρίαν ἐποιεῖτο, κήρυγμα τόδε ἀνειπὼν, Ἀμφιπολιτῶν

Προκαταλαβεῖν] Leg. προκαταλαβὼν, Abr. monet, p. 472. Gottl.

Ἀπ᾽ αὐτοῦ] Nempe τοῦ ἔχειν τὴν κτῆσιν. δυνάμενον autem δυνατὸν ὄντα: ut I. 33. τοὺς Κορινθίους δυναμένους παρ᾽ ἑαυτοῖς. Baver.

Οὐκέτι προσχωροῖ] Προχωροῖ hic locum haud habet propter voc. πλῆθος. Quia tamen populus jam antea προσεχώρησε Brasidæ, coactus quidem; οὐκέτι προσχωροῖ est aut pro μὴ προσχωροῖ, aut προσχωροῖ hic est, per metonymiam manere vellet, stare conditionibus se dedendi. Si προχωροῖ legeris: τὸ πλῆθος cum Particip. sit pro Genitivus simpliciter positis. Baver.

Μετρ. τ. ξύμβ. ἐπ.] Ποιεῖσθαι hic est, *velle facere*; offerre. Μετρία dicitur ξύμβασις, modica, non nimium, non multa, nec gravia postulantis. Idem.

καὶ Ἀθηναίων τῶν ἐνόντων τὸν μὲν βουλόμενον, ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ, τῆς ἴσης καὶ ὁμοίας μετέχοντα, μένειν· τὸν δὲ μὴ ἐθέλοντα, ἀπιέναι, τὰ ἑαυτοῦ ἐκφερόμενον, πέντε ἡμερῶν.

ρστʹ. 106. Οἱ δὲ πολλοὶ, ἀκούσαντες, ἀλλοιότεροι ἐγένοντο τὰς γνώμας· ἄλλως τε καὶ βραχὺ μὲν Ἀθηναίων ἐμπολιτεῦον, τὸ δὲ πλεῖον, ξύμμικτον. καὶ τῶν ἔξω ληφθέντων συχνοὶ οἰκεῖοι ἔνδον ἦσαν, καὶ τὸ κήρυγμα, πρὸς τὸν φόβον, δίκαιον εἶναι ἐλάμβανον, οἱ μὲν Ἀθηναῖοι, διὰ τὸ ἄσμενοι ἂν ἐξελθεῖν, ἡγούμενοι οὐκ ἐν ὁμοίῳ σφίσιν εἶναι τὰ δεινὰ, καὶ ἅμα οὐ προσδεχόμενοι βοήθειαν ἐν τάχει· ὁ δὲ ἄλλος ὅμιλος, πόλεώς τε ἐν τῷ ἴσῳ οὐ στερισκόμενοι, καὶ κινδύνου παρὰ δόξαν ἀφιέμενοι. ὥστε τῶν πρασσόντων τῷ Βρασίδᾳ ἤδη καὶ ἐκ τοῦ φανεροῦ διαδικαιούντων αὐτὰ, ἐπειδὴ καὶ τὸ πλῆθος ἑώρων τετραμμένον, καὶ τοῦ παρόντος Ἀθηναίων στρατηγοῦ οὐκέτι ἀκροώμενον, ἐγένετο ἡ ὁμολογία, καὶ προσεδέξαντο ἐφ᾽ οἷς ἐκήρυξε. καὶ οἱ μὲν τὴν πόλιν τοιούτῳ τρόπῳ παρέδοσαν· ὁ δὲ Θουκυδίδης καὶ αἱ νῆες ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ὀψὲ κατέπλεον ἐς τὴν Ἠϊόνα. καὶ τὴν μὲν Ἀμφίπολιν ὁ Βρασίδας ἄρτι εἶχε, τὴν δὲ Ἠϊόνα παρὰ νύκτα ἐγένετο λαβεῖν. εἰ γὰρ μὴ ἐβοήθησαν αἱ νῆες διὰ τάχους, ἅμα ἕῳ ἂν εἴχετο.

ρζʹ. 107. Μετὰ δὲ τοῦτο, ὁ μὲν τὰ ἐν τῇ Ἠϊόνι καθίστατο, ὅπως καὶ τοαυτίκα, ἢν ἐπίῃ ὁ Βρασίδας, καὶ τοέπειτα ἀσφαλῶς ἕξει, δεξάμενος τοὺς ἐθελήσαντας ἀποχωρῆσαι ἄνωθεν κατὰ τὰς σπονδάς. ὁ δὲ, πρὸς μὲν τὴν Ἠϊόνα κατά τε τὸν ποταμὸν πολλοῖς πλοίοις ἄφνω καταπλεύσας, εἴπως, τὴν προύχουσαν ἄκραν ἀπὸ τοῦ τείχους λαβὼν, κρατοίη τοῦ ἔσπλου, καὶ κατὰ γῆν ἀποπειράσας ἅμα, ἀμφοτέρωθεν ἀπεκρούσθη. τὰ δὲ περὶ τὴν Ἀμφίπολιν ἐξηρτύετο. καὶ Μύρκινός τε αὐτῷ προσεχώρησεν, Ἠδωνικὴ πόλις, Πιττακοῦ τοῦ Ἠδώνων βασιλέως, ἀποθανόντος ὑπὸ τῶν Γοάξιος παίδων, καὶ

Προὔχ. ἄκρ. rel.] Trajecta verba sunt, pro tali ordine: τὴν ἀπὸ τ. τείχ. προύχουσαν ἄκραν. Ἄκρα autem hic est pars terræ post murum patens, ad mare decurrens; *Landsitze.* Bauer.

Μύρκινος] Ita Herodot. V. 11. 23. 124. et Epit. Strabonis. Cum Ar. C. Tzetzes Chil. IX. 220. Μυρκῖνος, ubi Ms. Codex ὁμοῦ τε Ἱστιαίου rectius. Wass. Casaubonus ad Excerpta Strabonis Lib VII. ibi Μύρκιννός scribit e Stephano. Sed Stephanum potius e Thucydide et aliis emendandum esse recte censet Holstenius. Amphipolin etiam Μύρκινον et Ἠϊόνα vocatam fuisse scribit Stephanus in Ἀμφίπολις. Errasse eum ex hoc et aliis locis Thucydidis ostendunt Vossius ad Scylac. p. 64. Ed. Gron. et Interpretes Stephani. Duck.

Βραυροῦς τῆς γυναικὸς αὐτοῦ· καὶ Γάψηλος οὐ πολλῷ ὕστερον, καὶ Οἰσύμη. εἰσὶ δὲ αὗται Θασίων ἀποικίαι. παρὼν δὲ καὶ Περδίκκας εὐθὺς μετὰ τὴν ἅλωσιν, ξυγκαθίστη ταῦτα.

ρή. 108. Εχομένης δὲ τῆς Αμφιπόλεως, οἱ Αθηναῖοι ἐς μέγα δέος κατέστησαν, ἄλλως τε καὶ ὅτι ἡ πόλις ἦν αὐτοῖς ὠφέλιμος, ξύλων τε ναυπηγησίμων πομπῇ, καὶ χρημάτων προσόδῳ· καὶ ὅτι μέχρι μὲν τοῦ Στρυμόνος ἦν πάροδος, Θεσσαλῶν διαγόντων ἐπὶ τοὺς ξυμμάχους σφῶν, τοῖς Λακεδαιμονίοις· τῆς δὲ γεφύρας μὴ κρατούντων, ἄνωθεν μὲν μεγάλης οὔσης ἐπὶ πολὺ λίμνης τοῦ ποταμοῦ, τὰ δὲ πρὸς Ηϊόνα τριήρεσι τηρουμένων, οὐκ ἂν δύνασθαι προελθεῖν. τότε δὲ ῥαδία ἤδη ἐνομίζετο γεγενῆσθαι. καὶ τοὺς ξυμμάχους ἐφοβοῦντο, μὴ ἀποστῶσιν. ὁ γὰρ Βρασίδας ἔν τε τοῖς ἄλλοις μέτριον ἑαυτὸν παρεῖχε, καὶ ἐν τοῖς λόγοις πανταχοῦ ἐδήλου, ὡς ἐλευθερώσων τὴν Ελλάδα ἐκπεμφθείη. καὶ αἱ πόλεις πυνθανόμεναι αἱ τῶν Αθηναίων ὑπήκοοι, τῆς τε Αμφιπόλεως τὴν ἅλωσιν, καὶ ἃ παρέχεται, τήν τε ἐκείνου πρᾳότητα, μάλιστα δὴ ἐπήρθησαν εἰς τὸ νεωτερίζειν. καὶ ἐπεκηρυκεύοντο πρὸς αὐτὸν κρύφα, ἐπιπαριέναι τε κελεύοντες, καὶ βουλόμενοι αὐτοὶ ἕκαστοι πρῶτοι ἀποστῆναι. καὶ γὰρ καὶ ἄδεια ἐφαίνετο αὐτοῖς, ἐψευσμένοις μὲν τῆς Αθηναίων δυνάμεως ἐπὶ τοσοῦτον, ὅση ὕστερον διεφάνη, τὸ δὲ πλέον βουλήσει κρίνοντες

Γάψηλος] Γαληψὸς etiam Diodor. Sicul. Lib. XII. pag. 321. b. Wass. Γαληψὸς hic e Thucyd. V. 7. et aliis dudum emendarunt Viri Docti. Vid. Casaubon. ad Excerpta Strabonis Lib. VII. Maussac. et Vales. ad Harpocrat. h. v. Duck.

Οἰσύμη] Gr. ἡ Σύμη inepte: sic apud Scymnum ἡ Συβὴ, et apud Scylacem Σισύμη. At Plin. Ptolem. Phavorinus, Suidas, Steph. cum Thucydide, oppidum inter Strymonem et Nessum ponunt. ἡ ἀνακτορούπολις marg. Ptolemæi Coislin. Vid. Valesium ad Not. Maussaci in Harpocrat. v. Γαληψός. Wass. et Maussacum ibi et ad Οἰσύμη. Duck.

Ξύλων τ. ν. πομπῇ] Suidas in πομπὴν interpretatur πέμψιν, ἀποστολήν. Wass.

Στρυμόνος] Στρυμόνος ποταμοῦ Cl. et Acacius. At mox ἐν τῷ Στρυμόνι. Wass.

Τὰ δὲ—τηρουμένων] Debebat, τῶν π. τ.—τετηρημ. Sed τὰ simpliciter est positum; supple κατὰ, περὶ, et in τετηρημένων intell. more Nostri, πάντων. quo more alibi dicit, παρεσκεύαστο αὐτοῖς, et, ἕτοιμα ἦν, et l. 7. πλωϊμοτέρων ὄντων· et πλωϊμότερα ἐγένετο· quæ, huic loco simillima, suppleri volunt, χωρία, χωρίων, quod et huic conveniat. Baver.

Τότε δὲ] i. e. νῦν δὲ, Athenienses enim loquentes inducit, de re præsenti: sed rem ita extulit, ut ipsius animo scribentis, præterita, obversaretur. Ita Liv. 1. 24. *illorum tunc arma, illorum intueri manus*; i. e. *nunc*; loquentibus enim præsens res erat; sed scribenti Livio et respicienti præterita. Idem.

Αἱ πόλ. πυνθ. rel.] Trajecta sunt verba, sic ordinanda: αἱ πόλ. αἱ ὑπήκ. πυνθ. τ. ἅλωσιν. Etiam notandum, πυνθανόμεναι, percunctantes, esse pro πυθόμεναι, cum cognovissent. Baver.

Ἃ παρέχεται] i. e. ἃ προτείνει. ut L. III. 36. init. ubi Schol. adsumit πρᾶξαι. Abr. 474. Gottl.

—ἐπὶ τοσοῦτον] Abr. supplet οὔσης. G.

Ἐψευσμ.——διεφάνη] Intricatius propositum et Thucydideo ingenio involutum.

ἀσαφεῖ, ἢ προνοίᾳ ἀσφαλεῖ· εἰωθότες οἱ ἄνθρωποι, οὗ μὲν ἐπιθυμοῦσιν, ἐλπίδι ἀπερισκέπτῳ διδόναι· ὃ δὲ μὴ προσίενται, λογισμῷ αὐτοκράτορι διωθεῖσθαι. ἅμα δὲ τῶν Ἀθηναίων ἐν τοῖς Βοιωτοῖς νεωστὶ πεπληγμένων, καὶ τοῦ Βρασίδου ἐφολκὰ καὶ οὐ τὰ ὄντα λέγοντος, ὡς αὐτῷ ἐπὶ Νίσαιαν τῇ ἑαυτοῦ μόνῃ στρατιᾷ οὐκ ἠθέλησαν οἱ Ἀθηναῖοι ξυμβαλεῖν, ἐθάῤῥουν, καὶ ἐπίστευον, μηδένα ἂν ἐπὶ σφᾶς βοηθῆσαι. τὸ δὲ μέγιστον, διὰ τὸ ἡδονὴν ἔχον ἐν τῷ αὐτίκα, καὶ ὅτι τοπρῶτον Λακεδαιμονίων ὀργώντων ἔμελλον πειράσεσθαι, κινδυνεύειν παντὶ τρόπῳ ἑτοιμοι ἦσαν. ὧν αἰσθανόμενοι, οἱ μὲν Ἀθηναῖοι, φυλακὰς, ὡς ἐξ ὀλίγου καὶ ἐν χειμῶνι, διέπεμπον ἐς τὰς πόλεις· ὁ δὲ, ἐς τὴν Λακεδαίμονα ἐφιέμενος, στρατιάν τε προσαποστέλλειν ἐκέλευε, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Στρυμόνι ναυπηγίαν τριήρων παρεσ-

Latina interpretatio male cohæret in re ipsa et sententia; videtur enim ita rem proponere, quasi socii putassent, Athenienses aliquando veniam sibi daturos, quod tanto minorem putassent ipsorum potentiam, quanta deinde apparuisset? hoc quidem ferri possit; sed alterum abhorret: quod homines —*judicarent*. Hoc vero non refertur ad veniam, quam sperarent ab Atheniensibus; nec vero efficiatur e participio Græco. Mihi brevius collegisse videtur et, quæ illi crederent, et quæ ipse de suo adderet: 1) Socii (antea) putarant, magnas esse opes Atheniensium; 2) Hoc eos fefellerat, quia tunc sane vehementer erant infracti: 3) Hinc, velut indignati errori suo, et correcturi peccatum, recte jam et tuto ab iis se defecturos, credebant. Hæc ipsos sensisse, ita refert Thuc. ut jam sua inserat: in tantum illis (tum) major (vero) visa erat potentia Atheniensium, quanta (tamen) deinde (rursus) cognita fuit esse. Ita interpretari placebat, cum occurrit, non ita magnam deinde apparuisse illam potentiam, sed magis deinde affectam, lapsam atque imminutam fuisse. Quare jam sic interpreter: in tantum peccaverant in opinione de potentia Atheniensium, quantum deinde fractæ atque imminutæ decessit: tantum ei tribuerant et adjecerant nimia admiratione, quantum illi deesse, deinde appareret. Hinc tuto illam a se contemni, credebant. Baver.

Εἰωθότες οἱ ἄνθρωποι] Horum sententiam ita exponunt scholia Cod. Cass. Τοῦτο ἐξηγητικόν ἐστι τοῦ προτέρου, εἰωθότες οἱ ἄνθρωποι οὗ μὲν ἂν ἐπιθυμοῦσι, τούτου ἐλπίζειν τεύξεσθαι ἄνευ λογισμοῦ· τοῦτο γάρ ἐστιν ἐλπίδι ἀπερισκέπτῳ διδόναι. οὗ δὲ ἂν μὴ ἐπιθυμῶσι, τοῦτο μόνον λογισμῷ ἐξακριβοῦντες ὡς ἀνέλπιστον παραιτεῖσθαι. Duck.

Κρίνοντες—εἰωθότες] Simpliciter Nominativi positi pro Genitivis, κρινόντων, εἰωθότων cum (omnino) soleant homines ita judicare et agere. Thucydidis illa gnome est caussam additura ex humano ingenio universo, quare et tum socii ita egerint. Baver.

Ἐλπίδι ἀπερισκέπτῳ] Ut c. 10. in. ἀπερισκέπτως εὔελπις, inconsiderate sperans. Gottl.

Ἐφολκὰ—λέγεται] Magister, hoc est, inquit, τὰ παρακολουθήματα. Wass. Non recte Thomas. Scholiastes bene ἐπαγωγά. Thucyd. IV. 88. Διά τε τὸ ἐπαγωγὰ εἰπεῖν τὸν Βρασίδαν. Vid. Herald. ad Jamblich. Cap. IV. et Perizon. ad Ælian. VIII. 12. Mox ἐπὶ Νισαίαν habent quidem omnes libri, sed suspectum est, pro ἐπὶ Νισαίᾳ: nam solent in his adhibere casum tertium. Thucyd. III. 54. Ἐναυμαχήσαμεν ἐπ᾽ Ἀρτεμισίῳ. Lucian. II. Ver. Hist. p. 678. Ἐπὶ Δηλίῳ ἐμάχετο. Harpocrat. Ἐπὶ Δηλίῳ μάχη. Et sic millies apud omnes. E ι adscripto facile fieri potuit ν. ut sæpe in aliis. Duck.

Ἐπὶ Νίσαιαν] Abr. 473. forte ἐπὶ Νισαίᾳ cum τὸ iota subscriptum locum errori dederit. Sed tamen contra Codd. nil tentat, cum et enallage locum habere possit. Gottl.

Αὐτῷ—τῇ ἑαυτοῦ μόνῃ στρατιᾷ] Durius juncti Dativi, et quasi distractius, αὐτῷ et τῇ ἑ. μ. στρατιᾷ, aut pro, τῇ ἑ. μ. στρ. nempe omisso αὐτῷ, aut pro, αὐτῷ καὶ τῇ ἑ. στρ. quasi per Appositionem: ipsi, cum ejus exercitus solus esset. Baver.

Ὀργώντων] Suidas in ὀργᾶν: ὀργῶντες παρὰ Θουκυδίδῃ, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμοῦντες. Schol. Cass. hic ὡρμημένων, προθυμουμένων. Duck.

κευάζετο. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, τὰ μὲν καὶ φθόνῳ ἀπὸ τῶν πρώτων ἀνδρῶν οὐχ ὑπηρέτησαν αὐτῷ, τὰ δὲ, καὶ βουλόμενοι μᾶλλον τούς τε ἄνδρας τοὺς ἐκ τῆς νήσου κομίσασθαι, καὶ τὸν πόλεμον καταλῦσαι.

ρθ´. 109. Τοῦ δ᾽ αὐτοῦ χειμῶνος, Μεγαρῆς τά τε μακρὰ τείχη, ἃ σφῶν οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον, κατέσκαψαν ἑλόντες ἐς ἔδαφος· καὶ Βρασίδας μετὰ τὴν Ἀμφιπόλεως ἅλωσιν ἔχων τοὺς ξυμμάχους, στρατεύει ἐπὶ τὴν Ἀκτὴν καλουμένην. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ βασιλέως διορύγματος ἔσω προὔχουσα, καὶ ὁ Ἄθως αὐτῆς ὄρος ὑψηλὸν τελευτᾷ ἐς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος. πόλεις δὲ ἔχει, Σάνην μὲν, Ἀνδρίων ἀποικίαν, παρ᾽ αὐτὴν τὴν διώρυχα, ἐς τὸ πρὸς Εὔβοιαν πέλαγος τετραμμένην· τὰς δὲ ἄλλας, Θύσσον, καὶ Κλεωνὰς, καὶ Ἀκροθώους, καὶ Ὀλόφυξον, καὶ Δῖον· αἳ οἰκοῦνται ξυμμίκτοις ἔθνεσι βαρβάρων διγλώσσων. καί τι καὶ Χαλκιδικὸν ἔνι βραχὺ, τὸ δὲ πλεῖστον, Πελασγικὸν, τῶν καὶ Λῆμνόν ποτε καὶ Ἀθήνας Τυρσηνῶν οἰκησάντων, καὶ Βισαλτικὸν, καὶ Κρηστωνικὸν, καὶ Ἠδῶνες. κατὰ δὲ μικρὰ πολίσματα οἰκοῦσι. καὶ οἱ μὲν πλείους προσεχώρησαν τῷ Βρασίδᾳ, Σάνη δὲ καὶ Δῖον ἀντέστη· καὶ αὐτῶν τὴν χώραν, ἐμμείνας, τῷ στρατῷ ἐδῄου.

Φθόνῳ ἀπὸ τ. πρώτων] Dat. φθόνῳ est pro, διὰ τὸν φθόνον, ὑπὸ φθόνου· et ἀπὸ τ. πρώτων pro simplici Genitivo; ut totum sit pro, διὰ τὸν φθόνον τῶν πρώτων ἀ. Baver.

Τὰ τείχη, ἃ σφῶν, rel.] i. e. τὰ τείχη σφῶν, ἃ οἱ Ἀθην. εἶχον· vel σφῶν pro σφῶν ὄντα. B.

Ἐπὶ τὴν Ἀκτὴν] Tota etiam Attica olim Acte fuit appellata, quia littoralis esset maximam partem, ut docent Strabo et Stephanus Byzant. Vide Meursium de Regno Athen. l. 1. c. 3. Huds. Loca Diodori et Scymni ab Hudsono in Var. Lect. adnotata ad Acten Peloponnesi pertinent. Acten, quæ circa Athon est, e Demetrio memorat Stephanus in Ἀκτή. Duck.

Παρ᾽ αὐτὴν τὴν διώρυχα] Vid. Holsten. ad Stephanum in Σάνη. Berkelius ibi adnotat, Thucydidem hanc urbem in monte collocare. Hoc non satis apertum est. Thucydides quidem Θύσσον, quam paulo post nominat, ἐν τῇ Ἄθῳ ponit V. 35. Sed tamen distinguit situm Sanes a Thyssi et ceterarum urbium situ, ut et Herodotus VII. 22. Strabonis Excerpta Lib. VII. in fin. etiam quinque has urbes, quas hic memorat Thucydides, in Atho monte ponunt: Sanes mentionem non faciunt. Duck.

Θύσσον] Scylaci pag. 63. Θῦος; pro quo Viri doctissimi ex Herodoto l. d. Θύσος, vel, e Thucydide et Plinio IV. 10. Θύσσος restituerunt. Duck.

Ἀκροθώους] Ἀκροαθώους legit Salmasius in Plin. Exercitation. pag. 129. quod merito repudiant Holstenius et Berkelius ad Stephanum v. Ἀκρόθωοι. Duck.

Ὀλόφυξον] Suidas, Phavorin. Strabo, et Scylax Ὀλόφυξις. Eustath. et Steph. vulgatam scripturam servant. Aristoph. Av. 1041. Ὀλοφύξιοι, et ad hanc formam ibi ὀτοτύξιοι confinxit. Wass. Ὀλόφυξος etiam Herodotus VII. 22. Duck.

Διγλώσσων] Diodor. p. 321. c. διγλώττων Βισσαλτικῶν. Vid. Nostrum infra VIII. 85. Wass.

Τῶν καὶ Λῆμν. rel.] Trajecte pro, τῶν Τυρσηνῶν (τῶν) οἰκησάντων καὶ Λῆμνον, rel. B.

Τυρσηνῶν οἰκ.] Tyrrheni prius Pelasgi erant nuncupati, ut constat ex Dionys. Halic. Antiq. Rom. l. 1. Vide Meursii Cecropiam, p. 20. Huds. Cap. V. Add. Bochart. Chanaan. I. 33. Duck.

Σάνη] Σάνη Stephanus, et Σανίδα χώραν Li-

ρι΄. 110. Ὡς δ᾽ οὐκ ἐσήκουον, εὐθὺς στρατεύει ἐπὶ Τορώνην τὴν Χαλκιδικὴν, κατεχομένην ὑπὸ Ἀθηναίων. καὶ αὐτὸν ἄνδρες ὀλίγοι ἐπήγοντο, ἕτοιμοι ὄντες τὴν πόλιν παραδοῦναι· καὶ ἀφικόμενος νυκτὸς ἔτι καὶ περὶ ὄρθρον, τῷ στρατῷ ἐκαθέζετο πρὸς τὸ Διοσκούρειον, ὃ ἀπέχει τῆς πόλεως τρεῖς μάλιστα σταδίους. τὴν μὲν οὖν ἄλλην πόλιν τῶν Τορωναίων, καὶ τοὺς Ἀθηναίους τοὺς ἐμφρουροῦντας ἔλαθεν· οἱ δὲ πράσσοντες αὐτῷ, εἰδότες, ὅτι ἥξοι, [καὶ] προσελθόντες τινὲς αὐτῶν λάθρα ὀλίγοι, ἐτήρουν τὴν πρόσοδον· καὶ ὡς ᾔσθοντο παρόντα, ἐσκομίζουσι παρ᾽ αὐτοὺς ἐγχειρίδια ἔχοντας ἄνδρας ψιλοὺς ἑπτά. τοσοῦτοι γὰρ μόνον, ἀνδρῶν εἴκοσι τοπρῶτον ταχθέντων, οὐ κατέδεισαν ἐσελθεῖν· (ἦρχε δὲ αὐτῶν Λυσίστρατος Ὀλύνθιος·) οἱ διαδύντες διὰ τοῦ πρὸς τὸ πέλαγος τείχους, καὶ λαθόντες, τούς τε ἐπὶ τοῦ ἀνώτατα φυλακτηρίου φρουροὺς, οὔσης τῆς πόλεως πρὸς [τὸν] λόφον, ἀναβάντες διέφθειραν, καὶ τὴν κατὰ Καναστραῖον πυλίδα διῄρουν.

ρια΄. 111. Ὁ δὲ Βρασίδας τῷ μὲν ἄλλῳ στρατῷ ἡσύχαζεν, ὀλίγον προελθών· ἑκατὸν δὲ πελταστὰς προπέμπει, ὅπως, ὁπότε πύλαι τινὲς ἀνοιχθεῖεν, καὶ τὸ σημεῖον ἀρθείη, ὃ ξυνέκειτο, πρῶτοι ἐσδράμοιεν. καὶ οἱ μὲν, χρόνου ἐγγιγνομένου, καὶ θαυμάζοντες, κατὰ μικρὸν ἔτυχον ἐγγὺς τῆς πόλεως προσελ-

banius Demosthenis Apolog. pag. 451. Vid. Herodot. VII. 22. Vossium ad Melam p. 140. Nostrum V. 18. Wass.

Τορώνην] Gr. Τιθώνην inepte. Vide Nostrum V. 3. Theophrastum IV. 10. Harpocrat. h. v. et Tab. Farnesianam de Herculis lab. Idem.

Ἐτήρουν] Thomas Magister in πρόσοδος, λάθρα ἐτήρουν τ. π. Wass.

Ἐσκομ. παρ᾽ αὐτοὺς] Haud dubie leg. αὑτούς. Et recte versum est, *ad se.* Activum pro Medio, quod jam sit in reciproco αὑτούς. Baver.

Πρὸς τὸν λόφον] Articulum recte omittunt Mss. Wass. Paullo ante præferendum videtur ἀνωτάτω, quod Margo habet. Duck.

Καναστραῖον] Hudson. Κάναστρον. fide Stephani nititur, et Epit. Strabonis, unde hausisse videntur Etymol. et Schol. Rectius et antiquius illud alterum. Nam Καναστραίην ἄκρην, non Καναστραίην, ut in Ed. Galei Herodotus. Καναστραῖον etiam ἄκρον habent Ptolem. et Scylax, qui et ἱερὸν vocat. Apollon. α΄. 598. Αὐτὰρ ἔπειτα Κλίτεα Παλλήνεια Καναστραίην ὑπὲρ ἄκρην. Κλίτεα Livio munimenta ad Clitas. Et pro Κάναστρα in Schol. Stephanus legisse videtur Καναστραῖον. Est et Κάναστρα πόλις Schol. Lycophr. vix alibi memorata. Sed et apud Livium XXXI. 45. pro *Canastrum* legerim *Canastræum*, quomodo diserte Aler. 1. Favent aliorum vestigia, atque Auctor ipse alibi XLIV. 11. Sic utique Mela et sine Var. Lectione Plinius. Varinus, Κάναστρα ἀκρωτήριον οὗ πλησίον ᾤκησαν Γίγαντες: hæc ille ex Epit. Strabonis. Quo etiam spectat Lycophron, Πρὸ πύργων τὸν ΚΑΝΑΣΤΡΑΙ͂ΟΝ μέγαν Ἐγχώριον ΓΙ΄ΓΑΝΤΑ δυσμενῶν μοχλὸν Ἔχοντα. Pro Macetum vel Thracum gente posuit Oppianus, et in Epig. Macedonius Παισὶ ΚΑΝΑΣΤΡΑΙ΄ΟΙΣ μαρνάμεναι ἐθέλω. Pergit idem Varinus, Κάναστρον, ὄστρακον, τριβλίον, lege τρυβλίον. Hesychium et Suidam exscribit. Confer Pollucem Eruditissimi Hemsterhusii X. 85. et Suidam v. Ἀλ κυονίδες, ubi Hegesandrum Καναστραίου legentem adducit. Wass.

θόντες. οἱ δὲ τῶν Τορωναίων ἔνδοθεν παρασκευάζοντες μετὰ τῶν ἐσεληλυθότων, ὡς αὐτοῖς ἥ τε πυλὶς διήρητο, καὶ αἱ κατὰ τὴν ἀγορὰν πύλαι, τοῦ μοχλοῦ διακοπέντος, ἀνεῴγοντο, πρῶτον μὲν κατὰ τὴν πυλίδα τινὰς περιαγαγόντες ἐσεκομίσαντο, ὅπως κατὰ νώτου καὶ ἀμφοτέρωθεν τοὺς ἐν τῇ πόλει, οὐδὲν εἰδότας, ἐξαπίνης φοβήσειαν· ἔπειτα τὸ σημεῖόν τε τοῦ πυρὸς, ὡς εἴρητο, ἀνέσχον, καὶ διὰ τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν πυλῶν τοὺς λοιποὺς ἤδη τῶν πελταστῶν ἐσεδέχοντο.

ριβ΄. 112. Καὶ ὁ Βρασίδας, ἰδὼν τὸ ξύνθημα, ἔθει δρόμῳ, ἀναστήσας τὸν στρατὸν, ἐμβοήσαντάς τε ἀθρόον, καὶ ἔκπληξιν πολλὴν τοῖς ἐν τῇ πόλει παρασχόντας. καὶ οἱ μὲν, κατὰ τὰς πύλας εὐθὺς ἐσέπιπτον· οἱ δὲ, κατὰ δοκοὺς τετραγώνους, αἳ ἔτυχον τῷ τείχει, πεπτωκότι καὶ οἰκοδομουμένῳ, πρὸς λίθων ἀνολκὴν προσκείμεναι. Βρασίδας μὲν οὖν καὶ τὸ πλῆθος εὐθὺς ἄνω καὶ ἐπὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως ἐτράπετο, βουλόμενος κατ᾽ ἄκρας καὶ βεβαίως ἑλεῖν αὐτήν. ὁ δὲ ἄλλος ὅμιλος κατὰ πάντα ὁμοίως ἐσκεδάννυντο.

ριγ΄. 113. Τῶν δὲ Τορωναίων, γιγνομένης τῆς ἁλώσεως, τὸ μὲν πολὺ, οὐδὲν εἰδὸς, ἐθορυβεῖτο· οἱ δὲ πράσσοντες, καὶ οἷς ταῦτα ἤρεσκε, μετὰ τῶν εἰσελθόντων εὐθὺς ἦσαν. οἱ δὲ Αθηναῖοι (ἔτυχον γὰρ ἐν τῇ ἀγορᾷ ὁπλῖται καθεύδοντες ὡς πεντήκοντα) ἐπειδὴ ᾔσθοντο, οἱ μέν τινες ὀλίγοι διαφθείρονται ἐν χερσὶν αὐτῶν, τῶν δὲ λοιπῶν, οἱ μὲν, πεζῇ, οἱ δὲ, ἐς τὰς ναῦς, αἳ ἐφρούρουν δύο, καταφυγόντες, διασώζονται ἐς τὴν Λήκυθον τὸ φρούριον, ὃ εἶχον αὐτοὶ, καταλαβόντες ἄκρον τῆς πόλεως ἐς τὴν θάλασσαν ἀπειλημμένον ἐν στενῷ ἰσθμῷ. κατέφυγον δὲ καὶ τῶν Τορωναίων ἐς αὐτοὺς, ὅσοι ἦσαν σφίσιν ἐπιτήδειοι.

ριδ΄. 114. Γεγενημένης δὲ ἡμέρας ἤδη, καὶ βεβαίως τῆς πόλεως ἐχομένης, ὁ Βρασίδας τοῖς μὲν μετὰ τῶν Αθηναίων

Ἀνεῴγοντο] Mixta forma et confusa ex Medio et Passivo, pro ἀνεῴγεισαν. Baver.

Βρασ. καὶ τὸ πλῆθος, βουλόμενος] Aut pro βουλόμενοι, aut κ. τὸ πλ. quasi per hyperbaton insertum; ac si sit, μετὰ τοῦ πλήθους. Nam βούλεσθαι sane unius Brasidæ erat. B.

Ἐπὶ τὰ—αὐτὴν] Suidas, qui κατάκρας. Wass. Suidas pro adverbio habet. In Hesychio quoque ita emendarunt e Casauboni ad Theophrasti Charact. C. VIII. in fin. pro eo, quod ante legebatur κατ᾽ ἄκρας ἑλεῖν. D.

Ἐς τὰς ναῦς, αἳ ἐφρ. δύο] Simili trajectione, qua σφῶν supra notavimus, et hic dictum, pro, ἐς δύο ναῦς, αἳ ἐφρ. vel δύο pro, δύο οὖσαι. Baver.

Βεβαίως ἐχομ.] Male vertitur, *constanter*; quid enim hoc sit h. l. Sign. *firmiter, certo,* haud dubie, sine periculo; liquido. B.

Τοῖς μετὰ τῶν] Acacius rectius vertit: *Qui ex Toronæis cum Ath. aufugissent.* Abr. p. 474. Sed tamen sequitur v. 13. τοῖς παρ᾽ Ἀθηναίους καταπεφευγόσιν. Gottl.

Τορωναίοις καταπεφευγόσι κήρυγμα ἐποιήσατο, τὸν βουλόμενον, ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ ἐξελθόντα, ἀδεῶς πολιτεύειν. τοῖς δὲ Ἀθηναίοις κήρυκα προσπέμψας, ἐξιέναι ἐκέλευεν ἐκ τῆς Ληκύθου, ὑποσπόνδους, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἔχοντας, ὡς οὔσης Χαλκιδέων. οἱ δὲ, ἐκλείψειν μὲν οὐκ ἔφασαν, σπείσασθαι δὲ σφίσιν ἐκέλευον ἡμέραν τοὺς νεκροὺς ἀνελέσθαι. ὁ δὲ ἐσπείσατο δύο. ἐν ταύταις δὲ αὐτός τε τὰς ἐγγὺς οἰκίας ἐκρατύνατο, καὶ Ἀθηναῖοι τὰ σφέτερα. καὶ ξύλλογον τῶν Τορωναίων ποιήσας, ἔλεξε τοῖς ἐν τῇ Ἀκάνθῳ παραπλήσια· "ὅτι οὐ δίκαιον εἴη, οὔτε τοὺς πράξαντας πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως, χείρους, οὐδὲ προδότας ἡγεῖσθαι· (οὐδὲ γὰρ ἐπὶ δουλείᾳ, οὐδὲ χρήμασι πεισθέντας, δρᾶσαι τοῦτο, ἀλλ' ἐπὶ ἀγαθῷ καὶ ἐλευθερίᾳ τῆς πόλεως) οὔτε τοὺς μὴ μετασχόντας οἴεσθαι μὴ τῶν αὐτῶν τεύξεσθαι. ἀφῖχθαι γὰρ οὐ διαφθερῶν οὔτε πόλιν, οὔτε ἰδιώτην οὐδένα. τὸ δὲ κήρυγμα ποιήσασθαι τούτου ἕνεκα τοῖς παρ' Ἀθηναίους καταπεφευγόσιν, ὡς ἡγούμενος οὐδὲν χείρους τῇ ἐκείνων φιλίᾳ· οὐδ' ἂν, σφῶν πειρασαμένους αὐτοὺς τῶν Λακεδαιμονίων, δοκεῖν ἧσσον, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον, ὅσῳ δικαιότερα πράσσουσιν, εὔνους ἂν σφίσι γενέσθαι. ἀπειρίᾳ δὲ νῦν πεφοβῆσθαι. τούς τε πάντας παρασκευάζεσθαι ἐκέλευεν ὡς βεβαίους τε ἐσομένους ξυμμάχους, καὶ τὸ ἀπὸ τοῦδε ἤδη, ὅ, τι ἂν ἁμαρτάνωσιν, αἰτίαν ἕξοντας. τὰ δὲ πρότερα, οὐ σφεῖς ἀδικεῖσθαι, ἀλλ' ἐκείνους μᾶλ-

Καταπεφευγόσι] Quorsum autem? Nempe si *μετὰ* est *cum*. Nam si est pro *παρὰ*, *ad*, abierit dubitatio, nec sit Ellipsis. Sed alia subnascitur e vocab. ἐξελθόντα. Nam, si ex urbe Torone profugerant, sive *ad* Athenienses, seu *cum* illis; quomodo *egredi* eos jubere poterat Brasidas ad *sua*, nempe in urbe relicta, et porro, egressos, ibi πολιτεύειν, agere? Nimirum ἐξελθόντα hic debet esse pro ἐπανελθόντα, reversum; quasi *egressum* ab Atheniensibus, rursus relictis. Alioqui nil constiterit. Et trajectionem rursus nota: *τοῖς μετὰ τ. Ἀθην. Τορων. καταπ.* pro, *τοῖς Τορωναίοις (τοῖς) καταπεφευγόσι*. Baver.

Κήρυκα προσπέμψας] Male Codd. Ar. et C. *προπέμψας*. Wass.

Ἐξιέναι—ὡς οὔσ. Χαλκ.] Hyperbaton habent hæc verba; quippe, *ὡς οὔσης*, refertur ad ἐξιέναι, vel Ληκύθου· et *ὑποσπόνδους* et—*ἔχοντας* subjici debebat post Χαλκιδέων. Sunt ergo hæc velut in parenthesi. Baver.

Ἐκρατύνατο) Medium posuit, quia a) a *sese* capta, b) sibi suisque usibus, muniit; c) quia idem verbum et ad Athenienses refertur, ubi adjectum est, *τὰ σφέτερα*. Idem.

Ξύλλ. *ποιήσας*] Non *ποιησάμενος*, quia non *suos* inter se, sed alios convenire jubebat. B.

Παραπλήσια] Hoc est, in eandem fere sententiam, verbis vero aliis. Vid. IV. 86. W.

Χρήμασι] Quidam Codd. *χρήματι*, male; nam pro *bonis* numerus pluralivus adhibetur, et *χρήμασι πεισθῆναι*, non *χρήματι* Noster II. 21. sine Var. Lect. ubi vid. Schol. Et præeunte δουλείᾳ gratius ob numeri varietatem *τὸ χρήμασι*. Wass.

Ἀπειρίᾳ δὲ νῦν πεφοβῆσθαι] Absunt Gr. immerito. Wass.

Ἀπὸ τοῦδε ἤδη] Ἤδη hic est, *hinfort*, *nunmehr*, abhinc, porro. Baver.

Σφεῖς] Debebat *σφᾶς*, ut mox, ἐκείνους· sed tamen illud de *se* et Lacedæmoniis *suis* dicit *ipse*, ubi solet Nominat. poni. Idem.

λον ὑπ᾽ ἄλλων κρεισσόνων· καὶ ξυγγνώμην εἶναι, εἴτι ἠναντιοῦντο."

ριέ. 115. Καὶ ὁ μὲν, τοιαῦτα εἰπὼν, καὶ παραθαρσύνας, διελθουσῶν τῶν σπονδῶν, τὰς προσβολὰς ἐποιεῖτο τῇ Ληκύθῳ. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἠμύνοντό τε ἐκ φαύλου τειχίσματος, καὶ ἀπ᾽ οἰκιῶν ἐπάλξεις ἐχουσῶν. καὶ μίαν μὲν ἡμέραν ἀπεκρούσαντο. τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ, μηχανῆς μελλούσης προσάξεσθαι αὐτοῖς ἀπὸ τῶν ἐναντίων, ἀφ᾽ ἧς πῦρ ἐνήσειν διενοοῦντο ἐς τὰ ξύλινα παραφράγματα, καὶ προσιόντος ἤδη τοῦ στρατεύματος, ᾗ ᾤοντο μάλιστα αὐτοὺς προσκομιεῖν τὴν μηχανὴν, καὶ ἦν ἐπιμαχώτατον, πύργον ξύλινον ἐπ᾽ οἴκημα ἀντέστησαν, καὶ ὕδατος ἀμφορέας πολλοὺς καὶ πίθους ἀνεφόρησαν, καὶ λίθους μεγάλους· ἄνθρωποί τε πολλοὶ ἀνέβησαν. τὸ δὲ οἴκημα, λαβὸν μεῖζον ἄχθος, ἐξαπίνης κατεῤῥάγη· καὶ ψόφου πολλοῦ γενομένου, τοὺς μὲν ἐγγὺς καὶ ὁρῶντας τῶν Ἀθηναίων ἐλύπησε μᾶλλον ἢ ἐφόβησεν. οἱ δὲ ἄπωθεν, καὶ μάλιστα οἱ διὰ πλείστου, νομίσαντες ταύτῃ ἑαλωκέναι ἤδη τὸ χωρίον, φυγῇ ἐς τὴν θάλασσαν καὶ τὰς ναῦς ὥρμησαν.

ριστ'. 116. Καὶ ὁ Βρασίδας, ὡς ᾔσθετο αὐτοὺς ἀπολείποντάς τε τὰς ἐπάλξεις, καὶ τὸ γιγνόμενον ὁρῶν, ἐπιφερόμενος τῷ στρατῷ, εὐθὺς τὸ τείχισμα λαμβάνει· καὶ ὅσους ἐγκατέλαβε, διέφθειρε. καὶ οἱ μὲν Ἀθηναῖοι τοῖς τε πλοίοις καὶ ταῖς ναυσὶ, τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐκλιπόντες τὸ χωρίον, ἐς Παλλήνην

Ὡς ᾔσθετο, καὶ—ὁρῶν] Variavit, more suo, Thuc. pro, αἰσθόμενος καὶ ὁρ. vel, ᾔσθετο καὶ ἑώρα. Poterat idem καὶ omittere. Bauer.

Ἐγκατέλαβε] Hic non redundat ἐν, quippe pro ἐκεῖ positum. Idem.

Τοῖς τε πλοίοις καὶ ταῖς ναυσὶ] Ammonium, quem in Var. Lect. laudat Hudsonus, descripsit Eustathius in Homer. Il. η'. p. 684. et Od. μ'. p. 1727. Priore loco ita: Ὅτι [νῆες] διαφέρουσι τῶν ὕστερον κοινότερον λεγομένων πλοίων, δηλοῖ ὁ γράψας οὕτω. Δίδυμος ἐν ἱστορικῷ φησίν—Hoc emendandum arbitror ἐν ί ῥητορικῶν· nam Ammonius, Δίδυμος ἐν δεκάτῳ ῥητορικῶν ὑπομνημάτων. An Didymus librum scripserit, cui Titulus fuerit Ἱστορικὸς, mihi non compertum est: ὑπομνήματα illius in Oratores, Demosthenem, Isæum, et Hyperidem memorat Harpocration in γαμηλία, et ὀξυθύμια. Et argumento ὑπομνημάτων ῥητορικῶν magis convenit disquisitio de differentia significationis vocabulorum, quam Ἱστορικοῦ. Apud Eustathium contra utroque loco in verbis, quæ ex Aristotele descripsit Ammonius, rectius legitur, πλοίοις δὲ συχνοῖς ἱππαγωγοῖς καὶ στρατιωτικοῖς, quam in Ammonio καὶ στρατηγικοῖς. Πλοῖα autem et ναῦς etiam supra II. 84. distinguit Thucydides, ubi πλοῖα simpliciter vocat, quæ Cap. 83. λεπτὰ πλοῖα dixerat. Sed discrimen, quod Didymus inter ναῦς et πλοῖα ponit, non semper servatur a Scriptoribus Græcis. Nam et πλοῖα κωπήρη paullo post, Cap. 108. dicit Thucydides, et πλοῖα στρατιωτικὰ Aristoteles apud Ammonium. D.

Παλλήνην] Gr. passim Παλήνην. At cum λλ Hegesippus in Palleniacis, et omnes, ab Herodoto VII. 123. ad Cantacuzenum 278. præter ea testimonia, quæ ad Steph. Holstenius, adde Schol. Apollon. α'. 599. Dion. Halic. p. 39, 40. Pausan. VIII. 29. Nonnum Dionys. p. 1255. Macedones Βαλλήνη. His adjice D. Chrysost. p. 597. Apud He-

διεκομίσθησαν. ὁ δὲ Βρασίδας (ἔστι γὰρ ἐν τῇ Ληκύθῳ Ἀθηνᾶς ἱερὸν, καὶ ἔτυχε κηρύξας, ὅτε ἔμελλε προσβάλλειν, τῷ ἐπιβάντι πρώτῳ τοῦ τείχους τριάκοντα μνᾶς ἀργυρίου δώσειν,) νομίσας ἄλλῳ τινὶ τρόπῳ, ἢ ἀνθρωπείῳ, τὴν ἅλωσιν γενέσθαι, τάς τε τριάκοντα μνᾶς τῇ θεῷ ἀπέδωκεν ἐς τὸ ἱερὸν, καὶ τὴν Λήκυθον καθελὼν, καὶ ἀνασκευάσας, τέμενος ἀνῆκεν ἅπαν. καὶ ὁ μὲν τὸ λοιπὸν τοῦ χειμῶνος, ἅ τε εἶχε τῶν χωρίων, καθίστατο, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐπεβούλευε. καὶ τοῦ χειμῶνος διελθόντος, ὄγδοον ἔτος ἐτελεύτα τῷ πολέμῳ.

ριζ΄. 117. Λακεδαιμόνιοι δὲ καὶ Ἀθηναῖοι, ἅμα ἦρι τοῦ ἐπιγιγνομένου θέρους, εὐθὺς ἐκεχειρίαν ἐποιήσαντο ἐνιαύσιον, νομίσαντες, Ἀθηναῖοι μὲν, οὐκ ἂν ἔτι τὸν Βρασίδαν σφῶν προσαποστῆσαι οὐδὲν, πρὶν παρασκευάσαιντο καθ᾽ ἡσυχίαν, καὶ ἅμα, εἰ καλῶς σφίσιν ἔχοι, καὶ ξυμβῆναι τὰ πλείω· Λακεδαιμόνιοι δὲ, ταῦτα τοὺς Ἀθηναίους ἡγούμενοι, ἅπερ ἔδεισαν, φοβεῖσθαι, καὶ γενομένης ἀνακωχῆς κακῶν καὶ ταλαιπωρίας,

rodotum VII. 122. Codd. Arch. et Steph. Πίλωρος, pro Πίδωρος. At Baroc. cum editis, recte. Wass.

Ὁ δὲ Βρασ. ἔστι γὰρ, rel.] More suo, et Herodoti, per Parenthesin inseruit Noster, quo illustraret illud, quod sequeretur extra Parenthesin; in qua tamen esset, quod per structuram et sensum penderet a verbo aliquo in Parenthesi; ut hic τῇ θεῷ, extra Parenth. refertur ad Ἀθηνᾶς, intra eandem, sine hoc vocab. non intelligendum: quod idem intelligas qua τριάκοντα μνᾶς. Promtius et simplicius erat, ὅτι sine ulla Parenthesi poni; periodus illa tum foret, a caussa incipiens. Divellit Abr. verba, more suo, non digerit. Quippe ἔτυχε κηρύξας, quod ille separarat a γὰρ, non minus ab illo pendet, quam ἔτυχε, quod unum pendere jubet a voc. γάρ. Bauer.

Μνᾶς—ἐς τὸ ἱερὸν] Dictum ut supra c. 13. ξύλα ἐς μηχανάς. Plura ex aliis his gemina collegit Abr. p. 475. Gottl.

Καθελὼν, καὶ ἀνασκευάσας] Id Valla et Portus reddunt, *evertit refecitque.* Sed ἀνασκευάζειν hic loci pro *destruere* accipi debere existimat Acacius, tum quod nulla appareat ratio, cur destruxerit, rursusque refecerit castellum, tum etiam, quod apud Thucydidem aliosque Scriptores Græcos struendi vim non habeat hoc vocabulum: vulgatumque apud Rhetores est, τὸ ἀνασκευάζειν opponi τῷ κατασκευάζειν, ut *refutationem* seu *destructionem confirmationi.* Huds. Hæc animadversio Acacii ratione non caret. Plane illi adsentirer; si, quemadmodum ἀποσκευάζειν est *demoliri, dejicere tecta,* ut e Plutarcho et Basilio Budæus et alii docuerunt, ita etiam ἀνασκευάζειν de eadem re dici constaret. Nam significatio illa, qua Oratores hoc verbo utuntur, sine auctoritate probatorum Scriptorum ad eversiones urbium ac mœnium non videtur producenda. Verba τέμενος ἀνῆκεν ἅπαν, in quibusdam Lexicis auctiora citantur, post ἅπαν additis τὸ χωρίον; quæ ab Auctoribus eorum ellipseos supplendæ gratia adjecta sunt, nec in ullo Ms. leguntur. Duck.

Ἀνασκευάσας] Opportune contra Acac. monuit Duck. non destruendi vi hic accipi, quem vide. Refecit autem Brasidas Lecythum, non ut fieret castellum, sed locus Deæ sacer, quem cinxit, ἀπέφραξεν. v. Abr. 475. Τέμενει circumdabant, ut notum, τὰ ἱερά. Idem Abr. Gottl.

Ἀνασκευάσας] Sane inepte redundet hic *destruendi* notio, ob καθελών verteris ergo, *alio* modo restituit, scil. ut sacrum et fanum redderet. Bauer.

Ταῦτα, ἅπ. ἔδ. φοβ.] Haud dubie leg. ταὐτὰ, et in ἔδεισαν intell. αὐτοὶ, nempe Lacedæmonii; nam utrique metuebant incerta belli. Nam, si ἔδεισαν ad Athenienses pertineat, dicturus fuit Thuc. καὶ ἔδεισαν, quæ vere, sane timerent. Bauer.

Ἀνακωχῆς] i. e. διακοπῆς, διαλείψεως, cessatione. v. Suid. Abr. 477. Gottl.

μᾶλλον ἐπιθυμήσειν αὐτοὺς, πειρασαμένους, ξυναλλαγῆναί τε, καὶ, τοὺς ἄνδρας σφίσιν ἀποδόντας, σπονδὰς ποιήσασθαι καὶ ἐς τὸν πλείω χρόνον. τοὺς γὰρ δὴ ἄνδρας περὶ πλείονος ἐποιοῦντο κομίσασθαι, ὡς ἔτι Βρασίδας εὐτύχει· καὶ ἔμελλον, ἐπὶ μεῖζον χωρήσαντος αὐτοῦ, καὶ ἀντίπαλα καταστήσαντος, τῶν μὲν στέρεσθαι, τοῖς δ' ἐκ τοῦ ἴσου ἀμυνόμενοι, κινδυνεύσειν καὶ κρατήσειν. γίγνεται οὖν ἐκεχειρία αὐτοῖς τε καὶ τοῖς ξυμμάχοις, ἥδε.

ριη'. 118. "ΠΕΡΙ μὲν τοῦ ἱεροῦ καὶ τοῦ μαντείου τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου, δοκεῖ ἡμῖν χρῆσθαι τὸν βουλόμενον ἀδόλως καὶ ἀδεῶς κατὰ τοὺς πατρίους νόμους. τοῖς μὲν Λακεδαιμονίοις ταῦτα δοκεῖ, καὶ τοῖς ξυμμάχοις τοῖς παροῦσι· Βοιωτοὺς δὲ καὶ Φωκέας πείσειν φασὶν ἐς δύναμιν προσκηρυκευόμενοι. περὶ δὲ τῶν χρημάτων τῶν τοῦ θεοῦ, ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως τοὺς ἀδικοῦντας ἐξευρήσωμεν, ὀρθῶς καὶ δικαίως τοῖς πατρίοις νόμοις χρώμενοι καὶ ὑμεῖς καὶ ἡμεῖς, καὶ τῶν ἄλλων οἱ βουλόμενοι, τοῖς πατρίοις νόμοις χρώμενοι πάντες. περὶ μὲν οὖν

Τοὺς γὰρ δ. ἄ.—εὐτύχει] Schol. Aristoph. ad Pac. v. 478. pro ὡς ἔτι legit ἕως ὅ τε. sed Schol. et Mss. editis favent. Wass.

Περὶ πλείονος] Vim comparandi habet, non positum pro περὶ πλείστου, aut ita legendum, ut sq. ostendunt. Abr. 477. Gottl.

Ὡς ἔτι] Reisk. ἕως ἔτι. Gottl.

Ἔμελλον] Μέλλειν hic est, in periculo esse, metuendum habere, videre; Certe ad στέρεσθαι hoc sign. quin et ad alterum κινδυνεύσειν, si quidem cum Reiskio legeris, προσπταίσειν· tunc quidem κινδ. καὶ προσπτ. non sint duæ notiones distinctæ, per *et* junctæ, sed καὶ sit, *etiam*, ut προσπταίσ. pendeat a κινδυνεύειν· periculum erat, ne fortasse *plane ultro*, rem male gererent. Sed quî timere poterant Lacedæmonii; ne progressu Brasidæ aucto privarentur suis civibus, quos recipere cuperent? Nempe indignatione et pertinacia aucta Atheniensibus, odio minus placabili e tam multis hostiliter factis. Possit tamen ita intelligi: tamen, (hoc significet καὶ) parati erant (Lacedæm.) progressibus Brasidæ auctis, jacturam sane facere civium suorum, æquo animo laturi, quod, ex æquo pugnantes, bello tamen vincere possent. Antea περὶ πλείονος si comparandi vim habet, intell. *magis* cupiebant, eos nunc recipere, quam deinde, si progrederetur Brasidas: i. e. si longius grassaretur, non utique felici successu; quia ait, *donec* ille rem bene gereret; quippe, longius progressus, et offendere poterat male re gesta. B.

Κρατήσειν] Reisk. eleganter, προσπταίσειν. Gottl.

Καὶ ἀδεῶς] Desunt Gr. prave. Noster alibi, ἀδόλους, καὶ ἀβλαβεῖς· et δικαίως καὶ ἀδόλως· δικαίως καὶ προθύμως καὶ ἀδόλως, et ἄδεια fere semper in pactis, conventis. In Fœdere V. 18. ἰέναι καὶ θεωρεῖν καὶ κατὰ γῆν, καὶ κατὰ θάλασσαν ἈΔΕΩ͂Σ. In Fœdere Hierapytn. inter Marmora Oxon. ΑΠΛΟΩΣ ΚΑΙ ΑΔΟΛΩΣ. W.

Ἐξευρήσωμεν] Non abundat, ut vult Schol. præp. in verbo: studiose pervestigemus; ut ἐκμιμεῖσθαι imitando accurate effingere. v. Abr. 477. Gottl.

Πατρίοις] Ar. C. πατρῴοις ad formam Ionicam propius, quomodo Homerus, Xenophon, Oratores passim, Æschylus et Tragici veteres fere semper, Plato, Pausan. At suavius hoc loco post ἐξευρήσωμεν—ὀρθῶς—δικαίως illud alterum, quod Aristoteli ubique fere placuit, uti Polit. III. p. 87. ubi tamen inducta voce μελῶν legendum ἔν τινι Σκολιῶν ἐπιτιμᾷ. Ita et Noster septies. Apud D. Halic. qui utroque modo extulit, Antiq. XI. 8. pro πατρικὰς mallem πατρῴας ἑστίας cum Vaticano. Sic apud Diodor. 379. πατρῴαις οἰκίαις. Wass. De discrimine inter πατρῷος et πάτριος vid. Græv. ad Luciani Solœcisten p. 376. Duck.

Πατρ. νόμ. χρώμ.] Χρῆσθαι νόμῳ est, sequi legem, ex ea agere. Πάτριος autem est, quod receptum in republ. vigeat et obtineat; πατρῷος magis est a majoribus traditum. B.

τούτων ἔδοξε Λακεδαιμονίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ξυμμάχοις, ἐὰν σπονδὰς ποιῶνται οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπὶ τῆς αὐτῶν μένειν ἑκατέρους, ἔχοντας, ἅπερ νῦν ἔχομεν· τοὺς μὲν, ἐν τῷ Κορυφασίῳ, ἐντὸς τῆς Βουφράδος καὶ τοῦ Τομέως μένοντας· τοὺς δὲ, ἐν Κυθήροις, μὴ ἐπιμισγομένους ἐς τὴν ξυμμαχίαν, μήτε ἡμᾶς πρὸς αὐτοὺς, μήτε αὐτοὺς πρὸς ἡμᾶς· τοὺς δὲ ἐν Νισαίᾳ καὶ Μινώᾳ, μὴ ὑπερβαίνοντας τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ τῶν Πυλῶν τῶν παρὰ τοῦ Νίσου ἐπὶ τὸ Ποσειδώνιον, ἀπὸ δὲ τοῦ Ποσειδωνίου, εὐθὺς ἐπὶ τὴν γέφυραν τὴν ἐς Μίνωαν. μηδὲ Μεγαρέας καὶ τοὺς ξυμμάχους ὑπερβαίνειν τὴν ὁδὸν ταύτην, καὶ τὴν νῆσον, ἥνπερ ἔλαβον οἱ Ἀθηναῖοι, ἔχοντας, μήτε ἐπιμισγομένους μηδετέρους μηδετέρωσε· καὶ τὰ ἐν Τροιζῆνι, ὅσαπερ νῦν ἔχουσι, καὶ οἷα ξυνέθεντο πρὸς Ἀθηναίους· καὶ τῇ θαλάσσῃ χρωμένους, ὅσα ἂν κατὰ τὴν ἑαυτῶν καὶ κατὰ τὴν ξυμμαχίαν. Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ξυμμάχους πλεῖν μὴ μακρᾷ νηῒ, ἄλλῳ δὲ κωπήρει πλοίῳ, ἐς πεντακόσια τάλαντα ἄγοντι μέτρα. κήρυκι δὲ, καὶ πρεσβείᾳ, καὶ ἀκολούθοις, ὁπόσοις ἂν δοκῇ, περὶ καταλύσεως τοῦ πολέμου, καὶ δικῶν, ἐς Πελοπόννησον καὶ Ἀθήναζε σπονδὰς εἶναι ἰοῦσι καὶ ἀπιοῦσι, καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. τοὺς δὲ αὐτομόλους μὴ δέχεσθαι ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, μήτε ἐλεύθερον, μήτε δοῦλον, μήτε ὑμᾶς, μήτε ἡμᾶς. δίκας τε διδόναι ὑμᾶς τε ἡμῖν καὶ ἡμᾶς ὑμῖν κατὰ τὰ πάτρια, τὰ ἀμφίλογα δίκῃ διαλύοντας ἄνευ πολέμου. τοῖς μὲν Λακεδαιμονίοις καὶ

Ἐπὶ τῆς αὐτῶν] Cass. ἐπὶ τοῖς, ut Cap. 106. τὸν μὲν βουλόμενον ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ μένειν. D.

Τομέως] Steph. Τομαῖον ὄρος παρὰ τὸ Κορυφάσιον τῆς Πύλου, ἐοικὸς σμίλῃ· *scalpro*. Pylum intellige Messeniacam. Τῆς Βουφράδος nulla opinor apud Veteres mentio. De Coryphasio IV. 3. et V. 18. Vid. Aristidem Tom. I. p. 365. Steph. Pausan. Antonin. Liberal. C. XXII. Clem. Alex. p. 24. Νίσος collis, in quo urbs Megarensium. v. Pindarum. Pyth. IX. 160. Nem. V. 84. W.

Ξυμμαχίαν] h. l. ξυμμαχικὸν, s. ξύμμαχοι, i. e. neuter cum alterius sociis commercium habeat,—Heilm. *ohne sich einer mit des andern Bundsgenossen zu bemengen*, p. 606. Gottl.

Μὴ ἐπιμισγ. ἐς τὴν ξυμμ.] i. e. non commeantes (ne commearent) in terram, regionem, socialem. Eam enim h. l. notat ξυμμαχία, ut patet e sequ. ὅσον ἐς θάλασσαν καὶ τὴν ξυμμαχίαν· manifesta *loci* significatione. ἐπιμίσγεσθαι autem est *commeare*, ut I. 146. ἐπεμίγνυντο· cui deinde subjicitur, ἐφοίτων. B.

Παρὰ τοῦ Νίσου] Aut pro παρὰ (πρὸς) τὸν Νίσον, aut παρὰ est pro ἀπὸ, inde a Niso; aut supple, τὸ παρὰ τὸ τοῦ N. scil. ἱερὸν, ἡρῷον. Dictum, ut, ἐς τινος, scil. οἶκον. Idem.

Ἔχοντας] Omisit Int. hoc Partic. Et sane redundet, immo turbet, si sensus sit, Megarenses *non* debere ad illam insulam accedere; sed diverso sensu, ut Megarenses eam habeant, recipiant, locum habeat ἔχοντας. Idem.

Μὴ μακρᾷ] Gr. deest μή. haud recte. W.

Ἐς πεντακόσια τάλαντα] Magnitudo navium frumentariarum modiis æstimabatur, vinariarum amphoris, quæ alias merces vehebant, in pondere consistentes, talentis vel centumpondiis sive centenariis; quintalia vulgo appellant; dicit Salmasius in Observat. ad Jus Attic. et Roman. pag. 734. Sed vitio memoriæ, ut puto, pro πεντακόσια,

τοῖς ξυμμάχοις ταῦτα δοκεῖ· εἰ δέ τι ὑμῖν εἴτε καλλιώτερον, εἴτε δικαιότερον τούτων δοκεῖ εἶναι, ἰόντες ἐς Λακεδαίμονα διδάσκετε. οὐδενὸς γὰρ ἀποστήσονται, ὅσα ἂν δίκαια λέγητε, οὔτε οἱ Λακεδαιμόνιοι, οὔτε οἱ ξύμμαχοι. οἱ δὲ ἰόντες, τέλος ἔχοντες ἰόντων, ᾗπερ καὶ ὑμεῖς ἡμᾶς κελεύετε. αἱ δὲ σπονδαὶ ἐνιαυτὸν ἔσονται. ἔδοξε τῷ δήμῳ. Ακάμαντις ἐπρυτάνευε, Φαίνιππος ἐγραμμάτευε, Νικιάδης ἐπεστάτει. Λάχης εἶπε, τύχῃ ἀγαθῇ τῇ Αθηναίων, ποιεῖσθαι τὴν ἐκεχειρίαν, καθὰ ξυγχωροῦσι Λακεδαιμόνιοι, καὶ οἱ ξύμμαχοι αὐτῶν· καὶ ὡμολόγησαν ἐν τῷ δήμῳ τὴν ἐκεχειρίαν εἶναι ἐνιαυτόν. ἄρχειν δὲ τήνδε τὴν ἡμέραν, τετράδα ἐπὶ δέκα τοῦ Ελαφηβολιῶνος μηνός. ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ ἰόντας ὡς ἀλλήλους πρέσβεις καὶ κήρυκας, ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, καθότι ἔσται ἡ κατάλυσις τοῦ πολέμου. ἐκκλησίαν δὲ ποιήσαντας τοὺς στρατηγοὺς καὶ τοὺς πρυτάνεις, πρῶτον περὶ τῆς εἰρήνης βουλεύσασθαι Αθηναίους, καθότι ἂν εἰσίῃ ἡ πρεσβεία περὶ τῆς καταλύσεως τοῦ πολέμου. σπείσασθαι δὲ αὐτίκα μάλα τὰς πρεσβείας ἐν τῷ δήμῳ τὰς παρούσας, ἦ μὴν ἐμμενεῖν ἐν ταῖς σπονδαῖς τὸν ἐνιαυτόν.

quod hic in Thucydide est, scribit πεντήκοντα. Duck.

Καλλιώτερον] Cl. Gr. Marg. Ar. C. non male κάλλιον; etiamsi Noster alibi κάλλιστον τόδε καὶ ἀσφαλέστατον· et, εἴτε καλλιώτερον, εἴτε δικαιότερον. Wass.

Καλλιώτερον] Damnat Phryn. nec alibi occurrit. Abresch. p. 480. sed ἀμεινότερος reperitur, apud Mimnermum in Stob. Tit. VII. G.

Καλλιώτερον] Facile ita fingi poterat quasi novus Comparat. a Substant. κάλλος, unde fingeretur adject. κάλλιος. Sed et Paullus auget Comparat. Phil. 1. 23. μᾶλλον κρεῖσσον; et Superlat. Eph. 3. 8. τῷ ἐλαχιστοτέρῳ. Baver.

Ἀποστήσ. οὐδενὸς] Nihil recusabunt, nulli sese juri subtrahent; ut Horat. Epist. 1.

Ne te *retrahus*, et inexcusabilis *abstes*:

i. e. subterfugias, facere recuses, deneges: ὅσα aut per Synesin, quia οὐδενὸς plura tamen et varia sign. aut pro ἐάν τι δίκαιον λέγ. more Nostri. Idem.

Τέλος ἔχοντες] Schol. Cass. aliquot vocibus auctior, ἀντὶ τοῦ αὐτοκράτορες ὄντες ὡς κύριοι εἶναι συμβῆναι. Τέλος pro summa e libera potestate, ut apud Hesiodum Ἔργ. v. 669. Ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε. Duck.

Τέλος ἔχοντες] Qui eo proficiscentur, his liberam, summamque agendi potestatem date. Gottl.

Ἔδοξε τῷ δήμῳ] Sic in lege apud Andocidem Orat. de mysteriis, pag. 220. Ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. Αἰαντὶς ἐπρυτάνευε, Κλεογένης ἐγραμμάτευε, Βοηθὸς ἐπεστάτει. Vid. de his præter Sigon. quos hic laudat Hudsonus, II. de Republ. Athen. 3. et Petit. ad Leg. Attic. et Vales. ad Harpocrat. in γραμματεὺς, ἐπιστάτης, et Πρυτάνεις. Duck.

Ἐπεστάτει] Vide Petiti Leges Atticas, p. 186, 187. etc. et Sigonium de Rep. Athen. l. 2. Huds.

Τετράδα ἐπὶ δέκα] Emendatio Dodwelli, quam in Var. Lect. indicat Hudsonus, est Dissert. VIII. de Cyclis, Sect. 10. et in Ann. Thucyd. ad Ann. IX. Belli Peloponnes. D.

Τετράδα —] Pugnant hæc cum verbis c. 119. μηνὸς ἐν Λακεδαίμονι Γεραστίου δωδεκάτῃ. Transponenda censet Dodwellus Ann. Th. it. IX. B. P. et Diss. VIII. 10: ut hic legatur δωδεκάτῃ, ibi τετράδι ἐπὶ δέκα. Sed Abresch. malit distinctionem ponere post τήνδε et subint. ἐκεχειρίαν, delereque incisum post ἡμέραν. p. 480. Gottl.

Ποιήσαντας] Pro ποιησαμένους, quia *alios* tamen convocarent. Ita c. 120. ξύλλογον ποιήσας τῶν Σκιωναίων. Ceterum hi accusativi, ποιησ. τοὺς στρατηγοὺς, sunt pro Genit. simpliciter positis; quia sequ. βουλεύσασθαι Ἀθηναίους. Baver.

ρι9΄. 119. Ταῦτα ξυνέθεντο Λακεδαιμόνιοι, καὶ ὡμολόγησαν καὶ οἱ ξύμμαχοι Ἀθηναίοις καὶ τοῖς ξυμμάχοις, μηνὸς ἐν Λακεδαίμονι Γεραστίου δωδεκάτῃ. ξυνετίθεντο δὲ καὶ ἐσπένδοντο, Λακεδαιμονίων μὲν, οἵδε, Ταῦρος Ἐχετιμίδα, Ἀθήναιος Περικλείδα, Φιλοχαρίδας Ἐρυξιδαΐδα· Κορινθίων δὲ, Αἰνέας Ὠκύτου, Εὐφαμίδας Ἀριστωνύμου· Σικυωνίων δὲ, Δαμότιμος Ναυκράτους, Ὀνάσιμος Μεγακλέους· Μεγαρέων δὲ, Νίκασος Κεκάλου, Μενεκράτης Ἀμφιδώρου· Ἐπιδαυρίων δὲ, Ἀμφίας Εὐπαΐδα· Ἀθηναίων δὲ οἱ στρατηγοὶ, Νικόστρατος Διϊτρέφους, Νικίας Νικηράτου, Αὐτοκλῆς Τολμαίου. Ἡ μὲν δὴ ἐκεχειρία, αὕτη ἐγένετο, καὶ ξυνῄεσαν ἐν αὐτῇ περὶ τῶν μειζόνων σπονδῶν διὰ παντὸς ἐς λόγους.

ρκ΄. 120. Περὶ δὲ τὰς ἡμέρας ταύτας, αἷς ἐπήρχοντο, Σκιώνη ἐν τῇ Πελλήνῃ πόλις ἀπέστη ἀπ᾽ Ἀθηναίων πρὸς Βρασίδαν. φασὶ δὲ οἱ Σκιωναῖοι, Πελληνῆς μὲν εἶναι ἐκ Πελοποννήσου, πλέοντας δ᾽ ἀπὸ Τροίας σφῶν τοὺς πρώτους κατενεχθῆναι ἐς τὸ χωρίον τοῦτο, τῷ χειμῶνι, ᾧ ἐχρήσαντο Ἀχαιοὶ, καὶ αὐτοῦ οἰκῆσαι. ἀποστᾶσι δ᾽ αὐτοῖς ὁ Βρασίδας διέπλευσε νυκτὸς ἐς

Καὶ ὡμολόγησαν] Cum contextu facit Scholiastes. Wass.

Ταῦρος Ἐχετιμίδα] Horum pleraque perperam scribuntur in Scholiasta Aristoph. Equit. 791. quæ hinc corrigenda sunt. D.

Μειζόνων σπονδῶν] i. e. περὶ μεζόνων, de pace universa. Baver.

Σκιώνη] Confer Aristoph. Vesp. v. 210. Wass. De Scione Pompon. Mela II. 2. fin. *Ab Achivis capto Ilio remeantibus posita.* Idem scribunt Stephanus in Σκιώνη, Conon Narrat. XIII. apud Photium, et Polyænus, sed non tempestatem, ut Thucydides, verum aliam causam, cur in Chersoneso consederint Græci, fuisse narrant; nec ipsi tamen inter se concordant. Duck.

Πελλήνῃ] Probabile est, quod putat Portus in Var. Lect. Hudsoni, legendum esse Παλλήνῃ. Nam constat, Chersonesum, in qua Scione est, Παλλήνην, non Πελλήνην dici. Unde et mox pro τῆς Πελλήνης ἐν τῷ ἰσθμῷ videtur legendum τ. Παλλήνης ἐ. τ. ἰ. ut Cap. 123. Μένδη—πόλις ἐν τῇ Παλλήνῃ. Et in Diodoro Sic. XIX. 699. Ἔκτισε δὲ καὶ πόλις ἐπὶ τῆς Πελλήνης ὁμώνυμον αὐτοῦ, Κασσάνδρειαν, recte margo, γρ. Παλλήνης, quemadmodum etiam Casaub. ad Strabon. VII. in fine emendabat. Sed dubitari potest, an paullo post pro Πελληνῆς Casaubonus ad Polyæn. recte legi velit Παλληνῆς, In Peloponneso enim, unde hi se esse dicebant, non Παλλήνη, sed Πελλήνη memoratur. Stephanus, Πελλήνη, πόλις Ἀχαΐας. Pausanias VII. 26. Πελληνεῖς—Ἀχαιῶν οἰκοῦσιν ἔσχατοι. Strabo VIII. p. 385. seq. et alii apud Holstenium ad Steph. Itaque in Polyæno quoque potius retinendam putem scripturam vulgatam Πελληνεῖς, quam cum Casaubono legendum Παλληνεῖς. Ἐν τῇ Παλλήνῃ autem est in Chersoneso, quæ et ipsa Pallene vocabatur, ut Dionysius Halic. Strabo, et Stephanus tradunt. Duck.

Τοὺς πρώτους] Alioqui *principes* notant πρῶτοι· hic tamen, vix est, quin *majores*, qs. pro auctores. Primi nempe erant, qua coloniam qui huc venirent. Baver.

Ὧι ἐχρήσαντο] Nempe et de *adversis* rebus, ventis, tempestatibus, adhibetur voc. *utendi.* Hic tamen omnino *ventum* notet χειμὼν, non utique inopportunum; aufugere enim utique cupiebant. Idem.

Ἀποστᾶσι] Abl. abs. pro dat. non haberi possunt ob additum ἐς τὴν Σκιώνην. Abr. 481. Gottl.

Ἀποστᾶσι δ᾽ αὐτοῖς—διέπλευσε] Aut pro Genitivis, ἀποστάντων αὐτῶν· quia seq. ἐς τὴν Σκιώνην aut pro, πρὸς αὐτοὺς ἀποστάντας. Baver.

τὴν Σκιώνην, τριήρει μὲν φιλίᾳ προπλεούσῃ, αὐτὸς δὲ ἐν κελητίῳ ἄπωθεν ἐφεπόμενος, ὅπως, εἰ μέν τινι τοῦ κέλητος μείζονι πλοίῳ περιτυγχάνοι, ἡ τριήρης ἀμύνοι αὐτῷ· ἀντιπάλου δὲ ἄλλης τριήρους ἐπιγενομένης, οὐ πρὸς τὸ ἔλασσον νομίζων τρέψεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τὴν ναῦν, καὶ ἐν τούτῳ αὐτὸν διασώσειν. περαιωθεὶς δὲ, καὶ ξύλλογον ποιήσας τῶν Σκιωναίων, ἔλεγεν, ἅ, τε ἐν τῇ Ἀκάνθῳ καὶ Τορώνῃ· καὶ προσέτι, φάσκων, ἀξιωτάτους αὐτοὺς εἶναι ἐπαίνου, οἵτινες, τῆς Πελλήνης ἐν τῷ ἰσθμῷ ἀπειλημμένης ὑπὸ Ἀθηναίων Ποτίδαιαν ἐχόντων, καὶ ὄντες οὐδὲν ἄλλο ἢ νησιῶται, αὐτεπάγγελτοι ἐχώρησαν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, καὶ οὐκ ἀνέμειναν ἀτολμίᾳ ἀνάγκην σφίσι προσγενέσθαι περὶ τοῦ φανερῶς οἰκείου ἀγαθοῦ. σημεῖόν τ' εἶναι τοῦ καὶ ἄλλο τι ἂν αὐτοὺς τῶν μεγίστων ἀνδρείως ὑπομεῖναι, εἰ τεθήσεται κατὰ νοῦν τὰ πράγματα· πιστοτάτους τε τῇ ἀληθείᾳ ἡγήσεσθαι αὐτοὺς Λακεδαιμονίων φίλους, καὶ τἄλλα τιμήσειν.

ρκά. 121. Καὶ οἱ μὲν Σκιωναῖοι ἐπήρθησάν τε τοῖς λόγοις, καὶ θαρσήσαντες πάντες ὁμοίως, καὶ οἷς πρότερον μὴ ἤρεσκε τὰ πρασσόμενα, τόν τε πόλεμον διενοοῦντο προθύμως οἴσειν, καὶ τὸν Βρασίδαν τά τ' ἄλλα καλῶς ἐδέξαντο, καὶ δημοσίᾳ μὲν, χρυσῷ στεφάνῳ ἀνέδησαν, ὡς ἐλευθεροῦντα τὴν Ἑλλάδα, ἰδίᾳ δὲ, ἐταινίουν τε, καὶ προσήρχοντο ὥσπερ ἀθλητῇ. ὁ δὲ,

Τριήρει—προπλεούσῃ] Aut σὺν supplendum, ut sæpe, aut rursus pro Genit. simpliciter positis Dativi hic sunt. Nam ipse Brasidas κέλητι vehebatur. IDEM.

Ἀντιπάλου δὲ] Proprie sequi debuisset, propter τὸ εἰ μὲν—εἰ δὲ—ἐπιγένοιτο. Sed Partic. solent conditionaliter sumi. Abr. p. 481. GOTTL.

Οὐ πρὸς—] Sequi debuisset, propter ὅπως, οὐ πρὸς τὸ ἔλασσον τρέψεται et διασώσει. Sed propter νομίζων Inf. posuit. Abr. 418. G.

Διασώσειν αὐτὸν] Scil. τὸν κέλητα· fore, ut lembus ipsum in tutum perferret; vel lege, αὑτὸν. BAVER.

Καὶ προσέτι φάσκων] Non redundat καὶ, aut φάσκων, sed refertur ad ἔλεγε· locutus est cum eadem, quæ apud Acanthios, *tum vero* quæ ad Scionæos proprie pertinerent, ut diceret, rel. Ita et Xenoph. in Cyrop. sæpius jungit, ἔφη λέγων· ubi magis etiam redundet λέγων, quam h. l. φάσκων. BAVER.

Ἀπειλημμένης] Scylax pag. 62. Ed. Gron. Ποτίδαια, ἐν τῷ μέσῳ τὸν ἰσθμὸν ἐμφράττουσα. DUCK.

Ὄντες οὐδὲν ἄλλο, ἢ νησιῶται] Quia iis nullum e continenti auxilium ferri poterat, non quod re vera insulani essent, sic Cap. 121. de iisdem, Ἡγούμενος καὶ τοὺς Ἀθηναίους βοηθῆσαι ἂν, ὡς ἐς νῆσον. Et Cap. 122. Ὀργὴν ποιούμενοι (Athenienses) εἰ καὶ οἱ ἐν ταῖς νήσοις ἤδη ὄντες ἀξιοῦσι σφῶν ἀφίστασθαι, τῇ κατὰ γῆν Λακεδαιμονίων ἰσχύϊ ἀνωφελεῖ πιστεύοντες. Vid. Holsten. ad Steph. in Σκιώνη. DUCK.

Οἷς πρότ.] Recte ad voc. θαρσήσαντες refert Abresch. Scholion, ad hæc verba elapsum: addito, ἐμπλησθέντες. BAVER.

Ἐδέξαντο] i. e. ἠσπάζοντο. v. Hes. qui ita interp. et Albert. GOTTL.

Προσήρχοντο] Vocem non capiunt Interpp. ideoque addidi, *officii* causa. Locum mirifice illustrat Pindarus, P. IV. 425. Πρὸς δ' ἑταῖροι καρτερὸν ἄνδρα φίλας ΩΡΕΓΟΝ χεῖρας· στεφάνοισί τέ μιν ποίας ἔρεπτον· μειλιχίοις τε λόγοις ΑΓΑΠΑ'ΖΟΝΤ'. Attius Meleag. Gau-

τό, τε παραυτίκα, φυλακήν τινα αὐτοῖς ἐγκαταλιπὼν, διέβη πάλιν. καὶ ὕστερον οὐ πολλῷ στρατιὰν πλείω ἐπεραίωσε, βουλόμενος μετ᾽ αὐτῶν τῆς τε Μένδης καὶ τῆς Ποτιδαίας ἀποπειράσαι· ἡγούμενος, καὶ τοὺς Ἀθηναίους βοηθῆσαι ἂν, ὡς ἐς νῆσον, καὶ βουλόμενος φθάσαι. καί τι καὶ αὐτῷ ἐπράσσετο ἐς τὰς πόλεις ταύτας προδοσίας πέρι. καὶ ὁ μὲν ἔμελλεν ἐγχειρήσειν ταῖς πόλεσι ταύταις.

ρκβ΄. 122. Εν τούτῳ δὲ, τριήρει οἱ τὴν ἐκεχειρίαν περιαγγέλλοντες ἀφικνοῦνται παρ᾽ αὐτὸν, Ἀθηναίων μὲν, Ἀριστώνυμος, Λακεδαιμονίων δὲ, Ἀθήναιος. καὶ ἡ μὲν στρατιὰ πάλιν διέβη ἐς Τορώνην· οἱ δὲ τῷ Βρασίδᾳ ἀνήγγελλον τὴν ξυνθήκην· καὶ ἐδέξαντο πάντες οἱ ἐπὶ Θρᾴκης ξύμμαχοι Λακεδαιμονίων τὰ πεπραγμένα. Ἀριστώνυμος δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις κατήνει, Σκιωναίους δὲ αἰσθόμενος, ἐκ λογισμοῦ τῶν ἡμερῶν, ὅτι ὕστερον ἀφεστήκοιεν, οὐκ ἔφη ἐνσπόνδους ἔσεσθαι. Βρασίδας δὲ ἀντέλεγε πολλὰ, ὡς πρότερον, καὶ οὐκ ἀφίει τὴν πόλιν. ὡς δ᾽

dent, currunt, celebrant, herbam conferunt, donant, TENENT. Huc spectant illa deplorata, et intellecta adhuc nemini Prisciani verba XVIII. p. 1202. *π. ὡς* ΔΕΔΕΝΓΗΗ lege *ἀθλητῇ*. Valer. Flaccus IV. 324. "At manus omnis Heroum densis certatim amplexibus urguent: Armaque ferre juvat, fessasque *adtollere* palmas." Confer Oppianum Hal. I. 199. WASS. Pollux III. 152. pro *προσήρχοντο* habet *προσήεσαν*, et memoria lapsus Xenophontem pro Thucydide nominat. Vid. ibi Interpp. *Προσήρχοντο* quosdam interpretari, *tanquam victorem athletam salutandi et honorandi causa adibant*, jam Stephanus ad h. l. adnotavit. *Ἀθλητὴν* hic Olympionicen interpretatur Muretus XV. Var. Lect. 7. Sed ad omnes hieronicas pertinere potest. DUCK.

Προσήρχ.] Proprium in h. re verbum, ut et *προσιέναι* Arist. II. p. 279. *ὁπόταν προσίωμεν τοῖς θεοῖς*. Abr. p. 482. GOTTL.

Προσήρχοντο] Non improbaverim dicta ad h. l. de *salutatis* victoribus; quid tamen, si legerimus, *προήρχοντο*, vel *προκατήρχ.* aut *προενήρχοντο*· primitias, præcipuas partes ei offerebant, quasi heroi, aut regi, libabant, offerebant de epulis festis et sacris: primum et præcipue invitatum colebant? Nam profecto friget illud *προσήρχοντο*. BAVER.

Ποτιδαίας] *Ἡ νῦν Κασανδρία*, Auctor ad finem Codini. Vid. Livium XLIV. 11. Idem docent Neronis, Vespasiani, et Nervæ numi, ita inscripti, COL. JUL. AUG. CASSANDRENS. Ita et Strabo: Pausan. V. 23. *Ποτιδεάτας δὶς μὲν ἐπέλαβεν ἀναστάτους ἐκ τῆς σφετέρας ὑπὸ Φιλίππου γενέσθαι* etc. *χρόνῳ δὲ ὕστερον Κάσανδρος κατήγαγεν ἐπὶ τὰ οἰκεῖα. Κασάνδρεια δὲ ἐγένετο ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ.* Adi Diodorum Olymp. CV. 3. Capta est ab Hunnis Cassandria sub Imp. Justiniano. Auctor Procopius de Ædific. IV. 3. Bello Pers. II. 4. Cassand. Episc. Concilio Sardicensi subscripsit A. X. CCXLVII. Nulla tamen ejus mentio in Notit. Vett. WASS.

Ὡς ἐς νῆσον] *Ὡς* non recte abest a quibusdam libris. Athenienses semper gravius tulisse defectionem insulanorum, quam sociorum, qui in continenti degebant, etiam alibi ostendit Thucydides, cujus rei causam indicat Cap. 122. Vid. ad v. 9. pag. 674. DUCK.

Καί τι καὶ] Hic quoque posterius *καὶ* male desideratur in quibusdam Mss. *Καί τις καὶ*, et *καί τι καὶ* sæpe dicunt Thucydides et alii, in quibus posterius *καὶ* abundat. Exempla habet Stephanus Animadv. in Libr. de Dial. p. 34. et Append. ad Script. de Dial. p. 79. Itaque recte Cl. Wasse supra IV. 5. probat scripturam Clar. *καί τι καὶ αὐτοὺς*, ubi alii itidem omittunt *καὶ* ante *αὐτούς*. DUCK.

Ἐδέξαντο] Paullo post variat *τῷ κατήνει*. Abr. 482. GOTTL.

Ἀριστώνυμος] Corrigendus est Thomas Mag. in *καταινῶ*, ubi pro *Ἀριστώνυμος* est *Ἀριστόδημος*. DUCK.

ἀπήγγελλεν ἐς τὰς Ἀθήνας ὁ Ἀριστώνυμος περὶ αὐτῶν, οἱ Ἀθηναῖοι εὐθὺς ἕτοιμοι ἦσαν στρατεύειν ἐπὶ τὴν Σκιώνην. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, πρέσβεις πέμψαντες, παραβήσεσθαι ἔφασαν αὐτοὺς τὰς σπονδὰς, καὶ τῆς πόλεως ἀντεποιοῦντο, Βρασίδᾳ πιστεύοντες· δίκῃ τε ἕτοιμοι ἦσαν περὶ αὐτῆς κρίνεσθαι. οἱ δὲ, δίκῃ μὲν οὐκ ἤθελον κινδυνεύειν, στρατεύειν δὲ ὡς τάχιστα, ὀργὴν ποιούμενοι, εἰ καὶ οἱ ἐν ταῖς νήσοις ἤδη ὄντες ἀξιοῦσι σφῶν ἀφίστασθαι, τῇ κατὰ γῆν Λακεδαιμονίων ἰσχύϊ ἀνωφελεῖ πιστεύοντες. εἶχε δὲ καὶ ἡ ἀλήθεια περὶ τῆς ἀποστάσεως μᾶλλον ᾗ οἱ Ἀθηναῖοι ἐδικαίουν. δύο γὰρ ἡμέραις ὕστερον ἀπέστησαν οἱ Σκιωναῖοι. ψήφισμά τ' εὐθὺς ἐποιήσαντο, Κλέωνος γνώμῃ πεισθέντες, Σκιωναίους ἐξελεῖν τε καὶ ἀποκτεῖναι. καὶ τἄλλα ἡσυχάζοντες, ἐς τοῦτο παρεσκευάζοντο.

ρκγ'. 123. Ἐν τούτῳ δὲ Μένδη ἀφίσταται αὐτῶν, πόλις ἐν τῇ Παλλήνῃ, Ἐρετριέων ἀποικία. καὶ αὐτοὺς ἐδέξατο ὁ Βρασίδας, οὐ νομίζων ἀδικεῖν, ὅτι ἐν τῇ ἐκεχειρίᾳ φανερῶς προσεχώρησαν. ἔστι γὰρ ἃ καὶ αὐτὸς ἐνεκάλει τοῖς Ἀθηναίοις παραβαίνειν τὰς σπονδάς. διὸ καὶ οἱ Μενδαῖοι μᾶλλον ἐτόλμησαν, τήν τε τοῦ Βρασίδου γνώμην ὁρῶντες ἑτοίμην, τεκμαιρόμενοι καὶ ἀπὸ τῆς Σκιώνης, ὅτι οὐ προὐδίδου· καὶ ἅμα, τῶν πρασσόντων σφίσιν ὀλίγων τε ὄντων, καὶ, ὡς τότε ἐμέλλησαν, οὐκέτι ἀνέντων, ἀλλὰ περὶ σφίσιν αὐτοῖς φοβουμένων τὸ κα-

Ὀργ. ποιούμ. εἰ] Ægre ferentes, *quod*, rel. Baver.

Εἶχε δὲ ἡ ἀλήθ. rel.] Inverse dictum pro, ἡ ἀπόστασις εἶχε μᾶλλον ἀλήθειαν. Aut ἡ ἀλήθ. εἶχε, sc. ἑαυτὴν, verum erat de defectione. Ἐδικαίουν potest esse, *putabant*, credebant, ἠξίουν, aut, expostulabant, incusabant. Baver.

Ἦ] Reisk. sequitur lect. duorum codd. ᾗ, revera ita erat comparatum, ut Athen. Abr. 482. Gottl.

Δύο γὰρ ἡμέραις ὕστερον] Cl. ἡμέρας. Rectum est ἡμέραις. Xenophon 1. Hellen. princ. Μετὰ δὲ ταῦτα οὐ πολλαῖς ἡμέραις ὕστερον. Thucyd. I. 14. et II. 68. Πολλαῖς γενεαῖς ὕστερον. Et sic omnes alii. Paullo post Σκιωναίους ἐξελεῖν καὶ ἀποκτεῖναι Thomas Mag. in ἐξεῖλε. Duck.

Ἐς τοῦτο παρεσκευάζοντο] Scil. μόνον, in *unum* hoc parabantur. Baver.

Μένδη ἀφίστ.] Supple, καὶ, καὶ αὐτὴ, et hæc, et ipsa defecit; quia Scione antea defecisse memorabatur. Baver.

Ἐρετριέων ἀποικία] Pompon. Mela II. 2. in fine, et Suidas, cui Μένδα est, quæ aliis Μένδη. Apollodorus apud Stephanum Μένδιν vocat. Livius XXXI. 45. Mendin maritimum Cassandreæ vicum memorat. D.

Τῶν πρασσόντων] Sensum Acacius recte expressit: cum prius cunctati— Τότε est *prius*, πρότερον. Abr. 483. Gottl.

Ὡς τότε ἐμέλλησαν] Acacius quoque de cunctatione accipit: nam vertit, *cum prius cunctati, tunc non amplius rem differre voluissent*. Adnotationes Hudsoni, quas de interpretatione hujus loci consuli jubet, hic nullæ sunt. Duck.

Οὐκέτι ἀνέντων] Supple μέλλειν, s. μελλῆσαι, valetque οὐκέτι ἐπιτρεπόντων. Abr. 483. Gottl.

Ἀνέντων] Potest esse pro ἀφέντων, ἐώντων, sinentibus, permitttentibus, scil. μέλλειν. Sed et verteris, non amplius remittentibus, cunctantibus ipsis. Baver.

Περὶ σφίσιν φοβ.] v. Abr. ad Act. VIII. 15. Gottl.

τάδηλον, καὶ καταβιασαμένων παρὰ γνώμην τοὺς πολλούς. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, εὐθὺς πυθόμενοι, πολλῷ ἔτι μᾶλλον ὀργισθέντες, παρεσκευάζοντο ἐπ᾽ ἀμφοτέρας τὰς πόλεις. καὶ Βρασίδας, προσδεχόμενος τὸν ἐπίπλουν αὐτῶν, ὑπεκκομίζει ἐς Ὄλυνθον τὴν Χαλκιδικὴν παῖδας καὶ γυναῖκας τῶν Σκιωναίων καὶ Μενδαίων. καὶ τῶν Πελοποννησίων αὐτοῖς πεντακοσίους ὁπλίτας διέπεμψε, καὶ πελταστὰς τριακοσίους Χαλκιδέων, ἄρχοντά τε τῶν ἁπάντων Πολυδαμίδαν. καὶ οἱ μὲν, τὰ περὶ σφᾶς αὐτοὺς, ὡς ἐν τάχει παρεσομένων τῶν Ἀθηναίων, κοινῇ εὐτρεπίζοντο.

ρκδ΄. 124. Βρασίδας δὲ καὶ Περδίκκας ἐν τούτῳ στρατεύουσιν ἅμα ἐπὶ Ἀῤῥίβαιον τοδεύτερον ἐς Λύγκον. καὶ ἦγον, ὁ μὲν, ὧν ἐκράτει Μακεδόνων τὴν δύναμιν, καὶ τῶν ἐνοικούντων Ἑλλήνων ὁπλίτας, ὁ δὲ, πρὸς τοῖς αὐτοῦ περιλοίποις τῶν Πελοποννησίων, Χαλκιδέας, καὶ Ἀκανθίους, καὶ τῶν ἄλλων κατὰ δύναμιν ἑκάστων. ξύμπαν δὲ τὸ ὁπλιτικὸν τῶν Ἑλλήνων, τρισχίλιοι μάλιστα. ἱππῆς δ᾽ οἱ πάντες ἠκολούθουν Μακεδόνων ξὺν Χαλκιδεῦσιν ὀλίγῳ ἐς χιλίους, καὶ ἄλλος ὅμιλος τῶν βαρβάρων πολύς. ἐσβαλόντες δὲ ἐς τὴν Ἀῤῥιβαίου, καὶ εὑρόντες ἀντεστρατοπεδευμένους αὐτοῖς τοὺς Λυγκηστὰς, ἀντεκαθέζοντο καὶ αὐτοί. καὶ, ἐχόντων τῶν μὲν πεζῶν λόφον ἑκατέρωθεν, πεδίου δὲ τοῦ μέσου ὄντος, οἱ ἱππῆς, ἐς αὐτὸ καταδραμόντες, ἱππομάχησαν πρῶτα ἀμφοτέρων, ἔπειτα δὲ καὶ ὁ Βρασίδας καὶ ὁ Περδίκκας, προελθόντων προτέρων ἀπὸ τοῦ λόφου μετὰ τῶν ἱππέων τῶν Λυγκηστῶν ὁπλιτῶν, καὶ ἑτοίμων ὄντων μάχεσθαι, ἀντεπαγαγόντες καὶ αὐτοὶ, ξυνέβαλον, καὶ ἔτρεψαν τοὺς Λυγκηστάς· καὶ πολλοὺς μὲν διέφθειραν· οἱ δὲ λοιποὶ, διαφεύγοντες πρὸς τὰ μετέωρα, ἡσύχαζον. μετὰ δὲ τοῦτο, τροπαῖον στήσαντες, δύο μὲν ἢ τρεῖς ἡμέρας ἐπέσχον, τοὺς Ἰλλυριοὺς μένοντες, οἳ ἔτυχον τῷ Περδίκκᾳ μισθοῦ μέλλοντες ἥξειν· ἔπειτα ὁ Περδίκκας ἐβούλετο προϊέναι ἐπὶ τὰς

Σκιωναίων] Reg. Σκιωνέων. A Σκιώνη gentilia sunt Σκιωναῖος et Σκιωνεύς. Stephanus. Σκιωνεῖς etiam Schol. Aristoph. Vesp. v. 210. Sed idem Cod. Reg. alibi semper cum ceteris consentit, ut probabile sit hic errorem scribæ esse. Duck.

Αὐτοῦ] *Ibi*; ne quis accipiat pronom. quod si esset, aut αὐτοῦ, aut αὐτῷ, scriberet. Bauer.

Ὀλίγῳ] Absolute τὸ ὀλίγῳ, quod rarissimum, addit Abr. Luc. 26. Act. 28. ἐν ὀλίγῳ με πείθεις, i. e. propemodum. Gottl.

Πεδίου δὲ τοῦ] Abr. probat Steph. em. πεδίου δέ του, i. e. τινος. Gottl.

Λυγκηστῶν] Vide ad II. 99. Duck.

Οἳ ἔτυχον — μέλλοντες ἥξειν] Notanda periphrasis. Infra c. 132. ἐτύγχανε στρατιὰν μέλλων πορεύσειν. Abr. 484. Gottl.

τοῦ Ἀῤῥιβαίου κώμας, καὶ μὴ καθῆσθαι· Βρασίδας δὲ τῆς τε Μένδης περιορώμενος, μὴ, τῶν Ἀθηναίων πρότερον ἐπιπλευσάντων, τὶ πάθῃ, καὶ ἅμα τῶν Ἰλλυριῶν οὐ παρόντων, οὐ πρόθυμος ἦν, ἀλλὰ ἀναχωρεῖν μᾶλλον.

ρκέ. 125. Καὶ ἐν τούτῳ διαφερομένων αὐτῶν ἠγγέλθη, ὅτι καὶ οἱ Ἰλλυροὶ μετ᾽ Ἀῤῥιβαίου προδόντες Περδίκκαν γεγένηνται. ὥστε, ἤδη ἀμφοτέροις μὲν δοκοῦν ἀναχωρεῖν, διὰ τὸ δέος αὐτῶν, ὄντων ἀνθρώπων μαχίμων, κυρωθὲν δὲ οὐδὲν, ἐκ τῆς διαφορᾶς, ὁπηνίκα χρὴ ὁρμᾶσθαι, νυκτός τε ἐπιγενομένης, οἱ μὲν Μακεδόνες, καὶ τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων εὐθὺς φοβηθέντες (ὅπερ φιλεῖ μεγάλα στρατόπεδα σαφῶς ἐκπλήγνυσθαι,) καὶ νομίσαντες πολλαπλασίους μὲν, ἢ ἦλθον, ἐπιέναι, ὅσον δὲ οὐδέπω παρεῖναι, καταστάντες ἐς αἰφνίδιον φυγὴν, ἐχώρουν ἐπ᾽

Περιορώμενος] Φροντίζων exponit Thom. Mag. h. v. Duck.

Περιορώμενος] Recte Schol. explicat, vel φροντίζων. Structuræ ratio est: ὁρώμενος καὶ ὁρῶν περὶ τῆς Μένδης, ut εὐλαβεῖσθαι περί τινος. Abr. 484. Gottl.

Οὐ πρόθυμος ἦν, ἀλλ᾽ ἀναχ.] Durior Ellipsis, aut in ἀναχωρεῖν verbi ἤθελε, aut in πρόθ. ἦν, προχωρεῖν· quod, utut satis remotum, repeti tamen hic debet. Baver.

Ἐν τούτῳ διαφερ. αὐτ. ἠγγ.] Potest comma poni post ἐν τούτῳ, ut sit, more Nostri, *interim*, et referatur ad ἠγγέλθη. Sed et jungi idem possit verbo διαφερομένων, ut sit: cum *de hoc* dissentirent, *in* hac re, περὶ τούτου. Quare omissum comma, ut in medio liberum cuique relinqueretur. Baver.

Κυρωθὲν δὲ οὐδὲν] Hoc et alia hujus generis nominativos esse, qui ab Atticis pro genitivis ponantur, putat Corinthus. Errare eum, et accusativos esse pro genitivis absolutis docet Henr. Stephanus Animadv. in Libr. de Dial. pag. 22. et Append. ad al. Script. de Dial. p. 161. Duck.

Σαφῶς ἐκπλήγνυσθαι] Ἀσαφῶς præter Marg. et Cass. agnoscunt Scholiastes et Thom. Mag. Et ita legendum esse res ipsa ostendit. Nam hujusmodi terrores, quos Πανικὰ, Πανικοὺς θορύβους, et Πανικὰ δείματα vocant Græci, non σαφῶς, sed ἀσαφῶς, id est, ἀδήλου οὔσης τῆς αἰτίας, exercitibus incidunt. Scholiastes, ἀσαφῶς hic recte interpretatur ἀδήλως, ut supra Cap. 20. ἀδήλου ὄντος τοῦ πράγματος; et ἄνευ αἰτίας, quomodo et Pausanias X. 23. terrores illos ἀπὸ αἰτίας οὐδεμιᾶς, et Schol. Synesii ad Lib. II. de Provident. in princ. μηδεμιᾶς αἰτίας προφανείσης oriri dicunt. Σαφῶς autem perperam scriptum fuit pro ἀσαφῶς, quod ultima litera vocis præcedentis eam, quæ in capite sequentis repeti debuerat, absorpsit: cujus generis errores scribarum dudum non pauci observati sunt. Ἐκπλήττεσθαι, quod nonnulli Codd. habent, ex interpretatione est. Thom. Magist. et Mœris ex hoc loco servant ἐκπλήγνυσθαι. Sed addit Thomas, apud solum Thucydidem inveniri, et pro eo jubet dici ἐκπλήττεσθαι. Et in margine Cod. Cass. scriptum est, adnotandam esse hanc vocem, ut raram scilicet. In Suida male scribi ἐκπήγνυσθαι pro ἐκπλήγνυσθαι bene monuit Kusterus; quod etiam ante ita in Thesauro laudaverat Stephanus, et ex Hesychio ἐκπληγνύεσθαι, pro ἐκπληγύεσθαι, quod ibi vulgatur, et in Varino corruptius etiam legitur ἐκπληγέεσθαι. Sed in Hesychio rectius emendari puto ἐκπλήγνυσθαι. Duck.

Ὅπερ φιλεῖ — ἐκπλήγν.] Eadem brevitate dictum, qua 2. 40. ὃ τοῖς ἄλλοις ἀμαθία θράσος φέρει· i. e. quod apud alios contra est, quibus inscientia confidentiam afferat. Ita et hic: quod solet fieri in magno exercitu, ut (sæpius) obscura de caussa consternentur. Ac sicut ibi pro ὃ feliciter tentavit Portus, ὅπου, ita hic plane ad sensum præfert C. Mosqu. ὥσπερ. Sed et ipsum ὅπερ ita intelligas suppleto κατὰ, καθόπερ. ἀσαφῶς autem, quod haud dubie pro σαφῶς legendum, eodem modo hic dictum, quo L. 4. 20. πολεμοῦνται ἀσαφῶς, ὁποτέρων ἀρξάντων, i. e. ἀσαφῶς ὄντος· ita et hic, qs. ἀσαφοῦς ὄντος, ut obscurum sit, qua de caussa: ἐξ ἀσαφοῦς (αἰτίας.) Baver.

Ὅσον δὲ οὐδέπω] Omnes Mss. ὅσον δὲ οὔπω. Sic Thucyd. V. 34. ὅσον οὔπω πάρεισι. Non minus recte dicitur ὅσον οὐδέπω, quam ὅσον

οἴκου. καὶ τὸν Περδίκκαν, τοπρῶτον οὐκ αἰσθανόμενον, ὡς ἔγνω, ἠνάγκασαν, πρὶν τὸν Βρασίδαν ἰδεῖν (ἄπωθεν γὰρ πολὺ ἀλλήλων ἐστρατοπεδεύοντο) προαπελθεῖν. Βρασίδας δὲ ἅμα τῇ ἕῳ, ὡς εἶδε τοὺς Μακεδόνας προκεχωρηκότας, τούς τε Ἰλλυριοὺς καὶ τὸν Ἀῤῥίβαιον μέλλοντας ἐπιέναι, ξυναγαγὼν καὶ αὐτὸς ἐς τετράγωνον τάξιν τοὺς ὁπλίτας, καὶ τὸν ψιλὸν ὅμιλον ἐς μέσον λαβὼν, διενοεῖτο ἀναχωρεῖν. ἐκδρόμους δὲ, εἴπῃ προσβάλλοιεν αὐτοῖς, ἔταξε τοὺς νεωτάτους. καὶ αὐτὸς, λογάδας ἔχων τριακοσίους, τελευταῖος, γνώμην εἶχεν, ὑποχωρῶν τοῖς τῶν ἐναντίων πρώτοις προσκεισομένοις, ἀνθιστάμενος ἀμύνεσθαι. καὶ, πρὶν τοὺς πολεμίους ἐγγὺς εἶναι, ὡς διὰ ταχέων, παρεκελεύσατο τοῖς στρατιώταις τοιάδε.

ρκϛ΄. 126. " ΕΙ μὲν μὴ ὑπώπτευον, ἄνδρες Πελοποννήσιοι, ὑμᾶς, τῷ τε μεμονῶσθαι, καὶ ὅτι βάρβαροι οἱ ἐπιόντες, καὶ πολλοὶ, ἔκπληξιν ἔχειν, οὐκ ἂν ὁμοίως διδαχὴν ἅμα τῇ παρακελεύσει ἐποιούμην. νῦν δὲ πρὸς μὲν τὴν ἀπόλειψιν τῶν ἡμετέρων, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐναντίων, βραχεῖ ὑπομνήματι καὶ παραινέσει τὰ μέγιστα πειράσομαι πείθειν. ἀγαθοῖς γὰρ εἶναι ὑμῖν προσήκει τὰ πολέμια, οὐ διὰ ξυμμάχων παρουσίαν ἑκάστοτε, ἀλλὰ δι' οἰκείαν ἀρετὴν, καὶ μηδὲν πλῆθος πεφο-

οὔπω. Sed nulla causa est, cur a libris recedatur. DUCK.

Πρὶν τὸν Βρασίδαν ἰδεῖν] Ἀττικῶς, ut Scholiastes dicit, pro *cum Brasida colloqui.* Stephanus in Append. ad Script. de Dial. pag. 198. putat, hujus Atticismi etiam exemplum exstare apud Lucianum Dial. Deor. pag. 201. ubi Neptuno interroganti, Ἐστὶν ὦ Ἑρμῆ ἐντυχεῖν τῷ Διΐ; Mercurius respondet, Οὐδαμῶς, et, quibusdam interjectis, ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι: nam ibi ἰδεῖν τὸν Δία idem esse, quod ἐντυχεῖν τῷ Διΐ. Et in Evangel. Lucæ VIII. 20. Ἡ μήτηρ σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου ἑστήκασιν ἔξω, ἰδεῖν σε θέλοντες: hic enim ἰδεῖν σε itidem haud dubie poni pro tecum colloqui, quia Matthæus XII. 46. de eadem re dicit ζητοῦντες αὐτῷ λαλῆσαι. Mihi nondum satis de hoc Atticismo liquet. Nam ἰδεῖν omnibus his locis, ut et in eo, quod hic habet Scholiastes, ἰδεῖν τι (i. e. διά τι) σε ἐβουλόμην, dici potest per figuram, qua antecedens pro consequente ponitur: quemadmodum et ipsum ἐντυγχάνειν, quod proprie non est *cum aliquo colloqui.* DUCK.

Ἐκδρόμους] Hoc vocab. præfigi vult B. Gottl. verbis Schol. ad vs. 6. ἐς μέσον λαβὼν, ante voc. ἤγουν· ubi manifesta sane explicatio subjicitur τῶν ἐκδρόμων. BAVER.

Τελευτ. γν. εἶχ.] Hæc si junxeris, ut sane possint, sensus fuerit: *tandem* (τελευτῶν) consilium cepit. Sed enim friget illud *tandem*, ut in re celeriter et gesta et relata, ubi nulla sit moræ mentio. Quare τελευταῖος refertur ad αὐτὸς, suppleto ὢν, ipse in ultima acie consistens. Ceterum, verba, γνώμην εἶχε, ex Schol. ad τελευταῖος deleri, recte vult Abr. BAVER.

Παρεκελεύσατο] Λέξας, quod in Clar. ante τοιάδε additur, suspectum est, tanquam e glossa. Sæpe quidem in Thucydide legitur παρεκελεύσατο καὶ ἔλεξε τοιάδε; sed non minus utitur altero illo, quod hic alii omnes libri habent, sine aditamento illo τοῦ ἔλεξε, et λέξας. II. 88. Τοιαῦτα μὲν τοῖς Πελοποννησίοις οἱ ἄρχοντες παρεκελεύσαντο. VI. 67. Καὶ ξύμπασι τοιάδε παρεκελεύσατο. Et cum παραινέω VI. 9. et 15. Παρῄνει τοῖς Ἀθηναίοις τάδε. DUCK.

Ὅτι] Τὸ ὅτι non habet, quo referatur: nisi intell. εἰσίν. mutavit autem constr. prius τῷ μεμον. GOTTL.

Ἑκάστοτε] Referendum ad παρουσίαν, eodem modo dictum, quo ἀεὶ, v. c. οἱ ἀεὶ ἐν ἀρχῇ ὄντες, suo quisque tempore, hoc vel illo

βῆσθαι ἑτέρων· οἵγε μηδὲ ἀπὸ πολιτειῶν τοιούτων ἥκετε, ἐν αἷς οὐ πολλοὶ ὀλίγων ἄρχουσιν, ἀλλὰ πλειόνων μᾶλλον ἐλάσσους, οὐκ ἄλλῳ τινὶ κτησάμενοι τὴν δυναστείαν, ἢ τῷ μαχόμενοι κρατεῖν. βαρβάρους δὲ, οὓς νῦν ἀπειρίᾳ δέδιτε, μαθεῖν χρὴ, ἐξ ὧν τε προηγώνισθε τοῖς Μακεδόσιν αὐτῶν, καὶ ἀφ᾽ ὧν ἐγὼ εἰκάζω τε, καὶ ἄλλων ἀκοῇ ἐπίσταμαι, οὐ δεινοὺς ἐσομένους. καὶ γὰρ, ὅσα μὲν τῷ ὄντι ἀσθενῆ ὄντα τῶν πολεμίων δόκησιν ἔχει ἰσχύος, διδαχὴ ἀληθὴς προσγενομένη περὶ αὐτῶν, ἐθάρσυνε μᾶλλον τοὺς ἀμυνομένους. οἷς δὲ βεβαίως τὶ πρόσεστιν ἀγαθὸν, μὴ προειδώς τις ἂν αὐτοῖς τολμηρότερον προσφέροιτο. οὗτοι δὲ τὴν μέλλησιν μὲν ἔχουσι τοῖς ἀπείροις φοβεράν. καὶ γὰρ πλήθει ὄψεως δεινοὶ, καὶ βοῆς μεγέθει ἀφόρητοι. ἥ τε διακενῆς ἐπανάσεισις τῶν ὅπλων ἔχει τινὰ δήλωσιν ἀπειλῆς. προσμίξαι δὲ τοῖς ὑπομένουσιν αὐτὰ οὐχ ὅμοιοι. οὔτε γὰρ τάξιν ἔχοντες, αἰσχυνθεῖεν ἂν λιπεῖν τινὰ χώραν

tempore, loco : quasi et hic sit, διὰ τοὺς ξυμμάχους ἀεὶ παρόντας, si socii hoc vel illo loco aut tempore adsint. Baver.

Μηδὲ ἀπὸ πολιτ. — ἥκετε] Nihil est, quod directo respondeat illi μηδὲ, nisi, βαρβάρους δὲ — μαθεῖν χρή· ut μηδὲ sit pro καὶ μὴ, cui alterum καὶ subjici possit, pro quo δὲ positum est, ut 1. 17. extr. μήτε — κατεργάζεσθαι, κατὰ πόλεις τε ἀτολμοτέρα εἶναι· ubi similiter solvas μήτε in καὶ μὴ, ut τε respondeat priori καί. Baver.

Οὐ πολλοί] Conjecturam Stephani non adsequor, nec et sententia requirit. Nam, ut recte Acacius, hæc est vis argumenti Brasidæ : quia venitis e Rebuspubl., in quibus non multi paucis, sed pauci multis imperare consueverunt, ideo pauciores quoque cum multis certamen detrectare non debetis. Duck.

Οὐ πολλοὶ] Neg. mutat Steph. in οἱ, et πολλοὶ sunt δῆμος et ἡ δημοκρατία. Abr. si quid emendandum sit, vult : οὗ et ἐν αἷς esse concellandum tanquam ejus glossam. Sed non corrigit, sed alium ordinem, sed duriorem, facit : ἀλλ᾽ οὐ μᾶλλον i. e. non potius. Sed Baver. hoc Græcum esse satis, negat, et hunc verborum positum durum ait. Probat Abreschii οὗ, vel delendum censet. G.

Εἰκάζω] Abr. probat lect. Marg. εἰκάζων. Sensus, βαρβ. δὲ οὓς ν. ἀ. δέδ., μαθεῖν χρὴ ἐξ αὐτῶν τε, ὧν προηγώνισθε τ. Μ. καὶ ἀφ᾽ ὧν ἐγὼ — vid. Abr. p. 486. et Heilm. 619. Gottl.

Ἀκοῇ ἐπίστ.] Ad hæc verba laudarat B. Gottl. Valkenar. ad Eurip. Phœn. vs. 308. ἄλλων hic est, ab aliis accepta fama. v. Ind. Baver.

Ὅσα μὲν, rel.] i. e. ἐάν τινα, vel περὶ τούτων, ὅσα, vel ἅτινα, rel. Nam sequitur novus Nominativus cum verbo et casu, διδαχὴ — ἐθάρσυνεν. Baver.

Διδαχὴ ἀληθὴς προσγενομένη] Portus putat, hic nominativos pro genitivis absolutis poni. Hoc non novum, sed hoc loco non necessarium est. Nam ordo orationis esse potest, διδαχὴ ἀληθὴς προσγενομένη περὶ αὐτῶν, ὅσα — ἐθάρσυνε μᾶλλον τοὺς ἀμυνομένους; ut nominativi διδαχὴ et ceteri jungantur cum ἐθάρσυνε. Add. ad Cap. 78. Duck.

Οὗτοι δὲ τὴν μέλλ.] i. e. οὗτοι δὲ ἐν ᾧ μέλλουσι· nec manus conserunt, τ. ἀπ. φοβεροί εἰσιν. Gottl.

Καὶ γὰρ πλήθει ὄψεως δεινοὶ] Ita Manlius Cos. adversus Gallos cohortans apud Liv. XXXVII. 17. *Procera*, inquit, *corpora, promissæ et rutilatæ comæ, vasta scuta, prælongi gladii : ad hoc cantus ineuntium prælium, et ululatus et tripudia, et quatientium scuta in patrium quendam morem horrendus armorum crepitus : omnia de industria composita ad terrorem. Acacius.* Add. Lips. IV. de Milit. Rom. 11. Duck.

Πλήθει ὄψεως] Hypall. pro ὄψει πλήθους. Lips. malebat (ad Tac. 4. 47.) πλήξει. v. Baver. Diss. p. 58. Abr. malit : διὰ τ. πλήθους τὴν ὄψιν, ob vasti corporis adspectum s. speciem. Reisk. tentat : πλήθει ἀπ᾽ ὄψεως, ab oculari inspectione, secundum externam speciem sunt terribiles. Gottl.

Οὔτε γὰρ] Reisk. em. τάξιν οὐκ ἔχ. G.

βιαζόμενοι. ἥ τε φυγὴ καὶ ἡ ἔφοδος αὐτῶν, ἴσην ἔχουσα δόξαν τοῦ καλοῦ, ἀνεξέλεγκτον καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἔχει. αὐτοκράτωρ δὲ μάχη μάλιστ᾽ ἂν καὶ πρόφασιν τοῦ σώζεσθαι τινὶ πρεπόντως πορίσειε. τοῦ τε εἰς χεῖρας ἐλθεῖν πιστότερον τὸ ἐκφοβήσειν ἡμᾶς ἀκινδύνως ἡγοῦνται. ἐκείνῳ γὰρ ἂν πρὸ τούτου ἐχρῶντο. σαφῶς τε πᾶν τὸ προϋπάρχον δεινὸν ἀπ᾽ αὐτῶν, ὁρᾶτε ἔργῳ μὲν βραχὺ ὂν, ὄψει δὲ καὶ ἀκοῇ κατασπέρχον. ὃ ὑπομείναντες ἐπιφερόμενον, καὶ ὅταν καιρὸς ᾖ, κόσμῳ καὶ τάξει αὖθις ὑπαγαγόντες, ἔς τε τὸ ἀσφαλὲς θᾶσσον ἀφίξεσθε, καὶ γνώσεσθε τολοιπὸν, ὅτι οἱ τοιοῦτοι ὄχλοι τοῖς μὲν τὴν πρώτην ἔφοδον δεξαμένοις, ἄπωθεν ἀπειλαῖς τὸ ἀνδρεῖον μελλήσει ἐπικομποῦσιν. οἳ δ᾽ ἂν εἴξωσιν αὐτοῖς κατὰ πόδας, τὸ εὔψυχον ἐν τῷ ἀσφαλεῖ ὀξεῖς ἐνδείκνυνται."

ρκζ′. 127. Τοιαῦτα ὁ Βρασίδας παραινέσας, ὑπῆγε τὸ στράτευμα. οἱ δὲ Βάρβαροι, ἰδόντες, πολλῇ βοῇ καὶ θορύβῳ προσέκειντο, νομίσαντες φεύγειν τε αὐτὸν, καὶ καταλαβόντες διαφθείρειν. καὶ ὡς αὐτοῖς αἵ τε ἐκδρομαὶ, ὅπῃ προσπίπτοιεν, ἀπήντων, καὶ αὐτὸς, ἔχων τοὺς λογάδας, ἐπικειμένους ὑφίστατο, τῇ τε πρώτῃ ὁρμῇ παρὰ γνώμην ἀντέστησαν, καὶ το-

Τοῦ τε, etc.] Ordinem constituit Abr. 486. Gottl.

Τοῦ τε εἰς χεῖρ. ἐλθ. rel.] Ordo non erat constituendus, quod fecit et vocat Abr. et Gottl. quippe satis apertus; nec verba, ἐκείνῳ γὰρ ἂν, præmittenda; quod nec structura ferat, nec sensus poscat; tantum monendum, γὰρ, hic esse, *alioqui*, si aliter, si absque illo foret. Etiam Futurum, ἐκφοβήσειν, pro Præsenti positum, ut de re tum futura. Baver.

Ἐπικομποῦσιν] Laudat Thomas Magister in κομπάζω, ubi vitio operarum quædam corrupta sunt. Duck.

Οἳ δ᾽ ἂν εἴξωσιν αὐτοῖς κατὰ πόδας, τὸ] Distinctionem post πόδας non habent Cass. Gr. et Ed. Bas. Eam tollendam et potius post αὐτοῖς locandam puto: nam vix Græce dici potest, εἴκειν τινὶ κατὰ πόδας. Est autem oratio elliptica, quam ita suppleas, οἳ δ᾽ ἂν εἴξωσιν αὐτοῖς, τούτοις, κατὰ πόδας διώκοντες, ἐλθόντες, vel aliud eorum, quæ phrasi κατὰ πόδας jungi solent, τὸ εὔψυχον—ἐνδείκνυνται. Duck.

Κατὰ πόδας] Nove videtur Abr. posuisse: pedibus strenui. et distinguit post εἴξωσιν αὐτοῖς. Sed Baver. improbat, quod sit contra oppos. rationem;—p. 158. Gottl.

Οἳ δ᾽ ἂν εἴξ.] i. e. εἰ δέ τινες εἴξ. Baver.

Ὀξεῖς ἐνδ.] i. e. ὀξέως. Idem.

Ὑπῆγε τὸ στράτευμα] Thomas Magister ὑπάγειν hic exponit προάγειν, et vetat ὑπάγειν dici pro ἀπέρχεσθαι. Non dubium est, quin ὑπάγειν sæpe ponatur pro προάγειν, i. e. εἰς τοὔμπροσθεν πορεύεσθαι, quod etiam Harpocration e Demosthene, Ammonius ex Eupoli, et Schol. Demosthenis ad Chersonesiac. p. 62. docent. Sed sententia hujus loci non patitur, ut ὑπάγειν aliter accipiatur, quam pro ὑποχωρεῖν. Hoc apparet ex iis, quæ in fine Cap. 125. dicit Thucydides, ὑποχωρῶν τοῖς τῶν ἐναντίων πρώτοις προσκεισομένοις, et quæ mox Cap. seq. νομίσαντες φεύγειν αὐτὸν, et ἡσυχαζόντων δὲ αὐτοὶ ὑπεχώρουν. Nam hæc plane ostendunt, Brasidam cum suis non progredi, sed paullatim retro cedere voluisse. Eadem est significatio hujus verbi in iis, quæ paullo superius leguntur, κόσμῳ καὶ τάξει αὖθις ὑπαγαγόντες, et V. 10. ὑπάγειν ἐπὶ τῆς Ἠόνος. Apud Aristophanem quoque Nubib. v. 1301. Ὕπαγε, τί μέλλεις; ὕπαγε est *abi, discede*: ut intelligitur ex eo, quod præcedit, οὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν ἐκ τῆς οἰκίας; sic ὑπαγωγὴ pro ἀναχώρησις, Thucyd. III. 97. Καὶ ἦν ἐπιπολὺ τοιαύτη ἡ μάχη, διώξεις τε καὶ ὑπαγωγαί. Duck.

λοιπὸν, ἐπιφερομένους μὲν δεχόμενοι ἠμύνοντο, ἡσυχαζόντων δὲ, αὐτοὶ ὑπεχώρουν, τότε δὴ τῶν μετὰ τοῦ Βρασίδου Ἑλλήνων ἐν τῇ εὐρυχωρίᾳ οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων ἀπέσχοντο, μέρος δέ τι καταλιπόντες, αὐτοῖς ἐπακολουθοῦν προσβάλλειν, οἱ λοιποὶ, χωρήσαντες δρόμῳ ἐπί τε τοὺς φεύγοντας τῶν Μακεδόνων, οἷς ἐντύχοιεν, ἔκτεινον, καὶ τὴν ἐσβολὴν, ἥ ἐστι μεταξὺ δυοῖν λόφοιν στενὴ, ἐς τὴν Ἀῤῥιβαίου, φθάσαντες προκατέλαβον, εἰδότες οὐκ οὖσαν ἄλλην τῷ Βρασίδᾳ ἀναχώρησιν. καὶ προσιόντος αὐτοῦ, ἐς αὐτὸ ἤδη τὸ ἄπορον τῆς ὁδοῦ κυκλοῦνται, ὡς ἀποληψόμενοι.

ρκη'. 128. Ὁ δὲ, γνοὺς, προεῖπε τοῖς μεθ' αὐτοῦ τριακοσίοις, ὃν ᾤετο μᾶλλον ἂν ἑλεῖν τῶν λόφων, χωρήσαντας πρὸς αὐτὸν δρόμῳ, ὡς τάχιστα ἕκαστος δύναται, ἄνευ τάξεως, πειρᾶσαι ἀπ' αὐτοῦ ἐκκροῦσαι τοὺς ἤδη ἐπιόντας βαρβάρους, πρὶν καὶ τὴν πλείονα κύκλωσιν σφῶν αὐτόσε προσμῖξαι. καὶ οἱ μὲν, προσπεσόντες, ἐκράτησάν τε τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου, καὶ ἡ πλείων ἤδη στρατιὰ τῶν Ἑλλήνων ῥᾷον πρὸς αὐτὸν ἐπορεύοντο. οἱ γὰρ βάρβαροι καὶ ἐφοβήθησαν, τῆς τροπῆς αὐτοῖς ἐνταῦθα γενομένης σφῶν ἀπὸ τοῦ μετεώρου, καὶ ἐς τὸ πλεῖον οὐκέτ' ἐπηκολούθουν, νομίζοντες, καὶ ἐν μεθορίοις εἶναι αὐτοὺς ἤδη, καὶ διαπεφευγέναι. Βρασίδας δὲ, ὡς ἀντελάβετο τῶν μετεώρων, κατὰ ἀσφάλειαν μᾶλλον ἰὼν, αὐθημερὸν ἀφικνεῖται εἰς Ἄρνισσαν πρῶτον, τῆς Περδίκκου ἀρχῆς. καὶ αὐτοὶ ὀργιζόμενοι οἱ στρατιῶται τῇ προαναχωρήσει τῶν Μακεδόνων, ὅσοις ἐνέτυχον κατὰ τὴν ὁδὸν ζεύγεσιν αὐτῶν βοεικοῖς, ἢ εἴ τινι σκεύει ἐκπεπτωκότι, (οἷα ἐν νυκτερινῇ καὶ φοβερᾷ ἀναχωρήσει εἰκὸς ἦν ξυμβῆναι) τὰ μὲν ὑπολύοντες κατέκοπτον, τῶν δὲ οἰκείωσιν

Τῶν μετὰ] Legit Reisk. τῶν μὲν μετὰ, et v. 4. Μακεδόνων ὧν οἷς ἐντύχοιεν, ἔκτεινον. G.

Καταλιπ.—προσβάλλειν] Scil. ὥστε, εἰς τὸ, quod reliquissent ad incursionem faciendam. Bauer.

Χωρήσ. δρ. ἐπί τε rel.] Impedit locum positus partic. τε, non habentis, cum ad χωρήσαντες referatur, quod illi respondeat, tanquam καὶ ἐπί. Si sit ἐπί τε τοὺς φεύγ. χωρήσ. plana omnia sint. At illo positu aut redundat τε, cui non respondeat καὶ, aut loco alieno positum est, pro, χωρήσαντές τε, aut anacoluthon relinquit. In ἔκτεινον intell. αὐτούς. Bauer.

Σφῶν] Tautologum Reisk. censet et conjicit: καὶ κατέθεον ἀπὸ τοῦ μετεώρου. Gottl.

Ἄρνισσαν] Hujus oppidi nullus veterum meminit, præter nostrum et Ptolemæum, qui in Taulantiis reposuit; at alii rectius ad Erigonum fluvium, qui per Paconiam fluens in Axium editur. Wass.

Εἰκὸς ἦν ξυμβ.] i. e. δυνατὸν, οἷόν τε: facile fieri potest, vel solet, ut talia effundantur. Bauer.

Ὑπολύοντες] Sic etiam Thomas: Ὑπολύω τὸν βοῦν, ἤγουν ὑπὸ τὸν ζυγὸν ὄντα δεδεμένον λύω. Θουκυδίδης τῇ τετάρτῃ· τὰ μὲν ὑπολύοντες—ἐποιοῦντο. In Ed. Franeq. ibi quædam vi-

ἐποιοῦντο. ἀπὸ τούτου τε πρῶτον Περδίκκας Βρασίδαν τε πολέμιον ἐνόμισε, καὶ ἐς τὸ λοιπὸν, Πελοποννησίων, τῇ μὲν γνώμῃ, δι᾽ Ἀθηναίους, οὐ ξύνηθες μῖσος εἶχε, τῶν δὲ ἀναγκαίων ξυμφόρων διαναστὰς, ἔπρασσεν, ὅτῳ τρόπῳ τάχιστα τοῖς μὲν ξυμβήσεται, τῶν δὲ ἀπαλλάξεται.

ρκθʹ. 129. Βρασίδας δὲ, ἀναχωρήσας ἐκ Μακεδονίας ἐς Τορώνην, καταλαμβάνει Ἀθηναίους Μένδην ἤδη ἔχοντας. καὶ αὐτοῦ ἡσυχάζων, ἐς μὲν τὴν Παλλήνην ἀδύνατος ἤδη ἐνόμιζεν εἶναι διαβὰς τιμωρεῖν, τὴν δὲ Τορώνην ἐν φυλακῇ εἶχεν. ὑπὸ γὰρ τὸν αὐτὸν χρόνον τοῖς ἐν τῇ Λύγκῳ ἐξέπλευσαν ἐπί τε τὴν Μένδην καὶ τὴν Σκιώνην οἱ Ἀθηναῖοι, ὥσπερ παρεσκευάζοντο, ναυσὶ μὲν πεντήκοντα, ὧν ἦσαν δέκα Χῖαι, ὁπλίταις δὲ χιλίοις ἑαυτῶν, καὶ τοξόταις ἑξακοσίοις, καὶ Θρᾳξὶ μισθωτοῖς χιλίοις, καὶ ἄλλοις τῶν αὐτόθεν ξυμμάχων πελτασταῖς. ἐστρατήγει δὲ Νικίας ὁ Νικηράτου, καὶ Νικόστρατος ὁ Διϊτρεφοῦς. ἄραντες δὲ ἐκ Ποτιδαίας ταῖς ναυσὶ, καὶ σχόντες κατὰ τὸ Ποσειδώνιον, ἐχώρουν ἐς τοὺς Μενδαίους. οἱ δὲ αὐτοί τε, καὶ Σκιωναίων τριακόσιοι, βεβοηθηκότες, Πελοποννησίων τε οἱ ἐπίκουροι, ξύμπαντες δὲ, ἑπτακόσιοι ὁπλῖται, καὶ Πολυδαμίδας ὁ ἄρχων αὐτῶν, ἔτυχον ἐξεστρατοπεδευμένοι ἔξω τῆς πόλεως ἐπὶ λόφου καρτεροῦ. καὶ αὐτοῖς Νικίας μὲν, Μεθωναίους τε ἔχων εἴκοσι καὶ ἑκατὸν ψιλοὺς, καὶ λογάδας τῶν Ἀθηναίων ὁπλιτῶν ἑξήκοντα, καὶ τοὺς τοξότας ἅπαντας, κατὰ ἀτραπόν τινα τοῦ λόφου πειρώμενος προσβῆναι, καὶ τραυματιζόμενος ὑπ᾽ αὐτῶν, οὐκ ἠδυνήθη βιάσασθαι. Νικόστρατος δὲ, ἄλλῃ ἐφόδῳ ἐκ πλείονος παντὶ τῷ ἄλλῳ στρατοπέδῳ ἐπιὼν τῷ λόφῳ, ὄντι δυσπροσβάτῳ, καὶ πάνυ ἐθορυ-

tiose edita sunt, quæ recte habent in Vascosan. Homer. Iliad. ψʹ. v. 513. Ὁ δ᾽ ἔλυεν ὑφ᾽ ἵππους. Duck.

Διαναστὰς] Abr. taxat Int. Porti, ut et Heilm. vertendum: quæ acciderant, ejus animum ita diviserant, exacerbarant. Vid. Heilm. p. 623. Gottl.

Διαναστὰς] Optime explices, *alienatus* a Lacedæmoniis; neque enim *dubius* tantum erat; neque exacerbationis notio insit in illo verbo. Baver.

Ὑπὸ τ. αὐτ. χρ. τοῖς ἐν τῇ Λύγκῳ] Eodem modo dictum, quo supra Rex Thraciæ, Sitalces, mortuus dicebatur eodem tempore (cum) rebus illis gestis. Baver.

Ποσειδώνιον] Vide Diodorum p. 323. W.

Καρτεροῦ] Gr. κρατεροῦ. Et Polyænus I. 38. 1. ἐπὶ λόφου κρατεροῦ. Sed apud Thucydidem rursus λόφος καρτερὸς V. 7. et 8. et alibi καρτερὰ pro locis arduis, asperis, et natura munitis. Vid. III. 18. et 110. D.

Δυσπροσβάτῳ] Quidam Mss. et Scholiastes, et Thomas Mag. v. δυσπρόσοδος, δυσπροσβάτῳ. Sic apud Plutarchum Pomp. δυσπροσπέλαστος. Ad hanc formam δυσεκβολώτατος ἡ Λοκρὶς Noster III. 101. Δυσπρόσβατον bis terque agnoscit Pollux. Antea male hic δυσβάτῳ. Προσιὼν etiam habet Thomas. Sed

βήθη, καὶ ἐς ὀλίγον ἀφίκετο πᾶν τὸ στράτευμα τῶν Ἀθηναίων νικηθῆναι. καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ, ὡς οὐκ ἐνέδοσαν οἱ Μενδαῖοι καὶ οἱ ξύμμαχοι, οἱ Ἀθηναῖοι ἀναχωρήσαντες ἐστρατοπεδεύσαντο· καὶ οἱ Μενδαῖοι, νυκτὸς ἐπελθούσης, ἐς τὴν πόλιν ἀπῆλθον.

ρλ΄. 130. Τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ οἱ μὲν Ἀθηναῖοι, περιπλεύσαντες ἐς τὸ πρὸς Σκιώνης, τό τε προάστειον εἷλον, καὶ τὴν ἡμέραν ἅπασαν ἐδῄουν τὴν γῆν, οὐδενὸς ἐπεξιόντος. ἦν γάρ τι καὶ στασιασμοῦ ἐν τῇ πόλει. οἱ δὲ τριακόσιοι τῶν Σκιωναίων τῆς ἐπιούσης νυκτὸς ἀπεχώρησαν ἐπ᾽ οἴκου. καὶ τῇ ἐπιγιγνομένῃ ἡμέρᾳ Νικίας μὲν, τῷ ἡμίσει τοῦ στρατοῦ προϊὼν ἅμα ἐς τὰ μεθόρια, τῶν Σκιωναίων τὴν γῆν ἐδῄου. Νικόστρατος δὲ τοῖς λοιποῖς κατὰ τὰς ἄνω πύλας, ᾗ ἐπὶ Ποτιδαίας ἔρχονται, προσεκάθητο τῇ πόλει. ὁ δὲ Πολυδαμίδας (ἔτυχε γὰρ ταύτῃ τοῖς Μενδαίοις καὶ ἐπικούροις ἐντὸς τοῦ τείχους τὰ ὅπλα κείμενα,) διατάσσει τε ὡς ἐς μάχην, καὶ παρῄνει τοῖς Μενδαίοις ἐπεξιέναι. καί τινος αὐτῷ τῶν ἀπὸ τοῦ δήμου ἀντειπόντος κατὰ τὸ στασιωτικὸν, ὅτι οὐκ ἐπέξεισιν, οὐδὲ δέοιτο πολεμεῖν, καὶ, ὡς ἀντεῖπεν, ἐπισπασθέντος τε τῇ χειρὶ ὑπ᾽ αὐτοῦ, καὶ θορυβηθέντος, ὁ δῆμος, εὐθὺς ἀναλαβὼν τὰ ὅπλα, περὶ ὀργῆς ἐχώρει ἐπί τε Πελοποννησίους, καὶ τοὺς τὰ ἐναντία σφίσι μετ᾽ αὐτῶν πράξαντας. καὶ προσπεσόντες, τρέπουσιν, ἅμα μὲν μάχῃ αἰφνιδίῳ, ἅμα δὲ, τοῖς Ἀθηναίοις τῶν πυλῶν ἀνοιγομένων, φοβηθέντων. ᾠήθησαν γὰρ ἀπὸ προειρημένου τινὸς αὐτοῖς

infra Cap. 131. τοὺς ἐπιόντας. Wass. In Cod. Cass. et Thoma errore scribarum est δυσπροβάτῳ. Δυσπροσβάτῳ in contextu scribi voluerat Cl. Wasse. Duck.

Πρὸς Σκιώνης] Ita recte plerique libri. In Cass. et Gr. σ a fine excidit, quia erat in capite vocis sequentis. Vid. ad IV. 31. D.

Στασιωτικὸν] Quidam στασιαστικόν. Sed illud etiam habet Thomas Mag. et melius esse dicit, quam στασιαστικόν. Duck.

Καὶ ὡς ἀντ.] Reisk. leg. καὶ ὡς ἄπεισιν, et se jam abire velle. Gottl.

Περὶ ὀργῆς] Gr. ex glossa ὑπό. Vid. Scholiasten. Wass. Scholiastes dicit περὶ pro ὑπὸ esse. Probarem, si exemplis confirmasset hunc usum præpositionis περί. Interim non rejecerim περιοργὴς, quod est in quibusdam libris. Suidas περιοργὴς, ὠργισμένος. Et adfert verba incerti Scriptoris, Ὁ δὲ Καῖσαρ περιοργὴς ἐπὶ τούτοις γενόμενος. Hesychius quoque adverbium περιόργως habet. Duck.

Περὶ ὀργῆς] i. e. ὑπ᾽ ὀργῆς, præ ira, ob iram. Etiam cum dat. περὶ φόβῳ. v. Abr. 487. Gottl.

Τρέπουσιν] Scil. αὐτούς· durius quidem, more Nostri; nam in προσπεσόντες Dativus latet. Etiam, quæ sequuntur, durius nexa sunt: duo primo Genitivi, τ. πυλῶν ἀνοιγομένων, φοβηθέντων· deinde hic Genitivus, quasi simpliciter positus, pro quarto casu, φοβηθέντας, nempe τρέπουσι, non pro φοβηθέντες, ut male expl. Schol. Nam φοβηθέντες non τρέπουσι. Nec vero *subjecto*, vel Nominativo, sed *objecto*, materiæ verbi, quarto casu, illum Genit. dare solet Noster. Baver.

Φοβηθέντων] Marg. φοβηθέντας, ex Interprete pro φοβηθέντων. Wass.

Φοβηθέντων] Scil. αὐτῶν. v. Abr. 487. G.

τὴν ἐπιχείρησιν γενέσθαι. καὶ οἱ μὲν ἐς τὴν ἀκρόπολιν, ὅσοι μὴ αὐτίκα διεφθάρησαν, κατέφυγον, ἥνπερ καὶ τὸ πρότερον αὐτοὶ εἶχον. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι (ἤδη γὰρ καὶ ὁ Νικίας, ἐπαναστρέψας, πρὸς τῇ πόλει ἦν) ἐσπεσόντες ἐς τὴν Μένδην πόλιν, ἅτε οὐκ ἀπὸ ξυμβάσεως ἀνοιχθεῖσαν, ἁπάσῃ τῇ στρατιᾷ, ὡς κατὰ κράτος ἑλόντες, διήρπασαν. καὶ μόλις οἱ στρατηγοὶ κατέσχον, ὥστε μὴ καὶ τοὺς ἀνθρώπους διαφθείρεσθαι. καὶ τοὺς μὲν Μενδαίους μετὰ ταῦτα πολιτεύειν ἐκέλευον, ὥσπερ εἰώθεσαν, αὐτοὺς κρίναντας ἐν σφίσιν αὐτοῖς, εἴ τινας ἡγοῦνται αἰτίους εἶναι τῆς ἀποστάσεως. τοὺς δ᾽ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἀπετείχισαν ἑκατέρωθεν τείχει ἐς θάλασσαν, καὶ φυλακὴν ἐπεκαθίσαντο. ἐπειδὰν δὲ τὰ περὶ τὴν Μένδην κατέσχον, ἐπὶ τὴν Σκιώνην ἐχώρουν.

ρλα΄. 131. Οἱ δὲ, ἀντεπεξελθόντες, αὐτοὶ καὶ Πελοποννήσιοι, ἱδρύθησαν ἐπὶ καρτεροῦ λόφου πρὸ τῆς πόλεως· ὃν εἰ μὴ ἕλοιεν οἱ ἐναντίοι, οὐκ ἐγίγνετο σφῶν περιτείχισις. προσβαλόντες δ᾽ αὐτῷ κατὰ κράτος οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ μάχῃ ἐκκρούσαντες τοὺς ἐπιόντας, ἐστρατοπεδεύσαντό τε, καὶ ἐς τὸν περιτειχισμὸν, τροπαῖον στήσαντες, παρεσκευάζοντο. καὶ αὐτῶν οὐ πολὺ ὕστερον ἤδη ἐν ἔργῳ ὄντων, οἱ ἐκ τῆς ἀκροπόλεως ἐν τῇ Μένδῃ πολιορκούμενοι ἐπίκουροι, βιασάμενοι παρὰ θάλασσαν τὴν φυλακὴν, νυκτὸς ἀφικνοῦνται. καὶ διαφυγόντες οἱ πλεῖστοι τὸ ἐπὶ τῇ Σκιώνῃ στρατόπεδον, ἐσῆλθον ἐς αὐτήν.

ρλβ΄. 132. Περιτειχιζομένης δὲ τῆς Σκιώνης, Περδίκκας, τοῖς τῶν Ἀθηναίων στρατηγοῖς ἐπικηρυκευσάμενος, ὁμολογίαν ποιεῖται πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, διὰ τὴν τοῦ Βρασίδου ἔχθραν περὶ τῆς ἐκ τῆς Λύγκου ἀναχωρήσεως, εὐθὺς τότε ἀρξάμενος πράσσειν. καὶ ἐτύγχανε γὰρ τότε Ἰσχαγόρας ὁ Λακεδαιμόνιος

Αὐτοῖς τὴν ἐπιχ. γεν.] Gr. αὐτοῖς τοῦ λοιποῦ τὴν ἐπ. γεν. Non placet. Wass.

Αὐτοὺς κρίναντας] i. e. 1) solos, apud suos tantum, non admixto judice extraneo: 2) suis legibus: etiam 3) domi, non extractos aliorsum. Aliter 1 Cor. 11. 13. ubi sign. apud vos, in animo vestro; vel, ex vobis, vestro ipsimet exemplo et more. Baver.

Ἐπειδὰν—κατέσχον] p. ἐπειδὴ, quod et præfert C. Aug. Sed et infra, c. 132. ἐπειδὰν ξυνεβεβήκει. Ita et ὅταν supra notabamus, pro ὁπότε· quasi Lat. *si* pro *cum* vel *quando, ubi*; ut Virgil. Æn. 5. 64. *Si nona diem—Aurora* extulerit, i. e. quando, ubi. Tempus enim hic notatur, non *conditio*. Baver.

Ἀρξάμενος πράσσειν] Stephanus hic hyperbaton statuit, et cum his conjungit illa πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Thucydides sæpe πράσσειν cum præpositione πρὸς dicit III. 28. Οἱ δὲ πράξαντες πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους μάλιστα τῶν Μιτυληναίων. IV. 74. Καταπεπληγμένων ἤδη τῶν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πραξάντων. Et aliis locis quamplurimis. Sed non minus sine ea II. 79. Ἐδόκει δὲ καὶ προσχωρήσειν ἡ πόλις ὑπό τινων ἔνδοθεν πρασσόντων. IV. 89.

στρατιὰν μέλλων πεζῇ πορεύσειν ὡς Βρασίδαν. ὁ δὲ Περδίκκας, ἅμα μὲν κελεύοντος τοῦ Νικίου, ἐπειδὰν ξυνεβεβήκει, ἔνδηλόν τι ποιεῖν τοῖς Ἀθηναίοις βεβαιότητος πέρι, ἅμα δ᾽ αὐτὸς οὐκέτι βουλόμενος Πελοποννησίους ἐς τὴν αὑτοῦ ἀφικνεῖσθαι, παρασκευάσας τοὺς ἐν Θεσσαλίᾳ ξένους, χρώμενος ἀεὶ τοῖς πρώτοις, διεκώλυσε τὸ στράτευμα καὶ τὴν παρασκευὴν, ὥστε μηδὲ πειρᾶσθαι Θεσσαλῶν. Ἰσχαγόρας μέντοι, καὶ Ἀμεινίας, καὶ Ἀριστεὺς, αὐτοί τε ὡς Βρασίδαν ἀφίκοντο, ἐπιδεῖν πεμψάντων Λακεδαιμονίων τὰ πράγματα, καὶ τῶν ἡβώντων αὐτῶν παρανόμως ἄνδρας ἐξῆγον ἐκ Σπάρτης, ὥστε τῶν πόλεων ἄρχοντας καθιστάναι, καὶ μὴ τοῖς ἐντυχοῦσιν ἐπιτρέπειν. καὶ Κλεαρίδαν μὲν τὸν Κλεωνύμου καθίστησιν ἐν Ἀμφιπόλει, Ἐπιτελίδαν δὲ τὸν Ἡγησάνδρου, ἐν Τορώνῃ.

ρλγ΄. 133. Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ θέρει Θηβαῖοι Θεσπιέων τεῖχος περιεῖλον, ἐπικαλέσαντες Ἀττικισμὸν, βουλόμενοι μὲν καὶ ἀεὶ, παρεστηκὸς δὲ ῥᾷον, ἐπειδὴ καὶ ἐν τῇ πρὸς Ἀθηναίους μάχῃ ὅ, τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπολώλει. καὶ ὁ νεὼς τῆς Ἥρας τοῦ αὐτοῦ θέρους ἐν Ἄργει κατεκαύθη, Χρυσίδος τῆς ἱερείας λύχνον τινὰ θείσης ἡμμένον πρὸς τὰ στέμματα, καὶ ἐπικαταδαρθούσης. ὥστε ἔλαθεν ἁφθέντα πάντα, καὶ καταφλεχθέντα. καὶ ἡ Χρυσὶς μὲν εὐθὺς τῆς νυκτὸς, δείσασα τοὺς Ἀργείους, ἐς Φλιοῦντα

Ὡς δὲ ᾔσθοντο οἱ πράσσοντες τὸ ἁμάρτημα. VIII. 49. Ὅπως περί τε τῆς τοῦ Ἀλκιβιάδου καθόδου πράσσοιεν. Itaque hic nihil opus est hyperbato. Nam et ὁμολογίαν ποιεῖσθαι πρός τινα usitatum est Thucydidi III. 28. Ποιοῦνται κοινῇ ὁμολογίαν πρός τε Πάχητα. et cum γίνομαι V. 5. Duck.

Στρατιὰν μ. π. πορεύσειν ὡς Βρασίδαν] Hinc bene confirmatur scriptura, quam Viri Docti in Ælian. VIII. V. H. 2. restituerunt, rejecta Tanaq. Fabri conjectura. Duck.

Ἔνδηλόν τι ποιεῖν] Scholion Cod. Cass. ita exponit: Ἐπειδὴ φίλος ἐγεγόνει τοῖς Ἀθηναίοις, ἠξίουν αὐτὸν τεκμήριόν τι παρέχειν φιλίας. D.

Ἀμεινίας] Aliis (ut credo) Ἀμινίας dicitur. Aminias Archonti Olymp. LXXXIX. 2. nomen erat, quem cum libere et impune traducere non liceret, Aristophanes illum mutato paulum nomine Ἀμυνίαν appellat, observante Scholiaste ad Νεφέλας. Huds.

Τοῖς ἐντυχοῦσιν] Scholiastes quoque agnoscit scripturam marginis τοῖς εὐτυχοῦσιν, et simul monet de altera lectione, quæ est in omnibus aliis. Sed hæc pars Scholii non est in Cass. Quos autem hic τοὺς ἐντυχόντας vocat Thucydides, hos alii τοὺς τυχόντας magis dicunt. Illa, τῶν πόλεων ἄρχοντας καθιστάναι, descripsit Thomas in καθίσταμαι. D.

Ἀπολώλει] Διεφθάρη, quod est in marg. habet etiam Scholiastes, cum scriptura aliorum librorum. A Cass. abest hæc adnotatio. Duck.

Ἐν Ἄργει] In Argolide dicit Pompon. Mela II. 3. Situm designat Pausanias in Corinth. Cap. XVII. Μυκηνῶν δὲ ἐν ἀριστερᾷ πέντε ἀπέχει καὶ δέκα στάδια τὸ Ἡραῖον. Et paullo post: Αὐτὸ δὲ τὸ ἱερόν ἐστιν ἐν χθαμαλωτέρῳ τῆς Εὐβοίας. τὸ γὰρ δὴ ὄρος τοῦτο ὀνομάζουσιν Εὔβοιαν. Strabo VIII. p. 368: decem stadiis a Mycenis, quadraginta ab Argis abesse scribit. Duck.

Ἐς Φλιοῦντα] Tegeam Pausan. l. d. Clementis Alexandr. in Protrept. pag. 35. et qui eum sequitur, Arnobii VI. p. 207. nullam rationem habet Scaliger ad Euseb. Chron. pag. 104. ubi ab his quoque Χρυσίδα, non Χρυσηΐδα, vocari observat; de quo supra ad II. 2. Duck.

φεύγει. οἱ δὲ, ἄλλην ἱέρειαν ἐκ τοῦ νόμου τοῦ προκειμένου κατεστήσαντο, Φαεινίδα ὄνομα. ἔτη δὲ Χρυσὶς τοῦ πολέμου τοῦδε ἐπέλαβεν ὀκτὼ, καὶ ἔννατον ἐκ μέσου, ὅτε ἐπεφεύγει. καὶ ἡ Σκιώνη τοῦ θέρους ἤδη τελευτῶντος περιετετείχιστό τε παντελῶς, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπ' αὐτῇ φυλακὴν καταλιπόντες, ἀνεχώρησαν τῷ ἄλλῳ στρατῷ.

ρλδ΄. 134. Ἐν δὲ τῷ ἐπιόντι χειμῶνι τὰ μὲν Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων ἡσύχαζε, διὰ τὴν ἐκεχειρίαν. Μαντινῆς δὲ καὶ Τεγεάται, καὶ οἱ ξύμμαχοι ἑκατέρων ξυνέβαλον ἐν Λαοδικείᾳ τῆς Ὀρεστίδος· καὶ νίκη ἀμφιδήριτος ἐγένετο· κέρας γὰρ ἑκάτεροι τρέψαντες τὸ καθ' αὑτοὺς, τροπαῖά τε ἀμφότεροι ἔστησαν, καὶ σκῦλα ἐς Δελφοὺς ἀπέπεμψαν. διαφθαρέντων μέντοι πολλῶν ἑκατέροις, καὶ ἀγχωμάλου τῆς μάχης γενομένης, καὶ ἀφελομένης νυκτὸς τὸ ἔργον, οἱ Τεγεάται μὲν ἐπηυλίσαντό τε, καὶ εὐθὺς ἔστησαν τροπαῖον. Μαντινῆς δὲ ἀπεχώρησάν τε ἐς Βουκολίωνα, καὶ ὕστερον ἀντέστησαν.

ρλέ. 135. Ἀπεπείρασε δὲ, τοῦ αὐτοῦ χειμῶνος καὶ ὁ Βρασίδας τελευτῶντος, καὶ πρὸς ἔαρ ἤδη, Ποτιδαίας. προσελθὼν γὰρ νυκτὸς, καὶ κλίμακα προσθεὶς, μέχρι μὲν τούτου ἔλαθε. τοῦ γὰρ κώδωνος παρενεχθέντος, οὕτως ἐς τὸ διάκενον, πρὶν

Ἱέρειαν] Omnino ἱερείαν scribendum Atticorum more. Vide Etymol. magn. Auctorem, in voce ἐγχείησι. De sacerdotibus Junonis vide Valesii notas in Excerpta Polybii, pag. 350. Ed. Amstel. Huds. De accentu in ἱέρεια aliter sentit Thomas Magister h. v. Duck.

Ἔτη δὲ Χρυσὶς] Vide Meursium de Archont. Athen. l. 3. c. 6. Huds. Scholia Cass. hic aliquanto auctiora sunt: nam ad ea, quæ in vulgatis Edd. adnotantur ad verba, καὶ ἔννατον ἐκ μέσου, hæc addita habent, ὥστε τὰ πάντα πεντήκοντα ἓξ ἥμισυ ἔτη διήνυσεν ἡ Χρυσὶς ἱέρεια. Hæc summa annorum conficitur e loco Thucydidis II. 2. cum hoc conlato. Duck.

Ἐν Λαοδικείᾳ] Pausanias, quem in Var. Lect. laudat Clar. Hudsonus, ita scribit VIII. 44. Κατὰ ταύτην τὴν ὁδὸν (nempe a Megalopoli ad Pallantium et Tegeam) Λαδογκέα σφίσιν ὠνόμασται τὰ πρὸ τοῦ ἄστεως. Interpretes ibi vicum suburbanum faciunt, de quo e verbis Pausaniæ nihil intelligitur. Nec urbem esse constat, ut hic Hudsonus. Polybius II. 51. τὰ Λαοδίκια vocat: τὸ δὲ δεύτερον, inquit, ἡττήθησαν ἐκ παρατάξεως ἐν τοῖς Λαοδικίοις καλουμένοις τῆς Μεγαλοπολίτιδος, et ibid. 55. καὶ μετὰ ταῦτα τῇ περὶ Λαοδίκια μάχῃ. *Laodicios campos* vertit Casaubonus, quod verum esse puto: nam recte suppleri potest πεδία. Et apud Thucydidem ex auctoritate Polybii receptæ lectioni ἐν Λαοδικείᾳ præfero, quod est in optimis libris, ἐν Λαοδικίῳ, scilicet πεδίῳ. Duck.

Τῆς Ὀρεστίδος] Vid. Schol. Antholog. 434. et Philippi Epigr. Nicet. Chroniat. 179. c. Wass. De Orestide Arcadiæ Stephanus in Ὀρέσται. Idem in Μεγάλη πόλις dimidiam partem Megalopoleos Ὀρεστίαν vocatam scribit. Duck.

Ἀμφιδήριτος] Mœris, ἀμφιδήριτον, τὸν ἀγχώμαλον, ὡς Θουκυδίδης, Ἀττικῶς. Ἀμφήριτος μάχη apud Suidam ex incerto auctore. Idem.

Τοῦ αὐτ. χειμ. rel.] Durius interponitur Nominat. ὁ Βρασίδας; ubi præsertim alterum addatur, καὶ πρὸς ἔαρ ἤδη· in quo suppleas, ὄντος, scil. τοῦ χειμῶνος. Aut retuleris ad ἀπεπείρασε. Baver.

Κώδωνος] Scholiast. Aristoph. δοκιμάζεται ἡ τῶν φυλακῶν φρουρὰ κώδωσι. Vide Suidam in voce κωδωνοφόρος, et Lipsium de Militia

ἐπανελθεῖν τὸν παραδιδόντα αὐτὸν, ἡ πρόσθεσις ἐγένετο. ἔπειτα μέντοι, εὐθὺς αἰσθομένων, πρὶν προσβῆναι, ἀπήγαγε πάλιν κατὰ τάχος τὴν στρατιὰν, καὶ οὐκ ἀνέμεινεν ἡμέραν γενέσθαι. καὶ ὁ χειμὼν ἐτελεύτα· καὶ ἔννατον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα τῷδε, ὃν Θουκυδίδης ξυνέγραψε.

Rom. l. 5. Dial. 9. Huds. Schol. Aristoph. Avib. v. 1160. et ex eo Suidas in *κωδωνοφορεῖται: κωδωνοφορεῖται, ἀντὶ τοῦ, δοκιμάζεται ἡ τῶν φυλάκων φρουρά.* Memorat etiam Scholiastes Demosthenis ad Orat. *περὶ παραπρεσβείας*, pag. 236. et Harpocration in *διεκωδώνισε.* Nec alio pertinere potest locus Parthenii Eroticor. Cap. VII. a Valesio ad Notas Maussaci in Harpocrationem laudatus. Doctissimo Magio dari debet venia, in libro de Tintinnabulis Cap. X. scribenti, morem hunc tantum apud antiquos Græcos exstitisse, et Historicos, sive Græcos, sive Latinos, nihil tale in urbibus factum esse dicere. Duck.

Τοῦ *κώδωνος*, rel.] Ad Schol. h. l. vs. 15. ex Abr. Diluc. notat Gottl. primo pro *περιὼν* leg. *παριών*· recte sane! Deinde post *ἔλαθε* ante *προσθεῖναι* in Schol. addit, *μέχρι τοῦ*· et hoc recte! Sed, quod Schol. verba, *εἰς τὸ διάκενον*, refert ad *παρενεχθέντος*, mihi nec structura pati videtur, nec sensus; quid enim sit: tintinnabulum transibat in (locum) vacuum? Immo tunc impediret ascensum ibi! Ego verba traxerim ad illa, *ἡ πρόσθεσις ἐγένετο*: scala applicabatur, ad locum inter custodes et circuitores transeuntes vacuum: nemine ibi proxime imminente, aut sensuro. Κώδων ille fuerit idem fere, certe similis usus, quo apud nos circuitio, *die Runde*. B.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ

ΟΛΟΡΟΥ

ΞΥΓΓΡΑΦΗΣ ΤΟ ΠΕΜΠΤΟΝ.

EPITOME LIBRI V.

Annuæ inter Lacedæmonios Atheniensesque induciæ finitæ, Delios Athenienses ex insula sua ejecerunt. Cap. I. Cleon Atheniensis dux, Toronen Galepsumque capit: ad Amphipolin a Brasida prælio devincitur, in eo uterque dux cecidit. VI. X. Post hæc fessi utrinque cladibus Lacedæmonii et Athenienses, pacem fecerunt. XVIII. quam cum sociorum quidam approbare nollent: seorsum Lacedæmonii cum Atheniensibus societatem pacti sunt. XXIII. Contra Corinthii et Mantinei et Elei et Chalcidenses, cum Argivis fœdus ineunt. XXXI. Scionen Athenienses capiunt. XXXII. Interim dissensione inter Lacedæmonios Atheniensesque renata, cum Lacedæmonii quædam loca ex fœdere non restituissent, Bœotos contra pacta in societatem recepissent: irati ob id Athenienses, cum Argivis et Mantineis Eleisque fœdus jungunt. XLVII. Hi socii Epidauriis bellum faciunt: Orchomenum capiunt: Tegeam oppugnant. LXI. LXV. Eo moti Lacedæmonii, exercitu educto, Argivos sociosque ad Mantineam magna pugna devicerunt: LXIX. Argivos ad pacem societatemque faciendam adegerunt: LXXVII. nec multo post destructa potentia populi optimatibus rempublicam subjecerunt: LXXXI. mox vi pulsis his, plebs ad Atheniensium societatem revertit. LXXXII. Melum Athenienses obsessam expugnarunt. LXXXIV.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΟΛΟΡΟΥ

ΞΥΓΓΡΑΦΗΣ ΤΟ ΠΕΜΠΤΟΝ.

ΤΟΥ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους, αἱ μὲν ἐνιαύσιοι σπονδαὶ διελέλυντο μέχρι Πυθίων· καὶ ἐν τῇ ἐκεχειρίᾳ, Ἀθηναῖοι Δηλίους ἀνέστησαν ἐκ Δήλου, ἡγησάμενοι, κατὰ παλαιάν τινα αἰτίαν, οὐ καθαροὺς ὄντας ἱερῶσθαι· καὶ ἅμα ἐλλιπὲς σφίσιν εἶναι τοῦτο τῆς καθάρσεως, ᾗ πρότερόν μοι δεδήλωται, ὡς, ἀνελόντες τὰς θήκας τῶν τεθνεώτων, ὀρθῶς ἐνόμισαν ποιῆσαι. καὶ οἱ μὲν Δήλιοι Ἀτραμύττειον, Φαρνάκους δόντος αὐτοῖς, ἐν τῇ Ἀσίᾳ ᾤκησαν, οὕτως, ὡς ἕκαστος ὥρμητο.

Ἐνιαύσιοι σπονδαί] Ἐνιαύσιος Attici, non ἐνιαυσιαῖος. Thom. Mag. h. v. Thucyd. IV. 117. Ἐκεχειρίαν ἐποιήσαντο ἐνιαύσιον. Duck.

Διελέλυντο] Valla et Stephanus jungunt σπονδ. μ. Πυθ. fœdera annua, quæ ad Pythia usque processerant etc. Male quidem; soluta fuerunt in festo P.—v. Heilm. 633. Gottl.

Αἱ σπονδ. διελέλ. μέχρι Πυθ.] Brevitas est, pro, αἱ σπ. διελέλ. διενεγκοῦσαι, μείνασαι μ. Πυθ. cum ad Pythia usque venissent, finem habuere. Dictum eodem modo quo alibi, ἡ μάχη ἐτελεύτα ἐς νύκτα, i. e. nocte veniente finem habuit pugna. In Schol. voc. χρόνου, addito ἑνὸς, et explicaturum τὸ ἐνιαύσιοι, adhibetur pro *anno*, ut in Apocalypsi, unum *tempus*, duo et dimidium, i. e. tot *anni*. Bauer.

Μέχρι Πυθίων] Ex hoc loco et IV. 117. Petavium I. de Doctr. Temp. 33. (add. Petitum ad Leg. Attic. pag. 63.) recte colligere, Pythia secundis annis Olympiadum exeuntibus, non tertiis ineuntibus fuisse acta: sed Petavium ea non recte mensi Elapheboliοni, quo superioris anni induciæ factæ erant, adsignare, disputat Dodvellus in Annalib. Thucyd. ad ann. 2. Olympiad. LXXIX. Duck.

Ἀθηναῖοι Δηλίους] Athenienses Archonte Alcæo (ut ait Diodorus lib. 12.) Delios in crimen vocatos, quod clanculariam cum Lacedæmoniis societatem iniissent, insulæ possessione dejecerunt. Huds.

Ἀνέστησαν] Supra II. 18. ἀνέστησαν Αἰγινήτας—παῖδας καὶ γυν. ἐπικαλέσαντες—τοῦ πολέμου—αἰτίους εἶναι. Gottl.

Ἡγησάμενοι—ἱερῶσθαι] Suidas h. v. νομίσαντες κατὰ δή τινα π. αἰ. memoriæ nimium tribuens. illud tamen δὴ haud prorsus alienum, sed Mss. non accedunt. Etymol. κατὰ δή τινα παλαιὰν αἰτίαν. Wass.

Ἱερῶσθαι] Ἱερᾶσθαι, quod est in Gr. Hen. Stephanus ad Dionys. Halicarn. p. 18. se etiam in veteri libro invenisse testatur, et videtur probare. Sed Suidas et Auctor Etymologici M. cum aliis libris habet ἱερῶσθαι· idque, si Grammaticos sequimur, præferendum est. Nam hi ἱεροῦσθαι tradunt dici ea, quæ consecrantur, ἱερᾶσθαι autem eos, qui sacerdotio funguntur. Thomas Mag. ἱερᾶσθαι μόνον ἐπὶ τῶν εἰς ἱερέας τελούντων· ἱερῶσαι μέντοι, καὶ καθιερῶσαι, ἐπὶ τῶν ἀναθημάτων. Et hoc usus sermonis Græci apud Scriptores veteres infinitis locis comprobat. Quod autem apud Thomam Mag. in princ. hujus articuli legitur, perplexum est. Καὶ ἱερᾶσθαι, inquit, καὶ ἱερεύεσθαι ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων ἱερᾶσθαι δὲ μόνον et reliqua, quæ modo descripsi. Nam si ἱερᾶσθαι tantum de sacerdotibus dicitur, non potest dici de sacrificiis. Eadem leguntur in Phavorino. Ammonius rectius, Ἱερεῦσαι καὶ καθιερεῦσαι λέγουσιν ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων. Hinc Thomas et Phavorinus emendari possunt. In Etymol. M. ἱερᾶσθαι, ἱερουργεῖν. καὶ Θουκυδίδης, κατὰ παλαιὰν—ἱερῶσθαι, non improbabilis est conjectura Sylburgii ὁ δὲ Θουκυδίδης. Duck.

Ἀτραμύττειον] Vide Var. Lect. ad Actor. XXVII. 2. et Suidam. In Annalib. Turcic. Edremit. Wass. Add. Interpretes Stephani. Suidas in Ἀδραμύττειον scribit a Thu-

β΄. 2. Κλέων δὲ, Ἀθηναίους πείσας, ἐς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης χωρία ἐξέπλευσε μετὰ τὴν ἐκεχειρίαν, Ἀθηναίων μὲν ὁπλίτας ἔχων διακοσίους καὶ χιλίους, καὶ ἱππέας τριακοσίους, τῶν δὲ ξυμμάχων, πλείους, ναῦς δὲ τριάκοντα. σχὼν δὲ ἐς Σκιώνην πρῶτον, ἔτι πολιορκουμένην, καὶ προσλαβὼν αὐτόθεν ὁπλίτας τῶν φρουρῶν, κατέπλευσεν ἐς τὸν Κολοφωνίων λιμένα, τῶν Τορωναίων ἀπέχοντα οὐ πολὺ τῆς πόλεως. ἐκ δ᾽ αὐτοῦ, αἰσθόμενος ὑπ᾽ αὐτομόλων, ὅτι οὐδὲ Βρασίδας ἐν τῇ Τορώνῃ, οὔτε οἱ ἐνόντες ἀξιόμαχοι εἶεν, τῇ μὲν στρατιᾷ τῇ πεζῇ ἐχώρει ἐς τὴν πόλιν, ναῦς δὲ περιέπεμψε δέκα τὸν λιμένα περιπλεῖν. καὶ πρὸς τὸ περιτείχισμα πρῶτον ἀφικνεῖται, ὃ προσπεριέβαλε τῇ πόλει ὁ Βρασίδας, ἐντὸς βουλόμενος ποιῆσαι τὸ προάστειον· καὶ διελὼν τοῦ παλαιοῦ τείχους, μίαν αὐτὴν ἐποίησε πόλιν.

γ΄. 3. Βοηθήσαντες δὲ ἐς αὐτὸ Πασιτελίδας τε ὁ Λακεδαιμόνιος ἄρχων καὶ ἡ παροῦσα φυλακὴ, προσβαλόντων τῶν Ἀθηναίων, ἠμύνοντο. καὶ ὡς ἐβιάζοντο, καὶ αἱ νῆες ἅμα περιέπλεον ἐς τὸν λιμένα περιπεμφθεῖσαι, δείσας ὁ Πασιτελίδας, μὴ αἵ τε νῆες φθάσωσι λαβοῦσαι ἔρημον τὴν πόλιν, καὶ, τοῦ τειχίσματος ἁλισκομένου, ἐγκαταληφθῇ, ἀπολιπὼν αὐτὸ, δρόμῳ ἐχώρει ἐς τὴν πόλιν. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι φθάνουσιν, οἵ τε ἀπὸ τῶν νεῶν, ἑλόντες τὴν Τορώνην, καὶ ὁ πεζὸς ἐπισπώμενος αὐτοβοεὶ, κατὰ τὸ διῃρημένον τοῦ παλαιοῦ τείχους ξυνεσπεσών. καὶ τοὺς μὲν ἀπέκτειναν τῶν Πελοποννησίων καὶ Τορωναίων εὐθὺς ἐν χερσί· τοὺς δὲ, ζῶντας ἔλαβον, καὶ Πασιτελίδαν τὸν ἄρχοντα. Βρασίδας δὲ ἐβοήθει μὲν τῇ Τορώνῃ, αἰσθόμενος δὲ καθ᾽ ὁδὸν ἑαλωκυῖαν, ἀνεχώρησεν, ἀποσχὼν τεσσαράκοντα μάλιστα σταδίους μὴ φθάσαι ἐλθών. ὁ δὲ Κλέων καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τροπαῖά τε ἔστησαν δύο, τὸ μὲν, κατὰ τὸν λιμένα, τὸ δὲ, πρὸς τῷ τειχίσματι· καὶ τῶν Τορωναίων γυναῖκας μὲν

cydide vocari Ἀτραμύττειον, et rursus alibi ab eodem Ἀτραμμύτειον dici. Sed nullus liber Thucydidis vel hic, vel Lib. VIII. Cap. 108. habet Ἀτραμμύτειον. Φαρνάκου, quod mox in quibusdam Mss. est, etiam supra I. 129. Ἀρτάβαζον τὸν Φαρνάκου. D.

Κολοφωνίων λιμένα] De portu Colophoniorum nihil alibi me legisse memini. Wass.

Ὑπ᾽ αὐτομόλων] i. e. per, vel ex transfugis. Pro: ἀπὸ [τῶν] αὐτομ. Sed ὑπὸ valet διά. Abr. 491. v. Gloss. Gottl.

Τῇ μὲν στρατιᾷ πεζῇ] Τῇ πεζῇ Cam. Cl. et Gr. quorum fide in contextum admisi posterius τῇ. Atque ita fere Noster. Vid. p. 48. 91. 70. 81. et 143. 73. [ex vet. edit.] W.

Βοηθήσ. ἐπ᾽ αὐτὸ] Præcessit, τὴν πόλιν· debebat, αὐτήν: sed respexit voc. τεῖχος, et περιτείχισμα. Baver.

καὶ παῖδας ἠνδραπόδισαν, αὐτοὺς δὲ, καὶ Πελοποννησίους, καὶ εἴ τις ἄλλος Χαλκιδέων ἦν, ξύμπαντας, ἐς ἑπτακοσίους, ἀπέπεμψαν ἐς τὰς Ἀθήνας. καὶ αὐτοῖς τὸ μὲν Πελοποννήσιον ὕστερον ἐν ταῖς γενομέναις σπονδαῖς ἀπῆλθε, τὸ δὲ ἄλλο ἐκομίσθη ὑπ' Ὀλυνθίων, ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς λυθείς. εἷλον δὲ καὶ Πάνακτον Ἀθηναίων ἐν μεθορίοις τεῖχος Βοιωτοὶ ὑπὸ τὸν αὐτὸν χρόνον προδοσίᾳ. καὶ ὁ μὲν Κλέων, φυλακὴν καταστησάμενος τῆς Τορώνης, ἄρας περιέπλει τὸν Ἄθω, ὡς ἐπὶ τὴν Ἀμφίπολιν.

δ'. 4. Φαίαξ δὲ ὁ Ἐρασιστράτου, τρίτος αὐτὸς, Ἀθηναίων πεμπόντων, ναυσὶ δύο ἐς Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν πρεσβευτὴς ὑπὸ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐξέπλευσε. Λεοντῖνοι γὰρ, ἀπελθόντων Ἀθηναίων ἐκ Σικελίας μετὰ τὴν ξύμβασιν, πολίτας τε ἐπεγράψαντο πολλοὺς, καὶ ὁ δῆμος τὴν γῆν ἐπενόει ἀναδάσασθαι. οἱ δὲ δυνατοὶ, αἰσθόμενοι, Συρακουσίους τε ἐπάγονται, καὶ ἐκβάλλουσι τὸν δῆμον. καὶ οἱ μὲν ἐπλανήθησαν ὡς ἕκαστοι· οἱ δὲ δυνατοὶ, ὁμολογήσαντες Συρακουσίοις, καὶ τὴν πόλιν ἐκλιπόντες καὶ ἐρημώσαντες, Συρακούσας ἐπὶ πολιτείᾳ ᾤκησαν.

Αὐτοῖς—ἀπῆλθε] Pro ὑπ' αὐτῶν ἀπελύθησαν, s. ἀπεπέμφθησαν. accommodavit τῷ ἀπ. cognatæ significationis verbi passivi structuram. v. Abr. p. 491. Gottl.

Ἀπῆλθεν αὐτοῖς] Dictum, ut Lat. *res ab eo abiit*, i. e. eam amisit, non amplius habuit; quod et de eo dicunt Latini, qui rem plane non consequatur, v. c. occasionem, opportunitatem emendi, vendendi conditionem, alia. Baver.

Πάνακτον] Harpocrat. οὐδετέρως καλεῖ τὸ χωρίον, ἀῤῥενικῶς δὲ Μένανδρος ἐν Ψοφοδεεῖ. Sic Demosth. et Euripides. Vid. Plutarch. Nic. 629. Πάνακτος agnoscit Hesych. Pausanias vero Πάνακτον τεῖχος ἐν τῇ Ἀττικῇ p. 60. et sic etiam ex Androtione Stephanus Byzant. Wass. Τὸ Πάνακτον Thucydides rursus infra C. 39. 40. 42. sed Πάνακτον ἑστῶσαν Plutarch. Nicia p. 967. Duck.

Τὸν Ἄθω] Cl. Ἄθων, quo modo Herodotus. At Lysias, Æschines, Demosth. Isocrates, Theocritus et Orpheus ut in contextu. Genitiv. apud Homerum Ἄθοω, apud Herodotum Ἄθω. Rectus vero in Auctore Hymn. Apoll. Ἀθόως. Xerxes Epist. apud Plutarch. Ἄθω διαμόνιε· ubi pro Ἀγαμέμνονα ex Mss. legendum Ἀγαμέμνονι θυμούμενον. Ea certe structura elegans. sic πόσει θυμούμενον Euripides Medea. Diodor. Ἄθωνι et Cicero III. Rep. Prisciano non laudante. Τὸ ἄκρον τοῦ Ἄθωνος Epit. Strabonis. Wass.

Τρίτος αὐτὸς] Tamen eum notat, quo *maxime* duce gesta res sit, vel primo, vel peritissimo, vel acerrimo. Baver.

Πρεσβευτὴς—ἐξέπλευσε] Laudat hæc Thomas Mag. in πρέσβεις, et scribit πρέσβεις dici num. plurali, non πρεσβευταὶ, et contra πρεσβευτὴς num. singulari, non πρέσβυς. Sic quoque Ammonius. Sed certum est, Scriptores Atticos etiam πρεσβευταὶ in plurali dicere. Apud Ammonium πρέσβεις, οἱ πρεσβευταὶ, vel ita accipiendum est, ut in Etymol. M. οἱ νῦν πρεσβευταί; vel pro οἱ legendum est οὐ. Duck.

Λεοντῖνοι — ἀναδάσασθαι] Dionys. Halic. qui structuram velut ἐξηλλαγμένην improbat p. 136. ubi ἐπενόει τὴν γῆν ἀναδάσασθαι. W.

Ἀναδάσασθαι] i. e. ἀναμερίσασθαι, ita Hes. quæ Gl. huc pertinet. Abr. 495. G.

Ἀναδάσ. τ. γῆν] Ut Romæ per colonias, vel lege agraria. Baver.

Ἐρημώσαντες] Abr. cum Schol. i. e. ἐρήμην ἐκλιπόντες: ut ἐρημῶσαι currum deserere, descendere, Æsch. Agam. v. 1079. Abr. 494. Cæterum videtur incisum post ἐρημ. ponendum. Gottl.

Ἐρημώσαντες] Si *deserere* tantum notet, plane synonymum fuerit τῷ ἐκλιπόντες· non sane ex more Nostri! Sign. ergo consequens certe τοῦ ἐκλιπεῖν. Vastitate urbi inducta; scilicet, qui et populum ejecissent, et ipsi plerique alio commigrassent, nempe Syra-

καὶ ὕστερον πάλιν αὐτῶν τινὲς, διὰ τὸ μὴ ἀρέσκεσθαι, ἀπολιπόντες ἐκ τῶν Συρακουσῶν, Φωκέας τε, τῆς πόλεώς τι τῆς Λεοντίνων χωρίον καλούμενον, καταλαμβάνουσι, καὶ Βρικιννίας, ὂν ἔρυμα ἐν τῇ Λεοντίνῃ. καὶ τῶν τοῦ δήμου τότε ἐκπεσόντων οἱ πολλοὶ ἦλθον ὡς αὐτοὺς, καὶ καταστάντες, ἐκ τῶν τειχῶν ἐπολέμουν. ἃ πυνθανόμενοι οἱ Ἀθηναῖοι, τὸν Φαίακα πέμπουσιν, εἴπως, πείσαντες τοὺς σφίσιν ὄντας αὐτόθι ξυμμάχους, καὶ τοὺς ἄλλους, ἢν δύνωνται, Σικελιώτας κοινῇ, ὡς Συρακουσίων δύναμιν περιποιουμένων, ἐπιστρατεῦσαι, διασώσειαν τὸν δῆμον τῶν Λεοντίνων. ὁ δὲ Φαίαξ ἀφικόμενος τοὺς μὲν Καμαριναίους πείθει καὶ Ἀκραγαντίνους· ἐν δὲ Γέλᾳ ἀντιστάντος αὐτῷ τοῦ πράγματος, οὐκέτι ἐπὶ τοὺς ἄλλους ἔρχεται, αἰσθόμενος οὐκ ἂν πείθειν αὐτούς· ἀλλ᾽ ἀναχωρήσας διὰ τῶν Σικελῶν ἐς Κατάνην, καὶ ἅμα ἐν τῇ παρόδῳ καὶ ἐς τὰς Βρικιννίας ἐλθὼν, καὶ παραθαῤῥύνας, ἀπέπλει.

έ. 5. Ἐν δὲ τῇ παρακομιδῇ τῇ ἐς τὴν Σικελίαν, καὶ πάλιν

cusas e Leontinis. Comma autem quin post ἐρημώσ. ponendum sit, adeo non est dubium, ut et Lat. Int. ita verterit, et ego ponendum comma curarim. BAVER.

Ἀπολιπόντες ἐκ τ. Συρ.] i. e. ἐξῆλθον τῶν Συρ., ἀπολιπόντες αὐτάς. V. 76. ἐδύναντο πεῖσαι τοὺς πολλ. ἐς τὴν ὁμολ. i. e. ἰέναι. vel, ἐς τὸ ποιεῖσθαι, ὁμολ. IV. 43. ἤλπιζον, ἐπὶ τὴν κώμην πειράσειν, i. e. ἐλθεῖν. v. Abr. 492. Hæc brevitas Att. et alibi occurrit, etiam in N. T. GOTTL.

Ἀπολιπ. ἐκ τ. Συρακ.] Quid, si verba, ἐκ τ. Συρ. retuleris ad καταλαμβάνουσι; ex urbe Syracusana, scil. ὁρμηθέντες, profecti, occuparunt illum locum. In ἀπολιπ. intell. τὴν πόλιν, commate posito post illud particip. Sed et cum Gottl. stare placet. BAVER.

Φωκέας] Cl. in Marg. Φωκαίας. At Φώκαια est urbs Ioniæ et Cariæ. WASS.

Βρικιννίας] Gr. Βρικινίας. Cl. Βρικιννιὰς in marg. Βρικιννίαι πόλις Σικελίας Steph. cujus Gentile Βρικιννιάτης. Sic et Holsten. Ms. Est et Βρικίννη βοτάνης εἶδος, Hesych. apud Phavorinum Βρικίνη; ea vox haud alibi lecta. W.

Καταστάντες ἐκ τῶν τειχῶν ἐπολέμουν] Portus et Acacius καταστάντες de munitione Bricinniarum interpretantur. Sed phrasis καταστάντες ἐπολέμουν hic fortassis non aliam significationem habet, quam II. 1. καταστάντες τε ξυνεχῶς ἐπολέμουν. DUCK.

Καταστάντες—ἐπολ.] i. e. cum bello impliciti essent, se e mœnibus defenderunt, s. illinc gesserunt bellum, ut supra καταστάντες ἐπολ. i. e. κατέστησαν ἐς πόλεμον. s. κατ. ἐς πόλ. ἐπολ. αὐτόν. ut ibi Abresch. expl. p. 157. GOTTL.

Καταστάντες] Sign. sede ibi capta, cum ibi constitissent, *Posto gefasst hatten.* Unde enim sumtum repetas, vel suppleas, ἐς τὸν πόλεμον; Et vero hoc jam *antea* factum erat. BAVER.

Πέμπουσιν, εἴπως] i. e. ut adducendis sociis,—ad bellum inferendum Syracusanis,—Leontinos conservarent. Ita εἴπως III. 45. GOTTL.

Παραθαῤῥύνας] Attici θαῤῥῶ quam θαρσῶ, θαῤῥύνω quam θαρσύνω malunt. WASS. Ita Thomas Mag. et Eustathius in Homer. Iliad. μ'. p. 913. Et tamen in Thucydide sæpius legas θάρσος et θαρσεῖν, quam θάῤῥος et θαῤῥεῖν. Θαρσύνω quoque est II. 72. et παραθαρσύνω IV. 115. V. 8. et VIII. 77. Henr. Stephanus ad Jo. Grammat. p. 16. putat, ex Homero intelligi θάρσος et θαρσεῖν antiquam scripturam esse, et alteram illam θάῤῥος et θαῤῥεῖν deinde ab Atticis Scriptoribus inductam; sed antiquissimos illorum, maluisse retinere veterem. DUCK.

Παραθαῤῥύνας] Παραθαρσύνας, quod plerique habent Codd., præponendum videtur: antiquior est Att. ratio et Thuc. recepta recentior videtur. GOTTL.

Παρακομιδῇ] Id est, προσελεύσει. Thomas Mag. ex hoc loco. DUCK.

ἀναχωρήσει, καὶ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ τισὶ πόλεσιν ἐχρημάτισε περὶ φιλίας τοῖς Ἀθηναίοις. καὶ Λοκρῶν ἐντυγχάνει τοῖς ἐκ Μεσσήνης ἐποίκοις ἐκπεπτωκόσιν, οἱ μετὰ τὴν τῶν Σικελιωτῶν ὁμολογίαν, στασιασάντων Μεσσηνίων, καὶ ἐπαγαγομένων τῶν ἑτέρων Λοκροὺς, ἔποικοι ἐξεπέμφθησαν. καὶ ἐγένετο Μεσσήνη Λοκρῶν τινὰ χρόνον. τούτοις οὖν ὁ Φαίαξ ἐντυχὼν τοῖς κομιζομένοις, οὐκ ἠδίκησεν. ἐγεγένητο γὰρ τοῖς Λοκροῖς πρὸς αὐτὸν ὁμολογία ξυμβάσεως πέρι πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. μόνοι γὰρ τῶν ξυμμάχων, ὅτε Σικελιῶται ξυνηλλάσσοντο, οὐκ ἐσπείσαντο Ἀθηναίοις· οὐδ᾽ ἂν τότε, εἰ μὴ αὐτοὺς κατεῖχεν ὁ πρὸς Ἰτωνέας καὶ Μελαίους πόλεμος, ὁμόρους τε ὄντας καὶ ἀποίκους. καὶ ὁ μὲν Φαίαξ ἐς τὰς Ἀθήνας χρόνῳ ὕστερον ἀφίκετο.

στʹ. 6. Ὁ δὲ Κλέων, ὃς ἀπὸ τῆς Τορώνης τότε περιέπλευσεν ἐπὶ τὴν Ἀμφίπολιν, ὁρμώμενος ἐκ τῆς Ἠϊόνος, Σταγείρῳ μὲν προσβάλλει, Ἀνδρίων ἀποικίᾳ, καὶ οὐχ εἷλε· Γαληψὸν δὲ τὴν Θασίων ἀποικίαν λαμβάνει κατὰ κράτος. καὶ πέμψας ὡς Περδίκκαν πρέσβεις, ὅπως παραγένοιτο στρατιᾷ κατὰ τὸ ξυμμαχικὸν, καὶ ἐς τὴν Θρᾴκην ἄλλους παρὰ Πόλλην τῶν Ὀδομάντων βασιλέα, ἄξαντα μισθοῦ Θρᾷκας ὡς πλείστους, αὐτὸς ἡσύχαζε περιμένων ἐν τῇ Ἠϊόνι. Βρασίδας δὲ, πυνθανόμενος ταῦτα, ἀντεκάθητο καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῷ Κερδυλίῳ. ἔστι δὲ τὸ χωρίον τοῦτο Ἀργιλίων, ἐπὶ μετεώρου, πέραν τοῦ ποταμοῦ, οὐ

Περὶ φιλ. τοῖς Ἀθ.] Pro Gen. sed Nostro proprium, Dat. in talibus ponere. Ita VI. 97. ὅπως εἴη αὐτοῖς (τὸ φρούριον) ἀποθήκη. cf. Abr. 495. Gottl.

Ἔποικοι] Vid. Scholiast. ad II. 27. Thomam Mag. et Suidam h. v. Duck.

Ἔποικοι ἐξεπέμφθ.] Quomodo ergo dicere potest Æm. Portus, ἐποίκους *nemine deducente*, nec *quopiam*, mitti? Nempe in certum locum? Utrumque hic contra. Immo sunt, ut dixi, qui in *aliorum* locum subeant, aliis accedant, et quasi superveniant. Bauer.

Μελαίους] Gr. Μελέους, non invenio apud Geographos. Ἰτώνη, inquit Steph., πόλις Ἰταλίας. Suspicor latere utrumque populum in loco Scylacis deplorato p. 4. ubi pro Μέσα fortasse legendum Τεμέσα ex Strabone p. 395. Wass.

Ἄξαντα] Aor. 1. pro Fut. non necessarium ἄξοντα cum Cam. Gottl.

Ἄξαντα] Forte sign. qui ei obtulisset, adducturum sese ostendisset, adducere paratus esset. Bauer.

Ἀντεκάθητο κ. αὐτ. ἐπὶ Κερδ.] Primo est Pleon. præpos. ἀντὶ, latentis in καὶ αὐτὸς, aut horum verborum, latentium in ἀντί· deinde notandum, quod dicitur Brasidas *et ipse* ad Cerdyllium consedisse, quasi *et* Cleon *ibi* consederit; sed quasi scindendæ sunt notiones, et seorsim capiundæ, ut *una* tantum, nempe considendi, ad καὶ αὐτὸς referatur: et ipse Brasidas sedem cepit, ut Cleon (sedem ceperat,) nempe ad Cerdylium. Ita Gen. 4. 22. Etiam Zilla *et ipsa* peperit Thubalcainum; non, quo et Ada hunc pepererit; sed: Zilla et ipsa peperit filium, sicut Ada; nempe Thubalcainum; Eutrop. 4. 2. 12. dicit, L. Cornelium et ipsum, ad imitationem fratris, Asiatici cognomen accepisse, non, quo et frater Asiatici cognomine fue-

πολὺ ἀπέχον τῆς Ἀμφιπόλεως. καὶ κατεφαίνετο πάντα αὐτόθεν. ὥστε οὐκ ἂν ἔλαθεν αὐτόθεν ὁρμώμενος ὁ Κλέων τῷ στρατῷ· ὅπερ προσεδέχετο ποιήσειν αὐτὸν ἐπὶ τὴν Ἀμφίπολιν, ὑπεριδόντα σφῶν τὸ πλῆθος, τῇ παρούσῃ στρατιᾷ ἀναβήσεσθαι. ἅμα δὲ καὶ παρεσκευάζετο Θρᾷκάς τε μισθωτοὺς πεντακοσίους καὶ χιλίους, καὶ τοὺς Ἠδῶνας πάντας παρακαλῶν, πελταστὰς καὶ ἱππέας· καὶ Μυρκινίων καὶ Χαλκιδέων χιλίους πελταστὰς εἶχε πρὸς τοῖς ἐν Ἀμφιπόλει. τὸ δ' ὁπλιτικὸν ξύμπαν ἠθροίσθη δισχίλιοι μάλιστα, καὶ ἱππῆς Ἕλληνες τριακόσιοι. τούτων Βρασίδας μὲν ἔχων ἐπὶ Κερδυλίῳ ἐκάθητο ἐς πεντακοσίους καὶ χιλίους· οἱ δ' ἄλλοι ἐν Ἀμφιπόλει μετὰ Κλεαρίδου ἐτετάχατο.

ζ'. 7. Ὁ δὲ Κλέων τέως μὲν ἡσύχαζεν, ἔπειτα ἠναγκάσθη ποιῆσαι, ὅπερ ὁ Βρασίδας προσεδέχετο. τῶν γὰρ στρατιωτῶν ἀχθομένων μὲν τῇ ἕδρᾳ, ἀναλογιζομένων δὲ τὴν ἐκείνου ἡγεμονίαν, πρὸς οἵαν ἐμπειρίαν καὶ τόλμαν μετὰ οἵας ἀνεπιστημοσύνης καὶ μαλακίας γενήσοιτο, καὶ οἴκοθεν ὡς ἄκοντες αὐτῷ ξυνῆλθον, αἰσθόμενος τὸν θροῦν, καὶ οὐ βουλόμενος αὐτοὺς διὰ τὸ ἐν τῷ αὐτῷ καθημένους βαρύνεσθαι, ἀναλαβὼν ἦγε. καὶ

rit; sed, accepit cognomen aliquod, ut frater acceperat; nempe Asiatici: et 4, 5. extr. ut etiam ipse Africanus Junior diceretur; nempe ille Major; Africanus uterque. B.

Πάντα αὐτόθεν.] Quid, si Thuc. scripsit, τὰ αὐτόθεν; Tunc αὐτόθεν sit, a parte Cleonis. Credere liceat, Schol. ita legisse, ut explicantem, τὰ τοῦ Κλέωνος, nisi addat, ἀπὸ τοῦ Κερδυλίου. Certe in altero, αὐτόθεν ὁρμώμενος, αὐτόθεν traxeris ad ὁρμώμενος, *illinc*; tamen et ad ἔλαθεν possit. Baver.

Ὁρμώμενος] Ordinem fecit Abr. 495. ὁρμώμ. ὁ Κλ. ἀναβήσεσθαι ἐ. τ. Ἀμφ. ὅπερ Brasidas προσεδ. κ. τ. λ. Sic ὁρμ. cum Inf. VI. 6. 19. 20. v. Duck. infra ad c. 29. cum præp. VIII. 40. ὥρμηντο ἐς τὸ βοηθεῖν. G.

Ἐπὶ τὴν Ἀμφίπολιν] Hæc Portus conjungit cum ὁρμώμενος; Scholiastes cum ἀναβήσεσθαι. Utrumque admitti potest. Sed ellipsis copulæ scabram facit orationem. Πλῆθος hic ἐπ' ὀλίγων dicitur, ut IV. 10. ubi id adnotat Schol. Duck.

Ποιήσ. αὐτὸν ἐπὶ τ. Ἀμφίπ.] Ita jungendum videtur, commate sublato post αὐτὸν, quod eum in Amphipolim facturum credebat; nempe, ut impetum faceret. Ante ἀναβήσεσθαι omissum est καί. Quid tamen, si ποιήσειν sit glossema, ut ὅπερ, brevitate Nostri usitata, quam supra notabamus ad 4. 126. ὅπερ φιλεῖ—στρατόπεδα—ἐκπλήγνυσθαι, i. e. ὅπερ φιλεῖ (ποιεῖν, ὥστε) ἐκπλ. Ita et hic: ὅπερ ἐνόμιζεν αὐτὸν (ποιήσειν, ὥστε, vel καὶ) ἀναβήσεσθαι. Baver.

Ἕδρα] Suid. ἕδραν τὴν μονὴν εἴρηκεν. Hesych. ἕδρη, προσεδρεία καὶ προδρία, forte προεδρία. Bacchylides Οὐχ ἝΔΡΑΣ ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς. Hoc sensu apud Hippocratem Aphor. ἙΔΡΑΙ͂ΟΝ ὕπνον exponit Galenus βαθὺν, recte. Sed hæc sign. fere exolevit. ἕδρη et ὁδὸς opponuntur apud Hesiodum Θ. 386. Τῶν οὐκ ἔστ' ἀπάνευθε Διὸς δόμος, οὐδέ τις ἝΔΡΗ, Οὐδ' ὉΔΟΎΣ. Sophocles Aj. 826. Χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἝΔΡΑΣ ἀκμὴ, Σώζειν θέλοντες ἄνδρα γ', ὃς ΣΠΕΎΔΕΙ θανεῖν. Schol. ἀναπαύσεως. Wass.

Καθημένους] vid. Abr. 496. et Heilm. G.

Διὰ τὸ—καθημένους βαρύν.] Aut Partic. pro Infinit. aut διὰ τὸ pro Glossemate expungendum. Male vero Schol. expl. καθεμένου· quod ad Cleonem referatur, cum ad milites pertineat, nec vero rem expediat, impeditam propter διὰ τὸ cum Particip. B.

Ἀναλαβὼν ἦγε] Prop. de Imp. exercitum monente. v. Abr. 496. Gottl.

ἐχρήσατο τῷ τρόπῳ, ᾧπερ, καὶ ἐς τὴν Πύλον εὐτυχήσας ἐπίστευσέ τι φρονεῖν. ἐς μάχην μὲν γὰρ οὐδὲ ἤλπισέν οἱ ἐπεξιέναι οὐδένα, κατὰ θέαν δὲ μᾶλλον ἔφη ἀναβαίνειν τοῦ χωρίου, καὶ τὴν μείζω παρασκευὴν περιέμεινεν, οὐχ ὡς τῷ ἀσφαλεῖ, ἢν ἀναγκάζηται, περισχήσων, ἀλλ' ὡς, κύκλῳ περιστὰς, βίᾳ αἱρήσων τὴν πόλιν. ἐλθών τε καὶ καθίσας ἐπὶ λόφου καρτεροῦ πρὸ τῆς Ἀμφιπόλεως τὸν στρατὸν, αὐτὸς ἐθεᾶτο τὸ λιμνῶδες τοῦ Στρυμόνος, καὶ τὴν θέσιν τῆς πόλεως ἐπὶ τὴν Θρᾴκην, ὡς ἔχοι. ἀπιέναι τε ἐνόμιζεν, ὁπόταν βούληται, ἀμαχεί· καὶ γὰρ οὐδὲ ἐφαίνετο οὔτ' ἐπὶ τοῦ τείχους οὐδεὶς, οὔτε κατὰ πύλας ἐξῄει· κεκλεισμέναι τε ἦσαν πᾶσαι. ὥστε καὶ, μηχανὰς ὅτι οὐ κατῆλθεν ἔχων, ἁμαρτάνειν ἐδόκει· ἑλεῖν γὰρ ἂν τὴν πόλιν, διὰ τὸ ἔρημον.

ή. 8. Ὁ δὲ Βρασίδας εὐθὺς ὡς εἶδε κινουμένους τοὺς Ἀθηναίους, καταβὰς καὶ αὐτὸς ἀπὸ τοῦ Κερδυλίου, εἰσέρχεται ἐς τὴν Ἀμφίπολιν. καὶ ἐπέξοδον μὲν καὶ ἀντίταξιν οὐκ ἐποιήσατο πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, δεδιὼς τὴν αὑτοῦ παρασκευὴν, καὶ νομίζων ὑποδεεστέρους εἶναι, οὐ τῷ πλήθει (ἀντίπαλα γάρ πως ἦν) ἀλλὰ τῷ ἀξιώματι· (τῶν γὰρ Ἀθηναίων ὅπερ ἐστράτευε, καθαρὸν ἐξῆλθε, καὶ Λημνίων καὶ Ἰμβρίων τὸ κράτιστον) τέχνῃ δὲ παρεσκευάζετο ἐπιθησόμενος. εἰ γὰρ δείξειε τοῖς ἐναντίοις τό τε πλῆθος καὶ τὴν ὅπλισιν ἀναγκαίαν οὖσαν τῶν μεθ' ἑαυτοῦ, οὐκ ἂν ἡγεῖτο μᾶλλον περιγενέσθαι, ἢ ἄνευ προόψ-

Εὐτυχήσας] Hoc abest a Gr. sed agnoscit etiam Scholiastes. WASS.

Περισχήσων] Ita III. 107. περιέσχε τὸ τῶν Πελοποννησίων στρατόπεδον. Auget præpositio. Aliter Heilmanus: tuta consilia sequi, eaque tueri. Sed vid. Abr. ad III. 107. G.

Κατῆλθεν] Pro ἦλθεν, recte Portus. Abr. 496. ut subinde comp. pro simpl. GOTTL.

Ἀμφίπολιν] Vide Nostrum I. 100. Ab eo tamen dissidet Harpocration: ἐννέα ὁδοὶ non ipsa civitas, sed τόπος, inquit, περὶ Ἀμφ. Στρυμονίην πόλιν cognominat in Epig. Dioscorides; Cantacuzenus τὴν ἐν Στρυμόνι, quod ipsam amnis circumfluat. Recte Scymnus: Εἶτ' Ἀμφίπολις, Στρυμὼν δὲ περὶ ταύτην μέγας Ποταμὸς παραῤῥεῖ. Vid. Appian. B. Civ. p. 1041. et Suidam. Hanc cepisse Philippum Olymp. 105. auctor Diodorus. multo ante dirutam instauravit Andronicus Junior. Zozimo, Ammiano, aliis Χρυσόπολις, Turcis Empoli dicitur. Confer Polyænum I. 38. Liv. XLV. 29. WASS.

Δεδιὼς] i. e. si plene scripsisset: δεδιὼς τοὺς Ἀθηναίους διὰ τὴν αὑτοῦ παρασκευὴν ὑποδεεστέραν. i. e. οὐχ ὁμοίαν. Ita infra c. 61. δείσαντες τὴν τ. τείχους ἀσθένειαν. Abr. 498. G.

Ἀντίπαλα—ἦν] Pro sing. ἀντίπαλον. Præc. enim πλῆθος, quod h. l. *paucitatem* sign. B.

Τῷ ἀξιώματι] *Sed momento.* Ad verbum, *sed dignitate.* Id est: non quod pauciores esse suos, sed quod non par momentum in illis esse existimaret. STEPH.

Καθαρὸν Herod. IV. 135. τὸ καθαρὸν τοῦ στρατοῦ. GOTTL.

Ἀναγκαίαν] i. e. armaturam urgente necessitate factam, οὐκ ἐκ παρασκευῆς, ut VI. 37. ubi ἐξ ἀναγκαίας παρασκευῆς, i. e. tumultuaria, repentina, subitaria, ut Liv. ait, v. IX. 36. XLI. 55. Reisk. pro ἀναγκ. ἀγχώμαλον, aut ἀντίπαλον malit. GOTTL.

Ἀναγκ. παρασκ.] i. e. αὐτὸ μόνον ἀναγκαίαν, vix necessitati suffecturam; *nothdürftig.* B.

Ἄνευ—καταφρονήσ.] i. e. ἄνευ τοῦ προόπτεσθαι τοὺς Ἀθην. (αὐτὸν) καὶ μὴ καταφρονεῖν (αὐτοῦ) ἀπὸ τ. ὄντ. Tum demum, ita demum hoc uno modo sibi recte aggressurus videbatur Athenienses, si non præsensissent impetum suum, neque ipsum sprevissent ex eo,

εώς τε αὐτῶν, καὶ μὴ ἀπὸ τοῦ ὄντος καταφρονήσεως. ἀπολεξάμενος οὖν αὐτὸς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ὁπλίτας, καὶ τοὺς ἄλλους Κλεαρίδᾳ προστάξας, ἐβουλεύετο ἐπιχειρεῖν αἰφνιδίως, πρὶν ἀπελθεῖν τοὺς Ἀθηναίους, οὐκ ἂν ὁμοίως αὐτοὺς νομίζων ἀπολαβεῖν αὖθις μεμονωμένους, εἰ τύχοι ἐλθοῦσα αὐτοῖς ἡ βοήθεια. ξυγκαλέσας δὲ τοὺς πάντας στρατιώτας, καὶ βουλόμενος παραθαρσῦναί τε, καὶ τὴν ἐπίνοιαν φράσαι, ἔλεγε τοιάδε.

θʹ. 9. "ΑΝΔΡΕΣ Πελοποννήσιοι, ἀπὸ μὲν οἵας χώρας ἥκομεν, ὅτι ἀεὶ διὰ τὸ εὔψυχον ἐλευθέρας, καὶ ὅτι Δωριῆς μέλλετε Ἴωσι μάχεσθαι, ὧν εἰώθατε κρείσσους εἶναι, ἀρκείτω βραχέως δεδηλωμένον. τὴν δὲ ἐπιχείρησιν ὅτῳ τρόπῳ διανοοῦμαι ποιεῖσθαι, διδάξω. ἵνα μὴ τό, τε κατ' ὀλίγον καὶ μὴ ἅπαντας κινδυνεύειν, ἐνδεὲς φαινόμενον, ἀτολμίαν παράσχῃ. τοὺς γὰρ ἐναντίους εἰκάζω καταφρονήσει τε ἡμῶν, καὶ οὐκ ἂν ἐλπίσαντας, ὡς ἂν ἐπεξέλθοι τὶς αὐτοῖς ἐς μάχην, ἀναβῆναί τε πρὸς τὸ χωρίον, καὶ νῦν ἀτάκτως κατὰ θέαν τετραμμένους ὀλιγωρεῖν. ὅστις δὲ, τὰς τοιαύτας ἁμαρτίας τῶν ἐναντίων κάλλιστα ἰδὼν, καὶ ἅμα πρὸς τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν, τὴν ἐπιχείρησιν ποιεῖται, μὴ ἀπὸ τοῦ προφανοῦς μᾶλλον καὶ ἀντιπαραταχθέντος, ἢ ἐκ τοῦ πρὸς τὸ παρὸν ξυμφέροντος, πλεῖστ' ἂν ὀρθοῖτο. καὶ τὰ κλέμματα ταῦτα καλλίστην δόξαν ἔχει, ἃ τὸν πολέμιον μάλιστ' ἄν τις ἀπατήσας,

ob id, quod esset, nempe quod parum firmus a copiis esset: hoc animadvertere non debebant, contemturi alioquin paucitatem. B.

Καὶ τοὺς—προστάξας] Thom. Magister quasi ex Lib. VIII. citat, et Κλεαρίδαν legit inemendate. Paulo ante αὐτὸς deest Gr. male. Wass. Κλεαρίδαν in Thoma est vitium postremæ Edit. Duck.

Προστ. τ. ἄλλους Κλεαρίδᾳ] Per hypall. pro, προστ. τοῖς ἄλλοις τὸν Κλεαρίδαν. Aut προστάξαι est, dare, addere; *Er gab sie ihm zu.* B.

Ξυγκαλέσας] Pro Medio: *suos* enim convocabat. Notent Medii defensores solliciti! B.

Ὅτι ἀεὶ] Aut redundat ὅτι, aut divisim legendum ὅ, τι ἀεὶ, quod semper, scil. fuit temporis; aut explendum: ὅτι ἥκομεν ἀπὸ χώρας ἀεὶ ἐλευθέρας. Baver.

Ἀρκείτω] Cl. ἀρκεῖ τὸ mendose. in marg. cum vulgatis. Wass.

Ἀρκ. βρ. δεδηλωμ.] Particip. pro Infinit. δεδηλῶσθαι· Aut ἀρκείτω, scil. πρὸς τὸ παροξύνειν, θήγειν ὑμᾶς, satis sit vobis acuendis, δεδηλωμένον, si vel breviter tantum memoretur, in mentem revocetur. Nota et, δηλοῦν hic non esse, notum reddere, edocere, quod antea lateret, sed, revocare in memoriam, *vorstellen*: ut 1 Cor. 15. 1. γνωρίζω est, recordari vos volo, *denuo* vobis propono: ἀναγνωρίζω. Baver.

Ὅστις δὲ] Δὲ pro οὖν. Efficitur enim quod sequatur, ex eo, quod præcesserit: Hostes sunt securi, negligentes; eo peccant; qui *ergo* notare sciat hostium peccata et iis uti, rel. Baver.

Κάλλ. ἰδὼν] Emphasin hic habet ἰδών· ubi notarit acute, et ad usum. Baver.

Μὴ ἀπὸ τοῦ προφ. μᾶλλον, ἢ, rel.] i. e. ἐκ τοῦ συμφέροντος μᾶλλον, ἢ ἐκ τοῦ προφανοῦς. Vel, sine inversione, μᾶλλον est pro τοσοῦτον. B.

Κλέμματα] Schol. Cass. στρατηγήματα exponit. Notum est illud Alexandri ad amicos suadentes, ut noctu Darium inopinantem adgrederetur, οὐ κλέπτω τὴν νίκην. Sic *furta, furta belli, furta insidiarum* apud Scriptores Latinos sæpissime. Duck.

Ἅ τις ἀπατήσας κατορθ.] Ἃ pro οἷς, vel

τοὺς φίλους μέγιστ' ἂν ὠφελήσειεν. ἕως οὖν ἔτι ἀπαράσκευοι θαρσοῦσι, καὶ τοῦ ὑπαπιέναι πλέον ἢ τοῦ μένοντος, ἐξ ὧν ἐμοὶ φαίνονται, τὴν διάνοιαν ἔχουσιν, ἐν τῷ ἀνειμένῳ αὐτῶν τῆς γνώμης, καὶ πρὶν ξυνταχθῆναι μᾶλλον τὴν δόξαν, ἐγὼ μὲν, ἔχων τοὺς μετ' ἐμαυτοῦ, καὶ φθάσας, ἢν δύνωμαι, προσπεσοῦμαι δρόμῳ κατὰ μέσον τὸ στράτευμα. σὺ δὲ, Κλεαρίδα, ὕστερον, ὅταν ἐμὲ ὁρᾷς ἤδη προσκείμενον, καὶ, κατὰ τὸ εἰκὸς, φοβοῦντα αὐτοὺς, τοὺς μετὰ σεαυτοῦ, τούς τ' Αμφιπολίτας καὶ τοὺς ἄλλους ξυμμάχους, ἄγων, αἰφνιδίως τὰς πύλας ἀνοίξας ἐπεκθεῖν, καὶ ἐπείγεσθαι ὡστάχιστα ξυμμίξαι· (ἐλπὶς γὰρ, μάλιστα αὐτοὺς οὕτω φοβηθῆναι· τὸ γὰρ ἐπιὸν ὕστερον, δεινότερον τοῖς πολεμίοις τοῦ παρόντος καὶ μαχομένου·) καὶ αὐτός τε ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνου, ὥσπερ σε εἰκὸς, ὄντα Σπαρτιάτην. καὶ ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες ξύμμαχοι, ἀκολουθήσατε ἀνδρείως, καὶ νομίσατε, εἶναι τοῦ καλῶς πολεμεῖν, τὸ ἐθέλειν, καὶ τὸ αἰσχύνεσθαι, καὶ τοῖς ἄρχουσι πείθεσθαι· καὶ τῇδε ὑμῖν τῇ ἡμέρᾳ, ἢ ἀγαθοῖς γενομένοις ἐλευθερίαν τε ὑπάρχειν, καὶ Λακεδαιμονίων ξυμμάχοις κεκλῆσθαι, ἢ Αθηναίων τε δούλοις, ἢν τὰ ἄριστα ἄνευ ἀνδραποδισμοῦ ἢ θανατώσεως πράξητε, καὶ δουλείαν χαλεπωτέραν, ἢ πρὶν εἴχετε· τοῖς δὲ λοιποῖς Ελλησι κωλυταῖς γενέσθαι ἐλευθερώσεως. ἀλλὰ μήτε ὑμεῖς μαλα-

pro καθ' ἃ, in quibus, ut L. 2. in Epicedio Periclis: ἃ τὴν πόλιν ὕμνησα, p. ἐξ ὧν, καθ' ἅ. Baver.

Τοῦ μένοντος] i. e. Τοῦ μένειν, quasi τῆς μονῆς· Abreschiana, ut solent, aliena hic quoque sunt; quippe illic Partic. est pro Infin. *cum* Præposit. more communi et simplici. Baver.

Ἐν τῷ ἀνειμ. αὐτ. τ. γν.] Tria notanda: 1) ἐν sign. *dum* sunt ita remissi; 2) Particip. pro subst. ἀνέσει· 3) αὐτῶν loco motum, aut præmissum certe; refertur enim ad γνώμης. Idem.

Ξυντ. μ. τ. δόξ.] Opp. τῷ ἀνειμένῳ· et δόξα substituitur τῇ γνώμῃ, non suo tamen sensu, neque ex usu; δόξαν tamen dicit, ut adhuc falsam, levem, non exploratam. B.

Φοβηθῆναι] Alii θορυβηθῆναι. Ælian. 1. V. H. 32. θορυβηθῆναι δέει τοῦ νόμου, καὶ αἰδοῖ τοῦ βασιλέως. Noster etiam alibi ἐθορυβοῦντο. Xenophon θορυβουμένους opponit τοῖς εὐτάκτως ἰοῦσι. Sed Codices meliores αἰδέομαι. Wass. Mox quidem Cap. 10. de emtione Clearidæ agens, dicit θορυβηθῆναι. Sed non necessarium est id hic quoque recipi. Et φοβηθῆναι legit etiam Thomas Magister in βούλομαι. Duck.

Τὸ γὰρ—μαχομένου] Stobæus p. 364. W. Æneas in Poliorcet. Cap. XXXVIII. Τὸ γὰρ ἐπιὸν μᾶλλον οἱ πολέμιοι φοβοῦνται τοῦ ὑπάρχοντος καὶ παρόντος ἤδη. Sumsit a Thucydide. Vid. ibi Casaubonum. Duck.

Καὶ νομίσατε—πείθεσθαι] Stobæus pag. 364. τρία εἶναι, bene. Vid. I. 122. in fin. Wass.

Νομίσατε] i. e. certo vobis persuadete, ita judicate et agite. Baver.

Ὑπάρχειν] Pro ὑπάρξειν. Aut notet, *dari*, proponi, capi a vobis posse; paratam esse ostendi; κεκλῆσθαι tamen pendere possit ab ὑπάρχειν, a quo et δουλείαν χαλεπ. pendeat. Baver.

Ἢν τὰ ἄρ.——πράξ.] Breviter contractum per Ellipsin: ἢν τὰ ἄρ. πράξ. si optima conditione agatis: ἅτινα ἔσται, quæ (conditio) futura sit hæc, ὥστε πράσσειν, ut agatis sine mancipatione in servitutem singulorum, et sine cæde. Baver.

Καὶ δουλείαν χαλεπ.] Scil. ὑπάρχειν, vobis proponi, ostendi. Baver.

κισθῆτε, ὁρῶντες, περὶ ὅσων ὁ ἀγών ἐστιν· ἐγώ τε δείξω οὐ παραινέσαι οἷός τε ὢν μᾶλλον τοῖς πέλας, ἢ καὶ αὐτὸς ἔργῳ ἐπεξελθεῖν."

ι΄. 10. Ο μὲν Βρασίδας, τοσαῦτα εἰπὼν, τήν τε ἔξοδον παρεσκευάζετο αὐτὸς, καὶ τοὺς ἄλλους μετὰ τοῦ Κλεαρίδα καθίστη ἐπὶ τὰς Θρᾳκίας καλουμένας τῶν πυλῶν, ὅπως, ὥσπερ εἴρητο, ἐπεξίοιεν. τῷ δὲ Κλέωνι, φανεροῦ γενομένου αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Κερδυλίου καταβάντος, καὶ ἐν τῇ πόλει, ἐπιφανεῖ οὔσῃ, ἔξωθεν περὶ τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς θυομένου, καὶ ταῦτα πράσσοντος, ἀγγέλλεται (προὐκεχωρήκει γὰρ τότε κατὰ τὴν θέαν) ὅτι ἥτε στρατιὰ ἅπασα φανερὰ τῶν πολεμίων ἐν τῇ πόλει, καὶ ὑπὸ τὰς πύλας ἵππων τε πόδες πολλοὶ καὶ ἀνθρώπων ὡς ἐξιόντων ὑποφαίνονται. ὁ δὲ, ἀκούσας, ἐπῆλθε· καὶ ὡς εἶδεν, οὐ βουλόμενος μάχῃ διαγωνίσασθαι, πρίν οἱ καὶ τοὺς βοηθοὺς ἥκειν, καὶ οἰόμενος ὀφθήσεσθαι, ἀπελθὼν, σημαίνειν τε ἅμα ἐκέλευεν ἀναχώρησιν, καὶ παρήγγελλε τοῖς ἀπιοῦσιν ἐπὶ τὸ εὐώνυμον κέρας, ὥσπερ μόνον οἷόν τ' ἦν ὑπάγειν ἐπὶ τῆς Ηόνος. ὡς δ' αὐτῷ ἐδόκει σχολὴ γίγνεσθαι, αὐτὸς ἐπιστρέψας τὸ δεξιὸν, καὶ τὰ γυμνὰ πρὸς τοὺς πολεμίους δοὺς, ἀπῆγε τὴν στρατιάν. κἂν τούτῳ Βρασίδας, ὡς ὁρᾷ τὸν καιρὸν, καὶ τὸ στράτευμα τῶν Ἀθηναίων κινούμενον, λέγει τοῖς μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τοῖς ἄλλοις, "ὅτι οἱ ἄνδρες ἡμᾶς οὐ μένουσι. δῆλοι δὲ τῶν τε δοράτων τῇ κινήσει καὶ τῶν κεφαλῶν. οἷς γὰρ ἂν τοῦτο γίγνηται, οὐκ εἰώθασι μένειν τοὺς ἐπιόντας. ἀλλὰ τάς τε πύλας τὶς ἀνοιγέτω ἐμοὶ, ἃς εἴρηται, καὶ ἐπεξίωμεν ὡστάχιστα θαρσοῦντες." καὶ ὁ μὲν, κατὰ τὰς ἐπὶ τὸ σταύρωμα πύλας, καὶ τὰς πρώτας

Τοῖς πέλας] Militibus, suis, vel, *aliis* omnino; Neque enim *viciniæ* ulla hic ratio. B.

Ἐπὶ τ. Θρακ. καλ. τ. πυλ.] i. e. ἐπὶ τὰς (πύλας) τῶν (ἐκ τῶν) πυλῶν, τὰς καλ. Θρ. ad eam portam inter (plures) portas urbis, quæ Thracia vocaretur. Idem.

Καὶ τ. πράσσ.] Delet hic Schol. Abr. Malim divisim, ut κ. τ. πρ. sint verba textus, ἀγγέλλεται sit Schol. supplendæ structuræ. Idem.

Ὀφθήσεσθαι] Portus ita exponit, quamvis putaret, se visum iri reducentem copias suas, quod periculosum est; dat enim animos hosti, suis terrorem adfert. Multo melior sensus est in altera lectione, οἰόμενος φθήσεσθαι, quam Vallam quoque in suo Cod. invenisse ex illius versione intelligi potest. Paullo post distinctio videtur ponenda post οἷόν τ' ἦν. Duck.

Παρήγγ. τ. ἀπ. ἐπὶ τὸ—κέρ.] Scil. ἀπιέναι· repetendum ex ἀπιόντας· simili Ellipsi et nos: *er commandirte sie auf den linken Flügel*; scil. *zu gehen*. Baver.

Τὰ γυμνὰ] Thucyd. III. 23. Καὶ ἐτόξευόν τε καὶ ἐσηκόντιζον ἐς τὰ γυμνά. Schol. μέρη. Vid. Stephanum Append. ad Scripta de Dialect. pag. 116. Duck.

Δοράτων] Vid. Polybium V. 85. p. 595. W.

τοῦ μακροῦ τείχους τότε ὄντος ἐξελθὼν, ἔθει δρόμῳ τὴν ὁδὸν ταύτην εὐθεῖαν, ᾗπερ νῦν κατὰ τὸ καρτερώτατον τοῦ χωρίου ἰόντι τροπαῖον ἕστηκε· καὶ προσβαλὼν τοῖς Ἀθηναίοις, πεφοβημένοις τε ἅμα τῇ σφετέρᾳ ἀταξίᾳ, καὶ τὴν τόλμαν αὐτοῦ ἐκπεπληγμένοις, κατὰ μέσον τὸ στράτευμα, τρέπει. καὶ ὁ Κλεαρίδας, ὥσπερ εἴρητο, ἅμα κατὰ τὰς Θρακίας πύλας ἐπεξελθὼν τῷ στρατῷ ἐπεφέρετο. ξυνέβη τε, τῷ ἀδοκήτῳ καὶ ἐξαπίνης ἀμφοτέρωθεν τοὺς Ἀθηναίους θορυβηθῆναι· καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον κέρας αὐτῶν, τὸ πρὸς τὴν Ηόνα, ὅπερ δὴ καὶ προκεχωρήκει, εὐθὺς ἀποῤῥαγὲν ἔφευγε. καὶ ὁ Βρασίδας, ὑποχωροῦντος ἤδη αὐτοῦ, ἐπιπαριὼν τῷ δεξιῷ, τιτρώσκεται· καὶ πεσόντα αὐτὸν οἱ μὲν Ἀθηναῖοι οὐκ αἰσθάνονται, οἱ δὲ πλησίον, ἄραντες ἀπήνεγκαν. τὸ δὲ δεξιὸν τῶν Ἀθηναίων ἔμενέ τε μᾶλλον· καὶ ὁ μὲν Κλέων, ὡς τοπρῶτον οὐ διενοεῖτο μένειν, εὐθὺς φεύγων, καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ Μυρκινίου πελταστοῦ, ἀποθνήσκει. οἱ δὲ αὐτοῦ συστραφέντες ὁπλῖται ἐπὶ τὸν λόφον, τόν τε Κλεαρίδαν ἠμύνοντο καὶ δὶς ἢ τρὶς προσβαλόντα, καὶ οὐ πρότερον ἐνέδοσαν, πρὶν ἥ τε Μυρκινία καὶ ἡ Χαλκιδικὴ ἵππος, καὶ οἱ πελτασταὶ περιστάντες καὶ ἐσακοντίζοντες αὐτοὺς ἔτρεψαν. οὕτω δὲ τὸ στράτευμα πᾶν ἤδη τῶν Ἀθηναίων φυγὸν χαλεπῶς, καὶ πολλὰς ὁδοὺς τραπόμενοι κατὰ ὄρη, ὅσοι μὴ διεφθάρησαν ἢ αὐτίκα ἐν χερσὶν, ἢ ὑπὸ τῆς Χαλκιδικῆς ἵππου, καὶ τῶν πελταστῶν, οἱ λοιποὶ ἀπεκομίσθησαν ἐς τὴν Ηόνα. οἱ δὲ, τὸν Βρασίδαν ἄραντες ἐκ τῆς μάχης, καὶ διασώσαντες, ἐς τὴν πόλιν ἔτι ἔμπνουν ἐσεκόμισαν. καὶ ᾔσθετο μὲν, ὅτι νικῶσιν οἱ μετ᾽ αὐτοῦ, οὐ πολὺ δὲ διαλιπὼν ἐτελεύτησε. καὶ ἡ ἄλλη στρατιὰ, ἀναχωρήσασα μετὰ τοῦ Κλεαρίδου ἐκ τῆς διώξεως, νεκρούς τε ἐσκύλευσε, καὶ τροπαῖον ἔστησε.

ιά. 11. Μετὰ δὲ ταῦτα τὸν Βρασίδαν οἱ ξύμμαχοι, πάντες ξὺν ὅπλοις ἐπισπόμενοι, δημοσίᾳ ἔθαψαν ἐν τῇ πόλει

Ηόνα] Cl. passim Ἠιόνα, recte. Vid. I. 98. Ex ι adscriptione natus error. Wass.

Τιτρώσκεται] Plutarch. de his qui sero etc. Ὁ Βρασίδας, ὡς ἔοικεν, ἐξελκύσας τὸ δόρυ τοῦ σώματος, αὐτῷ τούτῳ τὸν βαλόντα πατάξας ἀνεῖλεν. Wass.

Ἔμενέ τε] Redundat hic τε, ut cui nil reddatur ad *idem* subjectum, novo sequente, καὶ ὁ Κλέων. Bauer.

Μυρκινίου] Suidas in Κλέων, ὑπὸ Μυρκινίου πελταστοῦ βληθεὶς ἀπέθανε. Wass.

Ἔθαψαν] Quamvis Brasidæ sepulcrum erat Amphipoli, ei tamen Cenotaphium honoris ergo a Spartanis structum erat, in exitu e foro ad occidentem, ut testatur Pausanias. Huds.

πρὸ τῆς νῦν ἀγορᾶς οὔσης. καὶ τολοιπὸν οἱ Ἀμφιπολῖται, περιέρξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, ὡς ἥρωΐ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δεδώκασιν, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας· καὶ τὴν ἀποικίαν ὡς οἰκιστῇ προσέθεσαν, καταβαλόντες τὰ Ἁγνώνεια οἰκοδομήματα, καὶ ἀφανίσαντες, εἴτι μνημόσυνόν που ἔμελλεν αὐτοῦ τῆς οἰκίσεως περιέσεσθαι· νομίσαντες, τὸν μὲν Βρασίδαν σωτῆρά τε σφῶν γεγενῆσθαι, καὶ ἐν τῷ παρόντι ἅμα τὴν τῶν Λακεδαιμονίων ξυμμαχίαν, φόβῳ τῶν Ἀθηναίων, θεραπεύοντες· τὸν δὲ Ἅγνωνα, κατὰ τὸ πολέμιον τῶν Ἀθηναίων, οὐκ ἂν ὁμοίως σφίσι ξυμφόρως οὐδ᾽ ἂν ἡδέως τὰς τιμὰς ἔχειν. καὶ τοὺς νεκροὺς τοῖς Ἀθηναίοις ἀπέδοσαν. ἀπέθανον δὲ, Ἀθηναίων μὲν, περὶ ἑξακοσίους, τῶν δ᾽ ἐναντίων, ἑπτά· διὰ τὸ μὴ ἐκ παρατάξεως, ἀπὸ δὲ τοιαύτης ξυντυχίας καὶ προεκφοβήσεως, τὴν μάχην μᾶλλον γενέσθαι. μετὰ δὲ τὴν ἀναίρεσιν οἱ μὲν ἐπ᾽ οἴκου ἀπέπλευσαν, οἱ δὲ μετὰ τοῦ Κλεαρίδου τὰ περὶ τὴν Ἀμφίπολιν καθίσταντο.

ιβ΄. 12. Καὶ ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, τοῦ θέρους τελευτῶντος, Ῥαμφίας, καὶ Αὐτοχαρίδας, καὶ Ἐπικυδίδας, Λακεδαιμόνιοι, ἐς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης χωρία βοήθειαν ἦγον ἐννακοσίων ὁπλιτῶν. καὶ ἀφικόμενοι ἐς Ἡράκλειαν τὴν ἐν Τραχῖνι, καθίσ-

Τολοιπὸν] i. e. *deinde*, posthac. Ita sæpius in N. Test. tanquam 2 Tim. 4. 8. B.

Περιέρξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον] De hoc more veterum multa habet Casaubonus ad Sueton. Neron. Cap. XXXIII. et alii, quorum loca ibi postremus Editor adnotavit. De voce μνημεῖον vid. supra ad I. 138. D.

Ὡς ἥρωϊ] Vid. Spanhem. Dissert. IX. de Præstant. et Usu Numism. pag. 565. Lucianus Scyth. p. 591. de Toxari: Ἀθήνησιν ἀπέθανε. καὶ μετ᾽ οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἔδοξε, καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ, Ξένῳ Ἰατρῷ, οἱ Ἀθηναῖοι. Duck.

Αὐτοῦ μνημόσ.] Αὐτοῦ, scil. τοῦ Ἅγνωνος· quod nomen latet in Ἁγνώνεια, i. e. τοῦ Ἅγνωνος. Baver.

Οἰκίσεως] Videatur Pollux IX. 7. Wass. Ubi etiam libri scripti habent οἴκησις, ut hic οἰκήσεως. Sed res ipsa docet, hic οἰκίσεως, ibi οἴκισις legendum esse. Vid. Jungermann. ad Poll. l. d. Duck.

Οὐκ ἂν ξυμφ. σφ. οὐδὲ ἡδέως ἕξειν] Ordo est: αὐτὸν ἕξειν τὰς τιμὰς οὐδὲ ξυμφόρως, (σφίσιν,) οὐδὲ ἡδέως σφίσιν· i. e. non ita eum habiturum hos honores, ut ipsis aut utile esset, aut suave vel volentibus; non ex ipsorum utilitate aut voluptate vel voluntate laturum porro; neque utile jam, nec jucundum *ipsis* amplius fore, ut hosce honores haberent Agnoni. Et tamen illud σφίσιν simul intelligas pro σφῶν, quod ad τιμὰς referatur; ut L. III. cum sagittarii non haberent *ipsis* tela, i. e. ipsorum sagittarii, vel apud ipsos; ita et hic σφίσιν, p. παρὰ σφῶν. ἡδέως maxime hic advertat, quod, cum *libenter* notet, ad eum referatur, cui verbum tribuatur, ut agenti vel accipienti, qui hic sit Agnon; ex voc. ἔχειν τὰς τιμὰς, hic autem, per hypallagen quandam, ad habentes honorem vel reddentes referatur. Baver.

Ἑπτὰ] Hoc incredibile est, si vera sunt, quæ de hac pugna scribit Diodorus Sic. XII. pag. 323. Sed Thucydidi potius fidem habendam esse merito censet Acacius. Duck.

Ἐκ παρατ. — προεκφοβήσ.] *Modum* agendæ rei hic notat ἐκ· (v. Ind.) non sine inflexione tamen et Antanaclasi; quippe ἐκ παρατάξεως est, σὺν παρατάξει, *formam* notans rei gerendæ; ἐκ προεκφοβήσεως, *modum* et exitum pugnæ, pro διά. Baver.

Ἡράκλειαν] Recte addit ἐν Τραχῖνι, sunt enim ejusdem cognominis urbes XXII. quas

ταντο, ὅ τι αὐτοῖς ἐδόκει μὴ καλῶς ἔχειν. ἐνδιατριβόντων δὲ αὐτῶν, ἔτυχεν ἡ μάχη αὕτη γενομένη, καὶ τὸ θέρος ἐτελεύτα.

ιγ'. 13. Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου χειμῶνος, εὐθὺς μέχρι μὲν Πιερίου τῆς Θεσσαλίας διῆλθον οἱ περὶ τὸν Ῥαμφίαν· κωλυόντων δὲ τῶν Θεσσαλῶν, καὶ ἅμα Βρασίδου τεθνεῶτος, ᾧπερ ἦγον τὴν στρατιὰν, ἀπετράποντο ἐπ' οἴκου, νομίσαντες οὐδένα καιρὸν ἔτι εἶναι, τῶν τε Ἀθηναίων ἥσσῃ ἀπεληλυθότων, καὶ οὐκ ἀξιόχρεων αὐτῶν ὄντων δρᾷν τι, ὧν κἀκεῖνος ἐπενόει. μάλιστα δὲ ἀπῆλθον, εἰδότες, τοὺς Λακεδαιμονίους, ὅτε ἐξῄεσαν, πρὸς τὴν εἰρήνην μᾶλλον τὴν γνώμην ἔχοντας.

ιδ'. 14. Ξυνέβη τε εὐθὺς μετὰ τὴν ἐν Ἀμφιπόλει μάχην, καὶ τὴν Ῥαμφίου ἀναχώρησιν ἐκ Θεσσαλίας, ὥστε πολέμου μὲν μηδὲν ἔτι ἅψασθαι μηδετέρους· πρὸς δὲ τὴν εἰρήνην μᾶλλον τὴν γνώμην εἶχον· οἱ μὲν Ἀθηναῖοι, πληγέντες ἐπί τε τῷ Δηλίῳ, καὶ δι' ὀλίγου αὖθις ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ οὐκ ἔχοντες τὴν ἐλπίδα τῆς ῥώμης πιστὴν ἔτι, ἧπερ οὐ προσεδέχοντο πρότερον τὰς σπονδὰς, δοκοῦντες τῇ παρούσῃ εὐτυχίᾳ καθυπέρτεροι γενήσεσθαι. καὶ τοὺς ξυμμάχους ἅμα ἐδεδίεσαν σφῶν, μὴ, διὰ τὰ σφάλματα ἐπαιρόμενοι, ἐπιπλέον ἀποστῶσι. μετεμέλοντό

enumerat Stephanus. Apud Ptolemæum Ἡράκλεια Φθιώτιδος audit. vid. Strabon. IX. p. 428. 429. Livium XXXVI. 22. Diodor. XIV. Xenoph. I. Hist. Gr. p. 435. et omnino Scythinum Teium apud Athenæum XI. p. 461. Pausan. II. 23. hodie *Penderachy* inquit, Motraye Itinerar. I. p. 29. WASS.

Πιερίου] Supra, ἐκ Πιερίας, et Πιερικὸς κόλπος. Πίερος apud Ælian. de Animal. III. 37. Est et Urbs, et Regio. Diphthongum adhibet Anonymus in Epig. inedito. Ἰφίων τάδ' ἔγραψεν ἐᾷ χερὶ, τὸν πόκα ὕδωρ Θρέψε ΠΕΙΡΗΙ'ΗΣ ἄπο. De urbe et monte Bœotiæ adi Melissæum in Delphis apud Tzetzam Chil. VI. 30. WASS.

Ἥσσῃ ἀπεληλ.] Suppleveris, σὺν ἥσσῃ· sed et explices, διὰ τὴν ἧτταν. BAVER.

Κἀκεῖνος ἐπεν.] Καὶ hic otiosum est; quis enim *alius* eadem cogitasse hic memoratur? Antithesi tantum servit, more Græcorum, in distribuendo. Sane tamen *et ipsi* efficere eadem cogitabant. BAVER.

Θετταλίας] Ms. Græv. cæteri Θεσσαλίας, uti passim Noster. Herodotus VIII. 113. in vulg. et Medicæo Θετταλίη, et rursus Θεσσαλίην. Numus Amplissimi viri Roberti Abdy Baronetti ΘΕΣΣΑΛΩΝ; ita semper. Vid. Harduin. p. 204. De Scriptoribus Atticis vid. quæ supra adnotavimus. p. 12. W.

Ξυνέβη—ὥστε—ἅψασθαι—εἶχον·] Primo redundat ὥστε, post συνέβη, explicat certe, *quid* acciderit, non efficientiam vel exitum declarat. Notabilior deinde varietas, non sine anacoluthi specie: ὥστε—ἅψασθαι· pergeret: πρὸς δὲ τὴν εἰρήνην τὴν γνώμην ἔχειν· sed mutavit subito in directam orationem, per verbum finitum, εἶχον· ut δὲ sit pro ἀλλά. Poterat sane, quia συνέβη ἅψασθαι nil aliud, nisi periphrasin habet verbi finiti, ἥψαντο· Minus tamen concinnum, quia μὲν additur Infinitivo priori, ἅψασθαι, quem alter utique Infinit. cum δὲ sequeretur. BAVER.

Διὰ τὰ σφάλμ. ἐπαιρ.] Durius hic omittitur αὐτῶν, obscurius certe, cum ἐπαιρόμενοι referatur ad socios, σφάλματα sint Atheniensium. *Suis* enim offensionibus vel cladibus nemo efferatur. Pleonasmum idem notes, et distractum: ἐδεδίεσαν τοὺς συμμάχους, μὴ—ἀποστῶσι, pro, ἐδεδ. μὴ οἱ ξύμμαχοι ἀποστῶσι. Ἀπιστῶσι, quæ est Lectio Cod. Mosqu. non est contemnenda: ne fidem mutarent socii; id enim et ipsum notat ἀπιστεῖν; ut 2 Tim. 2. 13. εἰ ἀπιστοῦμεν, ἐκεῖνος πιστὸς μένει. Aut notet: ne ipsis diffiderent, nempe potentiæ illorum, ut imminutæ, et male jam ipsos a Lacedæmoniis tutaturæ. BAVER.

τε, ὅτι μετὰ τὰ ἐν Πύλῳ καλῶς παρασχὸν οὐ ξυνέβησαν· οἱ δ᾽ αὖ Λακεδαιμόνιοι, παρὰ γνώμην μὲν ἀποβαίνοντος σφίσι τοῦ πολέμου, ἐν ᾧ ᾤοντο ὀλίγων ἐτῶν καθαιρήσειν τὴν τῶν Ἀθηναίων δύναμιν, εἰ τὴν γῆν τέμνοιεν, περιπεσόντες δὲ τῇ ἐν τῇ νήσῳ ξυμφορᾷ, οἵα οὔπω γεγένητο τῇ Σπάρτῃ, καὶ λῃστευομένης τῆς χώρας ἐκ τῆς Πύλου καὶ Κυθήρων, αὐτομολούντων τε τῶν Εἱλώτων· καὶ ἀεὶ προσδοκίας οὔσης, μή τι καὶ οἱ ὑπομένοντες, τοῖς ἔξω πίσυνοι, πρὸς τὰ παρόντα σφίσιν, ὥσπερ καὶ πρότερον, νεωτερίσωσι. ξυνέβαινε δὲ, καὶ πρὸς τοὺς Ἀργείους αὐτοῖς τὰς τριακονταετεῖς σπονδὰς ἐπ᾽ ἐξόδῳ εἶναι· καὶ ἄλλας οὐκ ἤθελον σπένδεσθαι οἱ Ἀργεῖοι, εἰ μή τις αὐτοῖς τὴν Κυνουρίαν γῆν ἀποδώσει. ὥστ᾽ ἀδύνατα εἶναι ἐφαίνετο, Ἀργείοις καὶ Ἀθηναίοις ἅμα πολεμεῖν. τῶν τε ἐν Πελοποννήσῳ πόλεων ὑπώπτευόν τινας ἀποστήσεσθαι πρὸς τοὺς Ἀργείους· ὅπερ καὶ ἐγένετο.

ιε΄. 15. Ταῦτ᾽ οὖν ἀμφοτέροις αὐτοῖς λογιζομένοις ἐδόκει ποιητέα εἶναι ἡ ξύμβασις, καὶ οὐχ ἧσσον τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἐπιθυμίᾳ τῶν ἀνδρῶν τῶν ἐκ τῆς νήσου κομίσασθαι. ἦσαν γὰρ οἱ Σπαρτιᾶται αὐτῶν πρῶτοί τε, καὶ ὁμοίως σφίσι ξυγγενεῖς.

Ὀλίγ. ἐτῶν] Scil. χρόνῳ. Baver.

Γεγένητο] Pro ἐγεγένητο. Atticis usitatum est omittere augmentum in hoc tempore. Multa hujus generis collegit Jungermann. ad Polluc. III. 102. Duck.

Πίσυνοι] Inter Auctoris hujus τὰ γλωττώδη recenset Suidas in περιωπή. Est vox Homerica. D. Halic. Ant. VIII. 86. Οἱ δὲ πολέμιοι τῷ τότε πλήθει τῶν σφετέρων ἐκεῖ ΠΙ΄ΣΥΝΟΙ—καὶ ἐπαρθέντες, ἀνέβαινον. Theognis, qui vocabulis vulgari usu tritis utitur v. 75. Παύροισιν ΠΙ΄ΣΥΝΟΣ μεγάλ᾽ ἀνδράσιν ἔργ᾽ ἐπιχείρει. Wass. Aristoph. Nubib. 946. Τοῖ πισύνοι τοῖς περιδεξίοισιν λόγοισιν. Æschyl. Sept. adv. Theb. 218. Πίσυνος θεοῖς. Theognis rursum v. 69. et 284. Vid. supr. II. 89. Duck.

Τὴν Κυνουρίαν γῆν] Vid. IV. 56. Eum agrum possidebant Lacedæmonii, Argivi autem suum esse dicebant: infr. Cap. 41. Τὶς, id est, Lacedæmonii. Sæpe refertur ad eos, de quibus ante actum est, vel quos adloquuntur. Thucyd. IV. 13. Καὶ παρεσκευάζοντο, ἢν ἐσπλέῃ τις, ὡς ἐν τῷ λιμένι ὄντι οὐ σμικρῷ ναυμαχήσοντες, *si quis*, id est, Lacedæmonii. Aristoph. Ran. 560. Κακὸν ἥκει τινὶ, *tibi*. et 562. δώσει τις δίκην, *tu*. Euripid. Androm. 577. Χαλᾶν κελεύω δεσμὰ, πρὶν κλαίειν τινὰ, *tu*, vel *vos*. Æschyl. Sept. adv. Theb. 508. Τάχ᾽ ἂν γένοιτο μάντις ἡ ῎νοια τινί, *isti*, quem dicis, Tydeo. Duck.

Ταῦτ᾽—καταλύεσθαι] Schol. Aristoph. ad Pacem 478. qui ταῦτα, ἧττον, οὔπω θέλοντες. ibi pro φησὶ legendum σφίσι. Wass.

Ἐπιθ. τ. ἀνδρ.—κομίσ.] Simili distractione, qua supra, in verbi structura: timebant *socios*, ne deficerent; ita et hic, durius tamen: desiderio *hominum*, ut (*eos*) auferrent, ὥστε κομίσασθαι. Pleonasmi genus est in utroque, ut *per se* timeri, desiderari, simpliciter dicatur aliquis, quod deinde coërceatur ad conditionem *qua* timeatur, qua desideretur; ut cum dicunt, nescio *eum*, ubi sit; nam *ipsum* quidem scio et novi; at non qua locum, ubi agat. Baver.

Ἦσ. γ. οἱ Σπαρτ. αὐτ. πρῶτ. τε, κ. ὁμ. σφ. ξυγγ.] Confuse dictum et obscure. Debebat: ἦσαν γὰρ αὐτῶν, i. e. ἐν αὐτοῖς, πρῶτοι Σπαρτ. vel τῶν Σπαρτιατῶν. Sed αὐτῶν est, *inter* illos: ut ordo sensusque sit: οἱ αὐτῶν Σπαρτ. (ὄντες) ἦσ. πρ. Qui *eorum*, inter illos, Spartani essent, (quippe et *aliarum* urbium homines erant in iis, socii, rel.) illi erant primi, nempe τῶν Σπαρτιατῶν, quod repetendum ad voc. πρῶτοι, quasi bis intelligendum. Sed quid est, ὁμοίως ξυγγενεῖς; aut quo re-

ἤρξαντο μὲν οὖν καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν ἅλωσιν αὐτῶν πράσσειν. ἀλλ᾽ οἱ Ἀθηναῖοι οὔπως ἤθελον, εὖ φερόμενοι, ἐπὶ τῇ ἴσῃ καταλύεσθαι. σφαλέντων δὲ αὐτῶν ἐπὶ τῷ Δηλίῳ, παραχρῆμα οἱ Λακεδαιμόνιοι, γνόντες, νῦν μᾶλλον ἂν ἐνδεξομένους, ποιοῦνται τὴν ἐνιαύσιον ἐκεχειρίαν, ἐν ᾗ ἔδει ξυνιόντας καὶ περὶ τοῦ πλείονος χρόνου βουλεύεσθαι.

ιϛ΄. 16. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ ἐν Ἀμφιπόλει ἧσσα τοῖς Ἀθηναίοις ἐγεγένητο, καὶ ἐτεθνήκει Κλέων τε καὶ Βρασίδας, οἵπερ ἀμφοτέρωθεν μάλιστα ἠναντιοῦντο τῇ εἰρήνῃ, ὁ μὲν, διὰ τὸ εὐτυχεῖν τε καὶ τιμᾶσθαι ἐκ τοῦ πολεμεῖν, ὁ δὲ, γενομένης ἡσυχίας καταφανέστερος νομίζων ἂν εἶναι κακουργῶν, καὶ ἀπιστότερος διαβάλλων· τότε δὲ ἑκατέρᾳ τῇ πόλει σπεύδοντες τὰ μάλιστα τὴν ἡγεμονίαν, Πλειστοάναξ τε ὁ Παυσανίου, βασιλεὺς Λακεδαιμονίων, καὶ Νικίας ὁ Νικηράτου, πλεῖστα τῶν τότε εὖ φερόμενος ἐν στρατηγίαις, πολλῷ δὴ μᾶλλον προεθυμοῦντο· Νικίας μὲν, βουλόμενος, ἐν ᾧ ἀπαθὴς ἦν, καὶ ἠξιοῦτο διασώσασθαι τὴν εὐτυχίαν, καὶ ἔς τε τὸ αὐτίκα πόνων πεπαῦσθαι καὶ αὐτὸς, καὶ τοὺς πολίτας παῦσαι, καὶ τῷ μέλλοντι χρόνῳ

fertur illa similitudo? Inepte quidem vertit Lat. *propter dignitatem cognati*; nullo vero sensu: neque enim cognationem affert dignitas; nec, quod *pares* essent, (*quibus* autem? Ubi hoc additur?) ideo cognati. Simpliciter vertas, *pariter*, non minus; ut principes erant, ita et cognati, principes iidem et cognati. Tamen non processerit: *quibus* enim cognati erant? Intelligi liceat, τοῖς πρώτοις τ. Σπαρτ. e voc. πρῶτοι. Obscure tamen dictum; at more Nostri. Abreschii ratio, præsertim in vocab. ὁμοίως, omni structuræ repugnat. Baver.

Πράσσειν] Ms. Ar. πράττειν. at πράσσειν alii Mss. Schol. Aristoph. Pac. et Tragici veteres. Wass.

Καταλύεσθαι] Post hanc vocem sequentia inserit contra libros omnes Schol. Aristoph. Pac. 478. μάλιστα δὲ οἱ τῶν δεδεμένων συγγενεῖς ἐνῆγον, καὶ ἐσπούδαζον, ὡς ἂν εἰρήνη γένηται. Wass.

Ἐνδεξομένους] Thomas Magister in ἐνδέχεται habet ἐνδεξαμένους. Wass.

Ἐπειδὴ δὲ] Δὲ omittit etiam Schol. Aristoph. qui et ἧττα, ἐγένετο, τεθνήκει, ἀμφότεροι. pro ἡσυχίας, εὐτυχίας et τε νομίζων εἶναι, et ἀξιοπιστότερος διαβ. omissa voce μάλιστα. corrupte. Wass. Est ad Equit. v. 790. Duck.

Ἐτεθνήκει] Pro ἐτεθνήκεισαν, (vel ἐτεθνήκεσαν·) duo nempe illi, Cleon et Brasidas. B.

Τότε δὲ] Τότε δὴ, quod hic quidam Codd. habent, est etiam infr. Cap. 17. Et sic sæpe Lucianus. Timon. p. 161. Καὶ λόγοι πολλοὶ παρὰ τῇ κύλικι τότε δὴ καὶ μάλιστα περὶ σωφροσύνης. De Sacrific. p. 369. Ἢν δ᾽ εἰς τὴν Αἴγυπτον ἔλθῃς, τότε δὴ, τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνά. Quom. conscrib. sit Histor. p. 635. et Demosth. encom. 707. Duck.

Τότε δὲ] Redundat δὲ, vel pro οὖν vel δὴ positum est, post antecedens, init. cap. ἐπειδὴ δὲ, rel. Possit et δὴ scripsisse Thuc. τότε δὴ, ut solet, tunc demum, tunc utique. Sed nil opus, cum et δὲ ita adhibeat: ut I. 11. ἐπειδὴ δὲ — — — ἐκράτησαν, φαίνονται δ᾽ οὐδ᾽ ἐνταῦθα — χρησάμενοι. Baver.

Ἑκατέρα] Gr. οἱ ἐν ἑκατέρᾳ. bene. Wass.

Ἠξιοῦτο] Gr. ἠξίου τὸ διασ. mendose. W.

Πόνων πεπ. κ. αὐτ. κ. τ. πολ. π.] Transposite dictum et intelligendum, pro: αὐτός τε πεπ. τ. πόν. καὶ τοὺς πολ. παῦσαι· aut, omisso παῦσαι· βουλόμ. πεπ. τ. πόν. καὶ αὐτὸς, καὶ τοὺς πολίτας. Nam illo situ verbum πεπαῦσθαι quasi commune ponitur et Niciæ et civibus; at his aliud verbi additur, παῦσαι. Utrumque uni tribuitur Niciæ, qui duo vellet, et ipse liberari, et civibus lexamentum dare. Baver.

καταλιπεῖν ὄνομα, ὡς οὐδὲν σφῆλας τὴν πόλιν διεγένετο· νομίζων, ἐκ τοῦ ἀκινδύνου τοῦτο ξυμβαίνειν, καὶ ὅστις ἐλάχιστα τύχῃ αὐτὸν παραδίδωσι, τὸ δὲ ἀκίνδυνον, τὴν εἰρήνην παρέχειν· Πλειστοάναξ δὲ, ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν διαβαλλόμενος περὶ τῆς καθόδου, καὶ ἐς ἐνθυμίαν τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀεὶ προβαλλόμενος ὑπ' αὐτῶν, ὁπότε τι πταίσειαν, ὡς διὰ τὴν ἐκείνου κάθοδον παρανομηθεῖσαν ταῦτα ξυμβαίνει. τὴν γὰρ πρόμαντιν τὴν ἐν Δελφοῖς ἐπῃτιῶντο αὐτὸν πεῖσαι μετ' Ἀριστοκλέους τοῦ ἀδελφοῦ, ὥστε χρῆσαι Λακεδαιμονίοις, ἐπιπολὺ τάδε θεωροῖς ἀφικνουμένοις, Διὸς υἱοῦ ἡμιθέου τὸ σπέρμα ἐκ τῆς ἀλλοτρίας εἰς τὴν ἑαυτῶν ἀναφέρειν· εἰ δὲ μὴ, ἀργυρέᾳ εὐλάκᾳ

Σφῆλ. — διεγέν.] Non est nuda periphrasis, sed notat τὸ διηνεκὲς, continuationem, perpetuitatem, non interruptum tenorem: *semper*, ad finem ita se gessisse. Ita et διατελεῖν adhibetur. BAVER.

Ὅστις — τύχῃ — παραδίδ.] Ὅστις pro εἴτις· aut supple, ἐκείνῳ, vel τούτῳ. Deinde pro τύχῃ hic debebat τῇ τύχῃ. BAVER.

Ἐς ἐνθυμίαν] Pollux II. 231. ἐνθυμία, καὶ ἐνθύμησις, Θουκυδίδης. Thomas Magister in ἐνθύμιον sententiam ita exponit: προέτεινον Ἀθηναῖοι τοῖς Λακεδαιμονίοις τοῦτον, καὶ ὑπεμίμνησκον, ὅτι δι' αὐτὸν ἔπταισαν. perperam Ἀθηναῖοι dicit, pro οἱ τοῦ Πλειστοάνακτος ἐχθροί. De exsilio Plistoanactis Thucyd. II. 21. DUCK.

Ἐς ἐνθυμ. τοῖς Λακεδ.—προβαλλ. ὑπ' αὐτῶν] Distractum vero! sed qui poterat aliter? Quippe et *alii* poterant Lacedæmoniis exprobrare illegitime revocatum Plistoanactem, et rursus Lacedæmonii *aliis*, si quidem apud alios factum esset. *Ipsos* ergo Spartanos id fecisse, indicat Dat. τοῖς Λακεδαιμονίοις. Nam, etiamsi active dicere vellet, tamen diceret: οἱ Λακεδαιμόνιοι προυβάλλοντο αὐτὸν ἑαυτοῖς· Ipsi et exprobrantes erant, et quibus exprobraretur. ἐνθυμία est seria cogitatio, cum pœnitentia, et culpæ memoria, ut fratrum Josephi. προβάλλειν est, *afferre*, ob oculos ponere, caussam (malorum) inde repetere: vel simpliciter, referre, commemorare. BAVER.

Χρῆσαι Λακαδαιμονίοις] Suidas, et ex eo Phavorinus: Χρῶσαν. τὴν χρησμῳδοῦσαν. Χρῶσαν Λακεδαιμονίοις. Θουκυδίδης. Quærendum est, ubi hæc dicat Thucydides. Sed dubito nonnihil, an Suidas ea male ex hoc loco descripserit. DUCK.

Τάδε θεωροῖς) Gr. τάδε εἰπεῖν θεωροῖς. ex interpretatione τοῦ χρῆσαι, opinor. WASS.

Θεωροῖς] Schol. ad Aristoph. Εἰρήνην· Θεωροὺς δ' ἐκάλουν τοὺς ἀπὸ τῶν πόλεων δημοσίᾳ ἐκπεμπομένους, συνθύσοντας καὶ συμπανηγυρίσοντας. HUDS. Aristoph. ibi v. 341. ἐς πανηγύρεις θεωρεῖν. Sed hic locus, ut et ea, quæ Valesius, ab Hudsono in Var. Lect. laudatus, ad Harpocrat. adnotat, pertinent ad θεωροὺς, qui in Delum, aut ad certamina sacra mittebantur; de quibus etiam accipiendum est, quod paullo post Cap. 18. dicit Thucydides, θεωρεῖν κατὰ τὰ πάτρια τὸν βουλόμενον. Et VIII. 10. τὰ Ἴσθμια ἐγίγνετο, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐθεώρουν ἐς αὐτά. Add. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Delum v. 1. et 314. Hic θεωροὶ sunt legati ad oraculum consulendum missi, οἱ εἰς θεοὺς, εἰς χρηστήριον, πεμπόμενοι: ut apud Scholiasten Aristoph. Nub. 256. πέπομφεν οὖν θεωροὺς εἰς Ἀπόλλωνα Ἀθάμας ἐρέσθαι περὶ τοῦ αὐχμοῦ: et πέπεικε διὰ δώρων τοὺς θεωρούς. Ælian. III. V. H. 44. Νεανίσκοι τρεῖς εἰς Δελφοὺς ἀφικόμενοι θεωροί. Antonin. Liber. Cap. XXV. θεωροὺς ἀπέστειλαν παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Γορτύνιον. Et distinguunt Ammonius, et Suidas. Pollux I. 18. Ἰδίως δὲ τὸ ἐκ Δελφῶν καλεῖται Πυθόχρηστον· καὶ οἱ χρώμενοι θεωροί. Idem II. 55. οἱ γὰρ Πυθῶδε, θεωροὶ, καὶ θεωρικὴ ὁδὸς, καὶ θεωρὶς ναῦς: quæ partim ad hoc, partim ad prius genus θεωρῶν pertinent. DUCK.

Ἀργυρέᾳ] Huc spectat Hesychius in v. ἀργυρέα ὕννις, qui emendandus ἀργυρέα εὐλάκᾳ pro ἀργυρέα αὖλαξ. ἄροτρον male reddit Suidas, et scribit εὔλαχα, quomodo et Phavorinus. WASS. Huc etiam, si Is. Vossium ad Catullum pag. 84. sequimur, referendum est hoc Hesychii: Εὐλακία, Ἄρτεμις: nam Diana, ait, eadem est, quæ Ceres. DUCK.

Ἀργ. εὐλ. εὐλάξ.] Comparari possit nostro, *es wird alles zu Golde*, vel, *es ist wie Gold*; quo caritatem significemus. Nec poterat non in mentem venire Augustei illius apud Sueton. *aureo hamo piscari*; quod et ipsum,

ευλάξειν. χρόνῳ δὲ προτρέψαι τοὺς Λακεδαιμονίους φεύγοντα αὐτὸν ἐς Λύκαιον, διὰ τὴν ἐκ τῆς Αττικῆς ποτὲ μετὰ δώρων δοκοῦσαν ἀναχώρησιν, καὶ ἥμισυ τῆς οἰκίας τοῦ ἱεροῦ τότε τοῦ Διὸς οἰκοῦντα, φόβῳ τῶν Λακεδαιμονίων, ἔτι ἑνὸς δέοντι εἰκοστῷ, τοῖς ὁμοίοις χοροῖς καὶ θυσίαις καταγαγεῖν, ὥσπερ ὅτε τοπρῶτον Λακεδαίμονα κτίζοντες, τοὺς βασιλέας καθίσταντο.

ιζ΄. 17. Αχθόμενος οὖν τῇ διαβολῇ ταύτῃ, καὶ νομίζων, ἐν εἰρήνῃ μὲν, οὐδενὸς σφάλματος γιγνομένου, καὶ ἅμα τῶν Λακεδαιμονίων τοὺς ἄνδρας κομιζομένων, κἂν αὐτὸς τοῖς ἐχθροῖς ἀνεπίληπτος εἶναι· πολέμου δὲ καθεστῶτος, ἀεὶ ἀνάγκην εἶναι, τοὺς προὔχοντας ἀπὸ τῶν ξυμφορῶν διαβάλλεσθαι, προὐθυμήθη τὴν ξύμβασιν. καὶ τόν τε χειμῶνα τοῦτον ᾔεσαν ἐς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἔαρ ἤδη παρασκευή τε προεπανεσείσθη ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, περιαγγελλομένη κατὰ πόλεις ὡς ἐπιτειχισμὸν, ὅπως οἱ Ἀθηναῖοι μᾶλλον ἐσακούοιεν· καὶ ἐπειδὴ ἐκ τῶν συνόδων, ἅμα πολλὰς δικαιώσεις προενεγκόντων ἀλλήλοις, ξυνεχωρεῖτο, ὥστε, ἃ ἑκάτεροι πολέμῳ ἔσχον, ἀποδόντας, τὴν εἰρήνην ποιεῖσθαι, Νίσαιαν δ᾽ ἔχειν Ἀθηναίους· (ἀνταπαιτούντων γὰρ Πλάταιαν, οἱ Θηβαῖοι ἔφασαν, οὐ βίᾳ, ἀλλ᾽ ὁμολογίᾳ, αὐτῶν προσχωρησάντων, καὶ οὐ προδόντων, ἔχειν τὸ χωρίον· καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τῷ αὐτῷ τρόπῳ τὴν Νίσαιαν·) τότε δὴ παρακαλέσαντες τοὺς ἑαυτῶν ξυμμάχους οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ ψηφισαμένων, πλὴν Βοιωτῶν, καὶ Κορινθίων, καὶ

utut non simile huic, sumtuosam tamen jacturam notet. BAVER.

Λύκαιον] Montem Arcadiæ dicit, puto, in quo Jovis Λυκαίου ἱερόν. Strabo VIII. 388. et Plinius IV. 6. DUCK.

Ἐκ τ. Ἀττ. —— ἀναχώρ.] Μετὰ δώρων est, acceptis donis, vel, ob dona accepta: et δοκοῦσαν pro δόξασαν, quod hic sign. suspectum esse; totum autem trajectum, pro tali positu: τήν ποτε ἀναχώρ. ἐκ τῆς Ἀττικ. δοκοῦσ. (δόξασαν) (γενομένην, vel γεγενῆσθαι) μετὰ δώρων. BAVER.

Δοκοῦσάν] Hoc præferendum videtur. *Propter suspicionem acceptæ ob discessum pecuniæ* non male vertit Acacius; de qua Thucyd. II. 21. διὸ δὲ καὶ ἡ φυγὴ αὐτῷ ἐγένετο ἐκ Σπάρτης δόξαντι χρήμασι πεισθῆναι τὴν ἀναχώρησιν. Eodem modo III. 10. dicit ἀρετὴν δοκοῦσαν, *opinionem virtutis*. Ex altera scriptura δόκησιν nihil boni sensus extorqueri potest. Paullo post, quin legendum sit ἔτει, dubitari non potest. Et ita jam ante conjecturam *Porti* in quibusdam Lexicis legebatur. DUCK.

Τῶν Λακεδαιμονίων] Quidam τῷ. at omisso articulo Noster IV. 10. μὴ φόβῳ ῥοθίου. W.

Ἀνάγκ. εἶναι —— διαβάλλ.] i. e. mutari, vitari, declinari non posse, semper fere ita fieri, nec fere aliter posse ex ingenio vulgi. Talem necessitatem et mali exempli, vel corruptelæ, (σκανδάλων,) Christus ponit Matth. δεῖ γὰρ σκάνδαλα ἔρχεσθαι, i. e. mutari, evitari nequit, nempe ob hominum pravitatem. BAVER.

Ὡς ἐπιτειχισμὸν] Ὡς nominibus locorum et hominum apud omnes adponitur, pro *ad*. An sic quoque dici possit ὡς ἐπιτειχισμὸν, *ad munitiones* exstruendas, mihi non liquet. In scriptura Cod. Gr. ὡς ἐπὶ τειχισμὸν nulla hæsitatio est. Et sic accepit Scholiastes. D.

Πλὴν Βοιωτῶν] Hinc lux hisce Comici verbis Pac. 463. ubi pacem funibus in an-

Ἠλείων, καὶ Μεγαρέων, τῶν ἄλλων, ὥστε καταλύεσθαι, (τούτοις δὲ οὐκ ἤρεσκε τὰ πρασσόμενα,) ποιοῦνται τὴν ξύμβασιν, καὶ ἐσπείσαντο πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. καὶ ὤμοσαν ἐκεῖνοί τε πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους τάδε.

ιή. 18. "ΣΠΟΝΔΑΣ ἐποιήσαντο Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι κατὰ τάδε, καὶ ὤμοσαν κατὰ πόλεις, Περὶ μὲν τῶν ἱερῶν τῶν κοινῶν, θύειν, καὶ ἰέναι, καὶ μαντεύσθαι, καὶ θεωρεῖν κατὰ τὰ πάτρια τὸν βουλόμενον, καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν ἀδεῶς. τὸ δ' ἱερὸν, καὶ τὸν νεὼν τὸν ἐν Δελφοῖς τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Δελφοὺς, αὐτονόμους εἶναι, καὶ αὐτοτελεῖς, καὶ αὐτοδίκους καὶ αὑτῶν, καὶ τῆς γῆς τῆς ἑαυτῶν, κατὰ τὰ πάτρια. ἔτη δὲ εἶναι τὰς σπονδὰς πεντήκοντα Ἀθηναίοις καὶ τοῖς ξυμμάχοις τοῖς Ἀθηναίων, καὶ Λακεδαιμονίοις καὶ τοῖς ξυμμάχοις τοῖς Λακεδαιμονίων, ἀδόλους καὶ ἀβλαβεῖς, καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. ὅπλα δὲ μὴ ἐξέστω ἐπιφέρειν ἐπὶ πημονῇ, μήτε Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ξυμμάχους ἐπ' Ἀθηναίους καὶ τοὺς ξυμμάχους, μήτε Ἀθηναίους καὶ τοὺς ξυμμάχους ἐπὶ Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ξυμμάχους, μήτε τέχνῃ, μήτε μηχανῇ μηδεμιᾷ. ἢν δέ τι διάφορον ᾖ πρὸς ἀλλήλους, δικαίῳ χρήσθων, καὶ ὅρκοις, καθότι ἂν ξύνθωνται. ἀποδόντων δὲ Ἀθηναίοις Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι Ἀμφίπολιν. ὅσας δὲ πόλεις παρέδοσαν Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίοις, ἐξέστω ἀπιέναι, ὅποι ἂν βούλονται, αὐτοὺς, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἔχοντας· τὰς δὲ πόλεις,

trum deductam fingit. Εἶα μάλα—Ἀλλ' οὐχ ἕλκουσ' ἄνδρες ὁμοίως. Οὐχὶ οὐ ξυλλήψεσθ'; οἵ' ὀγκύλλεσθ'; οἰμώξεσθ' οἱ Βοιωτοί. Wass. Scholiastes ibi eadem e Philochoro adnotat, quæ hic scribit Thucydides. Duck.

Πλὴν Βοιωτ. — — τῶν ἄλλων, ὥστε καταλ. τούτοις, rel.] Transposita verba sunt, qua Parenthesin, τούτοις γὰρ, quod referatur ad Βοιωτῶν rel. unde sic debebat: ψηφ. τ. ἄλλων ὥστε (hoc redundat) καταλύεσθαι, πλὴν —Μεγαρ. (τούτοις δὲ (pro γὰρ) οὐκ ἤρ. τὰ πρατт. Nam illo positu τούτοις videatur referri ad τῶν ἄλλων· unde et fortasse Codd. quidam inserunt καὶ, quasi τ. ἄλλων referatur ad Bœotos, Megarenses, rel. Baver.

Ἀθηναίους κ. ὤ. ἐ. τ. π. τ.] Desunt perperam Gr. v. p. 302. Wass.

Αὐτοδίκους] Harpocrat. αὐτοδικεῖν, ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὁρίζειν. Vid. ibi Maussac. ad αὐτομαχεῖν, et Spanhem. Dissert. IX. de Præstant. et Usu Numism. pag. 676. D.

Ἢν δὲ — Ἀμφίπολιν] Thomas Mag. in χρήσθων intermissis vocibus καὶ ὅρκ. κ. ἄ. ξ. et καὶ οἱ ξύμμαχοι. Wass. Δίκαις huic loco magis convenire videtur, quam δικαίῳ. Et Thucydides etiam alibi δίκην, δίκας et διάφορα conjungit I. 78. τὰ δὲ διάφορα δίκῃ λύεσθαι. Et I. 140. εἰρημένον γὰρ δίκας μὲν τῶν διαφόρων ἀλλήλοις διδόναι καὶ δέχεσθαι. Duck.

Δικ. χρήσθ. κ. ὅρκοις] Via juris disceptent, et jurejurando transigant controversias. Sed, quia sequ. καθότι ἂν ξύνθωνται, addenda etiam est notio *servandi* et exsequendi vel reddendi, quod fuerit judicatum, vel jurejurando transactum. Aut καὶ ante ὅρκοις est pro ἤ· transigant rem jure aut jurejurando, prout convenerit; nempe, utro ex his modis transigi placeat. Illud prætulerim. B.

Ὅποι ἂν] Cl. ὅπῃ ἄν. Vid. Thom. Mag. in ὅποι. Wass.

φερούσας τὸν φόρον τὸν ἐπ᾽ Αριστείδου, αὐτονόμους εἶναι. ὅπλα δὲ μὴ ἐξέστω ἐπιφέρειν Αθηναίους, μηδὲ τοὺς ξυμμάχους, ἐπὶ κακῷ, ἀποδιδόντων τὸν φόρον, ἐπειδὴ αἱ σπονδαὶ ἐγένοντο. εἰσὶ δὲ αἵδε, Αργιλος, Στάγειρος, Ακανθος, Σκῶλος, Ολυνθος, Σπάρτωλος. ξυμμάχους δ᾽ εἶναι μηδετέρων, μήτε Λακεδαιμονίων, μήτε Αθηναίων. ἢν δὲ Αθηναῖοι πείθωσι τὰς πόλεις, βουλομένας ταύτας ἐξέστω ξυμμάχους ποιεῖσθαι αὐτοὺς Αθηναίοις. Μηκυβερναίους δὲ, καὶ Σαναίους, καὶ Σιγγαίους, οἰκεῖν τὰς πόλεις τὰς ἑαυτῶν, καθάπερ Ολύνθιοι καὶ Ακάνθιοι. ἀποδόντων δὲ Αθηναίοις Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι Πάνακτον· ἀποδόντων δὲ καὶ οἱ Αθηναῖοι Λακεδαιμονίοις Κορυφάσιον, καὶ Κύθηρα, καὶ Μεθώνην, καὶ Πτελεὸν, καὶ Αταλάντην, καὶ τοὺς ἄνδρας, ὅσοι εἰσὶ Λακεδαιμονίων ἐν τῷ δημοσίῳ τῶν Αθηναίων, ἢ ἄλλοθί που, ὅσης Αθηναῖοι ἄρχουσιν, ἐν δημοσίῳ, καὶ τοὺς ἐν Σκιώνῃ πολιορκουμένους Πελοποννησίων ἀφεῖναι, καὶ τοὺς ἄλλους, ὅσοι Λακεδαιμονίων ξύμμαχοι ἐν Σκιώνῃ εἰσὶ, καὶ ὅσους Βρασίδας ἐσέπεμψε· καὶ εἴτις τῶν ξυμμάχων τῶν Λακεδαιμονίων ἐν Αθήναις ἐστὶν ἐν τῷ δημοσίῳ, ἢ

Φερούσ. τ. φόρ.—αὐτον. εἶναι] i. e. Ita liberas agere suis legibus, ut *tamen* tributum porro pendant. Αὐτονόμους, intell. (κατὰ, ἐς,) τὰ λοιπὰ, τἄλλα. Baver.

Ὅπλα—ἐπιφ. ἐπὶ πημονῇ (et inferius,) ἐπὶ κακῷ] Quomodo ergo aliter *inferuntur* arma, præterquam infesta? Nam *socia* arma *inferri* non dicuntur. Nimirum explicatio additur, et diligens cautio, ut in *dolo malo* ICtorum. Baver.

Ἐπειδὴ αἱ σπ. ἐγέν.] Male hic vertitur, ἐπειδὴ, *quoniam*. Cur enim mediis legibus fœderis inseratur, quasi *hic* utique necessarium: *quia fœdus factum est?* Nihil vero frigidius. Immo verte, *ex quo*, scil. tempore, inde ab illo tempore, *ex quo* factum est fœdus, non liceat arma iis inferre, ἀποδιδόντων τὸν φόρον, i. e. ἀποδιδοῦσι, *quoad* usque tributum rite pendant, *si quidem* illud porro pendant; nempe alioqui armis persequi liceat exacturis tributum. Baver.

Αἵδε] Αἱ πόλεις αἵδε Gr. Nihil mutandum. Αἵδε male abest a Cl. Wass.

Ἄργιλος] Cl. Ἄγρ. nisi operarum mendum sit: male certe. nomen habet a mure, qui Thracum lingua Ἄργιλος. Neque aliter scribit Herodotus VII. 115. aut Strabonis Epitomator p. 109. Σκῶλος est Bœotiæ opp. Vide Strabonem IX. 408. Σπάρτωλος πόλις Μακεδονίας, ut Thucyd. in II. Steph. Thucydides II. 79. τὴν Βοττικὴν vocat, atque ex eo recte Harpocrat. et Suidas: haud mendose, ut autumat Berkelius. Wass. *Scolum* hic Thucydides non Bœotiam, sed Olynthiacam, quam memorat Eustathius ad Homer. Il. β'. p. 265. videtur designare. Nam Bœoti non erant inter τοὺς τὸν φόρον ἀποδιδόντας. Duck.

Σιγγαίους] Σίγγος, πόλις περὶ τὸν Ἄθων. Stephanus. Vid. Herodot. VII. 122. Duck.

Ἐν τῷ δημοσίῳ] Heraldus Emendat. et Observat. Cap. XXXVII. putat hoc laxius accipiendum, quam faciunt Interpretes Thucydidis, et vertit, *qui populo Atheniensi publice serviunt* Athenis. Reprehendit eum Salmasius Observat. ad Jus Attic. et Rom. pag. 642. ac negat ἐν δημοσίῳ εἶναι dici eos, qui publice serviunt: δημόσιον autem Scholiaste ad h. l. et Hesychio auctoribus esse carcerem. Recte Salmasius. Agit Thucydides de his præcipue, qui in Sphacteria capti fuerant, de quibus recipiendis valde laborasse Lacedæmonios, supra plus semel dixit. Hi autem non servi publici facti, sed in vincula publica conjecti erant, IV. 41. et 57. Δημόσιον hic cum aliis etiam Pricæus ad Act. Apost. V. 18. carcerem interpretatur. Duck.

ἄλλοθί που, ἧς Ἀθηναῖοι ἄρχουσιν, ἐν δημοσίῳ. ἀποδόντων δὲ καὶ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι, οὕς τινας ἔχουσιν Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων, κατὰ ταυτά. Σκιωναίων δὲ, καὶ Τορωναίων, καὶ Σερμυλίων, καὶ εἴτινα ἄλλην πόλιν ἔχουσιν Ἀθηναῖοι, Ἀθηναίους βουλεύεσθαι περὶ αὐτῶν καὶ τῶν ἄλλων πόλεων, ὅ τι ἂν δοκῇ αὐτοῖς. ὅρκους δὲ ποιήσασθαι Ἀθηναίους πρὸς Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ξυμμάχους κατὰ πόλεις. ὀμνύντων δὲ τὸν ἐπιχώριον ὅρκον ἑκάτεροι τὸν μέγιστον ἐξ ἑκάστης πόλεως. ὁ δ᾽ ὅρκος, ἔστω ὅδε· Ἐμμένω ταῖς ξυνθήκαις, καὶ ταῖς σπονδαῖς ταῖσδε, δικαίως καὶ ἀδόλως. ἔστω δὲ Λακεδαιμονίοις καὶ τοῖς ξυμμάχοις κατὰ ταῦτα ὅρκος πρὸς Ἀθηναίους. τὸν δὲ ὅρκον ἀνανεοῦσθαι κατ᾽ ἐνιαυτὸν ἀμφοτέρους. στήλας δὲ στῆσαι Ὀλυμπιᾶσι, καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμῷ, καὶ ἐν Ἀθήναις ἐν πόλει, καὶ ἐν Λακεδαίμονι ἐν Ἀμυκλαίῳ. εἰ δέ τι ἀμνημονοῦσιν ὁποτεροιοῦν, καὶ εἴ του πέρι λόγοις δικαίοις χρωμένοις, εὔορκον εἶναι ἀμφοτέροις ταύτῃ μεταθεῖναι, ὅπῃ ἂν δοκῇ ἀμφοτέροις, Ἀθηναίοις καὶ Λακεδαιμονίοις."

ιθ΄. 19. Ἄρχει δὲ τῶν σπονδῶν Ἔφορος Πλειστόλας, Ἀρ-

Ἄλλοθί που, ὅσης—ἄρχ.] Ὅσης, int. γῆς, χώρας· quod, per Synesin, latet in ἄλλοθι, i. e. ἐν ἄλλῃ χώρᾳ. Baver.

Σερμυλίων] Σερμυλία urbs περὶ τὸν Ἄθων Steph. Nempe sinu Toronico. ita scribit Hecatæus. Herodoto Σερμύλη. Cantacuzenus II. p. 78. Ἐκεῖσε δὲ ἐστρατοπεδευμένῳ ἠγγέλλετο ὑπό τινος δρόμῳ πρὸς τὴν ἀγγελίαν ὡρμημένου, ὡς περὶ τὴν ΣΕΡΜΥΛΙΩΝ πόλιν, πάλαι μὲν ᾠκισμένην, νυνὶ δὲ ὑπό τινος, ὡς ἔοικε, πολέμου κατεσκαμμένην, μεταξὺ Παλλήνης καὶ Ἄθω, ἑξήκοντα προσέσχον νῆες Περσικαὶ, καὶ τὰ ἐκεῖσε χωρία πορθοῦσιν ἀποβάντες. Wass. Add. ad I. 65. Duck.

Ἐμμένω] Aut ἐμμενῶ leg. aut Præs. p. Fut. ut sæpius; ut apud Hom. τόνδε φέρω Διῒ λόγον. Baver.

Ἀνανεοῦσθαι] Fœdus Hierapytn. et Herm. inter Marmora Oxon. Ἀναγινωσκόντων δὲ τὰν στάλαν κατ᾽ ἐνιαυτὸν οἱ τόκαει Κοσμόντες παρ᾽ ἑκατέροις ἐν τοῖς Ὑπερβωΐοις, καὶ προπαραγγελλόντων ἀλλάλοις πρὸ ἁμέραν δέκα ἢ κὰ μέλλοντι ἀναγινώσκειν. Vid. infra Cap. XXIII. Wass.

Ἰσθμῷ] Veram puto conjecturam Porti Ἰσθμοῖ: nam sic et alii Scriptores. Lucian. de Gymnas. p. 272. et Neron. p. 802. D.

Ἐν Ἀθήναις] Abest ἐν Cl. Gr. Ita forte legendum; καὶ Ἀθήναις ἐν πόλει, καὶ Λακ. ἐν Ἀμυκλαίῳ. At Cap. XXIII. ad eundem modum locutus est, nec libri divortunt. Wass.

Ἐν πόλει] In arce. Sic Thucyd. II. 15. V. 23. et 47. Aristoph. Equit. 1090. καί μοι ᾽δόκει αὐτὴ ἐκ πόλεως ἐλθεῖν. Schol. ἐκ τῆς ἀκροπόλεως. De Amyclæo rursus infr. Cap. 23. Polyb. V. 19. Duck.

Ἐν Ἀθήν. ἐν πόλει] Πόλις hic est pars Athenarum, distincta et ab Acropoli, et a Piræeo; ἡ ἄνω πόλις, ut Lutetiæ *la Citè*, et Londinii *the City*. Ita et Amyclæum hic est pars Lacedæmonis urbis. Baver.

Εἴ του πέρι—χρωμ.] Manca vero structura, promtius explenda, si λόγοις δικ. χρωμ. referatur ad εὔορκον εἶναι μεταθεῖναι· Ita relinquatur, εἴ του πέρι, scil. δοκῇ, vel συμβῇ, quasi sit, ὁτουοῦν πέρι. Nam et ὅς, ἥ, ὅ, pro εἴτις, εἴτι, ita vicissim, et simplicius, εἴτις, εἴτι pro illo ponatur. Baver.

Ἄρχει τῶν σπονδ. Ἔφορος] Hoc ita præmissum, et quod priores Lacedæmonii nominantur, innuere possit, auctorem fœderis et rogatorem fuisse Ephorum illum Plistolaum. Quod Prytanibus tamen alioqui redditur. Sed ex opposito vel parallelo Atheniensium nil aliud innuatur, nisi, utrumque loco utroque tum fuisse in magistratu; quasi τῶν σπονδῶν sit, tempore fœderis pangendi. Nec tamen tempero mihi, quin præsidem utrumque et moderatorem paciscendi ex illo

τεμισίου μηνὸς τετάρτῃ φθίνοντος. ἐν δὲ Ἀθήναις, Ἄρχων Ἀλκαῖος, Ἐλαφηβολιῶνος μηνὸς ἕκτῃ φθίνοντος. ὤμνυον δὲ οἵδε, καὶ ἐσπένδοντο, Λακεδαιμονίων μὲν, Πλειστόλας, Δαμάγητος, Χίονις, Μεταγένης, Ἄκανθος, Δάϊθος, Ἰσχαγόρας, Φιλοχαρίδας, Ζευξίδας, Ἀνθίππος, Τέλλης, Ἀλκινίδας, Ἐμπεδίας, Μηνᾶς, Λάμφιλος· Ἀθηναίων δὲ, οἵδε, Λάμπων, Ἰσθμιόνικος, Νικίας, Λάχης, Εὐθύδημος, Προκλῆς, Πυθόδωρος, Ἅγνων, Μυρτίλος, Θρασυκλῆς, Θεαγένης, Ἀριστοκοίτης, Ἰώλκιος, Τιμοκράτης, Λέων, Λάμαχος, Δημοσθένης.

κ΄. 20. Αὗται αἱ σπονδαὶ ἐγένοντο τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος ἅμα ἦρι, ἐκ Διονυσίων εὐθὺς τῶν ἀστικῶν, αὐτοδεκαετῶν διελθόντων, καὶ ἡμερῶν ὀλίγων παρενεγκουσῶν, ἢ ὡς τοπρῶτον ἡ ἐσβολὴ ἐς τὴν Ἀττικὴν, καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ πολέμου τοῦδε ἐγένετο. σκοπείτω δέ τις κατὰ τοὺς χρόνους, καὶ μὴ τῶν ἑκασταχοῦ ἢ ἀρχόντων, ἢ ἀπὸ τιμῆς τινος τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ προγεγενημένα σημαινόντων, πιστεύσας μᾶλλον. οὐ γὰρ ἀκριβές ἐστιν, οἷς καὶ ἀρχομένοις,

verbo ἄρχειν fuisse interpreter. Nam ordo quidem nominandorum haud sane momenti quidquam fecerit. Baver.

Τέλλης] Cap. XXIV. Τέλλις. Wass. II. 25. III. 69. et IV. 70. Βρασίδας ὁ Τέλλιδος. Duck.

Ἐκ Διονυσίων εὐθὺς τῶν ἀστικῶν] Ad eos, quos in Var. Lect. laudat Hudson. add. Scaligerum I. de Emendat. Temp. pag. 29. et Spanhem. ad Aristoph. Nub. v. 310. Ἀστικὸς et ἀστυκὸς scribi tradunt Stephanus in Thes. et Jungermann. ad Polluc. IX. 17. Duck.

Ἡμερῶν ὀλίγων παρενεγκουσῶν] *Paucis diebus additis.* Sic Cap. 26. εὑρήσει τὶς τοσαῦτα ἔτη καὶ ἡμέρας οὐ πολλὰς παρενεγκούσας. Hesychius: παρενεγκεῖν, παραθεῖναι, παραβαλεῖν. Dodvell. in Annalib. Thucyd. ad Olympiad. LXXXIX. 3. ubi lege de rationibus temporis a Thucydide notati disputantem. D.

Ἢ ὡς τὸ πρῶτ.—ἐγ.] Redundare videtur ἢ, aut antea suppl. ὕστερον, quod lateat in tota structura genitivorum simplicium, idem valentium, ac si sit, decem annis et quibusdam diebus *post quam*, rel. Possit et esse ἢ ὡς pro ἐξ οὗ. Media ratio optima. B.

Σκοπείτω δέ τις, rel.] Ordo verus est: σκοπ. δέ τις, πιστεύσας μᾶλλον κατὰ τοὺς χρόνους, καὶ μὴ τῶν ἑκαστ. ἢ ἀρχόντων, ἢ σημαινόντων ἀπὸ τιμῆς τινος τὴν ἀπαρίθμ. τ. ὀνομάτων ἐς τὰ προγεγ. Ubi notandum est: 1) καὶ μὴ, ex more Thucydidis, esse pro ἢ, ubi præcedat μᾶλλον· 2) Genitivum τῶν ἀρχόντων, rel. pendere non posse ab ἀπαρίθμησιν, ex positu verborum; alioqui sat commode sic digesseris, πιστ. κατὰ τοὺς χρόνους, καὶ μὴ (κατὰ) τ. ἀπαρίθμ. τῶν, rel. Sed non potest. Unde ergo pendet? Nempe aut a voc. χρόνους, vel κατὰ τοὺς χρόνους repetendo post καὶ μή· ut in priori membro χρόνοι intelligantur simpliciter anni tempora, dein relate, qua magistratus vel duces cujusque temporis annuos: aut a πιστεύσας, intellecto περὶ, ut totum sit pro κατὰ τοὺς—ἄρχοντας, rel. ut I. 68. τῶν λεγόντων ὑπενοεῖτε; 3) Ἀπὸ τιμῆς τινος, esse pro διὰ τ. τιν. qui honore aliquo gesto vel gerendo signarent tempus, annos, ab eorum magistratu vel imperio computandos, velut, ἐπὶ ἄρχοντος Κλεωνύμου, rel. vel apud Romanos, *illis consulibus.* 4) ἀπαρίθμησιν pendere a σημαινόντων, tali sensu: qui signarent computationem, nempe annorum; i. e. qui præberent signa, notas, sequendas in computandis temporibus: qui signis et notis (historicis, chronologicis,) instruerent et regerent computatorum tempora; 5) ἐς τὰ προγεγενημένα esse pro κατὰ, qua res superius gestas, in usum, notitiam et computationem rerum gestarum per tempora digerendarum. Sic satis opinor, ut in Thucydide tamen, expediveris singula et conjuncta. Baver.

καὶ μεσοῦσι, καὶ ὅπως ἔτυχέ τῳ, ἐπεγένετό τι. κατὰ θέρη δὲ καὶ χειμῶνας ἀριθμῶν, ὥσπερ γέγραπται, εὑρήσει ἐξ ἡμισείας ἑκατέρου, τοῦ ἐνιαυτοῦ τὴν δύναμιν ἔχοντος, δέκα μὲν θέρη, ἴσους δὲ χειμῶνας τῷ πρώτῳ πολέμῳ τῷδε γεγενημένους.

κά. 21. Λακεδαιμόνιοι δὲ (ἔλαχον γὰρ πρότεροι ἀποδιδόναι ἃ εἶχον) τούς τε ἄνδρας εὐθὺς τοὺς παρὰ σφίσιν αἰχμαλώτους ἀφίεσαν, καὶ πέμψαντες ἐς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης πρέσβεις, Ισχαγόραν, καὶ Μηνᾶν, καὶ Φιλοχαρίδαν, ἐκέλευον τὸν Κλεαρίδαν τὴν Αμφίπολιν παραδιδόναι τοῖς Αθηναίοις, καὶ τοὺς ἄλλους τὰς σπονδὰς, ὡς εἴρητο ἑκάστοις, δέχεσθαι. οἱ δ᾽ οὐκ ἤθελον, νομίζοντες οὐκ ἐπιτηδείας εἶναι· οὐδὲ ὁ Κλεαρίδας παρέδωκε τὴν πόλιν, χαριζόμενος τοῖς Χαλκιδεῦσι, λέγων, ὡς οὐ δυνατὸς εἴη βίᾳ ἐκείνων παραδιδόναι. ἐλθὼν δὲ αὐτὸς κατὰ τάχος μετὰ πρέσβεων αὐτόθεν, ἀπολογησόμενός τε ἐς τὴν Λακεδαίμονα, ἢν κατηγορῶσιν οἱ περὶ τὸν Ισχαγόραν, ὅτι οὐκ ἐπείθετο· καὶ ἅμα βουλόμενος εἰδέναι, εἰ ἔτι μετακινητὴ εἴη ἡ ὁμολογία· ἐπειδὴ εὗρε κατειλημμένας, αὐτὸς μὲν, πάλιν πεμπόντων τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ κελευόντων μάλιστα μὲν καὶ τὸ χωρίον παραδοῦναι, εἰ δὲ μὴ, ὁπόσοι Πελοποννησίων ἔνεισιν, ἐξαγαγεῖν, κατὰ τάχος ἐπορεύετο.

κβ΄. 22. Οἱ δὲ ξύμμαχοι, ἐν τῇ Λακεδαίμονι αὐτοὶ ἔτυχον ὄντες, καὶ αὐτῶν τοὺς μὴ δεξαμένους τὰς σπονδὰς ἐκέλευον οἱ Λακεδαιμόνιοι ποιεῖσθαι. οἱ δὲ, τῇ αὐτῇ προφάσει, ᾗπερ καὶ τοπρῶτον ἀπεώσαντο, οὐκ ἔφασαν δέξασθαι, ἢν μή τινας δικαιοτέρας τούτων ποιῶνται. ὡς δ᾽ αὐτῶν οὐκ ἐσήκουον, ἐκείνους μὲν ἀπέπεμψαν, αὐτοὶ δὲ πρὸς τοὺς Αθηναίους ξυμμαχίαν ἐποιήσαντο, νομίζοντες, ἥκιστα ἂν σφίσι τούς τε

Ἐξ ἡμισείας ἑκατέρου] Ad verbum: *ex dimidia parte utriusque.* Sed intellige, non dimidia parte utriusque in duas partes divisa: sed ut tota æstas sit una dimidia pars, tota hyems sit altera. Steph.

Οἱ δὲ οὐκ, rel.] Ordinem constituit Abr. 507. Reisk. quoque tentat v. 6. impeditum locum explicare. Gottl.

Κατειλημμένας] Non retulit ad ὁμολογίαν, quod proxime præcedit, sed remotum σπονδάς. Expl. Sch. ἰσχυρὰς, sc. ὅρκῳ. Gottl.

Τοὺς μὴ δεξ.—ποιεῖσθαι] Bis intellige τὰς σπονδάς· τοὺς μὴ δεξ. τὰς σπονδὰς, scil. ἕως δεῦρο, qui adhuc non accepissent, nondum recepissent, eos ergo jussere ποιεῖσθαι, scil. ἤδη, nunc jam, τὰς σπονδὰς, vel αὐτάς. Eo medium inseruit τὰς σπονδὰς, quod utrique commune intelligeretur. Baver.

Οὐκ ἔφασαν δέξασθαι] Hic aor. vim futuri habet. Taylor emendabat δέξεσθαι ad Lys. Or. XIII. 564. sed vid. Abr. 158. et 510. Gottl.

Νομίζοντες, rel.] Locum obscurum ordinarunt Abr. 510. et Heilman. pag. 663. G.

Αργείους, ἐπειδὴ οὐκ ἤθελον, Αμπελίδου καὶ Λίχου ἐλθόντων, ἐπισπένδεσθαι, νομίσαντες αὐτοὺς ἄνευ Αθηναίων οὐ δεινοὺς εἶναι, καὶ τὴν ἄλλην Πελοπόννησον μάλιστ᾽ ἂν ἡσυχάζειν· πρὸς γὰρ ἂν τοὺς Αθηναίους, εἰ ἐξῆν, χωρεῖν. παρόντων οὖν πρέσβεων ἀπὸ τῶν Αθηναίων, καὶ γενομένων λόγων, ξυνέβησαν· καὶ ἐγένοντο ὅρκοι, καὶ ξυμμαχία ἥδε, κατὰ τάδε.

κγ΄. 23. "ΞΥΜΜΑΧΟΙ ἔσονται Λακεδαιμόνιοι πεντήκοντα ἔτη. ἢν δέ τινες ἴωσιν ἐς τὴν γῆν πολέμιοι τὴν Λακεδαιμονίων, καὶ κακῶς ποιῶσι Λακεδαιμονίους, ὠφελεῖν Αθηναίους Λακεδαιμονίους τρόπῳ ὁποίῳ ἂν δύνωνται ἰσχυροτάτῳ κατὰ τὸ δυνατόν. ἢν δὲ δῃώσαντες οἴχωνται, πολεμίαν εἶναι ταύτην τὴν πόλιν Λακεδαιμονίοις καὶ Αθηναίοις, καὶ κακῶς πάσχειν ὑπὸ ἀμφοτέρων, καταλύειν δὲ ἅμα ἄμφω τὼ πόλεε. ταῦτα δ᾽ εἶναι δικαίως, καὶ προθύμως, καὶ ἀδόλως. καὶ ἤν τινες ἐς τὴν τῶν Αθηναίων γῆν ἴωσι πολέμιοι, καὶ κακῶς ποιῶσιν Αθηναίους, ὠφελεῖν Λακεδαιμονίους τρόπῳ ὅτῳ ἂν δύνωνται ἰσχυροτάτῳ, κατὰ τὸ δυνατόν. ἢν δὲ δῃώσαντες οἴχωνται, πολεμίαν εἶναι ταύτην τὴν πόλιν Λακεδαιμονίοις καὶ Αθηναίοις, καὶ κακῶς πάσχειν ὑπ᾽ ἀμφοτέρων· καταλύειν δὲ ἅμα ἄμφω τὼ πόλεε. ταῦτα δ᾽ εἶναι δικαίως, καὶ προθύμως, καὶ ἀδόλως. ἢν δὲ ἡ δουλεία ἐπανίστηται, ἐπικουρεῖν Αθηναίους Λακεδαιμονίοις παντὶ σθένει, κατὰ τὸ δυνατόν. Ομοῦνται δὲ ταῦτα, οἵπερ καὶ τὰς ἄλλας σπονδὰς ὤμνυον ἑκατέρων. ἀνανεοῦσθαι δὲ ταῦτα κατ᾽ ἐνιαυτὸν, Λακεδαιμονίους μὲν, ἰόντας ἐς Αθήνας πρὸς τὰ Διονύσια· Αθηναίους δὲ, ἰόντας ἐς Λακεδαίμονα πρὸς τὰ Υακίνθια. στήλην δὲ ἑκατέρους στῆσαι,

Εἰ ἐξῆν] Græv. ex manu emendatrice *μή*. non bene. Wass.

᾽Ωφελεῖν ᾽Αθηναίους Λακεδαιμονίους] Thom. Magister in *ὠφελῶ* scribit, *ὠφελεῖν* cum dativo apud solos poëtas inveniri; sed Thucydidem hic quoque dativum ei addere. *Λακεδαιμονίοις* etiam Dan. Sed non est recedendum a recepta et omnium aliorum Msstorum auctoritate confirmata scriptura. Thomas quoque non recte habet *ᾧ* pro *ὁποίῳ ἄν*. Duck.

᾽Ωφελεῖν] Formula Fœd. Karthag. et Philippi apud Polybium VII. ΜΕΤΑ ΠΑΣΗΣ ΠΡΟΘΥΜΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΑΝΕΥ ΔΟΛΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΒΟΥΛΗΣ ΕΣΟΜΕΘΑ ΠΟΛΕΜΙΟΙ ΤΟΙΣ ΠΡΟΣ ΚΑΡΧΗΔΟΝΙΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣΙ. Noster V. 47. *Τρόπῳ ὁποίῳ ἂν δύνωνται ἰσχυροτάτῳ κατὰ τὸ δυνατόν.* W.

᾽Ωφελεῖν] Post *Λακ.* deficere videtur *᾽Αθηναίους*, quia in his formulis singula repeti soleant. Abr. 511. Gottl.

᾽Ωφελ. Λακεδ.] Desiderat Gottl. Accusativum *᾽Αθηναίους*· qui tamen promte et facile repetatur e proxime superiori, vel *αὐτοὺς* intelligatur. Ingratius certe et obscurius diceret, *ὠφελεῖν Λακεδαιμονίους ᾽Αθηναίους*. ᾽Ωφελεῖν hic est succurrere, auxilio esse; ut L. 1. *ὠφελείας* est, opis aliquid. Baver.

Δουλεία] *Τὸ πλῆθος τῶν οἰκετῶν* sic dici ex hoc loco docet Pollux III. 75. Duck.

Ταῦτα] Hoc recte eliminant Cl. Gr. W.

Στήλην] Aliquando in tripode scribebant.

τὴν μὲν, ἐν Λακεδαίμονι, παρ' Ἀπόλλωνι ἐν Ἀμυκλαίῳ· τὴν δὲ, ἐν Ἀθήναις, ἐν πόλει, παρ' Ἀθηνᾷ. ἢν δέ τι δοκῇ Λακεδαιμονίοις καὶ Ἀθηναίοις προσθεῖναι καὶ ἀφελεῖν περὶ τῆς ξυμμαχίας, ὅ, τι ἂν δοκῇ εὔορκον ἀμφοτέροις εἶναι."

κδ'. 24. Τὸν δὲ ὅρκον ὤμνυον Λακεδαιμονίων μὲν, οἵδε, Πλειστοάναξ, Ἆγις, Πλειστόλας, Δαμάγητος, Χίονις, Μεταγένης, Ἄκανθος, Δάϊθος, Ἰσχαγόρας, Φιλοχαρίδας, Ζευξίδας, Ἀνθίππος, Ἀλκινάδας, Τέλλις, Ἐμπεδίας, Μηνᾶς, Λάφιλος· Ἀθηναίων δὲ, Λάμπων, Ἰσθμιόνικος, Λάχης, Νικίας, Εὐθύδημος, Προκλῆς, Πυθόδωρος, Ἅγνων, Μυρτίλος, Θρασυκλῆς, Θεαγένης, Ἀριστοκράτης, Ἰώλκιος, Τιμοκράτης, Λέων, Λάμαχος, Δημοσθένης. αὕτη ἡ ξυμμαχία ἐγένετο μετὰ τὰς σπονδὰς οὐ πολλῷ ὕστερον. καὶ τοὺς ἄνδρας τοὺς ἐκ τῆς νήσου ἀπέδοσαν οἱ Ἀθηναῖοι τοῖς Λακεδαιμονίοις. καὶ τὸ θέρος ἦρχε τοῦ ἑνδεκάτου ἔτους. ταῦτα δὲ τὰ δέκα ἔτη ὁ πρῶτος πόλεμος ξυνεχῶς γενόμενος γέγραπται.

κέ. 25. Μετὰ δὲ τὰς σπονδὰς καὶ τὴν ξυμμαχίαν τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τῶν Ἀθηναίων, αἳ ἐγένοντο μετὰ τὸν δεκαετῆ πόλεμον, ἐπὶ Πλειστόλα μὲν ἐν Λακεδαίμονι Ἐφόρου, Ἀλκαίου δ' Ἄρχοντος Ἀθήνησι, τοῖς μὲν δεξαμένοις αὐτὰς εἰρήνη ἦν· οἱ δὲ Κορίνθιοι, καὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πόλεων τινὲς διεκίνουν τὰ πεπραγμένα. καὶ εὐθὺς ἄλλη ταραχὴ καθίστατο τῶν ξυμμάχων πρὸς τὴν Λακεδαίμονα. καὶ ἅμα καὶ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ Λακεδαιμόνιοι, προϊόντος τοῦ χρόνου, ὕποπτοι ἐγένοντο, ἔστιν ἐν οἷς οὐ ποιοῦντες ἐκ τῶν ξυγκειμένων ἃ εἴρητο. καὶ ἐπὶ ἓξ ἔτη μὲν καὶ δέκα μῆνας ἀπέσχοντο μὴ ἐπὶ τὴν ἑκατέρων γῆν στρατεῦσαι, ἔξωθεν δὲ μετ' ἀνακωχῆς οὐ

Euripid. Suppl. 1202. D. Halic. p. 257. Wass.

Στήλην, rel.] In columnis fœdera incisa; etiam epitaphia, ut Aug. res gestæ in monum. Ancyrano. Gottl.

Εὔορκον] Sunt et hæc satis ex formula. Polybius p. 703. ΕΑΝ ΔΕ ΔΟΚΗΙ ΗΜΙΝ ΑΦΕΛΕΙΝ Η ΠΡΟΣΘΕΙΝΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝΔΕ ΤΟΝ ΟΡΚΟΝ, ΑΦΕΛΟΥΜΕΝ Η ΠΡΟΣΘΗΣΟΜΕΝ ΩΣ ΑΝ ΗΜΙΝ ΔΟΚΕΙ ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ. Fœd. Hierapytn. Αἰ δ' ἔτι κὰ κοιναὶ συμφέροντι διορθώσασθαι, κύριον ἔστω τὸ διορθωθέν. Wass.

Αὕτη ἡ ξυμμαχ.] Contulit Abr. locum Luc. 2. 2. p. 511. Gottl.

Αὕτη ἡ ξυμμαχ.] Nil attinuit, conferri ab Abresch. locum Luc. 2. 2. Neutro enim loco difficultatis aut obscuri quidquam, est præsertim addito Pronom. αὕτη. Baver.

Νήσου] Insulam intellige Sphacteriam. Ita loquitur p. 311. 335. 467. Wass.

Ἐπὶ ἓξ ἔτη] Ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη legendum esse censet Acacius. Huds. Acacio adsentitur Dodvellus in Annalib. Thucyd. ad Ann. XVIII. Belli Peloponn. pag. 198. sed putat legendum καὶ ἑπτὰ ἔτη μὲν καὶ δύο μῆνας. Duck.

Μετὰ ἀνακ. οὐ βεβ. ἔβλ.] Male vertit Int.

βεβαίου ἔβλαπτον ἀλλήλους τὰ μάλιστα. ἔπειτα μέντοι καὶ ἀναγκασθέντες λῦσαι τὰς μετὰ τὰ δέκα ἔτη σπονδὰς, αὖθις ἐς πόλεμον φανερὸν κατέστησαν.

κϛʹ. 26. Γέγραφε δὲ καὶ ταῦτα ὁ αὐτὸς Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ἑξῆς, ὡς ἕκαστα ἐγένετο, κατὰ θέρη καὶ χειμῶνας· μέχρις οὗ τήν τε ἀρχὴν κατέπαυσαν τῶν Ἀθηναίων Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι, καὶ τὰ μακρὰ τείχη καὶ τὸν Πειραιᾶ κατέλαβον. ἔτη δὲ ἐς τοῦτο τὰ ξύμπαντα ἐγένετο τῷ πολέμῳ ἑπτὰ καὶ εἴκοσι. καὶ τὴν διὰ μέσου ξύμβασιν εἴ τις μὴ ἀξιώσει πόλεμον νομίζειν, οὐκ ὀρθῶς δικαιώσει. τοῖς τε γὰρ ἔργοις ὡς διήρηται, ἀθρείτω, καὶ εὑρήσει οὐκ εἰκὸς ὂν, εἰρήνην αὐτὴν κριθῆναι, ἐν ᾗ οὔτε ἀπέδοσαν πάντα, οὔτ᾽ ἀπεδέξαντο, ἃ ξυνέθεντο. ἔξω τε τούτων, πρὸς τὸν Μαντινικὸν καὶ Ἐπιδαύριον πόλεμον, καὶ ἐς ἄλλα, ἀμφοτέροις ἁμαρτήματα ἐγένετο. καὶ οἱ ἐπὶ Θρᾴκης ξύμμαχοι, οὐδὲν ἧσσον πολέμιοι ἦσαν. Βοιωτοί τε ἐκεχειρίαν δεχήμερον ἦγον. ὥστε ξὺν τῷ πρώτῳ πολέμῳ τῷ δεκαετεῖ, καὶ τῇ μετ᾽ αὐτὸν ὑπόπτῳ ἀνακωχῇ, καὶ τῷ ὕστερον ἐξ αὐτῆς πολέμῳ, εὑρήσει τὶς τοσαῦτα ἔτη, λογιζόμενος κατὰ τοὺς χρόνους, καὶ ἡμέρας οὐ πολλὰς παρενεγκούσας, καὶ τοῖς ἀπὸ χρησμῶν τι ἰσχυρισαμένοις μόνον δὴ τοῦτο

Lat. *propter* inducias minus firmas. Neque enim μετὰ hoc significet: *statum* potius et conditionem rerum notet, pro, ἐν ἀνακωχῇ οὐ βεβαίῳ, vel, δι᾽ ἀνακωχῆς οὐ βεβαίου, dum, quo tempore (*wahrend dass*) induciæ vacillabant. BAVER.

Κατέλαβον] Si unus alterve bonæ notæ Codex cum ea scriptura, quam corrector in Gr. inter versus scripsit, consentiret, eam non rejiciendam putarem. Plutarchus Lysandr. p. 806. Τὰ δὲ τέλη τῶν Λακεδαιμονίων ἔγνω, καββαλόντες τὸν Πειραιᾶ καὶ τὰ μακρὰ σκέλη. καθελεῖν dicit Xenophon II. Græc. p. 460. Ἐποιοῦντο εἰρήνην, ἐφ᾽ ᾧ τά τε μακρὰ τείχη καὶ τὸν Πειραιᾶ καθελόντας. Diodor. Sicul. p. 389. περιελεῖν. DUCK.

Κατέλαβον] Sunt, qui malint κατέβαλον· Sane τείχεσιν aptius, et historiæ; sed ad Πειραιᾶ illud aptius. BAVER.

Ἔτη δὲ—ἐγέν.] Non videtur concordare Xenophon. Nam Lib. 1. Ἑλληνικῶν ait viginti octo durasse annos, et viginti novem Ephoros nominat, et numerat usque ad reditum Lysandri, post pacem factam et muros eversos et Samum captam. Sed Xenophon numeravit primum et ultimum annum integros; Thucydides vero exactius. *Palmerius* Exercitat. p. 52. HUDS.

Ἀξιώσει πόλεμ. νομ.] Ἀξ. νομίζειν, est, voluerit habere, habendum censuerit; vel simpliciter, νομίσῃ. πόλεμον autem sign. ad belli tempora referendum, ut nihilo secius bellum fuerit, et tempus fœderis icti et male servati non imminuat computationem temporum belli. BAVER.

Ὡς διήρηται] Si διείρηται legatur, ut habent quidam Codd. esset διήγγελται. ita Hes. a διερεῖν· alterum διήρηται, expl. Reisk. quibus distinctum fuit; Abr. 515. GOTTL.

Ὡς διήρηται] Simplicissime verteris, ut (a me) digestum est (opus, enarratio belli gesti) per annos nempe. Διερεῖν non usitatum est verbum; etsi adverbium extat διαῤῥήδην· τοῖς ἔργοις retulerim ad διήρηται· ut per res gestas, pugnas et expeditiones, digessi. Tamen et ad ἀθρείτω retuleris, ubi sit, κατὰ, ἐς τὰ ἔργα. BAVER.

Οὐ πολλὰς] Hæc desunt Gr. perperam. WASS.

Καὶ τοῖς — ἐξηγήσομαι.] Dionys. Halic. Tom. II. pag. 142. ubi agnoscit μέχρις, non

ἐχυρῶς ξυμβάν. ἀεὶ γὰρ ἔγωγε μέμνημαι, καὶ ἀρχομένου τοῦ πολέμου, καὶ μέχρις οὗ ἐτελεύτησε, προφερόμενον ὑπὸ πολλῶν, ὅτι τρὶς ἐννέα ἔτη δέοι γενέσθαι αὐτόν. ἐπεβίων δὲ διὰ παντὸς αὐτοῦ, αἰσθανόμενός τε τῇ ἡλικίᾳ, καὶ προσέχων τὴν γνώμην, ὅπως ἀκριβές τι εἴσομαι. καὶ ξυνέβη μοι φεύγειν τὴν ἐμαυτοῦ ἔτη εἴκοσι μετὰ τὴν ἐς Αμφίπολιν στρατηγίαν· καὶ γενομένῳ παρ' ἀμφοτέροις τοῖς πράγμασι, καὶ οὐχ ἧσσον τοῖς Πελοποννησίων, διὰ τὴν φυγὴν, καθ' ἡσυχίαν τὶ αὐτῶν μᾶλλον αἰσθέσθαι. τὴν οὖν μετὰ τὰ δέκα ἔτη διαφοράν τε καὶ ξύγχυσιν τῶν σπονδῶν, καὶ τὰ ἔπειτα, ὡς ἐπολεμήθη, ἐξηγήσομαι.

κζ′. 27. Επειδὴ γὰρ αἱ πεντηκοντούτεις σπονδαὶ ἐγένοντο, καὶ ὕστερον αἱ ξυμμαχίαι, καὶ αἱ ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου πρεσβεῖαι, αἵπερ παρεκλήθησαν ἐς αὐτὰ, ἀνεχώρουν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐπ' οἴκου ἀπῆλθον. Κορίνθιοι δὲ, ἐς Αργος τραπόμενοι πρῶτον, λόγους ποιοῦνται πρός τινας τῶν ἐν τέλει ὄντων Αργείων, ὡς χρὴ, ἐπειδὴ Λακεδαιμόνιοι οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ, ἀλλ' ἐπὶ καταδουλώσει τῆς Πελοποννήσου, σπονδὰς καὶ ξυμμαχίαν πρὸς Αθηναίους τοὺς πρὶν ἐχθίστους πεποίηνται, ὁρᾶν τοὺς Αργείους, ὅπως σωθήσεται ἡ Πελοπόννησος, καὶ ψηφίσασθαι, τὴν βουλομένην πόλιν τῶν Ελλήνων, ἥτις αὐτόνομός τέ ἐστι, καὶ δίκας ἴσας καὶ ὁμοίας δίδωσι, πρὸς Αργείους ξυμμαχίαν ποιεῖσθαι, ὥστε τῇ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν· ἀποδεῖξαι δὲ ἄνδρας ὀλίγους ἀρχὴν αὐτοκράτορας, καὶ μὴ πρὸς τὸν δῆμον λόγους εἶναι· τοῦ μὴ καταφανεῖς γίγνεσθαι τοὺς μὴ πείσαντας τὸ πλῆθος. ἔφασαν δὲ,

μέχρι, quomodo Nostrum scripsisse tamen suspicor. Wass.

Ἐχυρῶς] Cl. Gr. ἰσχυρῶς. At illud genuinum est. Idem. Ἰσχυρῶς fortassis est ab interpretatione Scholiastæ. Duck.

Αἰσθανόμενος] Quidam libri αἰσθόμενος. at ab editis stat Dionys. Halic. l. d. Wass.

Αἰσθαν. τ. ἡλικ.] Ea cum essem ætate, qua homo ad cognoscendum dijudicandumque, quod expedit, est idoneus. Abr. 515. Gottl.

Αἰσθανόμ. τῇ ἡλικ.] i. e. αἴσθησιν ἔχων διὰ (κατὰ) τὴν ἡλικίαν. Affert Göttl. I. 71. sed ibi αἰσθανόμενοι sunt *prudentes*, intelligentes, φρόνιμοι· quod sibi non tribueret Thucyd. ipse. Nec vero *judicandi* usum hic spectet Noster, cui tantum referendæ res essent, *cognoscere* tantum posse debebat, non, quid *expediret*, ut inepte hic expl. Abr. sed, quid gestum esset. Verteris hic: integris valens sensibus per ætatem. Possis et vertere, quia αἰσθάνεσθαι sæpius est Nostro audire, rescire, cognoscere: cum per ætatem (integram, validam,) audire omnia et cognoscere possem. Ad verba autem, ἔτη εἴκοσιν,) Scholio præmittit Gottl. σημείωσαι, non male; neque enim hic *explicat* Schol. sed advertit lectorem. Bauer.

Τοῖς Πελοποννησίων] Dionys. Halic. τοῖς Πελοποννησίοις; sed minus eleganter, ut fere alias. Wass.

Αὐτὰ] Præc. ξυμμαχίαι, σπονδαί· debebat ergo, αὐτάς· sed Neut. est, ac si sit, ταῦτα πάντα. Bauer.

Τοὺς μὴ πείσ. τ. πλῆθ.] Cur ergo nolebant, hos μὴ γίγνεσθαι καταφανεῖς; Cur hi

πολλοὺς προσχωρήσεσθαι, μίσει τῶν Λακεδαιμονίων. καὶ οἱ μὲν Κορίνθιοι, διδάξαντες ταῦτα, ἀνεχώρησαν ἐπ᾽ οἴκου.

κή. 28. Οἱ δὲ τῶν Ἀργείων ἄνδρες, ἀκούσαντες, ἐπειδὴ ἀνήνεγκαν τοὺς λόγους ἔς τε τὰς ἀρχὰς καὶ τὸν δῆμον, ἐψηφίσαντο Ἀργεῖοι, καὶ ἄνδρας εἵλοντο δώδεκα, πρὸς οὓς τὸν βουλόμενον τῶν Ἑλλήνων ξυμμαχίαν ποιεῖσθαι, πλὴν Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων· τούτων δὲ μηδετέροις ἐξεῖναι ἄνευ τοῦ δήμου τῶν Ἀργείων σπείσασθαι. ἐδέξαντό τε ταῦτα οἱ Ἀργεῖοι μᾶλλον, ὁρῶντες τόν τε τῶν Λακεδαιμονίων σφίσι πόλεμον ἐσόμενον, (ἐπ᾽ ἐξόδῳ γὰρ πρὸς αὐτοὺς αἱ σπονδαὶ ἦσαν·) καὶ ἅμα ἐλπίσαντες τῆς Πελοποννήσου ἡγήσεσθαι. κατὰ γὰρ τὸν χρόνον τοῦτον ἥ τε Λακεδαίμων μάλιστα δὴ κακῶς ἤκουσε, καὶ ὑπερώφθη, διὰ τὰς ξυμφοράς· οἵ τε Ἀργεῖοι ἄριστα ἔσχον τοῖς πᾶσιν, οὐ ξυναράμενοι τοῦ Ἀττικοῦ πολέμου, ἀμφοτέροις δὲ μᾶλλον ἔνσπονδοι ὄντες, ἐκκαρπωσάμενοι. οἱ μὲν οὖν Ἀργεῖοι οὕτως ἐς τὴν ξυμμαχίαν προσεδέχοντο τοὺς ἐθέλοντας τῶν Ἑλλήνων.

κθ΄. 29. Μαντινῆς δ᾽ αὐτοῖς καὶ οἱ ξύμμαχοι αὐτῶν πρῶτοι προσεχώρησαν, δεδιότες τοὺς Λακεδαιμονίους. τοῖς γὰρ Μαντινεῦσι μέρος τὶ τῆς Ἀρκαδίας κατέστραπτο ὑπήκοον, ἔτι τοῦ πρὸς Ἀθηναίους πολέμου ὄντος· καὶ ἐνόμιζον, οὐ περιόψεσθαι σφᾶς τοὺς Λακεδαιμονίους ἄρχειν, ἐπειδὴ καὶ σχολὴν ἦγον.

laterent? Aut quem laterent? Nempe, si λόγοι essent ad δῆμον, ut loquitur Thuc. h. e. si 1) orationes habendæ ad populum, 2) omnia cum populo communicanda, ad populum referenda, etiam 3) ratio omnium rerum (etsi hoc sensu usitatior est singularis numerus, λόγος, tamen hoc fit per ipsos utique λόγους,) reddenda populo esset: necesse erat, ut, si qua populo minus placuissent, eorum auctores objicerentur odio populi et periculis, obnoxii agerent populo, plane nihil acturi. At, soluti a populo, liberi et securi omnia agerent. BAVER.

Οἱ δὲ τῶν Ἀργ. ἄνδρες, rel.] Hunc nominativum infra alius excipit, οἱ Ἀργεῖοι· nempe illi sunt, qui c. 27. vocarentur τῶν ἐν τέλει ὄντων τινὲς, quibuscum egissent Corinthii; at οἱ Ἀργεῖοι deinde sunt omnes Argivi, respublica, commune Argivorum; Ordo est: ἐπειδὴ οἱ Ἀργ. ἄνδρες, ἀκούσαντες, ἀνήνεγκαν τοὺς λόγους, rel. (τότε) ἐψηφίσ. οἱ Ἀργεῖοι, (reliqui, universi,) cet. Jam supra talis locus notandus fuit. BAVER.

Ἄνευ τοῦ δήμου τῶν Ἀργείων] Vid. ad IV. 78. DUCK.

Ἐπ᾽ ἐξόδῳ πρ. αὐτ. αἱ σπ.] Transpositum intell. pro: αἱ πρὸς αὐτοὺς σπονδαὶ ἐπ᾽ ἐξ. ἦσ. BAVER.

Διὰ τὰς ξυμφορὰς] Aliter, et rectius, quam Scholiastes, hoc accepit Diodorus Sicul. XII. 324. Τῶν δὲ Λακεδαιμονίων τεταπεινωμένων τῇ δόξῃ διὰ τὴν ἅλωσιν τῶν ἐν τῇ Σφακτηρίᾳ νήσῳ. DUCK.

Ἀργεῖοι] Vid. Diodor. XII. 324. d. W.

Οἵτε Ἀργ.] Quia præc. ἥτε Λακεδαίμων, illud τε est, pro δὲ, vel καί. BAVER.

Κατέστρ. ὑπηκ.] Brevius dictum omisso, ὥστε εἶναι, vel εἰς τὸ εἶναι ὑπήκ. Schol. explicatio, τῶν Λακεδαιμονίων, falsa est; proximum est enim, τοῖς Μαντινεῦσι, i. e. ὑπὸ τῶν Μαντινέων. Et unde repetas illum Genit. in vocabulo simpliciter posito? BAVER.

Ἐπ. καὶ σχολ. ἦγ.] Καὶ hic est, utique, præsertim, ἄλλως τε καὶ, rel. Ut I. 2. καὶ ἀτειχίστων ἅμα ὄντων, cum *præsertim* mœnibus carerent. BAVER.

ὥστε ἄσμενοι πρὸς τοὺς Ἀργείους ἐτράποντο, πόλιν τε μεγάλην νομίζοντες, καὶ Λακεδαιμονίοις ἀεὶ διάφορον, δημοκρατουμένην τε ὥσπερ καὶ αὐτοί. ἀποστάντων δὲ τῶν Μαντινέων, καὶ ἡ ἄλλη Πελοπόννησος ἐς θροῦν καθίστατο, ὡς καὶ σφίσι ποιητέον τοῦτο· νομίσαντες πλέον τι εἰδότας μεταστῆναι αὐτοὺς, καὶ τοὺς Λακεδαιμονίους ἅμα δι' ὀργῆς ἔχοντες, ἐν ἄλλοις τε, καὶ ὅτι ἐν ταῖς σπονδαῖς ταῖς Ἀττικαῖς ἐγέγραπτο, εὔορκον εἶναι, προσθεῖναι καὶ ἀφελεῖν, ὅ τι ἂν ἀμφοῖν τοῖν πόλεοιν δοκῇ, Λακεδαιμονίοις καὶ Ἀθηναίοις. τοῦτο γὰρ τὸ γράμμα μάλιστα τὴν Πελοπόννησον διεθορύβει, καὶ ἐς ὑποψίαν καθίστη, μὴ μετὰ Ἀθηναίων σφᾶς βούλωνται Λακεδαιμόνιοι δουλώσασθαι. δίκαιον γὰρ εἶναι, πᾶσι τοῖς ξυμμάχοις γεγράφθαι τὴν μετάθεσιν. ὥστε φοβούμενοι οἱ πολλοὶ ὥρμηντο πρὸς τοὺς Ἀργείους καὶ αὐτοὶ ἕκαστοι ξυμμαχίαν ποιεῖσθαι.

λ΄. 30. Λακεδαιμόνιοι δὲ, αἰσθόμενοι τὸν θροῦν τὸν ἐν τῇ Πελοποννήσῳ καθεστῶτα, καὶ τοὺς Κορινθίους διδασκάλους τε γενομένους, καὶ αὐτοὺς μέλλοντας σπείσασθαι πρὸς τὸ Ἄργος, πέμπουσι πρέσβεις ἐς τὴν Κόρινθον, βουλόμενοι προκαταλαβεῖν τὸ μέλλον. καὶ ᾐτιῶντο τήν τε ἐσήγησιν τοῦ παντὸς, καὶ εἰ Ἀργείοις, σφῶν ἀποστάντες, ξύμμαχοι ἔσονται. παραβήσεσθαί τε ἔφασαν αὐτοὺς τοὺς ὅρκους, καὶ ἤδη ἀδικεῖν, ὅτι οὐ δέχονται τὰς Ἀθηναίων σπονδάς· εἰρημένον, κύριον εἶναι, ὅ, τι

Ἀποστ. δὲ τ. Μαντ.] Δὲ hic est οὖν. B.

Πλέον τι εἰδότας] Stephanus vertit: *magis subducta ratione*, vel, *rebus melius compertis.* Acacius non male: neque enim illos, nisi *quid præ aliis scientes*, socios fuisse mutaturos. Duck.

Πλέον τι εἰδ.] i. e. consulto, prudentes, idonea de caussa utut recondita; *sie müsten wohl etwas mehr wissen.* Bauer.

Εὔορκον] Vid. Cap. 18. et 23. Wass.

Γράμμα] i. e. additamentum, clausula, v. Clau. Gottl.

Πᾶσι—γεγρ. τ. μετάθ.] i. e. jus, auctoritatem, copiam, facultatem immutandi; Ita Livius, *tribunis auxilii latio data*, i. e. jus auxilii ferendi. In πᾶσι Schol. intell. σύν· haud probandum; nam neque ita omittitur σὺν, nec vero sensum crediderit, *cum omnibus scriptum* jus mutandi; πᾶσιν est, *pro omnibus*, in usum omnium, quod pateret omnibus. Bauer.

Ὥρμηντο πρὸς τοὺς Ἀργείους] Hæc conjunxit Portus in versione, ac deinde supplementum addidit, ut et ipsi singuli societatem *cum illis* facerent. Sed ordo verborum est, ὥρμηντο καὶ αὐτοὶ ἕκαστοι ποιεῖσθαι ξυμμαχίαν πρὸς τοὺς Ἀργείους. Ὁρμάομαι cum Infinitivo est apud Thucydidem III. 45. 92. et apud omnes alios. Vid. Thom. Magistr. in βούλομαι. Et ξυμμαχίαν ποιεῖσθαι πρός τινα Thucyd. sæpissime. Vid. supr. Cap. 22. et 27. Duck.

Τοῦ παντὸς] Scil. πράγματος. Schol. expl. δεινοῦ, sed addit, ἤγουν ᾐτιῶντο· quod, nescio, quid sibi velit; utrum, παντὸς pendere ab ᾐτιῶντο; at quid faceret accusativo, ἐσήγησιν; an ἤγουν sit pro δηλονότι; sed præmitti solet ἤγουν· ac si sit, ἤγουν, ᾐτιῶντο τοῦ παντός· sic quoque perperam junxerit παντὸς verbo ᾐτιῶντο. Obs. et, 1) ἐν ἄλλοις antea esse pro διὰ τἄλλα, qs. per Ebraismum; 2) εἰ ante Ἀργείοις esse pro ὅτι, non tamen sine conditione rei incertæ, nondum liquido factæ, etiam nunc avertendæ, quasi nondum satis credendæ; veluti, cum verbo θαυμάζειν subjicitur εἰ. Bauer.

ἂν τὸ πλῆθος τῶν ξυμμάχων ψηφίσηται, ἢν μή τι θεῶν ἢ ἡρώων κώλυμα ᾖ. Κορίνθιοι δὲ, παρόντων σφίσι τῶν ξυμμάχων, ὅσοι οὐδ' αὐτοὶ ἐδέξαντο τὰς σπονδὰς (παρεκάλεσαν δὲ αὐτοὺς αὐτοὶ πρότερον,) ἀντέλεγον τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἃ μὲν ἠδικοῦντο, οὐ δηλοῦντες ἄντικρυς, ὅτι οὔτε Σόλειον σφίσιν ἀπέλαβον παρ' Ἀθηναίων, οὔτε Ἀνακτόριον, εἴτε τι ἄλλο ἐνόμιζον ἐλασσοῦσθαι· πρόσχημα δὲ ποιούμενοι, τοὺς ἐπὶ Θρᾴκης μὴ προδώσειν. ὀμόσαι γὰρ αὐτοῖς ὅρκους ἰδίᾳ τε, ὅτε μετὰ Ποτιδαιατῶν τοπρῶτον ἀφίσταντο, καὶ ἄλλους ὕστερον. οὔκουν παραβαίνειν τοὺς τῶν ξυμμάχων ὅρκους ἔφασαν, οὐκ εἰσιόντες ἐς τὰς τῶν Ἀθηναίων σπονδάς. θεῶν γὰρ πίστεις ὀμόσαντες, ἐκείνοις οὐκ ἂν εὐορκεῖν προδιδόντες αὐτούς. εἰρῆσθαι δ' ὅτι, ἢν μὴ θεῶν ἢ ἡρώων κώλυμα ᾖ· φαίνεσθαι οὖν σφίσι κώλυμα θεῖον τοῦτο. καὶ περὶ μὲν τῶν παλαιῶν ὅρκων τοσαῦτα εἶπον. περὶ δὲ τῆς Ἀργείων ξυμμαχίας, μετὰ τῶν φίλων βουλευσάμενοι, ποιήσειν, ὅ, τι ἂν δίκαιον ᾖ. καὶ οἱ μὲν Λακεδαιμονίων πρέσβεις ἀνεχώρησαν ἐπ' οἴκου. ἔτυχον δὲ παρόντες ἐν Κορίνθῳ καὶ Ἀργείων πρέσβεις, οἳ ἐκέλευον Κορινθίους ἰέναι ἐς τὴν ξυμμαχίαν, καὶ μὴ μέλλειν. οἱ δὲ ἐς τὸν ὕστερον ξύλλογον αὐτοῖς τὸν παρὰ σφίσι προεῖπον ἥκειν.

Ἤν μή τι θεῶν] Hæc verba in omnibus fœderibus subintelligi debent; non enim diserte continentur in superiore formula: vel eam minus integram Auctor exhibuit. paulo infra tamen eadem se legisse aiunt Corinthii. Hanc formulam neglexit Brissonius. Wass.

Παρεκάλ. δὲ αὐτ. πρ.] Δὲ hic est γάρ· caussam enim notat et explicat, cur supra dixerit παρόντων τ. ξυμμάχων. Activum autem παρεκάλεσαν, pæne pro Medio positum videatur; quippe et ad *sese* vocaverant, et in *sua ipsorum*, qui vocassent, caussa. Paullo aliter I. 68. init. παρεκαλέσατε· ibi enim in *aliena* caussa coëgerant Lacedæmonii socios, quæ ipsis quidem videtur. Baver.

Παραβαίνειν τ. — ὅρκ.] Aut pro præterito positum παραβαίνειν, aut pro Futuro. Baver.

Εἰσιόντ. ἐς τ.—σπονδὰς] Ita et paullo post, ἰέναι ἐς τὴν ξυμμαχίαν. Ductum videtur a ritu, quo et ad aras accederent, ubi hostiæ fœderi sanciundo essent cæsæ, et per dissectas interdum partes transirent: (Liv. 40. 6. et si non de fœdere ibi sermo, de sacrificio tamen.) Hinc et in sacris litteris frequens vox, עבר, בוא; transeundi, veniendi, בברית, in fœdus Dei. Deuter. 29. 11. cf. Genes. 15. 10. 17. 18. Idem.

Ὀμόσαντες, ἐκείνοις οὐκ ἂν εὐορκεῖν] Ita hæc vulgo distinguuntur. Sed distinctio potius post ἐκείνοις videtur ponenda. Paullo ante, ὀμόσαι γὰρ αὐτοῖς ὅρκους. Et infra Cap. 38. ὀμόσαι ὅρκους ἀλλήλοις. Sic quoque accepit Valla, et rectius vertit, quam Portus. Duck.

Ἐκείν. οὐκ ἂν εὐορκ. προδ.] Dupliciter institui potest ordo verborum: aut sic: οὐκ ἂν εὐορκ. ἐκείνοις, nempe θεοῖς, ἥρωσι, vel, ἐς τοὺς θεοὺς καὶ ἥρωας, προδιδ. αὐτ. Aut sic: οὐκ ἂν εὐορκεῖν προδιδόντες αὐτοὺς ἐκείνοις, nempe Ἀθηναίοις. Sane εὐορκεῖν casu jungi non solet; sed et προδιδόναι simpliciter sæpe ponitur; hoc tamen malim. Baver.

Εἰρῆσθαι δ' ὅτι ἢν μὴ] Ὅτι hic abundare, ut Cap. 10. λέγει — ὅτι οἱ ἄνδρες ἡμᾶς οὐ μένουσι, et sæpe alibi, putat Stephanus. Append. ad Script. de Dialect. p. 75. Duck.

Εἰρῆσθαι ὅτι] Τὸ ὅτι non abundat, sed servit brevitati; ὅτι, sc. εἰσίασιν ἐς αὐτὰς sc. σπονδάς. ἢν. μ. θ. vid. Abr. pag. 517. Gottl.

λα΄. 31. Ἦλθε δὲ καὶ Ἠλείων πρεσβεία εὐθὺς, καὶ ἐποιήσαντο πρὸς Κορινθίους ξυμμαχίαν πρῶτον. ἔπειτα ἐκεῖθεν ἐς Ἄργος ἐλθόντες, καθάπερ προείρητο, Ἀργείων ξύμμαχοι ἐγένοντο. διαφερόμενοι γὰρ ἐτύγχανον τοῖς Λακεδαιμονίοις περὶ Λεπρέου. πολέμου γὰρ γενομένου ποτὲ πρὸς Ἀρκάδων τινὰς Λεπρεάταις, καὶ Ἠλείων παρακληθέντων ὑπὸ Λεπρεατῶν ἐς ξυμμαχίαν ἐπὶ τῇ ἡμισείᾳ τῆς γῆς, καὶ λυσάντων τὸν πόλεμον, Ἠλεῖοι τὴν γῆν νεμομένοις αὐτοῖς τοῖς Λεπρεάταις τάλαντον ἔταξαν Διῒ τῷ Ὀλυμπίῳ ἀποφέρειν. καὶ μέχρι τοῦ Ἀττικοῦ πολέμου ἀπέφερον· ἔπειτα, παυσαμένων, διὰ πρόφασιν τοῦ πολέμου, οἱ Ἠλεῖοι ἐπηνάγκαζον· οἱ δ' ἐτράποντο πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. καὶ δίκης Λακεδαιμονίοις ἐπιτραπείσης, ὑποτοπήσαντες οἱ Ἠλεῖοι μὴ ἴσον ἕξειν, ἀνέντες τὴν ἐπιτροπὴν, Λεπρεατῶν τὴν γῆν ἔτεμον. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι οὐδὲν ἧσσον

Λεπρέου] Clar. et Reg. Λεπρίου, et hic paullo post Λεπριάταις. Usitatior scriptura est Λέπρεον. Sed Λέπριον etiam est in Callimacho Hymn. in Jov. v. 39. ex eoque in Scholiaste Aristoph. Acharnens. v. 724. et ex hoc in Suida v. ἀγορανομίας. Item in Ptolemæo pag. 90. et Strabone VIII. 342. nisi tamen ibi error operarum typographicarum est: nam alibi semper in eo est Λέπρεον et Λεπρεάται. Suidas h. v. habet Λέπραιον, vitiose, opinor, nec credo usquam alibi eam scripturam inveniri. Plinius Leprion et Lepreon diversas urbes facit. Illud IV. H. N. 5. in Elide ponit; hoc Cap. seq. in Arcadia, et quidem, quasi distinguendi causa, scribens *Lepreon Arcadiæ.* Videtur duas ex una urbes fecisse. Nam Pausanias, Strabo, et alii non nisi unum Lepreon Triphyliæ, quæ regio Elidis erat, memorant. Verum Lepreatas deinde inter Arcadas connumeratos fuisse tradit Pausanias V. 5. Sylburgius ibi in Callimacho legit Λέπρειον. Sed non scio, quid sit, quod dicit, apud Suidam in uno loco Aristophanis esse Λέπρεον per ε, in duobus aliis Λέπρειον per ει. Nam apud Suidam in iis, quæ dixi, locis non Λέπρειον, sed Λέπριον, Λέπραιον, et Λέπρεον legitur. Plura de Lepreo Clar. Wasse infra ad Cap. 34. DUCK.

Λέπρειον] De scriptura h. voc. v. Ern. ad Call. p. 17. GOTTL.

Λυσάντων] In Cass. manu recenti inter versus scribitur ἤγουν καταλυσάντων. Unde adparet, scripturam, quæ in Marg. et Cam. est, ex interpretatione esse. DUCK.

Διῒ τῷ Ὀλυμπίῳ] Recte τῷ Διῒ τῷ Ὀλ. et sic Thom. Mag. in ἀποφέρεσθαι, quomodo p. 53. Τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθέως. Vid. et p. 39. 59. et 127. Thom. Mag. τάλαντον legit. forte rescribendum τάλαντα ν´ τῷ Δ. Tale mendum Alexandrini Clementis codices inquinat Strom. I. 141. Ἀσαμὰν pro Ἀσὰ μά. WASS. Thomas l. d. ἀποφέρειν καὶ ἀποφορὰ τὰ παρὰ τῶν ἡττόνων τοῖς μείζοσι παρεχόμενα χρηστά. Θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ, τάλαντον—Vid. Valesium ad Notas Maussaci in Harpocration. v. ἀποφορά. Pro χρηστὰ Ammonius melius, quam Thomas, χρήματα. DUCK.

Ἀνέντες τὴν ἐπ.] Omisso articulo citat Etymologus, et exponit ἐπιτρέπειν. D. Halic. Antiq. V. 11. σωφρονέστερον ἡγοῦνται καὶ διὰ κενῆς φοβηθέντας αὐτὴν φυλάξασθαι μᾶλλον ἢ ΚΑΤΑΦΡΟΝΗ΄ΣΕΙ ΕΠΙΤΡΕ΄ΨΑΝΤΑΣ ἀνατραπῆναι. Demosth. Apatur. εἰς ἐπιτροπὴν ἔρχονται. laxe utitur Hippocrates. Vid. Harpocrat. et Mac. II. XIII. 14. WASS. Ἐπιτρέπειν solum, ἐπιτρέπειν τὴν δίκην, δίαιταν, et ἐπιτροπὴ propria sunt de hac re verba. Thucyd. IV. 83. ἕτοιμος ὢν Βρασίδᾳ μέσῳ δικαστῇ ἐπιτρέπειν. Vid. Scholiast. ad I. 28. Harpocration. in ἐπιτροπὴ et Budæum in Commentar. Ling. Gr. pag. 150. Sed pro ἀνεῖναι τὴν ἐπιτροπὴν Demosthenes apud Budæum dicit ἀφεῖναι. DUCK.

Ἀνέντες τ. ἐπιτρ.] i. e. neglecto, sublato compromisso, mutato et factis retractato, seposito. *Arbitrio* vertit Int.; malim, *compromisso.* nam *arbitrium* est sententiam laturi et interposituri; at hic de parte altera compromittentium agitur. ἀνεῖναι est, tollere, amovere, non retinere; ut Eph. 6. 9. ἀνιέντες τὴν ἀπειλὴν, remotis, suppressis minis, abjecta violentia. BAVER.

ἐδίκασαν, αὐτονόμους εἶναι Λεπρεάτας, καὶ ἀδικεῖν Ἠλείους· καὶ, ὡς οὐκ ἐμμεινάντων τῇ ἐπιτροπῇ, φρουρὰν ὁπλιτῶν ἐσέπεμψαν ἐς Λέπρεον. οἱ δὲ Ἠλεῖοι, νομίζοντες, πόλιν σφῶν ἀφεστηκυῖαν δέξασθαι τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ τὴν ξυνθήκην προφέροντες, ἐν ᾗ εἴρητο, ἃ ἔχοντες ἐς τὸν Αττικὸν πόλεμον καθίσταντό τινες, ταῦτα ἔχοντας καὶ ἐξελθεῖν, ὡς οὐκ ἴσον ἔχοντες, ἀφίστανται πρὸς τοὺς Αργείους. καὶ τὴν ξυμμαχίαν, ὥσπερ προείρητο, [καὶ] οὗτοι ἐποιήσαντο. ἐγένοντο δὲ [καὶ] οἱ Κορίνθιοι εὐθὺς μετ᾽ ἐκείνους, καὶ οἱ ἐπὶ Θρᾴκης Χαλκιδεῖς, Αργείων ξύμμαχοι. Βοιωτοὶ δὲ καὶ Μεγαρεῖς, τὸ αὐτὸ λέγοντες, ἡσύχαζον, περιορώμενοι ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ νομίζοντες, σφίσι τὴν Αργείων δημοκρατίαν αὐτοῖς, ὀλιγαρχουμένοις, ἧσσον ξύμφορον εἶναι τῆς Λακεδαιμονίων πολιτείας.

λβ΄. 32. Περὶ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τοῦ θέρους τούτου, Σκιωναίους μὲν Αθηναῖοι ἐκπολιορκήσαντες, ἀπέκτειναν τοὺς ἡβῶντας, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἠνδραπόδισαν· καὶ τὴν γῆν Πλαταιεῦσιν ἔδοσαν νέμεσθαι. Δηλίους δὲ κατήγαγον πάλιν ἐς Δῆλον, ἐνθυμούμενοι τάς τε ἐν ταῖς μάχαις ξυμφορὰς, καὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς θεοῦ χρήσαντος. καὶ Φωκῆς καὶ Λοκροὶ ἤρξαντο πολεμεῖν. καὶ Κορίνθιοι καὶ Αργεῖοι, ἤδη ξύμμαχοι ὄντες, ἔρχονται ἐς Τέγεαν, ἀποστήσοντες Λακεδαιμονίων, ὁρῶντες μέγα μέρος ὂν, καὶ, εἰ σφίσι προσγένοιτο, νομίζοντες ἅπασαν ἂν ἔχειν Πελοπόννησον. ὡς δὲ οὐδὲν ἂν ἔφασαν ἐναντιωθῆναι οἱ Τεγεᾶται Λακεδαιμονίοις, οἱ Κορίνθιοι, μέχρι τούτου προθύμως πράσσοντες, ἀνεῖσαν τῆς φιλονεικίας, καὶ ὠῤῥώδησαν, μὴ

Ἐσέπεμψαν] Gr. corrupte ἔπεμψαν. W.

Περὶ δὲ τοὺς αὐτοὺς] Dionys. Halic. Tom. II. p. 143. Περὶ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τούτους Σικυωνείους Ἀθην. sed corrupte. Idem.

Πλαταιεῦσιν] Vid. Isocratem Paneg. p. 92. Idem.

Ἐνθυμούμενοι] Pollux II. 231. tamquam e Thucydide citat, ἐνθυμιζόμενοι τὰς ἐκ τῇ μάχῃ συμφοράς. Vide ibi Jungermannum. Duck.

Ἐνθυμούμ. τάς τε ξυμφ. rel.] Loco movit Noster partitivam τε, referendam ad ἐνθυμούμενοι· neque enim subjicitur, quid *aliud* ἐνεθυμοῦντο, sed aliam structuram orditur: καὶ τοῦ θεοῦ χρήσαντος. Debebat ergo: ἐνθυμούμενοί τε (quasi sit, διά τε τὸ ἐνθυμηθῆναι,) τὰς ξυμφ. καὶ τοῦ θ. χρήσ. i. e. ὅτι ἔχρησεν ὁ θεός· fecere, ut Delum frequentarent, duplici de caussa: tum, quod memores essent incommodorum, ut Deo neglecto ipsis oblatorum, tum, quod Apol o jussisset. Aut, more suo, variavit Thuc. structuram verbi ἐνθυμεῖσθαι, quod, de præterito utique, etiam Genit. jungatur: ut 1. 42. init. ὧν ἐνθυμηθέντες. Baver.

Μέχρι τούτου—πράσσοντες] Possit esse Præterito, πράξαντες· cum hactenus promti rem egissent. Sed, quia μέχρι τούτου hic non tam præterita notet, quam finem modumque, non temporis, sed rei agendæ, ponit, intra quem cohibuerint suam actionem, reddatur sane præsenti notio sua: cum ad eum finem urgerent caussam illam, non ultro tendentes, nil aliud ambientes. Baver.

οὐδεὶς σφίσιν ἔτι τῶν ἄλλων προσχωρῇ. ὅμως δὲ ἐλθόντες ἐς τοὺς Βοιωτοὺς, ἐδέοντο, σφῶν τε καὶ Ἀργείων γίγνεσθαι ξυμμάχους, καὶ τἄλλα κοινῇ πράσσειν· τάς τε δεχημέρους ἐπισπονδὰς, αἳ ἦσαν Ἀθηναίοις καὶ Βοιωτοῖς πρὸς ἀλλήλους οὐ πολλῷ ὕστερον γενόμεναι τούτων τῶν πεντηκονταετίδων σπονδῶν, ἐκέλευον οἱ Κορίνθιοι τοὺς Βοιωτοὺς ἀκολουθήσαντας Ἀθήναζε, καὶ σφίσι ποιῆσαι, ὥσπερ Βοιωτοὶ εἶχον· μὴ δεχομένων δὲ Ἀθηναίων, ἀπειπεῖν τὴν ἐκεχειρίαν, καὶ τολοιπὸν μὴ σπένδεσθαι ἄνευ αὐτῶν. Βοιωτοὶ δὲ, δεομένων τῶν Κορινθίων, περὶ μὲν τῆς Ἀργείων ξυμμαχίας ἐπισχεῖν αὐτοὺς ἐκέλευον· ἐλθόντες δὲ Ἀθήναζε μετὰ Κορινθίων, οὐχ εὕροντο τὰς δεχημέρους σπονδάς· ἀλλ' ἀπεκρίναντο οἱ Ἀθηναῖοι, Κορινθίοις εἶναι σπονδὰς, εἴπερ Λακεδαιμονίων εἰσὶ ξύμμαχοι. Βοιωτοὶ μὲν οὖν οὐδὲν μᾶλλον ἀπεῖπον τὰς δεχημέρους, ἀξιούντων καὶ αἰτιωμένων Κορινθίων ξυνθέσθαι σφίσι. Κορινθίοις δὲ ἀνακωχὴ ἄσπονδος ἦν πρὸς Ἀθηναίους.

λγ΄. 33. Λακεδαιμόνιοι δὲ τοῦ αὐτοῦ θέρους πανδημεὶ ἐστράτευσαν, Πλειστοάνακτος τοῦ Παυσανίου Λακεδαιμονίων βασιλέως ἡγουμένου, τῆς Ἀρκαδίας ἐς Παῤῥασίους, Μαντινέων ὑπηκόους ὄντας, κατὰ στάσιν ἐπικαλεσαμένων σφᾶς, ἅμα δὲ καὶ τὸ ἐν Κυψέλοις τεῖχος ἀναιρήσοντες, ἢν δύνωνται, ὃ ἐτείχισαν Μαντινῆς, καὶ αὐτοὶ ἐφρούρουν, ἐν τῇ Παῤῥασικῇ κείμενον, ἐπὶ τῇ Σκιρίτιδι τῆς Λακωνικῆς. καὶ οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι τὴν γῆν τῶν Παῤῥασίων ἐδῄουν· οἱ δὲ Μαντινῆς, τὴν πόλιν Ἀργείοις φύλαξι παραδόντες, αὐτοὶ τὴν ξυμμαχίαν ἐφρούρουν. ἀδύνατοι δ' ὄντες διασῶσαι τό, τε ἐν Κυψέλοις τεῖχος καὶ τὰς ἐν Παῤῥα-

Σφ. ποιῆσαι] Efficere, curare, perficere, obtinere, ut et ipsis daretur. Ita explices Joh. 14. 13. 14. ubi Christus ait: quodcunque vos rogaritis Patrem, ἐγὼ ποιήσω, ego perficiam, vobis obtinebo mea precatione. Etsi ibi, ut de Christo Deo, simpliciter esse possit: ipse faciam, vobis tribuam; coll. Joh. 5. 17. 19. 10. 30. BAVER.

Ἀξ. καὶ αἰτ. Κορ. rel.] Trajecta verba sic intellige: ἀξιούντ. Κορινθ. cum, (utut) Corinthii illud exigerent, καὶ αἰτιωμ. et objicerent Bœotis, ξυνθέσθαι σφίσι, quod ita pacti essent illis, nec tamen efficerent. Nam Infin. ξυνθέσθαι refertur tantum ad αἰτιωμένων, non ad ἀξιούντων. BAVER.

Τῆς Ἀρκαδίας ἐς Παῤῥασ.] i. e: ἐς Ἀρκαδίαν, καὶ ἐνταῦθα ἐς Παῤῥασίους· vel transposite; ἐς Παῤῥασ. (μέρος) τῆς Ἀρκαδ. Illud præstat: quia præcipua res et universa præmittitur, Arcadiam eos invasisse, ibique Parrhasios. Male omissum erat comma in Ducker. Ed. post ἡγουμένου· quasi ab eo penderet τῆς Ἀρκαδίας. Recte tamen vertit Lat. BAVER.

Κυψέλοις] Ita Mss. rectus Κύψελα Steph. Vid. Nos in Addendis. WASS.

Σκιρίτιδι] Vide omnino Holstenium ad Stephan. IDEM.

Τὴν ξυμμαχίαν ἐφρ.] i. e. terram reliquam sociorum; quasi pro ξυμμαχικήν· nam pro ξυμμάχους hic dictum, vix probaverim, ob verbum φρουρεῖν. BAVER.

σίοις πόλεις, ἀπῆλθον. Λακεδαιμόνιοι δὲ, τούς τε Παῤῥασίους αὐτονόμους ποιήσαντες, καὶ τὸ τεῖχος καθελόντες, ἀνεχώρησαν ἐπ' οἴκου.

λδʹ. 34. Καὶ τοῦ αὐτοῦ θέρους, ἤδη ἡκόντων αὐτοῖς τῶν ἀπὸ Θράκης μετὰ Βρασίδου ἐξελθόντων στρατιωτῶν, οὓς ὁ Κλεαρίδας μετὰ τὰς σπονδὰς ἐκόμισεν, οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐψηφίσαντο, τοὺς μὲν μετὰ Βρασίδου Εἵλωτας μαχεσαμένους ἐλευθέρους εἶναι, καὶ οἰκεῖν, ὅπου ἂν βούλωνται. καὶ ὕστερον οὐ πολλῷ αὐτοὺς μετὰ τῶν Νεοδαμώδων ἐς Λέπρεον κατέστησαν, κείμενον ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς καὶ τῆς Ἠλείας, ὄντες ἤδη διάφοροι Ἠλείοις. τοὺς δ' ἐκ τῆς νήσου ληφθέντας σφῶν, καὶ τὰ ὅπλα παραδόντας, δείσαντες, μή τι, διὰ τὴν ξυμφορὰν νομίσαντες ἐλασσωθήσεσθαι, καὶ ὄντες ἐπίτιμοι, νεωτερίσωσιν, ἤδη καὶ ἀρχάς τινας ἔχοντας, ἀτίμους ἐποίησαν· ἀτιμίαν δὲ τοιάνδε, ὥστε μήτε ἄρχειν, μήτε πριαμένους τὶ, ἢ πωλοῦντας, κυρίους εἶναι. ὕστερον δὲ αὖθις χρόνῳ ἐπίτιμοι ἐγένοντο.

Τοὺς μετὰ Βρ. Εἵλ. μαχεσ.] i. e. τοὺς Εἵλ. τοὺς μαχεσ. μ. Βρ. more Nostri. Baver.

Νεοδαμώδων] Lege, Νεοδαμωδῶν. Omnia quippe in ης exeuntia Genitivum Plur. habent in ῶν perispomenon. Baver.

Λέπρεον] Supra p. 309. Cl. Λεπρέου. Lepreon in ea parte Eleæ, quæ Polybio IV. 77. Tryphalla, ubi multa situs ignoti oppida memorantur. Scylax, Ptolemæus ad Mare posuere. Idem fecit et Dicæarchus, eoque nomine a Cicerone reprehenditur Epist. ad Attic. II. 6. Strabo XL. stadia a mari abfuisse tradit. Membliaris et Minyæ opp. condiderunt Λέπρεον, Magistum, Thrixas, Pyrgium, Epium, Nudium; quorum pleraque nostra, inquit Herodotus IV. 148. memoria deleverunt Elei. Confer Xenoph. 491. Plin. V. 6. Zenodotus, ἐν βʹ. Ἐπιτομῶν, Καυκώνου φησὶ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀστυδαμείας τῆς Φορβάντος γενέσθαι τὸν Λεπρέα, ὃν τὸν Ἡρακλέα κελεῦσαι δεθῆναι, ὅτε Αὐγέαν τὸν μισθὸν ἀπῄτει. Noster Λεπρέου, Λέπρεον, Λεπρεᾶται. Λέπρεον Herodot. Scylax, Strabo, Polybius, Laërtius, Ptolemæus, Hephæstion, et Ptolem. Geog. Heros item Λεπρέας, apud Xenodotum aliosque. Plinius Lepreon. Schol. autem Aristoph. Acharn. Λεπρίον cum Cl. scribit, perperam. Est quidem Lepria insula inter Asiam Lesbumque, de qua Plinius V. §. 38. Sed et Callimachus H. Jov. ἀλλὰ τὸ χεῦμα Κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε. τὸ μέν ποθι πουλὺ κατ' αὐτὸ Καυκώνων πτολίεθρον, ὃ Λέπριον πεφάτισται, Συμφέρεται νηρῆϊ. Ubi Schol. ὄρος Ἀρκάδων ὁ Καύκων, et Λέπριον (sed ἀπὸ Λεπρέου) agnoscit. Scribe Λέπρειον πεφάτισται, vel etiam Λεπραῖον, quomodo Suidas diserte laudat v. ἀγορανομίας. Idem alibi Λεπραῖον τῆς Τριφυλίας πόλις. Cum ει Diphthongo scriptum antiquitus fuisse affirmat Tzetzes Chil. V. 682. Ibi Codex noster ἀπὸ τοῦ πέτρας δὲ καὶ Πραξιθέας, et pro ἀγνοουμένου, ἀγνοουμένης. lege ἀγνοουμένης λέξεως. Idem tradit Schol. Aristoph. Ορν. 149. Denique τὸ Λέπρεον Strabo et Epit. Polybius, Tzetzes. ὁ Λέπρεος vero Aristoph. Pausanias. Corrupte apud Xenoph. Hellen. III. p. 491. Λεπρῖνοι et Λαιπρεᾶται. Vid. Hesychium in Λέπρεοι. Wass.

Τοὺς ἐκ τ. νήσ. ληφθ.] Aut brevius dictum, more Nostri, pro, τοὺς ἐν τῇ νήσῳ ληφθέντας, καὶ ἀνακομισθέντας, captos *in* insula et *inde* reduces: aut ληφθέντας sit pro ἀναληφθ. receptos, redditos ipsis. Baver.

Ὄντες ἐπίτιμοι] Laudat Thomas Mag. in ἐπίτιμος, et exponit, ἐπὶ τιμῆς, καὶ ἀξιώματος ὄντες. Suidas, ἐπίτιμον, πλούσιον, ἢ τὸν μὴ ἄτιμον. Et Auctor Etymolog. M. Ἐπίτιμον, πλούσιον, ἢ τὸν μὴ ἄτιμον κατὰ νόμους, ἀλλ' ἔχοντα ἐξουσίαν καὶ δημηγορῆσαι καὶ δικάσασθαι. Locus Luciani ab utroque adlatus est in Toxari pag. 50. Duck.

Μήτε πριαμένους τι, ἢ πωλοῦντας κυρίους εἶναι] Non adparet ratio, cur Portus abierit sententia, quam expresserat Valla, et recte sequutus est Acacius, *neque iis emendi vendendive jus esset*. Et ne quidem satis intelligi potest illa interpretatio, ut nullam potestatem haberent earum rerum — *quas vendidis-*

λε'. 35. Τοῦ δ' αὐτοῦ θέρους καὶ Θύσσον τὴν ἐν τῇ Ἄθῳ Δικτιδιῆς εἷλον, Ἀθηναίων οὖσαν ξύμμαχον. καὶ τὸ θέρος τοῦτο πᾶν ἐπιμιξίαι μὲν ἦσαν τοῖς Ἀθηναίοις καὶ Πελοποννησίοις· ὑπώπτευον δὲ ἀλλήλους εὐθὺς μετὰ τὰς σπονδὰς οἵ τε Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι, κατὰ τὴν τῶν χωρίων ἀλλήλοις οὐκ ἀπόδοσιν. τὴν γὰρ Ἀμφίπολιν, πρότεροι λαχόντες οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀποδιδόναι, καὶ τὰ ἄλλα, οὐκ ἀποδεδώκεσαν· οὐδὲ τοὺς ἐπὶ Θρᾴκης παρεῖχον ξυμμάχους τὰς σπονδὰς δεχομένους, οὐδὲ Βοιωτοὺς, οὐδὲ Κορινθίους, λέγοντες ἀεὶ, ὡς μετ' Ἀθηναίων τούτους, ἢν μὴ θέλωσι, κοινῇ ἀναγκάσωσι. χρόνους τε προὔθεντο ἄνευ ξυγγραφῆς, ἐν οἷς χρῆν τοὺς μὴ ἐσιόντας, ἀμφοτέροις πολεμίους εἶναι. τούτων οὖν ὁρῶντες οἱ Ἀθηναῖοι οὐδὲν ἔργῳ γιγνόμενον, ὑπώπτευον τοὺς Λακεδαιμονίους μηδὲν δίκαιον διανοεῖσθαι. ὥστε οὔτε Πύλον ἀπαιτούντων αὐτῶν ἀπεδίδοσαν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐκ τῆς νήσου δεσμώτας μετεμέλοντο ἀποδεδωκότες· τά τε ἄλλα χωρία εἶχον, μένοντες, ἕως σφίσι κἀκεῖνοι ποιήσειαν τὰ εἰρημένα. Λακεδαιμόνιοι δὲ τὰ μὲν δυνατὰ ἔφασαν πεποιηκέναι· τοὺς γὰρ παρὰ σφίσι δεσμώτας ὄντας Ἀθηναίων ἀποδοῦναι, καὶ τοὺς ἐπὶ Θρᾴκης στρατιώτας ἀπαγαγεῖν, καὶ εἴτου ἄλλου ἐγκρατεῖς ἦσαν· Ἀμφιπόλεως δὲ οὐκ ἔφασαν κρατεῖν, ὥστε παραδοῦναι. Βοιωτοὺς δὲ πειράσεσθαι καὶ Κορινθίους ἐς τὰς σπονδὰς ἐσαγαγεῖν, καὶ Πάνακτον ἀπολαβεῖν, καὶ Ἀθηναίων ὅσοι ἦσαν ἐν Βοιωτοῖς αἰχμάλωτοι, κομιεῖν. Πύλον μέντοι ἠξίουν σφίσιν ἀποδοῦναι. εἰ δὲ μὴ, Μεσσηνίους τε καὶ τοὺς Εἵλωτας ἐξαγαγεῖν, ὥσπερ καὶ αὐτοὶ τοὺς ἀπὸ Θρᾴκης· Ἀθηναίους δὲ φρουρεῖν τὸ χωρίον αὐτοὺς, εἰ βούλονται. πολλάκις δὲ καὶ πολλῶν λόγων γενομένων ἐν τῷ θέρει τούτῳ, ἔπεισαν τοὺς Ἀθηναίους, ὥστε ἐξαγαγεῖν ἐκ Πύλου Μεσσηνίους, καὶ τοὺς ἄλλους Εἵλωτάς τε, καὶ ὅσοι ηὐτομολήκεσαν ἐκ τῆς Λακωνικῆς· καὶ κατῴκισαν αὐτοὺς

sent. Participia πριαμένους et πωλοῦντας ponuntur pro Infinitivis, ut mille locis apud Scriptores Atticos: quem usum Participiorum Budæus et alii dudum observarunt. Duck.

Πριαμένους] Etiam versionem Porti taxat, et, cur falso mutarit, docet Abr. 519. G.

Χρόνῳ] Hoc deest Gr. At rectius alibi. Vid. I. 8. et VI. 3. Wass. Sic III. 85. IV. 81. V. 5. Duck.

Θύσσον] Ar. Gr. Θᾶσσον Gr. ex emend. male. Vid. Thucyd. IV. 109. Θύσσαν legit Epit. Strab. 331. Herodotus vero Θύσσον, Plinius *Thyssum* legunt. Δικτιδιῆς, vix alibi inveniuntur. Iterum hujus gentis mentio V. 82. Wass.

Εἰ δὲ μὴ, rel.] Quædam emendat Reisk. Gottl.

ἐν Κρανίοις τῆς Κεφαλληνίας. τὸ μὲν οὖν θέρος τοῦτο ἡσυχία ἦν καὶ ἔφοδοι παρ' ἀλλήλους.

λστʹ. 36. Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου χειμῶνος (ἔτυχον γὰρ Ἔφοροι ἕτεροι, καὶ οὐκ ἐφ' ὧν αἱ σπονδαὶ ἐγένοντο, ἄρχοντες ἤδη, καί τινες αὐτῶν καὶ ἐναντίοι σπονδαῖς) ἐλθουσῶν πρεσβειῶν ἀπὸ τῆς ξυμμαχίδος, καὶ παρόντων Ἀθηναίων καὶ Βοιωτῶν καὶ Κορινθίων, καὶ πολλὰ ἐν ἀλλήλοις εἰπόντων, καὶ οὐδὲν ξυμβάντων, ὡς ἀπῄεσαν ἐπ' οἴκου, τοῖς Βοιωτοῖς καὶ Κορινθίοις Κλεόβουλος καὶ Ξενάρης, οὗτοι, οἵπερ τῶν Ἐφόρων ἐβούλοντο μάλιστα διαλῦσαι τὰς σπονδὰς, λόγους ποιοῦνται ἰδίους, παραινοῦντες ὅτι μάλιστα ταὐτά τε γιγνώσκειν, καὶ πειρᾶσθαι Βοιωτοὺς, Ἀργείων γενομένους πρῶτον αὐτοὺς ξυμμάχους, αὖθις μετὰ Βοιωτῶν, Ἀργείους Λακεδαιμονίοις ποιῆσαι ξυμμάχους· οὕτω γὰρ ἥκιστα ἀναγκασθῆναι Βοιωτοὺς ἐς τὰς Ἀττικὰς σπονδὰς ἐσελθεῖν· ἑλέσθαι γὰρ Λακεδαιμονίους, πρὸ τῆς Ἀθηναίων ἔχθρας, καὶ διαλύσεως τῶν σπονδῶν, Ἀργείους σφίσι φίλους καὶ ξυμμάχους γενέσθαι. τὸ γὰρ Ἄργος ἀεὶ ἠπίσταντο ἐπιθυμοῦντας τοὺς Λακεδαιμονίους καλῶς σφίσι φίλιον γενέσθαι, ἡγούμενοι τὸν ἔξω Πελοποννήσου πόλεμον ῥᾴω ἂν εἶναι. τὸ μέντοι Πάνακτον, ἐδέοντο Βοιωτοὺς, ὅπως παραδώσουσι Λακεδαιμονίοις· ἵνα, ἀντ' αὐτοῦ Πύλον, ἢν δύνωνται, ἀπολαβόντες, ῥᾷον καθιστῶνται Ἀθηναίοις ἐς πόλεμον.

Ἔτυχον γὰρ Ἔφ.] Ex hoc loco elicitur tempus anni, quo Ephori magistratum inibant, nempe æstate inclinante, vel autumno incipiente. *Palm.* in Exercitationib. pag. 52. Huds. Diem, quo novi Ephori inierint, definit Dodvellus in Annalib. Thucyd. ad Ann. XI. Belli Peloponnes. post diem VIII. Octobris Juliani, et sic in marg. scribi jubet, non post Oct. XII. quod est in marg. editi Thucydidis. Duck.

Οὗτοι, οἵπερ τ. Ἐφόρ.] Debebat: οὗτοι τ. Ἐφόρ. οἵπερ, rel. Baver.

Παραινοῦντες] Eundem de his rebus sensum iis instillare studebant. f. ταυτά. vid. Heilm. p. 680. Gottl.

Ἑλέσθαι—πρὸ] Antequam erupissent inimicitiæ cum Athen. et dissoluta esset pax. —ita Heilm. sed haud dubie non recte p. 680. Gottl.

Ἐπιθυμ. τὸ Ἄργος καλῶς σφ. φίλ. γεν.] Ad verbum ἐπιθυμοῦντας redundat adverb. καλῶς, et inepte illi jungatur. Brevitate dictum Thucydidea, pro tali sensu: νομίζοντας τὸ Ἄργ. καλῶς σφ. φίλ. γεν. καὶ (διὰ τοῦτο) ἐπιθυμοῦντας. Vel: ἐπιθυμοῦντ. τὸ Ἄργ. σφ. φίλ. γεν. ὡς καλῶς (τοῦτο) ἔξον. Baver.

Ἡγούμενοι] Male Schol. enall. statuit pro ἡγουμένους. Recte Portus jungit τῷ Κλεοβ. et Ξενάρης v. 18. reliquis insertis a 21—24. παρενθετικῶς. Gottl.

Ἡγούμενοι] Potest sane referri ad illos auctores Bœotos, reliquis per parenthesin insertis; sed tamen res ipsa magis ad Lacedæmonios rectius referatur, quorum ea maxime et propria cura esset, extra Peloponnesum gerentium bellum; quod minus apte, immo inepte, ad Thebanos revocetur, ut extra Peloponnesum jam constitutos. Quare assentior Sch. pro ἡγουμένους dictum interpretanti. Baver.

Παραδώσουσι] Antea παραδώσωσι. Wass.

Παραδώσουσιν] Male Sch. παραδώσωσιν. Fut. debet sequi post ὅπως. c. 26. ὅπως εἴσομαι. L. VII. 32. ὅπως διαφήσουσι, ubi male διαφήσωσι. Abr. 520. dixit et Ern. ad Xen. Mem. Gottl.

λζʹ. 37. Καὶ οἱ μὲν Βοιωτοὶ καὶ οἱ Κορίνθιοι, ταῦτα ἐπεσταλμένοι ἀπό τε τοῦ Ξενάρους καὶ Κλεοβούλου, καὶ ὅσοι φίλοι ἦσαν αὐτοῖς τῶν Λακεδαιμονίων, ὥστε ἀπαγγεῖλαι ἐπὶ τὰ κοινά, ἑκάτεροι ἀνεχώρουν. Αργείων δὲ δύο ἄνδρες τῆς ἀρχῆς τῆς μεγίστης, ἐπετήρουν ἀπιόντας αὐτοὺς καθ' ὁδόν· καὶ ξυγγενόμενοι ἐς λόγους ἦλθον, εἴπως οἱ Βοιωτοὶ σφίσι ξύμμαχοι γένοιντο, ὥσπερ Κορίνθιοι καὶ Ηλεῖοι καὶ Μαντινῆς. νομίζειν γὰρ ἂν, τούτου προχωρήσαντος, ῥᾳδίως ἤδη καὶ πολεμεῖν καὶ σπένδεσθαι, καὶ πρὸς Λακεδαιμονίους, εἰ βούλοιντο, κοινῷ λόγῳ χρωμένους, καὶ εἴ τινα πρὸς ἄλλον δέοι. τοῖς δὲ τῶν Βοιωτῶν πρέσβεσιν ἀκούουσιν ἤρεσκε. κατὰ τύχην γὰρ ἐδέοντο τούτων, ὧνπερ καὶ οἱ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος αὐτοῖς φίλοι ἐπεστάλκεσαν. καὶ οἱ τῶν Αργείων ἄνδρες, ὡς ᾔσθοντο αὐτοὺς δεχομένους τὸν λόγον, εἰπόντες, ὅτι πρέσβεις πέμψουσιν ἐς Βοιωτοὺς, ἀπῆλθον. ἀφικόμενοι δὲ οἱ Βοιωτοὶ ἀπήγγειλαν τοῖς Βοιωτάρχαις τά τε ἐκ τῆς Λακεδαίμονος, καὶ τὰ ἀπὸ τῶν ξυγγενομένων Αργείων. καὶ οἱ Βοιωτάρχαι ἠρέσκοντό τε, καὶ πολλῷ προθυμότεροι ἦσαν, ὅτι ἀμφοτέρωθεν ξυνεβεβήκει αὐτοῖς, τούς τε φίλους τῶν Λακεδαιμονίων τῶν αὐτῶν δεῖσθαι, καὶ τοὺς Αργείους ἐς τὰ ὅμοια σπεύδειν. καὶ οὐ πολλῷ ὕστερον πρέσβεις παρῆσαν Αργείων, τὰ εἰρημένα προκαλούμενοι. καὶ αὐτοὺς ἀπέπεμψαν

Τὸ Πάνακτ. rel.] Non peccavit Schol substituendo παραδώσωσι, quam non lectionem induxerit pro παραδώσουσι, sed hujus explicationem; hoc peccavit, quod infersit verbum ποιῆσαι. Quid enim sit, ποιῆσαι τὸ Πάν. οὕτω; quod sensu plane careat. Ordo est: ἐδέοντο τοὺς Βοιωτοὺς, (p. τῶν Βοιωτῶν) ὅπως παραδώσ. (i. e. παραδοῦναι) τὸ Πάν. B.

Καὶ οἱ K.] Cl. Gr. Ar. C. articulum προτακτικὸν respuunt. Cap. 35. Οἵ τε Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι. Wass.

Ἐπεσταλμένοι] Sic paullo post de mandatis sine scripto: ἐδέοντο τούτων, ὧνπερ καὶ οἱ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος αὐτοῖς φίλοι ἐπεστάλκεσαν. Vide ad Lib. IV. Cap. 8. Duck.

Οἱ Κορ. ταῦτα ἐπεστ.] Nota constr. ab ellipsi præpos. cujusdam. ut supra οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι φυλακήν. I. 126. v. Abr. p. 520. et Schol. Gottl.

Ἐπεσταλμένοι] Nescio, quam hic Ellipsin comminiscamur cum Gottl. Nam, ut suppleveris, κατὰ, ἐς, tamen relinquatur incommode dictum, ut homo, non res, dicatur ἐπιστέλλεσθαι· ἐπιτρέπεσθαι· ubi nil expedierit præpositio; immo per Hypallagen explicandum: pro, οἷς ἐπέσταλτο· ut Horat. Epist. 1. 5. *hæc ego —— imperor*, p. hæc mihi imperantur. Ita Joseph. Ant. 3. 6. 1. τοῖς ἐγχειρουμένοις, p. οἷς ἐνεχείρουν. Baver.

Τὰ εἰρημένα προκαλούμενοι.] Portus in Commentario interpretatur: *ad ea provocantes, quæ duo illi viri postulaverant: de quibus egerant.* Sententia est: *hortantes ad ea perficienda, de quibus dictum erat:* id est, de societate cum Argivis ineunda. Sæpe ita loquitur Thucydides: II. 72. Ἅπερ καὶ τὸ πρότερον ἤδη προὐκαλεσάμεθα, Et Ὅτι ἀδύνατα σφίσιν εἴη ποιεῖν, ἃ προκαλεῖται. Ibid 73. Ὅτι βούλονται, ἃ προκαλεῖται, Ἀθηναίοις κοινῶσαι πρῶτον. IV. 20. Ὑμᾶς δὲ στερηθῆναι ὧν νῦν προκαλούμεθα. Et Ibid. 22. Οὔτε τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ μετρίοις ποιήσοντας ἃ προὐκαλοῦντο. Aristophanes quoque Equit. v. 792. Τὰς πρεσβείας τ' ἀπελαύνεις Ἐκ τῆς πόλεως ῥαθαπυγίζων, αἳ τὰς σπονδὰς προκαλοῦνται. Hoc Thucydides IV. 19. cum prepositione εἰς dicit: Λακεδαιμόνιοι δὲ ὑμᾶς προκαλοῦνται ἐς σπονδάς: quæ et recte suppleri potest, quum

ἐπαινέσαντες τοὺς λόγους οἱ Βοιωτάρχαι, καὶ πρέσβεις ὑποσχόμενοι ἀποστελεῖν περὶ τῆς ξυμμαχίας ἐς Ἄργος.

λήʹ. 38. Ἐν δὲ τούτῳ ἐδόκει πρῶτον τοῖς Βοιωτάρχαις, καὶ Κορινθίοις, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ τοῖς ἀπὸ Θρᾴκης πρέσβεσιν, ὀμόσαι ὅρκους ἀλλήλοις, ἦ μὴν ἔν τε τῷ παρατυχόντι ἀμύνειν τῷ δεομένῳ, καὶ μὴ πολεμήσειν τῳ, μηδὲ ξυμβήσεσθαι ἄνευ κοινῆς γνώμης· καὶ οὕτως ἤδη τοὺς Βοιωτοὺς καὶ Μεγαρέας (τὸ γὰρ αὐτὸ ἐποίουν,) πρὸς τοὺς Ἀργείους σπένδεσθαι. πρὶν δὲ τοὺς ὅρκους γενέσθαι, οἱ Βοιωτάρχαι ἐκοίνωσαν ταῖς τέσσαρσι βουλαῖς τῶν Βοιωτῶν ταῦτα, αἵπερ ἅπαν τὸ κῦρος ἔχουσι, καὶ παρῄνουν γενέσθαι ὅρκους ταῖς πόλεσιν, ὅσαι βούλονται ἐπ᾽ ὠφελείᾳ σφίσι ξυνομνῦναι. οἱ δ᾽ ἐν ταῖς βουλαῖς τῶν Βοιωτῶν ὄντες οὐ προσδέχονται τὸν λόγον, δεδιότες, μὴ ἐναντία Λακεδαιμονίοις ποιήσωσι, τοῖς ἐκείνων ἀφεστῶσι Κορινθίοις ξυνομνύντες. οὐ γὰρ εἶπον αὐτοῖς οἱ Βοιωτάρχαι τὰ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος, ὅτι τῶν τε Ἐφόρων Κλεόβουλος καὶ Ξενάρης καὶ οἱ φίλοι παραινοῦσιν, Ἀργείων πρῶτον καὶ Κορινθίων γενομένους ξυμμάχους, ὕστερον μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων γίγνεσθαι· οἰόμενοι, τὴν βουλὴν, κἂν μὴ εἴπωσιν, οὐκ ἄλλα ψηφιεῖσθαι, ἢ ἃ σφίσι προδιαγνόντες παραινοῦσιν. ὡς δὲ ἀντέστη τὸ πρᾶγμα, οἱ μὲν Κορίνθιοι καὶ οἱ ἀπὸ Θρᾴκης πρέσβεις ἄπρακτοι ἀπῆλθον· οἱ δὲ Βοιωτάρχαι, μέλλοντες πρότερον, εἰ ταῦτα ἔπεισαν, καὶ τὴν ξυμμαχίαν πειράσεσθαι πρὸς Ἀργείους ποιεῖν, οὐκέτι ἐσήνεγκαν περὶ Ἀργείων ἐς τὰς βουλὰς, οὐδὲ ἐς τὸ Ἄργος τοὺς πρέσβεις, οὓς ὑπέσχοντο, ἔπεμπον· ἀμέλεια δέ τις ἐνῆν καὶ διατριβὴ τῶν πάντων.

λθʹ. 39. Καὶ ἐν τῷ αὐτῷ χειμῶνι τούτῳ Μηκύβερναν Ὀλύνθιοι, Ἀθηναίων φρουρούντων, ἐπιδραμόντες εἷλον. μετὰ

non exprimitur; vel ἐπὶ, ut infr. Cap. 43. Ἐπὶ τὴν ξυμμαχίαν προκαλουμένους. Itaque non admittendum arbitror παρακινοῦντες, quod *margo* habet, et pro varia lectione adnotat Scholiastes. In Cod. Cass. hoc inter versus scribitur, ut aliæ interpretationes a magistris profectæ. Duck.

Πολ. τῷ.] Recte Abr. τῳ. Sic ed. Porti. G.

Κοινῆς γνώμης] Ex perpetua Fœderum formula. Vid. Polybium p. 703. Nostrum V. 47. VIII. 18. 37. Dionys. Halic. VI. 95. W.

Ἐπ᾽ ὠφελ. σφίσι ξυνομν.] Jungendum arbitror, ἐπ᾽ ὠφελείᾳ σφίσι, i. e. σφῶν, vel pro verbi structura: ὥστε ὠφελεῖν ἀλλήλους· ὠφέλεια autem hic sign. βοήθεια, auxilium. B.

Πρῶτον—ξυμμάχ.] i. e. πρότερον, *prius*, antea; subjicitur enim, ὕστερον. Baver.

Ἀντέστη] Ita c. 4. 80. Gottl.

Ἀντέστη τὸ πρ.] *Non successit*; aut, per Hypallagen, pro: ἀντέστησαν (οἱ Βοιωτοὶ) τῷ πράγματι. Quod ut hic processerit, altero tamen loco alienum fuerit, quem recte notavit Gottl. Baver.

Ξυμμ.—ποιεῖν] *Efficere*, curare, perficere, quippe mox, c. 39. de ipsis sociis, ξυμμ. ποιήσωνται. Baver.

δὲ ταῦτα (ἐγίγνοντο γὰρ ἀεὶ λόγοι τοῖς τε Ἀθηναίοις καὶ Λακεδαιμονίοις περὶ ὧν εἶχον ἀλλήλων) ἐλπίζοντες οἱ Λακεδαιμόνιοι, εἰ Πάνακτον Ἀθηναῖοι παρὰ Βοιωτῶν ἀπολάβοιεν, κομίσασθαι ἂν αὐτοὶ Πύλον, ἦλθον ἐς τοὺς Βοιωτοὺς πρεσβευόμενοι, καὶ ἐδέοντο σφίσι Πάνακτόν τε καὶ τοὺς Ἀθηναίων δεσμώτας παραδοῦναι, ἵνα ἀντ' αὐτῶν Πύλον κομίσωνται. οἱ δὲ Βοιωτοὶ οὐκ ἔφασαν ἀποδώσειν, ἢν μὴ σφίσι ξυμμαχίαν ἰδίαν ποιήσωνται, ὥσπερ Ἀθηναίοις. Λακεδαιμόνιοι δὲ, εἰδότες μὲν, ὅτι ἀδικήσουσιν Ἀθηναίους, εἰρημένον, ἄνευ ἀλλήλων μήτε σπένδεσθαί τῳ, μήτε πολεμεῖν, βουλόμενοι δὲ τὸ Πάνακτον παραλαβεῖν, ὡς τὴν Πύλον ἀντ' αὐτοῦ κομιούμενοι, καὶ ἅμα τῶν ξυγχέαι σπευδόντων τὰς σπονδὰς, προθυμουμένων τὰς ἐς Βοιωτοὺς, ἐποιήσαντο τὴν ξυμμαχίαν, τοῦ χειμῶνος τελευτῶντος ἤδη, καὶ πρὸς ἔαρ· καὶ τὸ Πάνακτον εὐθὺς καθῃρεῖτο. καὶ ἑνδέκατον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα.

μ'. 40. Ἅμα δὲ τῷ ἦρι εὐθὺς τοῦ ἐπιγιγνομένου θέρους οἱ Ἀργεῖοι, ὡς οἵ τε πρέσβεις τῶν Βοιωτῶν, οὓς ἔφασαν πέμψειν, οὐχ ἵκοντο, τό, τε Πάνακτον ᾔσθοντο καθαιρούμενον, καὶ ξυμμαχίαν ἰδίαν γεγενημένην τοῖς Βοιωτοῖς πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, ἔδεισαν, μὴ μονωθῶσι, καὶ ἐς Λακεδαιμονίους πᾶσα ἡ ξυμμαχία χωρήσῃ. τοὺς γὰρ Βοιωτοὺς ᾤοντο πεπεῖσθαι ὑπὸ Λακεδαιμονίων τό τε Πάνακτον καθελεῖν, καὶ ἐς τὰς Ἀθηναίων σπονδὰς ἐσιέναι, τούς τε Ἀθηναίους εἰδέναι ταῦτα· ὥστε οὐδὲ πρὸς Ἀθηναίους ἔτι σφίσιν εἶναι ξυμμαχίαν ποιήσασθαι· πρότερον ἐλπίζοντες, ἐκ τῶν διαφόρων, εἰ μὴ μείνειαν αὐτοῖς αἱ

Εἶχον] Abr. ἃ εἶχεν ἀλλ. et notat, εἷλεν permutari subinde cum εἶχεν. exemplo, p. 521. Gottl.

Περὶ ὧν εἶχον ἀλλήλ.] i. e. de locis, quæ alteri ab alteris capta, alteris ablata haberent: *was sie von einander hatten.* Abr. non legit εἶχεν, quod nihili sit; neque utique hic vult legi εἷλον· omnino tantum notat, illa permutari, nec vero exemplo firmat; nam, quod e Chrysost. affert ταχέως ἐκείνη —— φεύγειν ἂν εἷλε, conjectura tantum est præferentis εἶχε· eaque ipsa minime necessaria, ubi sit sensus: *mallet* fugere: quod et aptius fuerit voc. ταχέως. Baver.

Ἐδέοντο—παραδοῦναι] Thomas Mag. in βούλομαι, ubi emendandus est numerus libri. D.

Ξυγχέαι τ. σπονδὰς] Loca notaverat Gottl. in margine, Eurip. Hippol. 1062. συγχεῖν ὅρκους· Herodot. 7. 136. συγχέαι τὰ νόμιμα· ablegans ad Valkenar. ad Eurip. p. 278. Adde Virgil. Æn. 5. 496. *confundere fœdus.* Baver.

Πρὸς ἔαρ] Sc. ὄντος. ita c. 56. Gottl.

Τοῦ χειμ. τελευτ. καὶ πρ. ἔαρ ἤδη] Sc. ὄντος, κλίνοντος, φθάσαντος. Baver.

Διαφόρων] Διαφορῶν Cl. Gr. add. infr. Cap. 45. et sic alii. Wass. Permutantur hæc etiam IV. 86. Duck.

Ἐκ τῶν—εἰ μὴ] Abresch. probat ordinem, quem servat Huds. sed deleto inciso ante εἰ μή. Gottl.

Ἐκ τ. διαφόρ.] Recte haud dubie comma tollit Abr. ante εἰ μὴ, nempe, ut ordo sit: εἰ μὴ μείν. αἱ σπονδαὶ ἐκ τ. διαφ. i. e. διὰ τὰ διάφορα· si impedissent dissensiones, quo minus maneret fœdus. Commate quidem re-

πρὸς Λακεδαιμονίους σπονδαὶ, τοῖς γοῦν Ἀθηναίοις ξύμμαχοι ἔσεσθαι. ἀποροῦντες οὖν ταῦτα οἱ Ἀργεῖοι, καὶ φοβούμενοι, μὴ Λακεδαιμονίοις καὶ Τεγεάταις, Βοιωτοῖς καὶ Ἀθηναίοις ἅμα πολεμῶσι, πρότερον οὐ δεχόμενοι τὰς Λακεδαιμονίων σπονδὰς, ἀλλ' ἐν φρονήματι ὄντες τῆς Πελοποννήσου ἡγήσεσθαι, ἔπεμπον ὡς ἐδύναντο τάχιστα ἐς τὴν Λακεδαίμονα πρέσβεις, Εὔστροφον καὶ Αἴσωνα, οἳ ἐδόκουν προσφιλέστατοι αὐτοῖς εἶναι· ἡγούμενοι, ἐκ τῶν παρόντων κράτιστα πρὸς Λακεδαιμονίους σπονδὰς ποιησάμενοι, ὅπῃ ἂν ξυγχωρῇ, ἡσυχίαν ἔχειν.

μα΄. 41. Καὶ οἱ πρέσβεις ἀφικόμενοι αὐτῶν, λόγους ἐποιοῦντο πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, ἐφ' ᾧ ἂν σφίσιν αἱ σπονδαὶ γίγνοιντο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἠξίουν δίκης ἐπιτροπὴν σφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινὰ, ἢ ἐς ἰδιώτην, περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς, ἧς ἀεὶ πέρι διαφέρονται, μεθορίας οὔσης· (ἔχει δὲ ἐν αὐτῇ Θυρέαν, καὶ Ἀνθήνην πόλιν· νέμονται δ' αὐτὴν Λακεδαιμόνιοι·) ἔπειτα δ', οὐκ ἐώντων Λακεδαιμονίων μεμνῆσθαι περὶ αὐτῆς, ἀλλ', εἰ βούλονται σπένδεσθαι ὥσπερ πρότερον, ἕτοιμοι εἶναι, οἱ Ἀργεῖοι πρέσβεις τάδε ὅμως ἐπηγάγοντο τοὺς Λακεδαιμονίους ξυγχωρῆσαι, ἐν μὲν τῷ παρόντι σπονδὰς ποιήσασθαι ἔτη πεντήκοντα, ἐξεῖναι δ' ὁποτεροισοῦν προσκαλεσαμένοις, μήτε νόσου οὔσης, μήτε πολέμου, Λακεδαίμονι καὶ Ἄργει διαμάχεσθαι περὶ τῆς γῆς ταύτης, ὥσπερ καὶ πρότερον

tento, ἐκ τ. διαφ. retuleris ad verba, ξύμμαχοι ἔσεσθαι, ut ἐκ sit *post*, vel, quamvis; utut vigerent dissidia, vel, cum vigerent; *pro* dissidiis (*statt*). Baver.

Ὅπῃ ἂν ξυγχωρῇ] i. e. quocunque (tandem) modo, pacto, convenire res potuisset. Aut: prout res pateretur. suppl. τὸ πρᾶγμα. Baver.

Δίκης] Gr. τῆς δίκης. Sed in hac voce Noster fere articulum respuit. Wass.

Δίκ. ἐπιτροπὴν] Schol. videtur legisse ἐπιστροφὴν, exp. enim κρίσεως φροντίδα. Sed verbum ἐπιτρέπεσθαι supra c. 31. p. 522. Gottl.

Ἐπιτροπὴν] Nescio, cur ἐπιστροφὴν legisse censendus sit Schol. Ubi enim ita simpliciter *curam* notat ἐπιστροφή; eam præsertim, quæ *mandetur*, permittatur, externam, juris ac muneris, ut h. l. Nam *animi* curam, internam, diligentiam sane notet. Abreschiana ista sunt, insolita consectantis, contextus plane securi. Baver.

Ἀνθήνην] Ita nostri et Harpocration. Plinio Anthane, Solino Anthia, v. Homer. Il. ί. 150. et Salmasium ad Solin. p. 98. Cl. in marg. Θυραίαν. Sed Steph. Herodotus, alii ab Editis stant. Dixi supra. Respicit ad hunc Thucydidis locum Strabo VIII. 376. Wass. Vide Supra IV. 56. et Brodæum II. Miscellan. 11. Duck.

Προσκαλεσαμένοις] Volunt et sibi, et Lacedæmoniis liberum relinqui inter se bellum de Cynuria; ita tamen, ne bello provocentur, si morbo vel bello cum aliis impliciti sint. Hic an possit habere locum verbum προσκαλεῖσθαι mihi non liquet, ac plane melius puto, quod habent quidam non contemnendi Mss. προκαλουμένοις. Nam προκαλεῖσθαι de hac re dici notius est, quam ut multis ostendi debeat. Sed alibi quoque hæc sæpe permutantur. Vid. supra III. 34. et quæ Viri Doctissimi adnotarunt ad Lucian. Dial. Deor. pag. 198. Duck.

ποτε, ὅτε αὐτοὶ ἑκάτεροι ἠξίωσαν νικᾶν· διώκειν δὲ μὴ ἐξεῖναι περαιτέρω τῶν πρὸς Ἄργος καὶ Λακεδαίμονα ὅρων. τοῖς δὲ Λακεδαιμονίοις τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μωρία εἶναι ταῦτα, ἔπειτα (ἐπεθύμουν γὰρ τὸ Ἄργος πάντως φίλον ἔχειν) ξυνεχώρησαν, ἐφ' οἷς ἠξίουν, καὶ ξυνεγράψαντο. ἐκέλευον δ' οἱ Λακεδαιμόνιοι, πρὶν τέλος τι αὐτῶν ἔχειν, ἐς τὸ Ἄργος πρῶτον ἐπαναχωρήσαντας αὐτοὺς, δεῖξαι τῷ πλήθει, καὶ, ἢν ἀρέσκοντα ᾖ, ἥκειν ἐς τὰ Ὑακίνθια, τοὺς ὅρκους ποιησομένους. καὶ οἱ μὲν ἀνεχώρησαν.

μβ'. 42. Ἐν δὲ τῷ χρόνῳ τούτῳ, ᾧ οἱ Ἀργεῖοι ταῦτα ἔπρασσον, οἱ πρέσβεις τῶν Λακεδαιμονίων, Ἀνδρομένης καὶ Φαίδιμος καὶ Ἀντιμενίδας, οὓς ἔδει τὸ Πάνακτον καὶ τοὺς ἄνδρας τοὺς παρὰ Βοιωτῶν παραλαβόντας Ἀθηναίοις ἀποδοῦναι, τὸ μὲν Πάνακτον ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν αὐτῶν καθῃρημένον εὗρον, ἐπὶ προφάσει, ὡς ἦσάν ποτε Ἀθηναίοις καὶ Βοιωτοῖς ἐκ διαφορᾶς πέρι αὐτοῦ ὅρκοι παλαιοὶ, μηδετέρους οἰκεῖν τὸ χωρίον, ἀλλὰ κοινῇ νέμειν, τοὺς δ' ἄνδρας οὓς εἶχον αἰχμαλώτους οἱ Βοιωτοὶ Ἀθηναίων, παραλαβόντες οἱ περὶ τὸν Ἀνδρομένην ἐκόμισαν τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ἀπέδοσαν· τοῦ τε Πανάκτου τὴν καθαίρεσιν ἔλεγον αὐτοῖς, νομίζοντες καὶ τοῦτο ἀποδιδόναι· πολέμιον γὰρ οὐκέτι ἐν αὐτῷ Ἀθηναίοις οἰκήσειν οὐδένα. λεγομένων δὲ τούτων, οἱ Ἀθηναῖοι δεινὰ ἐποίουν, νομίζοντες ἀδικεῖσθαι ὑπὸ Λακεδαιμονίων, τοῦ τε Πανάκτου τῇ καθαιρέσει, ὃ ἔδει

Πάντως] Deest Gr. male. ita Aristoteles, Plato, Xenoph. Haud alibi tamen Noster; sed πάντῃ, παντάπασι, παντὶ τρόπῳ. Wass.

Φίλον] Quidam Codd. φίλιον. Supra c. 36. 36. de hac re habet φίλιον. v. Abr. 512. Gottl.

Ξυνεγρ.] Non plane improbat Abr. Sch. ξυγγραφὴν, propter τὸ δεῖξαι. v. 12. sed hoc expl. posse: δηλῶσαι, φανερῶσαι. Gottl.

Ἀρέσκοντα] Sc. τὰ ξυγγεγραμμένα. p. 522. Gottl.

Κοινῇ νέμειν] Aperte distingnit νέμειν et οἰκεῖν, etsi alioqui νέμειν sæpe idem est, quod οἰκεῖν. Sic νέμεσθαι et ἐνοικεῖν diversa facit IV. 56. Νεμόμενοι δὲ αὐτὴν (τὴν Θυρέαν) ἔδοσαν Λακεδαιμόνιοι Αἰγινήταις ἐκπεσοῦσιν ἐνοικεῖν. Scholiastes hic νέμειν exponit de jure compascendi: sed fortassis latius patet illius significatio, et de omni fructu ac reditu intelligi potest; ut Cap. præc. νέμεσθαι, quod ibi Schol. interpretatur τὴν νομὴν καὶ τὸ κέρδος ἔχειν. Et I. 2. Νεμόμενοί τε τὰ αὑτῶν ἕκαστοι ὅσον ἀποζῆν, ubi νέμεσθαι non ad solam pastionem coarctari potest. Duck.

Ἔλεγον αὐτ. νομίζ. — ἀποδ.] Λέγειν hic est, narrare, referre, significare, exponere, nuntiare; νομίζοντες ostendit consilium, conditionem, qua illis hoc a se factum exponerent; nempe, ut sibi viderentur hoc ipso, quod, dirutum a se, iis ostenderent, recte atque ordine, ut fieri oporteret, a se illis restitui præsidium illud, quod ita redditum imputarent Atheniensibus, quos, recte ita et vere reddi, interpretari et accipere vellent: *sie rechneten es ihnen als eine Rückgabe an; die Athenienser sollten es nun so annehmen, gelten lassen: sie glaubten, es hiermit gehörig zurück zu geben:* valere pro justo, volebant, talem (diruti præsidii) restitutionem. B.

Ὃ ἔδει ὀρθὸν παραδοῦναι] Sic rursum Cap. 46. Ἑστὼς dicit Plutarch. Alcib. pag. *359.* Καὶ Πάνακτον οὐχ ἑστὼς, ὥσπερ ἔδει, τοῖς Ἀθη-

ὀρθὸν παραδοῦναι, καὶ πυνθανόμενοι, ὅτι καὶ Βοιωτοῖς ἰδίᾳ ξυμμαχίαν πεποίηνται, φάσκοντες πρότερον κοινῇ τοὺς μὴ δεχομένους τὰς σπονδὰς προσαναγκάσειν. τά τε ἄλλα ἐσκόπουν, ὅσα ἐξελελοίπεσαν τῆς ξυνθήκης, καὶ ἐνόμιζον ἐξηπατῆσθαι. ὥστε χαλεπῶς πρὸς τοὺς πρέσβεις ἀποκρινάμενοι ἀπέπεμψαν.

μγ΄. 43. Κατὰ τοιαύτην δὴ διαφορὰν ὄντων τῶν Λακεδαιμονίων πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, οἱ ἐν ταῖς Ἀθήναις αὖ βουλόμενοι λῦσαι τὰς σπονδὰς, εὐθὺς ἐνέκειντο. ἦσαν δὲ ἄλλοι τε, καὶ Ἀλκιβιάδης ὁ Κλεινίου, ἀνὴρ ἡλικίᾳ μὲν ἔτι τότε ὢν νέος, ὡς ἐν ἄλλῃ πόλει, ἀξιώματι δὲ προγόνων τιμώμενος· ᾧ ἐδόκει

ταίοις παρέδωκαν. At in Nicia 967. Πάνακτον ἑστῶσαν οὐ παρέδωκαν. Duck.

Ὀρθὸν] v. Abr. 522. Gottl.

Εὐθ. ἐνέκειντο] Nec, quid Schol. sibi velit, interpretatus, πιστοὶ ἦσαν πείθοντες, satis assequor, nec, quid proficiatur Abreschii emendatione πυστοὶ tentantis. Neutrum enim aut significationi verbi ἐγκεῖσθαι, aut rei hic narrandæ congruat. Abreschianum vero etiam friget, et contortum apparet. Omnino explicatione haud egebat vocab. ἐνέκειντο. Schol. tamen videri possit velut cum Emphasi accepisse hoc verbum: jam *cum fide*, cum auctoritate procedebant suasores fœderis solvendi. Falso ille quidem, qua vocab. ipsum, abs re tamen haud alienum. Abr. πυστοὶ nihili est; πυστὸς enim est *cognitus*, auditus, non simpliciter δῆλος. Bauer.

Ἡλικίᾳ μὲν ἔτι τότε ὢν νέος] Triginta circiter annos, vel fortasse plus eo, tum natum fuisse colligit Acacius e Platonis Alcibiade primo, in quo Socrates Alcibiadem nondum prorsus XX. annos implevisse dicit, et de Pericle loquitur, tamquam adhuc vivente. Pericles autem obiit anno tertio belli Peloponnesiaci. Si Diodorum Siculum et Cornelium Nepotem sequimur, Alcibiades tum nondum potuit habere XXX. annos. Nam hic in vita illius Cap. X. scribit, eum occisum, quum annos circiter XL. natus esset. Diodorus autem Lib. XIV. pag. 401. mortem illius in annum secundum Olympiadis XCIV. confert. Jam vero ea, quæ hic narrat Thucydides, incidunt in extremum annum quartum Olymp. LXXXIX. a quo usque ad mortem Alcibiadis sunt anni circiter XIV. Duck.

Ὡς ἐν ἄλλῃ πόλει] Portus in Commentario conjecturam proponit, ὡς ἐν ἄλλῃ δὲ πόλει οὐδεὶς ἀξιώματι προγόνων τιμώμενος. Fortassis hujusmodi aliquid scripserit Thucydides. In vulgata scriptura quis sensus sit, non possum perspicere. Apud Meursium VI. Lection. Attic. 12. vertunt; *ut in alia autem urbe,* commendatione majorum honoratus. Acacius: *ut in alia quisquam civitate immaturæ ætatis,* majorum autem fama—quæ non minus obscura sunt, quam Græca Thucydidis, ne dicam, in priore versione particulam δὲ sine causa e sede, quam in Edd. et Mss. omnibus obtinet, ad præcedentia transferri. Plane vel adsentiendum est Porto, vel, si cui ea conjectura audacior esse videbitur, quærenda est alia sententia verborum ὡς ἐν ἄλλῃ πόλει, quæ, si τὸ δὲ loco moveri non licet, ad præcedentia ἡλικίᾳ μὲν ἔτι τότε ὢν νέος pertinere debent. Ad eos, qui in Var. Lect. Hudsoni de genere Alcibiadis scripserunt, add. Xylandrum ad Plutarchi Alcibiadem in princ. D.

Ἄλλῃ] i. e. Λακεδαίμονι. v. Abr. p. 523. De genere Alcib. v. Intt. ad Herod. VIII. 626. 27. in primis Valkenarius. Gottl.

Ὡς ἐν ἄλλῃ πόλει] Difficilia verba, quia referuntur ad νέος· quid enim est: *juvenis, ut in alia urbe?* Nam ad ea, quæ sequantur, trahi non possint, nisi trajecto vocab. δὲ, ut ad τιμώμενος referatur. Quid, si primo ita interpretere: juvenis, ut in alia civitate; nempe, si Lacedæmone esset, ubi ista ætate, qua esset Alcibiades, non posset evadere ad istam dignationem, qua frueretur Athenis, ubi minor esset ætatis cura? deinde junxeris utrumque velut in unam notionem, tali sensu: maxime ille, ut in alia civitate quisquam, juvenis cum esset, in ista juventute, ob majorum splendorem colebatur? Ac si sit, ἐν τῇ νεότητι ὅμως τιμώμενος, velut per Hendiadyn: *der bey solcher Jugend (doch) wegen seiner Vorfahren so geehrt wurde, als irgend jemand in einem andern Staate?* Ita ad utrumque retuleris, ὡς ἐν ἄλλῃ πόλει, et ad νέος, et ad τιμώμενος. Fateor tamen, simplicius mihimet videri, quod

μὲν καὶ ἄμεινον εἶναι πρὸς τοὺς Ἀργείους μᾶλλον χωρεῖν· οὐ μέντοι, ἀλλὰ καὶ φρονήματι φιλονεικῶν ἠναντιοῦτο, ὅτι Λακεδαιμόνιοι διὰ Νικίου καὶ Λάχητος ἔπραξαν τὰς σπονδὰς, αὐτὸν κατά τε τὴν νεότητα ὑπεριδόντες, καὶ κατὰ τὴν παλαιὰν προξενίαν ποτὲ οὖσαν οὐ τιμήσαντες· ἣν τοῦ πάππου ἀπειπόντος, αὐτὸς, τοὺς ἐκ τῆς νήσου αὐτῶν αἰχμαλώτους θεραπεύων, διενοεῖτο ἀνανεώσασθαι. πανταχόθεν τε νομίζων ἐλασσοῦσθαι, τότε πρῶτον ἀντεῖπεν, οὐ βεβαίους φάσκων εἶναι Λακεδαιμονίους, ἀλλ', ἵνα Ἀργείους σφίσι σπεισάμενοι ἐξέλωσι, καὶ αὖθις ἐπ' Ἀθηναίους μόνους ἴωσι, τούτου ἕνεκα σπένδεσθαι αὐτούς. καὶ τότε, ἐπειδὴ ἡ διαφορὰ ἐγεγένητο, πέμπει εὐθὺς ἐς Ἄργος ἰδίᾳ, κελεύων ὡστάχιστα ἐπὶ τὴν ξυμμαχίαν προκαλουμένους ἥκειν μετὰ Μαντινέων καὶ Ἠλείων, ὡς καιροῦ ὄντος, καὶ αὐτὸς ξυμπράξων ταμάλιστα.

μδ'. 44. Οἱ δὲ Ἀργεῖοι, ἀκούσαντες τῆς τε ἀγγελίας, καὶ ἐπειδὴ ἔγνωσαν οὐ μετ' Ἀθηναίων πραχθεῖσαν τὴν τῶν Βοιω-

priori loco posuerim: juvenis, ut alibi, non Athenis, ubi minus istud respiceretur. Sæpius tamen sic jungendæ veniunt interpretanti duæ notiones pro una habendæ; ut apud Horat. Serm. 1. 6. 119. 120.

Non sollicitus, mihi quod cras
SURGENDUM *sit mane* OBEUNDUS
Marsya;

i. e. quod mane surgere cogar, (non per se, sed) obiturus vadimonium, (ad statuam Marsyæ,) quod surgendum sit obituro, ad obeundum judicium. Neque enim sollicitus esset Horatius, quod mane surgendum esset; sponte vero id faceret, libenter, de more, et suo, et omnium Rom. sæpius certe; sed, si ad *vadimonium* obeundum *surgere* cogeretur; hoc *surgere* et *caussa* surgendi h. l. pro una notione habendum, et in unam notionem conflandum, apparet. Cf. meam Philol. Th. Paull. 214. Adde Virgil. Æn. 5. 379. *Audet adire virum manibusque inducere cæstus;* Ubi aut hysteron proteron est, aut duæ notiones in unam consociandæ, manibus inducere cæstus, ut virum adeat; cæstibus indutus virum aggredi. DUCK.

Οὐ βεβαίους] Portus, non constantes; Valla, invalidos vertit. Melius Stephanus, non esse tutam fidem Lacedæmoniis; et Acacius, nihil fidei Lacedæmoniis habendum. Sic alibi voce βέβαιος utitur Thucydides. II. 102. Ἄνδρας οὐ δοκοῦντας βεβαίους εἶναι ἐξήλασαν. III. 11. Βεβαιότεροι ἂν ἡμῖν ἦσαν μηδὲν νεωτερίζειν. D.

Ἀλλ' ἵνα Ἀργείους σφίσι σπεισάμενοι ἐξέλωσι] Valla putavit supplendum σφίσι, et utrumque ad Athenienses retulit: nam vertit, *ea causa* cum Atheniensibus *fœdera percussisse, ut per hæc* ab eis Argivos abducerent. Adnotat ibi Henr. Stephanus in marg. vel. *cum Argivis.* Hoc placuit Porto, qui et ἐξέλωσι paullo aliter quam Valla, sed eadem sententia, vertit. Mihi Thucydides hoc videtur velle: Alcibiadem jam tum, quum induciæ quinquaginta annorum fiebant, iis se opposuisse, ac dixisse, Lacedæmonios eo consilio cum Atheniensibus pacisci, ut fœdere cum his facto Argivos sub potestatem redigerent, ac deinde illis subactis Athenienses adgrederentur. Ἐξαιρεῖν apud Thucydidem sæpe est *expugnare, capere, evertere.* III. 113. Ἀμπρακίαν μέντοι οἶδα, ὅτι, εἰ, ἐβουλήθησαν Ἀκαρνᾶνες καὶ Ἀμφίλοχοι—ἐξελεῖν, αὐτοβοεὶ ἂν εἷλον. IV. 69. Τὴν Νίσαιαν εὐθὺς περιετείχιζον, νομίζοντες, εἰ, πρὶν ἐπιβοηθῆσαί τινας, ἐξέλοιεν, θᾶσσον ἂν καὶ τὰ Μέγαρα προσχωρῆσαι. Et Ibid. 122. Ψήφισμά τ' εὐθὺς ἐποιήσαντο—Σκιωναίους ἐξελεῖν τε καὶ ἀποκτεῖναι. Et hanc esse sententiam hujus loci etiam putavit Acacius, qui ἐξελεῖν vertit *perdomare.* DUCK.

Abr. probat Duck. int. τοῦ ἐξελεῖν. G.

Σφίσ.—ἐξέλ.] i. e. eximerent a reliquo numero sociorum, sibi manciparent. Tollendi notio hic plane est aliena. BAUER.

Ἀκούσ. τῆς τε ἀγγ. rel.] Et loco motum est τε, quod adderetur τῷ ἀκούσαντες, et variata structura, καὶ ἐπειδὴ ἔγνωσαν, pro, καὶ γνόντες. BAUER.

Οὐ μετ' Ἀθην.] i. e. contra voluntatem

τῶν ξυμμαχίαν, ἀλλ᾽ ἐς διαφορὰν μεγάλην καθεστῶτας αὐτοὺς πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, τῶν μὲν ἐν Λακεδαίμονι πρέσβεων, οἳ σφίσι περὶ τῶν σπονδῶν ἔτυχον ἀπόντες, ἠμέλουν, πρὸς δὲ τοὺς Ἀθηναίους μᾶλλον τὴν γνώμην εἶχον· νομίζοντες πόλιν τε σφίσι φιλίαν ἀπὸ παλαιοῦ, καὶ δημοκρατουμένην ὥσπερ καὶ αὐτοὶ, καὶ δύναμιν μεγάλην ἔχουσαν τὴν κατὰ θάλασσαν, ξυμπολεμήσειν σφίσιν, ἢν καθιστῶνται ἐς πόλεμον. ἔπεμπον οὖν εὐθὺς πρέσβεις ὡς τοὺς Ἀθηναίους περὶ τῆς ξυμμαχίας· ξυνεπρεσβεύοντο δὲ καὶ Ἠλεῖοι, καὶ Μαντινῆς. ἀφίκοντο δὲ καὶ Λακεδαιμονίων πρέσβεις κατὰ τάχος, δοκοῦντες ἐπιτήδειοι εἶναι τοῖς Ἀθηναίοις, Φιλοχαρίδας, καὶ Λέων, καὶ Ενδιος· δείσαντες, μὴ τήν τε ξυμμαχίαν ὀργιζόμενοι πρὸς τοὺς Ἀργείους ποιήσωνται, καὶ ἅμα Πύλον ἀπαιτήσοντες ἀντὶ Πανάκτου, καὶ περὶ τῆς Βοιωτῶν ξυμμαχίας ἀπολογησόμενοι, ὡς οὐκ ἐπὶ κακῷ τῶν Ἀθηναίων ἐποιήσαντο.

με'. 45. Καὶ λέγοντες ἐν τῇ βουλῇ περί τε τούτων, καὶ ὡς αὐτοκράτορες ἥκουσι περὶ πάντων ξυμβῆναι τῶν διαφόρων, τὸν Ἀλκιβιάδην ἐφόβουν, μὴ καὶ, ἢν ἐς τὸν δῆμον ταῦτα λέγωσιν, ἐπαγάγωνται τὸ πλῆθος, καὶ ἀπωσθῇ ἡ Ἀργείων ξυμμαχία· μηχανᾶται δὲ πρὸς αὐτοὺς τοιόνδε τι ὁ Ἀλκιβιάδης· τοὺς Λακεδαιμονίους πείθει, πίστιν αὐτοῖς δοὺς, ἢν μὴ ὁμολογήσωσιν

Athen. Abresch. p. 525. Gottl.

T. πρέσβ. οἳ σφίσι—ἀπόντες] i. e. περὶ τῶν πρ. τ. σφετέρων, οἳ—ἔτυχον ἀπόντες· Dativus pro Genitivo, per enallagen structuræ, more Homerico et Herodoteo. Bauer.

Πόλιν τε σφίσι φιλίαν] Thomas Magister: φίλιος ἀγρὸς, καὶ φίλιος πόλις. Θουκυδίδης δὲ φιλία πόλις λέγει· φησὶ γὰρ, νομίζοντες πόλιν τε σφίσιν ἀπὸ παλαιοῦ φιλίαν, τουτέστι φίλην. Videtur velle, dicendum esse ὁ καὶ ἡ φίλιος, et in Thucydide ἡ φιλία tamquam insolentius, et ei peculiare, adnotare. Thucydides quidem crebro ita loquitur, III. 58. χώρα φιλία, et γῆ φιλία, IV. 120. τριήρης φιλία: sed non solus, ut vel e Lexicis constat. Duck.

Ἐφόβουν] Nos: *sie setzten ihn in Verlegenheit*, v. *sie machten ihm bange*. Gottl.

T. Ἀλκιβ. ἐφόβ.] Non, quo ipsi, hoc ei significantes, consulto eum terrerent, id agentes; sed ipse sua sponte, per se, illo audito, pertimescebat. Unde nil agit Gottl. interpretando, *sie machten ihm bange*: quæ promta significatio τοῦ φοβεῖν haud sane egeret interprete; immo detorquet sensum, quo non conveniret, ad voluntatem et operam legatorum, cum ad Alcibiadis animum referatur. Bauer.

Ἀπωσθῇ] Sic Marg. et Schol. Ita alibi Noster. antea ἀποστῇ. D. Halic. VII 466. ἀπώσασθαι φίλων δέησιν. Homerus Il. μ'. 276. Νεῖκος ἀπωσαμένους. Demosth. Olynth. I. ἅπαντας βοηθεῖν, καὶ ἀπωθεῖν ἐκεῖσε τὸν πόλεμον. Plato Polit. II. Τὰ ἐξ ἀδικίας κέρδη ἀπωσόμεθα. Wass. Haud dubie rectum est ἀπωσθῇ. Vide Thucyd. I. 35, 37. III. 55. 67. V. 22. Scholiastes Cass. non adnotaverat varietatem scripturæ, de qua hic monet vulgatus. Duck.

Μηχανᾶται] Huc Spectat Plutarchus Coriol. p. 233. Wass. Idem in Alcibiade pag. 360. et Nicia p. 957. Ed. Steph. machinationem ab Alcibiade ad circumveniendos legatos Lacedæmoniorum adhibitam pluribus exsequitur; quæ hinc descripta sunt. D.

Πείθει] i. e. decipit. c. 46. τῶν Λακεδ. ἠπατημένων. Gottl.

Πείθει] Germanice hic verteris, populari quidem sermone; *er schlug sie breit*, induxit. Tamen videtur additurus fuisse, quid ut fa-

ἐν τῷ δήμῳ αὐτοκράτορες ἥκειν, Πύλον τε αὐτοῖς ἀποδώσειν. πείσειν γὰρ αὐτὸς Ἀθηναίους, ὥσπερ καὶ νῦν ἀντιλέγειν, καὶ τἄλλα ξυναλλάξειν. βουλόμενος δὲ αὐτοὺς Νικίου τε ἀποστῆσαι, ταῦτα ἔπραττε, καὶ ὅπως, ἐν τῷ δήμῳ διαβαλὼν αὐτοὺς, ὡς οὐδὲν ἀληθὲς ἐν νῷ ἔχουσιν, οὐδὲ λέγουσιν οὐδέποτε ταυτὰ, τοὺς Ἀργείους καὶ Ἠλείους καὶ Μαντινέας ξυμμάχους ποιήσῃ. καὶ ἐγένετο οὕτως. ἐπειδὴ γὰρ ἐς τὸν δῆμον παρελθόντες, καὶ ἐπερωτώμενοι οὐκ ἔφασαν (ὥσπερ ἐν τῇ βουλῇ) αὐτοκράτορες ἥκειν, οἱ Ἀθηναῖοι οὐκέτι ἠνείχοντο. ἀλλὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου πολλῷ μᾶλλον ἢ πρότερον καταβοῶντος τῶν Λακεδαιμονίων, ἐσήκουόν τε, καὶ ἕτοιμοι ἦσαν εὐθὺς παραγαγόντες τοὺς Ἀργείους, καὶ τοὺς μετ᾽ αὐτῶν, ξυμμάχους ποιεῖσθαι. σεισμοῦ δὲ γενομένου πρίν τι ἐπικυρωθῆναι, ἡ ἐκκλησία αὕτη ἀνεβλήθη.

μστ΄. 46. Τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ ἐκκλησίᾳ ὁ Νικίας, καίπερ τῶν Λακεδαιμονίων αὐτῶν ἠπατημένων, καὶ αὐτὸς ἐξηπατημένος περὶ τοῦ μὴ αὐτοκράτορες ὁμολογῆσαι ἥκειν, ὅμως τοῖς Λακεδαιμονίοις ἔφη χρῆναι φίλους μᾶλλον γίγνεσθαι, καὶ ἐπισχόντας τὰ πρὸς Ἀργείους, πέμψαι ἔτι ὡς αὐτοὺς, καὶ εἰδέναι, ὅ, τι διανοοῦνται· λέγων, ἐν μὲν τῷ σφετέρῳ καλῷ, ἐν δὲ τῷ

cerent, illis persuaserit; quod subjecit inflexum, ἣν μὴ ὁμολογήσωσιν· i. e. πείθει αὐτοὺς μὴ ὁμολογῆσαι, πίστιν δοὺς, Πύλ. ἀποδ. B.

Πύλον τε ἀποδ.] i. e. effecturum, ut iis redderetur; ex arrogantia tamen Alcibiadis, sibi talia ut in ipso unice posita tribuentis. Ceterum nihil suggeritur, quod respondeat particulæ τε. Aut καὶ ξυναλλάξειν eo retuleris, ut verba a πείσειν ad ἀντιλέγειν sint in Parenthesi. Baver.

Πείσειν —— ἀντιλέγειν]. Difficultas hæret in his verbis, more Intt. adnotata, in singulis fere hærentium, de contextu haud sane laborantium. Primo duplici modo jungi possunt: aut sic: πείσειν αὐτὸς Ἀθηναίους ἀντιλέγειν, ὥσπερ καὶ νῦν· quod rursus duplicem sensum admittat, prout suppleveris, ἀντέλεξεν, ut adhuc obstitisset Atheniensibus, vel ἔπεισεν, ut ipse Alcibiades adhuc eos induxisset, ut repugnarent. Sed hoc a re alienum est. Neque enim, se repugnaturum, spondebat legatis, sed affuturum. Aut sic ordinaris: πείσειν αὐτὸς Ἀθην. ὥσπερ καὶ νῦν ἀντιλέγειν, i. e. ἀντέλεγεν· sicut adhuc repugnasset, nempe cum successu, ita et nunc illis se persuasurum; quod non minus valeret, quam in contradicendo valeret. Sed *cui* repugnaturus erat? Interpres supplet, Lacedæmoniis; sed enim unde hoc repetas? Suppleatur tamen αὐτοῖς· sed hoc per contextum ad Athenienses magis trahatur. Caussæ tamen nil aliud magis congruerit. Ac tunc comma ponendum sit post Ἀθηναίους. Nempe se jactat Alcibiades Lacedæmoniis; Nunc, inquit, adversor vobis, haud sine successu; quod si mihi indulseritis: non minori successu traduxero cives meos, ut vobis indulgeant. Baver.

Ἔτι] h. l. *rursus*. Hes. expl. πάλιν, ἀκμήν. Abr. 526. Gottl.

Ἔτι πέμψαι]. Sane pro πάλιν hic est ἔτι, immo illud supplendum, p. πάλιν ἔτι, vel ἔτι πάλιν. Sed Hesychii Glossa, Abreschio allata, vitiosa est haud dubie in voc. ἀκμὴν, pro quo forte leg. ἀρχὴν, *denuo*, de integro; nam ἀκμὴν sign. aut *omnino*, aut *summopere*, aut *statim*. Baver.

Καὶ εἰδέναι] i. e. ὥστε, πρὸς τὸ εἰδ. vel pro εἰσομένους, per Hendiadyn, καὶ notet *ut*; v. Ind. εἰδέναι est, per Metonym. pro μανθάνειν· ut apud Ovid. Fast. 6. 369. *scirent*; utut paullo dissimile. Baver.

ἐκείνων ἀπρεπεῖ, τὸν πόλεμον ἀναβάλλεσθαι. σφίσι μὲν γὰρ εὖ ἑστώτων τῶν πραγμάτων, ὡς ἐπιπλεῖστον ἄριστον εἶναι διασώσασθαι τὴν εὐπραγίαν· ἐκείνοις δὲ δυστυχοῦσιν, ὅτιτάχιστα εὕρημα εἶναι διακινδυνεῦσαι. ἔπεισέ τε πέμψαι πρέσβεις, ὧν καὶ αὐτὸς ἦν, κελεύσοντας Λακεδαιμονίους, εἴτι δίκαιον διανοοῦνται, Πάνακτόν τε ὀρθὸν ἀποδιδόναι, καὶ Αμφίπολιν· καὶ τὴν Βοιωτῶν ξυμμαχίαν ἀνεῖναι, ἢν μὴ ἐς τὰς σπονδὰς ἐσίωσι, καθάπερ εἴρητο, ἄνευ ἀλλήλων μηδενὶ ξυμβαίνειν. εἰπεῖν τε ἐκέλευον, ὅτι καὶ σφεῖς, εἰ ἐβούλοντο ἀδικεῖν, ἤδη ἂν Αργείους ξυμμάχους πεποιῆσθαι· ὡς παρεῖναί γ᾽ αὐτοὺς αὐτοῦ τούτου ἕνεκα. εἴτε τι ἄλλο ἐνεκάλουν, πάντα ἐπιστείλαντες, ἀπέπεμψαν τοὺς περὶ τὸν Νικίαν πρέσβεις. καὶ ἀφικομένων αὐτῶν, καὶ ἀπαγγειλάντων τά τε ἄλλα, καὶ τέλος εἰπόντων, ὅτι, εἰ μὴ τὴν ξυμμαχίαν ἀνήσουσι Βοιωτοῖς μὴ ἐσιοῦσιν ἐς τὰς σπονδὰς, ποιήσονται καὶ αὐτοὶ Αργείους, καὶ τοὺς μετ᾽ αὐτῶν, ξυμμάχους· τὴν μὲν ξυμμαχίαν οἱ Λακεδαιμόνιοι Βοιωτοῖς οὐκ ἔφασαν ἀνήσειν, ἐπικρατούντων τῶν περὶ τὸν Ξενάρη τὸν Εφορον ταῦτα γίγνεσθαι, καὶ ὅσοι ἄλλοι τῆς αὐτῆς γνώμης ἦσαν. τοὺς δὲ ὅρκους, δεομένου Νικίου, ἀνενεώσαντο. ἐφο-

Ὀτιτάχ. εὕρ.—διακινδυν.] Transpositum pro, εὕρημα εἶναι (p. ἔσεσθαι) διακινδυν. ὅτι τάχιστα. Baver.

Ὅτι—σφεῖς—πεποιῆσθαι] Redundat ὅτι, aut anacoluthon est Infinitivi pro finito, πεποίηνται. Tamen debebat σφᾶς, ut deinde, ὡς—αὐτοὺς παρεῖναι· ubi rursus redundat ὡς, aut leg. ὧς, pro οὕτως· cui tamen subjiceretur δέ· neque enim simpliciter ita ponitur, nisi in οὐδ᾽ ὧς. Baver.

Εἴτε τι ἄλλο] Pro ὅ, τι, sequitur πάντα. v. Abr. An. ed Æsch. I. p. 186. Gottl.

Τέλος] i. e. *tandem;* alias πρὸς τὸ τέλος, πρὸς τὰ τέλη. Gottl.

Τέλος εἰπόντων] Recte expl. Gottl. *tandem.* At ubi reperit, πρὸς τέλος; Neque enim ita loquuntur Græci, sed τελευτῶντες, aut ὕστατον· multo minus adderet, κατὰ τὰ τέλη. Ubi enim τέλη in Plurali finem notat? Immo aut *magistratus,* principes, aut *vectigalia,* aut partes copiarum, cohortes puta, aut majores, Divisionem; nunquam *finem.* Baver.

Βοιωτοῖς] Paullo ante in secundo casu dixerat, τὴν Βοιωτῶν ξυμμαχίαν ἀνεῖναι. Cur igitur hic, et paullo post, tertium adhibet? Vix putem Βοιωτοῖς posse jungi cum ἀνήσουσι. Fortassis eo pertinet, quod substantivis interdum adjungitur casus verbi, vel adjectivi cognati: ut, quemadmodum συμμαχεῖν et σύμμαχος Βοιωτοῖς dicitur, ita etiam dicatur συμμαχία Βοιωτοῖς. Sic Thucyd. IV. 23. Ἐπιδρομὴ τῷ τειχίσματι. V. 5. Τισὶ πόλεσιν ἐχρημάτισε περὶ φιλίας τοῖς Ἀθηναίοις. et 35. Κατὰ τὴν τῶν χωρίων ἀλλήλοις οὐκ ἀπόδοσιν. Idem genus loquendi in Latinis Scriptoribus observarunt Viri Docti, Sallust. Catil. XXXII. "quod neque *insidiæ Consuli* procedebant." Vid. Gronov. ad Liv. XXIII. 35. et XXXI. 40. Nisi quis putet, hos dativos in Thucydide ita poni, ut sæpe alios, qui commodum, vel incommodum notant; aut deesse participia verbi γίνομαι, aut si quod aliud aptius est: quemadmodum Perizonius ad Sanct. Minerv. IV. 4. 12. supplet orationem Sallustii. Duck.

Ξενάρη τὸν] Sic emendo e Mss. et Thucydide. ante Ξενάρητον. Vid. pag. 314. et 323. Wass. Utroque loco est Ξενάρης nominativus, ut et Cap. 36. et secundus casus Ξενάρους Cap. 37. Duck.

Ἐπικρατ.] Emend. Reisk. Gottl.

Ἐπικρατούντ.—γίγνεσθαι] Brevius dictum pro κρατούντων, καὶ (διὰ τοῦτο) ἐκνικησάντων (ὥστε) γίγνεσθαι· rerum illi potiebantur, et ita rem tenuere; vel: rerum potientes per-

βεῖτο γὰρ, μὴ πάντα ἀτελῆ ἔχων ἀπέλθῃ, καὶ διαβληθῇ, (ὅπερ καὶ ἐγένετο,) αἴτιος δοκῶν εἶναι τῶν πρὸς Λακεδαιμονίους σπονδῶν. ἀναχωρήσαντός τε αὐτοῦ, ὡς ἤκουσαν οἱ Ἀθηναῖοι οὐδὲν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος πεπραγμένον, εὐθὺς δι᾽ ὀργῆς εἶχον. καὶ νομίζοντες ἀδικεῖσθαι, (ἔτυχον γὰρ παρόντες οἱ Ἀργεῖοι, καὶ οἱ ξύμμαχοι, παραγαγόντος Ἀλκιβιάδου,) ἐποιήσαντο σπονδὰς καὶ ξυμμαχίαν πρὸς αὐτοὺς τήνδε.

μζ΄. 47. " ΣΠΟΝΔΑΣ ἐποιήσαντο ἑκατὸν Ἀθηναῖοι ἔτη, καὶ Ἀργεῖοι, καὶ Μαντινῆς, καὶ Ἠλεῖοι, ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν, καὶ τῶν ξυμμάχων ὧν ἄρχουσιν ἑκάτεροι, ἀδόλους, καὶ ἀβλαβεῖς, καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. ὅπλα δὲ μὴ ἐξέστω ἐπιφέρειν ἐπὶ πημονῇ μήτε Ἀργείους, καὶ Ἠλείους, καὶ Μαντινέας, καὶ τοὺς ξυμμάχους, ἐπὶ Ἀθηναίους καὶ τοὺς ξυμμάχους ὧν ἄρχουσιν Ἀθηναῖοι, μήτε Ἀθηναίους καὶ τοὺς ξυμμάχους, ἐπὶ Ἀργείους, καὶ Ἠλείους, καὶ Μαντινέας, καὶ τοὺς ξυμμάχους, τέχνῃ μηδὲ μηχανῇ μηδεμιᾷ. κατὰ τάδε ξυμμάχους εἶναι Ἀθηναίους, καὶ Ἀργείους, καὶ Ἠλείους, καὶ Μαντινέας, ἑκατὸν ἔτη. καὶ ἢν πολέμιοι ἴωσιν ἐς τὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων, βοηθεῖν Ἀργείους καὶ Ἠλείους καὶ Μαντινέας Ἀθήναζε, καθότι ἂν ἐπαγγέλλωσιν Ἀθηναῖοι, τρόπῳ ὁποίῳ ἂν δύνωνται ἰσχυροτάτῳ, κατὰ τὸ δυνατόν. ἢν δὲ δῃώσαντες οἴχωνται, πολεμίαν εἶναι ταύτην τὴν πόλιν Ἀργείοις, καὶ Μαντινεῦσι, καὶ Ἠλείοις, καὶ Ἀθηναίοις, καὶ κακῶς πάσχειν ὑπὸ πασῶν τῶν πόλεων τούτων. καταλύειν δὲ μὴ ἐξεῖναι τὸν πόλεμον πρὸς

vicerunt. Reiskii emendatio, τῶν σπουδασάντων inserens, et audax est, ut solet ille Vir, et frigidam reddit orationem. Pro περὶ autem solennius est ἀμφὶ, tali sensu. B.

Ἀτελῆ] i. e. μὴ παντάπασιν ἄπρακτος ἀπέλθῃ. v. Abresch. p. 527. Gottl.

Καὶ—(ἔτυχον γὰρ — — Ἀργεῖοι—) ἐποιήσ. πρὸς αὐτ.] Thucydidea ratio, immo jam Herodoti, per parenthesin inserendi, ut hic voc. Ἀργεῖοι, cui aptetur vocabulum *extra* parenthesin, ut hic αὐτούς. Simplicius foret: καὶ ὅτε ἔτυχον παρόντ. Ἀργ. σπονδὰς ἐποιήσ. πρ. αὐτούς· vel, παρόντων Ἀργείων. Sane γὰρ idem valet; sed structuram efficit impeditiorem, et parenthesin miscet reliquæ orationi, a cujus tenore segregetur parenthesis. Baver.

Τήνδε] Cl. Marg. Ar. C. τοιάνδε. Nihil mutandum. Noster in fœderibus voces αἵδε, τάδε, ἥδε, τάσδε, nunquam non adhibet. Vid. V. 7. 9. 18. 22. VIII. 17. 36. 57. In Orationibus fere τοιάδε, et τοσαῦτα. Vid. Nos ad VI. 9. Wass.

Θάλασσαν] Gr. θάλατταν. Æschylus, et Sophocles fere cum σσ efferunt. Wass.

Ὅπλα ἐπιφ. ἐπὶ πημ.] Sane redundat ἐπὶ πημονῇ, ut quod jam insit in ἐπιφέρειν, quod semper adhibeatur sensú infesto. Sed in ejusmodi cautionibus pactorum nulla diligentia putidior habetur; unde et infra: τρόπῳ ὁποίῳ ἂν δύν. ἰσχυροτάτῳ, κατὰ τὸ δυνατόν. Baver.

Ἐπαγγέλλωσιν] i. e. κελεύσωσιν. Sch. per ζητῶσιν, i. e. requirant, postulent. Abr. p. 529. Gottl.

Ἐπαγγέλλωσι, et infra, ἐπαγγείλασαν] Sane hic notat *denuntiare*, poscere, repetere, *ankündigen*, Gall. *sommer*, *réclamer*; alias contra sign. *promittere*; ut Gal. 3. 19. ᾧ ἐπήγγελται, et solenne N. T. Subst. ἐπαγγελία. B.

Κατὰ τὸ δυν.] v. Not. præced. Baver.

ταύτην τὴν πόλιν μηδεμιᾷ τῶν πόλεων, ἢν μὴ ἁπάσαις δοκῇ. βοηθεῖν δὲ καὶ Ἀθηναίους ἐς Ἄργος, καὶ Μαντίνειαν, καὶ Ἦλιν, ἢν πολέμιοι ἴωσιν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν Ἠλείων, ἢ τὴν Μαντινέων, ἢ τὴν Ἀργείων, καθότι ἂν ἐπαγγέλλωσιν αἱ πόλεις αὗται, τρόπῳ ὁποίῳ ἂν δύνωνται ἰσχυροτάτῳ, κατὰ τὸ δυνατόν. ἢν δὲ δῃώσαντες οἴχωνται, πολεμίαν εἶναι ταύτην τὴν πόλιν Ἀθηναίοις, καὶ Ἀργείοις, καὶ Μαντινεῦσι, καὶ Ἠλείοις, καὶ κακῶς πάσχειν ὑπὸ πασῶν τούτων τῶν πόλεων. καταλύειν δὲ μὴ ἐξεῖναι τὸν πόλεμον πρὸς ταύτην τὴν πόλιν, ἢν μὴ ἁπάσαις δοκῇ ταῖς πόλεσιν. ὅπλα δὲ μὴ ἐᾷν ἔχοντας διϊέναι ἐπὶ πολέμῳ διὰ τῆς γῆς τῆς σφετέρας αὐτῶν, καὶ τῶν ξυμμάχων, ὧν ἂν ἄρχωσιν ἕκαστοι, μηδὲ κατὰ θάλασσαν, ἢν μὴ ψηφισαμένων τῶν πόλεων ἁπασῶν, τὴν δίοδον εἶναι Ἀθηναίων, καὶ Ἀργείων, καὶ Μαντινέων, καὶ Ἠλείων. τοῖς δὲ βοηθοῦσιν ἡ πόλις ἡ πέμπουσα παρεχέτω μέχρι μὲν τριάκοντα ἡμερῶν, σῖτον, ἐπὴν ἔλθῃ ἐς τὴν πόλιν τὴν ἐπαγγείλασαν βοηθεῖν, καὶ ἀπιοῦσι, κατὰ ταυτά. ἢν δὲ πλέονα βούλωνται χρόνον τῇ στρατιᾷ χρῆσθαι, ἡ πόλις ἡ μεταπεμψαμένη διδότω σῖτον, τῷ μὲν ὁπλίτῃ, καὶ ψιλῷ καὶ τοξότῃ, τρεῖς ὀβολοὺς Αἰγιναίους τῆς ἡμέρας ἑκάστης· τῷ δ᾽ ἱππεῖ, δραχμὴν Αἰγιναίαν. ἡ δὲ πόλις ἡ μεταπεμψαμένη, τὴν ἡγεμονίαν ἐχέτω, ὅταν ἐν τῇ αὐτῇ ὁ πόλεμος ᾖ· ἢν δέ ποι δόξῃ ταῖς πόλεσι κοινῇ στρατεύεσθαι, τὸ ἴσον τῆς ἡγεμονίας μετεῖναι ἁπάσαις ταῖς πόλεσιν. ὀμόσαι δὲ τὰς σπονδὰς Ἀθηναίους μὲν, ὑπέρ τε

Ἁπάσαις] Gr. πάσαις. frustra. Wass.

Διϊέναι] Et hoc in Fœdere vetustissimo Romam inter et Latinos icto cautum est, auctore D. Halic. Μὴ τοῖς ἐπιφέρουσι πόλεμον ὉΔΟΥ͂Σ ΠΑΡΕΧΈΤΩΣΑΝ ἀσφαλεῖς. Livius XXXVIII. 38. "Ne quem exercitum (Antiochus), qui cum Populo Sociisve bellum gesturus erit, Rex per fines regni sui, eorumve, qui sub ditione ejus erunt, transire sinito, neu commeatu, neu qua alia ope juvato." Wass.

Τὴν δίοδον εἶναι] Non possunt hæc verba pendere a ψηφισαμένων, præsertim cum subjectis Nominibus Urbium; sed ad verba referantur μηδὲ κατὰ θάλασσαν. Nam Æm. Porti durior est interpunctio et obscurior. Baver.

Βοηθοῦσιν ἡ πόλ. πέμπουσα] Scil. αὐτοὺς, τοὺς βοηθοῦντας. Nil ergo opus, hic quidem, Porti Ellipsi, βοηθείας· at in sequ. vocab. ἔλθῃ, sc. ἡ βοήθεια, aut pro ἔλθωσι, sc. οἱ βοηθοῦντες per Synesin, quam vocant, vel Permutationem Synonymorum et Conjugatorum. V. Philol. Thuc. Paull. p. 183. B.

Ἐπὴν] Ionice. Ita VIII. 58. Alibi ἐπάν. IV. 130. 132. Gottl.

Ἔλθῃ] E part. βοηθοῦσι recte adsumit Portus βοήθειαν. Exempla collegit in utramque partem Abr. 527. Gottl.

Δραχμὴν Αἰγιναίαν] De Drachma, et speciatim Æginetica, fuse Paulus Manutius Comment. in Ciceronis Epist. Famil. L. 2. ep. 17. Huds.

Ἐν τῇ αὐτῇ] An ἐν τῇ αὐτῆς? ut alibi τὴν ἑαυτῶν, τὴν Ἀργείων, et plura hujusmodi dicit. Duck.

Ὀμόσαι δὲ τὰς σπονδὰς] Marg. et quædam Edd. ταῖς σπονδαῖς. Sed alterum est etiam Cap. 23. Ὀμοῦνται δὲ ταῦτα οἵπερ καὶ τὰς ἄλλας σπονδὰς ὤμνυον. Duck.

σφῶν αὐτῶν καὶ τῶν ξυμμάχων· Ἀργεῖοι δὲ, καὶ Μαντινεῖς, καὶ Ἠλεῖοι, καὶ οἱ ξύμμαχοι τούτων, κατὰ πόλεις ὀμνύντων. ὀμνύντων δὲ τὸν ἐπιχώριον ὅρκον ἕκαστοι τὸν μέγιστον κατὰ τῶν ἱερῶν τελείων. ὁ δὲ ὅρκος ἔστω ὅδε· Ἐμμένω τῇ ξυμμαχίᾳ κατὰ τὰ ξυγκείμενα, δικαίως καὶ ἀβλαβῶς καὶ ἀδόλως· καὶ οὐ παραβήσομαι τέχνῃ οὐδὲ μηχανῇ οὐδεμιᾷ. ὀμνύντων δὲ Ἀθήνῃσι μὲν ἡ βουλὴ καὶ αἱ ἔνδημοι ἀρχαί· ἐξορκούντων δὲ οἱ πρυτάνεις. ἐν Ἄργει δὲ, ἡ βουλὴ, καὶ οἱ ὀγδοήκοντα, καὶ αἱ ἀρτῦναι· ἐξορκούντων δὲ, οἱ ὀγδοήκοντα. ἐν δὲ Μαντινείᾳ, οἱ δημιουργοὶ, καὶ ἡ βουλὴ, καὶ αἱ ἄλλαι ἀρχαί· ἐξορκούντων δὲ

Μαντινεῖς] Gr. Μαντινῆς. recte. Wass.

Κατὰ τῶν ἱερῶν τελείων] Demosthenes contra Eubulidem καθ' ἱερῶν simpliciter dicit, at contra Neæram καθ' ἱερῶν τελείων. quænam autem sunt ἱερὰ τέλεια, et quid ὅρκος καθ' ἱερῶν τελείων, docet idem Demosthenes in Oratione contra Aristocratem, ubi agit de jurejurando, quo se obstringebat is, qui apud Areopagitas cædis aliquem accusabat, quem jurare dicit στάντα ἐπὶ τῶν τομίων κάπρου, καὶ κριοῦ, καὶ ταύρου, καὶ τούτων ἐσφαγμένων. Plura vide in notis ad Appianum, p. 432. Ed. Amstel. Huds. Interpretatio, quam in Var. Lect. habet Hudson. est e Budæi Commentar. Ling. Gr. pag. 626. qui hæc e quorumdam sententia ἱερὰ τέλεια dici scribit. Sed quum hoc commune fuerit omnibus sacris, ne quid in iis mutilum, sed omnia integra ac perfecta diis offerrentur, ut ex Aristotele refert Athenæus XV. 5. et Lucian. de Sacrific. p. 368. στεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολύ γε πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μὴ τῶν ἀχρήστων τι κατασφάττωσι· verius est, quod Budæus ibid. dicit, Græcis ἱερὰ τέλεια esse, quæ Latinis sunt *majores* et *eximiæ hostiæ*: quales sunt, quas memorant Demosthenes, et alii apud Henr. Stephanum ad Appianum, et hecatombæ, quas τελείας θυσίας vocat Scholiastes parvus Homeri in Iliad. ά. v. 65. Add. Græv. ad Luciani Philopseud. pag. 341. In hac formula autem alii dicunt καθ' ἱερῶν τελείων, sine articulo τῶν. Ita Lucianus l. d. et Timon. pag. 71. Demosthenes et Andocides apud Budæum. Itaque τῶν merito suspectum haberi potest, quum præsertim a plerisque Mss. et Edd. absit. D.

Ἐμμένω] Portus ἐμμενῶ. Noster hoc modo, alibi. Et ἐμμένω eleganter vim futuri possidet. Vide Lib. II. Cap. 44. princ. Wass.

Αἱ ἔνδημοι ἀρχαὶ] Valla verterat, *Tribuni plebis*. Hoc recte repudiavit Portus; sed non melius substituit *Polemarchi*. Nam neque plures uno Athenis Polemarchi, nec soli, si jam plures fuissent, ἔνδημοι ἀρχαὶ erant. Melius Acacius, *Urbani Magistratus*. Ἔνδημον Thucydides I. 70. opponit ἀποδήμῳ, et lex Atheniensium apud Æschinem in Orat. adversus Timarchum, quem locum etiam Lexica habent, non longe a principio, ἐνδήμους ἀρχὰς ὑπερορίοις, his verbis: Μηδὲ ἀρχὴν ἀρχέτω μηδεμίαν, μήτε ἔνδημον, μήτε ὑπερόριον, μήτε κληρωτὴν, μήτε χειροτονητὴν, i. e. Hieron Wolffio interprete: *nec ullo fungi Magistratu ei liceat, sive domi, sive peregre; sive sortito, sive suffragio mandari solito.* Quas Annotationes de Senatu Atheniensium et reliquis Magistratibus, qui hic memorantur, in Var. Lect. significare voluerit Hudsonus, non scio. Suspicor, hoc ab aliquo e margine Ed. sec. Henr. Stephani transcriptum: nam Hudsonus non ignorabat, nullas exstare Stephani in Thucydidem adnotationes post librum secundum, etsi in marg. Lectores sæpe eas jubet inspicere. Duck.

Αἱ Ἀρτῦναι] Plutarchus in Quæstion. Græc. Senatores Epidauriorum Ἀρτύνους vocatos scribit. Sed apud Argivos alius is Magistratus fuisse videtur: Artynas enim Thucydides ab senatu distinguit. Acac. Est in principio Quæst. Græc. Plutarchi. Emmius de Republ. Achæor. Argis urbanos Magistratus, et fortassis etiam Judices fuisse conjicit. Ut autem Lacedæmoniorum quidam Magistratus ab ἁρμόζω dicti sunt Ἁρμοσταὶ, sic hi ab ἀρτύνω, quod ἁρμόζω exponit Auctor Etymol. M. Ἀρτῦναι. Hesychius: ἄρτυεν, ἀντὶ τοῦ διέτασσεν, ἐβασίλευεν, et ἄρτυνος, ἄρχων. Duck.

Οἱ Δημιουργοὶ] Quales hi fuerint, nihil pro certo affirmare possum. Valla *opifices* convertit, sed minime verosimile est, hos potissimum juramento præstando delectos. Itaque magis assentior Winshemio, qui *Tribunos plebis* appellat. Et Henr. Stephanus in Gr. L. Thesauro Δημιουργοὺς apud Peloponnesios Doresque fuisse ait, qui populo præerant: auctoribus Demosthene, Hesychio, et Eustathio. Acac. Vide supr. ad I. 56.

οἱ θεωροὶ, καὶ οἱ πολέμαρχοι. ἐν δὲ Ἤλιδι, οἱ δημιουργοὶ, καὶ οἱ τὰ τέλη ἔχοντες, καὶ οἱ ἑξακόσιοι· ἐξορκούντων δὲ οἱ δημιουργοὶ, καὶ οἱ θεσμοφύλακες. ἀνανεοῦσθαι δὲ τοὺς ὅρκους, Ἀθηναίους μὲν, ἰόντας ἐς Ἦλιν, καὶ ἐς Μαντίνειαν, καὶ ἐς Ἄργος, τριάκοντα ἡμέραις πρὸ Ὀλυμπίων· Ἀργείους δὲ καὶ Ἠλείους, καὶ Μαντινέας ἰόντας Ἀθήναζε, δέκα ἡμέραις πρὸ Παναθηναίων τῶν μεγάλων. τὰς δὲ ξυνθήκας τὰς περὶ τῶν σπονδῶν καὶ τῶν ὅρκων καὶ τῆς ξυμμαχίας ἀναγράψαι ἐν στήλῃ λιθίνῃ· Ἀθηναίους μὲν, ἐν πόλει· Ἀργείους δὲ, ἐν ἀγορᾷ, ἐν τοῦ Ἀπόλλωνος τῷ ἱερῷ· Μαντινέας δὲ, ἐν τοῦ Διὸς τῷ ἱερῷ, ἐν τῇ ἀγορᾷ. καταθέντων δὲ καὶ Ὀλυμπιάσι στήλην χαλκῆν κοινῇ Ὀλυμπίοις τοῖς νυνί. ἐὰν δέ τι δοκῇ ἄμεινον εἶναι ταῖς πόλεσι ταύταις, προσθεῖναι πρὸς τοῖς ξυγκειμένοις. ὅ τι δ' ἂν δόξῃ ταῖς πόλεσιν ἁπάσαις κοινῇ βουλευσαμέναις, τοῦτο κύριον εἶναι."

μη'. 48. Αἱ μὲν σπονδαὶ καὶ αἱ ξυμμαχίαι οὕτως ἐγένοντο· καὶ αἱ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων οὐκ ἀπείρηντο τούτου ἕνεκα οὐδ' ὑφ' ἑτέρων. Κορίνθιοι δὲ, Ἀργείων ὄντες ξύμμαχοι, οὐκ ἐσῆλθον ἐς αὐτὰς, ἀλλὰ καὶ γενομένης πρὸ τούτου Ἠλείοις καὶ Ἀργείοις καὶ Μαντινεῦσι ξυμμαχίας, τοῖς αὐτοῖς πολεμεῖν καὶ εἰρήνην ἄγειν, οὐ ξυνώμοσαν· ἀρκεῖν δ' ἔφασαν σφίσι τὴν πρώτην γενομένην ἐπιμαχίαν, ἀλλήλοις βοηθεῖν, ξυνεπιστρατεύειν δὲ μηδενί. οἱ μὲν Κορίνθιοι οὕτως ἀπέστησαν τῶν ξυμμάχων, καὶ πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους πάλιν τὴν γνώμην εἶχον.

μθ'. 49. Ὀλύμπια δ' ἐγένετο τοῦ θέρους τούτου, οἷς Ἀνδροσθένης Ἀρκὰς παγκράτιον τοπρῶτον ἐνίκα· καὶ Λακεδαιμόνιοι

Lucianus Phalar. II. in princ. etiam Magistratus Delphorum ita videtur vocare. De Achæorum Reipublicæ Δημιουργοῖς est apud Polybium in Excerpt. Legat. XLVII. et Livium XXXII. 22. Ἐπιδημιουργοὺς Magistratus, quos Corinthii quotannis Potidæam mittebant, memorat Thucydides, I. 56. D.

Οἱ θεωροὶ] Valla vertit *vates*. Acacius putat esse, *qui ad certamina sacra, vel ad oracula consulenda mittebantur:* de quibus supra ad Cap. 16. Fortassis hoc fuit nomen ordinariorum quorumdam sacerdotum apud Mantinenses, ut Polemarchi et ceteri erant Magistratus ordinarii. Nam θεωροὺς in universum dici τοὺς τὰ θεῖα φυλάττοντας, ἢ τῶν θείων φροντίζοντας tradit Harpocration. Prioris generis θεωροὺς, prout res ac tempus postulabat, creatos fuisse verosimile est. Paullo post οἱ τὰ τέλη ἔχοντες Vallæ et Porto sunt *Quæstores ærarii.* Si ostendi potest, hos a Græcis ita speciatim vocari, nihil repugno. Interim sequor versionem Acacii, *reliqui Magistratus.* Τέλη, et τοὺς ἐν τέλει in universum dici *Magistratus*, nemo ignorat. Duck.

Οὐδ' ὑφ' ἑτέρων] Pro, ὑπ' οὐδετέρων. At quid est οὐδέτερος, nisi οὐδὲ ἕτερος; Itaque et præpositio inseratur diremtis. Baver.

Ξυμμαχίας——ἐπιμαχίαν] Hic plane definitiones afferuntur utriusque fœderis; plane ut 1. 44. init. Baver.

Παγκράτιον τοπρῶτον ἐνίκα] Doctissimus

τοῦ ἱεροῦ ὑπὸ Ηλείων εἴρχθησαν, ὥστε μὴ θύειν, μηδ᾽ ἀγωνίζεσθαι, οὐκ ἐκτίνοντες τὴν δίκην αὐτοῖς, ἣν ἐν τῷ Ολυμπιακῷ νόμῳ Ηλεῖοι κατεδικάσαντο αὐτῶν, φάσκοντες, σφᾶς ἐπὶ Φύρκον τε τεῖχος ὅπλα ἐπενεγκεῖν, καὶ εἰς Λέπρεον αὐτῶν ὁπλίτας ἐν ταῖς Ολυμπιακαῖς σπονδαῖς ἐσπέμψαι. ἡ δὲ καταδίκη, δισχίλιαι μναῖ ἦσαν, κατὰ τὸν ὁπλίτην ἕκαστον δύο μναῖ, ὥσπερ ὁ νόμος ἔχει. Λακεδαιμόνιοι δὲ, πρέσβεις πέμψαντες, ἀντέλεγον, μὴ δικαίως σφῶν καταδεδικάσθαι, λέγοντες μὴ ἐπηγγέλθαι ποτ᾽ ἐς Λακεδαίμονα τὰς σπονδὰς, ὅτ᾽ ἐσέπεμψαν τοὺς ὁπλίτας. Ηλεῖοι δὲ τὴν παρ᾽ αὐτοῖς ἐκεχειρίαν ἤδη ἔφασαν εἶναι. πρώτοις γὰρ σφίσιν αὐτοῖς ἐπαγγέλλουσι,

Petrus Faber III. Agonist. 23. observat, Thucydidem hic designationi Olympiadis adponere nomen illius, qui pancratio vicerat, contra morem aliorum Historicorum, qui ei plerumque nomen illius, qui stadio vicerat, addere soleant: quem morem e Dionysio Halicarn. et Diodoro Siculo pluribus ostendit II. 15. Addit, non hanc mentem fuisse Thucydidi, ut Olympiadem solito more notaret, sed ex eo, quod *recenter* Olympicis agonibus adjunctum certaminis genus fuerat, pancratium scilicet; quod Olympiade XXXII. receptum Pausanias doceat I. Eliacor. 8. Hoc non capio. Nam quomodo Olympiade XC. quam hic memorat Thucydides, pancratium jam Olympiade XXXII. receptum Olympicis agonibus *recenter* adjunctum dici potest? Certum est, Dionysium et Diodorum fere ubique tenere morem illum, quem ex iis adnotat Faber. Sed non credo, omnes alios eum sequutos. Thucydides quidem etiam III. 8. nullam rationem habuit illius, qui stadio victor fuerat. Nam in designanda Olympiade LXXXVIII. ita scribit: ἦν δὲ Ὀλυμπιὰς, ᾗ Δωριεὺς Ῥόδιος τοδεύτερον ἐνίκα. Dorieum autem tribus continuis Olympiadibus pancratio vicisse, testatur Pausanias II. Eliacor. 7. quod etiam in Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῇ legitur. Et Xenophon I. Hist. Græc. p. 433. in Olympiade XCIII. itidem præter morem Dionysii et Diodori, qui fere illos solos memorant, qui stadio vicerant, primo loco eum, qui biga, secundo eum, qui stadio victor fuerat, nominat. Duck.

Παγκράτιον] Pausanias El. 466. docet, pancratii victori diu ante præmium fuisse propositum. v. Abresch. 529. Gottl.

Ἣν—αὐτῶν] Thomas Magister. Wass. In v. Ὀλυμπικὸς, ubi rejicit Ὀλυμπιακὸς, et hic legit Ὀλυμπικῷ, ut Marg. et Cam. et paullo post Ὀλυμπικαῖς, quod et Gr. habet, non Ὀλυμπιακαῖς. de quo ad I. 6. actum est. Variam scripturam hujus loci adnotat etiam Scholiastes vulgatus: præterit Cass. Ἐκτῷ fortassis ortum est ab aliquo, qui, quod sciebat usitatius dici ἐκ τοῦ νόμου, in margine, vel inter versus scripserat ἐκ, nec mutaverat casum ceterorum vocabulorum. Sed in recepta lectione nihil vitii est. Recte omitti poterat præpositio: sed addita neque mutari, neque detrahi debet. Sic Aristophanes idem verbum et cum hac præpositione, et sine ea effert. Plut. v. 764. Ἀναδῆσαι βούλομαι Εὐαγγέλιά σ᾽ ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ. Et ibid. 589. Λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας. Et quod apud Platonem in Timæo p. 481. est δίκῃ, *jure, merito*, idem Comicus in Nubib. v. 1335. et Equit. 258. dicit ἐν δίκῃ. Duck.

Καταδίκη] Agnoscit Pollux VIII. 23. Τὴν καταδίκην ἀπαριθμεῖν. Dion. Halic. p. 586. Τὰς καταδίκας προσεπέλεγεν Ælian. XIV. V. H. 43. Wass.

Ἀντέλεγον etc.] Loci difficultatem expedire conatur Abr. p. 530. v. Heilm. p. 699. Gottl.

Ἐπηγγέλθαι ποτ᾽ ἐς] Cl. πω ἐς. non male. Wass.

Τὴν παρ᾽ αὐτοῖς ἐκεχ.—εἶναι] Possis transposite capere, τὴν ἐκεχ. παρ᾽ αὐτοῖς—εἶναι, apud se jam fuisse inducias; sed, quia παρὰ hic est pro σὺν, vel κατὰ, simpliciter ex positu verteris: inducias *cum ipsis* factas, *qua* ipsos, jam constitisse. Εἶναι pro Præterito, quo careat hoc Verbum. Baver.

Πρώτοις γ. σφ. αὐτ. ἐπαγγέλλ.] Si ἐπαγγέλλουσιν est 3. Plur. Præs. Indic. durius sane, pro præterito, immo Plusquamperf. etiam pro Infinitivo, positum sit. Ita certe et Int. cepit, et Abresch. legens πρῶτοι. Possit tamen esse idem, et mollius fuerit, Particip. Præs. quasi subjicere voluerit, ὅπλα ἐπενεγκεῖν· aut pro Genitivis simplici-

καὶ ἡσυχαζόντων σφῶν, καὶ οὐ προσδεχομένων, ὡς ἐν σπονδαῖς, αὐτοὺς λαθεῖν ἀδικήσαντας. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ὑπελάμβανον, οὐ χρεὼν εἶναι αὐτοὺς ἐπαγγεῖλαι ἔτι ἐς Λακεδαίμονα, εἰ ἀδικεῖν γε ἤδη ἐνόμιζον αὐτοὺς, ἀλλ' οὐχ ὡς νομίζοντας τοῦτο δρᾶσαι, καὶ ὅπλα οὐδαμόσε ἔτι αὐτοῖς ἐπενεγκεῖν. Ηλεῖοι δὲ τοῦ αὐτοῦ λόγου εἴχοντο, ὡς μὲν οὐκ ἀδικοῦσι, μὴ ἂν πεισθῆναι· εἰ δὲ βούλονται σφίσι Λέπρεον ἀποδοῦναι, τό τε αὑτῶν μέρος ἀφιέναι τοῦ ἀργυρίου, καὶ ὃ τῷ θεῷ γίγνεται, αὐτοὶ ὑπὲρ ἐκείνων ἐκτίσειν.

ν΄. 50. Ως δ' οὐκ ἐσήκουον, αὖθις τάδε ἠξίουν, Λέπρεον μὲν μὴ ἀποδοῦναι, εἰ μὴ βούλονται· ἀναβάντες δὲ ἐπὶ τὸν βωμὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ολυμπίου, ἐπειδὴ προθυμοῦνται χρῆσθαι τῷ ἱερῷ, ἀπομόσαι ἐναντίον τῶν Ελλήνων, ἦ μὴν ἀποδώσειν ὕστερον τὴν καταδίκην. ὡς δὲ οὐδὲ ταῦτα ἤθελον, Λακεδαιμόνιοι μὲν εἴργοντο τοῦ ἱεροῦ, θυσίας, καὶ ἀγώνων, καὶ οἴκοι ἔθυον. οἱ δὲ ἄλλοι Ελληνες ἐθεώρουν, πλὴν Λεπρεατῶν. ὅμως δὲ οἱ Ηλεῖοι, δεδιότες, μὴ βίᾳ θύσωσι, ξὺν ὅπλοις τῶν νεωτέρων φυλακὴν εἶχον. ἦλθον δὲ αὐτοῖς καὶ Αργεῖοι καὶ Μαντι-

ter positis, ut sequ. ἡσυχαζόντων. Πρώτοις legenti intelligantur Lacedæmonii, *quibus primis* nuntiaverint Elienses: πρῶτοι sint Elienses, *qui* primi nuntiarint Lacedæmoniis. Hoc rite intelligenti evanuerit obscuritas, quæ residere tamen videatur in verbis, ἀλλ' οὐχ ὡς νομίζοντας τοῦτο δρᾶσαι· quippe quæ pendere possint a prioribus, εἰ ἀδικεῖν ἐνόμιζον αὐτούς. Quod contextus tamen haud patiatur. Nam si crederent Elienses, injuriam facere quidem Lacedæmonios, non tamen ὡς νομίζοντας, ut scirent, vellentque a se fieri injuriam: tamen opus erat, (χρεὼν) nuntiari inducias, quas imprudentes solvissent. Quare punctum cum Abr. poni malim post αὐτοὺς, ut, quod sequatur, ἀλλ' οὐχ ὡς νομ. pendeat ab ἔλεγον, tali sensu: at (Lacedæmonii) negabant, se τοῦτο δρᾶσαι, quod fecissent Eliensibus, ὡς νομίζοντας, scil. ἀδικεῖν· vel τοῦτο δρᾶσαι, (qs. bis intellectum,) nempe τὸ ἀδικεῖν· factum a sese esse quidem, at non, quæ esset injuria, quam scirent vellentque a se illis inferri; sed nimirum aut induciarum inscios fuisse, aut rem iis talem non visam, qua læderent Elienses. Qui si crederent, *consulto* Lacedæmonios agere injuste, nil sane attineret, nuntiari inducias, ut consulto hostiliter agentibus, et nolentibus quiescere arma, de quibus quieturis interim nimirum jam ageretur. Heilmanni rationi obstat, quod non est, ὡς οὐ νομίζ. sed οὐχ ὡς νομ. ac tamen ne sic quidem verbis respondent. Baver.

Οἱ δὲ Λακ.] Hunc locum ita vertit Acacius: ad ea respondebant Lacedæmonii amplius opus fuisse ipsos id Lacedæmonem denunciare, si jam se injuria affectos credidissent: tum se nuspiam eis arma illaturos fuisse. Verum non ita fecisse illos; quod argumento esse, eos non ita credidisse. Huds.

Ὑπελάμβανον—ἐπαγγεῖλαι] Thomas Magister in ὑπολαμβάνω. Wass. Thomas cum omnibus Mss. et Edd. habet particulam negantem, quam Portum sequutus Acacius in versione præterit. Ea sublata, pars difficultatis, quæ in his verbis est, tollitur; sed nihilo secius illa, ἀλλ' οὐχ ὡς νομίζοντας τοῦτο δρᾶσαι, obscuritate non mediocri laborant. Duck.

Εἴχοντο] i. e. εἵλοντο. Abr. 532. Gottl.

Εἴχοντο τ. αὐτ. λόγ.] Nescio, quid sibi velit Gottl. cum explicans εἵλοντο· quod nec sign. ἔχεσθαι, nec rei aptum; tum ad Abresch. provocans, apud quem non inveniatur hæc nota. Baver.

Αὑτῶν μέρος] A Gr. abest μέρος. infr. Cap. 55. ὡς τὸ τρίτον μέρος. Wass.

νῆς, χίλιοι ἑκατέρων, καὶ Ἀθηναίων ἱππῆς, οἳ ἐν Ἄργει ὑπέμενον τὴν ἑορτήν. δέος δ᾽ ἐγένετο τῇ πανηγύρει μέγα, μὴ ξὺν ὅπλοις ἔλθωσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ καὶ Λείχας ὁ Ἀρκεσιλάου Λακεδαιμόνιος ἐν τῷ ἀγῶνι ὑπὸ τῶν ῥαβδούχων πληγὰς ἔλαβεν, ὅτι, νικῶντος τοῦ ἑαυτοῦ ζεύγους, καὶ ἀνακηρυχθέντος Βοιωτῶν δημοσίου, κατὰ τὴν οὐκ ἐξουσίαν τῆς ἀγωνίσεως, προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα, ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον, βουλόμενος δηλῶσαι, ὅτι ἑαυτοῦ ἦν τὸ ἅρμα. ὥστε πολλῷ δὴ μᾶλλον ἐπεφόβηντο πάντες, καὶ ἐδόκει τὶ νέον ἔσεσθαι. οἱ μέντοι Λακεδαιμόνιοι ἡσύχασάν τε, καὶ ἡ ἑορτὴ αὐτοῖς οὕτω διῆλθεν. ἐς δὲ Κόρινθον μετὰ τὰ Ὀλύμπια Ἀργεῖοί τε καὶ οἱ ξύμμαχοι ἀφίκοντο, δεησόμενοι αὐτῶν παρὰ σφᾶς ἐλθεῖν. καὶ Λακεδαιμονίων πρέσβεις ἔτυχον παρόντες· καὶ πολλῶν λόγων γενομένων, τέλος οὐδὲν ἐπράχθη· ἀλλὰ, σεισμοῦ γενομένου, διελύθησαν ἕκαστοι ἐπ᾽ οἴκου. καὶ τὸ θέρος ἐτελεύτα.

νά. 51. Τοῦ δ᾽ ἐπιγιγνομένου χειμῶνος, Ἡρακλεώταις τοῖς ἐν Τραχῖνι μάχη ἐγένετο πρὸς Αἰνιᾶνας, καὶ Δόλοπας, καὶ Μηλιέας, καὶ Θεσσαλῶν τινάς. προσοικοῦντα γὰρ τὰ ἔθνη ταύτῃ τῇ πόλει πολέμια ἦν. οὐ γὰρ ἐπ᾽ ἄλλῃ τινὶ γῇ, ἢ τῇ

Ῥαβδούχων] i. e. *certaminis præfectis,* non, *lictoribus.* Abr. 532. GOTTL.

Κατὰ τ. οὐκ ἐξουσ.] i. e. διὰ τὸ μὴ ἐξεῖναι τὴν ἀγώνισιν. Κατὰ p. διὰ, ut, κατὰ τὸ ξυμμαχικὸν, i. e. διὰ τὴν ξυμμαχίαν. Subst. autem pro Verbo, ut sæpe Noster, Dionysio jam notante. V. Ind. et Philol. Th. Paull. P. 4. Ita, quod propius huc fecerit, L. I. τὴν τῶν γεφυρῶν οὐ διάλυσιν, i. e. τὸ μὴ διαλελύσθαι τὰς γεφύρας. BAVER.

Προελθὼν—ἡνίοχον] Suidas in ἀγών. Cl. in marg. προσελθών. male. Vid. Hesych. Photius in Lex. Ms. προελθὼν etiam servat. vocem ἀγωνίσεως agnoscit Pollux III. 141. WASS. Suidas ex hoc loco, et ex Homero ostendit, etiam locum ipsum, in quo certatur, vocari ἀγῶνα. Adnotat ibi Portus Odyss. θ΄. 260. ἀγῶνα poni pro loco, in quo saltatur: quod et Eustathius ibi monet p. 1595. Et Homerus ita etiam alibi. Ἀνακηρύττειν proprium esse in hac re verbum ostendit Heraldus II. Adversarior. 14. DUCK.

Ἑαυτοῦ ἦν τὸ ἅρμα] Mosqu. καὶ ἑαυτοῦ· non frustra plane; nempe, quia Thebanorum nomine declaratus erat victor currus, ostendere voluit, *et* sibi, suam *quoque*, immo vel maxime, partem victoriæ esse: verbo Thebanorum, re ipsa suam. BAVER.

Αἰνιᾶνας] Ænienses Herodoto Ἐνιῆνες, circa Heracleam ἐν Τραχῖνι, à Perrhæborum oppido Αἰνίᾳ sunt, auctore Steph. Herodotum vero secutus Plinius Ænienses a Perrhæbis rectius distinguit: quemadmodum et Scymnus. Urbis situm depingunt Liv. XLIV. 10. Heliodor. II. 125. Originem his verbis docet Scymnus: τῶν Αἰμόνων δοκοῦσι, Λαπιθῶν, Μυρμιδόνων τε γεγονέναι. Δόλοπας καὶ Αἰνιᾶνας, καὶ Ὀλυνθίους conjungit Xenophon, et saltationem iis in usu Καρπαίαν dictam narrat. Diodorus XVIII. p. 595. Αἰνιᾶνες, καὶ Κλυζαῖοι, καὶ Δόλοπες. Ordo Geogr. et hic et alibi apud hunc nonnihil turbat. Forte ergo reponendum Λυζαῖοι, ut in margine, vel Ἀλυζαῖοι. Urbs Steph. Ἀλύζεια, Straboni Ἀλυζία. Apud Stephanum alibi, contra seriem literarum Λύξεια, pro Λύζεια. Civitas est haud longe ab Acheloi ostiis, et Leucadiis, quos proxime enumerat Diodorus hoc modo: Δόλοπες. πρὸς δὲ τούτοις, Ἀθάμαντες, καὶ Λευκάδιοι. Gemina loci scriptura variam lectionem concinnavit. WASS.

τούτων, τὸ χωρίον ἐτειχίσθη· καὶ εὐθύς τε καθισταμένῃ τῇ πόλει ἠναντιοῦντο, ἐς ὅσον ἐδύναντο φθείροντες. καὶ τότε τῇ μάχῃ ἐνίκησαν τοὺς Ηρακλεώτας, καὶ Ξενάρης ὁ Κνίδιος Λακεδαιμόνιος ἄρχων αὐτῶν ἀπέθανε· διεφθάρησαν δὲ καὶ ἄλλοι τῶν Ηρακλεωτῶν. καὶ ὁ χειμὼν ἐτελεύτα, καὶ δωδέκατον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα.

νβ΄. 52. Τοῦ δ᾽ ἐπιγιγνομένου θέρους, εὐθὺς ἀρχομένου, τὴν Ηράκλειαν, ὡς μετὰ τὴν μάχην κακῶς ἐφθείρετο, Βοιωτοὶ παρέλαβον, καὶ Ηγησιππίδαν τὸν Λακεδαιμόνιον, ὡς οὐ καλῶς ἄρχοντα, ἐξέπεμψαν. δείσαντες δὲ παρέλαβον τὸ χωρίον, μὴ, Λακεδαιμονίων τὰ κατὰ Πελοπόννησον θορυβουμένων, Αθηναῖοι λάβωσι. Λακεδαιμόνιοι μέντοι ὠργίζοντο αὐτοῖς. καὶ τοῦ αὐτοῦ θέρους Αλκιβιάδης ὁ Κλεινίου, στρατηγὸς ὢν Αθηναίων, Αργείων καὶ τῶν ξυμμάχων ξυμπρασσόντων, ἐλθὼν ἐς Πελοπόννησον μετ᾽ ὀλίγων Αθηναίων ὁπλιτῶν, καὶ τοξοτῶν, καὶ τῶν αὐτόθεν ξυμμάχων, καὶ παραλαβὼν, τά τε ἄλλα ξυγκαθίστη περὶ τὴν ξυμμαχίαν, διαπορευόμενος Πελοπόννησον τῇ στρατιᾷ, καὶ Πατρέας τε τείχη καθεῖναι ἔπεισεν ἐς θάλασσαν, καὶ αὐτὸς ἕτερον διενοεῖτο τειχίσαι ἐπὶ τῷ Ρίῳ τῷ Αχαϊκῷ. Κορίνθιοι δὲ καὶ Σικυώνιοι, καὶ οἷς ἦν ἐν βλάβῃ τειχισθὲν, βοηθήσαντες διεκώλυσαν.

νγ΄. 53. Τοῦ δ᾽ αὐτοῦ θέρους Επιδαυρίοις καὶ Αργείοις πόλεμος ἐγένετο, προφάσει μὲν, περὶ τοῦ θύματος τοῦ Απόλλωνος τοῦ Πυθέως, ὃ δέον ἀπαγαγεῖν, οὐκ ἀπέπεμπον ὑπὲρ

Ἠναντιοῦντο] Vide III. 92. 93. DUCK.

Ἠναντιοῦντο——φθείροντες] Scil. αὐτό: more Nostri, jam notato ad 1. 19. περιτυχόντες τῷ Ἱππίᾳ——ἀπέκτειναν; nempe αὐτόν. B.

Ὁ Κνίδιος] Palm. suspecta vox, ut e nomine patris Xenar. orta. Abr. 532. Heilm. accipit pro Gen. filius Cnidis. GOTTL.

Τοῦ ἐπιγιγν. θέρ. εὐθ. ἀρχ.] Transposite intellexeris pro, εὐθ. τ. ἐπιγιγν. θέρ. ἀρχ. Sed, quia accedit aliud Particip. ἐπιγιγν. sic malim h. l. τοῦ ἐπιγ. θέρους, ut 53. init. scil. χρόνῳ, εὐθὺς ἀρχ. scil. αὐτοῦ; ut comma ponatur post θέρους· quod et inserui. B.

Δείσαντες δὲ παρέλ.] Comma delevi post δὲ, ut esset, δείσαντες δὲ, *metu* (subacti) occuparunt. Etsi et illa ratio sit satis Thucydide digna, trajiciente verba, et paullo infra: τὰ τείχη καθεῖναι ἔπεισεν ἐς τὴν θάλασσαν. BAVER.

Καὶ παραλαβὼν] Copula deest Gr. Cl. WASS. Abest etiam ab aliis bonæ notæ Mss. et recte, ut puto: nam turbat sensum, qui constat, si τινὰς suppleas cum Scholiaste; etsi is quoque agnoscit καί. DUCK.

Ἐλθὼν—μετ᾽ ὀλίγ.——καὶ τ. αὐτόθεν ξυμμάχων, καὶ παραλαβὼν] Primo τῶν αὐτόθεν est, ex brevitate Thucydidea, pro, τῶν αὐτόθι (ὄντων) ξυμμ. παραλαβ. (τινὰς) αὐτόθεν. Deinde καὶ profecto redundat ante παραλαβὼν, et vero abest compluribus Libris; recte; nam, *cum* sociis, qui *ibi* jam essent, venisse nequit, quippe jam ibi inventurus. Ordo igitur est: παραλαβὼν αὐτ. τῶν ξυμμ. scil. μέρος, τινάς. Alioqui ad παραλαβ. suppleveris, αὐτούς· sed enim, ut dixi, res non patitur. BAVER.

Πυθέως] Gr. Πυθιέως. Apud Nostrum fere Πύθιος. agnoscit et Πυθεὺς Stephanus,

βοταμίων Ἐπιδαύριοι. κυριώτατοι δὲ τοῦ ἱεροῦ ἦσαν Ἀργεῖοι. ἐδόκει δὲ, καὶ ἄνευ τῆς αἰτίας, τὴν Ἐπίδαυρον τῷ τε Ἀλκιβιάδῃ καὶ τοῖς Ἀργείοις προσλαβεῖν, ἢν δύνωνται, τῆς τε Κορίνθου ἕνεκα ἡσυχίας, καὶ ἐκ τῆς Αἰγίνης βραχυτέραν ἔσεσθαι τὴν βοήθειαν, ἢ Σκύλλαιον περιπλεῖν τοῖς Ἀθηναίοις. παρεσκευάζοντο οὖν οἱ Ἀργεῖοι, ὡς αὐτοὶ ἐς τὴν Ἐπίδαυρον διὰ τοῦ θύματος τὴν ἔσπραξιν ἐσβαλοῦντες.

νδʹ. 54. Ἐξεστράτευσαν δὲ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους πανδημεὶ ἐς Λεῦκτρα τῆς ἑαυτῶν μεθορίας, πρὸς τὸ Λύκαιον, Ἄγιδος τοῦ Ἀρχιδάμου βασιλέως ἡγουμένου. ᾔδει δὲ οὐδεὶς ὅποι στρατεύουσιν, οὐδὲ αἱ πόλεις ἐξ ὧν ἐπέμφθησαν. ὡς δ' αὐτοῖς τὰ διαβατήρια θυομένοις οὐ προὐχώρει, αὐτοί τε ἀπῆλθον ἐπ' οἴκου, καὶ τοῖς ξυμμάχοις περιήγγειλαν μετὰ τὸν μέλλοντα (Καρνεῖος δ' ἦν μὴν, ἱερομήνια

ex cujus genitivo Πυθῆος possessivum Πυθηΐος. Est et Πυθαιεύς. Pausan. Lib. X. Cap. ult. Χάρων δὲ ὁ Πύθεω φησίν, pro Πύθου Ionice. Wass. Hermionici agri templum fuisse e Pausaniæ Lib. II. hic adnotat Acacius. Sed ibi Πυθαεὺς, non Πυθεὺς est, Cap. 35. et 36. Duck.

Πυθέως] Leg. Πυθαιέως, ut docuit Valk. v. Abresch. 532. Gottl.

Ἀπαγαγεῖν] Pæne est, ut Nostrum, *abführen, entrichten*, reddere. Baver.

Βοταμίων] Vallæ interpretationem deinde etiam alii Interpretes Thucydidis et Lexicographi sequuti sunt. recte, an secus, adfirmari non potest, quum nullo alio, quam Thucydide auctore, hæc vox laudetur. Nec facilius dictu est, quinam sint in aliis Mss. παραποτάμιοι. Duck.

Ἐδόκει—προσλ.——καὶ βραχ. ἔσ.] Trajecta primo verba, pro tali ordine: ἐδόκει τῷ Ἀλκιβ. προσλαβεῖν τ. Ἐπίδ. Deinde Dilogia notetur verbi δοκεῖν, notantis ad προσλαβεῖν, *placebat*, consultum ducebatur, decretum erat; ad βραχυτ. ἔσεσθαι, *videbatur*, credebant, sperabant. *Videri* quoque Latinis eandem Dilogiam tulerit, si structura patiatur; Vix enim Latine junxeris, durius certe: visum est iis, (nam præterito tantum recipit hunc sensum *placendi*,) capere Epidaurum, et cursus brevior fore. Aut καὶ ante βραχυτέραν est pro γὰρ, quod excidisse possit, ac fuisse, καὶ γὰρ βρ. Baver.

Τὰ διαβατήρια θυομένοις οὐ προὐχώρει] Hoc Cap. seq. dicit, οὐδ' ἐνταῦθα τὰ διαβατήρια αὐτοῖς ἐγένετο. Et Cap. 116. ὡς αὐτοῖς τὰ διαβατήρια ἱερὰ οὐκ ἐγίγνετο. Vide Heraldum I. Adversar. 5. Duck.

Μέλλοντα] Heilm. tuetur lectionem, ἱερομήνια. p. 705. Gottl.

Καρνεῖος etc.] Carneus cognomen erat Apollinis; quem ita appellatum ait Macrobius, ὅτι καιόμενος ὁρᾶται νέος. quod quum alia omnia ardentia consumerentur, hic suo calore candens semper novus existit. Vide Pausaniam in Laconicis Cap. XIII. Huds. Κρανεῖος Gr. passim. ἀπὸ τῆς κρανείας, inquit Pausanias l. d. Vetustiores tamen cum vulgatis faciunt. Wass. Pausanias varias hujus nominis causas prodit. Infra Cap. 75. Κάρνεια, dies festi Apollinis apud Lacedæmonios. ubi vid. Hudson. in Var. Lect. et Spanhem. ad Callimach. Hymn. Apoll. v. 72. et 78. Add. Meurs. III. Miscellan. Lacon. 8. Ἱερομηνία, quod est in Cl. habet etiam Scholiastes in Edd. Bas. Steph. 2. et Huds. ἱερομήνια in Port. Quantum ex his verbis, et iis, quæ hic paullo post leguntur, τὸν μῆνα προὐφασίσαντο, adparet, totus hic mensis, vel certe maxima illius pars, sacris ac diebus festis apud Lacedæmonios videtur destinatus fuisse. Et fortassis talis fuit ἱερομηνία, per quam Thebani Platæas occupare voluerunt, III. 56. et 65. quemadmodum apud Romanos totus fere December diebus festis et ludis absumebatur. Illa porro, ἱερομήνια Δωριεῦσι, non minus, quam præcedentia, per parenthesin inseruntur. D.

Καρν. δ' ἦν μὴν] Adscripserat Gottl. *Vid. Meurs. ad Callim. H. in Apoll. p.* 59. Ceterum male divisum correxi textum Duck. (Καρν. δ' ἦν μὴν,) ἱερομ. Δωρ. παρασκευάζεσθαι· absurdum vero, et ita refingendum: ἐς τ. μέλλ. (Καρν.——Δωρ.) παρασκευ. ἱερομήνια, per Appositionem, quam vocant, afficit

Δωριεῦσι,) παρασκευάζεσθαι, ὡς στρατευσομένους. Αργεῖοι δ' ἀναχωρησάντων αὐτῶν, τοῦ πρὸ τοῦ Καρνείου μηνὸς ἐξελθόντες τετράδι φθίνοντος, καὶ ἄγοντες τὴν ἡμέραν ταύτην, πάντα τὸν χρόνον ἐσέβαλον ἐς τὴν Επιδαυρίαν, καὶ ἐδῄουν. Επιδαύριοι δὲ τοὺς ξυμμάχους ἐπεκαλοῦντο· ὧν τινὲς, οἱ μὲν, τὸν μῆνα προὐφασίσαντο, οἱ δὲ, καὶ ἐς μεθορίαν τῆς Επιδαυρίας ἐλθόντες, ἡσύχαζον.

νέ. 55. Καὶ καθ' ὃν χρόνον ἐν τῇ Επιδαύρῳ Αργεῖοι ἦσαν, ἐς Μαντίνειαν πρεσβεῖαι ἀπὸ τῶν πόλεων ξυνῆλθον, Αθηναίων παρακαλεσάντων. καὶ γιγνομένων λόγων, Εφαμίδας ὁ Κορίνθιος οὐκ ἔφη τοὺς λόγους τοῖς ἔργοις ὁμολογεῖν. σφεῖς μὲν γὰρ περὶ εἰρήνης ξυγκαθῆσθαι, τοὺς δ' Επιδαυρίους, καὶ τοὺς ξυμμάχους, καὶ τοὺς Αργείους μεθ' ὅπλων ἀντιτετάχθαι. διαλῦσαι οὖν πρῶτον χρῆναι ἀφ' ἑκατέρων ἐλθόντας

mensem Carnium, quæ essent, in quo agerentur, ἱερομήνια. Nota et Ellipsin ad μέλλοντα, scil. μῆνα, supplendum ex Parenthesi, Καρν. δ' ἦν μήν. Et ante paullo, περιήγγειλαν, est, ut Liv. loquitur: *literas circum civitates, legatos circa vicinas gentes, misit,* i. e. *ad* omnes in orbem, qui *circa* essent. BAVER.

Καὶ ἄγοντες τὴν ἡμέραν ταύτην] Portus et Acacius hoc de celebratione dierum festorum acceperunt. Et sic ante eos alii apud Scholiasten. Mihi Valla rectius videtur vertisse, *itinere facto.* Nam ut ἄγειν, ἀπάγειν, ἐξάγειν, et προσάγειν τὴν στρατιὰν, ita etiam ἐλλειπτικῶς eadem omnia sola dicuntur. Xenophon. I. Cyrip. in fin. Ἢ ὅπως πρὸς πολεμίους προσάγειν, ἢ ἀπάγειν ἀπὸ πολεμίων, ἢ ὅπως πρὸς τεῖχος ἄγειν, ἢ ἀπάγειν. Ibid. εἴγε δή σοι κατὰ κέρας ἄγοντι—καὶ εἴ σοι ἐπὶ φάλαγγος ἄγοντι. Idem II. 59. Καὶ οὕτως ἐξάγει δὴ ὡς εἰς θήραν παρεσκευασμένος. Et III. p. 83. Ὅτι ἤδη καιρὸς εἴη ἄγειν ἐπὶ τοὺς πολεμίους. DUCK.

Ἐδῄουν] Scil. αὐτήν· more Nostri. V. Ind. in Ellips. BAVER.

Ὧν τινὲς] Trajectio, pro, ὧν οἱ μέν τινες. Abr. 543. GOTTL.

Οἱ δὲ καὶ] Non probo, καὶ referri ad μεθορίαν, nec Latina interpretatio placet, *vel*, quod huc non congruat; immo, *jam.* Sed, ut dixi, malim equidem comma poni post, οἱ δὲ καὶ, nam καὶ in disjunctis vel divisis redundare solet: ut apud Xen. Cyrop. Præf. οἱ μὲν πολλοὺς, οἱ δὲ καὶ ὀλίγους. 1 Cor. 15. 6. οἱ μὲν μένουσιν, οἱ δὲ καὶ ἐκοιμήθησαν· quo altero tamen loco καὶ esse possit pro ἤδη· ut hic, si retuleris ad μεθορίαν. B.

Ἐφαμίδ.] V. Valken. ad Herodot. 4, 150. p. 346. GOTTL.

Ὁμολογεῖν] Ὁμιλεῖν quidam Codd. et Schol. ὁμιλεῖν, pro *concordare* figurate Hesychio ἐπακολουθῆσαι λόγοις. ὁμολογεῖν minus placuit ob tautologiam scilicet. inter res et verba nullum commercium. Noster ὡμιληκὼς πολέμῳ. et VI. 5. οὐ πρότερον ὡμιλήκει τῇ ἀρχῇ. Isocrates Nicocl. ὁμιλεῖν καὶ τοῖς πράγμασι καὶ τοῖς ἀνθρώποις δύνασθαι. Aristoteles Physiogn. p. 146. τὰ δὲ περὶ τὴν ψυχὴν, δοτικὸν καὶ ἐλεύθερον, μεγαλόψυχον καὶ φιλόνικον πρὸς ἃ ἂν ὁμιλήσῃ. apud Josephum ὁμιλεῖν τραύμασιν. Alterum tamen haud refugiunt auctores. Diodor. p. 34. οὐχ ὁμολογούμενα λέγουσι. Plato. Epist. ὁμολογούμενοι λόγοι. Aristot. de Gen. et Corr. I. ΛΟΓΟΙ πρὸς τὴν αἴσθησιν ὉΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝΑ ΛΕΓΟΝΤΕΣ. Dion. Halic. ὁμολογούμενα τῇ σκέψει ἔργα. Itaque nihil mutandum. WASS. Quæ hic de varietate scripturæ leguntur in Scholiaste vulgato, non sunt in Cass. D.

Οὐκ ἔφη —— ὁμολ.] Transpositum, pro, ἔφη—οὐχ ὁμολ. BAVER.

Χρῆναι] Ordinem constituit Abr. 535. GOTTL.

Ἐλθόντας διαλῦσαι] Ἐλθόντα legit Int. qui verterit, *missos.* At hoc haud dubie omitteret Thuc. et, pro sua brevitate, diceret τὰ ἀφ' ἑκατ. στρατόπ. Plane ἐλθόντας legendum: Oportere venire, mitti ab utrisque, dimissuros exercitum. ἀφ' ἑκατέρων pendet ab ἐλθόντας, non a διαλῦσαι, ut ordinare videtur Abr. Quid enim sit, legatos mitti, qui ab *utrisque* dimittant copias? Nec vero multum opus erat additamento Interpretis: *Mantineam convenisse, et ibi*

τὰ στρατόπεδα, καὶ οὕτω πάλιν λέγειν περὶ τῆς εἰρήνης. καὶ πεισθέντες ᾤχοντο, καὶ τοὺς Αργείους ἀπήγαγον ἐκ τῆς Επιδαυρίας. ὕστερον δὲ ἐς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες, οὐδ᾽ ὡς ἐδυνήθησαν ξυμβῆναι· ἀλλ᾽ οἱ Αργεῖοι πάλιν ἐς τὴν Επιδαυρίαν ἐσέβαλον, καὶ ἐδῄουν. ἐξεστράτευσαν δὲ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐς Καρύας· καὶ ὡς οὐδ᾽ ἐνταῦθα τὰ διαβατήρια αὐτοῖς ἐγένετο, ἐπανεχώρησαν. Αργεῖοι δὲ, τεμόντες τῆς Επιδαυρίας ὡς τὸ τρίτον μέρος, ἀπῆλθον ἐπ᾽ οἴκου· καὶ Αθηναίων αὐτοῖς χίλιοι ἐβοήθησαν ὁπλῖται, καὶ Αλκιβιάδης στρατηγός. πυθόμενοι δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους ἐξεστρατεῦσθαι, καὶ ὡς οὐδὲν ἔτι αὐτῶν ἔδει, ἀπῆλθον. καὶ τὸ θέρος οὕτω διῆλθε.

νϛʹ. 56. Τοῦ δ᾽ ἐπιγιγνομένου χειμῶνος Λακεδαιμόνιοι, λαθόντες Αθηναίους, φρουρούς τε τριακοσίους, καὶ Αγησιππίδαν ἄρχοντα κατὰ θάλασσαν ἐς Επίδαυρον ἐσέπεμψαν. Αργεῖοι δ᾽ ἐλθόντες παρ᾽ Αθηναίους, ἐπεκάλουν, ὅτι, γεγραμμένον ἐν ταῖς σπονδαῖς, διὰ τῆς ἑαυτῶν ἑκάστους μὴ ἐᾷν πολεμίους διϊέναι, ἐάσειαν κατὰ θάλασσαν παραπλεῦσαι· καὶ εἰ μὴ κἀκεῖνοι ἐς Πύλον κομιοῦσιν ἐπὶ Λακεδαιμονίους τοὺς Μεσσηνίους καὶ Εἵλωτας, ἀδικήσεσθαι αὐτοί. Αθηναῖοι δὲ, Αλκιβιάδου

cons. Immo simpliciter satis et dilucide redderet: se de pace, pacis (componendæ) caussa (hic) considere, deliberare. BAVER.

Τὰ στρατόπεδα] Hic valde se torquet Portus in Var. Lect. non maxima de causa. Στρατὸς et στρατόπεδον quidem inter se distinguuntur, ut docet Ammonius. Et Æschylus Sept. contra Theb. v. 79. Μεθεῖται στρατὸς στρατόπεδον λιπών. Sed τὰ στρατόπεδα hic recte possunt sumi pro exercitibus, ut Lib. IV. Cap. 94. et 96. infra Cap. 59. ἤδη τῶν στρατοπέδων ὅσονοὺ ξυνιόντων. Plutarchus in Apophth. pag. 328. Ἐλάφων στρατόπεδον ἡγουμένου λέοντος. DUCK.

Περὶ τῆς εἰρήνης] Cl. περὶ εἰρήνην. Forte περὶ εἰρήνης. WASS.

Ὕστ. —— ξυνελθόντ.] Scil πάλιν. B.

Ἐς Καρύας] Κάρυα apud Stephanum, ait Huds. At Idem v. Βοῖον numero plurativo Κάρυαι. Lacones Hesychio auctore Καροῦαν dixere. Ita legit et Phavorinus. Carya, Caryatibus, Caryatium Vitruvius I, 1. Codex Arondel. Carynatium perperam, ut ex Plinio XXXVI. 5. patet. rotundatis Caryatidis Sidonius. Gentile Καροιάται Inscript. apud Reinesium II. 61. Vid. Pausan. Lacon. Cap. X. et Messen. XVI. Plutarch. Arato p. 1020. Pheneatis confines erant Caryæ. Vid. Liv. XXXIV. 26. De Arcadum Civit. Statius IV. Theb. 225. et Hesych. v. Καρυᾶτις. Apud Statium pro *impulit* Codex D. "quas magno non *abstulit* igne Napæas?" recte. Virg. "me malus *abstulit* error." Vid. Xenoph. p. 619. C. ἐν Καρύαις τῆς Λακωνικῆς Lucian. de saltat. p. 790. WASS.

Τὰ διαβατ. — ἐγέν.] Scil. καλὰ, prospera. BAVER.

Πυθόμενοι δὲ etc.] Cum nulla Codicum auctoritate nitatur conjectura Porti (expungentis particulam δὲ, et hanc clausulam cum superiori jungentis) haud absonum esse puto, si verbum ἐκστρατεύεσθαι vi præpositionis duplicem dicatur habere significationem, ut et *exire in expeditionem*, et *finire eandem* significaret. *Acacius.* HUDS.

Πυθόμ. rel.] Varietatem nota: πυθόμ.— ἐξεστρατεῦσθαι, Accus. c. Infin. et deinde eidem verbo subjectum, ὡς—ἔδει, pro δεῖν, sine ὡς· ἔδει autem simpliciter, *opus esse.* BAVER.

Ἐς Ἐπίδαυρον] Cl. ὡς. quomodo Noster IV. 50. 79. VIII. 31. WASS. Sed omnibus his locis de hominibus dicitur. D.

Ἑκάστους] Mosqu. ἑκάστου, non absurde, ad ἑαυτῶν. BAVER.

πείσαντος, τῇ μὲν Λακωνικῇ στήλῃ ὑπέγραψαν, ὅτι οὐκ ἐνέμειναν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῖς ὅρκοις, ἐς δὲ Πύλον ἐκόμισαν τοὺς ἐκ Κρανίων Εἵλωτας λῄζεσθαι· τὰ δ᾽ ἄλλα ἡσύχαζον. τὸν δὲ χειμῶνα τοῦτον, πολεμούντων Ἀργείων καὶ Ἐπιδαυρίων, μάχη μὲν οὐδεμία ἐγένετο ἐκ παρασκευῆς, ἐνέδραι δὲ καὶ καταδρομαὶ, ἐν αἷς ὡς τύχοιεν ἑκατέρων τινὲς διεφθείροντο. καὶ τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος πρὸς ἔαρ ἤδη, κλίμακας ἔχοντες οἱ Ἀργεῖοι ἦλθον ἐπὶ τὴν Ἐπίδαυρον, ὡς ἐρήμου οὔσης διὰ τὸν πόλεμον, βίᾳ αἱρήσοντες· καὶ ἄπρακτοι ἀπῆλθον. καὶ ὁ χειμὼν ἐτελεύτα, καὶ τρίτον καὶ δέκατον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα.

νζ΄. 57. Τοῦ δ᾽ ἐπιγιγνομένου θέρους μεσοῦντος Λακεδαιμόνιοι, ὡς αὐτοῖς οἵτε Ἐπιδαύριοι ξύμμαχοι ὄντες ἐταλαιπώρουν, καὶ τἆλλα ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, τὰ μὲν ἀφειστήκει, τὰ δ᾽ οὐ καλῶς εἶχε, νομίσαντες, εἰ μὴ προκαταλήψονται ἐν τάχει, ἐπὶ πλέον χωρήσεσθαι αὐτὰ, ἐστράτευον αὐτοὶ καὶ οἱ Εἵλωτες πανδημεὶ ἐπ᾽ Ἄργος. ἡγεῖτο δὲ Ἆγις ὁ Ἀρχιδάμου, Λακεδαιμονίων βασιλεύς. ξυνεστράτευον δ᾽ αὐτοῖς Τεγεᾶται τε καὶ ὅσοι ἄλλοι Ἀρκάδων Λακεδαιμονίοις ξύμμαχοι ἦσαν. οἱ δ᾽ ἐκ τῆς ἄλλης Πελοποννήσου ξύμμαχοι, καὶ οἱ ἔξωθεν, ἐς Φλιοῦντα ξυνελέγοντο· Βοιωτοὶ μὲν, πεντακισχίλιοι ὁπλῖται, καὶ τοσοῦτοι ψιλοὶ, καὶ ἱππῆς πεντακόσιοι, καὶ ἅμιπποι ἴσοι· Κορίνθιοι δὲ, δισχίλιοι ὁπλῖται· οἱ δ᾽ ἄλλοι, ὡς ἕκαστοι. Φλιάσιοι δὲ πανστρατιᾷ, ὅτι ἐν τῇ ἐκείνων ἦν τὸ στράτευμα.

νή. 58. Ἀργεῖοι δὲ, προαισθόμενοι τότε πρῶτον τὴν παρασκευὴν τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ ἐπειδὴ ἐς τὸν Φλιοῦντα, βουλόμενοι τοῖς ἄλλοις προσμῖξαι, ἐχώρουν, τότε δὴ ἐξεστράτευσαν

Ἐκ Κρανίων] Vid. hoc Lib. Cap. 35. D.

Τοὺς ἐκ Κραν. Εἵλ. ἐκόμ.] Transpositum, pro, τοὺς Εἵλ. ἐκόμισ. ἐκ Κραν. Baver.

Ὡς ἐρήμου οὔσης] Per Genitt. simpliciter, pro, ἔρημον οὖσαν. Καὶ ante ἄπρακτοι est pro ἀλλά. Baver.

Τἆλλα—τὰ μὲν—τὰ δ᾽] i. e. οἱ ἄλλοι, οἱ μὲν, οἱ δέ. Baver.

Οὐ καλῶς εἶχ.] Suspecti erant, defectionem spectabant. Baver.

Χωρήσεσθαι] Adscr. Gottl. *Chariton in re simili* χωρήσειν· Dorvill. p. 575. Nempe, aut usum verbi notaturus, aut Medium Activo promiscuum. Baver.

Ἄνιπποι] Quod ἅμιπποι (ita enim hic legendum) pedites sunt, claret (ut docet Harpocration) e Thucydidis et Xenophontis Historiis rerum Græcarum. Aliis vero ἅμιπποι dicuntur equi celetes juncti inter se, quorum altero sedebat rector vel auriga, qui utrumque regebat, in altero vehebatur eques armatus. Vide Eustathium in Odyss. έ. p. 1539. Harpocrat. et Tollii notas ad Palæphatum p. 6. Huds. Antea nullo sensu ἄνιπποι. Vid. Eustathium ad Il. 1046. 48. Ed. Bas. et Kusterum ad Suidam v. ἅμιπποι. Wass. Add. Interpretes Pollucis ad I. 131. Duck.

καὶ αὐτοί. ἐβοήθησαν δ' αὐτοῖς καὶ Μαντινῆς, ἔχοντες τοὺς σφετέρους ξυμμάχους, καὶ Ἠλείων τρισχίλιοι ὁπλῖται. καὶ προϊόντες, ἀπαντῶσι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐν Μεθυδρίῳ τῆς Ἀρκαδίας. καὶ καταλαμβάνουσιν ἑκάτεροι λόφον· καὶ οἱ μὲν Ἀργεῖοι ὡς μεμονωμένοις τοῖς Λακεδαιμονίοις παρεσκευάζοντο μάχεσθαι, ὁ δὲ Ἆγις, τῆς νυκτὸς ἀναστήσας τὸν στρατὸν, καὶ λαθὼν, ἐπορεύετο ἐς Φλιοῦντα παρὰ τοὺς ἄλλους ξυμμάχους. καὶ οἱ Ἀργεῖοι, αἰσθόμενοι, ἅμα ἕῳ ἐχώρουν, πρῶτον μὲν, ἐς Ἄργος, ἔπειτα δὲ, ᾗ προσεδέχοντο τοὺς Λακεδαιμονίους μετὰ τῶν ξυμμάχων καταβήσεσθαι, τὴν κατὰ Νεμέαν ὁδόν. Ἆγις δὲ ταύτην μὲν, ἣν προσεδέχοντο, οὐκ ἐτράπετο, παραγγείλας δὲ τοῖς Λακεδαιμονίοις καὶ Ἀρκάσι καὶ Ἐπιδαυρίοις, ἄλλην ἐχώρησε χαλεπὴν, καὶ κατέβη ἐς τὸ Ἀργείων πεδίον· καὶ Κορίνθιοι καὶ Πελληνῆς καὶ Φλιάσιοι ὄρθιον ἑτέραν ἐπορεύοντο· τοῖς δὲ Βοιωτοῖς καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ Σικυωνίοις εἴρητο τὴν ἐπὶ Νεμέας ὁδὸν καταβαίνειν, ᾗ οἱ Ἀργεῖοι ἐκάθηντο, ὅπως, εἰ οἱ Ἀργεῖοι ἐπὶ σφᾶς ἰόντες εἰς τὸ πεδίον βοηθοῖεν, ἐφεπόμενοι τοῖς ἵπποις χρῷντο. καὶ ὁ μὲν, οὕτω διατάξας, καὶ ἐσβαλὼν ἐς τὸ πεδίον, ἐδῄου Σάμινθόν τε καὶ ἄλλα.

νθ'. 59. Οἱ δὲ Ἀργεῖοι, γνόντες, ἐβοήθουν ἡμέρας ἤδη ἐκ τῆς Νεμέας, καὶ περιτυχόντες τῷ Φλιασίων καὶ Κορινθίων στρατοπέδῳ, τῶν μὲν Φλιασίων ὀλίγους ἀπέκτειναν, ὑπὸ δὲ τῶν Κορινθίων αὐτοὶ οὐ πολλῷ πλείους διεφθάρησαν. καὶ οἱ Βοιωτοὶ καὶ οἱ Μεγαρῆς καὶ οἱ Σικυώνιοι ἐχώρουν, ὥσπερ εἴρητο αὐτοῖς, ἐπὶ τῆς Νεμέας· καὶ τοὺς Ἀργείους οὐκέτι κατέ-

Ἔχοντες τ. σφ. ξυμμ.] Sc. *secum*; ducentes secum; ita alibi: ἃ (χρήματα) ἦλθεν ἐκ τῆς Ἀσίας ἜΧΩΝ, quas (opes) secum afferret, duceret. BAVER.

Μεθυδρίῳ] Μεθύδριον τῆς Μεγαλοπολίτιδος vocat Polybius IV. 11. Nam ex quo condita est Megalopolis, in vicum degeneravit; unde inter Κώμας recenset Pausanias, a quo etiam nominis ratio petatur. meminerunt ejus etiam Plutarch. Cleon. p. 806. Plin. I. 420. Porphyr. de Abstin. II. 16. WASS. Vide etiam Holstenium ad Stephanum. DUCK.

Ὄρθιον] Subintellige ὁδὸν, et respondent τοῖς, ἄλλην χαλεπήν. nihil ergo mutandum. WASS. Scriptura, quam Vallam sequutum esse putat Stephanus, defendi posset ex hoc Menandri in Ὀργῇ apud Athenæum VI. 10. ὄρθριος πρὸς τὴν σελήνην ἔτρεχε. Sed haud dubie rectum est ὄρθιον. Vel pueris notum est hoc Hesiodi, *μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν*. DUCK.

Ὄρθιον] Aptum sane videtur loco; et in altera lectione magis diceret, ὄρθριοι· et ineptum plane fuerit, *aliam matutinam* viam ingressi. Ceterum ὄρθιος in Femin. habet, ὀρθίαν. Sed plura hoc faciunt adjectiva. BAVER.

Σάμινθον] De hoc oppido tacent veteres, opinor, universi. Itaque membranarum fides nonnihil mihi suspecta est. WASS.

Ἡμέρας ἤδη] Scil. οὔσης, γενομένης. B.

Εἴρητο αὐτ.] *Jussi erant*; Liv. *quo prædictum erat*. BAVER.

Καὶ—κατέλ.] Καὶ hic est pro ἀλλά· pæne ex Ebr. 1. Ita Ovid. Fast. 6. 661.

Tempusque secutum,

λαβον· ἀλλὰ καταβάντες, ὡς ἑώρων τὰ ἑαυτῶν δηούμενα, ἐς μάχην παρετάσσοντο. ἀντιπαρεσκευάζοντο δὲ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι. ἐν μέσῳ δὲ ἀπειλημμένοι ἦσαν οἱ Ἀργεῖοι. ἐκ μὲν γὰρ τοῦ πεδίου, οἱ Λακεδαιμόνιοι εἶργον ἀπὸ τῆς πόλεως, καὶ οἱ μετ᾽ αὐτῶν· καθύπερθε δὲ, Κορίνθιοι καὶ Φλιάσιοι καὶ Πελληνῆς· τὸ δὲ πρὸς Νεμέας, Βοιωτοὶ καὶ Σικυώνιοι καὶ Μεγαρῆς. ἵπποι δὲ αὐτοῖς οὐ παρῆσαν. οὐ γάρ πω οἱ Ἀθηναῖοι μόνοι τῶν ξυμμάχων ἧκον. τὸ μὲν οὖν πλῆθος τῶν Ἀργείων καὶ τῶν ξυμμάχων οὐχ οὕτω δεινὸν τὸ παρὸν ἐνόμιζον, ἀλλ᾽ ἐν καλῷ ἐδόκει ἡ μάχη ἔσεσθαι, καὶ τοὺς Λακεδαιμονίους ἀπειληφέναι ἐν τῇ αὑτῶν τε καὶ πρὸς τῇ πόλει. τῶν δὲ Ἀργείων δύο ἄνδρες, Θράσυλλός τε, τῶν πέντε στρατηγῶν εἷς ὢν, καὶ Ἀλκίφρων, πρόξενος Λακεδαιμονίων, ἤδη τῶν στρατοπέδων ὅσονοὺ ξυνιόντων, προσελθόντε Ἄγιδι, διελεγέσθην, μὴ ποιεῖν μάχην. ἑτοίμους γὰρ εἶναι Ἀργείους δίκας δοῦναι καὶ δέξασθαι ἴσας καὶ ὁμοίας, εἴτι ἐπικαλοῦσιν Ἀργείοις Λακεδαιμόνιοι, καὶ τολοιπὸν εἰρήνην ἄγειν, σπονδὰς ποιησαμένους.

ξ'. 60. Καὶ οἱ μὲν ταῦτα εἰπόντες τῶν Ἀργείων, ἀφ᾽ ἑαυτῶν, καὶ οὐ τοῦ πλήθους κελεύσαντος, εἶπον. καὶ ὁ Ἄγις, δεξάμενος τοὺς λόγους, αὐτὸς, καὶ οὐ μετὰ τῶν πλειόνων οὐδὲ

Quod subito Graiæ frangeret artis opus; i. e. at enim, sed. Baver.

Ἀπειλημμ.] *Deprehensi*, intercepti, destituti. Baver.

Εἶργον ἀπὸ τῆς πόλεως] Ἀπὸ omittunt Mss. Noster II. 85. Καὶ μὴ ὑπ᾽ ὀλίγων νεῶν εἴργεσθαι τῆς θαλάσσης. alibi absolute. W.

Τὸ δὲ πρ. Νεμ.] Scil. κατὰ τόδε, scil. μέρος. Baver.

Ἐν καλῷ ἐδ.—καὶ —— ἀπειληφ.] Obs. 1) ἐν καλῷ, pro καλὴ, *opportuna*; periphrasi Nostro solemni; nam loci quidem opportunitas nulla erat; *arte* tantum et casu res agebatur; 2) variationem structuræ: ἐδόκει ἡ μάχη καλὴ εἶναι, καὶ τοὺς Λακεδ.—ἀπειληφέναι, ubi 3) omissum ἐνόμισαν, repetendum ex ἐδόκει, a quo non possit pendere Accus. τ. Λακεδαιμ. Baver.

Πρόξενος] Ammonius, πρόξενος πόλεως, καὶ ἔθνους. ξένος δ᾽ ὁ εἷς ἑνός. Vid II. 28. et Ælium Dionysium apud Eustath. in Iliad. γ'. p. 405. Hoc sensu utuntur Plato, Aristoteles, alii. Wass.

Διελεγέσθην] Ex hoc verbo, ad μὴ ποιεῖν, intellige κελεύοντες, ad ἑτοίμους εἶναι, int. ἔλεγον. Nota idem ποιεῖν μάχην, p. ποιεῖσθαι, quod solennius est in tali analysi verbi unius, μάχεσθαι. Baver.

Οἱ μὲν τ. εἰπ. τ. Ἀργ.] Trajectum pro, οἱ μὲν τῶν Ἀργ. ταῦτα εἰπ. illi ex Argivis, qui hæc dicerent, vel dixissent. Baver.

Καὶ ὁ Ἄγ.] Leg. καὶ ὁ Ἄγις δὲ, i. e. similiterque Agis; antea enim οἱ μέν· deinde post πλειόνων incisum delendum. Abr. 535. Gottl.

Καὶ ὁ Ἄγ. δεξ.] Non inepte conjicit Abr. δὲ ponendum post Ἄγις, ut absorptum a prima syll. voc. δεξάμενος. Solet enim in partitione addi alteri membro. Comma eodem auctore sustuli post πλειόνων. Neque ad βουλευσάμ. refertur οὐδ᾽ αὐτὸς, sed ad πλειόνων, ac si sit: οὐδ᾽ αὐτ. βουλ. μετὰ πλ. Baver.

Αὐτὸς, καὶ οὐ] Αὐτὸς prætereunt Valla et Acacius. Puto Portum bene expressisse *solus*. Homerus Iliad. θ'. v. 99. Τυδείδης αὐτός περ ἐὼν προμάχοισιν ἐμίχθη. Hoc Schol. parv. et Eustathius in Il. ρ'. pag. 1105. exponunt μόνος. Lucian. Dial. Deor. p. 203. Αὐτοὶ γὰρ ἐσμέν. Et Theocrit. X. Idyll. 19. Τυφλὸς δ᾽ οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος, Ἀλλὰ καὶ ὠφρόντιστος Ἔρως. Duck.

αὐτὸς βουλευσάμενος, ἀλλ᾿ ἢ ἑνὶ ἀνδρὶ κοινώσας τῶν ἐν τέλει ξυστρατευομένων, σπένδεται τέσσαρας μῆνας, ἐν οἷς ἔδει ἐπιτελέσαι αὐτοὺς τὰ ῥηθέντα. καὶ ἀπήγαγε τὸν στρατὸν εὐθὺς, οὐδενὶ φράσας τῶν ἄλλων ξυμμάχων. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι εἵποντο μὲν, ὡς ἡγεῖτο, διὰ τὸν νόμον, ἐν αἰτίᾳ δ᾿ εἶχον κατ᾿ ἀλλήλους πολλῇ τὸν Αγιν, νομίζοντες, ἐν καλῷ παρατυχὸν σφίσι ξυμβαλεῖν, καὶ πανταχόθεν αὐτῶν ἀποκεκλεισμένων καὶ ὑπὸ ἱππέων καὶ πεζῶν, οὐδὲν δράσαντες ἄξιον τῆς παρασκευῆς ἀπιέναι. στρατόπεδον γὰρ δὴ τοῦτο κάλλιστον Ελληνικὸν τῶν μέχρι τοῦδε ξυνῆλθεν. ὤφθη δὲ μάλιστα, ἕως ἔτι ἦν ἀθρόον ἐν Νεμέᾳ, ἐν ᾧ Λακεδαιμόνιοί τε πανστρατιᾷ ἦσαν, καὶ Αρκάδες, καὶ Βοιωτοὶ, καὶ Κορίνθιοι, καὶ Σικυώνιοι, καὶ Πελληνῆς, καὶ Φλιάσιοι, καὶ Μεγαρῆς· καὶ οὗτοι πάντες λογάδες ἀφ᾿ ἑκάστων, ἀξιόμαχοι δοκοῦντες εἶναι οὐ τῇ Αργείων μόνον ξυμμαχίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἄλλῃ ἔτι προσγενομένῃ. τὸ μὲν οὖν στρατόπεδον, οὕτως ἐν αἰτίᾳ ἔχοντες τὸν Αγιν, ἀνεχώρουν τε καὶ διελύθησαν ἐπ᾿ οἴκου ἕκαστοι. Αργεῖοι δὲ καὶ αὐτοὶ ἔτι ἐν πολλῷ πλείονι αἰτίᾳ εἶχον τοὺς σπεισαμένους ἄνευ τοῦ πλήθους, νομίζοντες κἀκεῖνοι, μὴ ἂν σφίσι ποτὲ κάλλιον παρασχὸν, Λακεδαιμονίους διαπεφευγέναι. πρός τε γὰρ τῇ σφετέρᾳ πόλει καὶ μετὰ πολλῶν καὶ ἀγαθῶν ξυμμάχων τὸν ἀγῶνα ἂν γίγνεσθαι. τόν τε Θράσυλλον, ἀναχωρήσαντες, ἐν τῷ Χαράδρῳ (οὗπερ τὰς ἀπὸ στρατιᾶς δίκας, πρὶν

Αὐτὸς] i. e. ἀφ᾿ ἑαυτοῦ. Abr. 535. G.

Κοινώσας] Pro κοινωσάμενος, *suos* nempe λόγους· cum præsertim simpliciter ponatur et sine casu. BAVER.

Τὰ ῥηθ.] Quæ pacti essent, promisissent. BAVER.

Ἐν καλῷ] Gr. male ἐν τῷ καλῷ. WASS. Thucyd. Cap. præced. Ἀλλ᾿ ἐν καλῷ ἐδόκει ἡ μάχη ἔσεσθαι. DUCK.

Ἐν καλῷ] i. e. καλῶς, referendum ad utrumvis, immo forte ad utrumque, ad παρατ. et ad ξυμβαλεῖν. BAVER.

Αὐτῶν] Ad Argivos referri, res docet. At ubi nominatos in propinquo, quo referatur pronomen? obscurior ergo respectus, et rei, non verbi. BAVER.

Ἀξιόμαχοι, κ. τ. λ.] Plura hic notentur: 1) structura adjectivi cum casu verbi: ἀξιόμαχοι τῇ ξυμμαχίᾳ, i. e. ἄξιοι (h. e. ἱκανοὶ, pares,) μάχεσθαι τῇ — ξυμμαχίᾳ· ut antea λογάδες ἀφ᾿ ἑκάστων, i. e. ἐκλελεγμένοι, ἐξειλεγμ. ἄξιος quoque pro ἱκανὸς, ut in N. Test. v. c. Luc. 21. 36. καταξιωθῆτε, ut APTI sitis, ut possitis effugere; nisi ibi suppleris, *a Deo*; ut Deus vos dignetur, vobis tribuat, rel. 2) ξυμμαχίᾳ Ἀργείων, i. e. Argivis (ipsis) *et* eorum sociis; quodque maxime memorandum, 3) τῇ ἄλλῃ, non supplendum e proximo, ξυμμαχίᾳ, quod nihili fuerit, sed ex eo subaudiendum, στρατεύματι, cum quibusvis, quorumvis copiis. BAVER.

Ἐν αἰτίᾳ ἔχοντες] Vide Diodorum Sicul. p. 326. a. WASS.

Τὸ στρατόπεδον — ἔχοντες] Durior vero synthesis et asperior: sane στρατόπεδον est pro, οἱ στρατιῶται. Mollior altera, ἀνεχώρουν. BAVER.

Ἐν πολλῷ πλείονι] Codd. Ar. C. πολλῷ ἐν πλείονι. Aliter solet Noster. WASS.

Ἀπὸ στρατ. δίκας] i. e. στρατιωτικὰς, pertinentes ad exercitum, ad rem militarem,

ἐσιέναι, κρίνουσιν,) ἤρξαντο λεύειν. ὁ δὲ, καταφυγὼν ἐπὶ τὸν βωμὸν, περιγίγνεται· τὰ μέντοι χρήματα ἐδήμευσαν αὐτοῦ.

ξα΄. 61. Μετὰ δὲ τοῦτο, Ἀθηναίων βοηθησάντων χιλίων ὁπλιτῶν, καὶ τριακοσίων ἱππέων, ὧν ἐστρατήγουν Λάχης καὶ Νικόστρατος, οἱ Ἀργεῖοι (ὅμως γὰρ τὰς σπονδὰς ὤκνουν λῦσαι πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους,) ἀπιέναι ἐκέλευον αὐτοὺς, καὶ πρὸς τὸν δῆμον οὐ προσῆγον, βουλομένους χρηματίσαι, πρὶν ἢ Μαντινῆς καὶ Ἠλεῖοι (ἔτι γὰρ παρῆσαν,) κατηνάγκασαν δεόμενοι. καὶ ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι, Ἀλκιβιάδου πρεσβευτοῦ παρόντος, ἔν τε τοῖς Ἀργείοις καὶ ξυμμάχοις, ταῦτα, ὅτι οὐκ ὀρθῶς αἱ σπονδαὶ ἄνευ τῶν ἄλλων ξυμμάχων καὶ γένοιντο, καὶ νῦν (ἐν καιρῷ γὰρ παρεῖναι σφεῖς) ἅπτεσθαι χρῆναι τοῦ πολέμου. καὶ πείσαντες ἐκ τῶν λόγων τοὺς ξυμμάχους, εὐθὺς ἐχώρουν ἐπὶ Ὀρχομενὸν τὸν Ἀρκαδικὸν πάντες, πλὴν Ἀργείων. οὗτοι δὲ, ὅμως καὶ πεισθέντες, ὑπελείποντο πρῶτον, ἔπειτα δ᾽ ὕστερον καὶ

quasi *inde* oriundas. Altera lectio, ἀποστρατείας, utut haud contemnenda, angustior tamen est; quippe *alia* judicabantur. B.

Ἐσιέναι] Cl. ex emendatione perversa ἐπιέναι. Wass.

Λεύειν] Poëticum pæne; Adjectivum tamen frequentius paullo, λιθόλευστος. B.

Περιγίγνεται.] Thomas Mag. in περιεγένετο. Duck.

Μέντοι ἐδήμ.] Μέντοι hic est *tamen*, certe nihilo secius, *indessen doch, gleichwohl*. B.

Βουλομένους χρηματίσαι] Illustris Spanhemius ad Julian. Orat. I. pag. 122. de hoc verbo agens scribit, veteres Atticos χρηματίζειν dixisse pro *deliberare*, aut de re quapiam *cum aliquo agere*; et adfert hunc locum Thucydidis; et alium e V. 5. Ἐν τῇ Ἰταλίᾳ τισὶ πόλεσιν ἐχρημάτισε περὶ φιλίας τοῖς Ἀθηναίοις, nec non ex Aristoph. Thesmophor. 380. Καὶ χρηματίζειν πρῶτα περὶ Εὐριπίδου. Puto eum non voluisse hoc ita accipi, quasi Græcis χρηματίζειν in universum idem sit, quod Latinis *cum aliquo agere*; nam de iis, quæ privati de rebus privatis inter se agunt, ac deliberant, rarius χρηματίζειν dici invenias: sed de iis, quæ publice et publico nomine aguntur: ut in his Thucydidis, Aristophanis, et infinitis aliorum Scriptorum locis. Hic χρηματιζειν esse *cum populo agere*, vel *verba ad populum facere*, apertum est e præcedentibus, πρὸς τὸν δῆμον οὐ προσῆγον. Duck.

Ἔν τε τ. Ἀργ.] Ex interpunctione Ducker. refert hæc verba ad παρόντος. Ad ἔλεγον malim equidem, ex more Nostri; et sic mutavi. Ἐν est *apud*. Baver.

Νῦν καὶ γέν. καὶ — χρῆναι] Et trajecta est structura, et vero variata. Nam καὶ præponi debebat: ὅτι καὶ νῦν — γένοιντο, immo altius: καὶ, scil. ἔλεγον, ὅτι αἱ σπ. — γέν. Neque enim est, quod reddatur τῷ γένοιντο, quasi per alterum καὶ, verbum aliud, quod reddatur subjecto, αἱ σπονδαί. Hæc trajectio est; Varietas autem in χρῆναι, pro, (ὅτι) χρῆν. Baver.

Πείσαντες ἐκ τῶν λόγων] Gr. ἐν τῷ λόγῳ. Hoc defendi quidem posset: sed non est recedendum a scriptura vulgata, quam tuentur alii omnes scripti et editi libri. Lucianus Catapl. p. 440. Ἐκ τοῦ λόγου δείξω φανερώτερον. Idem de Sacrific. p. 363. κατεδυσώπησεν αὐτὸν ἐκ τῶν λόγων. Plutarchus Romul. p. 45. Πεπεισμένον ἔκ τινων ἄρα λογίων. D.

Ἐκ τ. λόγων] i. e. διὰ τ. λ. ut Rom. 1. 4. ἐξ ἀναστάσεως ν. per reditum in vitam. Ἐν τῷ λόγῳ, Grammii lectio, Ebraismum sapit. B.

Ὀρχομενὸν τὸν Ἀρκαδικὸν] Recte additur hic, et apud Herodotum Ἀρκαδικὸν, ut nempe a Bœotico distinguatur. Apud Nostrum I. ἡ Ὀρχομενὸς, Aristot. Hist. An. VIII. 252. et Schol. Pindari Masc. articulum adjungunt. Hujus urbis meminit Laërtius Epimenide p. 74. et Antipater Epig. Anthol. IV. 22. Est et *mons* ejusdem nominis in Thessalia, et in Arcadia etiam *fluvius*. Ita Duris apud Schol. Aristoph. Nub. 397. et Schol. Apollonii 1190. Historiam ejus tradunt Diodor. XIX. p. 705. et Pausan. VIII. p. 626. 655. Strabo p. 411. Wass.

Ὅμως καὶ π.] i. e. utut, quamvis induc-

οὗτοι ἦλθον. καὶ προσβολὰς ἐποιοῦντο, βουλόμενοι ἄλλως τε προσγενέσθαι σφίσι, καὶ ὅμηροι ἐκ τῆς Αρκαδίας ἦσαν αὐτόθι ὑπὸ Λακεδαιμονίων κείμενοι. οἱ δὲ Ορχομένιοι, δείσαντες τήν τε τοῦ τείχους ἀσθένειαν, καὶ τοῦ στρατοῦ τὸ πλῆθος, καὶ, ὡς οὐδεὶς αὐτοῖς ἐβοήθει, μὴ προαπόλωνται, ξυνέβησαν, ὥστε ξύμμαχοί τε εἶναι, καὶ ὁμήρους σφῶν τε αὐτῶν δοῦναι, καὶ Μαντινεῦσι, καὶ οὓς κατέθοντο Λακεδαιμόνιοι, παραδοῦναι.

ξβ΄. 62. Μετὰ δὲ τοῦτο, ἔχοντες ἤδη τὸν Ορχομενὸν, ἐβουλεύοντο οἱ ξύμμαχοι, ἐφ᾽ ὅ, τι χρὴ πρῶτον ἰέναι τῶν λοιπῶν. καὶ Ηλεῖοι μὲν ἐπὶ Λέπρεον ἐκέλευον, Μαντινῆς δὲ ἐπὶ Τέγεαν. καὶ προσέθεντο οἱ Αργεῖοι καὶ Αθηναῖοι τοῖς Μαντινεῦσι. καὶ οἱ μὲν Ηλεῖοι, ὀργισθέντες, ὅτι οὐκ ἐπὶ Λέπρεον ἐψηφίσαντο, ἀνεχώρησαν ἐπ᾽ οἴκου· οἱ δὲ ἄλλοι ξύμμαχοι παρεσκευάζοντο ἐν τῇ Μαντινείᾳ, ὡς ἐπὶ Τέγεαν ἰόντες. καὶ τινὲς αὐτοῖς καὶ αὐτῶν τῶν Τεγεατῶν ἐν τῇ πόλει ἐνεδίδοσαν τὰ πράγματα.

ξγ΄. 63. Λακεδαιμόνιοι δὲ, ἐπειδὴ ἀνεχώρησαν ἐξ Αργους, τὰς τετραμήνους σπονδὰς ποιησάμενοι, Αγιν ἐν μεγάλῃ αἰτίᾳ εἶχον, οὐ χειρωσάμενον σφίσιν Αργος, παρασχὸν καλῶς, ὡς οὔπω πρότερον αὐτοὶ ἐνόμιζον· ἀθρόους γὰρ τοσούτους ξυμμάχους καὶ τοιούτους οὐ ῥᾴδιον εἶναι λαβεῖν. ἐπειδὴ δὲ καὶ περὶ Ορχομενοῦ ἠγγέλλετο, ἑαλωκέναι, πολλῷ δὴ μᾶλλον ἐχαλέ-

ti: ac si sit, καί γε πεισθέντες, utut inducti: ὅμως, tamen nihilo secius. BAVER.

Βουλόμ. ἄλλ. τε, rel.] Et hic trajecta verba, p. ἄλλως τε βουλόμ. deinde ὅτι omissum: καὶ ὅμηροι, rel. i. e. καὶ (tum ea de caussa volebant,) ὅτι ὅμ. ἦσ. ἐκ. BAVER.

Κείμενοι] Dictum pro κατατεθειμένοι. Cf. v. 4. h. p. GOTTL.

Κείμενοι] Recte expl. Gottl. (immo Abresch.) κατατεθειμένοι. Ita fere L. c. 129. in epistola Xerxis ad Pausan. εὐεργεσία κείσεταί σοι, manebit reposita, condetur, (in Commentariis regiis, Esther. 6. 2. cujus loci immemor Heilm. non bene vertit apud Thuc. *dessen Andenken nie verlöschen wird.*) Hinc et regimen hic, ὑπὸ Λακεδαιμονίων κείμενοι, i. e. ab illis παρατεθέντες. BAVER.

Δείσαντες] Dilogiam habet hoc verbum: Ad ἀσθένειαν et πλῆθος relatum, sign. *caussum* timoris, (*originem*,) *propter* quam solliciti essent: *quia* infirma essent mœnia et hostium numerus magnus: ad μὴ προαπόλ. notat *materiam* timendi, *quam* timerent, perniciem, *ne* perirent: *sie fürchteten sich* wegen *der Schwäche*, rel. *und* vor *dem Untergange.* BAVER.

Προαπόλ.] *Ante*, quod ergo tempus? Nempe, priusquam auxilio quisquam veniret. Ad hoc ubi expressum? In verbis nimirum, ὡς οὐδεὶς ἐβοήθει. Tamen Ellipsis est. B.

Κατέθοντο] Leg. κατέθεντο. GOTTL.

Κατέθοντο] Recte Gottl. κατέθεντο (immo rursus Abresch.) Nuspiam enim illa forma; Operarum vitio proditum, mutasse mallem. BAVER.

Ἐνεδίδοσαν] Habet significationem proditionis. Sic IV. 76. Χαιρώνειαν δὲ ἄλλοι ἐξ Ὀρχομενοῦ ἐνεδίδοσαν. Ibid. 88. et VII. 48. D.

Ἐνεδίδ. τὰ πράγμ.] Simpliciter pro παρεδίδοσαν· nulla conditione aut proditionis, quam infert Duck. aut negligentiæ, quam Schol. impingit; neutri hic locus. v. Ind. BAVER.

Παρασχὸν καλῶς] Nom. abs. v. Schol. G.

Περὶ Ὀρχομ.—ἑαλ.] Distracte pro, ὡς ἠγγέλλετο, ὅτι Ὀρχομενὸς ἑάλω. BAVER.

παινον· καὶ ἐβούλευον εὐθὺς ὑπ' ὀργῆς, παρὰ τὸν τρόπον τὸν ἑαυτῶν, ὡς χρὴ τήν τε οἰκίαν αὐτοῦ κατασκάψαι, καὶ δέκα μυριάσι δραχμῶν ζημιῶσαι. ὁ δὲ παρῃτεῖτο, μηδὲν τούτων δρᾷν. ἔργῳ γὰρ ἀγαθῷ ῥύσεσθαι τὰς αἰτίας στρατευσάμενος· ἢ τότε ποιεῖν αὐτοὺς ὅ, τι βούλονται. οἱ δὲ τὴν μὲν ζημίαν καὶ τὴν κατασκαφὴν ἐπέσχον· νόμον δὲ ἔθεντο ἐν τῷ παρόντι, ὃς οὔπω πρότερον ἐγένετο αὐτοῖς. δέκα γὰρ ἄνδρας Σπαρτιατῶν προσείλοντο αὐτῷ ξυμβούλους, ἄνευ ὧν μὴ κύριον εἶναι ἀπάγειν στρατιὰν ἐκ τῆς πόλεως.

ξδ'. 64. Ἐν τούτῳ δ' ἀφικνεῖται αὐτοῖς ἀγγελία παρὰ τῶν ἐπιτηδείων ἐκ Τεγέας, ὅτι, εἰ μὴ παρέσονται ἐν τάχει, ἀποστήσεται αὐτῶν Τέγεα πρὸς Ἀργείους καὶ τοὺς ξυμμάχους, καὶ ὅσον οὐκ ἀφέστηκεν. ἐνταῦθα δὴ βοήθεια τῶν Λακεδαιμονίων γίγνεται αὐτῶν τε καὶ τῶν Εἱλώτων πανδημεὶ ὀξεῖα, καὶ ὡς οὔπω πρότερον. ἐχώρουν δὲ ἐς Ὀρέστειον τῆς Μαιναλίας· καὶ τοῖς μὲν Ἀρκάδων σφετέροις οὖσι ξυμμάχοις προεῖπον ἀθροισθεῖσιν ἰέναι κατὰ πόδας αὐτῶν ἐς Τέγεαν· αὐτοὶ δὲ, μέχρι μὲν τοῦ Ὀρεστείου πάντες ἐλθόντες, ἐκεῖθεν δὲ τὸ ἕκτον μέρος σφῶν αὐτῶν ἀποπέμψαντες ἐπ' οἴκου, (ἐν ᾧ τὸ πρεσβύτερόν τε καὶ τὸ νεώτερον ἦν,) ὥστε τὰ οἴκοι φρουρεῖν, τῷ λοιπῷ στρατεύματι ἀφικνοῦνται ἐς Τέγεαν. καὶ οὐ πολλῷ ὕστερον οἱ ξύμμαχοι ἀπ' Ἀρκάδων παρῆσαν. πέμπουσι δὲ καὶ ἐς τὴν Κόρινθον, καὶ Βοιωτοὺς, καὶ Φωκέας, καὶ Λοκροὺς, βοηθεῖν κελεύοντες κατὰ τάχος ἐς Μαντίνειαν. ἀλλὰ τοῖς μὲν ἐξ ὀλίγου τε ἐγίγνετο, καὶ οὐ ῥᾴδιον ἦν μὴ ἀθρόοις, καὶ

Ζημιῶσαι] Scil. αὐτὸν, more nostri omissum, ex οἰκίαν αὐτοῦ repetendum. Baver.

Ἐπέσχον] Interpr. *abstinuerant*, malim, *sustinuerant interim*, distulerant. Baver.

Ἐν τῷ παρ.] *Tunc* vertit Int. Immo, *in illa caussa*, pro tempore; nam *privilegium* istud fuit, de *uno* Agide, non universa lex, quæ ad omnes pertineret. Baver.

Καὶ ὡς οὔπω] Schol. Cl. et Gr. καὶ οἷα οὔπω π. non male. Wass. Si quid mutandum sit, malim οἷα: nam οἷα plurale neutrum hic vix potest locum habere. Thucyd. V. 14. Τῇ ἐν τῇ νήσῳ ξυμφορᾷ, οἵα οὔπω γεγένητο τῇ Σπάρτῃ. Scholiastes Cass. neque hic, neque paullo post varietatem scripturæ adnotat. Duck.

Ὡς οὔπ. πρότ.] Sane pro οἵα, *quale* auxilium; sed et ad *verbum* retuleris: qualiter, quo modo, qua molitione nunquam antea comparassent; ac si sit, ὡς οὔπω πρότ. ἐπεποιήκεσαν. Aut adverbium p. Adjectivo: v. Philol. h. P. p. 114. 115. Baver.

Ὀρέστειον] Vid. Salmasium ad Solinum p. 145. Herodotum, Euripid. Electr. V. 1273. et Tzetzem VIII. 247. Wass. Ὀρέστειαν dicit Euripides Orest. v. 1647. Ὀρέστιον Stephanus. Salmas. Ed. pag. 100. Ed. Traj. Duck.

Κατὰ πόδας] Omisit hoc Interpr. vertere, statim e vestigio. Baver.

Ἐξ ὀλίγου] *Subito*, parvo temporis spatio ad rem perficiendam dato. Heilm. *dieser Antrag kam ihnen plötzlich*. 716. Gottl.

Ἐξ ὀλίγου] i. e. ita, ut temporis brevitate

ἀλλήλους περιμείνασι, διελθεῖν τὴν πολεμίαν· ξυνέκλειε γὰρ διὰ μέσου· ὅμως δὲ ἠπείγοντο. Λακεδαιμόνιοι δὲ, ἀναλαβόντες τοὺς παρόντας Ἀρκάδων ξυμμάχους, ἐσέβαλον ἐς τὴν Μαντινικὴν, καὶ στρατοπεδευσάμενοι πρὸς τῷ Ἡρακλείῳ, ἐδῄουν τὴν γῆν.

ξέ. 65. Οἱ δὲ Ἀργεῖοι καὶ οἱ ξύμμαχοι, ὡς εἶδον αὐτοὺς, καταλαβόντες χωρίον ἐρυμνὸν καὶ δυσπρόσοδον, παρετάξαντο ὡς ἐς μάχην. καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι εὐθὺς αὐτοῖς ἐπῄεσαν· καὶ μέχρι μὲν λίθου καὶ ἀκοντίου βολῆς ἐχώρησαν· ἔπειτα τῶν πρεσβυτέρων τις Ἄγιδι ἐπεβόησεν, ὁρῶν πρὸς χωρίον καρτερὸν ἰόντας σφᾶς, ὅτι διανοεῖται κακὸν κακῷ ἰᾶσθαι· δηλῶν, τῆς ἐξ Ἄργους ἐπαιτίου ἀναχωρήσεως τὴν παροῦσαν ἄκαιρον προθυμίαν ἀνάληψιν βουλομένην εἶναι. ὁ δὲ, εἴτε καὶ διὰ τὸ ἐπιβόημα, εἴτε καὶ αὐτῷ ἄλλο τι ἢ κατὰ τὸ αὐτὸ, δόξαν

excluderentur. In ἐξ ὀλ. intell. χρόνου, qs. nunc primum, nunc demum jubebantur exire, quod maturius debebant; deinde accedit et notio ἐν, quæ et ipsa lateat in ἐκ, *modum* rei notante, (ut, ἐφ ἀφανοῦς, obscure, ἐκ προπετοῦς, leviter, ἐξ ἀδοκήτου, ut ipsum Lat. ex inopinato,) ut sit, ἐν ὀλίγῳ, ut breve tempus relinqueretur rei capessendæ. BAVER.

Ξυνέκλειε διὰ μ.] Brevius, pro, διὰ μέσου (ἐν μέσῳ) οὖσα (κειμένη,) ξυνέκλ. συγκλείειν hic est, *impedire*, obsistere, scil. ne progredi possent, quasi inclusi, loco hærere coacti. Ita *tempore exclusum* dicimus, p. impeditum. BAVER.

Ἀναλαβ.] Schol. expl. ἀναστήσαντες καὶ λαβόντες. Argutari videtur in ἀνά. Simpliciter est pro παραλαβόντες. BAVER.

Δυσπρόσοδον] Thomas Mag. h. v. exponit δύσκολον περὶ τὴν εἴσοδον. Add. eumdem in εὐπρόσοδος. Priore loco interposita particula τε legit, ἐρυμνόν τε καὶ δυσπρόσοδον. DUCK.

Κακὸν κακῷ ἰᾶσθαι] Vide Dionys. Halicarnass. XI. 14. p. 698. Ed. Sylburg. HUDS. Citat Plutarchus in Moralib. pag. 797. et legit ἰάσασθαι. WASS. Herodoti locus est III. 53. Versus Sophoclis exstant apud Stobæum Serm. IV. Ἐνταῦθα μέντοι πάντα τ' ἀνθρώπων νοσεῖ, Κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά. Idem in Ajac. v. 362. Μὴ κακὸν κακῷ διδοὺς Ἄκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει. DUCK.

Ἐπαιτίου] Plutarchus l. d. εὐπετοῦς, et βουλόμενον. Non videtur recedendum a scriptura recepta. DUCK.

Ἐπαιτίου ἀναχ.] Per Hypall. pro, *cujus* (ipse) *esset* ἐπαιτίος, reus, ut caussa. Nam ἐπαίτιος est idem, quod simplex, αἴτιος· ut apud Hom. Il. 1. 335. οὔτι μοι ὔμμες ἐπαίτιοι. BAVER.

Βουλομέν.] i. e. debere, juberi, destinari, quæ esset. Int. *volebat*; debebat certe, *vellet*, quia loquentem inducit Thuc. Nec nisi per Hypallagen ita verti poterat, aut Metonymiam. BAVER.

Ὁ δὲ εἴτε — ἀπῆγε] Laudat Suidas in ἐπιβόημα, ὁ δὲ εἴτε τὸ ἐπ. qui ex hoc loco emendandus. Εἴτε καὶ διὰ τὸ ἐπ. et pro ἢ καὶ αὐτῷ leg. εἴτε καὶ etc. ibi male vertitur a Cl. Kustero *acclamatio*. ἐπιβόημα σκληρὸν esse autumat Pollux VI. 208. pro quo ἐπιβόησις apud D. Halic. in Arte VII. 2. At verbalia in ις non semper *actionem* denotant. Noster ἐπιβούλευμα, et ex illo Josephus pro ἐπιβούλευσις. Sic γύμνασμα, δεξίωμα, μειδίασμα et ejusmodi sexcenta. WASS. Si ἐπιβόημα tam durum videbatur Polluci, non debebat ipse eo uti IX. 123. Post δόξαν in Suida distinctio ponitur, et ἐξαίφνης conjungitur cum sequentibus: non deterius, quam in Edd. Thucyd. DUCK.

Καὶ διὰ τὸ ἐπιβ.] Καὶ hic est *vel, jam*; ob ipsam succlamationem, solam, ut alia caussa abesset, hæc una sufficeret. BAVER.

Κατὰ τὸ αὐτὸ] i. e. ἢ αὐτίκα, παραυτίκα, modo, commodùm, statim antea. Schol. in C. Aug. sic leg. ἀντὶ τοῦ, ἄλλο τι δόξαν, ἥπερ τὸ αὐτό· ac si redundet καὶ, et κατὰ τὸ αὐτὸ, *eodem modo*, sit pro τὸ αὐτὸ, *idem*; ita et Cicero: *sic demonstrat, mihi sic videtur*, i. e. hoc. BAVER.

ἐξαίφνης, πάλιν τὸ στράτευμα κατὰ τάχος, πρὶν ξυμμίξαι, ἀπῆγε. καὶ ἀφικόμενος πρὸς τὴν Τεγεάτιν, τὸ ὕδωρ ἐξέτρεπε πρὸς τὴν Μαντινικὴν, περὶ οὗπερ, ὡς τὰ πολλὰ βλάπτοντος, ὁποτέρωσε ἂν ἐσπίπτῃ, Μαντινῆς καὶ Τεγεάται πολεμοῦσιν. ἐβούλετο δὲ τοὺς ἀπὸ τοῦ λόφου βοηθοῦντας ἐπὶ τὴν τοῦ ὕδατος ἐκτροπὴν, ἐπειδὰν πύθωνται, καταβιβάσαι τοὺς Ἀργείους καὶ τοὺς ξυμμάχους, καὶ ἐν τῷ ὁμαλῷ τὴν μάχην ποιεῖσθαι. καὶ ὁ μὲν, τὴν ἡμέραν ταύτην μείνας αὐτοῦ περὶ τὸ ὕδωρ, ἐξέτρεπεν· οἱ δ' Ἀργεῖοι καὶ οἱ ξύμμαχοι, τὸ μὲν πρῶτον καταπλαγέντες τῇ ἐξ ὀλίγου αἰφνιδίῳ αὐτῶν ἀναχωρήσει, οὐκ εἶχον, ὅ, τι εἰκάσωσιν· εἶτα, ἐπειδὴ, ἀναχωροῦντες, ἐκεῖνοί τε ἀπέκρυψαν, καὶ σφεῖς ἡσύχαζον, καὶ οὐκ επη-

Πρὸς τὴν Τεγ.] Adscripserat Gottl. ἐς *Valkenar. ad Herod. L. VII. p.* 602. Sed nil opus: nam, sicut ἐς pro πρὸς, ita et hoc pro illo, sæpe ponitur; et Latini, *ad urbem, ad Italiam,* pro *in*; et contra, *Trojæ, Numantiæ* (Sallust. Jug.) et Homer. Il. 1. Ἴλιον εἴσω, pro *ad*; cum præsertim *fines* hic notet. v. Ind. BAVER.

Πολλὰ βλ.] Reddi debet: *plerumque,* pleraque. Abr. non spernit lect. ἐς τὰ πολλὰ, p. 540. GOTTL.

Βοηθοῦντας] Pro βοηθήσοντας, si Scholiastæ credimus, ait Stephanus Append. ad Scripta de Dialect. pag. 138. Potest credi Scholiastæ. Thucydides sæpe præsens pro futuro ponit. IV. 40. ἀποδοῦναι et ἀποθνήσκειν. V. 4. πείθειν. Et sic quamplurimis aliis locis. Vide ad IV. 61. DUCK.

Ἐπὶ τὴν ἐκτρ.] Male Int. *ad prohibendum cursum aquæ*; neque enim πρὸς vel ἐπὶ de *re* vel opere, sed de *loco* et regione, dici solet Nostro; malim ergo, ad *locum,* ubi aqua deflecteretur: sane ad opus impediendum, ut vel conjungere liceat notiones duas, et loci; et operis; illa tamen potior. Nota et Ellipsin casus, ex alia structura repetendi in verbis paullo superioribus: μείνας περὶ τὸ ὕδωρ, ἐξέτρεπε, scil. αὐτό. BAVER.

Τῇ ἐξ ὀλίγου αἰφνιδίῳ] Reg. non habet αἰφνιδίῳ. Et potest suspectum esse, tamquam ex interpretatione. Nam ἡ ἐξ ὀλίγου ἀναχώρησις eadem est, quæ αἰφνίδιος. Thucydides II. 61. Μεταβολῆς μεγάλης, καὶ ταύτης ἐξ ὀλίγου ἐμπεσούσης. IV. 108. Οἱ μὲν Ἀθηναῖοι φυλακὰς, ὡς ἐξ ὀλίγου καὶ ἐν χειμῶνι διέπεμπον ἐς τὰς πόλεις. V. 64. Ἀλλὰ τοῖς μὲν ἐξ ὀλίγου τε ἐγένετο. ubi Schol. Cass. itidem supplet καιροῦ. Et 71. Ἐν αὐτῇ τῇ ἐφόδῳ καὶ ἐξ ὀλίγου παραγγείλαντι. DUCK.

Τῇ ἐξ ὀλίγ. αἰφν. ἀναχ.] Vix est, quin pro Glossemate habeatur αἰφνιδίῳ et ejiciatur; utut, cumulari synonyma, haud sit adeo infrequens. BAVER.

Αὐτῶν ἀναχωρήσει] Αὐτῶν deest Gr. perperam. WASS.

Ἐκεῖνοί τε ἀπέκρυψαν] Ἑαυτοὺς deesse putat Scholiastes. Sed videndum est, an potius suppleri debeat αὐτοὺς, nempe τοὺς Ἀργείους, *e conspectu eorum evaserunt.* Ita certe hoc verbo utitur Lucianus, qui non pauca a Thucydide sumsit, II. Ver. Hist. pag. 687. Ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους.—Ἐπεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτοὺς, ἰώμεθά τε τοὺς τραυματίας. Sic ἀποκρύπτειν γῆν dicuntur navigantes, qui tam longe in altum provecti sunt, ut terram conspicere non amplius possint. Vid. Budæum Commentar. Ling. Gr. pag. 324. Ab his autem ductum hoc genus loquendi docet Schol. Cass. Nam quod in *edito* sine ullo sensu legitur, ἰδίως μὲν ἐπὶ τῶν ὁπλιζομένων, in illo est, ἰδίως μὲν ἐπὶ τῶν πλοϊζομένων. DUCK.

Ἀπέκρυψαν] Nugatoria est observatio, immo lectio, Schol. ἐπὶ τῶν ὁπλιζομένων; pro quo rectius legeris, πλοϊζομένων. Ita præfert Aug. et δὲ pro μὲν. Quæ si vera est lectio, ut est; Schol. videri possit supplesse, αὐτοὺς, ut vult Ducker. non ἑαυτούς. Etsi ne sic quidem satis congruerit, certe ex interpretatione Duckeri, satis illa quidem vera et proba: quam et Virgil. firmet, Æn. 3. 291. *Phæacum abscondimus arces,* i. e. (per Hypallagen,) arces (montes) nobis absconduntur: et contra, in Actis, ἀναφανέντες τὴν Κύπρον, pro, ἀναφανείσης τῆς Κύπρου. Et rursus Virgil. Ecl. 9. *me condere soles,* i. e soles, dies, mihi finitos abiisse. At in hac forma loquendi *locus* ipse vel *res* dicitur *occultari,* quam relinquat aliquis, nec *videat* amplius, non ipse, qui abeat.

κολούθουν, ἐνταῦθα τοὺς ἑαυτῶν στρατηγοὺς αὖθις ἐν αἰτίᾳ εἶχον, τό, τε πρότερον καλῶς ληφθέντας πρὸς Ἄργει Λακεδαιμονίους ἀφεθῆναι, καὶ νῦν, ὅτι ἀποδιδράσκοντας οὐδεὶς ἐπιδιώκει, ἀλλὰ καθ᾽ ἡσυχίαν οἱ μὲν σώζονται, σφεῖς δὲ προδίδονται. οἱ δὲ στρατηγοὶ ἐθορυβήθησαν μὲν τοπαραυτίκα, ὕστερον δὲ ἀπάγουσιν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ λόφου, καὶ προελθόντες ἐς τὸ ὁμαλὸν, ἐστρατοπεδεύσαντο, ὡς ἰόντες ἐπὶ τοὺς πολεμίους.

ξστ´. 66. Τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ οἵ τε Ἀργεῖοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ξυνετάξαντο, ὡς ἔμελλον μαχεῖσθαι, ἢν περιτύχωσιν· οἵ τε Λακεδαιμόνιοι, ἀπὸ τοῦ ὕδατος πρὸς τὸ Ἡράκλειον πάλιν ἐς τὸ αὐτὸ στρατόπεδον ἰόντες, ὁρῶσι δι᾽ ὀλίγου τοὺς ἐναντίους ἐν τάξει τε ἤδη πάντας, καὶ ἀπὸ τοῦ λόφου προεληλυθότας. μάλιστα δὴ Λακεδαιμόνιοι, ἐς ὃ ἐμέμνηντο, ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ ἐξεπλάγησαν. διὰ βραχείας γὰρ μελλήσεως ἡ παρασκευὴ αὐτοῖς ἐγίγνετο· καὶ εὐθὺς ὑπὸ σπουδῆς καθίσταντο ἐς κόσμον τὸν ἑαυτῶν, Ἄγιδος τοῦ βασιλέως ἕκαστα ἐξηγουμένου κατὰ τὸν νόμον. βασιλέως γὰρ ἄγοντος, ὑπ᾽ ἐκείνου πάντα ἄρχεται·

Schol. vero addit: *καὶ οὐκέτι ὁρωμένων*, passive; ut magis videatur voluisse, *ἑαυτούς*· si tamen unum est Schol. non duo duorum; et alter voluerit adscribere nobis aliquid de usu voc. *ἀποκρύπτειν*· alieno sane loco, male certe additis verbis, *οὐκέτι ὁρωμένων*· debebat, *ὁρώντων*, nempe *τὰς χώρας, τοὺς τόπους*. BAVER.

Ἐν αἰτίᾳ εἶχ. rel.] Variata structura; primo Infinit. *ἀφεθῆναι*, deinde *ὅτι* cum verbo finito, pro quo hic ponatur ille Infin. BAVER.

Προελθόντες] Non recte quidam Mss. *προσελθόντες*. Mox Cap. seq. *ἀπὸ τοῦ λόφου προεληλυθότας*. DUCK.

Ὡς ἔμελλ. μαχ.] Mussant Intt. immo Critici. Voluit enim Thuc. aut dedit, *ὡς εἰ ἔμ. μ.* vel *ὡς μέλλοντες μαχ.* ut Int. vertit, non tamen efficiendum e simplici, quod hic interpretere *ὅτι*· quo sensu in N. T. sæpius occurrit: ut 2. Cor. 4. 1. *καθὼς ἠλεήθημεν, οὐκ ἐκκακοῦμεν.* 11. 21. *ὡς ὅτι ἡμεῖς ἠσθενήσαμεν*, (ubi et *ὅτι* additur) *quia* jam pro infirmis et vanis nos gerimus; (certe potest ita reddi;) Gal. 6. 10. *ὡς καιρὸν ἔχομεν*· ubi et Vulg. vertit *cum*; ubi tamen et pro *καθὼς* valeat. Sed 2. Petr. 1. 3. *ὡς πάντα τῆς—δυνάμεως—δεδωρημένης*, *quia* vobis donavit; etsi hic alia est structura, cum Partic. de qua v. Phil. Th. P. p. 153. BAVER.

Δι᾽ ὀλίγου] Schol. *ἐξαίφνης*, melius, quam Int. *brevi intervallo a se distantes*; illud rei aptius; hoc pæne friget. BAVER.

Διὰ βρ.—μελλ. rel.] i. e. *μετὰ βρ.* ut parum aut nil temporis superesset ad cunctandum vel moliendum. Aut *μέλλησις* sign. *futurum* tempus, hoc sensu: *μέλλησις*, tempus, quo hostes essent accessuri, erat *βραχεῖα*, breve: jamjam *ἔμελλον*, sc. *ἐπελθεῖν*, tantum non invadere parabant. *μελήσεως*, quod est in Mosq. sit a *μέλει*, pro *ἐπιμελείας*· sed non est Græcum satis. In voc. *μελλήσεως* autem, si cunctationem notet, non urgeatur hæc notio; frigidum enim fuerit: breve tempus erat *cunctandi*; quasi cunctandum omnino foret in tali casu; sed omnino sign. hic, moliri, parare, pugnam instruere. BAVER.

Ὑπὸ σπουδ. καθίστ.] At hoc non est *festinandi* signum aut effectum, instrui more consueto; quasi *alio* usuri fuerint, nisi festinandum hic esset; at semper illum morem servabant. Verterim ergo, *cum* festinatione, trepidi. *Καὶ* hic est pro *οὖν*. BAVER.

Ἐξηγ. ἕκ. κατὰ τ. νόμ.] Non, quo legitime omnia curaret, quod per se intelligatur: sed, cura omnium pertinebat ad regem, *ex lege*; lex, mos, ei dabat hanc curam. BAVER.

Ὑπ᾽ ἐκείνου πάντα ἄρχεται] Fuit summa et absoluta Regis in bello potestas, quum domi

καὶ τοῖς μὲν πολεμάρχοις αὐτὸς φράζει τὸ δέον, οἱ δὲ τοῖς λοχαγοῖς, ἐκεῖνοι δὲ τοῖς πεντηκοντατῆρσιν, αὖθις δ' οὗτοι τοῖς ἐνωμοτάρχαις, καὶ οὗτοι τῇ ἐνωμοτίᾳ. καὶ αἱ παραγγέλσεις, ἤν τι βούλωνται, κατὰ τὰ αὐτὰ χωροῦσι, καὶ ταχεῖαι ἐπέρχονται. σχεδὸν γάρτοι πᾶν, πλὴν ὀλίγου, τὸ στρατόπεδον τῶν Λακεδαιμονίων, ἄρχοντες ἀρχόντων εἰσὶ, καὶ τὸ ἐπιμελὲς τοῦ δρωμένου, πολλοῖς προσήκει.

ξζ'. 67. Τότε δὲ κέρας μὲν εὐώνυμον Σκιρῖται αὐτοῖς καθίσταντο, ἀεὶ ταύτην τὴν τάξιν μόνοι Λακεδαιμονίων ἐπὶ σφῶν

esset adstricta et obnoxia. Itaque de Leotychide ait Herodotus Lib. 6. quod illi Imperatorem agenti adversus Thessalos licuerit omnia agere. Vide Cragium de Rep. Laced. l. 4. c. 4. Huds.

Πολεμάρχοις] Cuilibet moræ præerat unus Polemarchus, ut docet Xenophon de Rep. Laced. Vide Cragium de Rep. Laced. l. 4. c. 4. Huds.

Πεντηκοντατῆρσιν] Qui Thucydidi πεντηκοντατῆρες, Xenophonti πεντηκοστῆρες dicuntur. πεντηκοστὺς autem erat λόχου seu turmæ pars dimidia, atque octo (ut ait Xenophon) in qualibet mora. unde patet, (ut inquit Cragius l. 4. c. 4.) Pentecostyn quamlibet fuisse quinquagenorum militum, sicut nomen ipsum indicare videtur. Qui vero præfecti erant huic numero militum, dicebantur πεντηκοντατῆρες. Huds. Add. Emmium in Descript. Reip. Lacon. pag. 494. et 499. et Meursium Miscellan. Lac. II. 2. Lipsius V. de Milit. Rom. 10. Πολεμάρχους, dicit, velut *Tribunos* in exercitu Rom. fuisse; λοχαχοὺς vertit *Centuriones*; πεντηκοντατῆρας *Quinquagenarios*; ἐνωμοτάρχας *Decanos*; et ἐνωμοτίαν *Decuriam*. Non possunt hæc omnia propriis nominibus Latinis exprimi, propter discrimen inter militiam Græcam et Romanam. De λόχοις et λοχαγοῖς multa habet Spanhemius ad Julian. Orat. l. p. 236. Add. Perizon. ad Ælian. II. Var. Hist. 44. Duck.

Ἐπέρχ. ταχ.] Scil. ἐς πάντας. ad omnem exercitum cito pervadunt, perferuntur, omnibus innotescunt. Baver.

Πλὴν ὀλίγου εἰσὶν] Aristides Tom. I. p. 387. Ed. Canter. ὀλίγων minus eleganter laudat. Wass.

Ἄρχ. ἀρχ.] Apud Char. V. 85. ἡγεμόνες ἡγεμόνων. Gottl.

Ἀρχ. ἀρχόντ.] Adscripserat Gottl. Charit. V. 85. ἡγεμόνες ἡγεμόνων. Magis attinuit, explicari, quo sensu: nempe, ut imperata a summo duce alii acciperent, qui deinde rursus aliis imperarent, quorum singuli deinde, velut sibimet imperantes, scirent quisque, et, quid faciendum esset, et quomodo. Nam hoc et ipsum vel maxime intelligi, convenit, in hac designatione, quod Livius refert de Romano exercitu, non succurrit, quo loco. De Atheniensibus idem, Chabriæ arte subactis, Cornel. refert in Chabr. c. 1. ita institutos fuisse, ut sibi quisque dux et imperator esse posset. Nota hic etiam, τὸ στρατόπ.—εἰσὶν, pro ἐστὶ, datum plurali propiori; sane debebat priori singulari, ut subjecto; sed aures vix paterentur; et vero multitudinem signat στρατόπεδον. Baver.

Τοῦ δρωμένου] i. e. δρασθησομένου, præs. p. fut. Schol. in Aug. ita leg. ἀντὶ τοῦ, τῶν ἐπιγινομένων. Male tamen expl. Baver.

Τότε δὲ κέρας—καθίσταντο] Vid. de h. l. Abr. Τότε probat, non semper Sciritas cornu sinistrum obtinuisse; contra Cragium. Rex stetit in eorum cornu, Diod. XV. 473. et hic in media acie: ita et hoc cornu. Sed h. l. alium locum occupavit, quod τὸ τότε probat. v. Abr. 541. Sciritæ fuerunt pedites. ib. 542. Gottl.

Τότε—κέρ.—αὐτοῖς καθίστ.] Duo hic notentur; primo, αὐτοῖς pro αὐτῶν, more Homerico, v. c. Il. 1. 188. ἐν δέ οἱ ἦτορ—μερμήριξεν, i. e. τὸ ἦτορ αὐτοῦ· et Herodot. L. 6. τὰ ὅπλα οἱ ἔχουσιν, i. e. τὰ ὅπλα αὐτοῦ· deinde καθίσταντο, evidenter hic pro activo: Sciritæ constituebant cornu, (non *ipsorum*, suum,) sed Lacedæmoniorum. At infra Lacedæmonii καθίστασαν, active, τοὺς λόχους αὐτοὶ, *suos* ergo. Tam vanum sæpe fingitur discrimen harum formarum! Baver.

Μόνοι Λακ.] Dictum ut infra μόνος, ut Soph. Aj. 513. μόνος τῶν ἄλλων. Luc. Tim. 55. pro ἀπό. 68.—ἀπὸ τῶν ἄλλων. Abr. 541. Gottl.

Μόνοι Λακεδ.] Μόνοι hic expl. Abr. *seorsim*, segregati, τῶν Λακεδ. scil. ἀπό· non sane præter morem loquendi, (ita et, μονωθεὶς τῶν ἄλλων, Græcis est, *destitutus*, separatus a ceteris, *isolirt*;) ac si sit, ταύτην τὴν τάξιν ἔχοντες μόνοι, i. e. ὥστε εἶναι μόνοι τῶν (ἄλλων)

αὐτῶν ἔχοντες· παρὰ δ' αὐτοῖς οἱ ἐπὶ Θρᾴκης Βρασίδειοι στρατιῶται, καὶ Νεοδαμώδεις μετ' αὐτῶν. ἔπειτ' ἤδη Λακεδαιμόνιοι αὐτοὶ ἑξῆς καθίστασαν τοὺς λόχους, καὶ παρ' αὐτοὺς, Ἀρκάδων Ἡραῖης· μετὰ δὲ τούτους, Μαινάλιοι, καὶ ἐπὶ τῷ δεξιῷ κέρᾳ, Τεγεᾶται, καὶ Λακεδαιμονίων ὀλίγοι, τὸ ἔσχατον ἔχοντες, καὶ οἱ ἱππῆς αὐτῶν ἐφ' ἑκατέρῳ τῷ κέρᾳ. Λακεδαιμόνιοι μὲν οὕτως ἐτάξαντο. οἱ δ' ἐναντίοι αὐτοῖς, δεξιὸν μὲν κέρας Μαντινῆς εἶχον, ὅτι ἐν τῇ ἐκείνων τὸ ἔργον ἐγίγνετο. παρὰ δ' αὐτοῖς οἱ ξύμμαχοι Ἀρκάδων ἦσαν· ἔπειτα Ἀργείων οἱ χίλιοι λογάδες, οἷς ἡ πόλις ἐκ πολλοῦ ἄσκησιν τῶν ἐς τὸν πόλεμον δημοσίᾳ παρεῖχε· καὶ ἐχόμενοι αὐτῶν οἱ ἄλλοι Ἀργεῖοι, καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ ξύμμαχοι αὐτῶν, Κλεωναῖοι καὶ Ὀρνεᾶται· ἔπειτα Ἀθηναῖοι· ἔσχατοι, τὸ εὐώνυμον κέρας ἔχοντες, καὶ ἱππῆς μετ' αὐτῶν οἱ οἰκεῖοι.

Λακεδ. Sed durior est hæc altera adjectio, nec vero necessaria, ubi additum sit, ἐπὶ σφῶν αὐτῶν. Immo sign. *μόνοι, solis* Sciritis fuisse hoc juris, id honoris habitum præ cetero exercitu, ut per se soli consisterent, non immixti reliquis: Veteranorum more apud Romanos, qui sub *privo* vexillo haberentur; unde et *Vexillarii* dicti recte putentur, utut negante Ernest. Excurs. 1. ad Tacit. Annal. T. II. Edit. Ernest. pag. 578. sequ. ut tamen, segregem militiæ gradum et honoratiorem fuisse, ultro probet. Veteranis ergo comparentur Sciritæ, cum hoc nomine, tum ob dignitatem primumque locum; tum, quod, *pedestrem* eam manum fuisse, probat Abr. p. 541. Baver.

Ἐπὶ Θρ. Βρασ.] Brevitatem nota! Non enim tum ἐπὶ Θρᾴκης erant Brasidæ milites, sed antea cum iis fuerat bellumque gesserat ἐπὶ Θρ. Est ergo pro, οἱ ἐκ Θρ. milites *e* Thracia reducti, qui *ibi* fuissent: vel, antea in Thracia adhibiti bello. E diverso respondet brevitati τοῦ ἐκ, de qua v. Ind. B.

Νεοδαμώδεις] Supra Cap. 34. Duck.

Οἱ ἱππῆς] Articulus abest a Gr. Sic Noster infra. Wass.

Τὸ ἔργον] *Pugna*, vel ipsum bellum. Nota ad militiæ morem, *(Etiquette)*, in sua terra stetisse honestiori loco et potiori. Baver.

Παρὰ δ' αὐτοῖς] Αὐτοὺς Cl. Gr. Paulo ante παρὰ δ' αὐτοῖς. Wass. Αὐτοὺς habent omnes Mss. et Edd. ante Stephani secundam, quam sequutus est Portus. Et hoc non minus recte ea significatione, quam hic habere debet, dicitur, quam παρ' αὐτοῖς. Thucydides hoc ipso Cap. καὶ παρ' αὐτοὺς Ἀρκάδων Ἡραῖης. Duck.

Λογάδες] Adscr. Gottl. *semper ita lecti illi mille Argivi*; *Wessel. ad Diod. S. L. XII. p.* 534. Baver.

Κλεωναῖοι] Thucyd. VI. 95. μέχρι Κλεωνῶν. Melæ, inquit Lloydius, Cleona. At fallitur, ut alias. Duplices etenim Cleonæ, Argolicæ et Chalcidicæ. De posterioribus Mela, qui in hac scriptura solus est: plurium numero extulit Herodotus, et plerique omnes. Cæterum Cleonæ Argolicæ supra Mycenas, colle edito sitæ erant, in via, quæ Argis Corinthum ducit. Consule Xenoph. p. 644. Liv. XXXIV. 25. Pausan. p. 143. Plutarch. Arato p. 1040. Oppida circum jacentia hoc ordine a Polybio memorantur, Καφύας, Πελλήνην, Φενεὸν, Ἄργος, Φλιοῦντα, ΚΛΕΩΝΑΣ, Ἐπίδαυρον, Ἑρμιόνα, Τροιζῆνα, Κόρινθον. Nomen eis aut a Cleone, Asopi filia, juxta Herodotum et Diodorum, aut a Cleone, Pelopis filio, quod Pausaniæ placuit. Civium inopiam satis innuit Ovidius non uno in loco epitheto *humiles*. Situm respexit Statius, "celsa Prosymne, Aptior armentis *Midea*, pecorosaque Phyllos, Quæque pavet longa spumantem valle Charadron, Neris, et ingenti Turritæ mole *Cleonæ*." Codices nostri *Prosymna*, Mide, Phylos, Clionæ, perperam. De cæteris oppidis Schol. et Adnot. consulantur. De *Midea* tacent etiam Mela, Plinius, et Geographorum vulgus; nempe a Copaide Lacu absorpta est. Et tam Μίδεια quam Μιδέα scribi, testis alicubi Strabo. Cleonæ vero *Nigro*, sed nescio quam vere, *Sanvasili*. Inter raphani species τὴν Κλεωναίαν recensuit Theophrastus Hist. Pl. VII. 4. Vid. Eustathium ad Il. β'. p. 220. et Demosthenem de Coron. p. 326. Wass.

ξη'. 68. Τάξις μὲν ἥδε καὶ παρασκευὴ ἀμφοτέρων ἦν· τὸ δὲ στρατόπεδον τῶν Λακεδαιμονίων, μεῖζον ἐφάνη. ἀριθμὸν δὲ γράψαι, ἢ καθ' ἑκάστους ἑκατέρων, ἢ ξύμπαντας, οὐκ ἂν ἐδυνάμην ἀκριβῶς. τὸ μὲν γὰρ Λακεδαιμονίων πλῆθος, διὰ τῆς πολιτείας τὸ κρυπτὸν, ἠγνοεῖτο· τῶν δ' αὖ, διὰ τὸ ἀνθρώπειον κομπῶδες ἐς τὰ οἰκεῖα πλήθη, ἠπιστεῖτο. ἐκ μέντοι τοιοῦδε λογισμοῦ ἔξεστί τῳ σκοπεῖν τὸ Λακεδαιμονίων τότε παραγενόμενον πλῆθος. λόχοι μὲν γὰρ ἐμάχοντο ἑπτὰ, ἄνευ Σκιριτῶν, ὄντων ἑξακοσίων. ἐν δὲ ἑκάστῳ λόχῳ πεντηκοστύες ἦσαν τέσσαρες, καὶ ἐν τῇ πεντηκοστύϊ, ἐνωμοτίαι τέσσαρες. τῆς τε ἐνωμοτίας ἐμάχοντο ἐν τῷ πρώτῳ ζυγῷ, τέσσαρες. ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάξαντο μὲν οὐ πάντες ὁμοίως, ἀλλ' ὡς λοχαγὸς ἕκαστος ἐβούλετο· ἐπίπαν δὲ κατέστησαν ἐπὶ ὀκτώ. παρὰ δὲ ἅπαν, πλὴν Σκιριτῶν, τετρακόσιοι καὶ δυοῖν δέοντες πεντήκοντα ἄνδρες, ἡ πρώτη τάξις ἦν.

ξθ'. 69. Ἐπεὶ δὲ ξυνιέναι ἔμελλον ἤδη, ἐνταῦθα καὶ παραινέσεις καθ' ἑκάστους ὑπὸ τῶν οἰκείων στρατηγῶν τοιαίδε ἐγίγνοντο· Μαντινεῦσι μὲν, ὅτι ὑπέρ τε πατρίδος ἡ μάχη ἔσται, καὶ ὑπὲρ ἀρχῆς ἅμα καὶ δουλείας, τὴν μὲν μὴ πειρασαμένοις ἀφαιρεθῆναι, τῆς δὲ μὴ αὖθις πειρᾶσθαι· Ἀργείοις δὲ, ὑπὲρ τῆς τε παλαιᾶς ἡγεμονίας καὶ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ποτὲ

Αριθμ. ἑκατ. ἢ ξύμπ.] Varietatem observa: ἑκατέρων, ἢ ξύμπαντας· debebat, ξυμπάντων, nempe ἀριθμόν. Baver.

Γράψαι — — ἐδυν. ἀκριβ.] Debebat γράψαι ἀκρ. οὐκ ἂν ἐδυνάμην. Ad γράψαι enim refertur ἀκριβῶς, non ad ἐδυνάμην. Trajectio est, utut levior, notanda tamen, ad ipsam ἀκρίβειαν. Baver.

Κομπῶδες] Laudat Pollux IX. 148. et agn. Hesychius, ut recte observat Cl. Hemsterhusius. Qua forma Aristot. Polit. τὸ κομψὸν ἔχοντες λόγοι. Wass.

Ἀνθρ. κομπ.] Alterum adject. κομπῶδες pro Subst. κόμπον· durius quidem, altero addito. Baver.

Ἐς τὰ οἰκεῖα πλήθη] Ἐς pro κατά. Pluralem posuit, πλήθη, quia de sua *quisque* multitudine et singuli gloriantur. Baver.

Λόχοι μὲν γὰρ] Hic expl. pro, *nempe*. B.

Ἐν δὲ ἑκάστῳ λόχῳ πεντηκοστύες ἦσαν τέσσαρες etc.] De hoc loco, præter Cragium, agunt Emmius, Meursius l. d. et Camerarius ad Xenoph. II. Cyripæd. pag. 309. D.

Ἐν τῷ πρώτῳ ζυγῷ] Suidas, ζυγὸς ἐν τοῖς Τακτικοῖς τὸ ἐκ παρεστηκότων ἀλλήλοις πλῆθος. Vide ibi Kusterum, qui ita recte emendavit e Mss. pro περιεστηκότων: quod tamen etiam Arcerius viderat ad Æliani Tactic. Cap. VII. Duck.

Τὴν μὲν—ἀφαιρεθ.] Μὴ refertur ad ἀφαιρεθῆναι, cum ex re ipsa, tum ex analogia alterius μή. Sed debebat, (nisi forte dedit,) πειρασαμένους· nam, ne, pendere, dixeris, a verbis, ἡ μάχη ἔσται, obstiterit positus τοῦ μὴ, ac debebat, πειρασαμένοις (ἡ μάχη ἔσται,) μὴ (i. e. ὥστε μὴ, περὶ τοῦ μὴ) ἀφαιρεθ. Trajecit ergo verba, more suo, Thuc. aut scripsit, πειρασαμένους. Neque enim Græce dixeris, ἀφηρέθη αὐτῷ ἡ ἡγεμονία, sed, ἀφηρέθη τὴν ἡγεμονίαν. Baver.

Ἐν Πελ.—νικήσ.] Jungi hæc possunt, ac fortasse debent, ἐν Πελ. νικ. si *vicissent* eos in Peloponneso, h. e. in ipsorum terra; quippe quo amplior sit victoria, eo et honestior, cum in sua quisque terra promtius pugnet, et vero utilior, ut hostium terram occupaturis, partim utique, et ibi mansuris per præsidia. Nec tamen nolim jungere:

ἰσομοιρίας μὴ διὰ παντὸς στερισκομένους ἀνέχεσθαι, καὶ ἄνδρας ἅμα ἐχθροὺς καὶ ἀστυγείτονας ὑπὲρ πολλῶν ἀδικημάτων ἀμύνασθαι· τοῖς δὲ Ἀθηναίοις, καλὸν εἶναι, μετὰ πολλῶν καὶ ἀγαθῶν ξυμμάχων ἀγωνιζομένους, μηδενὸς λείπεσθαι. καὶ ὅτι ἐν Πελοποννήσῳ Λακεδαιμονίους νικήσαντες, τήν τε ἀρχὴν βεβαιοτέραν καὶ μείζω ἕξουσι, καὶ οὐ μή ποτέ τις αὐτοῖς ἄλλος ἐς τὴν γῆν ἔλθῃ. τοῖς μὲν Ἀργείοις καὶ ξυμμάχοις ταῦτα παρῃνέθη. Λακεδαιμόνιοι δὲ, καθ' ἑκάστους τε, καὶ μετὰ τῶν πολεμικῶν νόμων, ἐν σφίσιν αὐτοῖς ὧν ἠπίσταντο τὴν παρακέλευσιν τῆς μνήμης ἀγαθοῖς οὖσιν ἐποιοῦντο· εἰδότες, ἔργων ἐκ πολλοῦ μελέτην πλείω σώζουσαν, ἢ λόγων δι' ὀλίγου καλῶς ῥηθεῖσαν παραίνεσιν.

ό. 70. Καὶ μετὰ ταῦτα ἡ ξύνοδος ἦν· Ἀργεῖοι μὲν καὶ οἱ ξύμμαχοι, ἐντόνως καὶ ὀργῇ χωροῦντες, Λακεδαιμόνιοι δὲ,

ἐν Πελοπ. ἀρχὴν ἕξουσι· utut tum diceret, τῆς Πελοποννήσου; nec dum habebant Athen. ἀρχὴν ibi omnino, nedum ut firmiorem essent habituri. Illud ergo præferatur. Baver.

Αὐτοῖς—ἐς τ. γῆν ἔλθῃ] i. e. πρὸς αὐτούς· vel pro, εἰς τὴν γῆν αὐτῶν· ἔρχεσθαι autem hic pro ἐσβάλλειν. Baver.

Ταῦτα] Quidam libri τοιαῦτα. non male. Wass.

Καθ' ἑκάστους τε, καὶ μετὰ πολεμικῶν νόμων] Hæc varie vertunt Interpretes. Est locus perplexa structura orationis obscurissimus, in quo explicando vires ingenii, qui volet, experiatur. Schol. Cass. pro iis, quæ in *vulgato* leguntur, ἢ γράφειν προτρεπτικὰ, bene habet ἦν δὲ προτρεπτικά. Νόμους πολιτικοὺς in Nota Hudsoni per errorem scribitnr, pro πολεμικούς. Duck.

Ordinem bene constituit Abresch. p. 542. et Heilm. 721. Gottl.

Μετὰ τ νόμ. rel.] Ordinem satis commode extricat Abr. Nec vero perplexus nimis mihi videtur. Lacedæmonii ἐποι. τ. παρακέλ. ἐν σφίσιν αὐτ. inter se ut alter alterum cohortaretur, 1) μετὰ τῶν νόμων, i. e. vel, præter leges, præterquam, quod leges sibi mutuo referebant, vel, *per* leges, διὰ τ. νόμων, legibus memorandis: 2) παρακέλευσιν) τῆς μνήμης ὧν (ἐκείνων ἃ) ἠπίσταντο· memoriam revocantes, quæ scireut: partim leges et imperia bellica, partim a se fortiter gesta; quibus ergo ἐποιοῦντο; ἐν σφίσιν αὐτοῖς, sibimet (ἐν pro Dat.) et inter se mutuo, alteri, (ὡς) ἀγαθοῖς οὖσιν. Ac forte ἠπίσταντο sit pro συνηπίσταντο, quorum (factorum) conscii essent *sibi*, ut ἀγαθοῖς οὖσι. Vid. et ad C. 70. ad verba, ὑπὸ αὐλητ. Baver.

Παρακέλ.] Scripsit, ut L. I. 92. γνώμης παραίνεσιν. τὴν παρακ. ποιεῖσθαι ἐν σφ. αὐτοῖς, i. e. παρακ. ἐν ἑαυτοῖς, ut scr. IV. 25. Gottl.

Ἔργων—παραίνεσιν] Stobæus pag. 201. qui μελέτη habet. Wass. Stobæus omittit participium εἰδότες, nec utitur oratione infinita: ob eamque causam etiam σώζει et παραίνεσις dicit. In eo magis a scriptura, quæ in Thucydide est, abit, quod pro ῥηθεῖσαν habet ῥηθέντων. Μελέτην *meditationem* verterat Valla, *exercitationem* Stephanus: quæ retinere potuerat Portus. *Usum et exercitationem* Acacius. Duck.

Πλείω σώζ.] i. e. μᾶλλον σωτήριον. Gottl.

Σώζουσαν] Particip. p. Infin. σώζειν. Reliqua ex Abr. a Gottl. exscripta nil moror, apud ipsum legenda. Baver.

Μετὰ ταῦτα] Mosqu. omittit μετὰ, nullo hic sensu: sit enim: hæc, talis, erat congressio; nam primo nondum erat; deinde esset, αὕτη, τοιαύτη. ξύνοδος autem non est ipsa pugna, sed appropinquatio, *das Anrücken, Avanciren*. Baver.

Ἀργεῖοι καὶ οἱ ξύμμ. et mox, Λακεδαιμ.] Quod verbum ergo redditur hisce Nominativis? Nullum autem; sed aut pro Genitivo est Nominat. per Anacol. pro, τῶν Ἀργείων, rel. nempe, ἡ ξύνοδος ἦν· aut ex hoc repete Synonymam phrasin, τὴν ξύνοδον ἐποιοῦντο. Baver.

Ὀργῇ] Heringa legit ὁρμῇ, Obss. VI. 54. ἐντόνως idem, ac ἐντεταμένως. Gottl.

Ὀργῇ] Adscripserat Gottl. (ex Abr. Diluc.) *Heringa Obss. L. VI. p. 54.* ὁρμῇ —Sed hanc lectionem jam e Gellio notavit

βραδέως, καὶ ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστώτων· οὐ τοῦ θείου χάριν, ἀλλ᾽ ἵνα, ὁμαλῶς μετὰ ῥυθμοῦ βαίνοντες, προέλθοιεν, καὶ μὴ διασπασθείη αὐτοῖς ἡ τάξις· ὅπερ φιλεῖ τὰ μεγάλα στρατόπεδα ἐν ταῖς προσόδοις ποιεῖν.

οα΄. 71. Ξυνιόντων δ᾽ ἔτι, Ἄγις ὁ βασιλεὺς τοιόνδε ἐβουλεύσατο δρᾶσαι. τὰ στρατόπεδα ποιεῖ μὲν καὶ ἅπαντα τοῦτο· ἐπὶ

Hudson. Unde nil opus conjectura, ubi jam sit Var. Lectio. Illud magis ambigas, utrum utri præferas? Nec dubium tamen sit, quin et addito ἐντόνως, et opposito βραδέως, aptius sit ὁρμῇ. Neque vero *iræ* sat congrua hic mentio; utut *studium* quoque et ardorem, vehementiam, Nostro notet vocab. ὀργῆς· illud tamen prætulerim. Ἐντόνως Gottl. (immo Abresch.) expl. ἐντεταμένως· quod idem sit, sed nihilo clarius; immo sign. σφοδρῶς, ταχέως, βιαίως. Baver.

Ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστώτων] Νόμου, quod est in Clar. Cass. et Gr. ita defendi potest, ut ea vox non pro lege accipiatur cum Interpretibus, sed pro nomo musico, et hæc conjungantur ὑπὸ νόμου πολλῶν αὐλητῶν. Quæ significatio vocis νόμος etiam retento dativo νόμῳ manere potest. Nam hæc sine discrimine secundo et tertio casu dicuntur. Hesiod. ἀσπ. v. 280. Αἱ δ᾽ ὑπὸ φορμίγγων ἄναγον χορὸν ἱμερόεντα. Aristoph. Acharn. v. 1000. Πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος. Anacreon Carm. VI. Ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύει. Lucianus Dial. Deor. p. 187. Ὑπ᾽ αὐλῷ καὶ τυμπάνοις εὔρυθμα βαίνει. Et hæc interpretatio ex eo confirmari videtur, quod mox addit Thucydides, οὐ τοῦ θείου χάριν; quod Scholiastes exponit ὕμνου: nam νόμος est hymnus deorum, ut Scholiastes Aristophanis Equit. v. 9. et ex eo aliisque Spanhemius ad Callimach. Hymn. in Delum ostendit. Nec tamen plane improbem versionem Interpretum, *ex Lege*. Erat enim, ut ait Xenophon de Lacedæmonior. Republ. in fine, νόμος, αὐλεῖν πάντας τοὺς παρόντας αὐλητάς. Respexit ad hunc locum Servius ad Virgil. VIII. Æneïd. 2. Duck.

Ὑπὸ αὐλητ. νόμ. ἐγκαθεστ.] Νόμου si legeris, *cantum*, utique notet, quem et supra, c. 69. sat commode notet, Heilmanno quoque probante: μετὰ νόμων, cum cantu. In ὑπὸ cum Genit. intell. ἀγόμενοι, *ducti*, regentibus ingressum et moderantibus tibicinibus. Νόμῳ equidem malim ob ἐγκαθεστώτων. Baver.

Τοῦ θείου] Schol. supplet ὕμνου· non placet; τὸ θεῖον, simpliciter, est, *Numen*, et sensus est: non, quo Deos placarent, non in Deorum honorem. Nec vero *hymni caussa* tibicen canit, sed *ipsum hymnum*. Baver.

Μετὰ ῥυθμοῦ] Vide Polybium apud Athenæum XIV. 5. Saltantium in morem Aristophanis verbis Plut. v. 758. ἐκτυπεῖτο δὲ Ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν. Pollux III. 92. μετὰ ῥυθμοῦ βαίνοιεν. male, pro βαίνοντες προέλθοιεν. Wass. De iisdem Polyænus I. 10. Πρὸς τὸ μέλος καὶ τὸν ῥυθμὸν ἐμβαίνοντες ἄρρηκτοι τὴν τάξιν ἐγένοντο. Et Lucianus de Saltat. p. 790. Ἅπαντα μετὰ μουσῶν ποιοῦσιν, ἄχρι τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν καὶ ῥυθμὸν, καὶ εὔτακτον ἔμβασιν τοῦ ποδός. Pro προέλθοιεν Gellius et Scholiastes habent προσέλθοιεν. Duck.

Προέλθ.] Schol. προσέλθοιεν. Illud rei aptius, et superiori, χωροῦντες· hoc προσόδοις. Mihi tamen προέλθοιεν placet, et pluribus placebit, opinor. Baver.

Τὰ μεγάλα] Ita Mss. antea μέγιστα. Quo plures, eo minus ordinis, turbæ plurimum. Wass. Μεγάλα etiam Gellius, et ποιεῖν ἐν ταῖς προσόδοις. Ποιεῖν Valla satis recte vertit *accidere*. Aristophanes Plut. v. 1205. Καὶ μὴν πολὺ τῶν ἄλλων χυτρῶν τἀναντία Αὗται ποιοῦσι. Eamdem significationem τοῦ ποιεῖν puto esse in eo, quod paullo post dicit Thucydides, Τὰ στρατόπεδα ποιεῖ μὲν καὶ ἅπαντα τοῦτο. Nam loquitur de eo, quod in concursu prœlii accidere solet exercitibus, non, ut Portus accepit, de stratagemate, quo illi uti soleant. Acacius non male: *solet hoc in omni acie fieri*. Duck.

Ποιεῖν] Add. Gottleb. ac pro ποιεῖσθαι· ut πορείαν ποιεῖν, L. VII. 3.—Alieno profecto loco; ubi enim est Subst. quo referatur ποιεῖν, aut qui locus hic Mediæ formæ? Immo ad ὅπερ refer, quod ad διασπασθείη respicit. Illud rectius animadverteret, jam notatum tamen Intt. ad c. 71. (ubi tamen v. not.) ποιεῖν hic esse pro πάσχειν· solet hoc fieri, accidere magnis exercitibus. Baver.

Ξυνιόντων δ᾽ ἔτι] Urgendum hic est verbum ξυνιέναι, et presse accipiendum, (ut supra ξύνοδος,) ut ne prœlii congressionem notet, sed *accessionem* et motum versus hostes, *im währenden Anrücken*. Baver.

Ποιεῖ—μὲν, rel.] Nescio, an ποιεῖ hic utique sit pro πάσχει, hoc iis accidet, usu venire solet; (Per se quidem sæpe quin notet, nihil moror.) Etenim quid *faciant*, soleant exercitus facere, tamen infra explicatur; et ἐξωθεῖται potest Medio sensu accipi,

τὰ δεξιὰ κέρατα αὐτῶν ἐν ταῖς ξυνόδοις μᾶλλον ἐξωθεῖται, καὶ περιΐσχουσι κατὰ τὸ τῶν ἐναντίων εὐώνυμον ἀμφότεροι τῷ δεξιῷ, διὰ τὸ, φοβουμένους, προστέλλειν τὰ γυμνὰ ἕκαστον ὡς μάλιστα τῇ τοῦ ἐν δεξιᾷ παρατεταγμένου ἀσπίδι, καὶ νομίζειν τὴν πυκνότητα τῆς ξυγκλείσεως εὐσκεπαστότατον εἶναι. καὶ ἡγεῖται μὲν τῆς αἰτίας ταύτης ὁ πρωτοστάτης τοῦ δεξιοῦ κέρως, προθυμούμενος ἐξαλλάττειν ἀεὶ τῶν ἐναντίων τὴν ἑαυτοῦ γύμνωσιν, ἕπονται δὲ διὰ τὸν αὐτὸν φόβον καὶ οἱ ἄλλοι. καὶ τότε περιέσχον μὲν οἱ Μαντινῆς τῷ κέρᾳ πολὺ τῶν Σκιριτῶν, ἔτι δὲ πλέον οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ Τεγεᾶται τῶν Ἀθηναίων, ὅσῳ μεῖζον τὸ στράτευμα εἶχον. δείσας δὲ Ἆγις, μὴ σφῶν κυκλωθῇ τὸ εὐώνυμον, καὶ νομίσας, ἄγαν περιέχειν τοὺς Μαντινέας, τοῖς μὲν Σκιρίταις καὶ Βρασιδείοις ἐσήμηνεν, ἐπεξαγαγόντας ἀπὸ σφῶν, ἐξισῶσαι τοῖς Μαντινεῦσιν· εἰς δὲ τὸ διάκενον τοῦτο

sese porrigunt, elabuntur, evadunt; quod etsi haud recte, nec salubriter, sponte tamen, faciant, et veluti consulto, et primicerio præeunte. Tamen, ob notionem verbi ὠθεῖσθαι, et quia vel diversum facere voluit Agis, vel mederi certe huic incommodo, constet sane et hic verbo ποιεῖν notio τοῦ πάσχειν. Μὲν autem post ποιεῖ respicit subjectum, καὶ τότε περιέσχον, rel. Quod omnino usu venit exercitibus, id *tum* quoque usu venit. Ceterum, quocunque modo interpretere, vitiose tamen texus habet αὐτῶν, post κέρατα· corrigendum, αὑτῶν, *suamet* ipsorum; et vero versum est *suum cornu*. Baver.

Εὐσκεπαστ.] Active accipiendum, ad tegendum aptiorem, magis munientem corpus. B.

Ἡγεῖται τ. αἰτ. τ.] i. e. *primus*, præcipue est in caussa, initium facit rei, quod ceteri sequantur: ut 1. 78. extr. ᾗ ἂν ὑφηγῆσθε, utcunque vos *inceperitis*, *primi* bellum moveritis. Sed enim quid faciemus vocabulo αἰτίας; initium præbet, dux est huic *caussæ?* Immo *rei*, evento. Sed nimirum αἰτίαν vocat primo ob verbum ἡγεῖται· ἡγεῖται τῆς αἰτίας, est periphrasis τοῦ, αἰτιώτατός ἐστι, maxime in caussa est; deinde αἰτία vocatur res illa, quia *caussam* habet τοῦ ἐξωθεῖσθαι, ut exercitus eo porrigantur: hoc est *effectum* facti, moris, quo utatur primicerius, nimis in dextram excedens: hæc est αἰτία τοῦ ἐξωθεῖσθαι. Est ergo ille primus caussa caussæ, αἴτιος (ἡγεμὼν) τῆς αἰτιας, *caussa* incommodi, quæ sit *caussa* alterius. Ita certe consulatur magis vocab. ταύτης. Simplicius tamen interpretere, αἰτιώτατός ἐστι τούτου. B.

Πρωτοστάτης] Gottl. expl. *der Flügelmann.* Baver.

Γύμνωσιν] Γνῶσιν in *Gr.* e compendio scripturæ est. Duck.

Ἐσήμηνεν] *Imperavit.* Ita Liv. 2. 20. *cohorti suæ — dat signum, ut —— pro hoste habeant:* i. e. imperat, edicit. Hom. Il. 1. 289. πᾶσι—σημαίνειν, *imperare.* Hinc σημάντορες, duces, præfecti. Baver.

Ἐπεξαγαγόντας] Primo dictum pro Dativo ἐπεξαγαγοῦσι· pendet enim ab ἐσήμηνεν, cui et additus sit Dat. Σκιρίταις, Βρασιδείοις· deinde supplendum τινὰς, vel μέρος τὶ, ἑαυτῶν. Ἐπὶ autem in verbo ἐπεξαγ. notat 1) *ad* hostem, 2) ad *explendum* spatium, progressu cedentium in dextram relictum, et numerum, qui esset ex æquando cornu. Quid tamen si scripsit Thuc. ὑπεξαγαγόντας, quod plane respondeat Latino, unice hic apto, *subducere?* Baver.

Ἐξισῶσαι] Sc. ἑαυτοὺς, pro Medio; vel int. τὸ κέρας. Baver.

Εἰς δὲ τὸ διάκενον, rel.] Implicitus sane ordo, dupliciter expediendus: Vel sic: παρήγγελλεν Ἱππον. καὶ Ἀριστ. τῶν πολεμάρχων (scil. οὖσι,) qui essent (e numero) Polemarchorum; aut (propius quidem ad morem Nostri,) παρήγγελλ. τῶν πολεμάρχων ex Polemarchis præcepit, Ἱππον. κ. Ἀριστ. παρελθ. ἐς τὸ διάκ. τ. ἔχουσι, (ita,) ut haberent, secum abducerent, δύο λόχους. Vel sic: παρήγγ. δύο λόχους (ut duæ cohortes) παρέλθ. εἰς τὸ διάκ. τοῦτο, Ἱππον. καὶ Ἀριστ. (ἐκ, vel, οὖσιν) τῶν πολεμάρχων, ἔχουσιν, ut eos haberent, ducerent Hipponoidas et Aristocles, (qui essent e numero,) τῶν πολεμ. Ita sint hi Dativi consequentis, vel adjuncti, sim-

παρήγγελλεν ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ κέρως δύο λόχους τῶν πολεμάρχων Ἱππονοΐδᾳ καὶ Ἀριστοκλεῖ ἔχουσι παρελθεῖν, καὶ ἐσβαλόντας πληρῶσαι, νομίζων, τῷ θ᾽ ἑαυτῶν δεξιῷ ἔτι περιουσίαν ἔσεσθαι, καὶ τὸ κατὰ τοὺς Μαντινέας, βεβαιότερον τετάξεσθαι.

οβʹ. 72. Ξυνέβη οὖν αὐτῷ, ἅτε ἐν αὐτῇ τῇ ἐφόδῳ καὶ ἐξ ὀλίγου παραγγείλαντι, τόν τε Ἀριστοκλέα καὶ τὸν Ἱππονοΐδαν μὴ θελῆσαι παρελθεῖν, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦτο τὸ αἰτίαμα ὕστερον φεύγειν ἐκ Σπάρτης, δόξαντας μαλακισθῆναι· καὶ τοὺς πολεμίους φθάσαι τῇ προσμίξει· καὶ, κελεύσαντος αὐ-

plices, pro Genitivis absolutis, Ἱππονοΐδα καὶ Ἀριστοκλέους, ἐχόντων, vel ἀγόντων, αὐτοὺς, nempe τοὺς λόχους. Quarto alibi casu simpliciter addere solet Particip. hujus ipsius verbi ἔχειν. Utrumlibet amplectare, licet: durius utrumque fuerit, sed Thucydideum; neque alia ratio patet. Sed tertiam, ecce, Heilmann. ingreditur, interpretando jungens, δύο λόχους τ. πολεμάρχ.—Sane et mihi hoc venit in mentem, vel unice probaturo et secuturo, ut simplicius, (utut sic quoque maneant Dativi simpliciter positi in Ἱππονοΐδᾳ καὶ Ἀριστ. ἔχουσιν,) si milites essent Polemarchi, et cohortibus divisi; quos duces fuisse, et vocabuli vis, et vero c. 69. extr. doceat. Nam, quod vertit, *von den Polemarchen*, et ambiguum est in Germ. et contra usum Græcum, qui non dicat, *alicujus, hujus* λόχον vel cohortem; *præfectus* dicitur *cohortis*, non, *cohors præfecti*; nostro mori propius, quam veterum. Quid, quod Lochorum præfecti λοχαγοὶ dicuntur, non πολέμαρχοι. Baver.

Ἐσβαλ. πληρῶσαι] Scil. ἐς τὸ διάκενον. Ἐσβαλόντας autem hic est, insinuantes sese, ingressos in locum illum a se explendum *hineintreten, sich hinein werfen, einrücken.* Baver.

Περιουσίαν] Nempe ad exæquandum cornu hostium et spatio superandum. Baver.

Ξυνέβη] Int. *contigit;* quod de *exoptatis* rebus, lætis, secundis ac commodis, magis certe et plerumque, dicatur. Nimius tamen rursus Heilm. vertens: *Es begegnete ihm das Unglück;* gravius, quam pro caussa; *vicerunt* enim, ex parte, Lacedæmonii; nec cunctatio ducum aut pervicacia tali vocabulo dici solet: Immo verte, *evenit*, accidit; certe, *incommode* accidit; *er hatte die Fatalität, es gieng ihm se widrig, es traf so fatal.* v. et mox ad φεύγειν. Baver.

Φεύγειν] Miram vero structuram! Sed magis mirum, neminem Intt. ea offensum. Heilm. vidisse videtur, vitavit certe, interpretando, per Parenthesin: *wie sie dann auch—verwiesen* (melius, *verbannt*) *wurden* Unde enim pendet Infinit. φεύγειν; Nempe a ξυνέβη· (quod et Schol. monet, secure, nil aliud,) *accidit;* Cui ergo? Agidi vero. Quid? Ut parere nollent Hippon. et Aristocles. Recte! Quid tum? (Accidit, *eidem* ergo Agidi, αὐτῷ,) ut hi duo duces ea caussa damnati urbe ejicerentur. Agidine ergo hoc accidit? An *ipsi* incommodum fuit, duces suos dicto non audientes accusari, damnari, ejici? Aut, si ξυνέβη tantum respicimus, non αὐτῷ simul: in *prælio* tamen hic quid acciderit, memoratur, quid ad exitum ejus momentum fecerit, non, quid *postea* factum sit; quod in *prælio* quidem jam vim nullam haberet, damnatos *deinde* ejici. Debebat ergo Thuc. ἔφυγον, vel ἔφευγον, non per Infinit. suspendere a ξυνέβη, sed per Parenthesin more alias suo, inserere. Talia ostendi, malim, ab Intt. et notari, quam literaturæ apparatum explicari inanem nullo usu ad veram intelligentiam. Sed nimirum pronius est, faciliora consectari et speciosiora, quam simpliciora, et tamen intricata magis, utut salubria. Nec Latinus Int. diligentius vertit: *quin etiam adjecti fuerint.* Una literula immutata, *fuerunt* scriberet. B.

Καὶ κελεύσ. rel.] Jungenti κελεύσαντος ἐπὶ τοὺς Σκιρίτας, (quod faciendum sit retinenti ac sequenti interpunctionem Ducker.) supplendum sit παρελθεῖν, facile repetendum ex οὐ παρῆλθον· ut c. extr. ἐς χεῖρας ὑπομείναντας, ubi Schol. supplet ἐλθεῖν. Licet tamen aliter distinguenti ordinare et vertere, ὡς οὐ παρῆλθον οἱ λόχοι ἐπὶ τοὺς Σκιρίτας, κελεύσαντος αὐτοῦ· ut ἐπὶ τ. Σκ. referatur ad παρελθεῖν. Quin, ad utrumque forte referri, voluit Thuc. et bis intelligi, ἐπὶ τοὺς Σκιρ. et ad κελεύσ. et ad παρῆλθον· quia sic medium interposuit, [ac si scripsisset: ὡς οὐ παρῆλθον οἱ λόχοι ἐπὶ τ. Σκιρ. κελεύσαντος αὐτοῦ (παρελθεῖν) ἐπὶ τ. Σκ. vel, αὐτούς. Quare mutare nolui interpunctionem, rectius nullam futuram, in tali dubitatione et Amphibolia. Παρελθεῖν autem hic est, *progredi*, accedere, adjungi, *sich anschliessen;* et ἐπὶ non hostiliter accipitur, sed, ad amicos, et suos. B.

τοῦ, ἐπὶ τοὺς Σκιρίτας ὡς οὐ παρῆλθον οἱ λόχοι, πάλιν αὖ σφίσι προσμίξαι μὴ δυνηθῆναι ἔτι, μηδὲ τούτους ξυγκλεῖσαι. ἀλλὰ μάλιστα δὴ κατὰ πάντα τῇ ἐμπειρίᾳ Λακεδαιμόνιοι ἐλασσωθέντες τότε, τῇ ἀνδρείᾳ ἔδειξαν οὐχ ἧσσον περιγενόμενοι. ἐπειδὴ γὰρ ἐν χερσὶν ἐγίγνοντο τοῖς ἐναντίοις, τὸ μὲν τῶν Μαντινέων δεξιὸν τρέπει αὐτῶν τοὺς Σκιρίτας καὶ τοὺς Βρασιδείους· καὶ ἐσπεσόντες οἱ Μαντινῆς καὶ οἱ ξύμμαχοι αὐτῶν, καὶ τῶν Ἀργείων οἱ χίλιοι λογάδες, κατὰ τὸ διάκενον καὶ οὐ ξυγκλεισθὲν, τοὺς Λακεδαιμονίους διέφθειρον, καὶ κυκλωσάμενοι ἔτρεψαν, καὶ ἐξέωσαν ἐς τὰς ἁμάξας, καὶ τῶν πρεσβυτέρων τῶν ἐπιτεταγμένων ἀπέκτεινάν τινας. καὶ ταύτῃ μὲν ἡσσῶντο οἱ Λακεδαιμόνιοι· τῷ δ' ἄλλῳ στρατοπέδῳ, καὶ μάλιστα τῷ μέσῳ, ᾗπερ ὁ βασιλεὺς Αγις ἦν, καὶ περὶ αὐτὸν οἱ τριακόσιοι ἱππῆς καλούμενοι, προσπεσόντες τῶν τε Ἀργείων τοῖς πρεσβυτέροις, καὶ πέντε λόχοις ὠνομασμένοις, καὶ Κλεωναίοις, καὶ Ὀρνεάταις, καὶ Ἀθηναίων τοῖς παρατεταγμένοις, ἔτρεψαν, οὐδὲ εἰς χεῖρας τοὺς πολλοὺς ὑπομείναντας, ἀλλ', ὡς ἐπῄε-

Ἐλασσωθ.] Expl. cum Heilm. Gottl. "*quamvis omnibus commodis destituti, quæ ab arte, experientia usuque proficiscantur.*" Rectius Interpr. *quamvis peritia tunc omnibus rebus inferiores fuissent.* Rectius dico, qua verba ipsa; nam ἐλασσοῦσθαι, ut notet, *inopem* esse, (v. c. Phil. 4. 12. [sed ibi est ὑστερεῖσθαι, non ἐλασσοῦσθαι, altero autem loco ἐλαττονεῖν] 2 Cor. 8. 15.) simpliciter fere ponitur, et sign. omnino ἐλάσσω εἶναι, scil. τινὸς, vel τῶν ἄλλων. Genitivum ergo adjunctum habet, eumque *personæ*, non *rei*, qua careas, vel cujus nomine sis (alio) inferior; quæ res adjecta, Dativo (vel Ablat.) exprimatur; quod et hic fecit Thuc. ut sensus sit: inferiores (cum essent) peritia. Hoc verba ostendunt; at res quî patiatur? Ecqua enim ἐμπειρίᾳ carebant Lacedæmonii aut vincebantur? Imperitiam quidem neque omnino tribueris tam exercitatis bellatoribus, terrestris utique pugnæ, neque, *hic* (τότε, ait Noster,) imperite egit Agis, immo satis ex arte, et prudenti consilio pariter et ratione. Ducum autem non parentium Agidi, pervicacia, erat, non imperitia. Nam *ipsorum* quidem (Laced.) peritiam requiri, ἀνδρεία ostendat, iisdem contra reddita. Caussæ tamen ut consulatur, *hostium* peritiam hic intelligam, qua *tum* vincerentur, i. e. per quam, non *in* qua, secundum quam, cujus nomine. Ostendebant enim peritiam hostes hic et artem, insinuando sese intra ordines Spartanorum, quos rumperent, restitui non valentes. Unum ergo est, ac tamen mere Grammaticum, quod et rei consulat et verbis, τῇ ἐμπειρίᾳ verti, *per artem*, et subaudiri, *hostium*: alioquin aut res, aut verba, laborent. Baver.

Οὐχ ἧσσον] Hic sign. *tamen, nihilo secius,* vel, *maxime*; ut 1. 5. init. οὐχ ἧσσ. οἱ νησιῶται, Insulani quidem vel maxime; maxime autem insulani. Baver.

Κυκλωσάμ.] Medium pro Activo. B.

Ἔτρεψαν] Scil. αὐτοὺς, repetendum, more Nostri, ex *alio* casu verbi εἰσπεσόντες. ἅμαξαι hic sunt impedimenta. Baver.

Πέντε λόχοις] Ita edi voluerat Cl. Wasse, pro πεντελόχοις. Schol. Cass. auctior vulgato addit, ὡς ἀρχιλόχοις. Duck.

Οὐδὲ ἐς χεῖρ. τ. πολλοὺς ὑπομ.] Duo hic notes: 1) Breviloquentiam, ὑπομένειν ἐς χεῖρας, i. e. ἕως (ὡς) ἂν ἔλθοιεν ἐς χ. eousque, dum cominus aggrederentur: vel simpliciter supple, ἐλθεῖν, ausos congredi; 2) trajectionem; debebat enim: τοὺς πολλοὺς (διέφθειρον, vel ἔτρεψαν,) οὐδὲ ἐς χ. ὑπομ. Possunt etiam esse Accusativi simplices, pro Genitt. τῶν πολλῶν—ὑπομεινάντων, plerisque non ausis, cum plerique ne sustinuissent quidem vel exspectassent congressionem. Baver.

σαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, εὐθὺς ἐνδόντας, καὶ ἔστιν οὓς καὶ καταπατηθέντας, τοῦ μὴ φθῆναι τὴν ἐγκατάληψιν.

ογʹ. 73. Ὡς δὲ ταύτῃ ἐνεδεδώκει τὸ τῶν Ἀργείων καὶ ξυμμάχων στράτευμα, παρεῤῥήγνυντο ἤδη ἅμα καὶ ἐφ᾽ ἑκάτερα, καὶ ἅμα τὸ δεξιὸν τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Τεγεατῶν ἐκυκλοῦτο τῷ περιέχοντι σφῶν τοὺς Ἀθηναίους. καὶ ἀμφοτέρωθεν αὐτοὺς κίνδυνος περιειστήκει, τῇ μὲν, κυκλουμένους, τῇ δὲ, ἤδη ἡσσημένους. καὶ μάλιστ᾽ ἂν τοῦ στρατεύματος ἐταλαιπώρησαν, εἰ μὴ οἱ ἱππῆς παρόντες αὐτοῖς ὠφέλιμοι ἦσαν. καὶ ξυνέβη, τὸν Ἄγιν, ὡς ᾔσθετο τὸ εὐώνυμον σφῶν πονοῦν τὸ κατὰ τοὺς Μαντινέας καὶ τῶν Ἀργείων τοὺς χιλίους, παραγγεῖλαι παντὶ τῷ στρατεύματι χωρῆσαι ἐπὶ τὸ νικώμενον. καὶ γενομένου τούτου, οἱ μὲν Ἀθηναῖοι [ἐν τούτῳ] ὡς παρῆλθε, καὶ ἐξέκλινεν ἀπὸ σφῶν τὸ στράτευμα, καθ᾽ ἡσυχίαν ἐσώθησαν, καὶ τῶν Ἀργείων μετ᾽ αὐτῶν τὸ ἡσσηθέν. οἱ δὲ Μαντινῆς καὶ οἱ ξύμμαχοι, καὶ τῶν Ἀργείων οἱ λογάδες οὐκέτι πρὸς τὸ ἐγκεῖσθαι τοῖς ἐναντίοις τὴν γνώμην εἶχον, ἀλλ᾽ ὁρῶντες τούς τε σφετέρους νενικημένους, καὶ τοὺς Λακεδαιμονίους ἐπιφερομένους, ἐς φυγὴν ἐτράποντο. καὶ τῶν μὲν Μαντινέων καὶ πλείους διεφθάρησαν,

Τοῦ μὴ φθῆναι] Supplet Abr. et ab eo fere pendens Gottl. ac si dederit, διὰ τὸ μὴ φθῆναι τὴν ἐγκατάληψιν. Quanto simplicius fuerat, ita interpretari, simpliciter supplesse διὰ, cum ipso Genit. ἕνεκα. Sed volebat effundere, more suo, id est, gentis, apparatum lectionis, qua ostenderet, διὰ τὸ, vel Genit. τοῦ, non semper notare consilium, sed exitum quoque; quod nec διὰ τὸ faciat, nec Genit. τοῦ, ubi sign. διὰ τό: plane ut alieno loco intrudantur hic congesta, utut per se vera et salubria; sed enim hic non exitus notatur, ne ex Abr. quidem interpretatione, verum *efficiens* caussa τοῦ καταπατηθῆναι. Obtriti fuere quidam, *quia* non effugerant, priusquam opprimerentur. Sed nec Lat. Int. placet: *Metuentes, ne prius interciperentur, quam elaberentur.* Ubi est, *metuentes?* Aut quid cogit, illud suppleri, quod jam sic in *ne?* Deinde καταπατηθέντας tunc sit, *passos* se obteri; at quam absurde dicantur obtriti, *ne* interciperentur! Quî enim magis intercipi (opprimi) possent, quam si plane obtererentur? Quam otiosum vero friget additum, *quam elaberentur!* Aut quomodo denique efficiatur hic sensus, si tamen est sensus, ac non nugæ, ex verbis, φθῆναι τὴν ἐγκατάληψιν, quod nil aliud esse possit, nisi aut, (*active,*) *prius occupare*, quod hic alienum sit, aut, (*passive,*) ut hic, antevertere deprehensuros, oppressuros hostes? Heilm. vertit: *Wobey verschiedene, über (wegen) der gar zu grossen Eilfertigkeit, von dem Feinde nicht erreicht zu werden, zertreten wurden.* Ex hac interpretatione aut μὴ redundet, aut ἐγκατάληψιν active acceperis, ac si sit, τοὺς (πολεμίους) ἐγκαταλήψοντας. Et tamen dura sit continuatio: proculcati sunt quidam, *obtriti, ne— opprimerentur.* Optimum ergo fuerit, τοῦ μὴ intelligere, διὰ τοῦ (vel διὰ τὸ, ἕνεκα τοῦ,) μὴ φθ. aut, μὴ φθάσαντας τὴν ἐγκατάλ. Baver.

Τὸ στράτ. παρεῤῥ. ἅμα, rel.] Trajecta sunt verba, ad sensum ita refingenda: καὶ ἅμα (vel, ἅμα καὶ) τὸ στρ. παρεῤῥ. ἤδη ἐφ᾽ ἑκάτ: καὶ τὸ δεξ. rel. Neque enim in ἐφ᾽ ἑκάτ. est partitio, sed in subjectis primo, καὶ τὸ στράτ. (nempe ὅλον, πᾶν,) καὶ τὸ δεξ. (κέρας·) deinde in verbis, παρεῤῥ. et ἐκυκλοῦτο. Hoc alterum, Medium, hic est pro Activo. Baver.

Ἐκυκλοῦτο] Thomas Mag. in κυκλέω. D.

Καὶ πλ. διεφθ.] Redundat καὶ, ut solet in partitione, cujus hic altera pars est ἐσώθη. Baver.

τῶν δὲ Ἀργείων λογάδων τὸ πολὺ ἐσώθη. ἡ μέντοι φυγὴ καὶ ἀποχώρησις οὐ βίαιος οὐδὲ μακρὰ ἦν. οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι, μέχρι μὲν τοῦ τρέψαι, χρονίους τὰς μάχας καὶ βεβαίους τῷ μένειν ποιοῦνται, τρέψαντες δὲ, βραχείας καὶ οὐκ ἐπὶ πολὺ τὰς διώξεις.

οδʹ. 74. Καὶ ἡ μὲν μάχη, τοιαύτη καὶ ὅτιεγγύτατα τούτων ἐγένετο, πλείστου δὲ χρόνου μεγίστη δὴ τῶν Ἑλληνικῶν, καὶ ὑπὸ ἀξιολογωτάτων πόλεων ξυνελθοῦσα. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, προθέμενοι τῶν πολεμίων νεκρῶν τὰ ὅπλα, τροπαῖον εὐθὺς ἵστασαν, καὶ τοὺς νεκροὺς ἐσκύλευον, καὶ τοὺς αὐτῶν ἀνείλοντο, καὶ ἀπήγαγον ἐς Τέγεαν, οὗπερ ἐτάφησαν· καὶ τοὺς τῶν πολεμίων ὑποσπόνδους ἀπέδοσαν. ἀπέθανον δὲ Ἀργείων μὲν καὶ Ὀρνεατῶν καὶ Κλεωναίων, ἑπτακόσιοι· Μαντινέων δὲ, διακόσιοι· καὶ Ἀθηναίων ξὺν Αἰγινήταις, διακόσιοι, καὶ οἱ στρατηγοὶ ἀμφότεροι. Λακεδαιμονίων δὲ οἱ μὲν ξύμμαχοι οὐκ ἐταλαιπώρησαν, ὥστε καὶ ἀξιόλογόν τι ἀπογενέσθαι· αὐτῶν δὲ χαλεπὸν μὲν ἦν τὴν ἀλήθειαν πυθέσθαι, ἐλέγοντο δὲ περὶ τριακοσίους ἀποθανεῖν.

οεʹ. 75. Τῆς δὲ μάχης μελλούσης ἔσεσθαι, καὶ Πλειστοάναξ ὁ ἕτερος βασιλεὺς, ἔχων τούς τε πρεσβυτέρους καὶ νεωτέρους, ἐβοήθησε. καὶ μέχρι μὲν Τεγέας ἀφίκετο· πυθόμενος δὲ τὴν νίκην, ἀπεχώρησε. καὶ τοὺς ἀπὸ Κορίνθου καὶ ἔξω ἰσθμοῦ ξυμμάχους ἀπέτρεψαν πέμψαντες οἱ Λακεδαιμόνιοι· καὶ αὐτοὶ

Φυγή] Pharacis Spartani salubre consilium legas apud Diodorum Siculum pag. 326. d. Wass.

Πλείστ. δὲ] Δὲ pro δὴ hic est; quod alias addere solet; hic δὲ posuit, quia rursus sequ. δὲ, pleonastice, quia jam δὲ est pro δή. B.

Τ. νεκρ. ἐσκύλ.] Contra morem sane ipsorum, sed aut odio efferati, aut ob ἀνομίαν hujus pugnæ inter fœdera. Baver.

Καὶ ἀξιόλ.] Rursus redundat *καὶ*, aut sign. *etwa*, *που*. Baver.

Ἀπογενέσθαι] Vide Suidam in ἀπεγένετο. Noster sæpe hoc sensu. Wass.

Ἀπογεν.] Pro simplici γενέσθαι· ut ἀποτελέσαι, ἀποδείκνυσθαι, ἀποφαίνειν, alia. Alias notat *mori*, intercidere, amitti, *wegkommen*. Recte Schol. ἀποβῆναι· ubi quid sibi velit Abr. cum suo ἀποσβῆναι, nescio. Poterat tamen Schol. dedisse, ἀποφῆναι, *efficere*, nisi passivum explicaret. Baver.

Αὐτῶν—τ. ἀλήθ.] Αὐτῶν refer ad πυθέσθαι, i. e. ἐξ αὐτῶν, παρ' αὐτῶν, ad ἀλήθειαν relatum, notet περὶ αὐτῶν· sed enim tunc scriberet, τούτων, vel ἐκείνων. Baver.

Ὁ ἕτερος βασιλεὺς] *Lex Spartæ lata*, (ut scribit Herodotus lib. 5.) *non licere prodeunte exercitu utrumque regem comitari.* Hac tamen lege non obstante, Plistoanax, quum bellum Agis gereret adversus Argivos et Mantinenses, duxit et ipse copias ex junioribus et senioribus conscriptas. Vide Cragium lib. 4. c. 4. Huds.

Ἀπέτρεψαν] Magis placet ἀπέστρεψαν, quod est in plerisque Mss. Thucydides IV. 97. Ἀπαντᾷ κήρυκι Βοιωτῷ, ὃς αὐτὸν ἀποστρέψας. Duck.

Ἀπέτρεψ.] Recte haud dubie Ducker. malit, ἀπέστρεψαν ex Codd. auctoritate; adde, quod ἀποτρέπειν magis notat, *dehortari*. avertere, dissuadere; ἀποστρέφειν autem, jubere redire, retro convertere, *renvoïer*, *zurückschicken*, Ebr. השיב. Baver.

ἀναχωρήσαντες, καὶ τοὺς ξυμμάχους ἀφέντες (Κάρνεια γὰρ αὐτοῖς ἐτύγχανον ὄντα,) τὴν ἑορτὴν ἦγον. καὶ τὴν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τότε ἐπιφερομένην αἰτίαν, ἔς τε μαλακίαν, διὰ τὴν ἐν τῇ νήσῳ ξυμφορὰν, καὶ ἐς τὴν ἄλλην ἀβουλίαν τε καὶ βραδυτῆτα, ἑνὶ ἔργῳ τούτῳ ἀπελύσαντο· τύχῃ μὲν, ὡς ἐδόκουν, κακιζόμενοι, γνώμῃ δὲ οἱ αὐτοὶ ἔτι ὄντες. τῇ δὲ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ συνέβη τῆς μάχης ταύτης, καὶ τοὺς Ἐπιδαυρίους πανδημεὶ ἐσβαλεῖν ἐς τὴν Ἀργείαν, ὡς ἔρημον οὖσαν, καὶ τοὺς ὑπολοίπους φύλακας, τῶν Ἀργείων ἐξελθόντων, διαφθεῖραι πολλούς. καὶ Ἠλείων τρισχιλίων ὁπλιτῶν βοηθησάντων Μαντινεῦσιν ὕστερον τῆς μάχης, καὶ Ἀθηναίων χιλίων πρὸς τοῖς προτέροις, ἐστράτευσαν ἅπαντες οἱ ξύμμαχοι οὗτοι εὐθὺς ἐπὶ Ἐπίδαυρον, ἕως οἱ Λακεδαιμόνιοι Κάρνεια ἦγον· καὶ διελόμενοι τὴν πόλιν περιετείχιζον. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐξεπαύσαντο· Ἀθηναῖοι δὲ, ὥσπερ προσετάχθησαν, τὴν ἄκραν τὸ Ἡραῖον εὐθὺς ἐξειργά-

Κάρνεια] Sacrum circa Olympiad. XXVII. institutum. WASS. Est de hoc etiam supra Cap. 54. DUCK.

Κάρν. γὰρ, rel.] De re ipsa, adscripserat Gottl. v *Callim. H. in Apoll. vs.* 78. *Intt. et Valkenar. ad Herodot. VII. p.* 601. In verbis autem et structura notes respectum ad Parenthesin per γὰρ insertam, e qua demum, extra Parenthesin, intelligas, quam ἑορτὴν ἦγον. Simplicius foret, et ita interpretere: καὶ, ὅτι Κάρνεια αὐτοῖς ἦν, (ταύτην) ἑορτὴν ἦγον· vel, τὰ Κάρν. ἦγον· αὕτη γὰρ ἑορτὴ αὐτοῖς (τότε) ἐτύγχ. οὖσα. Ceterum, ἐτύγχανεν ὄντα, hic non est pro simplici εἶναι, ut quod notet, omnino apud eos fuisse Carniorum solenne; sed, ita tum ferebat tempus, ut *tum* Carnea inciderent; *es traf eben damals, fiel ein.* BAVER.

Ἔς τε μαλακίαν, rel.] Ἐς hic est κατὰ, διὰ, *qua, in Ansehung, wegen, betreffend:* argumentum et materiam criminis notat. B.

Ἀπελύσαντο] Confer omnino Plutarchum Agesil. pag. 614. WASS.

Κακιζόμ.] Duo hic sign. et, malis premi, et, ignavos se vel imperitos præbere; fortuna, casus iniquior, effecerat, ut male et imperite agere viderentur; plane ut in Lat. *male rem gererent* et culpa et casus apparet, conjunctim interdum, nonnunquam alterum. BAVER.

Τῇ δὲ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ] Clar. et Cass. προτέρᾳ. Ammonius et Thomas Magister hoc discrimen statuunt inter προτέρα et προτεραία: προτέρα, ἐπὶ τάξεως· προτεραία δὲ, ἐπὶ μόνης ἡμέρας. Itaque ex illorum sententia non recte dicitur, τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ τῆς μάχης. Sed, non minus recte dici τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ, quam τῇ προτεραίᾳ, ostendit Stephanus ex Homero Iliad. φ΄. v. 5. Odyss. π΄. 50. et ex Aristotele V. Polit. 12. εἰ τῇ προτέρᾳ ἐγένετο τῆς τροπῆς, pridie solstitii, vel brumæ. Pollux I. 65. Φαίης δ' ἂν—καὶ τῇ προτεραίᾳ, καὶ τῇ προτέρᾳ. DUCK.

Προτεραίᾳ] Primo trajecta sunt verba, τῇ προτέρ. ξυνέβ. τῆς μάχης, pro, ξυνέβη τῇ προτ. τ. μάχ. Ceterum προτεραία, ὑστεραία, utut ex προτέρα et ὑστέρα tantum producta, sicut ab ἀνάγκη, σελήνη Ionice fit ἀναγκαίη, σεληναίη, eodem sensu, tamen προτεραία et ὑστεραία simpliciter magis ponitur velut pro Subst. sine vocab. ἡμέρας, sine quo poni non soleat προτέρα et ὑστέρα. Etsi hic additur ἡμέρα· fere tamen omittitur. De *die* certe tantum dicatur προτεραία et ὑστεραία. BAVER.

Καὶ Ἠλείων, rel.] Aut καὶ est pro οὖν, aut verbum finitum, ἐστράτευσαν, est pro Infinit. c. Accus. pendente a ξυνέβη. BAVER.

Διελόμενοι] *Ex ambitu urbis,* expl. Gottl. Nil opus tali additamento: simpliciter est, opus partiti. BAVER.

Ἐξεπαύσ.] Potest sane, et vero videtur, latere in præpos. ἐκ notio et conditio τοῦ ἐκλυθῆναι, *fatigationis,* ac si sit, ἐκλυθέντες ἐπαύσαντο· seu voluntaria fuerit illa cessatio, seu virium animique defectio. Neque enim frequentatur hoc verbum Græcis, nec plus tamen per se notet, quam in aliis compositis, ut in ἐκφαίνειν, ἐκδιδάσκειν, ἐκταράσσειν, aut in Lat. *edocere, exterrere,* rel. sed hic sufficere vix videtur simplex notio *desinendi.* B.

σαντο. καὶ ἐν τούτῳ ξυγκαταλιπόντες ἅπαντες τῷ τειχίσματι φρουρὰν, ἀνεχώρησαν κατὰ πόλεις ἕκαστοι. καὶ τὸ θέρος ἐτελεύτα.

οστ΄. 76. Τοῦ δ᾽ ἐπιγιγνομένου χειμῶνος ἀρχομένου, εὐθὺς οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐπειδὴ τὰ Κάρνεια ἤγαγον, ἐξεστράτευσαν, καὶ ἀφικόμενοι ἐς Τέγεαν, λόγους προὔπεμπον ἐς τὸ Ἄργος ξυμβατηρίους. ἦσαν δὲ αὐτοῖς πρότερόν τε ἄνδρες ἐπιτήδειοι, καὶ βουλόμενοι τὸν δῆμον τὸν ἐν Ἄργει καταλῦσαι· καὶ ἐπειδὴ ἡ μάχη ἐγεγένητο, πολλῷ μᾶλλον ἐδύναντο πείθειν τοὺς πολλοὺς ἐς τὴν ὁμολογίαν. ἐβούλοντο δὲ, πρῶτον σπονδὰς ποιήσαντες πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, αὖθις ὕστερον καὶ ξυμμαχίαν, καὶ οὕτως ἤδη τῷ δήμῳ ἐπιτίθεσθαι. καὶ ἀφικνεῖται πρόξενος ὢν Ἀργείων Λίχας ὁ Ἀρκεσιλάου, παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων δύο λόγω φέρων ἐς τὸ Ἄργος· τὸν μὲν, καθότι εἰ βούλονται πολεμεῖν· τὸν δ᾽, ὡς εἰ εἰρήνην ἄγειν. καὶ γενομένης πολλῆς ἀντιλογίας, (ἔτυχε γὰρ καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης παρὼν) οἱ ἄνδρες οἱ τοῖς Λακεδαιμονίοις πράσσοντες, ἤδη καὶ ἐκ τοῦ φανεροῦ τολμῶντες, ἔπεισαν τοὺς Ἀργείους προσδέξασθαι τὸν συμβατήριον λόγον. ἔστι δὲ ὅδε.

οζ΄. 77. " ΚΑΤΤΑΔΕ δοκεῖ τᾷ ἐκκλησίᾳ τῶν Λακεδαιμονίων ξυμβαλέσθαι ποττὼς Ἀργείως· ἀποδιδόντας τὼς παῖδας τοῖς Ὀρχομενίοις, καὶ τὼς ἄνδρας τοῖς Μαιναλίοις, καὶ

Ξυγκαταλιπόντες] *Conjunctim* relicto præsidio *communi*. BAVER.

Ἐπ. ἤγαγον] Aor. 2. p. Plusquamperf. quod huic verbo non sit solemne. BAVER.

Σπονδ. ποιήσαντ.] Activ. pro Med. ποιησάμενοι. BAVER.

Ὕ. κ. ξυμμ.] Scil ποιεῖν, (immo ποιεῖσθαι,) e Partic. ποιήσαντες, durius quidem, sed more Nostri; aut καὶ redundat ante οὕτω, quod hic sign. *deinde*, ut Lat. *ita demum*. BAVER.

Καὶ ἀφικν.] Καὶ hic est pro οὖν. BAVER.

Δύο λόγω φέρων] Hinc illa Romani: In hoc ego sinu et bellum et pacem vobis fero. WASS.

Ὡς εἰ] A Gr. εἰ abest. male. WASS.

Καθότι εἰ et ὡς εἰ rel.] Aut καθότι et ὡς redundat, aut εἰ. aut illa duo notant, *in eam sententiam*, ea lege, ea conditione, si vellent: vel, *ac si* vellent: aut quo (λόγῳ, *Vorschlag*,) uterentur, *si* vellent pace uti, vel bellum sequi. BAVER.

Ἔτυχε] Ante ἔτυχε Cod. Msq. repetit γενομένης· nil tamen notatur, an omiserit antea, ac dederit, καὶ π. ἀντ. γενομένης. Certe debebat, γενομένης γὰρ ἔτυχε. Sed vitiosum est haud dubie; neque enim, *cum* oriretur dissensio, aderat, quasi interveniens, Alcibiades, sed, *quia* aderat, auctor erat contentioni. BAVER.

Τοῖς Λακεδ.] Pro, πρὸς τοὺς Λακεδ. B.

Τολμῶντες] Scil. ποιεῖν τι, πράσσειν τι vel pro Adject. τολμηροὶ, τόλμαν ἔχοντες. Illud melius, ob additum, ἐκ τοῦ φανεροῦ. BAVER.

Ποττὼς] Pro πρὸς τούς. Loca Eustathii ab Hudsono in Var. Lect. indicata, sunt in Iliad. λ΄. pag. 828. et Iliad. ρ΄. p. 1106. ποτ τῷ Διὸς, ἤγουν πρὸς τοῦ Διός. Etymol. M. conjungit: Ποττὰν, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὰν, Δωρικῶς. ποττὸ πῦρ, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸ πῦρ. Posterius est ex Aristoph. Acharn. v. 751. qui ibid. v. 732. ποττὰν μάδδαν, Lysistr. v. 1005. ποττὰν Ἑλλάδα, v. 1266. ποττὰς σπονδάς. Et Theocritus XI. 1. ποττὸν Ἔρωτα. DUCK.

τὼς ἄνδρας τὼς ἐν Μαντινείᾳ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀποδιδόντας, καὶ ἐξ Ἐπιδαύρῳ ἐκβῶντας, καὶ τὸ τεῖχος ἀναιροῦντας. αἰ δέ κα μὴ εἴκωντι τοὶ Ἀθηναῖοι ἐξ Ἐπιδαύρω, πολεμίους ἦμεν τοῖς Ἀργείοις καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις, καὶ τοῖς τῶν Λακεδαιμονίων ξυμμάχοις καὶ τοῖς τῶν Ἀργείων ξυμμάχοις. καὶ ἄν τινα τοὶ Λακεδαιμόνιοι παῖδα ἔχωντι, ἀποδόμεν ταῖς πολίεσι πάσαις. περὶ δὲ τῶ σιῶ, συμβατόσαιμεν λῆν τοῖς Ἐπιδαυρίοις ὅρκον, δῶμεν δὲ αὐτοὺς ὀμόσαι. τὰς δὲ πόλιας τὰς ἐν Πελοποννάσῳ, καὶ μικρὰς καὶ μεγάλας, αὐτονόμους ἦμεν πάσας καττὰ πάτρια. αἰ δέ κα τῶν ἐκτὸς Πελοποννάσου τὶς ἐπὶ τὰν Πελοπόννασον γᾶν ἴῃ ἐπὶ κακῷ, ἀλεξέμεναι ἀμόθι βουλευσαμένους, ὅπα καὶ δικαιότατα δοκῇ τοῖς Πελοποννασίοις. ὅσοι δ᾽ ἐκτὸς Πελοποννάσω τῶν Λακεδαιμονίων ξύμμαχοι ἐντὶ, ἐν τῷ αὐτῷ ἐσοῦνται, ἐν τῷπερ καὶ τοὶ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τοὶ τῶν Ἀργείων ξύμμαχοι ἐντὶ, τὰν αὑτῶν ἔχοντες. ἐπιδείξαντας δὲ τοῖς ξυμμάχοις ξυμβαλέσθαι, αἴ κα αὐτοῖς δοκῇ. αἰ δέ τι καὶ ἄλλο δοκῇ τοῖς ξυμμάχοις, οἴκαδ᾽ ἀπιάλλειν."

Συμβατόσαιμεν] Conjectura Porti *συμβατοσέμεν* legentis, i. e. *συμβατόσειν*, a *συμβατόω*, probabilior foret, si hoc verbum aliis quoque in usu esset. Nec ab eo futurum est *συμβατόσειν*, sed *συμβατώσειν*. Etiam magis *αὐτὼς*, ut puto, dicunt Dores, quam *αὐτοὺς*, ut *καθαρὼς*, *ὀφθαλμὼς*, et alia hujusmodi apud Theocritum: item *δόμεν* pro *δοῦναι*, quod et hic quidam libri habent, ut paullo ante omnes *ἀποδόμεν* pro *ἀποδοῦναι*; non *δῶμεν*, nec *ἀποδῶναι*. Mox pro Πελοποννάσου, etsi ita in omnibus scriptis et editis est, non dubitem legere Πελοποννάσω, ut paullo inferius ἐκτὸς Πελοποννάσω. Scio, a quibusdam dici, non ubique servari dialectum Doricam: sed nulla causa est, cur in eadem voce servari non debeat. Nec improbabile est, sæpe scribis librariis, qui communi linguæ Græcæ magis adsueti erant, tribuendum esse, quod interdum dialecti Doricæ ratio non habetur. Cui rei vel sola varietas Editionum Theocriti in iisdem vocabulis argumento esse potest. Quod in Cod. Cass. ad *σύματος ἐμὲν λην* adscriptum est, suspicor magis interpretationem τοῦ *λῆν*, quam variantem lectionem esse. Erant in ejusdem margine etiam hæc scripta: *αἱ μὲν ὕλην τοῖς ἐπι*, sed deinde transversa linea trajecta. DUCK.

Περὶ δὲ τῶ σιῶ, rel.] Dubium non est, quin aut *συμβατοσέμεν λῆν*, aut *σύματος ἔμεν λῆν*, legatur. In priori lectione incommodum est Fut. pro Præs. in altera *σῦμα* pro *θῦμα*. Sed hæc nil morer, ut pleonasticum illud, sicut *μέλλειν* cum Fut. hoc Doricum. Sed *λῆν* utrique lectioni supervacuum esse videtur. Solet enim Infinit. tantum poni in Fœderibus, nunquam addito *θέλειν*. Sit pleonasticum tamen, dum sensus constet. *Συμβατοσέμεν* quidem Græcius est, quam quod a Librario profectum habeas. Durior tamen phrasis, *συμβατῶσαι ὅρκον*. Sed nimirum εἰς suppleveris. BAVER.

Ἐπὶ κακῷ] Male vero Port. *maleficii caussa*; quod de *bellicis* injuriis et hostiliter factis non dicatur; verteret, *hostiliter*, infesti. Nota et pleon. Πελοπόννασον γᾶν, terram (regionem) Peloponnesum, pro Πελοποννασίων. BAVER.

Ἀμόθι] Ἀμοθεὶ probat Heilm. durius sane, propter usum τοῦ (α), et pleonastice; cum particula aliqua carere posse non videatur *βουλευσαμένους*. Neque *ἀμόθι* insolentius sit, quam *ἀμόθεν*. BAVER.

Ὅπα καὶ] Sine dubio rectum est *ὅπακα*, vel, si quis hoc mavult, *ὅπα κα*. Cap. 79. *ὅπα κα δικαιότατα κρίναντες*. Hujusmodi sunt *αἴκα*, *ἐπεί κα*, et alia hujus generis in Scriptoribus Doricis, et monumentis veteribus Dorica dialecto scriptis. DUCK.

Ἀπιάλλειν] Hesychius *ἀπιαλεῖς*, *ἀποπέμψεις*. Etymologici M. Auctor in *ἠπίαλος*:

οή. 78. Τοῦτον μὲν τὸν λόγον προσεδέξαντο πρῶτον οἱ Αργεῖοι· καὶ τῶν Λακεδαιμονίων τὸ στράτευμα ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Τεγέας ἐπ' οἴκου· μετὰ δὲ τοῦτο, ἐπιμιξίας οὔσης ἤδη παρ' ἀλλήλους, οὐ πολλῷ ὕστερον ἔπραξαν αὖθις οἱ αὐτοὶ ἄνδρες, ὥστε τὴν Μαντινέων καὶ Ηλείων καὶ τὴν Αθηναίων ξυμμαχίαν ἀφέντας Αργείους, σπονδὰς καὶ ξυμμαχίαν ποιήσασθαι πρὸς Λακεδαιμονίους. καὶ ἐγένοντο αἵδε.

οθ'. 79. "ΚΑΤΤΑΔΕ ἔδοξε τοῖς Λακεδαιμονίοις καὶ Αργείοις σπονδὰς καὶ ξυμμαχίαν ἦμεν πεντηκονταετῆ· ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις δίκας διδόντας κατὰ πάτρια· ταὶ δὲ ἄλλαι πόλιες ταὶ ἐν Πελοποννάσῳ, κοινᾶν ἐόντων τᾶν σπονδᾶν καὶ τᾶν ξυμμαχιᾶν, αὐτόνομοι καὶ αὐτοπόλιες, τὰν αὑτῶν ἔχοντες, καττὰ πάτρια δίκας διδόντες τὰς ἴσας καὶ ὁμοίας. ὅσοι δὲ ἔξω Πελοποννάσου Λακεδαιμονίοις ξύμμαχοι ἐντὶ, ἐν

ἢ παρὰ τὸ πέμπεσθαι ἀπὸ τοῦ σώματος, ἀπίαλος, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀπιέναι, ὁ ὀφείλων ἀπιέναι. De ἰάλλω Idem complúribus locis agit, ut et Eustathius ad Homerum. Duck.

Διδόντας] Pro διδόναι· aut etiam pro διδοῦσι, Dativo, qui vel ab ἔδοξε pendeat, vel ab ἦμεν. Sign. *ita*, ut reddant. Baver.

Κοινᾶν ἐόντων τᾶν σπονδᾶν] Multa adferuntur exempla adjectivorum, masculini generis, etsi fœminina habent, pro fœmininis positorum, ut στεῤῥὸς φύσις apud Euripidem Hecub. v. 296. στεῖρος οὖσα μόσχος Androm. 711. et alia hujusmodi; item participiorum masculinorum numero duali substantivis fœmininis adpositorum, quæ ad Iliad. Θ'. v. 455. ex Hesiodi Ἔργ. 197. Euripidis Hippol. 387. et Sophoclis Electr. pag. 124. Ed. Steph. vers. 982. Ed. Angl. adnotavit Eustathius p. 723. et ex eo H. Stephanus in Append. ad Scripta al. de Dialect. p. 151. 152. et Barnes. ad Euripid. Hippolyt. Sed hæc omnia ab hoc loco aliena sunt. Unum est apud Stephanum, quod fortassis huc pertinere possit, ex Homeri Iliad. Δ'. 22. Ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, pro ἀκέουσα: quamquam etiam alii ibi ἀκέων pro adverbio positum acceperunt. Verum etiamsi quis hic ita quoque sumi posse τὸ ἐόντων putet, tamen apertum est, nominativos ταὶ δὲ ἄλλαι πόλεις, et ceteros, pendere sine verbo, quod oratio requirebat; cui incommodo mederi voluit Interpres, supplendo verbum substantivum *sint*. Si scirem apud alios Scriptores Græcos σπονδὴν numero singulari pro fœdere inveniri, auderem, ducente eo scriptura Reg. et Cass. conjicere κοινὰν ἐχόντων τὰν σπονδὰν καὶ τὰν ξυμμαχίαν. Nam ἐχόντων pro ἐχέτωσαν non solum Atticos, sed etiam Dores dixisse, certum est. In Fœdere inter Hierapytnios et Priansios inter Marmora Arundelliana pag. 119. ἑρπόντων παρ' ἀλλάλος ἐς ἀνδρήϊον—ἀναγινωσκόντων δὲ τὰν στάλαν—καὶ προπαραγγελλόντων ἀλλάλοις—et ἀποτεισάντων οἱ αἴτιοι τούτων στατῆρας ἑκατόν. Plane mihi persuadeo vitium esse in voce ἐόντων. Quæ Clar. Hudsonus in Var. Lect. habet, nihil juvant ad difficultatem expediendam. Ἐὰν pro ἂν etiam Dores dicunt. Theocritus XXVI. 2. τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι, i. e. οὖσαι. Sed in verbis κοινῶν ὄντων τῶν σπονδῶν καὶ τῶν ξυμμαχιῶν non est figura, quam πρὸς τὸ σημαινόμενον vocant Grammatici, ad quam Huds. hoc fortassis referendum putat. Duck.

Κοιν. ἐόντ. rel.] Nescio, quid tricentur Intt. et nobis suam Grammaticam explicent et obganniant in vocab. ἐόντων, de quo nemo laboret, ut noto; ubi nemo cogitet, quid faciat vel Accusativo, τὰν σπονδὰν, vel Genitivo, τᾶν σπονδᾶν, quorum neuter congruat illi verbo. Hoccine est, interpretari? Nec vero Genitivi simpliciter positi sensum huc aptum reddiderint. Nimirum aut κοινανεόντων legendum, ut notat Gottl. provocans ad Valken. ad Eurip. Phœn. p. 65. aut unice, quin cupide, amplectenda lectio Cod. Mosqu. κοινὰν ἐχόντων (pro ἐχέτωσαν) τὰν σπονδὰν· quod et Dukero venit in mentem, dubitanti tamen σπονδὴν agnoscere singulari numero. Genitivos tamen, de quibus hic mussitant Intt. in ἐόντων pro ἔστωσαν, explicari possint: sunto civitates fœderis communis, i. e. (in) ea conditione, ut habeant commune jus fœderis, cetera liberæ agant. Baver.

Ὅσοι] Gr. ὅσσοι, et mox ἰσσοῦνται Cl. Gr.

τοῖς αὐτοῖς ἐσοῦνται, τοῖσπερ καὶ τοὶ Λακεδαιμόνιοι. καὶ τοὶ τῶν Αργείων ξύμμαχοι ἐν τῷ αὐτῷ ἐσοῦνται, τῷπερ καὶ τοὶ Αργεῖοι, τὰν αὑτῶν ἔχοντες. αἰ δέ ποι στρατιᾶς δέῃ κοινᾶς, βουλεύεσθαι Λακεδαιμονίως καὶ Αργείως, ὅπα κα δικαιότατα κρίναντας τοῖς ξυμμάχοις. αἰ δέ τινι τᾶν πολίων ᾖ ἀμφίλογα, ἢ τᾶν ἐντὸς ἢ τᾶν ἐκτὸς Πελοποννάσου, αἴτε περὶ ὅρων, αἴτε περὶ ἄλλου τινὸς, διακριθῆμεν. αἰ δέ τις τῶν ξυμμάχων πόλις πόλει ἐρίζοι, ἐς πόλιν ἐλθεῖν, ἄν τινα ἴσαν ἀμφοῖν ταῖς πολίεσι δοκοίη. τοῖς δὲ ἔταις καττὰ πάτρια δικάζεσθαι."

π'. 80. Αἱ μὲν σπονδαὶ καὶ ἡ ξυμμαχία αὕτη ἐγεγένητο· καὶ ὁπόσα ἀλλήλων πολέμῳ, ἢ εἴτι ἄλλο εἶχον, διελύσαντο. κοινῇ δὲ ἤδη τὰ πράγματα τιθέμενοι, ἐψηφίσαντο, κήρυκα καὶ πρεσβείαν παρ' Αθηναίων μὴ προσδέχεσθαι, ἢν μὴ ἐκ Πελοποννήσου ἐξίωσι, τὰ τείχη ἐκλιπόντες· καὶ μὴ ξυμβαίνειν τῳ, μηδὲ πολεμεῖν, ἀλλ' ἢ ἅμα. καὶ τά τε ἄλλα θυμῷ ἔφερον καὶ ἐς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης χωρία καὶ ὡς Περδίκκαν ἔπεμψαν ἀμφότεροι πρέσβεις, καὶ ἀνέπεισαν Περδίκκαν ξυνομόσαι σφίσιν. οὐ μέντοι εὐθύς γε ἀπέστη τῶν Αθηναίων, ἀλλὰ διενοεῖτο, ὅτι καὶ τοὺς Αργείους ἑώρα· (ἦν δὲ καὶ αὐτὸς τοαρχαῖον ἐξ Αργους·) καὶ τοῖς Χαλκιδεῦσι τούς τε παλαιοὺς ὅρκους ἀνενεώσαντο, καὶ ἄλλους ὤμοσαν. ἔπεμψαν δὲ καὶ παρὰ τοὺς Αθηναίους οἱ Αργεῖοι πρέσβεις, τὸ ἐξ Επιδαύρου τεῖχος κελεύοντες ἐκλιπεῖν. οἱ δ' ὁρῶντες ὀλίγοι πρὸς πλείους ὄντας τοὺς

passim; et sic forte rescribendum. Ita enim Archimedes, Theocritus, alii. WASS.

Ἐρίζοι, et paullo post, δικάζεσθαι] Valkenar. apud Abresch. malit, ἐρίσδοι, et δίκας ἐσεῖσθαι Gottl. Priorem emendatiunculam nil morer; sed altera occurrerit alienæ significationi verbi δικάζεσθαι, pro quo hic δικάζειν ponendum fuerit; aut ἐξεῖναι supple: *liceat* iis lege agere ex patrio jure. Certe Mosqu. δικάσεσθαι· e quo promtius emendetur, δίκας ἔσεσθαι. Nec tamen ita loqui solent Græci. BAVER.

Δικάζεσθαι] Vid. not. ad ἐρίζοι. BAVER.

Αἱ μὲν —— ἐγεγ.] Debebat, ἐγεγένηντο. Sed nimirum propriori dedit singularem. B.

Ὁπόσα —— εἶχ. διελύσ.] Tria hic notentur: 1) πολέμῳ εἶχον, metonymice pro ἔλαβον, εἷλον· aut simpliciter supple ἑλόντες. 2) varietatem structuræ: *quæ* haberent, vel *si quid* (aliud) tenerent; 3) διελύσαντο, ὁπόσα εἶχον. Portus vertit, quasi εἶχον esset in dilogia, ut, ad πολέμῳ relatum, sit, *tenerent*, ad εἴτι ἄλλο, *haberent*, nempe controversiam. Audio; et ipsum διαλύειν, certe in re pecuniaria, vel numario debito, *solvere* notet. Sed hic simplicius suppleveris, κατὰ, εἰς, vel, περὶ ἐκείνων διελύσαντο, (Med. *inter se*,) composuerunt, diremerunt omnia, *qua* illa, quæ bello capta tenerent, qua ea, quæ præterea, alio modo, (titulo) obtinerent. BAVER.

Θυμῷ ἔφερον] V. 1. 31. et ibi Abr. Dilucid. p. 39. Gottl. Sign. hic θυμὸς *studium*, et φέρειν, *administrare*. BAVER.

Καὶ ἐς τὰ ἐπὶ Θρ.] Καὶ hic est, *in primis* BAVER.

Διενοεῖτο] Animo volvebat, deliberabat. V. ad I. 1. not. διανοούμενον. BAVER.

Ἦν δὲ καὶ αὐτ.] Δὲ hic est γὰρ, *quippe*. B.

Ὁρ. ὀλίγοι] *Aut* ὄντες *supplendum, aut* ὄντας *ipsum fuit* ὄντες· GOTTL. (ex Abresch. et Huds. ad h. l.) Solet tamen et Noster,

ξυμφύλακας, ἔπεμψαν Δημοσθένην, τοὺς σφετέρους ἐξάξοντα. ὁ δὲ, ἀφικόμενος, καὶ ἀγῶνά τινα πρόφασιν γυμνικὸν ἔξω τοῦ φρουρίου ποιήσας, ὡς ἐξῆλθε τὸ ἄλλο φρούριον, ἀπέκλεισε τὰς πύλας. καὶ ὕστερον Ἐπιδαυρίοις ἀνανεωσάμενοι τὰς σπονδὰς αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέδοσαν τὸ τείχισμα.

πά. 81. Μετὰ δὲ τὴν τῶν Ἀργείων ἀπόστασιν ἐκ τῆς ξυμμαχίας, καὶ οἱ Μαντινῆς, τὸ μὲν πρῶτον ἀντέχοντες, ἔπειτ' οὐ δυνάμενοι ἄνευ τῶν Ἀργείων, ξυνέβησαν καὶ αὐτοὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις, καὶ τὴν ἀρχὴν ἀφεῖσαν τῶν πόλεων. καὶ Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι, χίλιοι ἑκάτεροι, ξυστρατεύσαντες, τά τ' ἐν Σικυῶνι ἐς ὀλίγους μᾶλλον κατέστησαν αὐτοὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐλθόντες, καὶ μετ' ἐκεῖνα ξυναμφότερα, ἤδη καὶ τὸν

et alii, addere casum τοῦ ὢν adjectivo alteri. Unde simpliciter suppleverim ὄντες, sicut τυγχάνειν sæpe sine ὢν additur adjectivis. Hic etiam ex altero casu, more Nostri, alius repetatur. BAVER.

Πρόφασιν] Sic Thucydides III. 111. Οἱ Μαντινεῖς, καὶ οἷς ἔσπείστο, πρόφασιν ἐπὶ λαχανισμὸν καὶ φρυγάνων ξυλλογὴν ἐξελθόντες. Euripides Iphigenia in Aul. v. 360. Καὶ πέμπεις ἑκὼν—παῖδα σὴν Δεῦρ' ἀποστέλλειν, Ἀχιλλεῖ πρόφασιν ὡς γαμουμένην. Demosthenes de Coron. pag. 148. Ὅτι ἐξαπεστάλη ταῦτα τὰ πλοῖα, πρόφασιν μὲν ὡς τὸν σῖτον παραπέμψοντα ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου εἰς Λῆμνον, βοηθήσοντα δὲ Σηλυμβριανοῖς. DUCK.

Πρόφ. ἀγῶνα ποιήσ.] Κατὰ supplet Gottl. nota Ellipsi. Possis et sic: ποιήσας (τὸν) ἀγῶνα πρόφασιν, usus est certamine pro specie; specie certaminis usus. Utrovis tamen modo Activum pro Medio fuerit. BAVER.

Τὸ ἄλλο φρούριον] Retinendum est φρούριον, si ostendi possit, vocabulum illud non tantum de loco, sed etiam de hominibus, qui custodiæ et præsidii causa in eo sunt, dici. Sin, præferrem, quod est in quibusdam Mss. φρουρικὸν, etsi nusquam alibi lectum. Nam, quin eodem modo dici possit τὸ φρουρικὸν pro ἡ φρουρὰ, sive οἱ φρουροὶ, quo τὸ Ἑλληνικὸν, τὸ βαρβαρικὸν, pro οἱ Ἕλληνες, οἱ βάρβαροι, et alia id genus, dubitari non potest. DUCK.

Τὸ φρούριον] Pro φρουρικὸν tuetur Gottl. ex Abresch. Quidni, ut vicissim Lat. *præsidium* de *loco*, ubi sit præsidium? Ita στρατόπεδον, *castra*—pro στρατεύματι, exercitu: adde φυλακὴν, *custodiam* rel. BAVER.

Καὶ ὕστερον] Καὶ pro δὲ, *tamen*. BAVER.

Ἐπιδαυρίοις] *Bis* intell. hunc Dat. et ad ἀνανεωσάμενοι. (p. πρὸς τοὺς Ἐπιδ.) et ad ἀπέδοσαν. BAVER.

Αὐτοὶ] *Sua sponte*. BAVER.

Ἐκ τ. ξυμμ.] Ἐκ pro ἀπό· vel sign. *e numero*, corpore sociorum. BAVER.

Καὶ Λακεδ.—κατέστ. αὐτ οἱ Λακ.] Initium verborum habet Nominativos simpliciter positos, pro, τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Ἀργείων, χιλίων ἑκατέρων, ξυστρατευσάντων· his consequens subjicitur: αὐτοὶ (i. e. *soli*) Λακεδ.—κατέστ. ἐλθόντες. Etsi, cum *Lacedæmonii subjectum* sint in utroque membro, in priori conjuncti cum Argivis, et ipsi tamen directo, in altero soli, ne opus quidem est illa structura consequentiæ, quippe, ubi duo subjecta ponantur directo, *uni* deinde reddi prædicatum, ab eodem Nominativo suspensum, et possit, et vero soleat; etiam alio genere et numero: v. c. ΟΙ ΛΑΚΕΔ. παρελθόντες, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας αὐτῶν ἐνίκα, rel. quanto magis eodem genere numeroque! Nil ergo video, quid *perplexi* habere structuram, cum Abr. dicat Gottl. aut, si habeat, quid momenti habeat ad legendum ξυναμφότεροι vel ξυναμφότερα· quorum illud recte haud dubie secutus prætulit Portus; quænam enim sint illa ξυναμφότερα, quæ gesta memoret Thuc. (v. et mox, ad ἐς ὀλίγ.) At ξυναμφότεροι memorantur diserte, Lacedæmonii et Argivi, a quibus, ita junctis, distinguantur deinde Lacedæmonii αὐτοὶ, i. e. *soli* per se. BAVER.

Ἐς ὀλίγ. μᾶλλ.] Unde effici velit Abr. *paullatim* invectam Oligarchiam, non magis assequor, quam, quomodo ἐκεῖνα ξυναμφότερα trahat ad Sicyonios et Argivos, quorum nec civitas, nec mutatio, *antea* memoretur, ut *illa* subjici possit. Sed et verba, μετ' ἐκεῖνα, suo jure plane movet loco et verbis, ut solet, vim facit, etiam jungendo, ἐς μᾶλλον ὀλίγους. BAVER.

ἐν Ἄργει δῆμον κατέλυσαν· καὶ ὀλιγαρχία ἐπιτηδεία τοῖς Λακεδαιμονίοις κατέστη. καὶ πρὸς ἔαρ ἤδη ταῦτα ἦν, τοῦ χειμῶνος λήγοντος· καὶ τέταρτον καὶ δέκατον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα.

πβʹ. 82. Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους, Δικτιδιῆς τε οἱ ἐν Ἄθῳ ἀπέστησαν Ἀθηναίων πρὸς Χαλκιδέας, καὶ Λακεδαιμόνιοι τὰ ἐν Ἀχαΐᾳ, οὐκ ἐπιτηδείως πρότερον ἔχοντα, καθίσταντο. καὶ Ἀργείων ὁ δῆμος, κατ' ὀλίγον ξυνιστάμενός τε, καὶ ἀναθαρσήσας, ἐπέθεντο τοῖς ὀλίγοις, τηρήσαντες αὐτὰς τὰς γυμνοπαιδίας τῶν Λακεδαιμονίων. καὶ μάχης γενομένης ἐν τῇ πόλει, ἐπεκράτησεν ὁ δῆμος· καὶ τοὺς μὲν ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ ἐξήλασεν. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, ἕως μὲν αὐτοὺς μετεπέμποντο οἱ φίλοι, οὐκ ἦλθον ἐκ πλείονος· ἀναβαλλόμενοι δὲ τὰς γυμνοπαιδίας, ἐβοήθουν. καὶ ἐν Τεγέᾳ πυθόμενοι, ὅτι νενίκηνται οἱ ὀλίγοι, προελθεῖν μὲν οὐκέτι ἠθέλησαν, δεομένων τῶν διαπεφευγότων· ἀναχωρήσαντες δὲ ἐπ' οἴκου, τὰς γυμνοπαιδίας ἦγον. καὶ ὕστερον, ἐλθόντων πρέσβεων ἀπό τε τῶν ἐν τῇ πόλει ἀγγέλων, καὶ τῶν ἔξω Ἀργείων, παρόντων τε τῶν ξυμμάχων, καὶ ῥηθέντων πολλῶν ἀφ' ἑκατέρων, ἔγνωσαν μὲν ἀδικεῖν τοὺς ἐν τῇ πόλει, καὶ ἔδοξεν αὐτοῖς στρατεύειν ἐς Ἄργος· διατριβαὶ δὲ καὶ μελλήσεις ἐγίγνοντο. ὁ δὲ δῆμος τῶν Ἀργείων ἐν τούτῳ, φοβούμενος τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ τὴν τῶν Ἀθηναίων ξυμμαχίαν πάλιν προσαγόμενός τε, καὶ νομίζων μέγιστον ἂν σφᾶς ὠφελήσειν, τειχίζει μακρὰ τείχη ἐς θάλασσαν, ὅπως, ἢν τῆς γῆς εἴργωνται, ἡ κατὰ θάλασσαν σφᾶς μετὰ

Ὀλιγαρχία] Locum hunc illustrat Diodorus p. 327. a. Wass.

Ὀλιγ. ἐπιτηδ.] Non, *quæ*, qualis, *ut* esset iis apta; quippe quibus omnino placeret oligarchia; sed, *quia*, ut quæ esset; quasi adderet ὡς, vel ἅτε οὖσα. Baver.

Δικτιδιῆς] Alii Διεῖς et Διῆς. Vide Nostrum pag. 312. De hac gente nihil videor legisse. Wass. Διεῖς et Διῆς fortassis sunt compendia scripturæ. Duck.

Καθίσταντο] *Emphasin* habet hic verbum: ita constituerunt, ut ipsis esset *aptum, gratum*. Vel repete ex superiori, ἐπιτηδείως· ita Ellipsis fuerit simplex. Baver.

Ἐπέθεντο] Synesis, ad sensum pluralem voc. δῆμος relata; durior hic tamen, ob addita singularia, ἀναθαρσήσας et ξυνιστάμενος. Baver.

Τὰς γυμνοπαιδίας] De Gymnopædia Lacedæmoniorum habet etiam Scaliger ad Euseb. Chron. pag. 81. Duck.

Ἕως μὲν] Pro ὡς expl. (Abr. et ex eo) Gottl. more Poëtico. In mente habuerit vs. Hom. Il. 1. 193. ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε· et ita sæpius. Nil tamen impedit, quominus et apud Homerum, et hic, notet, *dum, quamdiu;* præsertim sequente μέν. Baver.

Οἱ ὀλίγ. νεν.] Fautores et participes oligarchiæ: factio, pars oligarchica. Obscurius vertit Portus: *paucorum statum superatum*. Recte ille quidem, quod *statum* pro forma reip. posuit; sed *superari* non dicitur *status*. Baver.

Πρέσβ.—ἀγγέλ.] Simplicissime intellexeris, πρέσβ. (ὡς) ἀγγέλων, vel, ut Heilm. vertit, pro ἀγγελλόντων, qui nuntiarent; quid multa? Appositio est: legati (qui

τῶν Ἀθηναίων ἐπαγωγὴ τῶν ἐπιτηδείων ὠφελῇ. ξυνῄδεσαν δὲ τὸν τειχισμὸν καὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ τινὲς πόλεων. καὶ οἱ μὲν Ἀργεῖοι πανδημεί, καὶ αὐτοί, καὶ γυναῖκες, καὶ οἰκέται ἐτείχιζον· καὶ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν αὐτοῖς ἦλθον τέκτονες καὶ λιθουργοί· καὶ τὸ θέρος ἐτελεύτα.

πγ'. 83. Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου χειμῶνος Λακεδαιμόνιοι, ὡς ᾔσθοντο τειχιζόντων, ἐστράτευσαν ἐς τὸ Ἄργος, αὐτοί τε καὶ οἱ ξύμμαχοι, πλὴν Κορινθίων. ὑπῆρχε δέ τι αὐτοῖς καὶ ἐκ τοῦ Ἄργους αὐτόθεν πρασσόμενον. ἦγε δὲ τὴν στρατιὰν Ἄγις ὁ Ἀρχιδάμου, Λακεδαιμονίων βασιλεύς. καὶ τὰ μὲν ἐκ τῆς πόλεως δοκοῦντα προϋπάρχειν οὐ προὐχώρησεν ἔτι· τὰ δὲ οἰκοδομούμενα τείχη ἑλόντες καὶ καταβαλόντες, καὶ Ὑσιάς, χωρίον τῆς Ἀργείας, λαβόντες, καὶ τοὺς ἐλευθέρους ἅπαντας, οὓς ἔλαβον, ἀποκτείναντες, ἀνεχώρησαν, καὶ διελύθησαν κατὰ πόλεις. ἐστράτευσαν δὲ μετὰ τοῦτο καὶ Ἀργεῖοι ἐς τὴν Φλιασίαν· καὶ δῃώσαντες ἀπῆλθον, ὅτι σφῶν τοὺς φυγάδας ἀπεδέχοντο. οἱ γὰρ πολλοὶ αὐτῶν ἐνταῦθα κατῴκηντο. κατέκλεισαν δὲ τοῦ αὐτοῦ χειμῶνος καὶ Μακεδονίας Ἀθηναῖοι Περδίκκαν, ἐπικα-

essent) nuntii. Ita nil opus fuerit trajectione Abresch. ut ut satis Thucydidea Synchysi. BAVER.

Ξυνῄδεσαν τὸν τειχ.] Veterem hanc structuram appellat (ex Abresch.) Gottl. nempe *rei*, cui, vel *cujus*, alicui sis conscius. Tamen et Paullus, 1 Cor. 4. 4. οὐδὲν ἐμαυτῷ σύνοιδα. Magis notandum erat *personæ* Dativus omissus, αὐτοῖς. An ξυνῄεσαν scripsit Thuc. scil. εἶς· una cum iis molitæ sunt munimenta? BAVER.

Καὶ τὸ θέρ. ἐτελ.] Καὶ hic, et sæpius tali contexto, sign. *ita, inter hæc*, dum ea geruntur: *hiermit, darüber*. BAVER.

Ἐστράτευσαν ἐς τὸ Ἄργος] Diodorus Sic. pag. 327. c. WASS.

Ἐκ τοῦ Ἄργους αὐτόθεν] Alterum horum supervacuum videtur. Ex adnotatione Scholiastæ colligas, eum non habuisse in exemplari suo verba ἐκ τοῦ Ἄργους. DUCK.

Τὶ — πρασσόμ.] Si πρασσόμενον est pro act. πρᾶσσον, τὶ erit pro τινὲς, et totum pro, τινὲς — πράσσοντες· sane ex more Nostri; hic tamen interpretere; erat, quod jam ex Argis illorum commodo pararetur. BAVER.

Τὰ δὲ οἰκοδομ. τείχη.] Not. 1) δὲ hic esse pro γε, *quidem*, certe, *wenigstens*: 2) præs. οἰκοδομούμ. esse pro Præterito, οἰκοδομηθέντα: parata enim et perfecta fuisse munimenta, e c. 82. extr. collegeris. BAVER.

Ὑσιὰς] Vide ad p. 161. De hujus situ Plinius IV. 5. Strabo IX. 404. Pausan. Arcad. VI. Εἰσὶν οὖν ἐς Ἀρκαδίαν ἐσβολαὶ κατὰ τὴν Ἀργείαν, πρὸς μὲν ὙΣΙΩ͂Ν καὶ κατὰ τὸ ὄρος τὸ Παρθένιον ἐς τὴν Τεγεατικήν. WASS.

Κατὰ πόλεις] Male vero suppl. Schol. οἱ Λακεδαιμόνιοι: quippe ubi *plures* sint memorati, ut socii; nec de *una* πόλει dici queat, κατὰ πόλεις. BAVER.

Δῃώσ. ἀπῆλθ. ὅτι] Ὅτι refer ad δῃώσαντες, non ad ἀπῆλθον· ac si dixerit, ἐδῄωσαν· non prius abscessere, quam vastassent agrum, quia, rel. BAVER.

Ἀπεδέχ.] Ὑπεδέχοντο prætulerim de confugientibus aliquo et veluti furtim absconditis in perfugio. Est autem utrumlibet pro Plusquamperf. ὑποδεδεγμένοι ἦσαν· quippe jam ibi κατῴκηντο. BAVER.

Κατέκλ.] Aut κατέκλεισαν τῆς Μακεδονίας junge: interclusere Perdiccam *qua* Macedoniam, in Macedonia, commeatu nempe maritimo, aut Περδίκκαν (τῆς) Μακεδονίας, scil. βασιλέα· nisi vitium latet in verbo κατέκλεισαν. Mallem, dedisset κατεπολέμησαν· majus tamen hoc, quam pro re; etsi infra, c. extr. πολέμιος οὖν ἦν. Sed hoc de futuro et orituro ex illo κατακλεῖσαι, quod simpliciter sane posuerit Thuc. BAVER.

λοῦντες τήν τε πρὸς Ἀργείους καὶ Λακεδαιμονίους γενομένην ξυνωμοσίαν, καὶ ὅτι, παρασκευασαμένων αὐτῶν στρατιὰν ἄγειν ἐπὶ Χαλκιδέας τοὺς ἐπὶ Θρᾴκης, καὶ Ἀμφίπολιν, Νικίου τοῦ Νικηράτου στρατηγοῦντος, ἔψευστο τὴν ξυμμαχίαν, καὶ ἡ στρατιὰ μάλιστα διελύθη ἐκείνου ἀπάραντος. πολέμιος οὖν ἦν. καὶ ὁ χειμὼν ἐτελεύτα οὕτω· καὶ πέμπτον καὶ δέκατον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα.

πδ΄. 84. Τοῦ δ᾽ ἐπιγιγνομένου θέρους Ἀλκιβιάδης τε πλεύσας ἐς Ἄργος ναυσὶν εἴκοσιν, Ἀργείων τοὺς δοκοῦντας ἔτι ὑπόπτους εἶναι, καὶ τὰ Λακεδαιμονίων φρονεῖν, ἔλαβε τριακοσίους ἄνδρας· καὶ κατέθεντο αὐτοὺς Ἀθηναῖοι ἐς τὰς ἐγγὺς νήσους, ὧν ἦρχον. καὶ ἐπὶ Μῆλον τὴν νῆσον Ἀθηναῖοι ἐστράτευσαν ναυσὶν, ἑαυτῶν μὲν τριάκοντα, Χίαις δὲ ἓξ, Λεσβίαιν δὲ δυοῖν, καὶ ὁπλίταις, ἑαυτῶν μὲν διακοσίοις καὶ χιλίοις, καὶ τοξόταις τριακοσίοις, καὶ ἱπποτοξόταις εἴκοσι, τῶν δὲ ξυμμάχων καὶ νησιωτῶν ὁπλίταις μάλιστα πεντακοσίοις καὶ χιλίοις. οἱ δὲ Μήλιοι Λακεδαιμονίων μὲν εἰσὶν ἄποικοι, τῶν δ᾽ Ἀθηναίων οὐκ ἤθελον ὑπακούειν, ὥσπερ οἱ ἄλλοι νησιῶται. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον οὐδετέρων ὄντες, ἡσύχαζον, ἔπειτα, ὡς αὐτοὺς ἠνάγκαζον οἱ Ἀθηναῖοι δῃοῦντες τὴν γῆν, ἐς πόλεμον φανερὸν κατέστησαν. στρατοπεδευσάμενοι οὖν ἐς τὴν γῆν αὐτῶν τῇ παρασκευῇ ταύτῃ οἱ στρατηγοὶ Κλεομήδης τε ὁ Λυκομήδους καὶ Τισίας ὁ Τισιμάχου, πρὶν ἀδικεῖν τι τῆς γῆς, λόγους πρῶτον ποιησομένους ἔπεμψαν πρέσβεις. οὓς οἱ Μήλιοι πρὸς μὲν τὸ πλῆθος οὐκ ἤγαγον, ἐν δὲ ταῖς ἀρχαῖς καὶ τοῖς

Ἀπάραντος] Schol. expl. ἀναπεισθέντος· non est verbalis, (explicatio,) sed sensus habet rationem. Gottl. "An voluit Schol. vel dedit, ἀνακομισθέντος, eo reverso?" B.

Δοκ. ἔτι ὑπόπτ. εἶναι] Pleonasmus est in verbo δοκεῖν, ut quod jam insit in notione ὑπόπτου· nam quid est, *suspectum* esse, nisi, malum, periculosum, infidum, infestum *videri*, putari? Baver.

Οἱ δὲ Μήλιοι] Melios Lacedæmoniorum fuisse colonos, docet Herodotus l. 7. et Xenophon Ἑλληνικῶν lib. 2. A quo autem, quando, et qua occasione hæc colonia deducta, refert Plutarchus lib. de Virt. Mul. ubi de Tyrrhenis agit; item Conon Narrat. 36. Huds.

Λακεδ. μὲν —— Ἀθην. δὲ, rel.] Non *opponuntur* illa duo, quasi diversa, quorum alterum impediatur altero; quod suadere μὲν et δὲ videantur: sed *caussam* reddit prius posterioris: *quia* erant coloni Lacedæmoniorum, *ideo* nolebant parere Atheniensibus: ac si sit, ἅτε ὄντες Λακ. ἄ. *Partitur* ergo hic μὲν et δὲ, ut solet, etsi hic alio modo. ὑπακούειν autem cum Genit. intell. ὑπήκοοι εἶναι. Baver.

Φανερ. πόλ.] Incommodum vero hic epitheton belli, φανερόν· neque enim *occultum* antea fuerat, aut dissimulanter agitatum; dicit enim, οὐδετέρων ὄντες· nullum ergo adhuc bellum. *Parere* tamen *nolebant* Atheniensibus; hæc jam initia odiorum, et semina belli; quod deinde in vim *apertam* et *certam* utrimque erumperet. Baver.

ὀλίγοις λέγειν ἐκέλευον, περὶ ὧν ἥκουσιν. οἱ δὲ τῶν Ἀθηναίων πρέσβεις ἔλεγον τοιάδε.

πέ. 85. ΑΘ. "ΕΠΕΙΔΗ οὐ πρὸς τὸ πλῆθος οἱ λόγοι γίγνονται, ὅπως δὴ μὴ ξυνεχεῖ ῥήσει οἱ πολλοὶ ἐπαγωγὰ καὶ ἀνέλεγκτα ἐσάπαξ ἀκούσαντες ἡμῶν, ἀπατηθῶσι (γιγνώσκομεν γὰρ, ὅτι τοῦτο φρονεῖ ὑμῶν ἡ ἐς τοὺς ὀλίγους ἀγωγὴ) ὑμεῖς οἱ καθήμενοι ἔτι ἀσφαλέστερον ποιήσατε. καθ᾽ ἕκαστον γὰρ καὶ μηδ᾽ ὑμεῖς ἑνὶ λόγῳ, ἀλλὰ πρὸς τὸ μὴ δοκοῦν ἐπιτηδείως λέγεσθαι εὐθὺς ὑπολαμβάνοντες, κρίνετε. καὶ πρῶτον, εἰ ἀρέσκει ὡς λέγομεν, εἴπατε." οἱ δὲ τῶν Μηλίων ξύνεδροι ἀπεκρίναντο."

πστ'. 86. ΜΗΛ. "Η μὲν ἐπιείκεια τοῦ διδάσκειν καθ᾽ ἡσυχίαν ἀλλήλους, οὐ ψέγεται· τὰ δὲ τοῦ πολέμου, παρόντα ἤδη, καὶ οὐ μέλλοντα, διαφέροντα αὐτοῦ φαίνεται. ὁρῶμεν γὰρ αὐτούς τε κριτὰς ἥκοντας ὑμᾶς τῶν λεχθησομένων, καὶ τὴν

Ἐπειδὴ οὐ πρός] Vide Dionys. Halicarn. qui Dialogum hunc ob varietatem venuste interpositum acerbe nimis exagitat in Judic. de Thucyd. §. 37. Wass. Dionysius Halicarn. non solum multa vitia orationis in hoc Dialogo reprehendit; sed etiam satis aperte significat, totum hoc colloquium a Thucydide confictum esse; quod neque ipse conventui interfuerit, neque ea, quæ ab Atheniensibus aut Meliis dicerentur, audiverit: nam post ea, quæ ad Amphipolin gesta erant, eum, patria ejectum, omne reliquum tempus hujus belli in Thracia egisse: idque ipsum testari Libro superiore. Satis animose Thucydidem defendit Acacius, et e Vita Thucydidis ostendit, falsum esse, eum toto illo tempore in Thracia vixisse; atque etiam ex ipso Thucydide V. 26. docet, eum in exsilio cum utrisque partibus versatum fuisse. Ac denique, multo justius e Dionysio quæri posse, dicit, unde ipse orationes Æneæ, Latini, Romuli, atque, in primis illud omni artificio oratorio elaboratum colloquium Tulli Hostilii cum Metio Albano acceperit. Non male hæc Acacius. Ac Dionysius quoque, si non sequutus est aliam divisionem librorum Thucydidis, in eo memoriæ vitio erravit, quod Thucydidem Libro superiore de exsilio suo narrare scribit. De cetero non male judicat, multa perplexa, contorta et coacta esse in hoc Dialogo. Duck.

Φρονεῖ] *Spectare*, velle, hoc agere, sequi, propositum hoc habere. Ita fere Horat. Epist. 1. 16. extr. *Hoc sentit:* (scil. Pentheus sæviens) *moriar;* i. e. hoc vult, hoc agit, hoc mihi intentat, ostendit. Neque absimiliter plane Paulus, Rom. 14. 6. φρονεῖν ἡμέραν, dies curare, eorum discrimina sequi, servare, cordi habere. Bauer.

Ἑνὶ λόγῳ] Multi libri ἐν ὀλίγῳ. Sed alterum illud Thucydidem sapit magis. Wass.

Ἐπιείκ. τ. διδ.] *Explicandi* vim hic habet Genit. ut Lat. Gerund. in *di;* æquitas, commoditas docendi, i. e. posita, quæ cernatur, in eo — ut — doceamus. Ἐπιείκεια, hic est facilitas, commoditas, quasi civilitas obsequiosa, *gefällige Herablassung;* ob additum καθ᾽ ἡσυχίαν. Bauer.

Οὐ ψέγεται] i. e. οὐ ψεκτέα ἐστὶ, *non potest*, non debet vituperari. Male Int. non *vituperatur.* Bauer.

Διαφέροντα αὐτοῦ] Dionysius Hal. dicit, genitivum αὐτοῦ neque cum fœminino ἐπιείκεια, neque cum neutris τὰ παρόντα et μέλλοντα convenire, et, ut apta et congruens esset oratio, debuisse dici διαφέροντα αὐτῆς, nempe τῆς ἐπιεικείας. Fortassis Thucydides genitivum αὐτοῦ retulit ad τοῦ διδάσκειν. Duck.

Αὐτοῦ] Verum haud dubie viderant Ducker. et Abresch. referentes ad ἐπιείκειαν τοῦ διδάσκειν, immo simplicius ad ipsum διδάσκειν· nec vero aliter potuit. Locus tamen Abreschio collatus non plane huic congruit, quia ibi est ἐξ αὐτοῦ, quod sit pro adverb. αὐτόθεν, inde, ideo. Tamen et ibi referatur ad κτῆσιν ἔχειν, i. e. κεκτῆσθαι· ergo ἐξ αὐτοῦ, i. e. διὰ τὸ ἔχειν. Bauer.

τελευτὴν ἐξ αὐτοῦ, κατὰ τὸ εἰκὸς, περιγιγνομένοις μὲν τῷ δικαίῳ, καὶ δι' αὐτὸ μὴ ἐνδοῦσι, πόλεμον ἡμῖν φέρουσαν, πεισθεῖσι δὲ, δουλείαν."

πζ΄. 87. ΑΘ. "Εἰ μὲν τοίνυν ὑπονοίας τῶν μελλόντων λογιούμενοι, ἢ ἄλλο τι, ξυνήκετε, ἢ ἐκ τῶν παρόντων καὶ ὧν ὁρᾶτε, περὶ σωτηρίας βουλεύσοντες τῇ πόλει, παυοίμεθ' ἄν· εἰ δ' ἐπὶ τοῦτο, λέγοιμεν ἄν."

πη΄. 88. ΜΗΛ. "Εἰκὸς μὲν καὶ ξυγγνώμη, ἐν τῷ τοιῷδε καθεστῶτας, ἐπὶ πολλὰ καὶ λέγοντας καὶ δοκοῦντας τρέπεσθαι· ἡ μέντοι ξύνοδος καὶ περὶ σωτηρίας ἥδε πάρεστι, καὶ ὁ λόγος, ᾧ προκαλεῖσθε τρόπῳ, εἰ δοκεῖ, γιγνέσθω."

πθ΄. 89. ΑΘ. "Ἡμεῖς τοίνυν οὔτε αὐτοὶ μετ' ὀνομάτων καλῶν, ὡς ἢ δικαίως, τὸν Μῆδον καταλύσαντες, ἄρχομεν, ἢ ἀδικούμενοι νῦν ἐπεξερχόμεθα, λόγων μῆκος ἄπιστον παρέξομεν· οὔθ' ὑμᾶς ἀξιοῦμεν, ἢ, ὅτι, Λακεδαιμονίων ἄποικοι ὄντες, οὐ ξυνεστρατεύσατε, ἢ ὡς ἡμᾶς οὐδὲν ἠδικήκατε, λέγοντας, οἴεσθαι πείσειν· τὰ δυνατὰ δ' ἐξ ὧν ἑκάτεροι ἀληθῶς φρονοῦμεν, διαπράσσεσθαι, ἐπισταμένους πρὸς εἰδότας, ὅτι δίκαια μὲν ἐν τῷ

Ἐξ αὐτοῦ] Vix apparet, quo referas *αὐτοῦ*, nisi ad *λεχθησομένων*: tamen et ad illa retuleris, *κριτὰς ὑμᾶς ἥκοντας*· ergo, *ἐξ αὐτοῦ*, nempe *ἐκ τοῦ ἥκειν* (*εἶναι*) *ὑμᾶς κριτάς*· inde, ex eo, quod vos ipsi estis judices et arbitri. BAVER.

Περιγιγνομένοις] Ita ex Gr. substituimus pro *περιγενομένοις*. WASS.

Ἐπὶ τοῦτο] Nempe, *ἐπὶ τὸ* (vel *τῷ*, *ἐπὶ τὸ* pro frequentiori, *ἐπὶ τῷ*, ut recte monet Abr. et ex eo Gottl.) *βουλεύεσθαι περὶ σωτηρίας*. Post *ξυνήκετε*, (quod hic præteriti sensu ponitur,) ante *ἢ ἐκ*, supple *μᾶλλον*; aut *ἤ· περὶ σωτηρίας*, refer ad *ἄλλο τι*· *λογιούμενοι* autem male vertitur, *enumeraturi*; debebat, *reputaturi*, curaturi, *in Betrachtung ziehen*. BAVER.

Ἐπὶ πολλὰ τρέπ.] Ita Virgil. *Animum celerem nunc huc, nunc dividit illuc, In partesque rapit varias, perque omnia versat.* Æn. 4. 285. 286. BAVER.

Καὶ περὶ σωτ. rel.] Transposita est copula vel partitio *καὶ*, referenda ad *ἡ ξύνοδος*· subjecta enim hic distinguantur, *ξύνοδος* et *ὁ λόγος*, non prædicata, aut materia, de qua agatur. BAVER.

Μετ' ὀνομ.] Primo *μετὰ* hic est pro *διὰ*, *per*; deinde *ὀνόματα* non sunt *verba*, ut festinanter expl. Abr. et ex eo Gottl. cum infra subjiciatur, *λόγων μῆκος*· sed prætexta species, caussæ speciosæ, *prächtig klingende, eitle, scheinbare Gründe*; quod et *nomen* sæpe sign. Lat. BAVER.

Ἐπεξερχόμ.] Veterim: persequamur, ultum, vindicatum, eamus. BAVER.

Λόγ. μῆκ. ἄπιστ.] Hypallage hæc est, et inverse dictum pro, *μῆκ. λόγ. ἀπίστων*. Et totum est, per Metonym. Abstr. p. Concr. pro, *λόγους μακροὺς καὶ ἀπίστους*· plane ut 2 Cor. 4. 17. *αἰώνιον βάρος δόξης*, pro *βάρ. δόξ. αἰωνίου*, i. e. *δόξαν βαρεῖαν* (*μεγάλην*) *καὶ αἰώνιον*. BAVER.

Οὔθ' ὑμ. ἀξ.] i. e. *ἀλλά γε ἀξιοῦμεν, καὶ ὑμ.* —— *μὴ οἴεσθαι πείσειν*. BAVER.

Διαπράσσ.] Pendet ab *ἀξιοῦμεν*, non a *φρονοῦμεν*; ut suadere videatur comma omissum in Edit. Duck. quod reposui; neque Int. aliter. BAVER.

Ἐπισταμένους—ξυγχωροῦσι] Stobæus 303. ubi *ἀνθρωπίνῳ* perperam: ibi tamen *πράσσουσι* cum nostris. Confer Æschylum Agam. 1430. et Euripidem Hec. 226. WASS.

Ἐπισταμ.] Abresch. pendere hoc vult ab *οἴεσθαι πείσειν*. Quidni ab *ἀξιοῦμεν*? B.

Ἐν τῷ ἀνθρ. λ.] Ἐν significare potest, *κατὰ*, *secundum* disceptationem, qua soleant uti homines: vel, *ex* more et sensu hominum, *nach (gewöhnlicher) Denk- und Handlungs-*

ἀνθρωπείῳ λόγῳ ἀπὸ τῆς ἴσης ἀνάγκης κρίνεται, δυνατὰ δὲ οἱ προὔχοντες πράσσουσι, καὶ οἱ ἀσθενεῖς ξυγχωροῦσι."

στʹ. 90. ΜΗΛ. "Ἡ μὲν δὴ νομίζομέν γε χρήσιμον, (ἀνάγκη γὰρ, ἐπειδὴ ὑμεῖς οὕτω, παρὰ τὸ δίκαιον, τὸ ξυμφέρον λέγειν ὑπέθεσθε·) μὴ καταλύειν ἡμᾶς τὸ κοινὸν ἀγαθὸν, ἀλλὰ τῷ αἰεὶ ἐν κινδύνῳ γιγνομένῳ εἶναι τὰ εἰκότα καὶ δίκαια, καί τι καὶ ἐκτὸς τοῦ ἀκριβοῦς πείσοντά τινα ὠφεληθῆναι. καὶ πρὸς

art der Menschen. Sed et simpliciter, *in disceptatione forensi*; etsi tum magis diceret, ἐν τοῖς λόγοις. Accentus autem, i. e. vis argumenti et opponendi, est in δίκαια, quibus deinde opponantur δυνατά· v. et mox not. BAVER.

Ἀπὸ τ. ἴσ. ἀνάγκ.] Ἀπὸ hic notat *statum*, conditionem, *Lage*, ut ἐκ, ἐξ, et Lat. *ex æquo*, *ex aperto*: ut sensus sit: cum utraque pars, neutra potentior neutra, viribus perrumpere jura valet, utraque cogi ab utraque potest, ut jure agat, non vi: qs. cum sunt ἐν ἴσῃ ἀνάγκῃ. BAVER.

Δυνατὰ] Referuntur tantum ad προὔχοντας, i. e. potentiores, validiores: hi nimirum efficiunt, quæ possint: ea concedunt, patiuntur infirmiores, non, quæ *ipsi* possint, sed, quæ *illi*, quæ validioribus sint δυνατὰ, quæ ab *his* teneri et expugnari queant. Nisi quis ita interpretetur in altero membro: quantum *concedere* possint hi, infirmiores; sed de hoc non est sermo: nil enim possunt, et coguntur ad omnia, utut reluctantes, i. e. ostendentes, se non posse, nolle sese, concedere. BAVER.

Ὑπέθεσθε] Vertitur, *instituistis*, h. e. cœpistis; quod, vereor, ut ferat usus loquendi; ἐπέθεσθε hoc notet. Verte, *monuistis*, subjecistis, nobis auctores estis, ut et ipsi utilitatem magis spectemus, quam æquum. Παρὰ τὸ δίκαιον hic non est, *contra* æquum, sed, *seposita* æquitate, ut non de hac, sed de utilitate disputetur. Ita fere Rom. 1. 25. ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα, coluerunt opera (a Deo) effecta, *non* ipsum opificem. BAVER.

Μὴ καταλύειν ἡμᾶς] Scriptura Cod Cass. ὑμᾶς melius videtur convenire sententiæ: nam Melii de eo agunt, quod Atheniensibus utile futurum sit. Et sic etiam Schol. Cass. νομίζομεν ὑμῖν προσήκειν, non ἡμῖν. Τὸ κοινὸν ἀγαθὸν Idem interpretatur τὴν ἐλευθερίαν. Εἶναι τὰ εἰκότα potest esse, obvenire, obtingere æqua: ut dicant Melii, se putare utile futurum esse Atheniensibus, eos, qui in periculo sunt, *ab iis* adipisci, quod æquum et justum est. Thucyd. III. 39. Ὅταν ἢ κατορθώσαντι ἐλευθέρωσις ᾖ, ἢ σφαλέντι μηδὲν παθεῖν ἀνήκεστον. DUCK.

Ἀεὶ ἐν κινδ. rel.] Trajicitur ἀεὶ, more Nostri. referendum ad εἶναι. V. Ind et Philol. Thuc, P. p. 284. BAVER.

Εἶναι τὰ εἰκ. κ. δίκ.] Εἶναι potest significare, *concedi*, tribui, reddi, vel, *ab eo stare*, ei favere, *zu statten kommen*; quid tamen, si δίκαια sint hic prædicati loco, hic ut sensus extet: ut τὰ εἰκότα, commoda, favorabilia, sint (eadem) justa, æqua, æqui loco habeantur, pro jure cedant versanti in periculo: hoc ipso jure utatur auferendi, impetraturus, quod ei prosit discrimen evitaturo; quid enim æquius aut ipsi, qui periclitetur, aut illi, cui nihil sic noceatur, quam periculo liberari? Adjuverit hanc interpretationem omissum καὶ post εἰκότα in quibusdam Libb. εἰκότα sint etiam *probabilia*, vero similia, utut nondum ἀκριβῆ, liquido explorata. BAVER.

Καί τι καὶ ἐκτὸς τοῦ ἀκριβοῦς πείσοντά τινα ὠφεληθῆναι] Horum verborum hæc, ni fallor, est sententia: iis, qui in periculo versantur, debere prodesse qualemcunque orationem ad persuadenda potentioribus, quæ capiunt; etiamsi ab ea absit exactissima ἀκρίβεια, neque adcuratissime epud eos se defendere, iisque purgare se possint. Utrum autem, qui hujusmodi oratione utuntur, rectius dicantur ἐκτὸς, an ἐντὸς τοῦ ἀκριβοῦς conari πείθειν, non satis constituere possum, et fortassis utrumque defendi queat. Ἐντὸς legit etiam Valla, et habent omnes libri scripti et editi ante Stephanum. DUCK.

Ἐκτὸς τ. ἀκρ.] Utroque trahunt et Libri et Intt. quos sequenti vel ἐκτὸς vel ἐντὸς, amplecti detur. Ego tamen ἐντὸς prætulerim, i. e. quod nondum perveniat, assurgat ad summam ἀκρίβειαν et plenam, cui aliquid desit, quo minus plane ἀκριβὲς habeatur. Nam ἐκτὸς τοῦ ἀκριβοῦς sunt *majora* vero, in majus aucta, nimia, i. e. falsa; at de his non agitur h. l. ubi id agatur, *sati'n'* accurata et exacta afferantur omnia ad exploratam juris rationem. Quæ ex Burm. ad Ovid. Trist. 3. 14. 25. affert Abr. aliena sunt plane; quippe ubi agatur de vocc. *infra* et *intra*, non *extra* et *intra*, vel *ultra* et *citra*. BAVER.

ὑμῶν οὐχ ἧσσον τοῦτο, ὅσῳ καὶ ἐπὶ μεγίστῃ τιμωρίᾳ, σφαλέντες ἂν, τοῖς ἄλλοις παράδειγμα γένοισθε."

στά. 91. ΑΘ. "Ἡμεῖς δὲ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς, ἢν καὶ παυσθῇ, οὐκ ἀθυμοῦμεν τὴν τελευτήν. οὐ γὰρ οἱ ἄρχοντες ἄλλων, ὥσπερ καὶ Λακεδαιμόνιοι, οὗτοι δεινοὶ τοῖς νικηθεῖσιν. ἔστι δὲ οὐ πρὸς Λακεδαιμονίους ἡμῖν ὁ ἀγὼν, ἀλλ' ἢν οἱ ὑπήκοοί που τῶν ἀρξάντων, αὐτοὶ ἐπιθέμενοι, κρατήσωσι. καὶ περὶ μὲν τούτου ἡμῖν ἀφείσθω κινδυνεύεσθαι. ὡς δὲ ἐπ' ὠφελείᾳ τε πάρεσμεν τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς, καὶ ἐπὶ σωτηρίᾳ νῦν τοὺς λόγους ἐροῦμεν τῆς ὑμετέρας πόλεως, ταῦτα δηλώσομεν· βουλόμενοι ἀπόνως μὲν ὑμῶν ἄρξαι, χρησίμως δ' ὑμᾶς ἀμφοτέροις σωθῆναι."

στβ΄. 92. ΜΗΛ. "Καὶ πῶς χρήσιμον ἂν ξυμβαίη ἡμῖν δουλεῦσαι, ὥσπερ καὶ ὑμῖν ἄρξαι;"

στγ΄. 93. ΑΘ. "Ὅτι ὑμῖν μὲν, πρὸ τοῦ τὰ δεινότατα παθεῖν, ὑπακοῦσαι ἂν γένοιτο· ἡμεῖς δὲ, μὴ διαφθείραντες ὑμᾶς, κερδαίνοιμεν ἄν."

στδ΄. 94. ΜΗΛ. "Ὥστε δὲ, ἡσυχίαν ἄγοντας ἡμᾶς, φί-

Ἐπὶ τιμωρίᾳ] i. e. τιμωρίας, vel, quo (exemplo) usi, tueantur se et confirment ad vos vicissim, vestro ipsorum exemplo, violenter opprimendos. Baver.

Οὐκ ἀθυμ. τ. τελ.] Supple διὰ, cum Gottl. (et Abr.) immo κατὰ, *qua*. Sed importune vertit Portus: *Imperii, etiamsi deletum fuerit, non extimescimus finem.* *Finem* ergo non habeat, quod *deletum* sit? Immo παυσθῇ hic aliquid *minus* esse debet, quam τελευτή. Etiamsi *coërcitum*, imminutum, a *quibusdam* desertum et excussum fuerit, *plane* tamen non cessabit; utpote haud omnibus defecturis, sed plerisque mansuris. Nisi tamen hic sensus fuerit: non angit nos finis imperii nostri, scil. ne tunc gravius in nos consulant victores; quem nimirum terrorem Melii illis intentassent. Baver.

Οὐ γὰρ οἱ ἄρχ.] Acutam vero sententiam; et usu probatam, magis certe, quam infirmatam; ratione nixam eandem; quia interest victorem, *Parcere subjectis*; quam Romanorum artem Virg. ponit, Æn. 6. Utut, contra nonnunquam evenisse, vel Thebanorum exemplum doceat; sed stolidi nimirum hi erant. Baver.

Ἀλλ' ἢν οἱ ὑπήκοοι] Porti Latina interpretatio horum verborum aberrat a mente Thucydidis, quam recte perceperunt Stephanus et Acacius, præeunte etiam Scholiaste. D.

Ἢν οἱ ὑπήκ.] Durum est, quod ἢν pendet ab ὁ ἀγών. Debebat: ἀλλὰ πρὸς τοὺς ὑπηκόους, ἢν τινες, rel. Porti interpretatio, utut prolixa, nihil agit, nec rem explicat, nec congrua affert, et vero repugnat structuræ, ἢν κρατήσωσι. Recte autem Scholiasten notat (Abr. et ex eo) Gottl. in ἀρξάντων supplentem, τοῦ πολέμου. In ἐπιθέμενοι supple αὐτοῖς, nempe τοῖς ἄρξασιν, e Genit. τ. ἀρξάντων. Baver.

Ἀπόνως] Acacius, sine magno labore. Stephanus, citra ullam molestiam, id est, *nihil nobis facessi negotii circa imperium, quod in vos obtinemus.* Portus ἀπόνως refert ad Melios, cui non adsentior. Duck.

Ἀπόνως] Dubium esse non debet, quin ad Athenienses referatur. Baver.

Ὑπακ. γέν.] *Obtigerit*, ut commodi loco, et optabile. Baver.

Ὥστε] Si ὥστε accipias pro *itaque*, cum *Interprete* Dionysii Halic. non opus erit supplementis illis, quæ huc inferciuntur. Nec omnino necessarium est ad sententiam, ut hæc cum interrogatione legantur, quæ et a Græv. abest. Ea demta, locus ita accipi potest: itaque, quantum scilicet ex oratione vestra intelligimus, non receperitis, vel non volueritis, id est non concesseritis nobis, ut otium agentes vobis pro hostibus amici, et neutris socii simus. Accusativum ἡμᾶς vulgo

λους μὲν εἶναι ἀντὶ πολεμίων, ξυμμάχους δὲ μηδετέρων, οὐκ ἂν δέξοισθε;"

στέ. 95. ΑΘ. "Οὐ γὰρ τοσοῦτον ἡμᾶς βλάπτει ἡ ἔχθρα ὑμῶν, ὅσον ἡ φιλία μὲν, ἀσθενείας, τὸ δὲ μῖσος, δυνάμεως παράδειγμα τοῖς ἀρχομένοις δηλούμενον."

στστ΄. 96. ΜΗΛ. "Σκοποῦσι δ' ὑμῶν οὕτως οἱ ὑπήκοοι τὸ εἰκὸς, ὥστε τούς τε μὴ προσήκοντας, καὶ ὅσοι, ἄποικοι ὄντες, οἱ πολλοὶ, καὶ ἀποστάντες τινὲς κεχείρωνται, ἐς τὸ αὐτὸ τιθέασι;"

στζ΄. 97. ΑΘ. "Δικαιώματι γὰρ οὐδετέρους ἐλλείπειν ἡγοῦνται, κατὰ δύναμιν δὲ, τοὺς μὲν περιγίγνεσθαι, ἡμᾶς δὲ φόβῳ οὐκ ἐπιέναι. ὥστε, ἔξω καὶ τοῦ πλεόνων ἄρξαι, καὶ τὸ ἀσφαλὲς ἡμῖν διὰ τὸ καταστραφῆναι ἂν παράσχοιτε, ἄλλως τε καὶ νησιῶται ναυτοκρατόρων, καὶ ἀσθενέστεροι ἑτέρων ὄντες, εἰ μὴ περιγένοισθε."

conjungunt cum δέξοισθε, qui æque referri potest ad sequentem infinitivum εἶναι. Δέχεσθαι autem hac significatione recte dici, ostendi potest e locis veterum Scriptorum apud Budæum in Commentar. Ling. Gr. pag. 892. Lucian. Dial. mort. p. 297. Οἳ οὐκ ἂν δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψειε, *non velint, non cupiant.* Thucyd. V. 32. Μὴ δεχομένων δὲ Ἀθηναίων, *non volentibus, recusantibus* Atheniensibus. DUCK.

Ὥστε — δέξοισθε] Male Gottl. *receperitis*, quod nec structuræ congruerit Infinitivi, cum participio tunc usurus fuerit Thuc. nec verbis, *neutris socios*; recte omnia ordinat et expl. Ducker. BAVER.

Ἀντὶ πολεμ.] C. Mosqu. ἀντι πολεμ. sine accentu ἀντι, sejunctim tamen a πολεμ. Alioqui præferre videatur ἀντιπολεμ. vocabulo uno, Thucydideo, quod tunc pendeat a φίλους. Sed, incuria omissum apicem, magis crediderim. BAVER.

Οὐ γὰρ — δηλούμενον] Dionys. Halic. p. 153. ἐνθύμημα, inquit, πονηρὸν, καὶ σκολιῶς ἀπηγγελμένον. WASS.

Οὐ γὰρ τοσ.] Γὰρ hic est *nempe*, et ponit omissam infitiationem, cujus caussa posita ipsam ponat: supplendum enim: οὐκ ἂν δεξαίμεθα, non probabimus; *quia*, rel. V. Phil. Thuc. P. p. 195. BAVER.

Ὅσον ἡ φιλ. μ.] Comma tollit post μὲν Gottl. ut φιλία pendeat a παράδειγμα· recte hoc alterum, sed non eo, comma tolli, velim, ne pendere a φιλία videatur Genit. ἀσθενείας. BAVER.

Δηλούμ.] Δῆλον expl. Gottl. adscripto loco, ceu similis exempli Particip. pro Adject. 1 Cor. 9. 24. Sed ibi nil simile reperias; malimque ego δηλούμενον explicare δήλωσιν, δήλωμα. (quod alterum scribere poterat Thuc.) BAVER.

Ὥστε—τιθέασι] pro ὥστε τιθέναι. B.

Ὅσοι ἄπ.—οἱ π.] Perplexior structura, propter Nominativos, per Appositionem, vel simpliciter positos: ὅσοι, ὄντες οἱ πολλοὶ καὶ—τινες, rel. Ὅσοι est genus, vel totum: οἱ πολλοὶ, τινὲς, subjecta sunt ut partes: quasi sit: ὧν οἱ π. ἄποικοί εἰσι, τινὲς δὲ ἀπέστησαν. BAVER.

Ἄλλως τε καὶ] Hæc satis obscura sunt. Melior, quam Vallæ et Porti, videtur esse interpretatio Acacii: maxime cum vos insulam colentes, infirmioresque aliis, nobis maris dominis superiores non fueritis. Ναυκρατόρων recte probat Portus. Nam sic quoque Hesychius, et ναυκρατεῖν dicunt Græci, non ναυτοκρατεῖν. Paullo post ἐκβιάσαντες, quod est in Reg. et Cass. non minus bene huic loco convenit, quam vulgatum ἐκβιβάσαντες. DUCK.

Ναυτοκρατ.] Rectius haud dubie leg. ναυκρατ. Quippe ναυτοκράτωρ fuerit, qui *nautis* præsit. Sed unde pendet hic Genit. qui solus hic difficilem reddat orationem? Nempe aut a περιγένοισθε· quod tamen cum Genit. notet *vincere*, hic autem, *reliquum* intactum liberorum *manere*; ergo etiam simpliciter poni intelligatur: νησιῶται (ὄντες ὑμεῖς) ναυκρατόρων, ὄντων ἡμῶν· cum nos (contra) simus mari potentes. Quod si per verborum positum liceat, maxime τοῦ ἀσθενέστεροι, sic

στή'. 98. ΜΗΛ. "Εν δ' ἐκείνῳ οὐ νομίζετε ἀσφάλειαν; (δεῖ γὰρ αὖ καὶ ἐνταῦθα, ὥσπερ ὑμεῖς, τῶν δικαίων λόγων ἡμᾶς ἐκβιβάσαντες, τῷ ὑμετέρῳ ξυμφόρῳ ὑπακούειν πείθετε, καὶ ἡμᾶς τὸ ἡμῖν χρήσιμον διδάσκοντας, εἰ τυγχάνοι καὶ ὑμῖν τὸ αὐτὸ ξυμβαῖνον, πειρᾶσθαι πείθειν.) ὅσοι γὰρ νῦν μηδετέροις ξυμμαχοῦσι, πῶς οὐ πολεμώσεσθε αὐτοὺς, ὅταν, ἐς τάδε βλέψαντες, ἡγήσωνταί ποτε ὑμᾶς καὶ ἐπὶ σφᾶς ἥξειν; κἀν τούτῳ τί ἄλλο ἢ τοὺς μὲν ὑπάρχοντας πολεμίους μεγαλύνετε, τοὺς δὲ μηδὲ μελλήσοντας γενέσθαι, ἄκοντας ἐπάγεσθε;"

στθ'. 99. ΑΘ. "Οὐ γὰρ νομίζομεν ἡμῖν τούτους δεινοτέρους, ὅσοι, ἠπειρῶταί που ὄντες, τῷ ἐλευθέρῳ πολλὴν τὴν διαμέλλησιν τῆς πρὸς ἡμᾶς φυλακῆς ποιήσωνται, ἀλλὰ τοὺς νησιώτας τέ που ἀνάρκτους, ὥσπερ ὑμᾶς, καὶ τοὺς ἤδη τῆς ἀρχῆς τῷ ἀναγκαίῳ παροξυνομένους. οὗτοι γὰρ, πλεῖστ' ἂν τῷ ἀλογίστῳ ἐπιτρέψαντες, σφᾶς τε αὐτοὺς καὶ ἡμᾶς ἐς προὖπτον κίνδυνον καταστήσειαν."

ρ'. 100. ΜΗΛ. "Ἦπου ἄρα, εἰ τοσαύτην γε ὑμεῖς τε, μὴ

interpreter: νησιῶται (ὄντες) ἀσθενέστ. ναυκρατ. καὶ ἑτέρων. Sed ita nimirum ἕτεροι opponantur τοῖς ναυτοκράτορσι· sed enim, *aliis*, qui non pollerent mari, non essent infirmiores Melii; magis ergo est, ut hi opponantur *aliis*, insulanis et ipsis, qui jam sint subacti ab Atheniensibus mari pollentibus. Ergo maneat prior illa ratio, quam (ex Abresch.) affert Gottl. BAVER.

Ἐν δ' ἐκ οὐ ν.] C. Mosqu. pro ἐν habet τί δ'. An fuit deinde, ἐκεῖνο οὐ νομ. τ. ἀσφ. Aut in ἐκείνῳ intell. προσεῖναι, nempe ex lectione Mosqu. qua tamen potior sit altera illa. Ἐν ἐκείνῳ (εἶναι) τ. ἀσφάλ. sign. illud esse tutius, vobis afferre veram securitatem, majorem, firmiorem. BAVER.

Ἐκβιβάσ.] Ita si legit Portus, non debebat vertere, *extrusistis*, sed, *abduxistis*, avocastis, *abgebracht habt*. In altera lectione scriberet Thuc. ἐκβιασάμενοι. Ceterum verba inde a δεῖ γὰρ, ad πειρ. πείθειν, parentheseos nota circumscripsi. BAVER.

Ὑπακ. τ. ὑμ. ξυμφ.] Duo notat h. l. ὑπακούειν· 1) attendere, ejus rationem habere; 2) ei nos accommodare, illi congrua facere et pati. BAVER.

Κἀν τούτῳ] i. e. *per* hoc, eo facto: qs. ex Ebr. ב. BAVER.

Τί ἄλλο] Scil. ποιήσετε· Livio solennis Ellipsis: *nihil aliud quam*, rel. BAVER.

Μεγαλύνετε] Et hoc, et ἐπάγεσθε, est Præs. pro Futuro. μεγαλύνειν autem non ad *numerum* retulerim, cujus incrementum alteri parti orat. insit, in qua novi hostes dicantur accessuri, sed ad *vires* hostium veterum; ex hoc ipso tamen iis accessuras, quod novi hostes Atheniensium illis sese adjungant. Quare præponere hoc alterum debebat Thuc. ut caussam prioris; aut δὲ, i. e. καὶ, quia et μὲν hic est pro καὶ, ut solet in partitione, et pro γὰρ, ὅτι, modum tamen explicans τοῦ μεγαλύνειν. BAVER.

Οὐ γὰρ νομίζ.] Rursus supple enunciatum, cujus hic caussam reddat γάρ· quam recte supplevit Int. BAVER.

Τῷ ἐλευθ.] Not. 1) Adject. pro Subst. τῇ ἐλευθερίᾳ· 2) Dativi usum, pro, διὰ τὴν ἐλευθερίαν. BAVER.

Τ. διαμέλλ. τ. φυλ.] Cum διαμέλλησις semper *cunctationem* notet et contextus hanc aptiorem sibi loquatur: non placet, *curam* et cautionem intelligi, alienam a consilio disputantium. BAVER.

Ἀλλὰ] Pro ἢ, quia præcedit Comparat. δεινοτέρους· aut hic est pro Positivo. Sed illud frequens Nostro: et vero *infitiationem* aliquam semper in se habet comparatio. B.

Τῷ ἀναγκ. τ. ἀρχ.] i. e. τῇ ἀνάγκῃ, *vi*, *durch den Druck*, *Zwang*. BAVER.

Ἦπου ἄρα] Scholiastes ἐρωτηματικῶς poni

παυσθῆναι ἀρχῆς, καὶ οἱ δουλεύοντες ἤδη, ἀπαλλαγῆναι, τὴν παρακινδύνευσιν ποιοῦνται, ἡμῖν γε, τοῖς ἔτι ἐλευθέροις, πολλὴ κακότης καὶ δειλία, μὴ πᾶν πρὸ τοῦ δουλεῦσαι ἐπεξελθεῖν."

ρα'. 101. ΑΘ. "Οὐκ, ἤν γε σωφρόνως βουλεύησθε. οὐ γὰρ περὶ ἀνδραγαθίας ὁ ἀγὼν ἀπὸ τοῦ ἴσου ὑμῖν, μὴ αἰσχύνην ὄφλειν, περὶ δὲ σωτηρίας μᾶλλον ἡ βουλὴ, πρὸς τοὺς κρείσσονας πολλῷ μὴ ἀνθίστασθαι."

ρβ'. 102. ΜΗΛ. "Ἀλλ' ἐπιστάμεθα τὰ τῶν πολεμίων ἔστιν ὅτε κοινοτέρας τὰς τύχας λαμβάνοντα, ἢ κατὰ τὸ διαφέρον ἑκατέρων πλῆθος. καὶ ἡμῖν τὸ μὲν εἶξαι εὐθὺς, ἀνέλπιστον· μετὰ δὲ τοῦ δρωμένου ἔτι καὶ στῆναι ἐλπὶς ὀρθῶς."

ργ'. 103. ΑΘ. "Ἐλπὶς δὲ, κινδύνῳ παραμύθιον οὖσα, τοὺς

putavit: nam interpretatur πῶς οὐκ ἄν; Itaque ex illius sententia ἦπου, ut hic habet Gr. i. e. *nonne?* non ἤπου scribendum, et in fine periodi nota interrogationis ponenda est. Duck.

Ἡμῖν γε] Simplicissime suppleris, εἴη, ad Nominatt. κακότης καὶ δειλία. Ἐπιφέροιτο, quod supplet (ex Abr.) Gottl. non habet, unde repetatur; et καταγνωσθείη, quod Idem supplet, Genitivum, ἡμῶν, requirat. *Esse* autem facile et abest et subaudiatur. Γε autem hic est, *utique*, præsertim. B.

Ἀλλ' ἐπιστάμεθα — πλῆθος] Stobæus pag. 364. Wass.

Τῶν πολεμίων] Ineptum vero hic, et plane leg. πολέμων. Τὰ τῶν πολεμίων expl. Gottl. τοὺς πολεμίους. Malim ego intelligi πράγματα, ξυντυχίας. Vix enim hic diceret, τοὺς πολέμους. Baver.

Κοινοτέρας τὰς τύχας] Cod. Dan. et Stobæus καινοτέρας, quod non contemnendum, et melius sententiæ convenire videtur, quam κοινοτέρας. Gesnerus apud Stobæum non male ita Latine expressit: *in bellis interdum eventus inopinatos accidere, et longe alios, quam pro multitudinis utrimque ratione.* Καινὸν sæpe idem esse, quod παράλογον et παράδοξον, nemo dubitat. Τὸ καινὸν τοῦ πολέμου, Thucydides III. 30. i. e. ut Scholiastes, τὸ παρ' ἐλπίδα, καὶ παρὰ δόξαν. Τὰ τῶν πολεμίων fortassis defendi potest. Si tamen in scripto aliquo invenissem πολέμων, id præferrem; ut in loco Thucydidis modo laudato, et I. 78. τοῦ πολέμου τὸν παράλογον. Duck.

Κοινοτέρας] Tamen prætulerim καινοτέρας, vel ob rem, vel ob verbum λαμβάνοντα. *Communem* enim fortunam non *capit* bellum, sed in se jam *habet*. *Æquiores* explicari κοινότερας cum (Abr. et) Gottl. incongruum duxerim. Baver.

Ἀνέλπιστον] Active, vel Transitive, int. Spem non habet, nullam ostenderit, omnem inciderit. Baver.

Στῆναι ὀρθ.] Στῆναι hic est, *vincere, das Feld behalten;* ut Eph. 6. 13. extr. vel *servari;* intactum manere, salvum, liberum evadere, *sich behaupten:* ut Actor. 26. 22. ἕστηκα. Baver.

Ὀρθῶς] Retulerim ad ἐλπίς· ὀρθῶς ἐλπὶς, scil. ἡμῖν ἐστι, recte, merito confidimus. Nam στῆναι per se, qs. cum Emphasi, valet sine ὀρθῶς. Etsi ita junctim expl. Schol. καταπρᾶξαι ὀρθῶς· plane ut Eph. 6. 13. ἅπαντα κατεργασάμενοι στῆναι. Tum transposita verba intellexeris, more quidem Nostri. Sed, ob ipsum στῆναι, illud prætulerim. B.

Ἐλπὶς—λυμαίνεται] Dionys. Halic. Tom. II. pag. 156. et λαβυρίνθων, inquit, σκολιώτερα. Æschylus Prom. Θνητούς τ' ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον. Τὸ ποῖον εὑρὼν τῆσδε φάρμακον νόσου; ΤΥΦΛΑ'Σ ἐν αὐτοῖς 'ΕΛΠΙ'ΔΑΣ κατῴκισα. Vid. Hesiod. Ἐργ. 97. Æschylus Agam. Οἶδ' ἐγὼ φεύγοντας ἄνδρας 'ΕΛΠΙ'ΔΑΣ σιτουμένους. Idem fere Euripid. Phœniss. 399. Noster ad Pindarum respexit Isthm. V. 73. οὗτοι τετύφλωται, μακρὸς Μόχθος ἀνδρῶν· οὐδ' ὁπόσαι ΔΑΠΑ'ΝΑΙ 'ΕΛΠΙ'ΔΩΝ, ἔκνισ' ὄπιν. Stobæus 364. ἐλπὶς — ἐλλείπει. Κινδύνου legit. non audio. Wass.

Παραμύθιον] Proclus in Hesiodum p. 35. παραμυθίαν legit, et κινδύνου, male. Schol. etiam κινδύνου. Dion. Halic. παραμύθιον, hunc locum citans, exhibet, et bis terque in Antiqq. libris utitur. Plato apud Athenæum XIV. ὅσα ΠΑΡΑΜΥ'ΘΙΑ ἡδονῆς. Plutarch. Coriol. ἀτυχίας πάσης ΠΑΡΑΜΥ'ΘΙΟΝ. Glossæ παραμύθιον Solamen. Sophocles Elect. 129. Ἥκε τ' ἐμῶν καμάτων ΠΑΡΑΜΥ'ΘΙΟΝ. Wass.

μὲν ἀπὸ περιουσίας χρωμένους αὐτῇ, κἂν βλάψῃ, οὐ καθεῖλε· τοῖς δ' ἐς ἅπαν τὸ ὑπάρχον ἀναῤῥιπτοῦσι (δάπανος γὰρ φύσει) ἅμα τε γιγνώσκεται σφαλέντων, καὶ, ἐν ὅτῳ ἔτι φυλάξεταί τις αὐτὴν γνωρισθεῖσαν, οὐκ ἐλλείπει. ὃ ὑμεῖς, ἀσθενεῖς τε καὶ ἐπὶ ῥοπῆς μιᾶς ὄντες, μὴ βούλησθε παθεῖν, μηδὲ ὁμοιωθῆναι τοῖς πολλοῖς, οἷς παρὸν ἀνθρωπείως ἔτι σώζεσθαι, ἐπειδὰν πιεζομένους αὐτοὺς ἐπιλείπωσιν αἱ φανεραὶ ἐλπίδες, ἐπὶ τὰς ἀφανεῖς καθίστανται, μαντικήν τε καὶ χρησμοὺς, καὶ ὅσα τοιαῦτα μετ' ἐλπίδων λυμαίνεται."

ρδ'. 104. ΜΗΛ. "Χαλεπὸν μὲν καὶ ἡμεῖς (εὖ ἴστε) νομίζομεν, πρὸς δύναμίν τε τὴν ὑμετέραν καὶ τὴν τύχην, εἰ μὴ

Παραμύθιον] Utramque formam habet Paullus; et παραμυθίαν, 1 Cor. 14. 3. et παραμύθιον, Phil. 2. 1. Dat. autem κινδύνῳ, est pro Genit. (uti et Schol. Aug. quasi legit,) aut οὖσα est, προσοῦσα, *adest* periculo (*in* peric.) confirmatrix, i. e. et adhortatrix et consolatrix, vel consolatura. BAVER.

Ἀπὸ περιουσ.] Quid attinet, exempla cumulari formulæ non explicatæ? Primitus notat, *animi caussa*, nulla necessitate, quia sic visum est; *für die (liebe) lange Weile, aus Muthwillen.* Quia tamen περιουσία notat *copiam*, largam eandem, et non necessariis suffecturam; cui, hoc nimirum sensu hic acceptæ, opponatur deinde ἅπαν τὸ ὑπάρχον, ἀπὸ autem, sicut ἐκ, sign. statum, conditionem, qs. ἐν περιουσίᾳ (ὄντας,) promtum fuerit, hic explicare: qui ita utantur spe, i. e. ferantur, efferantur, agantur, ea incitati nixique agant, ut aliquid novi acquirant, insuper habituri, etiamsi non abstulerint, nec sua amissuri, aut ad tenuitatem infimam relapsuri, utut nil novi acquirant, firma tamen et integra retenturi, quæ jam plurima et affatim habeant, et certa teneant. B.

Ἀναῤῥιπτοῦσι] Sane supplere licet, κίνδυνον, vel ex ipsius Thuc. usu. Sed enim, cum δάπανος, et γινώσκεται, et maxime γνωρισθεῖσαν, manifesto satis ad *spem* referatur, cujus vocab. ex init. Cap. hic sit præcipua notio; nonne ἐλπίδα potius intelligi liceat, quin oporteat? Quid enim? Si ἀναῤῥιπτεῖν κίνδυνον est, suscipere periculum, vel, per hypallagen, *sese* conjicere *in* periculum: num minus recte dicatur, *spem suscipere*, qs. in spem sese conjicere, spei sese permittere? Vel sic: qui *conjiciant spem* in omnia, quæ habeant, his fundent ac permittant, per hæc, in hæc eam efficere ratam tentent. BAVER.

Δάπανος γὰρ φύσει] Citat Thomas Magister in δάπανος. WASS.

Δάπανος] Male Int. *detrimentosa*, et barbaro vocabulo, et re ipsa magis poscente verti, *sumtuosa*, sumtus poscens, ad sumtus provocans, et sic cito exhaurire valens ipsa nixos, in tenui utique copia. BAVER.

Ἐλλείπει] Active hic intell. pro ἐγκαταλείπει, ὑπολείπει, *relinquit*; aut medio sensu, reliquum manet, relinquitur: etsi diversum alias notat, *deficere*; quod ipsum huc convenerit, si οὐκ absit. Stephani interpretatio parum congruerit verbo φυλάξεται· nisi hoc verteris: ubi etiam nunc cavere eam *possis*, detur, nondum plane rebus perditis. Gottl. ita expl. *Nullum confugium relinquit, quo, melius perspecta re, sibi cavere possit.* Sed γνωρισθεῖσαν non ad *rem* refertur, sed ad *spem*, quoad *vana* agnoscatur. B.

Ἐπὶ ῥοπῆς μιᾶς] Lectio C. Aug. κοπῆς, vix est, ut cuiquam probetur: etsi congruerit loco Homeri, (quem in Schol. ex Il. 10. 173. adscr. Gottl. addito Herod. 6. 11. et Ai. Flagell. vs. 797.) ξυροῦ ἀκμῆς· sed hæc ipsa est ῥοπὴ, momentum. BAVER.

Μὴ βούλησθε] Aptum hoc unice huc et verum, ut in cohortantis sermone et monentis, non βούλεσθε, quod male probatum Abr. temere amplectitur Gottl. BAVER.

Παρὸν ἀνθρ. σώζ.] Ἀνθρωπείως retuleris vel ad σώζεσθαι, *humanis artibus* et consiliis, naturalibus, in humana potestate positis (non divinis, oraculis, rel.) servari, vel ad παρὸν, ἀνθρ. παρὸν, ubi per humanam conditionem et probabilitatem salutis spes ostendatur. Illud melius. BAVER.

Μαντικὴν] Vide Euripidem Helen. v. 760. WASS.

Μετ' ἐλπ. λυμ.] Sign. a) spe injecta, b) per ipsam. BAVER.

Ὑμετέραν] Mosqu. ἡμετέραν· tunc πρὸς fuerit *ad*, comparandi conditione; si ad no-

ἀπὸ τοῦ ἴσου ἔσται, ἀγωνίζεσθαι· ὅμως δὲ πιστεύομεν, τῇ μὲν τύχῃ ἐκ τοῦ θείου μὴ ἐλασσώσεσθαι, ὅτι ὅσιοι πρὸς οὐ δικαίους ἱστάμεθα· τῆς δὲ δυνάμεως τῷ ἐλλείποντι, τὴν Λακεδαιμονίων ἡμῖν ξυμμαχίαν προσέσεσθαι, ἀνάγκην ἔχουσαν, καὶ εἰ μὴ τοῦ ἄλλου, τῆς γε ξυγγενείας ἕνεκα καὶ αἰσχύνῃ βοηθεῖν. καὶ οὐ παντάπασιν οὕτως ἀλόγως θρασυνόμεθα."

ρέ. 105. ΑΘ. "Τῆς μὲν τοίνυν πρὸς τὸ θεῖον εὐμενείας οὐδ' ἡμεῖς οἰόμεθα λελείψεσθαι. οὐδὲν γὰρ ἔξω τῆς ἀνθρωπείας, τῶν μὲν ἐς τὸ θεῖον νομίσεως, τῶν δ' ἐς σφᾶς αὐτοὺς βουλήσεως, δικαιοῦμεν ἢ πράσσομεν. ἡγούμεθα γάρ τό τε

stram—retulerimus, aut, si nostra respexerimus. Sed neque ἀγωνίζεσθαι solum ita commode hic ponatur; et vero repugnet additum: εἰ μὴ ἀπὸ τοῦ ἴσου ἔσται. Tunc enim jam fortuna non sit illa, ob quam sit χαλεπόν. In ἔσται intell. ἡμῖν, immo omnino, τινὶ, cuicunque. Ἀπὸ τοῦ ἴσου est pro ἴση. Aut ex ἀγωνίζεσθαι intell. ὁ ἀγών. BAVER.

Ἀνάγκ. ἔχ.] *Coactam*. Sed debebat, ἐχόντων, nempe Λακεδαιμονίων. Oratori *societas* ipsa dicatur cogi juvare. BAVER.

Καὶ εἰ μὴ τοῦ ἄλλου] Recte corrigit Abr. τοῦ, p. τινός. Καὶ autem redundat, Attice. B.

Καὶ οὐ παντάπ.] Καὶ hic est p. οὖν, ὥστε. B.

Τῆς μὲν—ἄρχειν] Dionys. Halic. p. 156. αὐθαδέστερον, ait, ἔτι τὸν Ἀθηναῖον ἀποκρινόμενον εἰσάγει. immo, non malus est civis, sed bonus Historicus. WASS. Thomas Mag. in εὔνοια scribit, εὐμένειαν esse majoris erga minorem, et interdum contra; idque ex Æschylo, Aristide, et hoc loco Thucydidis docet. Sed hic εὐμένεια priore sensu accipitur. Dionysius Halicarn. dicit, etiam iis, qui multum in lectione Thucydidis versati sunt, difficile esse adsequi sententiam eorum, quæ hic Atheniensem loquentem inducit. D.

Τ. π. τὸ θεῖον εὐμεν.] Si εὐμένεια est *favor* Deorum, ut sint Dii propitii: πρὸς τὸ θεῖον est pro, πρὸς τοῦ θείου, *a Diis*; haud sane ex usu loquendi; sed tamen, sicut Genit. simpliciter sæpe ponitur pro πρὸς cum Accus. et sign. *quod attinet*, ita et contra fiat, ut πρὸς cum Accus. sit pro simplici Genitivo. Nam, ut εὐμένεια sit *religio*, sensus probus piusque *adversus* Deos, (εὐσέβεια) vix videatur fieri posse vel per usum linguæ, vel pro majestate Numinis, vel e contextu, maxime Cap. super. Utrique tamen satis responderit *animus Deorum memor*, Diis deditus, quasi *amicus Diis*: tunc λελείψεσθαι sit, *carituros*; non putamus, nobis *deesse*, (Futur. pro Præs. vel *appariturum*, putamus, æquius diligentiusque spectantibus rationem nostram, nobis non DEESSE,) studium memor Deorum et pie observans. Tunc λελείψεσθαι etiam notet, *inferiores fore*, apparituros esse, vobis, Meliis. BAVER.

Λελείψ.] i. e. ἐλασσοῦσθαι. Hesych. ἐλαττούμενον, λειπόμενον. Gottl. (Abr.) Sane et infra, eadem in re, οὐ φοβούμεθα ἐλασσώσεσθαι. Sed nota res est, et tamen nil expedit; quia hic quærendum est, quid sit εὐμένεια. (v. ad. τ.—εὐμεν.) BAVER.

Ἐς τὸ θεῖον νομίσεως] Νόμισις hoc loco nihil aliud est, quam θρησκεία, vel τὸ περὶ τῶν θεῶν δόγμα. Ita etiam usurpatur a Dione, pag. 21. Ed. Steph. p. 37. Ed. Leunclav. HUDS. Polluci V. 126. durum videtur νόμισις. DUCK.

Τ. ἐς τὸ θ. νομ.] Ἔξω his est *contra*, alienum a sensu hominum τῶν ἐς τὸ θεῖον, i. e. περὶ τῶν ἐς τ. θ. frequenti usu Genit. de quo v. Phil. Th. P. p. 21. 42. 44. ubi allatis adde 1 Tim. 2. 1. διδαχαῖς δαιμονίων, i. e. περὶ δαιμ. fabulas de natura dæmonum; coll. Col. 2. 18. Ita nil opus, in verbo mutari nomina cum (Abr. et) Gottl. et clare explicatur Genit. τῶν ἐς τὸ θεῖον altero, σφᾶς αὐτοὺς, i. e. περὶ σφῶν αὐτῶν, vel, σφ. α. περι· νόμισις autem hic non sign. *ritus*, ut male Interpr. quippe de quibus hic non sit sermo; sed *religionem* ipsam, et pietatem, ab iniquitate et violentia avertentem. BAVER.

Δικαιοῦμεν] i. e. ἀξιοῦμεν. Interpr. hoc verbum retulit tantum ad ἔξω τῆς βουλήσεως, πράττομεν autem unice ad νομίσεως· cum ad utrumque nomen manifesto referatur utrumque verbum: Nihil poscimus, (vos,) nil facimus, (ipsi,) quod abhorreat aut a pietate in Deos, i. e. ab æquo, aut a more hominum statuendi de rebus suis. Νόμισις autem, de diis, qua deos, est 1) sententia de Diis, qua credantur et esse justi ipsi, et odisse injurias hominum ac punire, 2) cultus; hic maxime per æqui justique curam. BAVER.

Ἡγούμεθα] Duo notare h. l. verbum hoc, vult Abresch. approbante Gottl. 1) *putare*, nempe, ipsos Deos esse, 2) *colere*. 3) Dilo-

θεῖον δόξῃ, τό ἀνθρώπειόν τε σαφῶς διαπαντὸς ὑπὸ φύσεως ἀναγκαίας, οὗ ἂν κρατῇ, ἄρχειν. καὶ ἡμεῖς οὔτε θέντες τὸν νόμον, οὔτε κειμένῳ πρῶτοι χρησάμενοι, ὄντα δὲ παραλαβόντες, καὶ ἐσόμενον ἐς ἀεὶ καταλείψοντες, χρώμεθα αὐτῷ· εἰδότες καὶ ὑμᾶς ἂν, καὶ ἄλλους, ἐν τῇ αὐτῇ δυνάμει ἡμῖν γενομένους, δρῶντας ἂν αὐτό. καὶ πρὸς μὲν τὸ θεῖον, οὕτως ἐκ τοῦ εἰκότος

giam ipsam per se nihil morer, ut et frequentem satis, et notam, et ab hoc verbo minime alienam: sed neutra significatio huc conveniat, si quidem pendeat a verbo ἡγούμεθα· ad quod relatum δόξῃ, inepte redundet, quoad ἡγούμ. sit, *putamus*, esse Deos; qua quidem de re ne sermo quidem hic sit: ad *colendi* vero sensum, δόξῃ aut omittendum sit, aut *cultum* notet; minime id quidem ex Græcismo, sed mero Ebraismo, et Græcis insolito. Equidem sic ordinem verba atque interpreter. ἡγούμ. τὸ θεῖον ἄρχειν δόξῃ, (οὗ ἂν κρατῇ) τό τε ἀνθρώπειον, i. e. τοὺς ἀνθρώπους, ex oppos. τὸ θεῖον, vel, *sensum* et *morem* humanum, σαφῶς, non δόξῃ, ut Deos, quos nemo videat, ἄρχειν, οὗ ἂν κρατῇ. "Putamus, Deos exercere vim suam et imperium in omnes ipsis subjectos, ex opinione hominum, quam de Diis conceptam teneant, ut credant, eos imperare omnibus, quia possint; ita et homines (qs. Deorum exemplo, recte ergo et juste, non injuria, quippe Diis idem facientibus, ut vi sua, copia, utantur ad imperinm usurpandum,) *manifesto*, i. e. liquido, ut apparet, ex eo, quod fieri videamus, non tantum, ut de vi Numinis, opinemur, sed sine controversia, nemine reprehendente, aut mirante, aut obloquente, occupare et exercere imperium, in quos possint." Sic ergo colligit: omnes putamus, Deos esse rerum potentes, eoque exercere imperium, ubicunque possint; mirumne aut indignum, si homines idem faciant, eandem copiam nacti? Levitatem de Numine sentiendi nemo hic obverterit, ut neque alienam a Thucydidis sensu, satis Lucretiano illo, et aliis usurpatam, ut Horatio passim, Terentio utique, simillima ratione, Eun. Act. III. Sc. V.

Suspectans tabulam quandam pictam, ubi
 inerat pictura hæc, Jovem
Quo pacto Danaæ misisse, aiunt, quondam in gremium imbrem aureum:
Egomet quoque id spectare cœpi; et, quia consimilem luserat
Jam olim ille ludum, impendio magis animus gaudebat mihi,
Deum sese in hominem convertisse, atque per alienas tegulas
Venisse clanculum per impluvium; fucum factum mulieri.
At quem Deum! qui templa cœli summa sonitu concutit!
Ego homuncio hoc non facerem? ego vero illud feci, ac lubens.

ubi *Jovis* exemplo ad flagitium quoque excusandum et tuendum abutatur levis adolescens. Qui locus mire adjuverit hujus loci interpretationem a me propositam. Quid enim fere erat paganorum religio, aut quo fundamento innisa, nisi *moris* majorum, κατὰ τὰ πάτρια ἔθη; sic a *majoribus accepimus*? νόμῳ alibi Thuc. Et tamen *vera* quoque esse possit δόξα, ut hic est; et suffecerit argumento omnium hanc esse opinionem, hunc sensum, κατ' ἄνθρωπον. Ita Homerus Jovi subinde vindicat imperium in omnes: τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον· i. e. regnat, quia *potest*; eodem ergo juris exemplo, vel exempli jure, inquit Thuc. homines uti viribus, licet. Simplicius aut aptius ad verba et causam interpretanti promtus cessero. V. et mox. B.

Ὑπὸ ἀναγκ. φύσ.] i. e. impetu et studio insito, utendi viribus datis: amore insito aliis imperandi, quem reprimere nemo velit, vix quisquam possit, ubi copia faveat: (ita ἀναγκαῖος hic sit, active, *cogens*, impellens;) tum vero sign. *per* rei *naturam*, *usu* ita ferente, ut tenuiores cedant prævalentibus. Ὑπὸ φύσεως, scil. προκαλούμενον, ἑλκόμενον, παρορμώμενον, invitatos, impulsos. Aut ὑπὸ est pro ἐκ. Baver.

Θέντες] Hoc sensu Clytæmnestra apud Æschylum, Agam. 1050. ζυγῶν θίγειν βίᾳ — Οἱ δ' οὔποτ' ἐλπίσαντες ἤμησαν καλῶς, Ὠμοί τε δούλοις πάντα, καὶ παρὰ στάθμην. Ἔχεις παρ' ἡμῶν οἷάπερ ΝΟΜΙ'ΖΕΤΑΙ. Noster Herodoti verba respexit VII. 8. Ὄντ' αὐτὸς ΚΑΤΗΓΗ'ΣΟΜΑΙ νόμον τόνδε ἐν ὑμῖν ΤΙΘΕΙ`Σ, παραδεξάμενός τε, αὐτῷ χρήσομαι. Wass.

Καταλείψ.] Non inductam utique a nobis auctoribus legem, i. e. consuetudinem, rationem agendi, et (ex more scilicet oriundam veluti) juris auctoritatem relicturi, aut posteros transmissuri, (active,) sed simpliciter *relicturi* (passive,) *zurück lassen, nicht mit uns (aus der Welt) hinwegnehmen*; non cessaturam nobis sublatis aut exstinctis, sed mansuram, eandem futuram, ut ante nos fuerit, semper et ubique. Baver.

Ἐκ τ. εἰκότος] Mosqu. ἐκ τ. εἰκότως· non præter morem Nostri, quin et aliorum, ut,

οὐ φοβούμεθα ἐλασσώσεσθαι· τῆς δὲ ἐς Λακεδαιμονίους δόξης, ἣν διὰ τὸ αἰσχρὸν δὴ βοηθήσειν ὑμῖν πιστεύετε αὐτοὺς, μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον, οὐ ζηλοῦμεν τὸ ἄφρον. Λακεδαιμόνιοι γὰρ πρὸς σφᾶς μὲν αὐτοὺς καὶ τὰ ἐπιχώρια νόμιμα, πλεῖστα ἀρετῇ χρῶνται· πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους, πολλὰ ἄν τις ἔχων εἰπεῖν, ὡς προσφέρονται, ξυνελὼν μάλιστ' ἂν δηλώσειεν· ὅτι ἐπιφανέστατα ὧν ἴσμεν, τὰ μὲν ἡδέα, καλὰ νομίζουσι, τὰ δὲ ξυμφέροντα, δίκαια. καίτοι οὐ πρὸς τῆς ὑμετέρας νῦν ἀλόγου σωτηρίας ἡ τοιαύτη διάνοια."

ρϛ΄. 106. ΜΗΛ. "Ἡμεῖς δὲ κατ' αὐτὸ τοῦτο ἤδη καὶ μάλιστα πιστεύομεν τῷ ξυμφέροντι αὐτῶν, Μηλίους ἀποίκους ὄντας, μὴ βούλεσθαι προδόντας, τοῖς μὲν εὔνοις τῶν Ἑλλήνων ἀπίστους καταστῆναι, τοῖς δὲ πολεμίοις ὠφελίμους."

ρζ΄. 107. ΑΘ. "Οὐκοῦν οἴεσθε τὸ ξυμφέρον μὲν, μετὰ ἀσφαλείας εἶναι, τὸ δὲ δίκαιον καὶ καλὸν, μετὰ κινδύνου δρᾶσθαι· ὃ Λακεδαιμόνιοι ἥκιστα ὡς ἐπιτοπολὺ τολμῶσιν."

ρη΄. 108. ΜΗΛ. "Ἀλλὰ καὶ τοὺς κινδύνους τε ἡμῶν ἕνεκα μᾶλλον ἡγούμεθ' ἂν ἐγχειρίσασθαι αὐτοὺς, καὶ βεβαιοτέρους, ἢ ἐς ἄλλους, νομιεῖν, ὅσῳ πρὸς μὲν τὰ ἔργα, τῆς Πελοποννήσου ἐγγὺς κείμεθα, τῆς δὲ γνώμης τῷ ξυγγενεῖ πιστότεροι ἑτέρων ἐσμέν."

ἀπὸ μακρόθεν, pro μακροῦ, ἐκ τοῦ παραυτίκα, ἐκ τοῦ παραχρῆμα· etsi in his duobus intelligas ὄντος, quod non possis in εἰκότως. Totum certe ἐκ τοῦ εἰκότος est pro εἰκότως. B.

Τ. δόξης] Pendet ab ἄφρον, i. e. τ. ἀφροσύνην. τὸ ἀπειρόκακον si pendere indidem nolis, quia durius dicatur, ἀπειρόκακον τ. δόξης, commodo sensu, per Hypallagen δόξαν ἀπειρόκακον intelligas, dignam ἀπειροκάκοις, oriundam ex ἀπειροκακίᾳ· si tamen hoc nolis, in ἀπειρόκακον intell. ὑμῶν. Baver.

Διὰ τὸ αἰσχρ.] Supra, (104. extr.) αἰσχύνῃ, quia turpe (futurum) sit, eos pudeat, socios non adjuvisse. *Gottl.* Sed ita jam Schol. Intelligere liceat, εἶναι. Baver.

Οὐ ζηλοῦμεν] Miosis est, vel Extenuatio, minus dicentium et levius, quam pro re: non æmulemur, non invideamus vobis, imitari nolimus: ut Paullus, 1 Cor. 11. 22. ἐν τούτῳ οὐκ ἐπαινῶ, non laudo hoc nomine, i. e. graviter reprehendo. V. Phil. Th. P. p. 262. lit. b. Baver.

Ἀλόγ. σωτ.] Male vero Port. *pro vestra inconsulta salute non facit.* Mitto, quod Latinum non est, *pro aliqua re facere*, sed, *ad rem*; et quid est *inconsulta salus*. Nempe inconsulte versum; certe verteret: inconsulta ratio salutis: sed nimirum σωτηρία hic utique est ipsa *salus*, eaque ἄλογος, incerta, nullo spei aut præsidii fundamento innixa, male spectata, *unzuverlässig, unsicher*. Πρὸς autem hic est, apta, favens. Baver.

Ἐπιτοπολὺ] Ar. C. male ἐπιπολύ. W.

Ἐγχειρίσασθαι] Expl. Gottl. τολμᾶν δρᾶσαι μετὰ κινδύνων. At quid faciat ipso Accus. κινδύνους; quem deinde casum, aut unde petitum, addet verbo δρᾶσαι; Immo simplex formula est κινδύνους ἐγχειρίσασθαι, *suscipere*, pericula subire. Baver.

Βεβαιοτέρους] Obscurior brevitas, facile tamen explicanda supplendo ἡμᾶς ἐς αὐτοὺς, firmiores, fideliores *nos* fore adversus ipsos, quam aliis, in alios. Baver.

Τ. γνώμης τῷ ξυγγ. πιστ.] Genit. τῆς γνώμης potest simpliciter positus intelligi, more Nostri, (v. Phil. Th. P. p. 21. inprimis 22.) scil. περὶ, κατὰ τὴν γνώμην. Tunc τῷ ξυγγενεῖ· sit, διὰ τὸ ξυγγενὲς, κατὰ (διὰ) τὴν ξυγγένειαν· aut pendet a ξυγγενεῖ, τῷ ξυγγενεῖ τῆς γνώμης, ob studium, favorem, animum, quem

ρθ΄. 109. ΑΘ. "Τὸ δ᾽ ἐχυρόν γε τοῖς ξυναγωνιουμένοις οὐ τὸ εὔνουν τῶν ἐπικαλεσαμένων φαίνεται, ἀλλ᾽ ἢν τῶν ἔργων τις δυνάμει πολὺ προὔχῃ· ὃ Λακεδαιμόνιοι καὶ πλεῖόν τι τῶν ἄλλων σκοποῦσι. τῆς γοῦν οἰκείας παρασκευῆς ἀπιστίᾳ, καὶ μετὰ ξυμμάχων πολλῶν τοῖς πέλας ἐπέρχονται. ὥστε οὐκ εἰκὸς, ἐς νῆσόν γε αὐτοὺς, ἡμῶν ναυτοκρατόρων ὄντων, περαιωθῆναι."

ρι΄. 110. ΜΗΛ. "Οἱ δὲ καὶ ἄλλους ἂν ἔχοιεν πέμψαι· πολὺ δὲ τὸ Κρητικὸν πέλαγος, δι᾽ οὗ τῶν κρατούντων ἀπορώτερος ἡ λῆψις, ἢ τῶν λαθεῖν βουλομένων ἡ σωτηρία. καὶ εἰ τοῦδε σφάλλοιντο, τράποιντ᾽ ἂν καὶ ἐς τὴν γῆν ὑμῶν, καὶ ἐπὶ τοὺς λοιποὺς τῶν ξυμμάχων, ὅσους μὴ Βρασίδας ἐπῆλθε. καὶ οὐ περὶ τῆς μὴ προσηκούσης μᾶλλον, ἢ τῆς οἰκειοτέρας ξυμμαχίδος τε καὶ γῆς, ὁ πόνος ὑμῖν ἔσται."

ρια΄. 111. ΑΘ. "Τούτων μὲν καὶ πεπειραμένοις ἄν τι γένοιτο καὶ ὑμῖν, καὶ οὐκ ἀνεπιστήμοσιν, ὅτι οὐδ᾽ ἀπὸ μιᾶς πώποτε πολιορκίας Ἀθηναῖοι δι᾽ ἄλλων φόβον ἀπεχώρησαν. ἐνθυμούμεθα δὲ, ὅτι, φήσαντες περὶ σωτηρίας βουλεύσειν, οὐδὲν ἐν τοσούτῳ λόγῳ εἰρήκατε, ᾧ ἄνθρωποι ἂν πιστεύσαντες νομίσαιεν σωθήσεσθαι· ἀλλ᾽ ὑμῶν τὰ μὲν ἰσχυρότατα, ἐλπιζό-

in eos habeamus propensiorem, ut cognati in cognatos. Illud prætulerim. Baver.

Ναυτοκρατόρων] Ναυκρατόρων rectius, opinor, Mss. Illud alterum vix alibi invenitur. Wass. Vid. supr. Cap. 97. Duck.

Ναυτοκρατ.] Adscr. Gottl. ναυκρατόρ. *Valken. ad Herod. V. p.* 389. Baver.

Καὶ οὐ περὶ] Καὶ hic est pro οὕτω, καὶ τότε. B.

Ξυμμαχίδος τε καὶ γῆς] Non intelligo, quæ hic sit vis copulæ καί. Reg. mutato ordine καί τε. unde suspicor hic aliquid vitii latere, et fortassis καὶ intrusum esse. Duck.

Ξυμμαχ. τε καὶ γῆς] Sane non apparet, quorsum pertineat distributio illa ξυμμαχίδος et γῆς per τε et καί. Abresch. et Gottl. (hic paullo aliter tamen,) ita ordinant, ac si ξυμμαχίδος referatur ad γῆς· sed hoc vim facit verbis, quorum positus hunc ordinem non admittat. Ego quidem verterim: certamen erit vobis, et de sociorum (terra, imperio) *et* vero de *agro,* nempe vestro ipsorum. Neque aliter cepisse videatur Int. Lat. et Schol. Οἰκειοτέρας ad utrumque refertur, eoque, veluti commune, præponitur: certamen erit de (terra) propiori, quæ magis ad vos pertineat: (nempe) de sociorum imperio, et terra vestra. Comma post μᾶλλον vel sic ponendum erat, nec quidquam juverit Gottl. interpretationem, vetante verborum positu. Baver.

Πεπειραμ.] Non, (jam) *expertis,* sed, *cogituris,* ut (mox) sentiatis. Nondum enim senserant. Τούτων pendet a τί· γέν. καὶ ὑμῖν τι τούτων πεπειραμένοις, i.e. ὥστε πειρᾶσθαι. Junxeris ergo, πεπειρ. γένοιτο, i.e. πεπειρῶσθε ἄν. Ut Liv. quibus bellum, *volentibus erat,* i. e. qui *vellent* bellum. Ita Latini, *læto, lætanti* accidit, i. e. (ita, eo eventu, effectu,) ut lætarer. Ovid. Met. 1. 726. PROFUGAM *per totum terruit orbem,* i. e. ita, ut fieret profuga. Τούτων τι autem non ad totum retuleris, C. 110. extr. ξυμμαχίδος τι καὶ γῆς, sed tantum ad alterum, γῆς, ut de (vestra) terra periclitemini. Hinc et τὶ addiderit, *aliquid* horum; *quoad* nimirum accidere *vobis* possit. *Socios* enim, i. e. imperio parentes, Melii non habebant. Baver.

Ἀλλ᾽ ὑμῶν—περιπεσεῖν] Dionys. Halic. qui hæc omnia finxisse auctorem putat. At vide Nostrum I. 22. Denique sunt, indigna licet, Atheniensium ducibus accommodatissima. Wass.

μενα μέλλεται· τὰ δ' ὑπάρχοντα, βραχέα πρὸς τὰ ἤδη ἀντιτεταγμένα περιγίγνεσθαι. πολλήν τε ἀλογίαν τῆς διανοίας παρέχετε, εἰ μὴ, μεταστησάμενοι ἔτι ἡμᾶς, ἄλλο τι τῶνδε σωφρονέστερον γνώσεσθε. οὐ γὰρ δὴ ἐπί γε τὴν ἐν τοῖς αἰσχροῖς καὶ προὔπτοις κινδύνοις πλεῖστα διαφθείρουσαν ἀνθρώπους αἰσχύνην τρέψεσθε. πολλοῖς γὰρ, προορωμένοις ὅτι, ἐς οἷα φέρονται, τὸ αἰσχρὸν καλούμενον, ὀνόματος ἐπαγωγοῦ δυνάμει, ἐπεσπάσατο, ἡσσηθεῖσι τοῦ ῥήματος, ἔργῳ ξυμφοραῖς ἀνηκέστοις ἑκόντας περιπεσεῖν, καὶ αἰσχύνην αἰσχίω μετὰ ἀνοίας, ἢ τύχης, προσλαβεῖν. ὃ ὑμεῖς, ἢν εὖ βουλεύησθε, φυλάξεσθε· καὶ οὐκ ἀπρεπὲς νομιεῖτε, πόλεώς τε τῆς μεγίστης ἡσσᾶσθαι, μέτρια προκαλουμένης, ξυμμάχους γενέσθαι,

Τὰ ἀντιτ. περιγ.] Primo Neutrum est pro Masc. τοὺς ἀντιτεταγμένους, nempe Athenienses: aut Neutrius sensu, *vires*, opes, res, πράγματα Atheniensium; πρὸς deinde retuleris aut ad βραχέα, i. e. parva, exigua, ut *breve pondus*, apud Hor. Serm. 2. 2. 37. *brevis mus*, Ovid. Fast. 1. 574. nempe *comparandi* conditione: si ad ea retuleritis, vel, qua illos, quibuscum sitis dimicaturi; tunc ad περιγίγν. intell. ἢ ὥστε· tenuiora sunt, quam per quæ viceritis; aut ad περιγίγνεσθαι, quod tunc simpliciter, sine casu, notet, superiores abire, victoriam ferre, *adversus*, *qua*: tunc intell. πρὸς τὸ, vel εἰς τὸ περιγίγν. Bauer.

Μεταστησάμ.] Cur *media* forma utitur; pro μεταστήσαντες, quod in Atheniensibus facturi essent Melii? Nempe, ut hi illos *a se*, ab *ipsorum* consultatione, summoverent; aut, ipso Medii sensu, *degressi* a nobis, relictis nobis. Bauer.

Αἰσχρ. κινδ.] At quæ sunt *turpia pericula?* Aut *hic* quænam sunt? Nam per se, aut alibi esse possint, quæ temere, v. c. aut ob *malam* causam, sceleris patrandi, injuriæ faciundæ aut adjuvandæ in aliis, subeantur. At hic nil tale. Ego hic interpreter, quia sermo est de αἰσχύνῃ, pudore, et infra dicitur, ἀπρεπὲς νομίζειν, τὸ αἰσχρὸν καλούμενον, talia pericula, quæ subire *pudor* adigat, quæ ob *ignominiam* fugiendam suscipientur, qualem metuant Melii, servitutem, et imperio aliorum parere et a sociis vetustis desciscere; aut etiam, ubi *turpis exitus* maneat victos, *pudorem* deinde injecturus victis, quod infirmi cum valentioribus concertaverint *inconsulto*. Quam mox vocat αἰσχύνην αἰσχίω μετὰ ἀνοίας· sat luculentus ipse sui interpres. Sed hæc securi fere transmittent Intt. Bauer.

Πολλοῖς γὰρ προορωμένοις] Portus per enallagen dictum putat, pro πολλοὺς προορωμένους, et ἡσσηθέντας. Sed fortassis recte dici potest, τὸ αἰσχρὸν ἐπεσπάσατο πολλοῖς τὸ αὐτοὺς ἑκόντας περιπεσεῖν συμφοραῖς, *multis hoc conciliavit, causa fuit*, ut volentes in calamitates inciderent. Nam quum dicitur ἐπισπάσασθαι φθόνον, κίνδυνον, et alia, haud dubie dativus aliquis, ut ἑαυτῷ, vel alius, supplendus est. Thucydides infinito περιπεσεῖν utitur pro nomine, ut omnes Græci. Si eo omisso dixisset, τὸ αἰσχρὸν πολλοῖς ἐπεσπάσατο συμφορὰς, nemo, opinor, de enallage cogitasset. D.

Ἐπεσπάσ.] Non potest hic notare, *ad se attraxit*, ut vertit Port. vel Latinius, *illexit*, invitavit; quia jungitur Dativo, πολλοῖς. Immo sign. *caussa fuit*, effecit, *zugezogen*, *auf den Hals gebracht*. Nam Medium nil sane morer, quod pro Activo positum toties invenias. Bauer.

Ἡσσηθ. τοῦ ῥήμ.] Quia verbo, vocabulo, nomini cedebant, parebant, juris et honesti, suæ quoque dignitatis, vocabulo et specie abripiebantur. Hinc et mox:

Ἔργῳ—περιπ.] non est Pleonasm. ad περιπεσεῖν, in quo jam sane sit ἔργον, *res ipsa*; sed opp. ῥήματι· *verborum* speciem inanem secuti, in *vera rerum* (suarum) pericula inciderunt. Bauer.

Αἰσχ.——προσλαβ.] Μετὰ hic est pro διὰ, et repetendum idem ad (μετὰ) τύχης, majorem turpitudinem nanciscuntur ex inconsulta temeritate, (validioribus reluctandi,) quam ex improspero exitu; ut qui prudentiora quoque consilia nonnunquam sequatur; turpe sane sit, vinci, putatur certe; at turpius, ex temeritate vinci, quod non committere liceret. Bauer.

Μέτρ. προκαλ.] Intell. ἐς, πρὸς μ. Quæ μέτρια proponuntur mox: Bauer.

Ξυμμ. γεν.] Sc. ὥστε, vel ἐς τὸ ξ. γ. Hæc

ἔχοντας τὴν ὑμετέραν αὐτῶν ὑποτελῆ, καὶ, δοθείσης αἱρέσεως πολέμου πέρι καὶ ἀσφαλείας, μὴ τὰ χείρω φιλονεικῆσαι. ὡς, οἵτινες τοῖς μὲν ἴσοις μὴ εἴκουσι, τοῖς δὲ κρείσσοσι καλῶς προσφέρονται, πρὸς δὲ τοὺς ἥσσους μέτριοί εἰσι, πλεῖστ' ἂν ὀρθοῖντο. σκοπεῖτε οὖν καὶ μεταστάντων ἡμῶν, καὶ ἐνθυμεῖσθε πολλάκις, ὅτι περὶ πατρίδος βουλεύεσθε, ἥν, μιᾶς πέρι, καὶ ἐς μίαν βουλὴν, τυχοῦσάν τε καὶ μὴ κατορθώσασαν, ἔσται."

nimirum sunt illa μέτρια, æquæ leges. Ita *explicandi* vim habeat Infin. quem et suspendere liceat a προκαλουμ. tali ordine: προκ. γενέσθαι ξυμμ. (ἐς) μέτρια· invitanti vos, ut sitis socii modicis legibus. Alioqui suspicere, καὶ excidisse ante ξυμμάχους· προκαλ. (ἐς) μέτρια, καὶ γεν. ξυμμ. Quod rursus tum pendeat aut a proximo, προκαλουμένης, aut, quod pæne malim, a remotiori, οὐκ ἀπρεπὲς νομιεῖτε, unde et ἡσσᾶσθαι pendeat. Baver.

Ἔχοντας τὴν ὑμετέραν αὐτῶν ὑποτελῆ] Merces vectigali obnoxias ὑποτελεῖς dici, docet Pollux IX. 31. An agri stipendiarii etiam ὑποτελεῖς dicantur, quærant, qui vulgatam hujus loci scripturam defendere volent. Thucydides quidem ubique homines stipendiarios, non agros, ὑποτελεῖς vocat. Vid. I. 19. 56. II. 9. et VII. 57. Et eosdem ὑποτελεῖν dicit III. 46. Add. Lucianum Catapl. p. 444. Duck.

Ὑποτελ.] *Terras* quoque, vel agros, ὑποτελεῖς dici, recentiorum quidem, ut fere solet, sed tamen exemplis, probat Abr. ad h. l. Sed nil opus dubitatione aut exemplorum auctoritate, cum et Latini agros æque, et res omnino ac populos, vocent *vectigales*, *stipendiarios*, nec *res* minus, *merces* adeo, dicant *vectigal* pendere, quam homines: quod et nos facimus vocabulis, *zinsbar*, *steverbar*, *accisbar*, *steverfrey*, *Stever geben*, *Accise geben*. Baver.

Ὡς οἵτινες—ὀρθοῖντο] Stobæus pag. 270. κρείττοσι legit, et εἰς δὲ τοὺς ἥσσους. Wass.

Μιᾶς πέρι] Scholiastes hoc de patria exponit. Eum sequuti sunt Valla et Acacius, qui vertit, *quam unicam* unico consilio conservare et evertere potestis. Portus e sequenti membro huc revocat βουλῆς, et interpretatur, quasi *in una ancora constitutam*, et ab hoc unico consilio vestro pendentem. Hoc tolerabilius est, quam prius illud. In his, quæ paullo post dicuntur, nonnihil dubito, an participia τυχοῦσαν et κατορθώσασάν pro infinitivis, quod Thucydidi usitatissimum est, possint accipi, hac sententia: ἔσται τὴν πατρίδα τυχεῖν, καὶ μὴ κατορθώσειν, *erit, eveniet*, patriam felicem, vel infelicem esse. Cui hoc non placet, est enim satis durum, ei vel Porti conjectura, ἣ—τυχοῦσά τε καὶ μὴ κατορθώσασα ἔσται, amplectanda; vel, pro ἔσται, ἴστε legendum est: quam lectionem Vallam, sive e conjectura, sive quod ita in Codice suo invenerat, sequutum esse, ex illius interpretatione Latina, *quam —scitis*, adparet. Et hoc, quum omnem difficultatem, quæ in his verbis est, tollat, ac præterea ἴστε facile in ἔσται degenerare potuerit, sine ulla hæsitatione probarem, si alicujus libri scripti auctoritas accederet. Duck.

Ἥν, μιᾶς πέρι — — ἔσται.] Difficillimus haud dubie omnium locorum Thucydidis, ac vix interpretis, sed Critica manu sanandus. Maximam difficultatem, ac pæne invictam, objiciunt participp. τυχοῦσαν et μὴ κατορθώσασαν, cum verbo ἔσται. Pro quo verbo, ἔσται, ἴστε legenti, nec Codd. faveant, nec participiorum ratio expediatur, quæ *futuro* tempore posita, aliquantum certe difficultatis amoverint. Et, quia τυχοῦσαν tamen idem esse vel intelligi queat Futurum 2. non sane spreverim etiam κατορθώσουσαν legi, aut ita intelligi Aor. 1. suppleto ἄν· durius tamen. Sed illud abierit; at verbo ἔσται quid fiet, seu simpliciter posito, seu accusativis, ἥν, τυχοῦσαν et κατορθώσ. juncto? his denique ipsis quid fiet? Abr. ita ordinat atque expl. περὶ ἥν, (πατρίδα,) τυχοῦσάν τε καὶ κατορθώσασαν, ἔσται μιᾶς (scil. βουλῆς ἔργον,) καὶ ἐς μίαν βουλήν. Quæ contortissima esse, et vim verbis fieri, quis non sentiat? Quid vero est, aut qualis structura: erit *circa* patriam, felicem aut infelicem, unius consilii *opus?* Qui deinde differant, μιᾶς βουλῆς ἔργον et ἐς μίαν βουλήν; (Etsi Paullus quoque Rom. 3. 22. εἰς πάντας καὶ ἐπὶ πάντας.) At hoc quid sit: *erit circa patriam in unum consilium?* Ac tamen debebat Genit. habere περὶ et κατορθώσουσαν scriptum utique esse. Ego vero fateri malim, non liquere mihi, quam ita interpretari. Nihilne ergo ipse attulero? Sane facilius alios reprehenderis, quam ipse commodiora inveneris. Equidem μίαν πέρι, ad *patriam* utique retulerim: cum de *una* patria (vestra) agatur, quam præter nil habeatis, qua eversa ac perdita, omnia perdideritis; ἥν,

ριβ'. 112. Καὶ οἱ μὲν Ἀθηναῖοι μετεχώρησαν ἐκ τῶν λόγων· οἱ δὲ Μήλιοι, κατὰ σφᾶς αὐτοὺς γενόμενοι, ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς παραπλήσια, καὶ ἀντέλεγον, ἀπεκρίναντο τάδε. "Οὔτε ἄλλα δοκεῖ ἡμῖν, ἢ ἅπερ καὶ τοπρῶτον, ὦ Ἀθηναῖοι· οὔτ' ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πόλεως ἑπτακόσια ἔτη ἤδη οἰκουμένης τὴν ἐλευθερίαν ἀφαιρησόμεθα, ἀλλὰ τῇ τε μέχρι τοῦδε σωζούσῃ τύχῃ ἐκ τοῦ θείου αὐτὴν, καὶ τῇ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ Λακεδαιμονίων τιμωρίᾳ πιστεύοντες, πειρασόμεθα σώζεσθαι. προκαλούμεθα δὲ ὑμᾶς, φίλοι μὲν εἶναι, πολέμιοι δὲ μηδετέροις, καὶ ἐκ τῆς γῆς ἡμῶν ἀναχωρῆσαι, σπονδὰς ποιησαμένους, αἵτινες δοκοῦσιν ἐπιτήδειοι εἶναι ἀμφοτέροις."

ριγ'. 113. Οἱ μὲν δὴ Μήλιοι τοσαῦτα ἀπεκρίναντο· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, διαλυόμενοι ἤδη ἐκ τῶν λόγων, ἔφασαν. "Ἀλλ' οὖν μόνοι γε ἀπὸ τούτων τῶν βουλευμάτων, ὡς ἡμῖν δοκεῖτε, τὰ μὲν μέλλοντα τῶν ὁρωμένων σαφέστερα κρίνετε, τὰ δὲ ἀφανῆ,

quam, patriam, ἔσται, licebit, detur vobis, seu τυχοῦσαν, victricem, spei compotem, seu μὴ κατορθ. victam, spe et voto dejectam: ——quid ergo ἔσται, licebit? Nempe, illam unam patriam una deliberatione, unius consilii momento, — quid ergo?—*Dic aliquid!—Incipe! Nil est! culpatur frustra calamus*, sæpius, hæc duo scribo, atramento immersus. Nempe ego *verbum* requiro, Infinitivum ab ἔσται pendentem, cujus tamen sensus et τῷ τυχοῦσαν et τῷ μὴ κατορθ. respondeat. Quod nisi obstaret μὴ ante κατορθώσασαν· habebam verbum:—σῶσαι, *servare: servare* dabitur patriam! Aptum vero caussæ, et similitudine syllabarum, σασαν, forte interceptum atque absorptum. Sed enim non convenit voc. μὴ ante κατορθώσασαν. Quid, si ἀποφῆναςθαι, vel ἀποδεῖξασθαι, *efficere*, præbere, vel καθίστασθαι, excideret? Ceterum Homeri locus Abreschio comparatus, εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν· minime huc congruit; hic enim ἐς μίαν βουλὴν est, *uno* consilio, nunc capiendo, post quod amplius deliberaturis integrum non sit futurum; Homero autem ibi sign. *concors* consilium, sociatam consultationem, cui ἔριδες ibi opponantur. Vallæ conjectura, ἔξετε pro ἔσται, vehementer arridet; præ qua lubens spreverim a me ipso allata. B.

Καὶ ἀντέλ.] Vertendum est: re (ultro citroque) in consilio *jactata*, disceptata, agitata; quod alibi Thuc. ἀντιλογίας γενομένης. Reliqua aliena hic sunt. Portus plane omisit. Baver.

Οἰκουμένης] *Emphasin* habet verbum: *tuto ac libere* habitatæ, et tranquille agentis. Baver.

Αὐτὴν] Aut a σωζούσῃ pendet, quod hic aut est pro Præt. σεσωκυΐᾳ, vel σωσάσῃ, aut *tueri*, integram conservare, sign. tunc trajecta sint verba, more Nostri; aut a πιστεύοντες, quod hic active valeat, *permittentes*. Baver.

Καὶ Λακεδαιμ.] Καὶ hic est *utique*, maxime, nominatim, præcipue. Baver.

Προκαλ. δὲ ὑμ. rel.] Hyperbaton est; nam ὑμᾶς refertur ad ἀναχωρῆσαι aut ibi repetendum est. Verba, φίλοι εἶναι, rel. interjecta sunt, ac si sit, φίλων ὄντων ἡμῶν, vel ὥστε ἡμᾶς εἶναι φίλους· neque enim junxeris, et dixeris: provocamus *vos*, ut (*nos*) simus vobis amici; petentis hoc sit, non rogati; nisi per Metonym. rogamus vos, ut (vos) nobis permittatis, esse amicis. V. Phil. Th. P. in Motonym. p. 288—261. Baver.

Ἐκ τ. λόγ.] Opus ipsnm, *actum* hic sign. λόγοι, vel *concilium*, in quo jactassent sermones. Aut ἐκ notat *post*: ut, *bella ex bellis, ex* bello pax, Liv. 1. 13. post med. Baver.

Ἀλλ' οὖν] Verte, *nimirum*, itaque ergo; *so sehen wir wohl, dass ihr*, rel. Baver.

Τὰ δὲ ἀφ.] Opp. γιγνόμενα· sunt ergo illa, οὔπω ὄντα, nondum præsentia, nondum conspicienda. Plane ut Ebr. 11. 3. βλεπόμενα, μὴ φαινόμενα, sunt, quæ (*jam*) adsint, quæ *nondum* exstent. Hinc et ἀποφαίνειν ἔργον, δεῖξαι, est *efficere*; et ἀφανίζειν *delere*; δῆλον quoque est *certum*, ut Ebr. 7. 14. Xen. M. S. 3. 6. 2. Baver.

τῷ βούλεσθαι, ὡς γιγνόμενα ἤδη θεᾶσθε· καὶ Λακεδαιμονίοις, καὶ τύχῃ καὶ ἐλπίσι πλεῖστον δὴ παραβεβλημένοι καὶ πιστεύσαντες, πλεῖστον καὶ σφαλήσεσθε.”

ριδ΄. 114. Καὶ οἱ μὲν Ἀθηναίων πρέσβεις ἀνεχώρησαν ἐς τὸ στράτευμα. οἱ δὲ στρατηγοὶ αὐτῶν, ὡς οὐδὲν ὑπήκουον οἱ Μήλιοι, πρὸς πόλεμον εὐθὺς ἐτράποντο, καὶ διελόμενοι κατὰ πόλεις περιετείχισαν κύκλῳ τοὺς Μηλίους. καὶ ὕστερον φυλακὴν σφῶν τε αὐτῶν καὶ τῶν ξυμμάχων καταλιπόντες οἱ Ἀθηναῖοι καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, ἀνεχώρησαν τῷ πλείονι τοῦ στρατοῦ. οἱ δὲ λειπόμενοι, παραμένοντες ἐπολιόρκουν τὸ χωρίον.

ριέ. 115. Καὶ Ἀργεῖοι κατὰ τὸν χρόνον τὸν αὐτὸν, ἐσβαλόντες ἐς τὴν Φλιασίαν, καὶ λοχισθέντες ὑπό τε τῶν Φλιασίων καὶ τῶν σφετέρων φυγάδων, διεφθάρησαν ὡς ὀγδοήκοντα. καὶ οἱ ἐκ τῆς Πύλου Ἀθηναῖοι Λακεδαιμονίων πολλὴν λείαν ἔλαβον. καὶ Λακεδαιμόνιοι δι᾽ αὐτὸ, τὰς μὲν σπονδὰς οὐδ᾽ ὡς ἀφέντες, ἐπολέμουν αὐτοῖς· ἐκήρυξαν δὲ, εἴτις βούλεται παρὰ σφῶν Ἀθηναίους λῄζεσθαι. καὶ Κορίνθιοι ἐπολέμησαν ἰδίων τινῶν διαφορῶν ἕνεκα τοῖς Ἀθηναίοις· οἱ δ᾽ ἄλλοι Πελοποννήσιοι ἡσύχαζον. εἷλον δὲ καὶ οἱ Μήλιοι τῶν Ἀθηναίων τοῦ περιτειχίσματος τὸ κατὰ τὴν ἀγορὰν, προσβαλόντες νυκτὸς, καὶ ἄνδρας τε ἀπέκτειναν, καὶ ἐσενεγκάμενοι σῖτόν τε καὶ ὅσα πλεῖστα ἐδύναντο χρήμασιν, ἀναχωρήσαντες ἡσύχαζον. καὶ

Παραβεβλ.] *Delegantes,* in eos conjicientes; non sine summo *periculo;* quæ notio semper insit huic vocab. unde *parabolani,* παραβόλως, ἐν παραβολῇ, Ebr. 11. 19. e præsentissimi periculi articulo. BAVER.

Ἐτράποντο] Sic pro ἐτρέποντο reposui ex Gr. Ita Noster Alibi. WASS.

Οἱ ἐκ τῆς Πύλου Ἀθ.—ἔλαβ.] Aut Ellipsis est, ita explenda: οἱ ἐν τῇ Πύλῳ (ὄντες) Ἀθ. ἐξ αὐτῆς (ὁρμώμενοι) λ. ἔλ. Aut trajectio, sic refingenda: οἱ Ἀθην. ἔλαβον λείαν ἐκ τ. Πύλου (ἐξελθόντες.) V. Ind. BAVER.

Παρὰ σφῶν] Potest esse pro παρὰ σφίσιν, *apud* ipsos, *cum* ipsis. Si tamen sign. *ex* ipsis, ipsorum: in ἐκήρυξαν supple, ἐξεῖναι. Hoc quidem jure gentium facerent, præeuntibus Atheniensibus. Hæc jam vestigia et initia sunt hodierni moris maritimi, *Caperey, Cutterey.* BAVER.

Τὸ κατὰ τὴν ἀγορὰν] Hoc vix potest intelligi de foro urbis Meliorum. Puto designari forum rerum venalium in munitionibus Atheniensium, et locum, ubi adservabatur frumentum, et alia ad usus militum, qui urbem obsidebant. Id indicant ea, quæ mox de frumento et aliis rebus a Meliis raptis dicit Thucydides. DUCK.

Καὶ ὅσα πλεῖστα ἐδύναντο χρήμασιν] Portus religiose sequitur scripturam vulgatam. Sed quis credat, Meliis, qui de improviso noctu eruptione facta tantum partem aliquam munitionum hostilium, quibus undique claudebantur, expugnaverant, tempus et aliam facultatem commeatum alicunde pecunia comparandi superfuisse? Melius est ad sententiam, quod habet Cod. Ar. χρήματα. Etiam Valla et Acacius viderunt, non posse tolerari χρήμασι. Nam ille vertit, *quæ ex usu forent* quam potuere plurima: hic, quantum poterant *ad usus necessaria.* Qua significatione Thucydidem etiam I. 2. hac voce usum arbitror de priscis

οἱ Ἀθηναῖοι ἄμεινον τὴν φυλακὴν τὸ ἔπειτα παρεσκευάζοντο. καὶ τὸ θέρος ἐτελεύτα.

ρισ΄. 116. Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου χειμῶνος Λακεδαιμόνιοι, μελλήσαντες ἐς τὴν Ἀργείαν στρατεύειν, ὡς αὐτοῖς τὰ διαβατήρια ἱερὰ ἐν τοῖς ὁρίοις οὐκ ἐγίγνετο, ἀνεχώρησαν. καὶ Ἀργεῖοι, διὰ τὴν ἐκείνων μέλλησιν, τῶν ἐν τῇ πόλει τινὰς ὑποτοπήσαντες, τοὺς μὲν ξυνέλαβον, οἱ δ' αὐτοὺς καὶ διέφυγον. καὶ οἱ Μήλιοι περὶ τοὺς αὐτοὺς χρόνους αὖθις καθ' ἕτερόν τι τοῦ περιτειχίσματος εἷλον τῶν Ἀθηναίων, παρόντων οὐ πολλῶν τῶν φυλάκων. καὶ ἐλθούσης στρατιᾶς ὕστερον ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ἄλλης, ὡς ταῦτα ἐγίγνετο, ἧς ἦρχε Φιλοκράτης ὁ Δημέου, καὶ κατὰ κράτος ἤδη πολιορκούμενοι, γενομένης καὶ προδοσίας τινὸς,

Græciæ incolis, *νεμόμενοί τε τὰ αὐτῶν ἕκαστοι ὅσον ἀποζῆν, καὶ περιουσίαν χρημάτων οὐκ ἔχοντες.* Nam, cur id ibi cum Interpretibus et Libanio in Progymn. pag. 114. ad pecuniam coarctetur, nulla causa est. Quin et VI. 93. *χρήματα* et *τροφὴν* pro eodem dicit: *ἣν (τριήρη) ἀπέστειλαν οἱ στρατηγοὶ ἐπί τε χρήματα καὶ ἱππέας. καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀκούσαντες ἐψηφίσαντο τήν σε τροφὴν πέμπειν τῇ στρατιᾷ, καὶ τοὺς ἱππέας.* Si quis tamen *χρήματα* hic interpretari velit pecuniam ad stipendia militum, et alios usus belli, cum eo non magnopere contendam. Venerat mihi primum in mentem *ὀχήμασι* pro *χρήμασι*, quod postrema litera vocis præcedentis videri poterat absorpsisse primam *τοῦ ὀχήμασι*. Sed hoc deinde maxime ob hanc causam repudiavi, quod putabam, usum Linguæ Græcæ vix ferre, ut plaustra et vehicula oneribus portandis dicantur *ὀχήματα*, quæ *ἅμαξαι* potius vocantur. Duck.

Ἐδύν. χρήμασιν] Nugatur egregie Gottl. ex Abresch. explicando: *quæcunque aliquid pretii haberent.* Quis ita loquitur? *δύναται*, cum Accus. *ponderis, numorum*, est sane, *valet.* Sed *χρήμασι*, Dativo, quid faciat, seu, pecuniam notare, velit, seu res usui, utensilia? Quid, quod *ἐδύνατο*, singulari, tum scriberet Thuc. Nempe aut *χρήματα* legendum, cum Codd., aut *ἐν*, vel *ἐπὶ*, supplendum: quæ poterant, possent, (auferre,) rerum utilium, *qua* res utensiles, quod constaret rebus utensilibus, *an (nützlichen) Geräthe, an, von Sachen.* v. Phil. Th. P. p. 53. Quasi pro Genitivo ponatur. Ita cum *ἐπὶ* ponit Dat. Paullus, Ebr. 9. 10. *μόνον ἐπὶ βρώμασι*, rel. *qua* cibos, quæ *constarent* cibis et potu, in his versarentur: denique pro Genit. vel Accus. ex usu Ebr. ב et ל. V. Glass. Phil. S. p. 31. 81. 586. Edit. Dath. Egregie tamen et acute Abr. emendat, *χρήσιμα*· luculento idem exemplo usus, Schol. ad 6. 16. ubi contra sit *ἀναλώσιμα* pro *ἀναλώμασι.* Baver.

Μελλήσαντ.] Vix est, quin *duo* simul hic notet, 1) *moliti*, 2) *cunctati:* ita quidem, si retuleris ad verba: *quia* non litaverant de transitu, i. e. irruptione, transitu in *fines*, in *terram* hostilem. (non per *flumen*, ut alibi.) Sane enim aor. 1. significare non solet, *facturum* esse, *ἐγίνετο* intell. cum Emphasi, *læta*, fausta. Baver.

Καθ' ἕτερ. τ. rel.] Bis intell. *τί· καθ' ἕτ. τι. (μέρος) τοῦ περιτ. εἷλόν τι, αὐτοῦ.* B.

Ὕστερ.—ἧς ἦρχε] Hyperbaton est ita revocandum: *ὕστερον, ὡς ταῦτα ἐγέν. ἐλθούσ. στρ. ἄλλ. ἧς ἦρχε*, rel. Baver.

Πολιορκούμενοι] *Πολιορκοῦντες λιμῷ*, inquit Hesych. laudato Thucyd. unde proverbium *λιμῷ Μηλίῳ* natum. idem fere Schol. Aristoph. *λιμῷ ἐπείσθησαν· ὡς Θουκυδ. ἐν τῇ πέμπτῃ·* ad hæc Ὀρν. 186. *θεοὺς ἀπολεῖτε λιμῷ Μηλίῳ.* hoc factum a Nicia asserit Schol. Sed de Nicia nulla post pacem V. 32. mentio, neque extra urbem cum imperio fuisse videtur. Diodorus quidem diserte *Νικίου στρατηγοῦντος Ἀθηναῖοι εἷλον Κύθηρα καὶ Νίσαιαν. τήν τε Μῆλον πολιορκήσαντες ἡβηδὸν ἀπέσφαξαν*, nempe Athenienses: non Melum quidem ductu Niciæ, sed alio tempore atque Cytheram etc. Nescio ergo, an reponendum apud Schol. Aristoph. *Τισίας?* vide Thucyd. V. 84. et Plutarch. in Alcibiade, p. 199. Caute Strabo X. 484. *Ἀθηναῖοι δέ ποτε, πέμψαντες στρατείαν, ἡβηδὸν κατέσφαξαν τοὺς πλείους.* Vid. Aristoph. Schol. ad Aves 362. ubi, Niciæ *consiliis* deberi hanc deditionem, ait. Wass. Si Diodorus ea, quæ de Niciæ rebus gestis narrat, e Thucydide descripsit, negligenter illum inspexerit, opor-

ἀφ' ἑαυτῶν ξυνεχώρησαν τοῖς Ἀθηναίοις, ὥστ' ἐκείνους περὶ αὐτῶν βουλεῦσαι. οἱ δὲ ἀπέκτειναν Μηλίων, ὅσους ἡβῶντας ἔλαβον, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἠνδραπόδισαν. τὸ δὲ χωρίον αὐτοὶ ᾤκησαν, ἀποίκους ὕστερον πεντακοσίους πέμψαντες.

tet. Thucydides tres memorat expeditiones Niciæ. Primam III. 91. in Melum irritam, ac deinde in Tanagræos, A. VI. Bell. Pelop. Olymp. LXXXVIII. 3. Secundam IV. 42. adversus Corinthios, qua post pugnam cum Corinthiis Methonen munivit, A. VII. Bell. Pelop. Olymp. LXXXVIII. 4. Tertiam in Laconicam, qua Cythera, et Thyream cepit, A. VIII. Bell. Pelop. Olymp. LXXXVIII. 4. Has omnes Diodorus Lib. XII. pag. 319. in unum Ann. 1. Olymp. LXXXIX. concludit, ac deinde eodem Lib. p. 327. Cythera. Nisæam, et Melum a Nicia expugnatas scribit, Olymp. XC. 3. quæ neque cum Thucydide, neque inter se conveniunt. Nec video, quomodo Suidæ in λιμὸς Μηλιαῖος, et Scholiastæ Aristophanis Melios fame coactos se Niciæ dedidisse scribentibus, contra disertam narrationem Thucydidis fides haberi possit. Nam in Aristophane ipso nihil est, e quo, Melum a Nicia captam, constet. Proverbium λιμὸς Μήλιος habent etiam Zenobius IV. 94. et Diogenianus VI. 14. in quo videtur excidisse vox λιμῷ et scribendum esse, τοὺς γὰρ Μηλίους Ἀθηναῖοι ἰσχυρῶς λιμῷ ἐκάκωσαν: nam sic Suidas, ἐκάκωσαν Μηλίους πολιορκοῦντες λιμῷ. DUCK.

Ἀφ' ἑαυτ.] Quia vix est, ut hic notet, *sponte sua*, retuleris, cum Porto Interpr. ad γενομένης. Etsi tunc scriberet potius, ἐξ ἑαυτῶν. Sed tunc comma deleveris post γενομένης, reponendum post ἑαυτῶν. BAVER.

Ὤικησαν] Quidni aptum, cum *habitasse ipsi* Melum, missis eo civibus, recte dicantur, nec *condenda* fuerit civitas, quæ jam esset? BAVER.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ

ΟΛΟΡΟΥ

ΞΥΓΓΡΑΦΗΣ ΤΟ ΕΚΤΟΝ.

EPITOME LIBRI VI.

Siciliæ magnitudo, urbesque et gentes eam incolentes referuntur. Cap. VI. Adversus quam Athenienses, specie ut Egestanis contra Syracusanos auxilio essent, reipsa ut in suam ditionem redigerent insulam, expeditionem pararunt: classemque maximam et instructissimam, Nicia et Alcibiade et Lamacho ducibus, eo miserunt. XXIX. Hæc in Corcyram primo, inde Italiam veniens, paulo post in Siciliam transmissa. XLIV. Præter Egestam, Naxus quoque et Catana urbes Athenienses receperunt. LI. Hinc Alcibiades ob Hermarum præcisionem et alia crimina, jam ante profectionem agitata, revocatus, veritus judicium populi, voluntarium in exsilium ivit: *et obiter, de facinore Aristogitonis et Harmodii.* LIV. LX. Cum Athenienses Catanæ se castris quieti tenerent, Syracusani feroces exercitum suum illuc miserunt. Qua occasione Athenienses nocte ad Syracusas classe circumvecti, et loco idoneo castra metati, Syracusanos redeuntes acie vicerunt. LXVII. Inde Catanam reversi. LXXI. Alcibiades exul a Lacedæmoniis accitus, ut Syracusanis ducem et auxilia mitterent, ac Deceleam in Attica communirent, suasit. XCI. Æstate sequente Athenienses ad Syracusas reversi, Epipolis captis, acieque ibidem Syracusanis devictis, urbem circummunire ordiuntur. XCIX. Cum Syracusanis opera impedire conantibus aliquot præliis secundo eventu pugnant: donec magna ex parte muntitionibus urbem clauserunt. CII. Gylippus a Lacedæmoniis dux Syracusanis missus, in Italiam venit. CIV. Athenienses, Laconicæ parte populata, propalam fœdus Lacedæmonium ruperunt. CV.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΟΛΟΡΟΥ

ΞΥΓΓΡΑΦΗΣ ΤΟ ΕΚΤΟΝ.

ΤΟΥ δ' αὐτοῦ χειμῶνος Ἀθηναῖοι ἐβούλοντο αὖθις μείζονι παρασκευῇ τῆς μετὰ Λάχητος καὶ Εὐρυμέδοντος, ἐπὶ Σικελίαν πλεύσαντες, καταστρέψασθαι, εἰ δύναιντο· ἄπειροι οἱ πολλοὶ ὄντες τοῦ μεγέθους τῆς νήσου, καὶ τῶν ἐνοικούντων τοῦ πλήθους καὶ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων· καὶ ὅτι οὐ πολλῷ τινι ὑποδεέστερον πόλεμον ἀνῃροῦντο, ἢ τὸν πρὸς Πελοποννησίους. Σικελίας γὰρ περίπλους μέν ἐστιν ὁλκάδι οὐ πολλῷ τινι ἔλασσον ἢ ὀκτὼ ἡμερῶν. καὶ, τοσαύτη οὖσα, ἐν εἴκοσι σταδίων μάλιστα μέτρῳ τῆς θαλάσσης διείργεται, τὸ μὴ ἤπειρος οὖσα.

Ἐβούλοντο] Pro ἐβουλεύοντο positum dici queat.

Καὶ ὅτι] Durior vero Ellipsis, non per se illa quidem; quid enim? sed cum Antanaclasi, quam vocant, per quam, ἄπειροι ὄντες, repetendum ad verba, καὶ ὅτι, hic notet ἀγνοοῦντες, eo quoque nomine durior, quod non verbum sequi solet voc. ἄπειρος, sed Genitivus rei, per Substant. expressæ, vel Infinit. cum τοῦ, vice et jure nominis. Ne πλήθους quidem vocabulo, aut μεγέθους, sat congruerit, cum *experientiæ* et usus inopiam notet.

Σικελ. γὰρ] Pro δὲ positum: γὰρ neque enim *caussam* reddit eorum, quæ antea dixisset; et hoc tamen aliquo modo, qua magnitudine insulæ, cujus ignaros fuisse dixerit, i. e. minorem vero habuisse.

Ὀκτὼ ἡμερῶν] Quinque diebus et totidem noctibus, Ephorus apud Strabonem, in Var. Lect. Hudsoni. Sed an nave oneraria, an expeditiore aliqua? WASS. Adnotat hic Acacius e Quintil. I. Instit. Orat. 10. in fin. reprehensos a Geometris esse Historicos, qui magnitudinem insularum satis significari navigationis ambitu crediderint. Rationem reprehensionis addit Quintilianus; ubi Pythœus hunc locum citans reprehensionem illam etiam ad Thucydidem pertinere videtur existimasse. Sed Thucydides tantum de ambitu Siciliæ loquitur, neque ex eo quidquam de magnitudine illius colligit. D.

Τοσαύτη οὖσα] *Cum*, i. e. quamvis, utut tanti ambitus. Claudicat tamen argumentum; quid enim magnitudini insulæ cum angustiis freti? Aut quid impediat, *magnam* insulam dirimi *exiguo* freto? Tanquam conveniat, *ambitu magnam* insulam *intervallo* quoque magno a continenti abesse! *Magnitudinis* comparatione lapsus est Thuc. aut simpliciter voluit: τοσ. ἐστὶ, καὶ — διείργεται· Herodoti more, repetentis dicta, per participia fere, priusquam ad alia pergat.

Ἐν μέτρῳ] *Per* mensuram, intervallum; duplici sensu, et *modum* dirimendi, et *tenorem*, (*Erstrecfung, Mähruug*,) significante.

Εἴκοσι] Huc respexit Aristides Cl. Jebbii, Orat. Cyzicen. WASS. Est in Edit. Canteri Tom. I. p. 417. DUCK.

Τὸ μὴ ἤπειρος οὖσα] Demetr. Phaler. §. 72. pro οὖσα legit εἶναι. WASS. Sed οὖσα est in omnibus scriptis et editis Thucydidis: participium pro infinitivo, ut multis aliis locis. DUCK.

Διείργ. τὸ μὴ ἤπειρος οὖσα] Τὸ si absit, nihil impediti fuerit. Abresch. miscet omnia, suo more, securus structuræ positusque verborum. Pleonasmum vel Hypallagen habet διείργεται, ut 4. 63. init. τὸ ἐλλιπὲς τῆς γνώμης — — εἰρχθῆναι· i. e. *effici*, afferri inopia consilii; vel, nos *arceri* impedimentis, quo minus consilii ratio satis constet. Ita et hic τὸ μὴ ἤπ. οὖσα διείργ. efficitur illo intervallo, ne sit continens, τὸ εἶναι. continentem esse eam, impeditur illo intervallo. Sane οὖσα pro εἶναι· — aut τὸ redundat; ut Luc. 9. 46. εἰσῆλθε — διαλογισμὸς, τὸ τίς —

β΄. 2. Ὠικίσθη δὲ ὧδε τοἀρχαῖον, καὶ τοσάδε ἔθνη ἔσχε τὰ ξύμπαντα. παλαιότατοι μὲν λέγονται ἐν μέρει τινὶ τῆς χώρας Κύκλωπες καὶ Λαιστρυγόνες οἰκῆσαι· ὧν ἐγὼ οὔτε γένος ἔχω εἰπεῖν, οὔτε ὁπόθεν εἰσῆλθον, ἢ ὅποι ἀπεχώρησαν. ἀρκείτω δὲ, ὡς ποιηταῖς τε εἴρηται, καὶ ὡς ἕκαστός πη γιγνώσκει περὶ αὐτῶν. Σικανοὶ δὲ μετ᾽ αὐτοὺς πρῶτοι φαίνονται ἐνοικισάμενοι, ὡς μὲν αὐτοί φασι, καὶ πρότεροι, διὰ τὸ αὐτόχθονες εἶναι· ὡς δὲ ἡ ἀλήθεια εὑρίσκεται, Ἴβηρες ὄντες, καὶ ἀπὸ τοῦ Σικανοῦ ποταμοῦ τοῦ ἐν Ἰβηρίᾳ ὑπὸ Λιγύων ἀναστάντες. καὶ ἀπ᾽ αὐτῶν Σικανία τότε ἡ νῆσος ἐκαλεῖτο, πρότερον Τρινακρία καλουμένη. οἰκοῦσι δὲ ἔτι καὶ νῦν τὰ πρὸς ἑσπέραν τῆς Σικελίας. Ἰλίου δὲ ἁλισκομένου, τῶν Τρώων τινὲς, διαφυγόντες Ἀχαιοὺς, πλοίοις ἀφικνοῦνται πρὸς τὴν Σικελίαν· καὶ ὅμοροι τοῖς Σικανοῖς οἰκήσαντες, ξύμπαντες μὲν Ἔλυμοι ἐκλήθησαν, πόλεις δ᾽ αὐτῶν Ἔρυξ τε καὶ Ἔγεστα. προσξυνῴκησαν δὲ αὐτοῖς καὶ Φωκέων τινὲς τῶν ἀπὸ Τροίας, τότε χειμῶνι ἐς Λιβύην πρῶτον, ἔπειτα ἐς Σικελίαν ἀπ᾽ αὐτῆς κατενεχθέντες. Σικελοὶ δ᾽ ἐξ Ἰταλίας (ἐνταῦθα γὰρ ᾤκουν) διέβησαν ἐς Σικελίαν, φεύγοντες Ὀπικοὺς, ὡς μὲν εἰκὸς, καὶ λέγεται, ἐπὶ σχεδιῶν, τηρήσαντες τὸν πορθμὸν, κατιόντος τοῦ ἀνέμου, τάχα ἂν δὲ καὶ ἄλλως πως

εἴη μείζων· et mirabilius Marc. 9. 23. τὸ εἰ δύνασαι πιστεῦσαι. Est ergo, διείργεται μὴ —οὖσα, i. e. ὥστε μὴ εἶναι. Ita nil admodum offenderit. Cf. ad verba c. 5. μεταξὺ ἐκράθη.

Τοσάδε ἔθνη] Adeas Scylacem pag. 4. Stephanum, Schol. Nicandri 46. et Tzetzem ad Lycophron. v. 951. seqq. Wass.

Κύκλωπες καὶ Λαιστρυγόνες] Vid. Spanhem. ad Callimach. Hymn. in Dian v. 67. D.

Ἐνοικισάμενοι] Si et alii probati scriptores ἐνοικίζειν ea significatione, quam hic locus postulat, dicunt, recte habet. Alioqui præfero scripturam Clar. et Cass. ἐνοικησάμενοι. Thucyd. III. 68. Τὴν δὲ πόλιν Μεγαρέων ἀνδράσιν ἔδοσαν ἐνοικεῖν. Duck.

Ὡς ἡ ἀλήθ. εὑρ.] Minus Latine vertitur: ut *veritas comperitur*; ita nemo loquatur. Malim: *ut* (rerum monumentis) *constat.*

Ἰλίου ἁλισκομένου] Pro ἑαλωθέντος, ἁλόντος.

Ἔγεστα] Vide Salmasium pag. 78. b. W.

Ὀπικοὺς] Gr. Ὀπίκους. apud Stephanum et alios Ὀπικοί. Wass. De Opicis sententiam Thucydidis refert Dion. Halicarn. I. 22. Duck.

Ἐπὶ σχεδ. τηρήσ. τ. πορθμ.] Melius haud dubie comma ponatur post σχεδιῶν, et breviloquentiam habeat, in ratibus servare transitum, i. e. eo captato, ratibus transire; alienam h. l. et frigidam sententiam reddiderit additum διέβησαν. τηρεῖν hic est, *observare, captare,* (*abpassen,*) *occupare*; πορθμὸς autem est *opportunitas*, conditio trajiciendi. *Fretum* ipsum notari, ut Port. vertit, haud congruerit verbo τηρεῖν, nisi hoc sit, *obsidere*, usque tenere, donec detur atque aperiatur trajectus: non placet.

Κατιόντος τοῦ ἀνέμου] Vallæ interpretationem, *quum ventus posuisset*, quam probari posse putat Clar. Hudsonus, non facile quemquam recepturum existimo. *Ponere* dicuntur venti, quum flare desinunt, ut notum est ex Ovidio, Virgilio, aliisque. Sed Græcis ἄνεμος κατιὼν, est *ventus spirans et crebrescens*, ut loquitur Virgilius III. Æn. 530. et quidem a tergo euntes prosequens. Thucydidis II. 25. Ἀνέμου δὲ κατιόντος μεγάλου. Ibid. 84. Ὡς δὲ τὸ πνεῦμα κατῄει, i. e. ἐκ τοῦ κόλπου ἐξέπνευσε, ut paullo ante dixerat.

ἐσπλεύσαντες. εἰσὶ δὲ καὶ νῦν ἔτι ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Σικελοί· καὶ ἡ χώρα ἀπὸ Ἰταλοῦ, βασιλέως τινὸς Ἀρκάδων, τοὔνομα τοῦτο ἔχοντος, οὕτως Ἰταλία ἐπωνομάσθη. ἐλθόντες δὲ ἐς τὴν Σικελίαν στρατὸς πολὺς, τούς τε Σικανοὺς κρατοῦντες μάχῃ, ἀπέστειλαν πρὸς τὰ μεσημβρινὰ καὶ ἑσπέρια αὐτῆς, καὶ ἀντὶ Σικανίας Σικελίαν τὴν νῆσον ἐποίησαν καλεῖσθαι, καὶ τὰ κράτιστα τῆς γῆς ᾤκησαν ἔχοντες, ἐπεὶ διέβησαν, ἔτη ἐγγὺς τριακόσια, πρὶν Ἕλληνας ἐς Σικελίαν ἐλθεῖν· ἔτι δὲ καὶ νῦν τὰ μέσα καὶ τὰ πρὸς βοῤῥᾶν τῆς νήσου ἔχουσιν. ᾤκουν δὲ καὶ Φοίνικες περὶ πᾶσαν μὲν τὴν Σικελίαν, ἄκρας τε ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ ἀπολαβόντες, καὶ τὰ ἐπικείμενα νησίδια, ἐμπορίας ἕνεκεν τῆς πρὸς τοὺς Σικελούς. ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἕλληνες πολλοὶ κατὰ θάλασσαν ἐπεισέπλεον, ἐκλιπόντες ταπλείω, Μοτύην καὶ Σολόεντα καὶ Πάνορμον ἐγγὺς τῶν Ἐλύμων ξυνοικίσαντες

Lucianus II. Ver. Hist. p. 686. ἕωθεν δὲ ἀνηγόμεθα σφοδρότερον κατιόντος τοῦ πνεύματος. Et Pollux I. 105. inter ea, quæ de secunda navigatione dicuntur, habet κατιόντος τοῦ ἀνέμου. Sic κατιόντα τὸν ῥοῦν æstum secundum dicit Dionysius Halic. apud Hudsonum: de quo vid. Casaubon. ad Dionys. pag. 4. D.

Κατιόντ. τ. ἀν.] Sane trajectum impedit vis ventorum, Siculi utique freti. Sed enim tum diceret κατιόντων τῶν ἀνέμων, non singulari, *certum* notante ventum, qui antea flaret. Et κατιέναι est *descendere*; de vento, *oriri*, consurgere: et vero *descendit* tunc ventus, cum a montibus omnino, tum a litore, post terga navium trajicere volentium in diversam oram: unde et καταιγὶς, et καταΐξ poëtis, (Callim. Hymn. in Dian.) dicitur. Nec vero trajicere patiatur *quiescens* ventus.

Ἀρκάδων] Italum Siculorum Regem e Sicilia in Italiam venisse, scribit Servius in Virgil. I. Æn. 2. et 537. Idem VIII. Æn. 328. aliter hoc narrans locum hunc Thucydidis citat. Duck.

Οὕτως Ἰταλ. ἐπωνομ.] a) οὕτως h. l. est *hinc*, ea de causa, διὰ τοῦτο: b) ἐπωνομάσθη est pro simplici, ὠνομάσθη· ut sæpius ἐπωνυμία, quin et Latinum, *cognomen*, pro ipso *nomine* ac solo, v. Ind.

Ἐλθόντ. στρ. πολ.] Sc. ὄντες, vel ὡς· venerunt Siculi, (*tanquam, qui esset*) exercitus magnus: (per Appositionem, quam vocant;) vel *cum* magnis copiis. Per *Synesin* enim hic explicari, pro ἐλθὼν, quia στρατὸς sit Collectivum, huc non congruerit, nisi suppleto, αὐτῶν. Illud simplicius, et aptius; quia subjectum sit Σικελοί.

Σικελίαν τ. νῆσ. ἐπ. καλ.] Σικελίᾳ C. Mosqu, sed nil notatur, idemne habeat, quod conveniens sit, τῇ νήσῳ· non incommode sane: effecerunt, insulæ attulerunt, ut Sicilia vocaretur.

Ὤικουν περὶ πᾶσ.] περιῴκουν expl. Gottl. quasi planius hoc sit, aut aptius debebat: *per* omnem Sicil. habitarant circumquaque, ut Liv. L. 1. *legatos circa civitates misit*, i. e. *per*, *ad* omnes, *in* o.

Ἕνεκεν] Thomas Mag. scribit, Thucydidem semper dicere ἕνεκα, quod hic habet Dan. Duck.

Πολλοὶ ἐπεισέπλ.] πολλοὶ refer ad verbum, et verte, *frequentius*, sæpius.

Ταπλείω] Valla legit τὰ πλοῖα. sed corrupte. Wass.

Πάνορμον] In Vet. Inscript. apud Sponium *Panhormum* semper. Wass. Est in Sponii Miscellan. pag. 176. In Plinio quoque et Vibio adspirationem addi, observat Cluverius Sicil. Ant. pag. 274. sed hoc Grammaticis et posterioris ævi librorum exscriptoribus tribuendum putat. Et quod ea Inscriptionibus suo sæculo publicatis inseritur, id a prava curiositate eorum, qui has descripserunt, profectum putat. In Grutero una est cum adspiratione Pag. CCLXVI. 6. in Sponio sex cum eadem e Gualteri Sicilia; in quibus omnibus describendis an peccaverint exscriptores, is demum pro certo dicere queat, qui ipse eas viderit. Jov. Pontanus, et Surita ad Itin. Anton. p. 255. in illis legerunt H.

Ξυνοικίσαντες] Non videtur mutandum, etsi plerique libri habent ξυνοικήσαντες. *Ammonius*: συνοικίζεται πόλις, ἡ ἐκ πολλῶν πόλεων εἰς μίαν πόλιν συναγομένη, ὑπὲρ τοῦ πλείονα δύ-

ἐνέμοντο, ξυμμαχίᾳ τε πίσυνοι τῇ τῶν Ἐλύμων, καὶ ὅτι ἐντεῦθεν ἐλάχιστον πλοῦν Καρχηδὼν Σικελίας ἀπέχει. βάρβαροι μὲν οὖν τοσοίδε Σικελίαν καὶ οὕτως ᾤκησαν.

γ΄. 3. Ἑλλήνων δὲ πρῶτοι Χαλκιδεῖς, ἐξ Εὐβοίας, πλεύσαντες μετὰ Θουκλέους οἰκιστοῦ, Νάξον ᾤκησαν, καὶ Ἀπόλλωνος Ἀρχηγέτου βωμὸν, ὅστις νῦν ἔξω τῆς πόλεώς ἐστιν, ἱδρύσαντο· ἐφ᾽ ᾧ, ὅταν ἐκ Σικελίας Θεωροὶ πλεύσωσι, πρῶτον θύουσι. Συρακούσας δὲ τοῦ ἐχομένου ἔτους Ἀρχίας τῶν Ἡρακλειδῶν ἐκ Κορίνθου ᾤκισε, Σικελοὺς ἐξελάσας πρῶτον ἐκ τῆς νήσου, ἐν ᾗ νῦν οὐκέτι περικλυζομένῃ ἡ πόλις ἡ ἐντός ἐστιν· ὕστερον δὲ χρόνῳ καὶ ἡ ἔξω, προστειχισθεῖσα, πολυάνθρωπος ἐγένετο. Θουκλῆς δὲ καὶ οἱ Χαλκιδεῖς, ἐκ Νάξου ὁρμηθέντες, ἔτει πέμπτῳ μετὰ Συρακούσας οἰκισθείσας, Λεοντίνους τε, πολέμῳ τοὺς Σικελοὺς ἐξελάσαντες, οἰκίζουσι, καὶ μετ᾽ αὐτοὺς Κατάνην. οἰκιστὴν δὲ αὐτοὶ Καταναῖοι ἐποιήσαντο Εὔαρχον.

δ΄. 4. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ Λάμις, ἐκ Μεγάρων, ἀποικίαν ἄγων, ἐς Σικελίαν ἀφίκετο, καὶ ὑπὲρ Παντακίου τε

ναμιν σχεῖν. Itaque qui pleraque loca reliquerant, recte dicuntur has urbes συνοικίσαι. Sic etiam supra Thucydides II. 15. et III. 2. Bene quoque paullo post ᾤκισαν de coloniæ conditoribus, Clar. et Cass. quod merito probabat Cl. Wasse. Sic statim Συρακούσας Ἀρχίας ᾤκισε, et sæpius in sequentibus. Vid. Viros Clariss. Jungermannum et Hemsterhusium ad Pollucem IX. 7. Duck. Cum ἐνέμοντο jam sit, *habitarunt*: alienum profecto fuerit ξυνοικήσαντες. ξὺν autem hic redundat, aut ad ἐγγὺς referatur; ac si sit, προσοικίσ.

Νάξον] Syncellus conditam ait ante Batti et Archilochi tempora A. M. 4791. hoc est, circa 3429. Νάξον Apollinis filium facit Apollonii Schol. IV. 1492. Evertit Dionysius. v. Diodor. XIV. 403. Polyænum V. 2. 5. Strabon. VI. 267. Historiam et Origines tradit Herodotus VII. 154. VIII. 46. VI. 96. Urbem hanc cum insula confundit Sponius in Itineratio Tom. III. Wass. Addenda sunt, quæ ad Eusebium adnotavit Scaliger num. MCCLXXXI. Duck.

Ἀπόλλωνος Ἀρχηγέτου] De hoc cognomine Apollinis etiam legi debent, quæ Spanhemius adnotavit ad Callimach. Hymn. in Apoll. v. 57. Duck.

Πρῶτον θύουσι] πρῶτον esse potest, et vero videtur, pro πρότερον· *prius*, quam excurrant ad sacram pompam; uti mox, Σικελοὺς ἐξελάσας πρῶτον, *prius expulsis Siculis*; sed idem esse possit, *primo* Deorum, inter Deos, Apollini sacra faciunt. Sed tunc πρώτῳ diceret magis: et illud rei aptius.

Ἀρχίας] Hujus præter Strabonem multi alii meminerunt. Vid. Scaliger. ad Eusebium num. MCCLXXXIII. Cluver. Sicil. Ant. I. pag. 139. 140. Schol. Aristoph. ad Equit. v. 1089. Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 369. Suidas perperam, Ἀρχίας Συρακούσιος, quem Corinthium fuisse constat. Ceterum omnia, quæ hic Thucydides de originibus urbium Siciliæ tradit, latius exsequitur Cluverius, qui de singulis consuli potest. Duck.

Ἐκ τῆς νήσου] Ad ea, quæ hic e Cluverio adnotat Hudsonus, add. Neapol. ad Ovid. IV. Fast. 471. Duck.

Νῦν οὐκέτι περικλυζ.] Scil. πόλις, e sequ. h. e. *ea pars* urbis, quæ (antea cincta mari,) jam non amplius cingitur; *insula* eadem vocabatur. cf. Liv. L. 24. 21. sq. et Cic. L. IV. in Verr. c. 52. 53.

Θουκλῆς δὲ καὶ οἱ Χαλκιδεῖς] Vide Holstenium ad Stephanum v. Χαλκὶς, et de Catana ad h. v. nec non Scaligerum ad Eusebium l. d. Duck.

Παντακίου] De hoc post Cluverium etiam Bochartus egit I. Chanaan. Cap. 28. D.

ποταμοῦ Τρώτιλόν τι ὄνομα χωρίον οἰκίσας, καὶ ὕστερον αὐτόθεν, τοῖς Χαλκιδεῦσιν ἐς Λεοντίνους ὀλίγον χρόνον ξυμπολιτεύσας, καὶ ὑπὸ αὐτῶν ἐκπεσὼν, καὶ Θάψον οἰκίσας, αὐτὸς μὲν ἀποθνήσκει· οἱ δ' ἄλλοι, ἐκ τῆς Θάψου ἀναστάντες, Ὕβλωνος βασιλέως Σικελοῦ προδόντος τὴν χώραν, καὶ καθηγησαμένου, Μεγαρέας ᾤκισαν τοὺς Ὑβλαίους κληθέντας. καὶ ἔτη οἰκήσαντες πέντε καὶ τεσσαράκοντα καὶ διακόσια, ὑπὸ Γέλωνος τυράννου Συρακουσίων ἀνέστησαν ἐκ τῆς πόλεως καὶ χώρας. πρὶν δὲ ἀναστῆναι, ἔτεσιν ὕστερον ἑκατὸν, ἢ αὐτοὺς οἰκίσαι, Πάμμιλον πέμψαντες ἐς Σελινοῦντα κτίζουσι· καὶ ἐκ Μεγάρων, τῆς μητροπόλεως οὔσης αὐτοῖς, ἐπελθὼν, ξυγκατῴκισε. Γέλαν δὲ Ἀντίφημος ἐκ Ῥόδου καὶ Ἔντιμος ἐκ Κρήτης, ἐποίκους ἀγαγόντες, κοινῇ ἔκτισαν, ἔτει πέμπτῳ καὶ τεσσαρακοστῷ μετὰ τὴν Συρακουσῶν οἴκησιν· (καὶ τῇ μὲν πόλει ἀπὸ τοῦ Γέλα ποταμοῦ τοὔνομα ἐγένετο· τὸ δὲ χωρίον, οὗ νῦν ἡ πόλις ἐστὶ, καὶ ὃ πρῶτον ἐτειχίσθη, Λίνδιοι καλεῖται· νόμιμα δὲ Δωρικὰ ἐτέθη αὐτοῖς·) ἔτεσι δὲ ἐγγύτατα ὀκτὼ καὶ ἑκατὸν μετὰ τὴν σφετέραν οἴκησιν Γελῷοι Ἀκράγαντα ᾤκισαν, τὴν μὲν πόλιν ἀπὸ τοῦ Ἀκράγαντος ποταμοῦ ὀνομάσαντες, οἰκιστὰς δὲ ποιήσαντες Ἀριστόνουν καὶ Πυστίλον, νόμιμα δὲ τὰ Γελῴων δόντες. Ζάγκλη δὲ τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ Κύμης τῆς ἐν Ὀπικίᾳ Χαλκιδικῆς πόλεως λῃστῶν ἀφικομένων ᾠκίσθη,

Τρώτιλον] Cluverius quidem Τρώτιλον et Τρώγιλον tamquam diversa loca recenset: sed Pinedo ad Stephanum v. Τρώγιλος hic quoque legendum censet Τρώγιλον. Nec sine ratione: nam Τρώτιλον e nullo alio Scriptore memorare potuit Cluverius. DUCK.

Θάψον] Latini fere *Tapsum*. Sed Virg. III. 689. Codex Mentelii et Servius rectius *Thapsum* 4. Mss. Cantabr. Isidorus XIV. p. 346. Silius *Tapsum*. Ovid. Fast. IV. 477. *Thapson*. Neque aliter Lucanus, in herba ejusdem nominis, IX. 919. WASS. Varietatem scripturæ adnotavit etiam Cluverius I. Sicil. Antiq. pag. 137. Heinsius ad Silium XIV. 206. probat *Thapsus* e Græco Θάψος. DUCK.

Πέμψαντες ἐς Σελινοῦντα κτίζουσι] An hoc est: Pammilo in eum locum misso, ubi deinde Selinus fuit, urbem illam condiderunt? ut post κτίζουσι suppleatur αὐτὴν, cujus pronominis ellipsis frequentissima est apud Thucydidem? Sed mihi suspicio est, præpositionem ἐς huc inrepsisse e fine vocis præcedentis πέμψαντες, et ea demta legendum esse Πάμμιλον πέμψαντες Σελινοῦντα κτίζουσι. Paulo ante probo οἰκῆσαι cum plerisque Mss. et Valla, nec audio Clar. mox scribentem ξυγκατώκησε. Ἑλινοῦντα pro Σελινοῦντα, quidam Codd. ut l. 65. Ἑρμυλίων pro Σερμυλίων, ubi vid. quæ adnotata sunt. DUCK. Suppleas, αὐτὴν, Ellipsi nostro solita; sed, cum nondum fuerit Selinus, sed orta sit illis missis, rectius abfuerit ἐς.

Ἐποίκους] Feram pro ἐποίκους, quia *peregre venere*, ἐπήλυδες, *advenæ*; nec coloniæ deducendæ ratio hic sat constat.

Μετὰ τὴν Συρακουσῶν οἴκησιν] Μετὰ τὴν τῶν Σ. Ar. haud insincere. WASS. Nec male Portus οἴκισιν legebat pro οἴκησιν hic, et paullo post, ubi editur μετὰ τὴν σφετέραν οἴκησιν. Favet illius conjecturæ utroque loco Cass. DUCK.

Οἰκιστὰς ποιήσαντες] Supra, c. 3. extr. in eadem caussa, ἐποιήσαντο. Promiscue ergo Med. et Act.

ὕστερον δὲ ἀπὸ Χαλκίδος καὶ τῆς ἄλλης Εὐβοίας πλῆθος ἐλθὸν ξυγκατενείμαντο τὴν γῆν· καὶ οἰκισταὶ Περιήρης καὶ Κραταιμένης ἐγένοντο αὐτῆς, ὁ μὲν ἀπὸ Κύμης, ὁ δὲ ἀπὸ Χαλκίδος. ὄνομα δὲ τὸ μὲν πρῶτον, Ζάγκλη ἦν ὑπὸ τῶν Σικελῶν κληθεῖσα, ὅτι δρεπανοειδὲς τὸ χωρίον τὴν ἰδέαν ἐστί· τὸ δὲ δρέπανον οἱ Σικελοὶ ζάγκλον καλοῦσιν· ὕστερον δὲ αὐτοὶ μὲν ὑπὸ Σαμίων καὶ ἄλλων Ἰώνων ἐκπίπτουσιν, οἳ, Μήδους φεύγοντες, προσέβαλον Σικελίᾳ.

έ. 5. Τοὺς δὲ Σαμίους Ἀναξίλας, Ῥηγίνων τύραννος, οὐ πολλῷ ὕστερον ἐκβαλὼν, καὶ τὴν πόλιν αὐτοῖς ξυμμίκτων ἀνθρώπων οἰκίσας, Μεσσήνην ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ τοαρχαῖον πατρίδος ἀντωνόμασε. καὶ Ἱμέρα ἀπὸ Ζάγκλης ᾠκίσθη ὑπὸ Εὐκλείδου, καὶ Σίμου, καὶ Σάκωνος. καὶ Χαλκιδεῖς μὲν οἱ πλεῖστοι ἦλθον ἐς τὴν ἀποικίαν· ξυνῴκησαν δὲ αὐτοῖς καὶ ἐκ Συρακουσῶν φυγάδες, στάσει νικηθέντες, οἱ Μυλητίδαι καλούμενοι. καὶ

Δρέπανον] Si ζάγκλον et ζάγκλη, ut alibi τρεπάνη et τρέπανον, quin solennius illud, ut πλεκτάνη· quidni et δρεπάνη; etsi, Atticum proprie esse, non magis probaverim, quam alia Atticismi ludibria.

Ζάγκλον] Hinc corrigendus Hesychius, qui ζάϊκλόν exhibet, et Sextus Empiricus, qui pag. 13. legit ζάγηλον. Wass. Est Cap. III. contra Grammaticos. Callimachum in lib. II. Αἰτιῶν, ζάγκλον pro falce dixisse, e Tzetze ad Lycophronem observat Celeberr. Bentleius ad Callim. fragm. XXII. Ζάγκλην, quod est in Gr. etsi eadem significatione, qua ζάγκλον, dicunt Græci, tamen propter consensum aliorum Mss. non admitti potest. Diodorum Siculum ab aliis dissentire adnotavit etiam Casaubonus ad Strab. l. d. in Var. Lect. Non est audiendus Thomas Mag. δρεπάνη dici jubens, non δρέπανον. Aristophanes Pace v. 1202. Οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον. Δρεπάνη poëticum potius est, quam Atticum. Vid Stephanum in Append. ad Script. de Dialect. pag. 157. Sed Thomas fortassis scripserat δρέπανον, οὐ δρεπάνη. Duck.

Ἀναξίας] Gr. perperam Ἀναξίας. Vid. Diodorum p. 266. 281. Wass.

Τ. πόλ. αὐτ. ξυμμ. ἀνθρ. οἰκ.] Non placet Portus, vertens: *urbem hominibus, quos cum ipsis miscuit, frequentem reddidit.* Nam neque hoc sign. οἰκίζειν, tali utique contextu, ubi de *mutatis* tantum incolis sermo sit, alioque deductis; nec congruerit verbo ἐκβαλών· illis *ejectis*, urbem *frequentavit*; nec Dat. denique αὐτοῖς ad ξυμμίκτων referatur; immo sic vertendum atque intelligendum: condidit, constituit iis urbem, (quæ esset) civium undique mixtorum, quæ (jam) constaret e variis incolis, undique eo contractis; Vel: (Eam, talem,) effecit iis, (vel *eorum*; solita Nostro, ad Herodoti morem, Antiptosi,) civitatem, urbem, (quæ esset) hominum, incolarum mixtorum, quæ mixtos haberet cives: ac si sit: ἀποφήνας τὴν πόλιν αὐτοῖς (αὐτῶν) ξυμμ. ἀνθρ. οὖσαν.)

Μεσσήνην ἀπὸ τῆς etc.] A Messeniis subjugati erant Zanclæi (unde urbs, mutato nomine, Messene appellabatur,) Olymp. XXX. Archimede supremum magistratum gerente, ut ostendit Meursius in Attic. Lect. l. 2. c 23. Huds. Zanclen ab Anaxilai Olymp. XXIX. captam, scribit Pausanias IV. 23. Refellit eum ex ratione temporum, et Anaxilaum Olymp. LXXVI. mortuum, ostendit Spanhemius Dissert. VIII. p. 554. de Præstant. et Usu Numism. Cur hanc urbem Siciliæ nonnulli Μεσήνην potius, quam Μεσσήνην, dicendam voluerint, docet Casaubonus ad Polyb. pag. 120. Duck.

Ἀντανόμασε] *Pro* antiquo nomine, *aliter* appellavit.

Ἀπὸ Ζάγκλ.—ὑπὸ Εὐκλ.] *Ex* Zancle (missis colonis,) ab Euclide, *per* eum, eo deducente.

Στάσει νικηθ.] "Non legendum, κινηθέντες. Herodot. 1. 150. στάσει ἑσσωθέντες." Gottl. (ex Abr.) Est breviloquentia: victi a factione diversa, et (ita, per hanc,) loco moti.

φωνὴ μὲν μεταξὺ τῆς τε Χαλκιδέων καὶ Δωρίδος ἐκράθη· νόμιμα δὲ τὰ Χαλκιδικὰ ἐκράτησεν. Ἄκραι δὲ καὶ Κάσμεναι ὑπὸ Συρακουσίων ᾠκίσθησαν· Ἄκραι μὲν, ἑβδομήκοντα ἔτεσι μετὰ Συρακούσας, Κάσμεναι δὲ, ἐγγὺς εἴκοσι μετὰ Ἄκρας. καὶ Καμαρίνα τοπρῶτον ὑπὸ Συρακουσίων ᾠκίσθη, ἔτεσιν ἐγγύτατα πέντε καὶ τριάκοντα καὶ ἑκατὸν μετὰ Συρακουσῶν κτίσιν. οἰκισταὶ δὲ ἐγένοντο αὐτῆς Δάσκων καὶ Μενέκωλος. ἀναστάτων δὲ Καμαριναίων γενομένων πολέμῳ ὑπὸ Συρακουσίων δι' ἀπόστασιν, χρόνῳ Ἱπποκράτης ὕστερον Γέλας τύραννος, λύτρα ἀνδρῶν Συρακουσίων αἰχμαλώτων λαβὼν τὴν γῆν τὴν Καμαριναίων, αὐτὸς οἰκιστὴς γενόμενος, κατῴκισε Καμαρίναν. καὶ αὖθις ὑπὸ Γέλωνος ἀνάστατος γενομένη, τοτρίτον κατῳκίσθη ὑπὸ Γέλωνος.

στʹ. 6. Τοσαῦτα ἔθνη Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων Σικελίαν ᾤκει· καὶ ἐπὶ τοσήνδε οὖσαν αὐτὴν οἱ Ἀθηναῖοι στρατεύειν ὥρμηντο, ἐφιέμενοι μὲν, τῇ ἀληθεστάτῃ προφάσει, τῆς πάσης ἄρχειν, βοηθεῖν δὲ ἅμα εὐπρεπῶς βουλόμενοι τοῖς ἑαυτῶν ξυγγενέσι, καὶ τοῖς προσγεγενημένοις ξυμμάχοις. μάλιστα δ' αὐτοὺς ἐξώρμησαν Ἐγεσταίων τε πρέσβεις παρόντες, καὶ προθυμότερον ἐπικαλούμενοι. ὅμοροι γὰρ ὄντες τοῖς Σελινουντίοις, ἐς

Μεταξὺ —— ἐκράθη] Rursus breviter dictum pro, κραθεῖσα, διὰ τὸ κραθῆναι, ἐγενήθη μεταξὺ rel. miscendo *evasit*, effecta, orta est media. Utamur hoc, licet, ad verba c. 1. (διείργ.) τὸ μὴ ἤπειρος οὖσα.

Ἀναστάτ. γεν.] Ἀναστάντων legenti cum quibusdam Libb. delendum γενομένων, ut tunc ortum e duabus Lectt. in unam conflatis.

Λύτρα —— λαβὼν] Comma delevi post λαβὼν in Duker. Edit. refertur enim et ad γῆν, ut sit, per appositionem, quam vocant, pro, ὡς λύτρα, γῆν ὡς λύτρα, vel pro, λύτρα, τουτέστι, τὴν γῆν: pretium accepit *per* agrum, i. e. hunc pretii loco, agrum ceu pretium, hoc per agrum accepto, permisso agro, *ut* pretio. Ovid. Met. 2. 695. *Nitidam cape præmia vaccam*; Et paullo post:

Juncta suo *dabitur pretium* tibi *femina* tauro.

Τὴν Καμαριναίων] Quidam libri pessime τῶν Καμαρ. Wass. Cur *pessime* habere Libb. τῶν, notet Wass. non video; idem enim est; et tamen post τὴν intellexeris τῶν Καμ. Omittere tamen articulum directum solet Noster, Ἀθηναῖοι, non οἱ Ἀθ. Λακεδαιμονίων, ους, non, τῶν, τοὺς Λακ. Hactenus *non bene* et hic, τῶν, non *pessime* tamen.

Ὥρμηντο] Putide vertitur; *impetu quodam animi—statuerunt*; immo simpliciter est, *volebant*, cupiebant, non nolebant; *sie hatten Lust*: lubido eos incessit.

Βοηθ. εὐπρεπ. βουλ.] Brevius dictum, pro βουλ. (*vere* sane volentes, id ipsum quoque cupientes.) βοηθ. juvare socios; ὃ ἦν εὐπρεπὲς, quod idem etiam, præterquam quod æquum satis esset, et curæ ipsis cordique, titulum præberet speciosum, quem bello prætexerent.

Προσγεγενημένοις] *Sociis, qui adjuncti erant*, vel *accesserant*, vertit Stephanus. Valla, *pristinis*. Legit, cum quibusdam Mss. προγεγενημένοις; quod satis defendi potest ex iis, quæ paullo post de societate Leontinorum et Egestanorum cum Atheniensibus superiore bello inita dicit Thucydides. Duck.

Ἐγεστ. τε πρέσβ.] Quinam *alii* ergo, aut quorum? Nulli autem. Transposite intell. pro, οἱ Ἐγεστ. πρέσβ. παρόντες τε καὶ——ἐπικαλούμενοι. *Verborum* enim hic sit distributio, vel attributorum, non *hominum*.

Ὅμοροι] Hæc fusius Diodor. p. 328. b. προθυμότεροι minus sincere Gr. Wass. ὅμορον

πόλεμον καθέστασαν, περί τε γαμικῶν τινων, καὶ περὶ γῆς ἀμφισβητήτου· καὶ οἱ Σελινούντιοι, Συρακουσίους ἐπαγόμενοι ξυμμάχους, κατεῖργον αὐτοὺς τῷ πολέμῳ καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν· ὥστε, τὴν γενομένην ἐπὶ Λάχητος καὶ τοῦ προτέρου πολέμου Λεοντίνων οἱ Ἐγεσταῖοι ξυμμαχίαν ἀναμιμνήσκοντες τοὺς Ἀθηναίους, ἐδέοντο σφίσι ναῦς πέμψαντες ἐπαμῦναι· λέγοντες ἄλλα τε πολλὰ, καὶ κεφάλαιον· εἰ Συρακούσιοι, Λεοντίνους τε ἀναστήσαντες, ἀτιμώρητοι γενήσονται, καὶ τοὺς λοιποὺς ἔτι ξυμμάχους αὐτῶν διαφθείροντες, αὐτοὶ τὴν ἅπασαν δύναμιν τῆς Σικελίας σχήσουσι, κίνδυνον εἶναι, μήποτε μεγάλῃ παρασκευῇ Δωριεῖς τε Δωριεῦσι, κατὰ τὸ ξυγγενὲς, καὶ ἅμα ἄποικοι τοῖς ἐκπέμψασι Πελοποννησίοις βοηθήσαντες, καὶ τὴν ἐκείνων δύναμιν ξυγκαθέλωσι. σῶφρον δ' εἶναι, μετὰ τῶν ὑπολοίπων ἔτι ξυμμάχων ἀντέχειν τοῖς Συρακουσίοις, ἄλλως τε καὶ χρήματα σφῶν παρεξόντων ἐς τὸν πόλεμον ἱκανά. ὧν ἀκούοντες οἱ Ἀθηναῖοι, ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τῶν τε Ἐγεσταίων πολλάκις λεγόντων, καὶ τῶν ξυναγορευόντων αὐτοῖς, ἐψηφίσαντο, πρέσβεις πέμψαντες πρῶτον ἐς τὴν Ἔγεσταν, περί τε τῶν χρημάτων σκεψομένους, εἰ ὑπάρχει, ὥσπερ φασὶν, ἐν τῷ κοινῷ, καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς, καὶ τὰ τοῦ πολέμου ἅμα πρὸς τοὺς Σελινουντίους, ἐν ὅτῳ ἐστὶν, εἰσομένους.

ζ'. 7. Καὶ οἱ μὲν πρέσβεις τῶν Ἀθηναίων ἀπεστάλησαν ἐς τὴν Σικελίαν. Λακεδαιμόνιοι δὲ τοῦ αὐτοῦ χειμῶνος, καὶ οἱ ξύμμαχοι, πλὴν Κορινθίων, στρατεύσαντες ἐς τὴν Ἀργείαν, τῆς τε γῆς ἔτεμον οὐ πολλὴν, καὶ σῖτον ἀνεκόμισαν, τινὰ ζεύγη κομίσαντες, καὶ ἐς Ὀρνεὰς κατοικίσαντες τοὺς Ἀργείων

Msqu. non incommode; intell. χωρίον: ut in Præfat. Ἕλληνας, ἀντίπαλον pro ἀντιπάλους.

Γῆς ἀμφισβ.] Non male Msq. τῆς. ut *certam* γῆν, certum agrum intelligamus, de quo ambigerent. γῆς quidem vix quisquam mutaret.

Τοῦ πρ. πολ. τ. ξυμμ. rel.] Durior continuatio casuum; τοῦ πολέμου est, ἐν τῷ πολέμῳ· τὴν ξυμμαχίαν int. κατὰ, vel pro περὶ τῆς ξυμμαχίας.

Ἐγεσταῖοι] Cl. passim Αἰγεσταῖοι. Strabo ex Apollodoro cum Cl. facit. Et, μετὰ Αἰγέστου τοῦ Τρωός. Contra Philo apud Stephanum Ἔγεστα, ἀπὸ Ἐγέστου τοῦ Τρωός. Ibi tamen Αἰγέστου et Αἰγεσταῖος cum Mss. omnino rescribendum. Ita Dionys. Halic. Tzetz. ad Lycoph. Diodorus XII. p. 328. ubi Thucydidem exscribit, Polybius, Livius et alii. Recte ergo Cl. In numis Ἐγεσταίων et Σεγεσταίων. WASS.

Καὶ κεφάλ.] Scil. λέγοντες· quod esset caput rei: ut Ebr. 8. 1. κεφάλαιον ἐπὶ τοῖς λεγομένοις· sc. ὅ ἐστιν, quod sit caput rei. Comm. ergo post κεφάλ. mutavi in colon, quia sequitur infra, κίνδυνον εἶναι· unde pendeant priora, ab εἰ suspensa.

Οὐ πολλὴν] Cum Valla facit Diodorus Sic. Lib. XII. pag. 328. ubi hunc locum Thucydidis descripsit: Ἐμβάλλοντες εἰς τὴν Ἀργείαν, καὶ πολλὴν τῆς χώρας δηώσαντες. D.

Ὀρνεαῖς] Cl. passim Ὀρναίαις. Aliter Noster Libr. V. et bis etiam Diodorus, semel

φυγάδας, καὶ τῆς ἄλλης στρατιᾶς παρακαταλιπόντες αὐτοῖς ὀλίγους. καὶ σπεισάμενοί τινα χρόνον, ὥστε μὴ ἀδικεῖν Ὀρνεάτας καὶ Ἀργείους τὴν ἀλλήλων, ἀπεχώρησαν τῷ στρατῷ ἐπ' οἴκου. ἐλθόντων δὲ Ἀθηναίων οὐ πολλῷ ὕστερον ναυσὶ τριάκοντα καὶ ἑξακοσίοις ὁπλίταις, οἱ Ἀργεῖοι μετὰ τῶν Ἀθηναίων πανστρατιᾷ ἐξελθόντων, τοὺς μὲν ἐν Ὀρνεαῖς μίαν ἡμέραν ἐπολιόρκουν· ὑπὸ δὲ νύκτα, αὐλισαμένου τοῦ στρατεύματος ἄπωθεν, ἐκδιδράσκουσιν οἱ ἐκ τῶν Ὀρνεῶν. καὶ τῇ ὑστεραίᾳ οἱ Ἀργεῖοι, ὡς ᾔσθοντο, κατασκάψαντες τὰς Ὀρνεὰς, ἀνεχώρησαν, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὕστερον ταῖς ναυσὶν, ἐπ' οἴκου. καὶ ἐς Μεθώνην τὴν ὅμορον Μακεδονίᾳ ἱππέας κατὰ θάλασσαν κομίσαντες Ἀθηναῖοι, σφῶν τε αὐτῶν, καὶ Μακεδόνων τοὺς παρὰ σφίσι φυγάδας, ἐκακούργουν τὴν Περδίκκου. Λακεδαιμόνιοι δὲ, πέμψαντες παρὰ Χαλκιδέας τοὺς ἐπὶ Θρᾴκης, ἄγοντας πρὸς Ἀθηναίους δεχημέρους σπονδὰς, ξυμπολεμεῖν ἐκέλευον Περδίκκᾳ· οἱ δ' οὐκ ἤθελον. καὶ ὁ χειμὼν ἐτελεύτα· καὶ ἕκτον καὶ δέκατον ἔτος ἐτελεύτα τῷ πολέμῳ τῷδε, ὃν Θουκυδίδης ξυνέγραψε.

η΄. 8. Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους, ἅμα ἦρι, οἱ τῶν Ἀθηναίων πρέσβεις ἧκον ἐκ τῆς Σικελίας, καὶ οἱ Ἐγεσταῖοι μετ' αὐτῶν, ἄγοντες ἑξήκοντα τάλαντα ἀσήμου ἀργυρίου, ὡς ἐς ἑξήκοντα ναῦς μηνὸς μισθὸν, ἃς ἔμελλον δεήσεσθαι πέμπειν. καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ἐκκλησίαν ποιήσαντες, καὶ ἀκούσαντες τῶν τε Ἐγεσταίων καὶ τῶν σφετέρων πρέσβεων τά τε ἄλλα ἐπαγωγὰ, καὶ οὐκ ἀληθῆ, καὶ περὶ τῶν χρημάτων, ὡς εἴη ἕτοιμα ἔν τε τοῖς ἱεροῖς πολλὰ καὶ ἐν τῷ κοινῷ, ἐψηφίσαντο ναῦς ἑξήκοντα πέμπειν ἐς Σικελίαν, καὶ στρατηγοὺς αὐτοκράτορας, Ἀλκιβιάδην τε τὸν Κλεινίου, καὶ Νικίαν τὸν Νικηράτου, καὶ

ubi Nostrum exscribit. Neque aliter Hesychius, aut Strabo. Nomen traxerunt Orneæ ἀπὸ Ὀρνέως τοῦ Ἐρεχθέως. vid. Pausan. II. 25. Wass.

Ὡς ἐς] Ἐς perperam abest a quibusdam Mss. Wass.

Ἐκκλησ. ποιήσαντες] Pro ποιησάμενοι· nempe *suam*, sui populi, suorum, in sua causa; et vero solutum e verbo uno, ἐκκλησιάζειν.

Καὶ οὐκ ἀληθῆ] Καὶ hic est pro ἀλλὰ, ὅμως, *at*.

Ἐν τῷ κοινῷ] Omnes Mss. ἐν τοῖς κοινοῖς. Eadem varietas et alibi occurrit. Nec tamen facile a recepta scriptura discesserim. Thucydides Cap. 6. Εἰ ὑπάρχει (χρήματα) ἐν τῷ κοινῷ καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς. I. 81. Οὔτε ἐν κοινῷ ἔχομεν (χρήματα) οὔτε ἑτοίμως ἐκ τῶν ἰδίων φέρομεν. ubi Scholiastes supplet ταμείῳ. Aristophanes Equitib. 771. Χρήματα πλεῖστ' ἀπέδειξα ἐν τῷ κοινῷ: feci, ut quamplurimum pecuniæ esset in ærario. *Interpres* ibi non recte vertit. Duck. Probetur sane ἐν τοῖς κοινοῖς, quia de *plurium* civitatum ærariis sermo est; de *unis* tamen maxime Segestanis.

Λάμαχον τὸν Ξενοφάνους, βοηθοὺς μὲν Ἐγεσταίοις πρὸς Σελινουντίους, ξυγκατοικίσαι δὲ καὶ Λεοντίνους, ἤν τι περιγίγνηται αὐτοῖς τοῦ πολέμου, καὶ τἄλλα τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ πρᾶξαι, ὅπῃ ἂν γιγνώσκωσιν ἄριστα Ἀθηναίοις. μετὰ δὲ τοῦτο ἡμέρᾳ πέμπτῃ ἐκκλησία αὖθις ἐγίγνετο, καθότι χρὴ τὴν παρασκευὴν ταῖς ναυσὶ τάχιστα γίγνεσθαι, καὶ τοῖς στρατηγοῖς, εἴ του προσδέοιντο, ψηφισθῆναι ἐς τὸν ἔκπλουν. καὶ ὁ Νικίας, ἀκούσας μὲν ᾑρημένος ἄρχειν, νομίζων δὲ τὴν πόλιν οὐκ ὀρθῶς βεβουλεῦσθαι, ἀλλὰ προφάσει βραχείᾳ καὶ εὐπρεπεῖ, τῆς Σικελίας ἁπάσης, μεγάλου ἔργου, ἐφίεσθαι, παρελθὼν, ἀποτρέψαι ἐβούλετο, καὶ παρῄνει τοῖς Ἀθηναίοις τοιάδε.

Περιγίγν. αὐτ. τ. πολ.] Potest intelligi: si quid otii, *temporis*, facultatis, superesset ex (reliquo) bello; (et præcipuo;) sed et: si quid inde *commodi* nacti essent, si res prospere cessisset.

Καθότι] Lege aut intell. καθ' ὅ, τι, *qua ratione*.

Παρασκ. τ. ναυσὶ] i. e. τῶν νεῶν, ἐν τ. ναυσὶ, *qua* naves, de navibus.

Ἀκούσας μὲν ᾑρημένος ἄρχειν] Ἀκούσας non potest locum habere, nisi dicamus, Niciam concioni populi ante quintum diem habitæ, in qua ipse cum Alcibiade et Lamacho Dux hujus belli delectus erat, non interfuisse, idque deinde ei renunciatum esse. Sed hoc parum probabile est. Longe melior est, mea sententia, altera scriptura, ἀκούσιος, quæ et sex Msstorum auctoritate nititur, et ex ipso Thucydide confirmatur. Nam ita ipse Nicias infra Cap. 12. Εἴτε τις ἄρχειν ἄσμενος αἱρεθεὶς παραινεῖ ὑμῖν ἐκπλεῖν· quibus verbis indicat, se ἀκούσιον, Alcibiadem autem ἄσμενον, Ducem creatum esse. Et Hermocrates in Oratione ad Syracusanos Cap. 34. Ἄλλως τε καὶ τοῦ ἐμπειροτάτου τῶν στρατηγῶν, ὡς ἐγὼ ἀκούω, ἄκοντος ἡγουμένου. Vallam quoque legisse ἀκούσιος, ostendit ejus interpretatio horum verborum: Nicias, qui *invitus* fuerat delectus. Duck. Utroque trahunt Intt. pro ἀκούσιος alii pugnantes, pro ἀκούσας alii. In pari fere Libb. auctoritate, neque alterutri refragante usu loquendi, cum recte dicatur, ἀκούω ᾑρημένος pro, ἐμὲ ᾑρημένον vel ᾑρῆσθαι· utut durius per participia duo; sed asperiora magis etiam sunt Thucydidea; hoc ergo quasi condonato, quod tamen, ἀκούσας probari, vix patiatur, contextum et caussam ipsam audiri, fas sit, immo unum relinquatur. *Invitum* creatum Niciam, satis constat; idque cognitum ei, non erat, cur probabile minus audiret Dukero. Thucydides certe noverat, qui nunc etiam hic loquatur; et ante orationem utique habendam sciret Nicias ipse. *Disjunctionem* autem (per μὲν et δὲ,) quod minus procedere, putat Abresch. *invitus quidem* dux lectus, *sed tamen* inconsultum ratus bellum; Græcismus eum fugit, ex quo non *diversa* utique, aut opposita, sed *partitionem* sæpe et cumulationem conjunctorum, μὲν et δὲ notent: *et* invitus creatus, *et* vero consilium improbans belli suscepti; *cum* invitus lectus, *tum* improbans. Hæc satis interpretentur, ἀκούσιος mihi magis probari. Sane, de *oppositis* vel diversis intelligenti μὲν et δὲ, non dubium est, quin ἀκούσας probetur. *Eo* enim *invitus* dux fieret, *quia* inconsultum putaret, non, *etsi*. Sed, ut dixi, et constat satis; nil opus, sed *cum, tum* reddi licet: ut apud Xenoph. M. S. 3. 5.

Τοιάδε] Sic reposui e Mss. atque ita etiam frequentius, quod quidem veritatis studioso magis convenit. In Orationibus fere passim τοιάδε, in Fœderibus τάδε. Sed et in Orat. I. 85. ὧδε· at sequitur, τοιαῦτα λέξας. et postea τοσαῦτα in oratione brevi, ubi nihil fere Auctori permittitur. At in colloquio cum Meliensibus, ubi res nuda, missis Rhetorum coloribus, agebatur, ἔλεγον, inquit, τοιάδε, et postea, τοσαῦτα εἶπον. Hic ergo legendum τοιάδε, quia sequitur τοιαῦτα. Vel de Epistola usus τοιάδε VII. 10. sed in orationibus nusquam adhibet τάδε et ταῦτα, sed τοιαῦτα et τοσαῦτα semper. In Fœderibus contra, ut ad V. 46. observavimus. In brevioribus orat. τάδε fere, in longioribus etiam quandoque τοιάδε Herodotus, atque ita apud Hippocrat. de Victus Rat. III. 38. pro τοιαῦτα ex Feurei Codice reponendum, et paulo infra, οὐκ ἔτι δὴ τ. Wass. In eo, quod e Thucyd. II. 29. adnotatur, est error festinantis calami. Τοιάδε fere ubique in his dicit Thucydides; τάδε solo hoc loco, ni fallor, habent Editiones omnes, ceteris semper τοιάδε. Scripti nonnulli quidem I. 139. IV. 91. et

θ΄. 9. " Ἡ ΜῈΝ ἐκκλησία περὶ παρασκευῆς τῆς ἡμετέρας ἥδε ξυνελέγη, καθότι χρὴ ἐς Σικελίαν ἐκπλεῖν. ἐμοὶ μέντοι δοκεῖ καὶ περὶ αὐτοῦ τούτου ἔτι χρῆναι σκέψασθαι, εἰ ἄμεινόν ἐστιν ἐκπέμπειν τὰς ναῦς, καὶ μὴ οὕτω βραχείᾳ βουλῇ, περὶ μεγάλων πραγμάτων, ἀνδράσιν ἀλλοφύλοις πειθομένους, πόλεμον οὐ προσήκοντα ἄρασθαι. καί τοι ἔγωγε καὶ τιμῶμαι ἐκ τοῦ τοιούτου, καὶ ἧσσον ἑτέρων περὶ τῷ ἐμαυτοῦ σώματι ὀῤῥωδῶ· (νομίζων, ὁμοίως ἀγαθὸν πολίτην εἶναι, ὃς ἂν καὶ τοῦ σώματός τι καὶ τῆς οὐσίας προνοῆται· μάλιστα γὰρ ἂν ὁ τοιοῦ-

VII. 60. pro τοιάδε habent τάδε· sed illorum non est habenda ratio. Ad illa, quæ paullo post dicuntur, καθότι χρὴ ἐς Σικελίαν ἐκπλεῖν, videtur respexisse Phrynichus pag. 80. e Thucydide laudans, καθὸ δεῖ εἰς Σικελίαν πλεῖν. Duck. Tricatur vero Wass. in discrimine τάδε et τοιάδε. Nam et *talia* Latinis *hæc* notant, et ipsum τοιοῦτος Græcorum pro οὗτος· ut 1 Cor. 5. 5. 2 Cor. 10. 11. et pro Niciæ ipsis ipsius verbis illa ponit Thuc. Et vero permutantur subinde de orationibus, τάδε, τοιάδε, τοιαῦτα, quin et τοσαῦτα. Ovid. Met. 2. 597. post ipsa loquentis verba, prolixe satis apposita: *Talia dicenti;* neque aliter vs. 666. Apud Livium vero quoties, de directa oratione, et loquenti subjecta: *talem orationem habuit,* pro, *hanc,* et, *ita* disseruit, pro, *hæc.*

Ἡ μὲν ἐκκλ. — — ἥδε ξυνελ.] Synchysis hæc est, propter positum incommodiorem τοῦ ἥδε, quod subjiciatur insertis, περὶ παρασκευῆς τῆς ἡμετέρας. Cod. Msqu. ἤδη. An voluit δὴ, *sane, nempe?* Aut etiam leg. ἤδη, *jam,* i. e. tam cito, tam festinanter, tanquam unum *jam* reliquum quæratur, *quomodo* instruatur expeditio; cum alia prior quæstio prævertere debeat, *an* omnino suscipiatur. Nota et Vocab. ξυνελέγη, *collecta,* composita, consociata est concio: cui subjici debebat *e quibus* esset conflata; qui tamen jam essent certi, noti et constituti; est ergo hic pro ξυνεκλήθη.

Καὶ μὴ οὕτω βρ. β.] καὶ μὴ refertur ad Infinit. χρῆναι, non ad, εἰ ἄμεινον, ut videri possit, sed sensus repugnet. Mihi videtur, inquit Nicias, a) de ipsa expeditione consultandum: b) non ita brevi deliberatione habita, bellum suscipiendum. Ita recte Portus: qui tamen, ἔτι, malim, verterit, *etiam nunc, porro,* ut re nondum confecta. Obs. et Dativum: οὕτω βραχείᾳ βουλῇ — — πόλεμον ἄρασθαι, *post* brevem consultationem et festinatam, *ex* tam celeri consilio. Quod si tamen, ab ἄμεινον pendere, volueris: aut μὴ redundet, aut καὶ sit pro ἤ. Neutrum sat commodum præ illo simpliciori.

Καί τοι ἔγωγε κ. τιμ.] Quam hic Hypallagen constituit Abr. probante Gottl. τιμῶμαι, — ὀῤῥωδῶ, νομίζων, pro, τιμώμενος, ὀῤῥωδῶν, (i. e, *utut, etsi* mihi accedat honor, nec timeam;) νομίζω, *tamen* puto, nihilo secius censeo: eâ quidem, utut satis commode subtiliterque proposita, non utatur tamen, qui intellexerit, consequens ad καί τοι ἔγωγε τιμ. κ.—ὀῤῥ. esse, manifesto satis, in verbis, ὅμως δὲ, rel. quo nil sane apertius sit, nil simplicius. Et vero fefellit Abr. præcipue sententiæ ratio, ad quam, sibi propositam, tenderet Nicias: quæ nullo pacto esset in νομίζων, non tam, quia sit particip. quod tunc sit ex mente Abr., sed, quia ad caussam summamque nihil facit, tantum excusationem habens, correctionem et interpretationem τοῦ ὀῤῥωδῶ· ad propositum quidem, εἰ ἄμεινόν ἐστιν, ut dixi, nil facit. Unde et faciendum ego putavi, ut parentheseos signis circumscriberem verba inde a νομίζων ad ὀρθοῦσθαι· quod observanti nil sane obscuri haberet tenor et sensus.

Νομίζων — ὀρθοῦσθαι] Stobæus 245. ubi νομίζω, et καὶ σώματός τι, omisso articulo, et cum Marg. πρόνται et δι' αὐτόν. Wass. Non plane absurda est scriptura, quam Margo et Stobæus habent. Dixerat Nicias, se minimum omnium corpori suo timere. Iis verbis recte respondet hæc sententia: boni civis esse, partem aliquam corporis et facultatum suarum reipublicæ impendere, et pro ea amittere. Duck.

Ὁμοίως] *Cui* ergo? Nempe non ὀῤῥωδοῦντι, non metuenti, sibi non parcenti; æque, inquit, non minus, fuerit bonus civis, qui sibi quoque parcat et consulat, quam qui de hoc non laboret. Quid tamen, si ὅμως legeris, *nihilo secius, (gleichwohl,)* utut non metuam mihi; Gallice dixeris: *il ne laisse pas d' être bon citoien.*

Προνοῆται·] Πρόηται cur rejicerem, satisfeci in Edit. Or. Thuc. ad h. l. probante, ut video, Gottl. Sed et omnis tenor reclamat lectioni πρόηται, consiliumque Niciæ, curam

τος καὶ τὰ τῆς πόλεως δι' ἑαυτὸν βούλοιτο ὀρθοῦσθαι·) ὅμως δὲ οὔτε ἐν τῷ πρότερον χρόνῳ διὰ τὸ προτιμᾶσθαι εἶπον παρὰ γνώμην, οὔτε νῦν, ἀλλὰ ᾗ ἂν γιγνώσκω βέλτιστα, ἐρῶ. καὶ πρὸς μὲν τοὺς τρόπους τοὺς ὑμετέρους, ἀσθενὴς ἄν μου ὁ λόγος εἴη, εἰ τά τε ὑπάρχοντα σώζειν παραινοίην, καὶ μὴ τοῖς ἑτοίμοις περὶ τῶν ἀφανῶν καὶ μελλόντων κινδυνεύειν. ὡς δὲ οὔτε ἐν καιρῷ σπεύδετε, οὔτε ῥᾴδιά ἐστι κατασχεῖν, ἐφ' ἃ ὥρμησθε, ταῦτα διδάξω.

ι'. 10. "Φημὶ γὰρ, ὑμᾶς, πολεμίους πολλοὺς ἐνθάδε ὑπολιπόντας, καὶ ἑτέρους, ἐπιθυμεῖν, ἐκεῖσε πλεύσαντας, δεῦρο ἐπαγαγέσθαι. καὶ οἴεσθε ἴσως, τὰς γενομένας ὑμῖν σπονδὰς ἔχειν τὶ βέβαιον, αἳ, ἡσυχαζόντων μὲν ὑμῶν, ὀνόματι σπονδαὶ ἔσονται· (οὕτω γὰρ ἐνθένδε τε ἄνδρες ἔπραξαν αὐτὰς,

excusantis (ὀῤῥωδῶ,) quam corporis quoque sui, vitæ reique, agere possit civis bonus, et ipse ergo Nicias. Dicit ergo: equidem non timeo corpori meo aut vitæ: *etsi*, licet hoc faciam, aut alius quis ita affectus sit animo, nihilo minus ideo (ὁμοίως, v. not. præced.) et hunc bonum civem esse, putem, vel esse posse, quin fore plane, qui et suæ rei vitæque aliquam certe (τὶ, non plane nullam,) rationem habeat. Quod si is (tantummodo, solus,) sit bonus civis, qui aliquid (cur *aliquid* tantum, τὶ, non omne omnino,) sui corporis reique πρόνηται, negligat, offerat; (*hingiebt, aufopfert, in die Schanze schlagt*;) jam bonus civis non sit Nicias, certe contra se judicet, qui, amoliendo a sese expeditionem, et velut suspectus timoris, quo moveri sese neget, committat tamen, cur meticulosior videatur. Aut νομίζων sit, *quia* censeo: sed enim quorsum tunc addatur ὁμοίως; quæ deinde ratio aut vis argumenti, ut, qui *sua* insuper habeat, corpus suum πρόνηται, negligat, et rem suam idem velit δι' ἑαυτὸν, *suamet* ipsius caussa, ut *ipse* sit salvus, rempublicam esse salvam? Immo hoc ipsum, *sua* caussa laborare, προνοουμένου fuerit, sibi consulentis, non *sua* προεμένου, libenter et facile amittententis. Ineptum ergo et absonum hic, non languidum modo, voc. πρόνηται, forte ex compendio ortum τοῦ προνοῆται.

Πρότερον] Ita haud paulo elegantius Mss. Itaque restitui pro προτέρῳ, quod ante legebatur. Noster IV. 38. Τῶν πρότερον ἀρχόντων. Sic πρίν. Wass. Aristophanes Equitib. 1352. Αἰσχύνομαί τοι ταῖς πρότερον ἁμαρτίαις. Hoc quoque non placuit sciolis quibusdam, qui e πρότερον fecerunt προτέραις· quemadmodum est apud Suidam in αἰσχύνομαι. Duck.

Ἑτοίμοις] Opp. τοῖς ἀφανέσι et μέλλουσι. Sunt ergo, a) certa, præsentia, non speranda demum, b) quæ jam habeatis, teneatis, non occupanda prius.

Ῥᾴδ. κατασχ.] Aut pro ῥᾴδιον, quod retuleris ad verbum κατασχεῖν, aut hoc pro passivo, κατέχεσθαι, facilia obtineri, quæ obtineantur.

Διδάξω] Marg. δηλώσω, quod etiam Scholiastes agnoscit. Infra Cap. 19. σημανῶ. Wass. Scholiastes Cass. varietatem scripturæ non adnotarat. Duck.

Φημὶ γὰρ] Γὰρ hic est *nempe, nimirum*, et orditur explicationem sententiæ propositæ, disputationemque universam. Ita Virgil. Æn. 6. 377. 378.

Sed cape dicta memor, duri solatia casus;
Nam tua finitimis — — ossa piabunt.

i. e. *Quippe*, nempe: hæc tibi sint solatia, quod piabunt.

Δεῦρο ἐπαγ.] Δεύτερον probare hic nequeo, quidquid notet; *ultro, insuper* notare non solet, ac vix potest; *iterum* ut notet, rei ipsi repugnet; quippe *nondum ante* Siculi oppugnarant Athenienses, in *ipsorum* quidem terra. Quid ergo sit δεῦρο, *huc?* Aptum quidem tenori, vel propter diversum, ἐκεῖσε πλεύσαντας, cui concinne satis opponatur: a) ἐκεῖσε, a) δεῦρο, b) πλεύσαντας, b) ἐπαγαγέσθαι. Sed enim res obstiterit; neque enim *in Atticam* utique venturi hostiliter Siculi viderentur. Quidni autem, *si* Athenienses illuc, et *sicut* Athenienses ad hos venirent? Quin ipse ait, C. 11. τάχα ἂν μετὰ τῶν ἐνθάδε ἐπιθοῖντο. Graves certe Atheniensibus et timendi forent. Neque est, ut δεῦρο utique notet, *huc*, ad nos, in terram nostram; sed, *nobis*, in nos, contra nos, esse potest: *Bir wollen uns neve Feinde auf den Hals ziehen.*

Οὕτω γ.—καὶ ἐκ τ. ἐναντ.] Parenthesis

καὶ ἐκ τῶν ἐναντίων·) σφαλέντων που ἀξιόχρεῳ δυνάμει, ταχεῖαν τὴν ἐπιχείρησιν ἡμῖν οἱ ἐχθροὶ ποιήσονται, οἷς πρῶτον μὲν διὰ ξυμφορῶν ἡ ξύμβασις, καὶ ἐκ τοῦ αἰσχίονος, ἢ ἡμῖν, κατ' ἀνάγκην ἐγένετο· ἔπειτα ἐν αὐτῇ ταύτῃ πολλὰ τὰ ἀμφισβητούμενα ἔχομεν. εἰσὶ δ', οἳ οὐδὲ ταύτην πω τὴν ὁμολογίαν ἐδέξαντο, καὶ οὐχ οἱ ἀθενέστατοι· ἀλλ' οἱ μὲν ἄντικρυς πολεμοῦσιν, οἱ δὲ, καὶ διὰ τὸ Λακεδαιμονίους ἔτι ἡσυχάζειν, δεχημέροις σπονδαῖς καὶ αὐτοὶ ἔτι κατέχονται. τάχα δ' ἂν ἴσως, εἰ δίχα ἡμῶν τὴν δύναμιν λάβοιεν, (ὅπερ νῦν σπεύδομεν,) καὶ πάνυ ἂν ξυνεπίθοιντο μετὰ Σικελιωτῶν, οὓς πρὸ πολλῶν ἂν ἐτιμήσαντο ξυμμάχους σφίσι γενέσθαι ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ. ὥστε χρὴ σκοπεῖν τινα αὐτὰ, καὶ μὴ μετεώρῳ τε πόλει ἀξιοῦν κινδυνεύειν, καὶ ἀρχῆς ἄλλης ὀρέγεσθαι, πρὶν, ἣν ἔχομεν, βεβαιωσώμεθα, εἰ Χαλκιδεῖς γε οἱ ἐπὶ Θρᾴκης,

hæc est, circumscribenda e reliquo tenore, ne difficiliorem reddat, per se jam satis impeditum.

Ἔπραξαν αὐτὰς] Hoc non ita intelligendum est, quasi dicat, eos, qui primi hoc fœdus fecerunt, illud de industria ita fecisse, ut firmum esse non posset: nam Plistoanax Rex Lacedæmoniorum, et Nicias ipse, qui præcipui illius auctores fuerant, id omnino, quum faciebant, ratum esse cupiebant, ut docet Thucydides IV. 16. sed deinde alios variis artibus effecisse, ne firmum esset. Sic recte Scholiastes. Et hoc convenit significationi vocis πράσσειν, qua infinitis locis utitur Thucydides de his, qui quocumque dolo, arte ac fraude aliquid moliuntur ac machinantur. Etsi alioqui etiam ii, qui id agunt ac student, ut firma fiat pax et societas, recte possunt dici πράσσειν τὰς σπονδάς. Thucydides IV. 43. Ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι διὰ Νικίου καὶ Λάχητος ἔπραξαν τὰς σπονδάς. Et III. 75. Ξύμβασίν τε ἔπρασσε, καὶ πείθει ξυγχωρῆσαι ἀλλήλοις. Quod autem ad diversitatem scripturæ adtinet, si putabimus, retinendum esse αὐτὰς, supplendum erit εἶναι· sin hoc minus placet, cum optimis et plurimis libris, me non invito, præferatur αὐτά. Οὕτω ἔπραξαν αὐτὰ, ita illa tractarunt, i. e. et e nostris et ex Lacedæmoniis quidam ea moliti sunt, et artibus quibusdam effecerunt, ut nomine tenus fœdus, re ipsa minime firmum esset. Duck.

Σφαλέντων που] Camerarius lectionem suam e Ms. dedit, non, quod suspicari aliquis possit, e Var. Lect. Hudsoni, e conjectura. Addit: quæ lectio non incommodum habet intellectum; alteram tamen Scholiastes sequutus fuit. Non video caussam, cur ea recipienda non sit, quum præterea a duobus aliis Mss. confirmetur. E vulgata, quidquid eam torqueat Scholiastes, nemo quidquam boni sensus eliciat; qui in hac apertus est, si illa, οὕτω γὰρ τῶν ἐναντίων, per parenthesin dicta, ut Thucydides, accipiamus. Duck. Primo haud dubie excidit δὲ post σφαλέντων, quod respondeat superiori, ἡσυχαζόντων μὲν ὑμῶν· ita et hic, σφαλ. δὲ, scil. ὑμῶν. Quod si deinde pro που legeris οὐκ, σφαλ. οὐκ ἀξιόχρεῳ δυνάμει, si quid offenderitis, (usi quippe) minus firmo exercitu. Quid tamen, si ἀξιόχρ. δυν. retuleris ad ἐπιχείρησιν—ποιήσονται· sat firmo exercitu vos oppugnatum venient hostes? Tum vero recte habeat που, cui comma subjectum deleatur post δυνάμει, friget tamen additamentum hoc in altero; cum ad σφαλέντων, acute et pragmatice prorsus addatur, ut caussam additurum, cur facile possint σφαλῆναι, vinci, male rem gerere Athen. ut parum firmis copiis usi. Debebat sane Thuc. σφαλεῖσι (δὲ ταχ. ἡμῖν τ. ἐπιχ. ποιήσ.) nempe ἡμῖν σφαλεῖσι, victos aggredientur. Sed solet ita distracte loqui.

Δίχα λάβ.] Verti possit, si *solos*, segregatos a reliquis, (sociis) interceperint nostros. Nam δίχα τινὸς Græcis est, χωρὶς τινός. Et res patiatur, ob festinationem Atheniensium.

Εἴγε] *Pro* ὅτι· *Callim. H. in Dian. vs.* 28. Gottl.

Εἰ Χαλκιδεῖς γε] Hoc non sine ratione suspectum fuit Porto. Lectio Codicum, in quibus est οἱ Χαλκιδεῖς γὰρ, tollit difficultatem. Ei adquiesci potest, donec aliud melius inveniatur. Duck.

ἔτη τοσαῦτα ἀφεστῶτες ἡμῶν, ἔτι ἀχείρωτοί εἰσι, καὶ ἄλλοι τινὲς κατὰ τὰς ἠπείρους, ἐνδοιαστῶς ἀκροῶνται. ἡμεῖς δὲ Ἐγεσταίοις δὴ, οὖσι ξυμμάχοις, ὡς ἀδικουμένοις, ὀξέως βοηθοῦμεν· ὑφ᾽ ὧν δ᾽ αὐτῶν, πάλαι ἀφεστώτων, ἀδικούμεθα, ἔτι μέλλομεν ἀμύνεσθαι.

ιά. 11. "Καίτοι τοὺς μὲν, κατεργασάμενοι, κἂν κατάσχοιμεν· τῶν δ᾽ εἰ καὶ κρατήσαιμεν, διὰ πολλοῦ γε καὶ πολλῶν ὄντων, χαλεπῶς ἂν ἄρχειν δυναίμεθα. ἀνόητον δ᾽, ἐπὶ τοιούτους ἰέναι, ὧν κρατήσας τε μὴ κατασχήσει τὶς, καὶ μὴ κατορθώσας, μὴ ἐν τῷ ὁμοίῳ καὶ πρὶν ἐπιχειρῆσαι ἔσται. Σικελιῶται δ᾽ ἄν μοι δοκοῦσιν, ὥς γε νῦν ἔχουσι, καὶ ἔτι ἂν ἧσσον δεινοὶ ἡμῖν γενέσθαι, εἰ ἄρξειαν αὐτῶν Συρακούσιοι· ὅπερ οἱ Ἐγεσταῖοι μάλιστα ἡμᾶς ἐκφοβοῦσι. νῦν μὲν γὰρ κἂν ἔλθοιεν ἴσως Λακεδαιμονίων ἕκαστοι χάριτι· ἐκείνως δ᾽, οὐκ εἰκὸς, ἀρχὴν ἐπὶ ἀρχὴν στρατεῦσαι. ᾧ γὰρ ἂν τρόπῳ τὴν ἡμετέραν μετὰ Πελοποννησίων ἀφέλωνται, εἰκὸς, ὑπὸ τῶν αὐτῶν καὶ τὴν σφετέραν διὰ τοῦ αὐτοῦ καθαιρεθῆναι. ἡμᾶς δ᾽ ἂν οἱ ἐκεῖ Ἕλληνες μάλιστα μὲν ἐκπεπληγμένοι εἶεν, εἰ μὴ ἀφικοίμεθα, ἔπειτα δὲ καὶ, εἰ, δείξαντες τὴν δύναμιν, δι᾽ ὀλίγου ἀπέλθοιμεν· εἰ δὲ σφαλείημέν τι, τάχιστ᾽ ἂν ὑπεριδόντες, μετὰ τῶν ἐνθάδε ἐπίθοιντο. τὰ γὰρ διὰ πλείστου πάντες ἴσμεν θαυμαζόμενα, καὶ τὰ πεῖραν ἥκιστα τῆς δόξης δόντα. ὅπερ νῦν ὑμεῖς, ὦ

Ἀφεστ. ἔτη τοσ.] Minus perspicue vertitur: *qui tot annos jam defecerint.* Neque enim multorum annorum opus est defectio ipsa, sed unius momenti, nisi *repetita* subinde intelligatur. Sed Metonymia hæc est Antecedentis pro Consequ. *manent* in defectione, nondum ad officium rediere.

Καὶ ἄλλοι—ἀκροῶνται] Thomas Magister in ἐνδοιάζω, ubi omittit ἡμῶν, quod habet Gr. Wass.

Ἐγεστ. δὴ] Eleganter vero Msqu. δῆθεν, *scilicet*, ut volunt isti vos credere, si Deo placet.

Διὰ πολλοῦ γε] Διαστήματος supplet Scholiastes; de qua ellipsi Stephanus Append. ad Scripta de Dialect. Att. pag. 115. Duck.

Κατασχ. τὶς] i. e. ἡμεῖς κατασχήσομεν. Recte tamen et gnomice, *man, jemand.*

Ἐν τῷ ὁμ. καὶ πρ.] P. ὁμοίως, ῆ. ἐν inservit periphrasi Adjectivi vel Adverbii, ut ἐκ, Latinis quoque; et ἴσα καὶ ἱκέται, pro ὡς, 3. 14.

Ὅπερ—ἐκφ.] i. e. ὥπερ, καθ᾽ ὅπερ. Notum illud Homeri, (v. c. Il. 1. 201.) ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, pro, ἔπεσι πτερόεσσι. Noster 1. 6. λίπα ἠλείψαντο, p. λῖπι.

Διὰ τοῦ αὐτοῦ] Nempe τρόπου. Obs. 1) formam loquendi, διὰ τρόπου, pro Dat. (vel Ablat.) 2) Varietatem; supra, τῷ τρόπῳ. Aut διὰ τ. αὐτοῦ simpliciter accipe pro Adverb. ὁμοίως, ὡσαύτως, *itidem.*

Δείξαντες] Forte pro Medio (minus illo tamen usitato,) δειξάμενοι· *Nostras* nimirum ipsorum vires, *illis* tamen.

Δι᾽ ὀλίγου] Referri et ad δείξαντες liceat, ut sit, *ex propinquo*, cominus.

Ἐπίθοιντο] Scil. ἡμῖν, repet. ex ὑπεριδόντες, ubi intell. ἡμᾶς. Immo utrobique casus omissi; cum alioquin ex alio alium supplendum relinquat.

Τὰ γὰρ διὰ πλ. rel.] Neutr. ut solet, pro Masc.

Δόντα.] Sic etiam liber Camerarii, qui adnotat: quæ lectio, haud scio, an vera sit. Duck.

Ὅπ. νῦν—ἐφίεσθε.] Structuræ quî consu-

Ἀθηναῖοι, ἐς Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ξυμμάχους πεπόνθατε, διὰ τὸ, παρὰ γνώμην αὐτῶν, πρὸς ἃ ἐφοβεῖσθε τοπρῶτον, περιγεγενῆσθαι, καταφρονήσαντες, ἤδη καὶ Σικελίας ἐφίεσθε. χρὴ δὲ μὴ πρὸς τὰς τύχας τῶν ἐναντίων ἐπαίρεσθαι, ἀλλὰ τὰς διανοίας κρατήσαντας θαῤῥεῖν· μηδὲ, Λακεδαιμονίους ἄλλο τι, ἡγήσασθαι, ἢ διὰ τὸ αἰσχρὸν σκοπεῖν, ὅτῳ τρόπῳ ἔτι καὶ νῦν, ἢν δύνωνται, σφήλαντες ἡμᾶς, τὸ σφέτερον ἀπρεπὲς εὖ θήσονται· ὅσῳ δὲ καὶ περὶ πλείστου, καὶ διὰ πλείστου, δόξαν ἀρετῆς μελετῶσιν. ὥστε οὐ περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ Ἐγεσταίων

leremus, jam monui in Edit. Oratt. Thuc. nec muto; probat et Gottleb. Sed res ipsa ac tenor disputationis labare videtur. Quippe propositæ sententiæ, "omnia e longinquo, utut nondum satis spectata, habere plurimum admirationis," jam velut exemplum nimirum et documentum subjicit cives suos: ὅπερ ὑμ.—πεπόνθατε, quod vobis nunc usu venit; nempe, ut major e longinquo sit admiratio vestri. Hoc quomodo probat? Quia vos præter opinionem (vestram ipsorum) vicistis, quæ timeretis. Ideo, immodici animo et audacia aucta, jam Siciliam affectatis. Hæc quî cohærent? Aut quam admirationem Atheniensium e longinquo probant? Equidem haud assequor; nisi Gnomen illam: τὰ γὰρ διὰ πλ. — —ad δόξ. δόντα, Parenthesi incluseris: ut, ὅπερ ὑμ.—πεπόνθ. referatur ad superiora: ὑπεριδόντες (quod hic est καταφρονήσαντες,)—ἐπίθοιντο· (quod hic est ἐφίεσθε). Satis manifesto ista sese respiciunt; et rei ratio tunc constiterit: Longinqua sunt admirationi, quæ ex propinquo, devicta, jam spernantur. Hoc idem vobis usu venit, qui Lacedæmonios eorumque socios, quos admirati et horrentes eminus, nondum congressos, ubi, cominus congressi, præter spem devicistis, jam ita contemnatis, ita elato animo gestiatis, ut, quodvis audere parati, et successurum vobis confisi, externa quoque et remota, Siciliam appetatis: cavete, ne ex propinquo vos quoque infirmiores reperti, illorum deinde insultibus pateatis: rectius, (ex illa sententia, quam ita per Parenthesin interponat,) e longinquo vos integros servaturi admirandosque et metuendos præbituri. Ita in καταφρονήσαντες intellexeris αὐτῶν, nempe τῶν Λακεδ. καὶ τῶν ξυμμάχων. Ita vos jam contemnitis illos, ut, securi eorum, velut nullos a tergo hostes, aut victos et nil ausuros, relicturi, Siciliam, velut vacui hic in Græcia, prospectetis.

Ἀλλὰ τ. διαν.] Schol. supplet, τῶν πολεμίων· nempe consilia et insidias Peloponnesiorum, imminentium vestræ abscessioni et insidiantium, ut nudatos et parum firmos a tergo invadant. Sed quid est, κρατεῖν τὰς διανοίας; Primo κρατεῖν cum Accusat. pro Genit. quod tamen sæpius notatum dederit Ind. ut δέομαι c. Accus. 1. 32. init. Sensus autem fuerit: 1) observare, tenere, non negligere, semper animo præsentes habere et observare, τηρεῖν· 2) ita *te* parare, ut vitare illa consilia et irrita dare possis. At Portus, vertens, *animos cohibendo*, intellexit nimirum *ipsorum* Atheniens. ut semet cohiberent, audaciam gestientem reprimerent, modesti cautique agerent. Ita διάνοιαι sint *cupiditates*, quos et λογισμοὺς alibi vocat Thuc. Vix a me impetro, quin, ob tenorem totius Cap. Scholiastæ assentiar magis.

Ὅσῳ δὲ καὶ, rel.] Duo notanda: 1) Superlat. pro Compar. quorum hic sequi debeat soleatque partic. ὅσῳ, *quanto*; quæ hic pro ὅτι posita dici queat; 2) *abruptam* orationem; quæ vel ante ὅσῳ, vel post illud, requirat tale enuntiatum: τοσούτῳ μᾶλλον ποιήσουσι, tanto magis, (certius, promtius, facilius,) hoc fecerint; vel, τοσούτῳ μᾶλλον εἰκὸς, tanto credibilius est, tanto magis convenit, hoc facturos. Quod quidem manifestius deest, supplendumque necessario est, ob partic. δὲ et καὶ, quibus non positis, nil eguerimus supplemento. δὲ certe abesset; aut est, ut solet, pro καί. καὶ ὅσῳ καὶ περὶ πλ. rel. *idque*, quo *et* plus, *et* diutius, cet. καὶ abest non uni libro; non, quo non sit a Thuc. sed, quod incommodum videretur cum sensu describentibus textum. Nam Thucydide satis dignum est.

Περὶ πλ. κ. διὰ πλ.] Περὶ πλ. est, *ut* rem summam, quam maximi faciant; qs. ὡς περὶ πλ. (ποιούμενοι.) διὰ πλ. intell. χρόνου. Omnia breviter complexus exhausit Thuc. et *amorem* rei, et *usum* longum.

Δόξ. ἀρ. μελ.] i. e. 1) animo volvunt, quærunt, cogitant; 2) omnia faciunt, per quæ illam assequantur: *sie gehen damit (darauf) um.* Ita Cic. p. Mur. c. 21. *illum accu-*

ἡμῖν, ἀνδρῶν βαρβάρων, ὁ ἀγὼν, εἰ σωφρονοῦμεν, ἀλλ', ὅπως πόλιν δι' ὀλιγαρχίας ἐπιβουλεύουσαν ὀξέως φυλαξώμεθα.

ιβ'. 12. "Καὶ μεμνῆσθαι χρὴ ἡμᾶς, ὅτι νεωστὶ ἀπὸ νόσου μεγάλης καὶ πολέμου βραχύ τι λελωφήκαμεν, ὥστε καὶ χρήμασι καὶ τοῖς σώμασιν ηὐξῆσθαι· καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἡμῶν δίκαιον ἐνθάδε [εἶναι] ἀναλοῦν, καὶ μὴ ὑπὲρ ἀνδρῶν φυγάδων τῶνδε, ἐπικουρίας δεομένων, οἷς τό τε ψεύσασθαι καλῶς, χρήσιμον, καὶ τῷ τοῦ πέλας κινδύνῳ, αὐτοὺς λόγους μόνον παρασχομένους, ἢ κατορθώσαντας, χάριν μὴ ἀξίαν εἰδέναι, ἢ πταίσαντάς που, τοὺς φίλους ξυναπολέσθαι. εἴτε τις, ἄρχειν ἄσμενος αἱρεθεὶς, παραινεῖ ὑμῖν ἐκπλεῖν, τὸ ἑαυτοῦ μόνον σκοπῶν, ἄλλως τε, καὶ νεώτερος ὢν [ἔτι] ἐς τὸ ἄρχειν, ὅπως θαυμασθῇ μὲν ἀπὸ τῆς ἱπποτροφίας, διὰ δὲ πολυτέλειαν, καὶ ὠφεληθῇ τι ἐκ τῆς ἀρχῆς· μηδὲ τούτῳ ἐμπαράσχητε, τῷ τῆς πόλεως κινδύνῳ ἰδίᾳ ἐλλαμπρύνεσθαι. νομίσατε δὲ, τοὺς τοιούτους τὰ μὲν δημόσια ἀδικεῖν, διὰ δὲ ἴδια ἀναλοῦν· καὶ

sationem cogitare. Ita *prœlia, pugnas, meditari* tauri dicuntur poëtis.

Ἀγὼν] Scil. ἐστί· sed metonymice, quia suggeritur, *siquidem sapimus;* sign. ergo, esse, *videri, debet;* putemus, non de Sicilia nos certare, sed, rel.

Ἐπιβ. ὀξ. φυλ.] Omisi comma; liberum cuique facturus, post ἐπιβουλ. an post ὀξέως ponere ipse mallet. Recte enim utrumque dicatur; ad φυλάξασθαι tamen relatum ὀξέως malim; languet enim et molestius hæret (*es schleppt,*) ad ἐπιβ. relatum. Quare cum Heilm. facio: ut tamen neque alterum improbem; cum præsertim ὀξέως sit, *acriter, strenue,* impigre; ita utrilibet congruerit.

Λόγ. παρασχ.] Dictum, ut 5. 89. Gottl. Verba ibi sunt: λόγων μῆκος ἄπιστον παρέξομεν. Dissimilia sunt hæc: ibi enim sign. *longam* disputationem texere, hic, verba pro rebus et *promissa* vana afferre; nisi quod et ibi add. ἄπιστον. *Vera* tamen ibi per se erant, quæ prolixe jactare possent Athen. et *alia* deinde oratione utuntur; ut *verbis* verba opponantur; at hic rebus. Ceterum ad h. v. adscr. idem Gottl. " de luxu Alcibiadis vide Athen. 12. (p.) 534." (voluit notare haud dubie ad C. 12. init. et ad πολυτέλειαν. Sed. v. n. ad uv. διὰ δὲ τ. πολ.)

Εἴτε] Schol. Aristoph. Εἰ. 449. εἴτε, non, ut Gr. δὲ, et, ordine meliore, ἐκπλεῖν ὑμῖν, pro τὸ ἑαυτοῦ, male, τοῦτο. Idem agnoscit ἔτι, omisso τι, proque ἰδίᾳ exhibet, διὰ τὸ ἐλλαμπρύνασθαι, minus sincere. Wass.

Διὰ δὲ πολυτ.] Duo hic notaveris: 1) ἱπποτροφίαν illam et πολυτέλειαν Alcibiadis non ad *luxum* ejus referri, quem supra ex Athen. notavit Gottl. (frustra quidem, ad caussam;) sed ad *bellum,* ad rei militaris usum, cui equis præbendis, inclarescere gestiret; equos enim ut per se aleret, nec bello, neque, imperator ut legeretur, opus esset. (Abstinendum ergo mera lectionis copia effundenda, ubi caussam nil juvet, sed ultro obscuret!) 2) διὰ —— πολυτέλειαν pendere posse et a θαυμασθῇ, more Nostri variata structura, pro ἀπό· ubi tamen δὲ sit pro τε, non sane, hic quidem, ex usu linguæ, non subjecto verbo; dixeris enim Græce Σωκράτης, ὅ, τε Πλάτων, Socrates et Plato, at non, Σωκρ. ὁ δὲ Πλ. ubi non sequatur verbum priori responsurum; magis ergo ad ὠφεληθῇ, quo et Portus retulit, ut καὶ ὠφελ. sit *insuper, auch mohl noch darzu:* ut non suspiciatur modo, (θαυμασθῇ,) sed et juvetur, (ὠφελ.) equorum sumtu levato. Sed ita intelligenti comma delendum post πολυτέλειαν. Quid, si *utrumque* sensum junxisse voluit Thuc. tali interjectu, veluti bis intelligendo, et ad θαυμ. et ad ὠφελ. ?

Ἐμπαράσχ.] Sane pro simplici; non sine notione tamen *mollitiæ* et timoris, quam τῷ ἐν addere moneat verbum ἐνδοῦναι, nunquam fere illa carens.

τὸ πρᾶγμα μέγα εἶναι, καὶ μὴ οἷον νεωτέρῳ βουλεύσασθαί τε καὶ ὀξέως μεταχειρίσαι.

ιγ΄. 13. "Οὓς ὁρῶν ἐγὼ νῦν ἐνθάδε τῷ αὐτῷ ἀνδρὶ παρακελευστοὺς καθημένους, φοβοῦμαι, καὶ τοῖς πρεσβυτέροις ἀντιπαρακελεύομαι, μὴ καταισχυνθῆναι, εἴτῳ τὶς παρακάθηται τῶνδε, ὅπως μὴ δόξῃ, ἂν μὴ ψηφίζηται πολεμεῖν, μαλακὸς εἶναι· μηδ᾽, ὅπερ ἂν αὐτοὶ πάθοιεν, δυσέρωτας εἶναι τῶν ἀπόντων, γνόντας, ὅτι ἐπιθυμίᾳ μὲν ἐλάχιστα κατορθοῦνται, προνοίᾳ δὲ πλεῖστα· ἀλλ᾽ ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ὡς μέγιστον δὴ τῶν πρὶν κίνδυνον ἀναῤῥιπτούσης, ἀντιχειροτονεῖν, καὶ ψηφίζεσθαι, τοὺς μὲν Σικελιώτας, οἷσπερ νῦν ὅροις χρωμένους πρὸς ὑμᾶς, οὐ μεμπτοῖς, τῷ τε Ἰονίῳ κόλπῳ παρὰ γῆν ἥν τις

Καὶ μὴ οἷον] In Duker. erat, καὶ μὴ εἶναι· commodo sane sensu, pro ἐξεῖναι, vel προσεῖναι, *inesse*, suppeditare, *sich ben ihm finden*. Ceterum, nulla varietate notata, ut operarum lapsum induxi, οἷον reposito; in quo ipso tamen et repetisse detur εἶναι· μὴ οἷον εἶναι νεωτέρῳ, i. e. ἀδύνατον εἶναι, datum ei non esse. (*nicht möglich seyn.*) Possis tamen et absque εἶναι, commate posito post μὴ, sic intelligere: καὶ μὴ, (νομίσατε, τὸ πρᾶγμα εἶναι,) οἷον, i. e. τοιόνδε, οἷον, quale (liceat, detur,) juveni et deliberare, efficere. Durius tamen hic Dativus νεωτέρῳ simpliciter ita ponatur, immo νεώτερον diceret, ut οἷον esset pro ὥστε. Quare et suppleris εἶναι illud post οἷον· fieri non posse, οὐκ ἐνδέχεσθαι, ut juvenis, rel.

Οὓς ὁρῶν] Pro οἵους, *quales*, cujus *generis*, cujusmodi homines, τοιούτους. Ita Ovid. Metam. 3. 237. sequ.

——— Sonumque,
Etsi non hominis, *quem* non tamen edere possit, habet;
i. e. *qualem*; cujusmodi.

Παρακελευστοὺς] Pro ὰς, active. *Advocatos* vertens Port. passive accepisse videtur; sed enim *advocatis* (*Beyständen*) in judiciis tantum locus; nec vero παρακελεύειν sign. *advocare*; verte, *hortatores*, instigatores. Nec vero insolens permutatio hæc, ut in τρυγητὸς, παθητὸς, passurus, moriturus, Act. 26. 23. ἀμητὸς, βούλυτος, ἄροτος, εὐκτὸς, omnibus active intelligendis; etiam in παράκλητος, ubi in N. Test. *doctorem* notet. Quid, cum *cœnatum, juratum, pransum, potum*, Latini dicunt.

Καθημένους] Pro παρακαθ. Vel, qui sedeant (illic,) ut eum instigent. Ita. Cic. in Verr. lib. 1. *Judices sederunt in eum reum, quem indicta caussa condemnarent.* Paullus Actor. 23. 3. σὺ κάθη, κρίνων μέ.

Ἀντιπαρακελ.] Duplicem respectum vel conditionem habet ἀντί· 1) contra illos *homines*, 2) contra *rem* ipsam, expeditionem.

Καταισχυνθ. ὅπ. μὴ δ.] i. e. pudore *absterreri*, ad aliam sententiam traduci. Aliter enim non congruerit τῷ ὅπως μή.

Ψηφίζηται] Gr. ὑποψηφίζηται, quod me legisse alibi non puto. et infra Gr. ἐπιθυμίαι et πρόνοιαι. Error ex adscriptione ι. Wass.

Κατορθοῦνται] Minus diligenter vertit Port. *res paucissimas*, — — — *geri*: ac si ἐλάχιστα et πλεῖστα sint Nomin. ad quos referatur κατορθοῦνται· quod tunc e Græcismo esse debeat, κατορθοῦται. Immo Accusativi sunt ἐλάχ. et πλεῖστα, et κατορθοῦνται, intell. οἱ ἄνθρωποι, vel, simplicius et pressius, αὐτοὶ, *illi*, πρεσβύτεροι, seniores et saniores, quos supra compellat. Aut leg. κατορθοῦται. Vix enim est, ut Neutr. Plur. cum Verbo Plur. inveniatur; (occurrit tamen Jac. 2. 19.) neque hic opus, ubi referatur ad γνόντας, i. e. καὶ γνῶναι αὐτοὺς, quod ad πρεσβυτέροις retuleris.

Μέγ. τ. πρ. κίνδ. ἀναῤῥ.] Obs. 1) Superlat. pro Compar. quorum hic requiretetur a πρίν. Neque enim *præsens* periculum est *inter* præterita, quæ vis sit superlativi; aut πρὶν fuerit *hucusque*, quæ ad hunc diem fuerint; *unter den bisherigen*; nam *adhuc* acta tamen sint *inter* præterita, quibus *jam* imminens ita recte addatur; 2) hypallagen, ἀναῤῥιπτεῖν κίνδυνον, pro, ἀναῤῥ. ἑαυτὴν ἐς κίνδ. vel ἀναῤῥιπτεῖν intell. *suscipere*, qs. in humeros sibi *injicere*.

Ἀντιχειροτον.] i. e. a) denuo, b) aliud sciscere suffragiis.

Παρὰ γῆν] Comma sustuli post γῆν, ne inepte ac frigide per se poneretur, ἥν τις

πλέη, καὶ τῷ Σικελικῷ, διὰ πελάγους, τὰ αὑτῶν νεμομένους, καθ᾽ αὑτοὺς καὶ ξυμφέρεσθαι. τοῖς δ᾽ Ἐγεσταίοις ἰδίᾳ εἰπεῖν, ἐπειδὴ ἄνευ Ἀθηναίων καὶ ξυνῆψαν πρὸς Σελινουντίους τὸν πρῶτον πόλεμον, μετὰ σφῶν αὐτῶν καὶ καταλύεσθαι· καὶ τολοιπὸν ξυμμάχους μὴ ποιεῖσθαι, ὥσπερ εἰώθαμεν, οἷς κακῶς μὲν πράξασιν ἀμυνοῦμεν, ὠφελείας δ᾽ αὐτοὶ δεηθέντες, οὐ τευξόμεθα.

ιδ΄. 14. "Καὶ σὺ, ὦ Πρύτανι, ταῦτα (εἴπερ ἡγῇ, σοὶ προσήκειν, κήδεσθαί τε τῆς πόλεως, καὶ βούλει γενέσθαι πολίτης ἀγαθὸς,) ἐπιψήφιζε, καὶ γνώμας προτίθει αὖθις Ἀθηναίοις· νομίσας, εἰ ὀῤῥωδεῖς τὸ ἀναψηφίσαι, τὸ μὲν λύειν τοὺς νόμους, μὴ μετὰ τοσῶνδ᾽ ἂν μαρτύρων αἰτίαν σχεῖν, τῆς δὲ

πλέη· ut quod hic non opponatur πεζῇ, terrestri itineri. Ordo est, ἥν τις παρὰ γῆν πλέη· cui diversum suggeratur, διὰ πελάγους· quod hic certe, per formulam diversorum, notet, *aperto* mari, procul ab ora, *tief in die See hinein*, transverso mari. Ac sane ita fere πέλαγος adhibetur, nunquam de litore, quod *terræ* magis adjungatur.

Ἰδίᾳ] *Nominatim*, proprie, solis, quod ipsos proprie spectat: *insonderheit, specifice.*

Καὶ ξυνῆψαν] Inter exempla pleonasmi τοῦ καὶ recenset Stephanus ad Corinthum pag. 35. Duck. Redundat καὶ, ut solet, in divisione et antithesi; Verteris tamen hic quidem, *nimirum, tamen; weil sie ja*, rel.

Μετὰ σφ.] Inter se, soli, ipsi cum Selinuntiis. Non bene Port. *sua sponte*; nisi, Latine prorsus, posuit pro *ipsi*, nullo auctore alio aut interprete vel disceptatore; ut apud Liv. 2. 12. sua *sponte* opp. *senatum adit*; illud ergo est, *per se*, nemine conscio, *für sich.*

Ὦ Πρύτανι] Ad ea, quæ Hudsonus hic in Var. Lect. habet, add. Spanhemium Dissert. IX. de Præstant. et Usu Numism. pag. 701. seqq. Duck.

Ἐπιψήφιζε] Ἐπιψηφίζειν sæpe esse ἐπικυροῦν, quemadmodum id exponit Harpocration, dudum docuit Budæus in Commentar. Ling. Gr. pag. 167. Sed non liquet, hoc loco eam esse hujus vocis significationem; neque enim post hanc orationem Niciæ quidquam a concione decretum erat, quod ἐπικυροῦν posset Πρύτανις. Itaque puto, ἐπιψηφίζειν hic esse, populum ad suffragium ferendum vocare, et sententias rogare; quod etiam, in suffragium mittere, dicunt Latini. Nam et ita sumi τὸ ἐπιψηφίζειν, e Platone in Gorgia, et Thucydide I. 27. Τοιαῦτα λέξας, ἐπεψήφιζεν αὐτὸς, Ἔφορος ὢν, ἐς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Λακεδαιμονίων, docet ibidem Budæus. Eademque est significatio τοῦ ἐπιψηφίζειν in his, quæ e Demosthenis Androtiana pag. 385. adfert Valesius ad Harpocrationem: Οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ᾽ ἐπιψηφίζων ἐπιστάτης ἠρώτων καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδοσαν. Non est quidem ἐπιψηφίζειν proprie δευτέρας ψήφους τιθέναι, ut hic Scholiastes: sed quia hanc ἐπιψήφισιν necessario consequebantur δεύτεραι ψῆφοι, interpretatio illius ferri potest. Itaque etiam Spanhemius l. d. non dubitavit hoc ita vertere, *pone denuo calculos.* *Valla* sententiam recte expressit *de integro consulito* Athenienses de his, et ad suffragia revocato. Duck.

Λύειν τοὺς νόμους] Ex hoc loco Petitus ad leg. Att. pag. 212. colligit, non licuisse Prytanibus, populum iterum in suffragia mittere de re, de qua jam psephisma scriptum esset. Est tamen illustre exemplum in contrarium in decreto de Mitylenæis interficiendis apud Thucydidem III. 36. seqq. ubi, psephismate jam facto, et Mitylenas ad Pachetem misso, οἱ ἐν τέλει dicuntur αὖθις γνώμας προθεῖναι. Duck.

Μὴ μετὰ τοσ. μαρτ.] Ambiguum videri queat, qua structuram certe, utro referamus hæc verba: ad λύειν, an ad αἰτ. σχεῖν; — Utrum sic: τὸ λύειν τ. νόμ. μὴ σχεῖν αἰτίαν, μετὰ τοσ. μαρτ. (γενόμενον) culpa te vacaturum, etiamsi solveris leges, quia hoc feceris cum (coram) tam multis testibus, arbitris, et consciis, populo scil. ipso et universo, cui denuo proponas rogationem, utut contra leges, de re jam transacta, at ipsis tamen videntibus, patientibus, non adversantibus; ut, si tu peccaveris, ipsi tecum sint peccaturi, nec te in judicium vocare possint ab ipsis acceptæ rogationis. Ita interpretanti, (quod et Portus secutus est,) comma ponendum post

πόλεως [κακῶς] βουλευσαμένης ἰατρὸς ἂν γενέσθαι· καὶ τὸ καλῶς ἄρξαι τοῦτ᾽ εἶναι, ὃς ἂν τὴν πατρίδα ὠφελήσῃ ὡς πλεῖστα, ἢ ἑκὼν εἶναι μηδὲν βλάψῃ."

ιέ. 15. Ὁ μὲν Νικίας τοιαῦτα εἶπε. τῶν δὲ Ἀθηναίων παριόντες οἱ μὲν πλεῖστοι στρατεύειν παρῄνουν, καὶ τὰ ἐψηφισμένα μὴ λύειν· οἱ δέ τινες καὶ ἀντέλεγον. ἐνῆγε δὲ προθυμότατα τὴν στρατείαν Ἀλκιβιάδης ὁ Κλεινίου, βουλόμενος τῷ τε Νικίᾳ ἐναντιοῦσθαι, ὢν καὶ ἐς τὰ ἄλλα διάφορος τὰ πολιτικὰ, καὶ ὅτι αὐτοῦ διαβόλως ἐμνήσθη, καὶ μάλιστα στρατηγῆσαί τε ἐπιθυμῶν, καὶ ἐλπίζων Σικελίαν τε δι᾽ αὐτοῦ καὶ Καρχηδόνα λήψεσθαι· καὶ τὰ ἴδια ἅμα εὐτυχήσας, χρήμασί τε καὶ δόξῃ ὠφελήσειν. ὢν γὰρ ἐν ἀξιώματι ὑπὸ τῶν ἀστῶν, ταῖς ἐπιθυμίαις μείζοσιν, ἢ κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν, ἐχρῆτο, ἔς τε τὰς ἱπποτροφίας καὶ τὰς ἄλλας δαπάνας· ὅπερ καὶ καθεῖλεν ὕστερον τὴν τῶν Ἀθηναίων πόλιν οὐχ ἥκιστα. φοβηθέντες γὰρ αὐτοῦ οἱ πολλοὶ τὸ μέγεθος τῆς τε κατὰ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα παρανομίας ἐς τὴν δίαιταν, καὶ τῆς διανοίας, ὧν, καθ᾽ ἓν ἕκαστον, ἐν ὅτῳ γίγνοιτο, ἔπρασσεν, ὡς τυραννίδος ἐπιθυμοῦντι πολέμιοι καθέστασαν. καὶ δημοσίᾳ κρά-

μὴ, quod ex positu verborum, magis retuleris ad *μετὰ τοσῶνδε μαρτύρων*, sensum tamen vix commodum effecturus; neque enim *pauci* erant futuri testes solutæ legis. Rectius ergo μὴ proxime ante *αἰτίαν σχεῖν* poneret Thuc. Ita certe ex re ipsa, intelligendum, utut verba aliud loqui videantur.

Κακῶς βουλευσαμένης] Camerarius ita adnotavit: alibi *καλῶς βουλευσαμένης. recte autem utrumque, etsi prius melius videtur.* Non scio, quinam vel scripti vel editi libri καλῶς habeant; nec video, quomodo id hic rectum esse possit: nam sani medico non indigent. Κακῶς autem etsi ab omnibus aliis Mss. præter Cam. et Gr. abest, tamen ad sententiam necessarium videtur. DUCK.

Τοῦτ᾽ εἶναι, ὃς, rel.] Si τοῦτ᾽ est pro τοῦτο, ut solet, et Portus accepit: ὃς est pro εἴ τις· ut 2. 44. init. τὸ δ᾽ εὐτυχὲς, οἳ ἂν — λάχωσιν, i. e. εἴ τινες λ. Alioqui pro τοῦ τε acceperis, *ejus* esse, *qui*, rel. Sed tunc τοῦδε scriberet; τε enim in partitione tantum subjicitur.

Ἐς τὰ ἄλλα διάφ. τὰ πολιτ.] Aut ad τὰ πολιτ. intell. κατὰ, εἰς, περὶ, aut retuleris ad τὰ ἄλλα, τὰ ἄλλα πολιτικὰ, ut in aliis caussis et rebus civilibus, ergo et in hac nimirum.

Διαβόλως ἐμνήσθη] Pro κακῶς ἐμνήσθη. Thomas in Eclog. Attic. HUDS.

Δι᾽ αὐτοῦ] Schol. suppl. τοὺς Ἀθηναίους. Non video, quidni referatur ad Alcibiadem, ad quem et ἐλπίζων, et, quod majus sit, (quem *sperasse* etiam de *alio* detur,) εὐτυχήσας ὠφελήσειν. Aliud magis quæratur, quorsum pertineat δι᾽ αὐτοῦ; quod, ad Alcibiadem si retuleris, frigeat pæne ac redundet, et vero esse debeat αὑτοῦ, aspirate, *per ipsum*, propter ἐλπίζων. Portus plane omisit; et ceteri mussant. Equidem retulerim ad rem ipsam et opus, Σικελίαν λήψεσθαι, καὶ δι᾽ αὐτοῦ, *per id*, eadem opera, ea opportunitate, *hierdurch*, διὰ τοῦ λαβεῖν Σικελίαν.

Τὰ ἴδ. — εὐτυχ. — ὠφελ.] Ut Portus vertit, comma ponendum vel intelligendum post εὐτυχήσας et ante illud: ὠφελ. τὰ ἴδια, εὐτυχήσας. Mihi dignius Thucydide videtur, ad τὰ ἴδια supplere κατὰ, et ad ὠφελήσειν, αὐτά· se privatim quoque, in re familiari, per id felicem fore, resque suas aucturum. Nam de re bene gerenda in bello, κατορθώσας diceret.

Τῆς διαν. ὧν — ἔπρ.] Scil. μέγεθος. Magnitudinem consilii ejus, (in iis rebus,) quas ageret; vel, consilii propositi factis ejus.

Ὡς τυραννίδος ἐπιθυμοῦντι] Vide Scholiasten Aristophanis ad Ran. v. 1472. DUCK.

τιστα διαθέντα τὰ τοῦ πολέμου, ἰδίᾳ ἕκαστοι τοῖς ἐπιτηδεύμασιν αὐτοῦ ἀχθεσθέντες, καὶ ἄλλοις ἐπιτρέψαντες, οὐ διὰ μακροῦ ἔσφηλαν τὴν πόλιν. τότε δ' οὖν παρελθὼν, τοῖς Ἀθηναίοις παρῄνει τοιάδε.

ιστ'. 16. "ΚΑΙ προσήκει μοι μᾶλλον ἑτέρων, ὦ Ἀθηναῖοι, ἄρχειν· (ἀνάγκη γὰρ ἐντεῦθεν ἄρξασθαι, ἐπειδή μου Νικίας καθήψατο·) καὶ ἄξιος ἅμα νομίζω εἶναι. ὧν γὰρ πέρι ἐπιβόητός εἰμι, τοῖς μὲν προγόνοις μου καὶ ἐμοὶ δόξαν φέρει ταῦτα, τῇ δὲ πατρίδι καὶ ὠφέλειαν. οἱ γὰρ Ἕλληνες καὶ ὑπὲρ δύναμιν μείζω ἡμῶν τὴν πόλιν ἐνόμισαν, τῷ ἐμῷ διαπρεπεῖ

Ἰδίᾳ — τ. ἐπιτηδ. — ἀχθεσθ.] Ordo est et sensus: ἀχθεσθέντες, gravati, exosi, male tolerantes, Alcibiadem scil. τοῖς ἐπιτηδεύμασι, *propter* instituta domestica, διαθέντα, administrantem optime res civiles. ἰδίᾳ retuleris vel ad πολέμιοι καθέστασαν, (privatim) ei inimici fuere, vel ad τοῖς ἐπιτηδεύμασιν, transposite, ex more Nostri, pro, τοῖς ἰδίᾳ ἐπιτηδεύμασιν, aut denique ad ἀχθεσθέντες.

Καὶ προσήκει μοι] Bar. omittit μοι. male. nam et Codd. et Schol. Aristoph. Εἰ. 449. agnoscunt: tamen pro νομίζω male ibidem legitur νομίζων. Porro hæc laudat Aristides Canteri in Alcib. p. 651. De Ludis et certantium pompa vide Sophoclem Elect. 686. De ipsius Alcibiadis Equis, tentorio Persico, et cætero apparatu adeas Andocidem Orat. IV. p. 304. De moribus vero Xenoph. Mem. I. p. 715. et Platonem p. 429. 430. Ed. Francof. WASS. Quandoquidem, hoc, per καὶ repetitum, manifesto distinguit ab ἄξιός εἰμι, intelligi debet de *jure, competenz, Ansprüche,* quo repetat imperium, ob rempubl. bene gestam domi, sumtus publice factos, et dignitatem civitati inde auctam, familiæ quoque splendorem; ἄξιος autem ad virtutes et laudes imperatoris, *Gigenschaften, Fähigfeiten.* Bene autem Thuc. reddit præfractum Alcibiadis ingenium et insolens, a simplici postulatione veluti pro auctoritate exorsi.

Ἐπιβόητος] Marg. et Schol. περιβόητος. Noster rursum infr. Hesych. Sophocl. Lysias, Philo, Plutarch. et in malam partem Demosthenes. Quo sensu et ἐπιβόητον apud Anacreontem. περιβόητος etiam Dion. Halic. et Josephus: nullibi illud alterum. WASS. Ἐπιβόητος inter ea, quæ in malam partem accipiuntur, ponit Pollux VI. 159. Et Eustathius in Odyss. τ'. p. 1856. Ἐπιβόητος, ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην, καθ' οὗ δηλαδὴ βοαὶ γίνονται, ὃν ἐπίβωτον Ἀνακρέων φησί. Idem tradit Thomas Mag. in διαβόητος. Et sic ἐπιβόητος accipi potest in Epigrammate, in Philænidem, quod ex Antholog. III. 10. 3. adnotavit Barnesius ad Anacr. LXXVII. cujus auctorem esse Æschrionem, ex Athenæo VIII. 3. observavit Brodæus. De διαβόητος et περιβόητος non idem scribunt Ammonius et Thomas Magister. Sed certum est, ea in utramque partem dici. Quod autem ad varietatem scripturæ hujus loci adtinet, suspicor, περιβόητος a correctoribus ortum, qui putaverint, sententiam horum verborum postulare vocem, quæ ad laudem Alcibiadis pertineret, quod mihi secus videtur; nam hæc ita recte accipi possunt. Etenim ea, propter quæ in *sermones hominum incurro,* propter quæ *male audio,* vel, ob quæ Nicias et alii *me infamant.* Idem sentio de iis, quæ in fine hujus Cap. dicit, διὰ ταῦτα τὰ ἴδια ἐπιβοώμενος. In quæ Camerarium in Thesauro Stephani sequor. DUCK. Haud dubie præferendum h. l. ἐπιβόητος eadem fere sententia et conditione, qua Terent. in Prol. Adelph.

Quod *maledictum* vehemens illi existimant,
Eam ille *laudem* sibi maximam putat.

Certe, περιβόητος legenti præc. περὶ delendum, ut tamen ad ὧν intelligatur.

Ὑπὲρ δύν.] 2 Cor. 1. 8. 8. 3. comparat Gottleb. (immo Abr.) Minus apte quidem; cum alius longe hic sensus sit: validior habita fuit, civitas, quam (vere) esset; quod alienissimum sit a Paullinis locis.

Τῷ ἐμῷ διαπρ.] i. e. διὰ τὴν ἐμὴν διαπρέπειαν. Et Dat. observandus, caussam hic notans, ut supra, 15. extr. τοῖς ἐπιτηδεύμασιν, ubi v. not. et Neutr. διαπρεπὲς, more Nostri, pro Substant. vel pro Verbo, τῷ (διὰ τὸ) διαπρέψαι ἐμέ. Genitivi quoque (idem enim est ἐμὲ, quod ἐμοῦ,) et τῆς — θεωρίας, quod sit pro, ἐν τῇ θεωρίᾳ, vel κατὰ τὴν θεωρίαν.

τῆς Ὀλυμπίαζε θεωρίας, (πρότερον ἐλπίζοντες, αὐτὴν καταπεπολεμῆσθαι·) διότι ἅρματα μὲν ἑπτὰ καθῆκα, ὅσα οὐδείς πω ἰδιώτης πρότερον, ἐνίκησα δὲ, καὶ δεύτερος καὶ τέταρτος ἐγενόμην, καὶ τἄλλα ἀξίως τῆς νίκης παρεσκευασάμην. νόμῳ μὲν γὰρ τιμὴ τὰ τοιαῦτα· ἐκ δὲ τοῦ δρωμένου καὶ δύναμις ἅμα ὑπονοεῖται. καὶ ὅσα αὖ ἐν τῇ πόλει χορηγίαις ἢ ἄλλῳ τῳ λαμπρύνομαι, τοῖς μὲν ἀστοῖς φθονεῖται φύσει, πρὸς δὲ τοὺς ξένους καὶ αὐτὴ ἰσχὺς φαίνεται. καὶ οὐκ ἄχρηστος ἥδ' ἡ ἄνοια, ὃς ἂν τοῖς ἰδίοις τέλεσι μὴ ἑαυτὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν πόλιν, ὠφελῇ. οὐδέ γε ἄδικον, ἐφ' ἑαυτῷ μέγα φρονοῦντα, μὴ ἴσον εἶναι. ἐπεὶ καὶ ὁ κακῶς πράσσων πρὸς οὐδένα τῆς ξυμφορᾶς ἰσομοιρεῖ. ἀλλ', ὥσπερ δυστυχοῦντες οὐ προσαγορευόμεθα, ἐν τῷ ὁμοίῳ τις ἀνεχέσθω, καὶ ὑπὸ τῶν εὐπραγούντων ὑπερφρονούμενος· ἢ τὰ ἴσα νέμων, τὰ ὅμοια ἀνταξιούτω. οἶδα

Πρότερον] Ad ἐλπίζοντες sane commodius referatur; ut tamen neque, ad καταπεπολ. referri, quidquam magnopere vetet.

Ἐλπίζοντες] Recte, utut de re incommoda; at illis commoda, quibus expediret, victos Athenienses, et volentibus esset.

Ἐνίκησα δὲ] Recte Scholiastes τὰ πρῶτα. Nam primam, secundam, et quartam palmam retulisse Alcibiadem ex hoc loco Thucydidis scribunt Plutarchus Alcib. pag. 357. et Athenæus I. 3. At Euripides, quod iidem adnotarunt, eum primo, secundo, et tertio curru victorem fuisse tradiderat. Euripidem sequutus est Isocrates in Orat. de Bigis pag. 353. Ed. Steph. Hæc P. Faber Agonist. III. 21. Victorias Olympicas Alcibiadis memorat etiam Demosthenes in Midiana pag. 360. ubi etiam alia, quæ ad Alcibiadis ingenium et res pertinent, leguntur. Quod ipse hic paullo post dicit: καὶ τἆλλα ἄξια τῆς νίκης παρεσκευασάμην, eo pertinet, quod Athenæus l. d. de eo prodit: Ὀλύμπια νικήσας— θύσας Ὀλυμπίῳ Διῒ τὴν πανήγυριν ἅπασαν εἱστίασε. Vid. P. Fabrum. Duck.

Ἀξίως τ. νίκ. παρεσκ.] i. e. ἀξιολόγως, ἱκανῶς, ἐπιτηδείως πρὸς τὴν νίκην· *apte* ad victoriam, ita instructa omnia, ut victoriam reportare possem; *pro victoriæ dignitate*, ut Port. vertit, sensu caret: neque enim de triumphali pompa ob victoriam sermo est, sed de ipsa victoria; et, confundi ἄξιον et ἱκανὸν, notum est; ἀξιόλογος quoque pro ἱκανὸς adhibetur, *tauglich*.

Νόμῳ—τιμὴ] ἔννομος τιμὴ expl. (Abr. et ex eo) Gottl. Male; quid enim sit *legitimus honor?* Immo ad ἐστὶ pertinet νόμῳ, non legem hic, sed morem, notans: οὕτω νενόμισται, *es ist so eingefüdrt, Mode*, ut honori talia cedant.

Ὑπονοεῖται] Not. de *bona* re; *vermuthet*, conjectatur.

Τοῖς μὲν ἀστοῖς φθονεῖται] In Cass. adscriptum erat: Σοφοκλῆς. πρὸς γὰρ τὸν ἔχοντα ὁ φθόνος ἕρπει. Duck.

Καὶ αὐτὴ ἰσχ.] Haud dubie leg. αὕτη, cum Codd. probante etiam Abr. et mihi statim legenti in mentem venerat.

Ἥδ' ἡ ἄνοια] Ita pro ἡ διάνοια, quod antea legebatur, rescripsimus fide Cod. Cl. Wass. Recte sine dubio, accedente etiam auctoritate Cass. In Scholiasta perperam editum est ἄγνοια pro ἄνοια. Muretus l. d. et liber Cass. habent ἄνοια. Duck. Nullo modo hic probanda διάνοια, ut sensu quoque carens, commodo quidem.

Ὃς ἂν] P. εἴ τις. vide supr. ad verba C. 14, τοῦ τ' εἶναι, ὅς, rel.

Μὴ ἴσον] i. e. eminere supra alios velle, pares eos sibi non ducere, sed semet illis præponere. Nam *par* et ille dicatur, *cui* æquales sint *alii*, nil cedant; non tantum, *qui* non cedat. Nempe in ipso ἴσος ea vis latet, ut sit idem, *nihil aliud, nisi* par reliquis, *superior*.

Οὐ προσαγορευόμεθα] Stephanus putat, προσαγορεύεσθαι hic esse *blande compellari*. Schol. Cass. οὐ προσαγορεύεσθαι exponit ὑπερορᾶσθαι. nam ita adnotat: ἀντὶ τοῦ ὑπερορώμεθα τέθεικεν. ἐπεὶ συμβέβηκε τοὺς περιορωμένους ὑπὸ τῶν πέλας μὴ προσαγορεύεσθαι. Hoc sequutus est Valla, nec male. Duck.

Ὑπερφρον.] Lectio καταφρ. ab Interprete orta videtur, (Abresch. et ex eo) Gottl.

δὲ, τοὺς τοιούτους, καὶ ὅσοι ἔν τινος λαμπρότητι προέσχον, ἐν μὲν τῷ κατ' αὐτοὺς βίῳ λυπηροὺς ὄντας, τοῖς ὁμοίοις μὲν μάλιστα, ἔπειτα δὲ, καὶ τοῖς ἄλλοις ξυνόντας, τῶν δὲ ἔπειτα ἀνθρώπων προσποίησίν τε ξυγγενείας τισὶ, καὶ μὴ οὖσαν, καταλιπόντας, καὶ, ἧς ἂν ὦσι πατρίδος, ταύτῃ αὔχησιν, ὡς οὐ περὶ ἀλλοτρίων, οὐδ' ἁμαρτόντων, ἀλλ' ὡς περὶ σφετέρων τε καὶ καλὰ πραξάντων. ὧν ἐγὼ ὀρεγόμενος, καὶ διὰ ταῦτα τὰ ἴδια ἐπιβοώμενος, τὰ δημόσια, σκοπεῖτε, εἴ του χεῖρον μεταχειρίζω. Πελοποννήσου γὰρ τὰ δυνατώτατα ξυστήσας ἄνευ μεγάλου ὑμῖν κινδύνου καὶ δαπάνης, Λακεδαιμονίους ἐς μίαν ἡμέραν κατέστησα ἐν Μαντινείᾳ περὶ τῶν ἁπάντων ἀγωνίσασθαι. ἐξ οὗ καὶ περιγενόμενοι τῇ μάχῃ, οὐδέπω καὶ νῦν βεβαίως θαρσοῦσι.

ιζ'. 17. "Καὶ ταῦτα ἡ ἐμὴ νεότης καὶ ἄνοια παρὰ φύσιν δοκοῦσα εἶναι, ἐς τὴν Πελοποννησίων δύναμιν λόγοις τε πρέ-

'Εν μ. τῷ κ. αὐτ. β.] Male expl. Schol. καθ' ὃν χρόνον ζῶσι· nec Port. aliter: Verte aut intell. in ætate, quæ incidat in ipsorum tempora: *von ihren Beitgenossen, in ihrem Beitalter*. De re ipsa et sententia cf. Horat. Epist. 2. 1. init.

Ξυνόντας] Referri licet et ad λυπηρούς· λυπηροὺς ξυνόντας τοῖς ἄλλοις· molestos esse aliis, cum inter eos versentur; tanquam, λυπηροὺς ξυνεῖναι· Sed et sic processerit: λυπ. (εἶναι) κ. τ. ὁμ. κ. τ. ἄλλοις, (ut hic comma intelligatur,) ξυνόντας, scil. αὐτοῖς. Quid tamen, si simpliciter sit pro ὄντας, v. εἶναι;

Αὔχησιν] "Hesych. αὔχησις, σεμνότης· Gottl." (ex Abr.) Non videtur huic loco data Glossa; tum, quia est casus primus, hic quartus, tum, quia sensus haud satis congruit; etsi σεμνύνειν, vel εσθαι, est *gloriari*. Hic autem αὔχησις est *materia* et affectatio gloriandi: ut antea προσποίησις. V. Ind.

'Επιβοώμενος] Vide Suidam in ἐπιβόημα, et Hesychium. WASS. Non animadverto in his καινοπρέπειαν illam, quam Portus. ἐγὼ ὀρεγόμενος et ἐπιβοώμενος junguntur cum μεταχειρίζω· nec quidquam in eo sermone καινοπρεπείας est. DUCK.

Ξυστήσας] Non occurrit tali sensu, quem hic tamen postulet, ut sit *adjungere*, nempe hic, *vobis*, Atheniensibus. Est enim simpliciter fere, *congregare*. Tamen 1. 1. init. ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους, adjunxisse se his aut illis; sed nimirum addito, *ad* quos, quibus, πρός· quod sic non sit; nisi forte lateat in ὑμῖν, transposite et ex trajectione referendo ad ξυστήσας· ξυστήσας ὑμῖν ἄνευ κινδ. μεγ.

Μεγ. ὑμῖν] i. e. ὑμῶν, *für euch*. Sed et ad ξυστήσας retuleris. V. not. ad ξυστ.

'Ες μίαν ἡμ.] Cur hoc addit? Aut quam vim ad caussam ut habeat? Nempe, pro, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, positum, mihi quidem pæne frigeat. Ad κατηνάγκασα magis retulerim, simul certe, tali sensu: in unum diem eos *compegi, compuli*, conjeci, ita coarctavi, et angusti temporis discrimine circumscripsi, (ὥστε) ἀγων. ut decernerent, certaturos, semel rei exitum daturos, dare coactos.

'Η ἐμὴ—δοκ. εἶναι] i. e. *quæ mea* (in me, *was an mir*,) videtur esse nimia juventus et insania, i. e. studium effusum; (ut Auct. ad Herenn. 4. 50. *in Tusculano cœpi insanire*, i. e. effusos sumtus facere, effuse indulgere sumtibus; ut hic Alcibiades equis; *was man an mir für allzu unreife Jugend und übertriebne Ausschweifung hält*; vel: Ego ille nimium juvenis et effusus; (ut Abr. expl.) vel pressius ad notionem attributi: (abstracti:) *Ego cum* omni ista mea nimia juventute et (luxûs) insania. Non ergo junxeris, δοκοῦσα εἶναι παρὰ φύσιν, sed, ἡ δοκοῦσα ἐμὴ i. e. τοῦτο τὸ δοκοῦν ἐν ἐμοὶ εἶναι νεότ. κ. ἄν. παρὰ φύσιν. Tamen pæne est, ut explicare malim, *non apta naturæ*, nempe talium operum, et rerum civilium, hujus nominatim expeditionis; minus apta conditioni rerem tam gravium: *die sich zu groken Dingen nicht zu schicten scheint*. Tunc δοκοῦσα et εἶναι retuleris ad παρὰ φύσιν.

πουσιν ὡμίλησε, καὶ ὀργῇ πίστιν παρασχομένη, ἔπεισε καὶ νῦν μὴ πεφοβῆσθαι αὐτήν. ἀλλ᾽, ἕως ἐγώ τε ἔτι ἀκμάζω μετ᾽ αὐτῆς, καὶ ὁ Νικίας εὐτυχὴς δοκεῖ εἶναι, ἀποχρήσασθε τῇ ἑκατέρου ἡμῶν ὠφελείᾳ· καὶ τὸν ἐς τὴν Σικελίαν πλοῦν μὴ μεταγιγνώσκητε, ὡς ἐπὶ μεγάλην δύναμιν ἐσόμενον. ὄχλοις τε γὰρ ξυμμίκτοις πολυανδροῦσιν αἱ πόλεις, καὶ ῥᾳδίας ἔχουσι τῶν πολιτειῶν τὰς μεταβολὰς, καὶ ἐπιδοχάς. καὶ οὐδεὶς, δι᾽ αὐτὸ, ὡς περὶ οἰκείας πατρίδος, οὔτε τὰ περὶ τὸ σῶμα ὅπλοις ἐξήρτυται, οὔτε τὰ ἐν τῇ χώρᾳ νομίμοις κατασκευαῖς· ὅ, τι δὲ ἕκαστος ἢ ἐκ τοῦ λέγων πείθειν οἴεται, ἢ στασιάζων ἀπὸ τοῦ κοινοῦ λαβὼν, ἄλλην γῆν, μὴ κατορθώσας, οἰκήσειν, ταῦτα ἑτοιμά-

῾Ωμίλησε] Meæ interpretationi, ὁμιλήσασα, (διὰ τοῦ ὁμιλεῖν,) ἔπραξε, consentit et Abr. probante Gottleb. et favet explicatio Lex. in Bibl. Coislin. Similem locum, Rom. 8. 3. attuli in Edit. Oratt. Thuc. ad h. l. Adde Homericum, Il. 4. 155. θάνατόν νύ τοι ὅρκι᾽ ἔταμνον, *mortem tibi fœdera percusserunt*, i. e. percussa, sancita, attulerunt. Ita Virg. Æn. 6. 715. *oblivia potant*, i. e. potando inducunt: cf. 1 Cor. 11. 29. Nec nostri aliter; *sich müde laufen, sich todt arbeiten, sich munter reden, sich dumm schlafen*, i. e. talem sese efficere illa faciendo, audaciusque paullo recentiores: *zurück schrecken, niederdonnern, herzubeten*, i. e. terrendo repellere, tonando dejicere, precando advocare, rel.

᾽Οργῇ] Sextus casus est, sensu certe, quando, formam ejus distingui a tertio, negant Grammatici, (eodem jure et Germanis negaturi,) non tertius: *per* studium, impetu, conatu, feci, ut crederent, haud frustra nos minitari. Sed tamen et tertii casus constiterit sensus: studio meo, *meiner Betreidung*, fidem conciliavi, ut serio agi a nobis illa invenirentur.

῞Εως—ἀκμ. μ. αὐτ.] 1) ἕως est, *quamdiu, dum*, donec, *sa lang als, weil ich noch*, rel, 2) μετ᾽ αὐτῆς duo notat: a) illam *habens* etiam nunc, servans, retinens, exhibens nondum ætate fractam: b) *per* illam, ejus impetu ac viribus, juvenili vigore. Sane enim νεότητα magis respicit, quam ἄνοιαν.

᾽Αποχρήσ.] Non plane otiosum est ἀπὸ, ut in Lat. *abuti*; sed sign. *ad satietatem*, quantum voletis, ubicumque opus fuerit, *nach Belieben*; *Libere* bene vertit Port. Cic. de Nat.

Τῇ ἑκατ. ὠφελ.] Active, *a* nobis petenda, exspectanda, præbenda; pro ἐξ ἡμῶν.

᾽Ωφελείᾳ] Cass. ὠφελίᾳ. Et sic alibi idem liber. Auctor Etymol. M. in θυσία inter alia multa, quæ sine discrimine in εια et ια exeunt, etiam ὠφέλεια et ὠφελία refert. Sed fortassis rarius est apud Scriptores prosæ, quam Poëtas. Duck.

Μεταγινώσκητε] Variavit, more suo, Thuc. supra futuro, aut Imper. ἀποχρήσασθε, vel —εσθε, nunc Conjunctivo posito.

῾Ραδίας—ἐπιδοχάς.] Thom. Magister in ἐπιδοχή. Wass.

Οὔτε τὰ ἐν τῇ χώρᾳ νομίμοις κατασκευαῖς] Stephanus vertit: neque ipsa regio legitimo apparatu *instructa sit*. Melius, quam Portus, cujus interpretationem non admittit articulus τά. In eo, quod in Scholiaste legitur, νόμιμον ῥήτορα vocati ἱκανὸν ἀθλητὴν, nullus sensus est. Schol. Cass. bene: καὶ νόμιμον ῥήτορα τὸν ἱκανὸν, καὶ νόμιμον ἀθλητὴν φαμέν. Duck.

῞Ο, τι δὲ ἕκ.] Primo ὅ, τι pro ἅτινα, quia illi infra respondet, ταῦτα ἑτοιμ. deinde ordinem implicant Participia, ipsa inter se nexa, tali sensu: ὅ, τι δὲ ἕκ. οἴεται λαβὼν (i. e. λαβεῖν, καὶ, quia refertur ad, ἄλλην γῆν οἰκήσειν, quod minime pendeat ab ὅ, τι, nisi hoc interpretere, εἴ τι,) ἢ (λαβεῖν) ἐκ τ. κοινοῦ στασιάζων, i. e. διὰ τοῦ στασιάζειν, λαβὼν ergo, i. e. λαβεῖν καὶ—οἰκήσειν (vel, ἢ οἰκήσ.) ἄλλ. γῆν μὴ κατορθώσας, ταῦτα ἑτοιμ. Latinis quoque sic liceat: *Quibus* dicendo vel per discordias *ablatis*, in aliam terram sese *abiturum*, speret, ea nimirum comparat: Germanice, utut impeditius paullo, ita assequi detur: *Mit welcher, durch Reden oder Unruhen erhaschten Beute einer sich, wenn es mislingen sollte, anders wohin zu begeben gedenkt, auf diese denkt er.* Malim tamen ὅτι pro εἴ τι accepisse, ut ad λαβὼν intelligamus τί. Sic mollius processerit. Asperiora tamen amat Thuc. et participiorum structuram talem cum Relativo admittit Græca L. cum præsertim λαβὼν — — οἰκήσειν discedat in λαβεῖν καὶ οἰκήσειν.

ζεται. καὶ οὐκ εἰκὸς, τὸν τοιοῦτον ὅμιλον οὔτε λόγου μιᾷ γνώμῃ ἀκροᾶσθαι, οὔτε ἐς τὰ ἔργα κοινῶς τρέπεσθαι· ταχὺ δ' ἂν ὡς ἕκαστοι, εἴ τι καθ' ἡδονὴν λέγοιτο, προσχωροῖεν· ἄλλως τε, καὶ εἰ στασιάζουσιν, ὥσπερ πυνθανόμεθα. καὶ μὴν οὐδ' ὁπλῖται οὔτ' ἐκείνοις, ὅσοι περικομπoῦνται, οὔτε οἱ ἄλλοι Ἕλληνες, διεφάνησαν τοσοῦτοι ὄντες, ὅσοι ἕκαστοι σφᾶς αὐτοὺς ἠρίθμουν· ἀλλὰ μέγιστον δὴ αὐτοὺς ἐψευσμένη ἡ Ἑλλὰς, μόλις ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ ἱκανῶς ὡπλίσθη. τά τε οὖν ἐκεῖ, ἐξ ὧν ἐγὼ ἀκοῇ αἰσθάνομαι, τοιαῦτα, καὶ ἔτι εὐπορώτερα ἔσται. βαρβάρους τε γὰρ πολλοὺς ἕξομεν, οἳ, Συρακουσίων μίσει, ξυνεπιθήσονται αὐτοῖς· καὶ τὰ ἐνθάδε οὐκ ἐπικωλύσει, ἢν ὑμεῖς ὀρθῶς βουλεύησθε. οἱ γὰρ πατέρες ἡμῶν, τοὺς αὐτοὺς τούτους, οὕσπερ νῦν φασὶ πολεμίους ὑπολιπόντας ἂν ἡμᾶς πλεῖν, καὶ προσέτι τὸν Μῆδον ἐχθρὸν ἔχοντες, τὴν ἀρχὴν ἐκτήσαντο, οὐκ ἄλλῳ τινὶ, ἢ τῇ περιουσίᾳ τοῦ ναυτικοῦ, ἰσχύοντες. καὶ νῦν οὔτε ἀνέλπιστοί πω μᾶλλον Πελοποννήσιοι ἐς ἡμᾶς ἐγένοντο, εἴτε καὶ πάνυ ἔῤῥωνται. τὸ μὲν ἐς τὴν γῆν ἡμῶν ἐσβάλλειν, κἂν μὴ ἐκπλεύσωμεν, ἱκανοί εἰσι, τῷ δὲ ναυτικῷ οὐκ ἂν δύναιντο βλάπτειν. ὑπόλοιπον γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἀντίπαλον ναυτικόν.

ιή. 18. "Ὥστε τί ἂν λέγοντες εἰκὸς, ἢ αὐτοὶ ἀποκνοῖμεν,

Οὐκ εἰκὸς] Verterim: *fieri nequit*; non solet, οὐκ ἐνδέχεται, οὐχ οἷόν τε ἐστίν. Exempla ex Theodoreto notavi in Glossar. Theod. v. εἰκός.

Πυνθανόμ.] Pro ἐπυθόμεθα· per Meton. Anteced.

Ὅσοι περικομποῦνται] Scripturam nonnullorum Msstorum, ὅσα περ κομποῦνται, habet etiam Thom. Magister in κομπάζω, et exponit κομπαστικῶς λέγουσι. Stephanus quoque in Thes. v. κομπέω ita laudat e *vet. lib.* etsi deinde ex hoc loco etiam περικομπέω adfert, et interpretatur: quot esse, *magnificis verbis vulgo jactatur*. Mihi non displicet lectio librorum scriptorum: nam περικομπεῖν non valde usitatum esse videtur. Sed, pro λέγουσι, quod in interpretatione habet Thomas, dicendum fuisse λέγονται, apertum est e nominativo ὅσοι. Rectum esset λέγουσι, si Thucydides dixisset, ὅσους περ κομποῦνται. Paullo post pro ὅσοι ἕκαστοι Cod. Reg. ὅσους ἕκαστοι; ut respondeat sequenti verbo ἠρίθμουν· quod non contemnendum puto. Duck.

Ὅσοι ἕκ σφ.] Ad οἱ ἄλλοι refert τὸ ὅσοι Gottleb. At quid sit: quicunque semet ipsos numeraverint? Possit esse pro, suum numerum (nobis) ediderint; durius tamen. Immo est aut pro ὅσους, quod respondeat τῷ τοσοῦτον, aut intell. ὡς ὅσοι (ὄντες,) ἠρίθμ. σφ. αὐτ. non sunt tam multi, quam *ceu* (quasi) *sint*, se nobis ediderunt. Similis locus 2 Cor. 6. 4. συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς θεοῦ διάκονοι, p. ὡς—διακόνους.

Εὐπορ. ἔστ.] Græv. Cod. Lect. (ἀπορώτερα) respectu Siciliæ vera est; at respectu Græciæ unice vera recepta Lect. *Gottleb.* (ex Abresch.) Quidni et qua Siciliam, εὐπορ. *commodiora*, opportuniora, nempe *nobis*, Atheniensibus? Et vero debet Siciliam respicere unice, ob τὰ ἐκεῖ, et per priora, et quæ sequantur.

Ἐχθρὸν ἔχ.] Pro ἐχθροὺς, quia et ad τούτους pertinet; sed enim propinquiori dedit, ut in verbis quoque solemus.

Ἔῤῥωνται] Ἐῤῥῶνται legit Abr. expl. προθυμοῦνται· non placet, ut rarum, ac Poëticum fere. Ordinem autem verbb. luxat, more suo, non constituit. Quippe ad ἔῤῥωνται relaturo εἰσβάλλειν, obstiterit τὸ μέν. Simplicissime punctum posueris post ἔῤῥωνται, quod per εἰ καὶ opponatur τῷ ἀνέλπιστοι εἰσίν. Et ita edidi.

ἢ πρὸς τοὺς ἐκεῖ ξυμμάχους σκηπτόμενοι, μὴ βοηθοῖμεν; οἷς χρεὼν, ἐπειδή γε καὶ ξυνωμόσαμεν, ἐπαμύνειν, καὶ μὴ ἀντιτιθέναι, ὅτι οὐδὲ ἐκεῖνοι ἡμῖν. οὐ γὰρ, ἵνα δεῦρο ἀντιβοηθῶσι, προσεθέμεθα αὐτοὺς, ἀλλ᾽, ἵνα, τοῖς ἐκεῖ ἐχθροῖς ἡμῶν λυπηροὶ ὄντες, δεῦρο κωλύωσιν αὐτοὺς ἐπιέναι. τήν τε ἀρχὴν οὕτως ἐκτησάμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ ὅσοι δὴ ἄλλοι ἦρξαν, παραγιγνόμενοι προθύμως τοῖς ἀεὶ ἢ βαρβάροις ἢ Ἕλλησιν ἐπικαλουμένοις. ἐπεὶ, εἴγε ἡσυχάζοιεν πάντες, ἢ φιλοκρινοῖεν, οἷς χρεὼν βοηθεῖν, βραχὺ ἄν τι προσκτώμενοι αὐτῇ, περὶ αὐτῆς ἂν ταύτης μᾶλλον κινδυνεύοιμεν. τὸν γὰρ προύχοντα οὐ μόνον ἐπιόντα τὶς ἀμύνεται, ἀλλὰ καὶ, μὴ ὅπως ἔπεισι, προκαταλαμβάνει. καὶ οὐκ ἔστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι, ἐς ὅσον βουλόμεθα ἄρχειν· ἀλλ᾽ ἀνάγκη, ἐπειδήπερ ἐν τῷδε καθέσταμεν, τοῖς μὲν ἐπιβουλεύειν, τοὺς δὲ μὴ ἀνιέναι, διὰ τὸ ἀρχθῆναι ἂν ὑφ᾽ ἑτέρων, αὐτοῖς κίνδυνον εἶναι, εἰ μὴ αὐτοὶ ἄλλων ἄρχοιμεν. καὶ οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐπισκεπτέον ἡμῖν τοῖς ἄλλοις τὸ ἥσυχον, εἰ μὴ καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐς τὸ ὅμοιον μεταλήψεσθε. λογισάμενοι οὖν, τάδε μᾶλλον αὐξήσειν, ἐπ᾽ ἐκεῖνα ἢν ἴωμεν, ποιώμεθα τὸν πλοῦν, ἵνα Πελοποννησίων τε στορέσωμεν τὸ φρόνημα, εἰ δόξομεν, ὑπεριδόντες καὶ οὐκ ἀγαπήσαντες τὴν ἐν τῷ

Οἷς χρεὼν] Possis et referre ad βοηθοῖμεν, ut interrogandi nota subjiciatur τῷ χρεὼν, et ἐπαμύνειν pendeat a ξυνωμόσαμεν. Sed non assevero in hoc.

Προσεθέμεθα αὐτοὺς] Thom. Magister in προστίθεμαι. Duck.

Τοῖς ἀεὶ, rel.] Pro, τοῖς βαρβ. ἢ Ἑλλ. ἀεὶ ἐπικ.) i. e. *subinde*, suo quibusque tempore: *von Zeit zu Zeit.* V. Ind.

Ταμιεύεσθαι] Veterim; dispensare, dispertiri, qs. parcere ei, *Birthschaft treiben, menager*; quia sequ. ἐφ᾽ ὅσον.

Μὴ ἀνιέναι] Ἐᾷν, ἐνδιδόναι, expl. Abr. Sed anacoluthon esse videtur: τοὺς δὲ μὴ ἀν. — — αὐτοῖς κίνδ. εἶναι, i. e. μὴ ἀνιέναι, non sinere, non pati, non negligere, κίνδ. εἶναι τοῖσδε, ἀρχθῆναι, rel. Etiam ad κίνδ.—εἶναι intellexeris, ὥστε — ita recte habeat Accus. Nec vero infrequens illa distractior structura: Xen. Cyrop. lib. 8. 7. τὰς δὲ—ψυχὰς οὐ κατενοήσατε, οἵους — φόβους ἐμβάλλουσιν, i. e. οὐ κατεν. οἵους φόβ. ἐμβ. αἱ ψυχαί. Terent. Adelph. *Metuo lenonem*, ne quid suo suat capiti; i. e. metuo, ne *leno* — suat. Ps. 16. extr. *non dabis* (concedes) *sanctum tibi ad videndum* (ut abeat in) corruptionem, i. e. non permittes, ut—sentiat. ἀνιέναι, *remittere*, p. *permittere*, ut Tac. Ann. 1. 8. *remisit Cæsar*, p. permisit, Lipsio ibi interprete, n. 10.

Ἡμῖν τοῖς ἄλλοις] Ὑμῖν plerique Mss. Hoc convenit cum sequenti verbo sec. pers. μεταλήψεσθε. Copulam καὶ, quam ante τοῖς ἄλλοις additam volebant *Porti*, non necessariam puto. Nam, ἡμῖν οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ τοῖς ἄλλοις, sic dici potest, ut alia, in quibus αὐτὸς dativum adjunctum habet. Aristoph. Equit. 507. τοὺς αὐτοὺς ἡμῖν μισεῖ. Et sic sæpe apud omnes Scriptores Græcos, quod etiam Latini imitati sunt. Duck.

Στορέσωμεν] Dictum, ut Latinis, *sternere ventos, mare, fluctus*: Poëtice tamen magis.

Καὶ οὐκ ἀγαπήσαντες] Hæc etiam in Camerarii libro fuisse, credi par est eo, quod nihil varietatis ad Basil. Edit. in qua leguntur, adnotavit. Sed non de nihilo est, quod ab omnibus aliis Mss. absunt, et omnino speciem interpretationis verbi ὑπεριδόντες præ se ferunt. Auget suspicionem, quod etiam Thomas Magister in ὑπερορῶ ea omisit. Duck.

παρόντι ἡσυχίαν, καὶ ἐπὶ Σικελίαν πλεῦσαι. καὶ ἅμα ἢ τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἐκεῖ προσγενομένων, πάσης τῷ εἰκότι, ἄρξομεν, ἢ κακώσομέν γε Συρακουσίους· ἐν ᾧ καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ξύμμαχοι ὠφελησόμεθα. τὸ δὲ ἀσφαλὲς, καὶ μένειν, ἤν τι προσχωρῇ, καὶ ἀπελθεῖν, αἱ νῆες παρέξουσιν. αὐτοκράτορες γὰρ ἐσόμεθα καὶ ξυμπάντων Σικελιωτῶν. καὶ μὴ ὑμᾶς ἡ Νικίου τῶν λόγων ἀπραγμοσύνη καὶ διάστασις τοῖς νέοις ἐς τοὺς πρεσβυτέρους ἀποστρέψῃ. τῷ δὲ εἰωθότι κόσμῳ, ὥσπερ καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν, ἅμα νέοι γεραιτέροις βουλεύοντες, ἐς τάδε ἦραν αὐτὰ, καὶ νῦν τῷ αὐτῷ τρόπῳ πειρᾶσθε προαγαγεῖν τὴν πόλιν. καὶ νομίσατε, νεότητα μὲν καὶ γῆρας ἄνευ ἀλλήλων μηδὲν δύνασθαι· ὁμοῦ δὲ, τό τε φαῦλον, καὶ τὸ μέσον, καὶ τὸ πάνυ ἀκριβὲς ἂν ξυγκραθὲν, μάλιστ᾽ ἂν ἰσχύειν· καὶ τὴν πόλιν, ἂν μὲν ἡσυχάζῃ, τρίψεσθαί τε αὐτὴν περὶ ἑαυτὴν, ὥσπερ καὶ ἄλλο τι, καὶ

Καὶ ἐπὶ Σικ.] Καὶ hic est *adeo, ultro,* ut Liv. amat; alioqui redundat post ἀγαπήσαντες.

Τὸ δὲ ἀσφ. rel.] Transpositum, pro, καὶ τὸ μένειν, καὶ τὸ ἀπελθ. ἀσφαλὲς παρέξ. αἱ ν. Acute tamen præmisit ἀσφαλὲς, ut caput rei; simplicius idem dicturus, et apertius: τὴν δὲ ἀσφάλειαν καὶ τοῦ μένειν καὶ τοῦ ἀπελθ. αἱ ν. παρέξ. ἡμῖν. Sed nimirum amat Thuc. Neutra pro Subst. Aut ἀσφαλὲς sit pro adverb. ἀσφαλῶς.

Ἤν τι προσχωρῇ] Msqu. quoque (quod addatur Var. Lect.) προχωρῇ. Haud male, et magis exspectatum legenti. In altera Lect. τὶ est pro τινές; ἤν τινες (τῶν ἐκεῖ, τῶν Σικελῶν,) προσχωρῶσι.

Αὐτοκράτορες] Valken. ad Herod. L. V. p. 389. corrigit: αἱ ν. παρέξουσι· ναυτοκράτ. γ. ἐσ. vel potius, ναυκράτορες. *Gottleb.* Acute sane; nisi, quod Genit. non placet ναυκράτορες τῶν Σικελιωτῶν· id quod ne vere quidem diceret Alcibiades; et vero perierit elegantissima significatio τοῦ αὐτοκράτορες· *liberum* id nobis erit, et nostræ potestatis, et manere, et abire. Etsi ita interpretanti Genit. Σικελιωτῶν sit pro ἐκ, vel ἀπὸ, *qua* omnes Siculos, neutro nos prohibituros. Ita et Acac. et Hobbes. notante Huds. Et vero nimium fuerit illud αὐτοκράτορες, quam pro re, utut haudquaquam indignum vanitate loquentis. Quod autem, ita ordinem instituisse Acac. et Hobbes. dicit Abr. αὐτοκράτ. γὰρ ἐσόμ. κατά τε τὸ ἀσφ. μέν. καὶ ἀπελθ. καὶ πάντ. Σικελ. id vero neque ex ipsorum verbis apparet, et structuræ verborum omni plane repugnat, tum voc. γὰρ, tum illorum, αἱ ν. παρέξ.

Ἡ τ. λόγ. ἀπρ.] i. e. quam *ponit* memorat in oratione, illam (ἀπραγμ.) laudans et commendans, hanc (διάστ.) inducens, (nempe supra, c. 13. init.) quod quasi argumentum sit ejus orationi: ac si diceret: οἱ λόγοι Νικίου περὶ τῆς ἀπραγμοσύνης καὶ διαστάσεως.

Ἐς τ. πρεσβ.] Τὰ πρεσβύτερα Mosqu. (quod in V. Lect. notaturum fugit;) haud sane alienum a more Nostri; durius tamen hic, quam quod vel ipse poneret.

Μηδ. δύν.] Et Miqu. καὶ μηδ. δ. Male, nisi καὶ sit, *plane*, omnino.

Ἀκριβὲς] Bene Schol. A. ἄκρον. Hesychii Glossa, Abreschio notata, an ex hoc Schol. ducta sit, dubitare liceat. Manifesto refertur hæc gnome ad triplicem ætatem, juvenilem, virilem, senilem: ut dubium tamen sit, φαῦλον ad senilem (*inutilem,*) ἄκρον vel ἀκριβὲς ad juvenilem, an contra. Nam, μέσον quidem *virilem* esse, sat liquet, πάνυ ἀκριβὲς tamen senili dignius fuerit, qua prudentiam consilii; senum enim ἀκρίβεια est, non juvenum; et naturæ ordinem sequatur enumeratio graduum. De ordinibus reip. cepit Interpres, sed et præter contextum, et non expediturus, quomodo summi et principes sint aut dicantur τὸ πάνυ ἀκριβὲς, quod sit *exactissimum, perfectissimum*, τέλειον. Etsi principes dicuntur τὰ τέλη; at non ἀκριβεῖς· et oratio, vel caussa, ut dixi, repugnet, de *ætatibus* loquentis.

Περὶ ἑαυτ.] *Sich in sich selbst verzehren*, solam, otiosam, desidem, καταμόνας, καθ᾽ ἑαυτήν. *Suis opibus*, ut vertit Int. nec verum est in re, neque e verbis efficitur. Nec vero *opum* utique sit ista attenuatio, sed *usus* magis, artis, exercitationis, ἐπιστήμης ut ipse mox expl. Livius expressit, 1. 22. init. *Senescere civitatem otio*; et alibi; *per otium ac desi-*

πάντων τὴν ἐπιστήμην ἐγγηράσεσθαι· ἀγωνιζομένην δὲ, ἀεὶ προσλήψεσθαί τε τὴν ἐμπειρίαν, καὶ τὸ ἀμύνεσθαι, οὐ λόγῳ, ἀλλ᾽ ἔργῳ, μᾶλλον ξύνηθες ἕξειν. παράπαν τε γιγνώσκω πόλιν μὴ ἀπράγμονα τάχιστ᾽ ἂν μοι δοκεῖν ἀπραγμοσύνης μεταβολῇ διαφθαρῆναι· καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀσφαλέστατα τούτους οἰκεῖν, οἳ ἂν τοῖς παροῦσιν ἤθεσι καὶ νόμοις, ἢν καὶ χείρω ᾖ, ἥκιστα διαφόρως πολιτεύωσι."

ιθ'. 19. Τοιαῦτα μὲν ὁ Ἀλκιβιάδης εἶπεν. οἱ δ᾽ Ἀθηναῖοι, ἀκούσαντες ἐκείνου τε καὶ τῶν Ἐγεσταίων καὶ Λεοντίνων φυγάδων, οἳ, παρελθόντες, ἐδέοντό τε, καὶ, τῶν ὁρκίων ὑπομιμνήσκοντες, ἱκέτευον βοηθῆσαι σφίσι, πολλῷ μᾶλλον, ἢ πρότερον, ὥρμηντο στρατεύειν. καὶ ὁ Νικίας, γνοὺς, ὅτι ἀπὸ μὲν τῶν αὐτῶν λόγων οὐκ ἂν ἔτι ἀποτρέψειε, παρασκευῆς δὲ πλήθει, εἰ πολλὴν ἐπιτάξειε, τάχ᾽ ἂν μεταστήσειεν αὐτοὺς, παρελθὼν αὐτοῖς ἔλεγε τοιάδε.

diam elanguescere. Id. 1.47. *elanguescendum* (aliena) *ignavia.* Quod ipsum est Nostri: ἐγγηράσεσθαι, qs. Nostrum, *einaltern, eintrocfnen.*

Τὸ ἀμύν. rel.] Ordinem vel sensum vel sic institueris: ἕξ. σύν. τὸ μᾶλλον ἔργῳ ἢ λόγῳ ἀμύν. vel sic: ἕξειν σύνηθ. ἔργῳ μᾶλλ. ἢ λόγῳ, τὸ ἀμύνεσθαι. Hoc pæne præplacet, ut γνωμικώτερον, *verbis, ore,* et *re, factis,* consuetum habere. Sed et illud probum satis.

Γιγνώσκω] Vertit Int. *vobiscum ita sentio;* nempe secutus lect. ξυγγιγνώσκω· quod tamen, simpliciter ita positum, nunquam hoc notet. Et vero tunc infra omitteret, *meo judicio.* Nec vero *omnes* ita sentiebant; immo, quæ Cleonis reprehensio est, L. III. c. 37. 38. mutari subinde leges, cupiebant; unde in eandem ibi sententiam Cleon. c. 37. init. χείροσι νόμοις ἀκινήτοις χρωμένη πόλις κρείσσων ἐστὶν, ἢ (χρωμένη) καλῶς ἔχουσιν ἀκύροις. Immo ξυγγινώσκω hic sit pro simplici, si vero tamen lectio sit.

Ἐδέοντό τε κ.—ἱκέτευ.] Hæc quomodo differunt? δεῖσθαι est simpliciter *petere,* quod vel ab ignoto detur; postulare; ἱκετεύειν, 1) suppliciter, confugere ad auxilium, *fidem* implorare, 2) hic etiam *jure* et *modo* differt, fœderis admonentium, quo ipso addito ipse satis distincta dederit Noster.

Ἀπὸ μ. τ. αὐτ. λ.] Ἀπὸ hic est pro διὰ, qs. intell. ὁρμηθεὶς, *ab* eadem oratione *progressus,* eâdem usus: τοῖς αὐτοῖς λόγοις, ταὐτὰ λέγων· *modum* enim, qs. Adverb. exprimit ἀπὸ, ut Lat. *ex:* ἀπὸ προφανοῦς, ἀπὸ φανεροῦ, *ex* aperto, i. e. *aperte,* προφανῶς.

Παρασκ. πλ. rel.] Distractius, pro, πολλὴν παρασκευὴν, vel παρασκευῆς πλῆθος ἐπιτάξας.

Παρελθὼν αὐτοῖς ἔλεγε τοιάδε] De τοιάδε vide quæ diximus ad pag. 353. Pro αὐτοῖς Mss. rectius cum *Interprete* αὖθις. Wass. *Vallam* legisse αὖθις, ostendit illius interpretatio; *rursus* procedens. Nec ulla causa est, cur id, omnibus libris scriptis consentientibus, recipi non debeat. Αὐτοῖς an retinendum sit, dubitari potest. Nam nec Cod. Cam. id agnoscit, et Thucydides multis aliis locis, quibus παρελθὼν adhibet, αὐτοῖς omittit, II. 67. 72. 79. 85. 119. 139. et alibi sæpe; ubi autem eo, vel alio dativo utitur, dativos plerumque ad verbum aliquod sequens, rarissime ad παρελθὼν, refert. VI. Cap. 15. Τότε δ᾽ οὖν παρελθὼν, τοῖς Ἀθηναίοις παρῄνει τοιάδε. Παρελθὼν, αὐτοῖς, ὡς σαφῶς οἰόμενος εἰδέναι τὰ περὶ αὐτῶν, ἔλεγε, καὶ παρῄνει τοιάδε. Παρελθὼν δ᾽ αὐτοῖς Ἀθηναγόρας — ἔλεγε τοιάδε. Nam, ibi Ἀθηναίοις et αὐτοῖς cum ἔλεγε jungenda esse, adparet ex I. 85. Παρελθὼν δὲ Σθενελαΐδας — ἔλεξε τοῖς Λακεδαιμονίοις ὧδε. Itaque et in hac scriptura, παρελθὼν αὐτοῖς αὖθις ἔλεγε τοιάδε, αὐτοῖς referendum foret ad sequens verbum ἔλεγε; αὖθις autem ad præcedens παρελθών· quod aliquanto durius est. Posset aliquis suspicari, Thucydidem itidem hic, ut III. 36. scripsisse, παρελθὼν αὖθις ἔλεγε τοιάδε· et, quum deinde pro αὖθις in quibusdam exemplaribus perperam αὐτοῖς scriptum, et vera lectio αὖθις in margine adnotata fuisset, deinde utramque in τὸ κείμενον venisse. Sed, quia infra, Cap. 72. dicit, παρελθὼν αὐτοῖς Ἑρμοκράτης ἐθάρσυνε, ubi αὐτοῖς omnino referri de-

κ'. 20. "ΕΠΕΙΔΗ πάντως ὁρῶ ὑμᾶς, ὦ Ἀθηναῖοι, ὡρμημένους στρατεύειν, ξυνενέγκοι μὲν ταῦτα, ὡς βουλόμεθα· ἐπὶ δὲ τῷ παρόντι ἃ γιγνώσκω, σημανῶ. ἐπὶ γὰρ πόλεις, ὡς ἐγὼ ἀκοῇ αἰσθάνομαι, μέλλομεν ἰέναι μεγάλας, καὶ οὔθ' ὑπηκόους ἀλλήλων, οὔτε δεομένας μεταβολῆς, ᾗ ἂν ἐκ βιαίου τις δουλείας ἄσμενος ἐς ῥάω μετάστασιν χωροίη· οὐδ' ἂν τὴν ἀρχὴν τὴν ἡμετέραν εἰκότως ἀντ' ἐλευθερίας προσδεξομένας· τό, τε πλῆθος, ὡς ἐν μιᾷ νήσῳ, πολλὰς τὰς Ἑλληνίδας. πλὴν γὰρ Νάξου καὶ Κατάνης, ἃς, ἐλπίζω, ἡμῖν, κατὰ τὸ Λεοντίνων ξυγγενὲς, προσέσεσθαι, ἄλλαι εἰσὶν ἑπτὰ, καὶ παρεσκευασμέναι τοῖς πᾶσιν ὁμοιοτρόπως μάλιστα τῇ ἡμετέρᾳ δυνάμει, καὶ οὐχ ἥκιστα, ἐπὶ ἃς μᾶλλον πλέομεν, Σελινοῦς καὶ Συράκουσαι. πολλοὶ μὲν γὰρ ὁπλῖται ἔνεισι, καὶ τοξόται, καὶ ἀκοντισταὶ, πολλαὶ δὲ τριήρεις, καὶ ὄχλος ὁ πληρώσων αὐτάς. χρήματά τ' ἔχουσι, τὰ μὲν ἴδια, τὰ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐστι Σελινουντίοις. Συρακουσίοις δὲ καὶ ἀπὸ βαρβάρων τινῶν ἀπαρχὴ εἰσφέρεται. ᾧ δὲ μάλιστα ἡμῶν προέχουσιν, ἵππους τε πολλοὺς κέκτηνται, καὶ σίτῳ οἰκείῳ, καὶ οὐκ ἐπακτῷ, χρῶνται.

bet ad παρελθὼν, ratio illa, ob quam id huic loco non convenire videri poteret, infirma est, et numero Msstorum aliquid dari potest. Duck.

Ἐπὶ γὰρ πόλ.] Γὰρ hic est, *nempe*, nimirum.

Ἐς ῥάω μετάστ.] i. e. in mutationem, quæ faciliores res, i. e. commodiores, beatiores, (id enim notat Græcis ῥαδίως διάγειν, ut apud Xen. M. ῥαστώνη sign. commoditatem, immo suavitatem, 3. 13. 5. et 2. 1. 9. ῥᾷστά τε καὶ ἥδιστα βιοτεύειν,) afferat, lætiorem conditionem inducat; quasi Latine dixeris, *meliorem* mutationem, i. e. *in melius*; Hypallage figura est; V. Phil. Thuc. Paull. p. 264. ubi allatorum maxime huc pertinet, ἐναντία μεταβολὴ, p. ἐς τοὐναντίον. Ita 2 Tim. 1. 9. κλῆσις ἁγία, pro, εἰς ἁγιότητα.

Ὡς ἐν μιᾷ νήσῳ] *Restringit* hic ὡς, non intendit: ut pro *una* insula, i. e. quantum una capiat; *una* cum sit; mirum satis, *tot* esse populos ibi: qs. cogitanti, *unam* esse, et tamen *tot* ibi civitates congestas. Liv. 22. 5. init. *Consul, satis, ut in trepida re, impavidus*, i. e. *pro* ista trepidatione, ubi vix esse daretur impavido; ut mirum esset, adeo impavidum esse. Germanice hîc dixeris: *für eine einzige Insel.*

Προσέσεσθαι] Non verterim, *transituras*, quasi nunc sint *diversæ* partis, sed, nostras futuras, simpliciter, nobis adfuturas, se adjuncturas.

Τὰ δὲ κ.——ἐστι] Varietatem nota, τὰ μ. ἴδια (ὄντα,) τὰ δὲ—ἐστί· quod concinnius omissurus, distractiorem dedit orationem.

Ἀπαρχὴ εἰσφέρεται] Quam significationem hic habere possit ἀπαρχὴ, non intelligo. Maxime probabilis mihi videtur scriptura librorum, qui habent ἀπ' ἀρχῆς φέρεται, nempe χρήματα, quod ἀπὸ κοινοῦ repeti debet. Designat enim tributum, quod Syracusanis barbaræ civitates in Sicilia, eorum imperio subjectæ, pendebant: quemadmodum II. 13. Φόρον ἀπὸ τῶν ξυμμάχων τῇ πόλει (Ἀθηναίων) προσιέναι, et VIII. 18. Ἐκ τῶν πόλεων Ἀθηναίοις χρήματα φοιτᾷν dicit. Φέρεται pro εἰσφέρεται magis probo, quia φέρειν et φόρος fere de sociis aliisque tributariis, εἰσφέρειν et εἰσφορὰ autem de civibus dicuntur; de quo etiam supra actum est. Εἰς autem e præcedente syllaba ης facile oriri potuit, quod quum utrumque eodem sono pronunciaretur, deinde etiam in scribendo alterum cum altero commutatum, et ex ἀπ' ἀρχῆς φέρεται, ἀπαρχὴ εἰσφέρεται factum est. Quare sæpe peccasse librarios, neminem, nisi qui in scriptis Græcorum plane hospes est, fugere potest. Duck. Promtius haud dubie ad sensum, ἀπ' ἀρχ. φέρ. ut et planius, et his-

κά. 21. "Πρὸς οὖν τοιαύτην δύναμιν, οὐ ναυτικῆς καὶ φαύλου στρατιᾶς μόνον δεῖ, ἀλλὰ καὶ πεζὸν πολὺν ξυμπλεῖν, εἴπερ βουλόμεθα ἄξιόν τι τῆς διανοίας δρᾷν, καὶ μὴ ὑπὸ ἱππέων πολλῶν εἴργεσθαι τῆς γῆς· ἄλλως τε, καὶ εἰ ξυστῶσιν αἱ πόλεις, φοβηθεῖσαι, καὶ μὴ ἀντιπαράσχωσιν ἡμῖν φίλοι τινὲς γενόμενοι, ἄλλοι, ἢ Ἐγεσταῖοι, ᾧ ἀμυνούμεθα, ἱππικόν. (αἰσχρὸν δὲ, βιασθέντας ἀπελθεῖν, ἢ ὕστερον ἐπιμεταπέμπεσθαι, τοπρῶτον ἀσκέπτως βουλευσαμένους·) αὐτόθεν δὲ παρασκευῇ ἀξιόχρεῳ ἐπιέναι, γνόντας, ὅτι πολύ τε ἀπὸ τῆς ἡμετέρας αὐτῶν μέλλομεν πλεῖν, καὶ οὐκ ἐν τῷ ὁμοίῳ στρα-

toriæ aptius; (*primitiarum* enim quod tributum? Nisi sacrorum forte caussa, ad templa, quorum thesauris opibusque uterentur et ipsis; Lib. 1. c. 43. init.) sed et argumentum *magnarum* opum, jam *primitus*, inde a conditis, per tantum temporis congestarum. Sed et ἀπαρχῇ rationem constare, obiter in Parenth. ostendi; mussare, miratus, Intt. de re vel per se digna notatu.

Καὶ πεζ.] Mutata constructio; debebat enim pergere: ἀλλὰ καὶ πεζοῦ πολλοῦ συμπλέοντος. Sed δεῖ dupliciter sumitur: *opus est et oportet*. *Gottleb.* Recte; nisi, quod pro ξυμπλέοντος debebat ξυμπλεύσοντος, ut supra c. 20. extr. ὄχλος ὁ πληρώσων αὐτὰς, non, πληρῶν. Simili varietate, nominis et verbi eidem verbo subjecti, Horat. Carm. 4. 1. 29. 30. *Me nec spes —— nec certare juvat.* V. Bentl. ad Carm. 1. 1. 3. pag. 3. edit. Amstel.

Διανοίας] Dignum, aptum, accommodatum, par, suffecturum, responsurum (*angemessen,*) tali consilio, tantæ destinationi ac molitioni.

Εἴργεσθαι] *Pati*, nos arceri; committere, in eum locum, conditionem, adducere rem, ut possimus prohiberi. καὶ tamen possit esse pro ὥστε· *ut ne* arceamur; v. mox ad vv. αἰσχρὸν δέ.

Ἄλλως τε] Subint. ante hæc verba ὃ ἐνδέχεται, quod fieri possit, futurum, probabile sit, nempe, ut prohibeamur exscensione, maxime, si urbes, rel.

Ἀντιπαράσχ.] Ἀντὶ cur addidit? Vicissim vertit Port. nullo hic sensu; Quid enim remunerarentur? Immo aut redundat ἀντὶ, ut in ἀνταναιρεῖν, ἀντίλυτρον, (hic minus tamen,) ut in ἀνταναπληρῶ, Col. 1. 24. aut sign. *loco*, vice, nempe ejus equitatus, qui nobis desit, quem nos miserimus; aut, *in locum*, urbium, quæ nobis non se adjunxerint, sed ξυστῶσι, contra nos sociatæ fuerint, aut, quod maxime arrideat, refertur ad ἄλλοι, ἢ Ἐγεσταῖοι· in Segestanorum ergo *locum*, pro Segestanorum defectu, illorum expleturi ὑστέρημα, quod ab illis defuerit, ut Paullus loquitur 2 Cor. 11. 9. ubi simili modo πρὸς redundat in προσανεπλήρωσαν.

Αἰσχρ. δὲ] Recte sane δὲ hic vertitur, *enim*. Sed præterea in Parenthesi esse debent verba inde ab αἰσχρὸν δὲ ad βουλευσαμένους· et verba, αὐτόθεν δὲ, referri ad illa, καὶ μὴ εἴργεσθαι· aut ad superiora: πεζὸν πολὺν ξυμπλεῖν, nempe δεῖ· magis tamen ad propiora, vel, quod sunt propiora, vel ob Antithesin καὶ μὴ —εἴργεσθαι, — αὐτόθεν δὲ, i. e. *immo*, ἀλλ' αὐτόθεν. Ita ergo excudendum curavi. Quod si καὶ μὴ — εἴργεσθαι, verteris, *ne* arceamur, ut καὶ sit pro ὥστε, quemadmodum 1 Tim. 5. 22. *Neminem temere muneri inauguraris*, μηδὲ κοινώνει, *neve socium te præbueris*, i. e. *ne forte* socium te præbeas, ne in partem venias culpæ alienæ; et vs. 16. *ipse suos alat*, καὶ μὴ βαρείσθω, *neque oneretur*, i. e. *ne* oneretur cœtus Christianorum: ita ergo interpretanti utique redierint verba, αὐτόθεν δὲ, ad illa, πεζὸν (δεῖ) ξυμπλεῖν, et δὲ sit pro καί.

Γνόντας, ὅτι, rel.] Non multum laborandum, crediderim, in ordine verbb. constituendo, qui talis sit: γνόντας (suspensum a (δεῖ) ἐπιέναι, ac si sit, καὶ γνῶναι,) ὅτι μέλλομεν πλεῖν πολύ τε ἀπὸ τῆς ἡμετ. καὶ (μέλλομεν πλεῖν) στρατευσόμενοι ἐν τ. ὑπηκ. καὶ (repete γνόντας, ὅτι) οὐκ ἤλθετε, (ὡς, vel ὄντες) ξύμμαχοι ἐπί τινα ἐν τοῖς τῇδε (*hic*, in Græcia, apud ἀστυγείτονας,) ὑπηκόοις, vobis nimirum, rel. Sed punctum sustuli post στρατευσόμενοι, ante vv. καὶ οὐκ ἐν, quæ manifesto satis redeant ad γνόντας, ὅτι· pæne ut comma suffecerit: ἤλθετε autem, recte monet Abr. varietatis studio datum, pro ἤλθομεν.

Ἐν τῷ ὁμοίῳ] Vertitur *eodem modo*; sed ubi est ille modus? Acceperis, ex more Nostri, pro ὁμοίως, *similiter*. Sed *cui* rei? Nil enim subjicitur. Quare verterim, *in terra simili, vobis cognata*, populari, affini nobis, familiari, notiori, ὁμοιοτρόπῳ, magis

τευσόμενοι, καὶ οὐκ ἐν τοῖς τῇδε ὑπηκόοις ξύμμαχοι ἤλθετε ἐπί τινα, ὅθεν ῥᾴδιαι αἱ κομιδαὶ ἐκ τῆς φιλίας, ὧν προσέδει, ἀλλ' ἐς ἀλλοτρίαν πᾶσαν ἀπαρτήσαντες, ἐξ ἧς, μηνῶν οὐδὲ τεσσάρων τῶν χειμερινῶν, ἄγγελον, ῥᾴδιον, ἐλθεῖν.

κβ'. 22. "Ὁπλίτας τε οὖν πολλούς μοι δοκεῖ χρῆναι ἡμᾶς ἄγειν, καὶ ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῶν ξυμμάχων, τῶν τε ὑπηκόων, καὶ ἤν τινα ἐκ Πελοποννήσου δυνώμεθα ἢ πεῖσαι, ἢ μισθῷ προσαγαγέσθαι· καὶ τοξότας πολλοὺς καὶ σφενδονήτας, ὅπως πρὸς τὸ ἐκείνων ἱππικὸν ἀντέχωσι· ναυσί τε καὶ πολὺ περιεῖναι, ἵνα καὶ τὰ ἐπιτήδεια ῥᾷον ἐσκομιζώμεθα. τὸν δὲ καὶ αὐτόθεν σῖτον, ἐν ὁλκάσι, πυροὺς καὶ πεφρυγμένας κριθὰς, ἄγειν, καὶ σιτοποιοὺς ἐκ τῶν μυλώνων πρὸς μέρος ἠναγ-

fideli et suetæ, Græciæ denique. Alioqui plane et obscurissime defuerit, *cui* non sit ὅμοιον illud bellum vel opus expeditionis.

Καὶ οὐκ ἐν τοῖς] Si hic ἀπὸ κοινοῦ repeti possit ὅτι, fortassis non opus erit emendatione, quam in Var. Lect. proponit Hudsonus. Nam καὶ οὐκ ἐν τῷ ὁμοίῳ στρατευσόμενοι potest exponi, et *non pari conditione* bellum gesturi. Sic VI. 11. Ὧν κρατήσας τε μὴ κατασχήσει τις, καὶ μὴ κατορθώσας μὴ ἐν τῷ ὁμοίῳ, καὶ πρὶν ἐπιχειρῆσαι, ἔσται. Quibus autem rebus melior futura sit conditio Siculorum, ante ostendit. Probabilem tamen emendationem faciunt ea, quæ paullo post dicit Thucydides, ἤλθετε et προσέδει, quæ tempus præteritum indicant. Sed non necessarium arbitror, τὸ στρατευόμενοι sede sua moveri. Duck.

Ὧν προσέδει] Pro προσδεῖ accipit Abr. forte ita leg. Aut verte, quæ debebant, *was da seyn sollte.* πρὸς redundat.

Ἀπαρτήσ.] Schol. ad h. v. ita leg. in Aug. ἀπαρτηθέντες, (quod tamen a correct. refictum videtur ex ἀπαρτισθ.) ἀπελθόντες, καὶ, rel. Male, haud dubie h. l. ἀπαρτισθέντες, quod aliud longe notet.

Ἐξ ἧς μηνῶν οὐδὲ] Quidam Codd. ἐξ ἧς οὐδὲ μηνῶν, positura insuaviore. Wass.

Χειμεριν.] Quibus scil. impeditior cursus, eoque longior. At æstate tamen brevior! Sed nimirum et hyemis ratio haberetur, ejusque vel maxime, quia perficere opus et redire per æstatem non possent, certe ita se parare deberent, ut hyematuri; unde tunc auxilia illis? Unde commeatus? Quos per æstatem tamen promtius ex agris ablatos.

Ἥν τινα] Potest etiam esse Neutr. Plur. *Gottleb.* Hic non crediderim, propter Verba, Neutri haud congrua. Magis notaveris, esse pro τινάς.

Καὶ πολὺ] Καὶ hic est, *utique,* præsertim, *ja recht weit, ganz besonders.* Ita et c. 24. init. ἀσφάλεια νῦν δὴ καὶ πολλὴ ἔσεσθαι.

Περιεῖναι] i. e. facere, ita rem instituere, ut multo plures habeamus naves. Effectus pro caussa.

Τ. δὲ κ. αὐτ. σῖτ.] Transposite, pro, καὶ τ. σῖτον δὲ αὐτ. Nam, ut posita sunt verba, debebat τῷ αὐτόθεν σίτῳ opponi *aliud* frumentum, quod *non* esset αὐτόθεν· quod non reddatur tamen. Partitionem affert καί· καὶ σῖτον, καὶ σιτοποιούς. Alioqui redundet καὶ prius. Neque ad σῖτον refertur αὐτόθεν, sed ad verbum ἄγειν, αὐτόθ. ἄγειν. Dictum, ut οἱ ἐκ τῆς Πύλου Λακεδαιμόνιοι συνέβησαν, i. e. οἱ ἐν τῇ Πύλῳ——συνέβησαν ἐξ αὐτῆς.

Σιτοποιοὺς] Sic III. 78. γυναῖκες σιτοποιοί. Infra Cap. 44. Et Theophrastus Charact. Cap. V. Τὴν σιτοποιὸν πειρᾶν λαθεῖν. Alia exempla ex Atticis Scriptoribus prostant in Lexicis. Thom. Magister tamen ἀρτοπόπος κάλλιον esse pronunciat. Sed Grammaticorum dictata non sunt oracula. Quid sit πρὸς μέρος, non satis adsequor. Valla vertit, *quorum pars,* molere cogatur. Acacius, pistoribus *aliis* coactis, *aliis* mercede conductis. Hæc mihi non magis satisfaciunt, quam interpretatio Porti, quod nusquam πρὸς μέρος ea significatione, qua illi hoc accipi putarunt, usurpatum invenio. Alibi, *pro rata parte, pro portione,* verti, video. An ergo hic quoque πρὸς μέρος erit, pro numero ac multitudine hominum, quos navibus imponemus? Videbunt alii. Stephanus aliquid adnotare voluerat ad interpretationem Vallæ: sed id non exstat. Duck.

Πρὸς μέρος] *Pro rata portione;* nempe τοῦ σίτου. Sed et *partim* verti potest. Ad σιτοπ. ἐκ. τ. μυλ. comparat Abresch. Suet. Calig. c. 39. *Comprehensa ad deportandum*

κασμένους ἐμμίσθους, ἵνα, ἤν που ὑπὸ ἀπλοίας ἀπολαμβανώμεθα, ἔχῃ ἡ στρατιὰ τὰ ἐπιτήδεια. πολλὴ γὰρ οὖσα, οὐ πάσης ἔσται πόλεως ὑποδέξασθαι· τά τε ἄλλα, ὅσον δυνατὸν, ἑτοιμάσασθαι, καὶ μὴ ἐπὶ ἑτέροις γίγνεσθαι· μάλιστα δὲ χρήματα αὐτόθεν ὡς πλεῖστα ἔχειν. τὰ δὲ παρ᾽ Ἐγεσταίων, ἃ λέγεται ἐκεῖ ἕτοιμα, νομίσατε καὶ λόγῳ ἂν μάλιστα ἕτοιμα εἶναι.

κγ΄. 23. "Ἢν γὰρ αὐτοὶ ἔλθωμεν ἐνθένδε μὴ ἀντίπαλον μόνον παρασκευασάμενοι, πλήν γε πρὸς τὸ μάχιμον αὐτῶν τὸ ὁπλιτικὸν, ἀλλὰ καὶ ὑπερβάλλοντες τοῖς πᾶσι, μόλις οὕτως οἷοί τε ἐσόμεθα τῶν μὲν κρατεῖν, τὰ δὲ καὶ διασῶσαι. πόλιν τε νομίσαι χρὴ ἐν ἀλλοφύλοις καὶ πολεμίοις

pistrinensia jumenta. Gottleb. Si πρὸς μέρος est, *pro rata parte*, nempe frumenti: primo non ita simpliciter dicitur μέρος· deinde quid sit, pro *parte* rata *frumenti?* *Quo* retuleris illam *partem*, ubi *summa* omnino et vis frumenti simpliciter memoretur? *Partim* si verteris: aliud profecto *partim* sequatur, oportet; quod non adsit tamen. *Reliquos* ergo qui ducerent, qui non essent mercede conducti inviti. Mihi vero ἄτοπον est manetque, *cogi mercede, für, urn Bezahlung zwingen*; hanc vero volentes caperent; Necdum video meliora probove, altata a me conjectura, excidisse πρὸς μέρος ante ἐμμίσθους. *partim* coactos, *zur Fröhne, partim* mercede conductos, voluntarios ergo. Quam simplex, et rei aptum! Quam facile omiserint repetere alterum πρ. μέρος!

Πολλὴ γ. οὖσα] Antiptosin effugisse hic nullo pacto detur, seu pro Accusat. acceperis cum Abr. ad ὑποδέξασθαι, seu, quod malim, ut mollius et frequentius, pro Genitt. simpliciter positis, ut in ὑποδέξ. intelligas, more Nostri, αὐτήν· quod ipsum supplenti ipse Nominat. retinuerit suam proprietatem, intellecto ὥστε, vel, οἵαν· multus cum sit exercitus, non erit cujusvis urbis, i. e. cuivis commodus, Germ. *teine Gache für ieden Ort* (ὥστε) ὑποδ. ut eum recipiat: ac si sit: πολλὴ οὖσα, οὐ δεκτὴ, οὐχ ὑποδεκτέα ἔσται πάσῃ τῇ πόλει· vel, τοιάδε, οἵαν, vel ὥστε, ὑποδ. Solet enim Noster Participiis cum alio casu subjicere verbum, cui alius casus suppleatur vel reddatur ex illo: ut 1. 6. ἐντυχόντες τῷ Ἱππίᾳ, ἀπέκτειναν, scil. αὐτόν· et quæ innumera talia jam notavimus passim.

Νομίσ—ἕτ.] Verba inde a νομίσ. ad ἕτοιμα abs. Msqu. more librariorum, quia infra repetitur ἕτ. εἶναι· eo ad alterum delapsus, interjecta post ἕτοιμα omisit.

Καὶ λόγῳ] Καὶ hic est *sane*, forte, *ja wohl etwa, frenlich*, nimirum.

Πλήν γε πρ. τὸ μάχ.] Obscure vero insertum hoc πλήν γε, vehementer turbat; nisi vertere detur, *certe*, γοῦν, *saltem, duntaxat*; tum quidem commodum satis processerit. Quod si (vel maxime) ipsi (i. e. soli) eo venerimus, (male Interpr. *discedamus,*) non modo pari apparatu, (ἀντίπαλον pro Adverb. ἀντιπάλως, vel ὥστε εἶναι ἀντίπαλοι,) saltem adversus gravis armaturæ copias, verum etiam omni alio apparatu superiores; rel. Scholiastæ non multum offecisse videtur illud πλὴν, verborum, opinor, securiori, quam sententiæ; quam quidem, commode satis ab eo expeditam, sequenti ac retinenti, sensus ac structura talis emerserit: quod si non eo modo apparatu illuc abierimus, qui per omnia, præterquam gravi armaturæ, par sit hostibus, *non solide* ergo par; verum etiam eo paratu, quo *per omnia* illos antecellamus; rel. Ita sensus constiterit suus τῷ πλήν γε. Eo tamen redierit res, infirmioremne dicat Nicias Atheniensium gravem armaturam Sicula, an potiorem? Si illud: sensus fuerit per breviloquentiam: quod si eo venerimus non pari modo apparatu, (quo scil. valeamus,) nisi (qui tamen non par sit) gravi illorum armaturæ, verum multo majori, rel. Sin hoc; ita fere expediveris: quod si ita parati illuc venerimus, ut non pares modo simus, gravi *certe*, (tum, ut dixi, hoc significet πλήν γε,) illorum armaturæ, sed et, rel.

Τὰ δὲ καὶ διασ.] Aut redundat καὶ, quod solet in distributione, aut sign. *vel*, saltem, *auch nur, za auch nur wenigstens.*

Πόλιν τε νομ.] Primo τε est pro δὲ, i. e. ἀλλά· deinde verteris: *Sic vero, nunc* vero, *sed* nimirum; *so aber müsset ihr euch vorstellen, als ob ihr*, rel. Msqu. addit καὶ post

οἰκειοῦντας ἰέναι, οὓς, πρέπει, τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ, ᾗ ἂν κατάσχωσιν, εὐθὺς κρατεῖν τῆς γῆς· ἢ εἰδέναι, ὅτι, ἢν σφάλωνται, πάντα πολέμια ἕξουσιν. ὅπερ ἐγὼ φοβούμενος, καὶ εἰδὼς, πολλὰ μὲν ἡμᾶς δέον εὖ βουλεύσασθαι, ἔτι δὲ πλείω εὐτυχῆσαι, (χαλεπὸν δὲ, ἀνθρώπους ὄντας,) ὁτιελάχιστα τῇ τύχῃ παραδοὺς ἐμαυτὸν βούλομαι ἐκπλεῖν, παρασκευῇ δὲ ἀπὸ τῶν εἰκότων ἀσφαλὴς ἐκπλεῦσαι. ταῦτα γὰρ τῇ τε ξυμπάσῃ πόλει βεβαιότατα ἡγοῦμαι, καὶ ἡμῖν τοῖς στρατευσομένοις σωτήρια. εἰ δέ τῳ ἄλλως δοκεῖ, παρίημι αὐτῷ τὴν ἀρχήν."

κδ΄. 24. Ὁ μὲν Νικίας τοσαῦτα εἶπε, νομίζων, τοὺς Ἀθηναίους τῷ πλήθει τῶν πραγμάτων ἢ ἀποτρέψειν, ἢ, εἰ ἀναγκάζοιτο στρατεύεσθαι, μάλιστα οὕτως ἀσφαλῶς ἐκπλεῦσαι. οἱ δὲ τὸ μὲν ἐπιθυμοῦν τοῦ πλοῦ οὐκ ἐξῃρέθησαν ὑπὸ τοῦ ὀχλώδους τῆς παρασκευῆς, πολὺ δὲ μᾶλλον ὥρμηντο. καὶ τοὐναντίον περιέστη αὐτῷ· εὖ τε γὰρ παραινέσαι ἔδοξε, καὶ ἀσφάλεια νῦν δὴ καὶ πολλὴ ἔσεσθαι. καὶ ἔρως ἐνέπεσε τοῖς πᾶσιν ὁμοίως ἐκπλεῦσαι. τοῖς μὲν γὰρ πρεσβυτέροις, ὡς ἢ

χρὴ, egregio vero sensu: putare vos oportet, vos ire *urbem* condituros, καὶ (ταύτην, vel τοῦτο,) *eamque* (*und zwar*) in alieno agro: ut duo meminisse jubeat Nicias: 1) quasi urbem condituros ire, *movam*, molitionis magnæ, omnibus instruendam rebus; 2) in *alieno* solo, non ipsorum juris, in hostico, nulla ibi re juvandos, sed omnibus carituros, nisi per se ac suis viribus sustinuerint ibi se ac constituerint.

Οὓς πρέπει.] Commate interpunxi post οὓς, quia non pendet a πρέπει, cui Dativus addatur, sed ad κρατεῖν refertur; οὓς κρατεῖν, qui *ut* teneant, *opus sit*. Ita verterim h. l. πρέπει, ut sit pro δεῖ, χρή· ac forte scribere *poterat* Thuc. οὕσπερ δεῖ· ne dicam, *scripsisse* vel dedisse potest; certe illud hic notat πρέπει, ubi non *decoris* ratio habeatur, sed necessitatis plane: sane tamen et decori, ubi *turpe* futurum sit, tantum molitos, abigi re infecta. At tali conditione *salus* ipsa laboraret.

Ἀνθρώπους ὄντ.] Opponitur τῷ θεῷ, et ἀθανασίᾳ. *Gottleb.* (ex Abr.) At ubi hæc memorantur h. l. Aut ἀθανασίας quæ ratio hic? Aptius notaret, ἀνθρ. ὄντας esse pro ἀνθρώποις οὖσιν, ad χαλεπόν.

Ἀπὸ τῶν εἰκότ.] Refer ad ἀσφαλὴς, pro εἰκότως, *recte* securus, non temere, qs. *ex credibili* tutus, quantum per apparatum, conjici sperarique possit, *nach Möglichkeit, nach aller menschlichen Wahrscheinlichkeit, mit Grunde.*

Τῷ πλήθει] Aut Dilogiam habet hicce Dat. (immo Ablat.) ut, ad ἀποτρέψειν, sit, quod solet *magnitudine, per* magnitudinem, ad ἐκπλεῦσαι, notet aut, σὺν τῷ πλήθει, aut διὰ τὸ πλῆθος· utrumque ex usu linguæ; et Nostri; *Dilogiam* dico; alioqui *Syllepsis* fuerit; aut *trajecta* intellige verba, id quoque ex more Nostri; ac si sit: νομίζων, ἢ ἀποτρ. τ. Ἀθ. τῷ πλ.—ἢ—ἀσφαλῶς ἐκπλ. nempe, ut τῷ πλήθει referatur tantum ad ἀποτρέψειν.

Τὸ μὲν ἐπιθυμοῦν—παρασκευῆς] Dionys. Halic. p. 134. τὸ μὲν βουλόμενον, librariorum incuria, vel memoriæ defectu, legit. Wass. Omittit etiam τοῦ πλοῦ, et pro ἐξῃρέθησαν habet ἀφῃρέθησαν. Duck. Primo τὸ ἐπιθυμοῦν est pro, τὴν ἐπιθυμίαν, more Nostri; deinde Hypallage est, ἐξῃρ. τὸ ἐπιθ. pro, ἐξῃρέθη αὐτοῖς (vel αὐτῶν,) ἡ ἐπιθυμία· notior ista et frequentior in ἀφαιρεῖν et περιαιρεῖν, eorumque analogiæ scilicet data.

Ὀχλώδους] Vertitur, *difficultas*; malim, a) *festinatio* tumultuaria, b) perturbatio impedita; *trepidatio* denique quod utrumque complectatur.

Περιέστη] Schol. abest Aug. quo et facile carueris; utilius explicaturo ipsum voc. per συνέβη.

Παραινέσαι] Nempe *instruenda* expeditione, non antea de non suscipienda.

Καὶ πολλὴ] *Vel* summa, *nun erst recht.*

καταστρεψομένοις, ἐφ᾽ ἃ ἔπλεον, ἢ οὐδὲν ἂν σφαλεῖσαν μεγάλην δύναμιν· τοῖς δ᾽ ἐν τῇ ἡλικίᾳ, τῆς τε ἀπούσης πόθῳ ὄψεως καὶ θεωρίας, καὶ εὐέλπιδες ὄντες σωθήσεσθαι· ὁ δὲ πολὺς ὅμιλος, καὶ στρατιώτης, ἔν τε τῷ παρόντι ἀργύριον οἴσειν, καὶ προσκτήσασθαι δύναμιν, ὅθεν ἀΐδιον μισθοφορὰν ὑπάρξειν. ὥστε, διὰ τὴν ἄγαν τῶν πλειόνων ἐπιθυμίαν, εἴτῳ ἄρα καὶ μὴ ἤρεσκε, δεδιὼς, μὴ, ἀντιχειροτονῶν, κακόνους δόξειεν εἶναι τῇ πόλει, ἡσυχίαν ἦγε.

κέ. 25. Καὶ τέλος παρελθών τις τῶν Ἀθηναίων καὶ παρακαλέσας τὸν Νικίαν, οὐκ ἔφη χρῆναι προφασίζεσθαι, οὐδὲ διαμέλλειν, ἀλλ᾽ ἐναντίον ἁπάντων ἤδη λέγειν, ἥν τινα αὐτῷ παρασκευὴν Ἀθηναῖοι ψηφίσωνται. ὁ δὲ, ἄκων μὲν, εἶπεν· ὅτι καὶ μετὰ τῶν ξυναρχόντων καθ᾽ ἡσυχίαν μᾶλλον βουλεύ-

Ἐφ᾽ ἃ ἔπλεον] i. e. ἔμελλον πλεῖν. *Gottleb.* Frequentissima vero permutatio, vel Grammatica, Præs. pro Fut. ut Minerva apud Homerum: τόνδε φέρω Διῒ μῦθον· aut Logica, vel Rhetorica, conatus et voluntatis pro re; præsertim, ut hic, tam fixa et prope imminente.

Ἐν τῇ ἡλικ.] Emphasin hic habet ἡλικία, *juvenilem* ætatem et militarem proprie notatura.

Τ. τε ἀπούσ.] *Peregrinæ* terræ. *Gottleb.* Immo, *longinquæ*, subintell. πολὺ, remotæ; vel ignotæ, nondum visæ. Per Hypall. olim explicabam, ἀπούσης ὄψεως, spectandæ *rei* longinquæ et incognitæ; comparato Rom. 8. 24. ἐλπὶς βλεπομένη, i. e. ἐλπ. πράγματος βλεπομένου, spes rei præsentis, certæ. Vix tamen opus, intelligenti γῆς, χώρας, ut Genit. pendeat alter ab altero, ἀπούσης ab ὄψεως. Sed et illud tenueris.

Εὐέλπιδ. ὄντ.] Pro εὐέλπισιν οὖσιν, ad ἐνέπεσε. Recte tamen dici illum Dat. recte negat Abr. Sunt Nominativi simpliciter positi; aut, immemor Thuc. quî cœpisset, alium casum reddidit; quasi scripsisset, ἔρωτι ἐλήφθησαν οἱ πρεσβ. — οἱ δ᾽ ἐν ἡλικ. Simillimus locus Act. 15. 22. 23. ἔδοξε τοῖς — γράψαντες, pro γράψασι. V. Phil. Thuc. P. p. 18. 19. Sed alia asperitas fugit Intt. τοῖς μὲν γὰρ πρεσβυτέροις· quid illi γὰρ suggeritur? Aut redundat, aut sign. *nempe*, repetito, ἔρως ἐνέπεσεν, aut per anacoluthon verbum omissum, cui aptum γὰρ vellet Thuc. Duplex ergo Anacoluthon, et in γὰρ, et in Nominat. εὐέλπιδες. Tertium pæne addiderim: οὐδὲν ἂν σφαλεῖσαν μεγ. δύναμιν, sc. ἐπανελθεῖν, aut tale quid; sed nimirum est pro σφαλῆναι. Quot aspera uno loco! Quid, quod jam antea suggerit Nominat. ὁ δὲ πολὺς ὅμιλος καὶ στρατιώτης, cum incepisset, τοῖς πρεσβυτέροις, et perrexisset, τοῖς ἐν ἡλικίᾳ;

Προσκτήσασθαι] Aoristum futuro jungi, subinde occurrit. *Gottl.* Hic tamen, inter duo futura, et variantibus Libris, pæne prætulerim προσκτήσεσθαι. Ceterum pendet, cum reliquis Infinitivis, cum οἴσειν certe, ab εὐέλπιδες ὄντες· quod repetiveris in ὅμιλος et στρατιώτης.

Ἄκων] Cur *invitus* autem, cum, *malle* sese, ostenderet, extra concionem cum collegis consultare, et ita invidiam subterfugeret magis, aut idem probantibus reliquis, augentibus forte etiam, aut, si minus poscerent, ipsum culpa liberaturis, qui plura petisset, quibus remissis infelicius res cessisset? Nempe aut corruptum est voc. ἄκων, f. ex ἀπὼν, tali ordine ac sensu: ὁ δὲ εἶπεν, Nicias dixit, ὅτι μᾶλλον μὲν κ. ἡσ. βουλ. se otiosius consultaturum, ἀπὼν (μὲν) καὶ μετὰ τ. ξυναρχ. absentem, (nempe ex concione, dimissum, non coram omnibus, sed domi,) cum collegis, (ita ἀπὼν haud retuleris ad εἶπεν, verum ad βουλεύσοιτο· aut *invitus* dixit, vel, quod exsolvi omnino mallet ac supersedere tanti discriminis et invidiæ negotio, immo ipsos Athenienses illo abstinere; vel, quod cogi sibi videretur ista provocatione et percunctatione hominis, remittere aliquid ex sua postulatione. Nec tamen invitus dixit, quæ diceret, ut temporis usuram latura, nec multum dissimilia illis, quæ jam dixisset; ut, si vera sit lectio ἄκων, notet hic, simpliciter positum, ἀχθεσθεὶς, vel, quod Homerus amat, μέγ᾽ ὀχθήσας, *conturbatus*, cunctabundus, *unwillig, mit Berlegenheit.* At ita non ponitur ἄκων, et plane displicet. Cete-

σοιτο· ὅσα μέντοι ἤδη δοκεῖν αὐτῷ, τριήρεσι μὲν οὐκ ἔλασσον ἢ ἑκατὸν πλευστέα εἶναι. αὐτῶν δ' Ἀθηναίων ἔσεσθαι ὁπλιταγωγοὺς ὅσαι ἂν δοκῶσι, καὶ ἄλλας ἐκ τῶν ξυμμάχων μεταπεμπτέας εἶναι. ὁπλίταις δὲ τοῖς ξύμπασιν Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων, πεντακισχιλίων μὲν οὐκ ἐλάσσοσιν, ἢν δέ τι δύνωνται, καὶ πλείοσι. τὴν δὲ ἄλλην παρασκευὴν ὡς κατὰ λόγον, καὶ τοξοτῶν τῶν αὐτόθεν, καὶ ἐκ Κρήτης, καὶ σφενδονητῶν, καὶ ἤν τι ἄλλο πρέπον δοκῇ εἶναι, ἑτοιμασάμενοι ἄξειν.

κστ'. 26. Ἀκούσαντες δ' οἱ Ἀθηναῖοι, ἐψηφίσαντο εὐθὺς, αὐτοκράτορας εἶναι, καὶ περὶ στρατιᾶς πλήθους καὶ περὶ τοῦ παντὸς πλοῦ τοὺς στρατηγοὺς πράσσειν ᾗ ἂν αὐτοῖς δοκῇ ἄριστα εἶναι Ἀθηναίοις. καὶ μετὰ ταῦτα ἡ παρασκευὴ ἐγίγνετο· καὶ ἔς τε τοὺς ξυμμάχους ἔπεμπον, καὶ αὐτόθεν καταλόγους ἐποιοῦντο. ἄρτι δ' ἀνειλήφει ἡ πόλις ἑαυτὴν ἀπὸ τῆς νόσου καὶ τοῦ ξυνεχοῦς πολέμου, ἔς τε ἡλικίας πλῆθος ἐπιγεγενημένης, καὶ ἐς χρημάτων ἄθροισιν, διὰ τὴν ἐκεχειρίαν. ὥστε ῥᾷον πάντα ἐπορίζετο. καὶ οἱ μὲν ἐν παρασκευῇ ἦσαν.

κζ'. 27. Ἐν δὲ τούτῳ, ὅσοι Ἑρμαῖ ἦσαν λίθινοι ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀθηναίων, (εἰσὶ δὲ, κατὰ τὸ ἐπιχώριον, ἡ τετράγωνος ἐργασία, πολλοὶ καὶ ἐν ἰδίοις προθύροις, καὶ ἐν ἱεροῖς·) μιᾷ νυκτὶ οἱ πλεῖστοι περιεκόπησαν τὰ πρόσωπα. καὶ τοὺς δρά-

rum in hac lect. καὶ ante μετὰ, ut supra, est, *sane*, (*wohl.*)

Ὅσα — δοκεῖν] Obliqua oratio est, suspensa ab εἶπεν, ut supra paullo, C. 24. extr. ὅθεν — ὑπάρξειν· nec verteretur Porto : *quantum — poterat*, sed, qu. *posset*. Neque enim Thucydidis verba sunt, sed Niciæ, loqui pergentis.

Ἢν δέ τι] Abr. malit, ἢν δ' ἔτι. Nihil opus. Redundat τὶ Græce ; Latine quoque : si *qua re* possent, int. κατά. Formula enim, quam affert, εἴ τι δύνασαι, huc nihil facit.

Ἡ τετράγωνος ἐργασία] Themistius Orat. XXVI. pag. 316. Πρὸ μὲν Δαιδάλου τετράγωνος ἦν οὐ μόνον ἡ τῶν Ἑρμῶν ἐργασία, ἀλλὰ καὶ τῶν λοίπων ἀνδριάντων. Vid. ibi *Petavium*, et *Menagium* ad hæc *Diogenis Laërt.* V. 82. Ἰδοῦ τετράγωνος Ἑρμῆς, ἔχων σύρμα, κοιλίαν, αἰδοῖον, πώγωνα. Ἐργασία, et ἐργάσασθαι θεὸν apud Pollucem I. 11. et 15. sunt inter vocabula propria de his, qui statuas Deorum faciunt. Cur in προθύροις ædium positi fuerint, exponit Heraldus II. Adversar. I. Duck.

Incommode vero insertum maxime per artic. ἡ, quo sublato, mollius processerit, aut trajecto etiam, ceu per Parenthesin : τετράγ. (sc. ἐστὶν) ἡ ἐργασ. Alioquin habuerim pro emblemate legentis olim Thuc. et aliunde notantis.

Περιεκόπησαν τὰ πρόσ.] Adde ex historia καὶ τὰ αἰδοῖα, ad quod alludit Aristoph. in Lysistr. 1095.

Εἰ σωφρονεῖτε, θοἰμάτια λήψεσθ', ὅπως
Τῶν ἑρμοκοπιδῶν μή τις ὑμᾶς ὄψεται.

Erant enim Mercurii illa simulacra subturpia, ὀρθὸν αἰδοῖον ἔχοντα ἐπὶ τοῦ βάθρου. Vide Ciceronem de natura Deorum, l. 3. vide et Herodotum, l. 2. Sect. 51. *Palmerius* in Exercitation. p. 53. Huds. Diodorus Sicul. Lib. XIII. pag. 332. nihil aliud, quam, τοὺς Ἑρμᾶς περικοπῆναι, dicit. Plutarch. in Alcib. itidem, ut Thucydides, τὰ πρόσωπα περικοπῆναι. De αἰδοίοις, ex Historicis, quod sciam, non constat. Sed e Pausania Grammatico apud Scholiasten, et ex Aristoph. Lysistr. intelligitur. Duck.

σαντας ᾔδει οὐδείς· ἀλλὰ μεγάλοις μηνύτροις δημοσίᾳ οὗτοί τε ἐζητοῦντο, καὶ προσέτι ἐψηφίσαντο, καὶ εἴτις ἄλλο τι οἶδεν ἀσέβημα γεγενημένον, μηνύειν ἀδεῶς τὸν βουλόμενον καὶ ἀστῶν καὶ ξένων καὶ δούλων. καὶ τὸ πρᾶγμα μειζόνως ἐλάμβανον. τοῦ τε γὰρ ἔκπλου οἰωνὸς ἐδόκει εἶναι, καὶ ἐπὶ ξυνωμοσίᾳ ἅμα νεωτέρων πραγμάτων καὶ δήμου καταλύσεως γεγενῆσθαι.

κή. 28. Μηνύεται οὖν ἀπὸ μετοίκων τέ τινων καὶ ἀκολούθων, περὶ μὲν τῶν Ἑρμῶν, οὐδὲν, ἄλλων δὲ ἀγαλμάτων περικοπαί τινες πρότερον ὑπὸ νεωτέρων μετὰ παιδιᾶς καὶ οἴνου γεγενημέναι, καὶ, τὰ μυστήρια ἅμα ὡς ποιῆται ἐν οἰκίαις ἐφ᾽ ὕβρει. ὧν καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην ἐπῃτιῶντο, καὶ αὐτὰ ὑπολαμβάνοντες οἱ μάλιστα τῷ Ἀλκιβιάδῃ ἀχθόμενοι, ἐμποδὼν ὄντι σφίσιν αὐτοῖς μὴ τοῦ δήμου βεβαίως προεστάναι, καὶ νομίσαντες, εἰ αὐτὸν ἐξελάσειαν, πρῶτοι ἂν εἶναι, ἐμεγάλυνον, καὶ ἐβόων, ὡς ἐπὶ δήμου καταλύσει τά τε μυστικὰ καὶ ἡ τῶν Ἑρμῶν περικοπὴ γένοιτο· καὶ οὐδὲν εἴη αὐτῶν, ὅ, τι οὐ μετ᾽ ἐκείνου

Μεγάλοις—ἐζητοῦντο] Thom. Magister in μήνυτρα. Wass. Add. Pollucem VI. 187. Duck. Brevitatem nota, vel Ablat. quærebantur *ita, ut* præmia *simul* proponerentur; præmiis *propositis*. Deest ἐπὶ, quod addi solet hoc sensu.

Οἶδεν] Non congruit huic structuræ Indicat. Præter. debebat, εἰδείη, ᾔδει certe, aut εἶδεν, quod est in Var. L.

Μειζόνως] i. e. gravius *justo*, indignius, quam pro re: ut quæ juvenilis forte, immo haud dubie, petulantia esset. Non bene vertitur: *hoc autem facinus atrocius esse existimabant*; tanquam a *reliquis* distinguatur *hoc* factum, ubi de *omnibus* proxime sermo sit; et vero debebat, *hoc* si vellet, τοῦτο δὲ τὸ πρᾶγμα. Immo πρᾶγμα hic sign. rem totam, omnem, universam: *Gie nahmen die Gache hoch auf.*

Ἐπὶ ξυνωμοσ.——γεν.] Obs. 1) Dilogiam ἐπὶ, quod, in ξυνωμοσίᾳ, sign. *per* conjurationem, ex conjuratione, *zufolge*; in καταλύσει notet *ad*, consilium, pro ἐπί· 2) Genitivi usum, ξυνωμοσ. νεωτέρ. πραγμ. conjurationem *ad* res novas. V. usum Genit. in Philol. Thuc. P. p. 36. (lit. δ.) sequ. 3) ipsa νώτερα πράγματα, non frequenter adeo sic dicta; νεωτερισμὸς in usu magis. 4) δήμου pro δημοκρατίας.

Ἀπὸ μετοίκων τέ τινων καὶ ἀκολούθων περὶ μὲν τῶν Ἑρμῶν οὐδὲν] Plutarchus in Alcib. scribit, ante profectionem Alcibiadis etiam de mutilatis Hermis indicium delatum fuisse. Andocides, loco a Cl. Wasse indicato, primum ab Alcibiadis et Phereclei servis de mysteriorum imitatione, deinde a Teucro inquilino de Hermis truncatis, et sacris pollutis, ac denique a Dioclide de Hermis indicium factum. Horum igitur indicia, secundum Thucydidem, posteriora fuerunt discessu Alcibiadis in Siciliam. Servos illos ἀκολούθους vocat Thucydides, i. e. pedissequos, qui, dominos sectati, testes et fortassis adjutores eorum petulantiæ ac lasciviæ fuerant. Nam ἀκόλουθοι proprie dicuntur servi, qui dominos sectantur. Vid. Casaub. et Duport. ad Theophrasti Charact. C. XI. Duport. ibid. ad Cap. IX. et Periz. ad Ælian. XIV. V. H. 14. Gloss. ἀκόλουθος, secutor, pedissequus. Duck.

Μετὰ παιδιᾶς κ. οἴνου] Rursus dilogia est in μετὰ, ad παιδιᾶς notante, *per* lusum, ad οἴνου, *ex* vino, *post* potum; aut οἶνος hic est *temulentia*, οἰνοποσία, οἰνοφλυγία, ut sit, *per* temulentiam, *aus Zrunfenheit, im Rausche.*

Ὡς ποιῆται] Manifesto legendum ποιεῖται.

Ἐπῃτιῶντο] Accusatorum nomina prodit apud Plutarchum p. 201. Phrynichus: παράσχης διαβολὴν Ἑτέρῳ Διοκλείδᾳ· dein, Τεύκρῳ γὰρ οὐχὶ βούλομαι Μήνυτρα δοῦναι, τῷ παλαμναίῳ ξένῳ. ubi legend. προσήκειν. Adde huc sis Andocidem I. p. 175. Ursini imag. II. 13. Apud Euripidem Ion. 186. Phœbum, non Mercurium tantum, fuisse platearum dominum probare satagit Barnesius.

ἐπράχθη· ἐπιλέγοντες τεκμήρια, τὴν ἄλλην αὐτοῦ ἐς τὰ ἐπιτηδεύματα οὐ δημοτικὴν παρανομίαν.

κθʹ. 29. Ὁ δὲ ἔν τε τῷ παρόντι πρὸς τὰ μηνύματα ἀπελογεῖτο, καὶ ἕτοιμος ἦν, πρὶν ἐκπλεῖν, κρίνεσθαι, εἴ τι τούτων εἰργασμένος ἦν. (ἤδη γὰρ καὶ τὰ τῆς παρασκευῆς ἐπεπόριστο·) καὶ, εἰ μὲν τούτων τὶ εἴργαστο, δίκην δοῦναι· εἰ δ' ἀπολυθείη, ἄρχειν. καὶ ἐπεμαρτύρετο, μὴ ἀπόντος περὶ αὐτοῦ διαβολὰς ἀποδέχεσθαι, ἀλλ' ἤδη ἀποκτείνειν, εἰ ἀδικεῖ· καὶ, ὅτι σωφρονέστερον εἴη, μὴ μετὰ τοιαύτης αἰτίας, πρὶν διαγνῶσι, πέμπειν αὐτὸν ἐπὶ τοσούτῳ στρατεύματι. οἱ δ' ἐχθροὶ, δεδιότες, τό, τε στράτευμα μὴ εὔνουν ἔχῃ, ἢν ἤδη ἀγωνίζηται, ὅ, τε δῆμος μὴ μαλακίζηται, θεραπεύων, ὅτι δι' ἐκεῖνον οἵ τ' Ἀργεῖοι ξυνεστράτευον καὶ τῶν Μαντινέων τινὲς, ἀπέτρεπον καὶ ἀπέσπευδον, ἄλλους ῥήτορας ἐνιέντες, οἳ ἔλεγον, νῦν μὲν πλεῖν αὐτὸν, καὶ μὴ κατασχεῖν τὴν ἀναγωγὴν, ἐλθόντα δὲ, κρίνεσθαι ἐν ἡμέραις ῥηταῖς· βουλόμενοι ἐκ μείζονος διαβολῆς, ἣν ἔμελλον ῥᾷον αὐτοῦ ἀπόντος ποριεῖν, μετάπεμπτον κομισθέντα αὐτὸν ἀγωνίσασθαι. καὶ ἔδοξε, πλεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην.

At versum, quem adducit ex Phœniss. ita censeo distinguendum: Καὶ σὺ Φοῖβ' ἄναξ, Αγυιεῦ, καὶ μέλαθρα. χαίρετε. Wass.

Ἐπεμαρτύρετο] Dilogia et hæc est: ad Infinitt. subjectos notat, *obsecrabat*, obtestatus est: Ebraismo affine, ex הֵעִיד; ut Act. 2. 40. διεμαρτύρετο est Synonymum, aut affine et conjunctum, τῷ παρεκάλει· ad ὅτι σωφρ. sign. *affirmabat*, demonstrabat, *stellte* (*ihnen*) *vor*.

Μὴ εὔνουν ἔχῃ] Scholiastes legit, ὡς οὐκ εὔνουν αὐτοῖς. Wass. Vel, μὴ οὐκ εὔνουν ἔχωσι. Sed nusquam vestigium ullum variantis scripturæ inveni. Plutarchus Alcib. Αἰσθόμενοι δὲ (οἱ περὶ τὸν Ἀλκιβιάδην) τούς τε ναύτας, ὅσοι πλεῖν ἔμελλον εἰς Σικελίαν, εὔνους ὄντας αὐτοῖς. Duck.

Ὅ τε δῆμος μὴ μαλακίζηται] Plutarchus: Ὥστε τοὺς ἐχθροὺς φοβεῖσθαι, μὴ περὶ τὴν κρίσιν ὁ δῆμος ἀμβλύτερος αὐτῷ γένηται διὰ τὴν χρείαν. Eadem, qua hic, significatione verbo μαλακίζεσθαι utitur Thucydides III. 40. ubi vid. Schol. Duck. Aristoph. Pluto: μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν· ubi tamen sign. *segne*, timidum; hic, *parcere*; non sine *timore* tamen obnoxio, propter vim Alcibiadis.

Θεραπεύων] Intellexeris αὐτὸν, *colens illum*, observans. Ego tamen conjunxerim cum ὅτι· θεραπ. ὅτι δι' ἐκ. —— συνεστράτευον· *magni* (hoc) *faciens*, observans, reputans, gratum habens.

Ἀπέσπ.] Male vert. *deterrebant*; neque enim dixeris, σπεύδειν τινὰ, qs. pro *instigare*; immo sign. *properabant*, i. e. studebant, ἐσπούδαζον, rem (interim) *avertere*, abolere, impedire, *niederzuschlagen*, *suspendere* certe.

Ἔλεγον] i. e. ἐκέλευον, *suadebant*, εἰσήνεγκαν. πλεῖν verteris: liceret illum nunc exire. Ita c. 30. init. εἴρητο est, imperatum erat, jussum erat; et alibi: τά τε ἔξω, ἔλεγον αὐτοῖς, μὴ ἀδικεῖν.

Μὴ κατασχ.] Ad Alcibiadem sane retuleris: ne, in judicium adductus, moram injiceret navigandi. Ipse sane rem non moraretur; sed, qui reum illum facerent; materia tamen illa erat, de qua, ut efficiente caussa, loqui soleant Scriptores, nota sane Metonymia et frequenti, (v. Philol. Thuc. P. p. 238. et Gloss. de Activo; qua et Liv. aliquo loco: *Complorati omnes, vivi pariter mortuique, urbem lamentis implevere*, i. e. occasionem dedere, ut urbs — impleretur. Sed Thucydideæ varietati consonum magis, in κατασχεῖν intelligi αὐτοὺς, Athenienses: neve ipsi morarentur navigationem. καὶ etiam intellexeris pro ὥστε· *ut ne* morarentur expeditionem. Ita καὶ μὴ et μηδὲ adhibitum, jam supra notavi, 1 Tim. 5. 16. 22.

λ΄. 30. Μετὰ δὲ ταῦτα, θέρους μεσοῦντος ἤδη, ἡ ἀναγωγὴ ἐγίγνετο ἐς τὴν Σικελίαν. τῶν μὲν οὖν ξυμμάχων τοῖς πλείστοις, καὶ ταῖς σιταγωγοῖς ὁλκάσι, καὶ τοῖς πλοίοις, καὶ ὅση ἄλλη παρασκευὴ ξυνείπετο, πρότερον εἴρητο ἐς Κέρκυραν ξυλλέγεσθαι, ὡς ἐκεῖθεν ἀθρόοις ἐπὶ τὴν ἄκραν Ἰαπυγίαν τὸν Ἰόνιον διαβαλοῦσιν. αὐτοὶ δ᾽ Ἀθηναῖοι, καὶ εἴ τινες τῶν ξυμμάχων παρῆσαν, ἐς τὸν Πειραιᾶ καταβάντες, ἐν ἡμέρᾳ ῥητῇ ἅμα ἕῳ ἐπλήρουν τὰς ναῦς, ὡς ἀναξόμενοι. ξυγκατέβη δὲ καὶ ὁ ἄλλος ὅμιλος ἅπας, ὡς εἰπεῖν, ὁ ἐν τῇ πόλει, καὶ ἀστῶν καὶ ξένων· οἱ μὲν ἐπιχώριοι, τοὺς σφετέρους αὐτῶν ἕκαστοι προπέμποντες, οἱ μὲν, ἑταίρους, οἱ δὲ, ξυγγενεῖς, οἱ δὲ, υἱεῖς· καὶ μετ᾽ ἐλπίδος τε ἅμα ἰόντες καὶ ὀλοφυρμῶν, τὰ μὲν ὡς κτήσοιντο, τοὺς δ᾽ εἴ ποτε ὄψοιντο· ἐνθυμούμενοι, ὅσον πλοῦν ἐκ τῆς σφετέρας ἀπεστέλλοντο.

λα΄. 31. Καὶ ἐν τῷ παρόντι καιρῷ, ὡς ἤδη ἔμελλον μετὰ κινδύνων ἀλλήλους ἀπολιπεῖν, μᾶλλον αὐτοὺς ἐσῄει τὰ δεινὰ, ἢ ὅτε ἐψηφίζοντο πλεῖν. ὅμως δὲ τῇ παρούσῃ ῥώμῃ, διὰ τὸ πλῆθος ἑκάστων, ὧν ἑώρων, τῇ ὄψει ἀνεθάρσουν. οἱ δὲ ξένοι καὶ ὁ ἄλλος ὄχλος κατὰ θέαν ἧκεν, ὡς ἐπὶ ἀξιόχρεων καὶ ἄπιστον διάνοιαν. παρασκευὴ γὰρ αὕτη πρώτη ἐκπλεύσασα μιᾶς πόλεως δυνάμει Ἑλληνικῇ, πολυτελεστάτη δὴ καὶ εὐπρε-

Τοῖς πλοίοις] Scholiastes μικροῖς, quæ alibi λεπτὰ dixit. Vid. ad IV. 116. Duck.

Ἐπὶ τὴν ἄκραν Ἰαπυγίαν] Thucydides infra Cap. 33. rursus sine articulo, ἐς Τάραντα καὶ ἄκραν Ἰαπυγίαν. Cap. 44. πρός τε ἄκραν Ἰαπυγίαν. VII. 33. ἐπ᾽ ἄκραν Ἰαπυγίαν. Dionysius Halic. quoque I. 11. ὑπὲρ ἄκρας Ἰαπυγίας, et ibid. Cap. 51. πρὸς ἄκραν Ἰαπυγίαν. Scylax p. 26. μέχρι ἄκρας Ἰαπυγιας. Agathemerus Cap. III. ἀπὸ ἄκρας Ἰαπυγίας. Et Arrianus de Expedit. Alex. VII. 1. ἐς Σικελίαν τε καὶ ἄκραν Ἰαπυγίαν. Itaque et hic sequendi sunt libri scripti. Cl. Wasse etiam τὴν uncinulis incluserat, et mox, ubi in Stephani 2. et Porti Edd. legebatur, αὐτοὶ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ ex auctoritate Mss. et Vett. Edd. expunxerat. Duck. Abesse artic. τὴν potest, ut paullo post, αὐτοὶ δ᾽ Ἀθηναῖοι, et c. 31. ἐς Ποτίδαιαν, et supra, ἐς Κέρκυραν. Promiscue hoc sit in Nominibus propriis, qua urbium, ut Μυκῆναι 1. 10. init. C. 20. init. Ἀθηναίων γ. τὸ πλῆθος· ita, γλαῦκ᾽ ἐς Ἀθήνας, rel. qua hominum; quin et in Appellativis. V. Phil. Th. P. p. 16. 167.

Παρῆσαν, ἐς τὸν Πειραῖα καταβάντες, ἐν ἡμ.] Ita hæc distingui volebat Cl. Wasse. Antea perperam, παρῆσαν ἐς τὸν Πειραιᾶ, καταβάντες ἐς ἡμ. Posset etiam distinctio rejici post ῥητῇ, et scribi, ἐς τὸν Πειραιᾶ καταβάντες ἐν ἡμέρᾳ ῥητῇ, ἅμα ἕ. ἐ. τ. ν. Duck.

Ὀλοφυρμῶν] De Metone Astronomo ejusque præsagiis, et insania ficta, qua se ex militum catalogo expungeret, mira narrat Ælianus XIII. 12. Wass.

Τῇ ὄψει] Liberum sane, vel ita ordinasse: ἀνεθ. τῇ ὄψει ἑκ. ὧν ἑώρων, διὰ τὸ πλῆθος· vel sic: ἀνεθ. διὰ τὸ πλ. τῇ ὄψει ἑκ. ὧν ἑώρων. τῇ ὄψει est pro διὰ τὴν ὄψιν, aut ἀνεθάρσουν, more Nostri, Neutrum pro Passivo: *confirmabantur* adspectu.

Πολυτελεστ.] Si, εἰς ἐκ. τ. χρόνον est, *ad* illud tempus, i. e. *antea, exclusa* hac expeditione et ex illo tempore circumscripta: Superlat. est pro Comparativo; ut, 1. 1. μεγίστη τῶν πρὸ αὐτῆς, i. e. μείζων, *major* prioribus. *Computata* autem hac expeditione et comprehensa, constiterit vis sua superlat. *omnium* hucusque (*cum* ipsa,) sumtuosissima.

πεστάτη τῶν εἰς ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐγένετο. ἀριθμῷ δὲ νεῶν καὶ ὁπλιτῶν, καὶ ἡ ἐς Ἐπίδαυρον μετὰ Περικλέους, καὶ ἡ αὐτὴ ἐς Ποτίδαιαν μετὰ Ἅγνωνος, οὐκ ἐλάσσων ἦν. τετράκις γὰρ χίλιοι ὁπλῖται αὐτῶν Ἀθηναίων, καὶ τριακόσιοι ἱππεῖς, καὶ τριήρεις ἑκατὸν, καὶ Λεσβίων καὶ Χίων πεντήκοντα, καὶ ξύμμαχοι ἔτι πολλοὶ, ξυνέπλευσαν. ἀλλὰ ἐπί τε βραχεῖ πλῷ ὡρμήθησαν, καὶ παρασκευῇ φαύλῃ. οὗτος δὲ ὁ στόλος, ὡς χρόνιός τε ἐσόμενος, καὶ κατ' ἀμφότερα, οὗ ἂν δέῃ, καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ ἅμα, ἐξαρτυθεὶς, τὸ μὲν ναυτικὸν μεγάλαις δαπάναις τῶν τε τριηράρχων καὶ τῆς πόλεως ἐκπονηθὲν, τοῦ μὲν δημοσίου δραχμὴν τῆς ἡμέρας τῷ ναύτῃ ἑκάστῳ διδόντος, καὶ ναῦς παρασχόντος κενὰς, ἑξήκοντα μὲν ταχείας, τεσσαράκοντα δὲ ὁπλιταγωγοὺς, καὶ ὑπηρεσίας ταύταις τὰς κρατίστας τῶν τριηράρχων, ἐπιφοράς τε, πρὸς τῷ ἐκ δημοσίου μισθῷ, διδόντων τοῖς θρανίταις τῶν ναυτῶν καὶ ταῖς ὑπηρεσίαις, καὶ τἄλλα σημείοις καὶ κατασκευαῖς πολυτελέσι χρησαμένων, καὶ

Ἀλλ' ἐπί] Duplici, sensu accip. ἐπί· in πλῷ sign. *ob*, χάριν, ἕνεκα· (*consilium* denique, *Bestimmung*;) in παρασκευῇ notat σὺν, *cum*; (*modum*.) *Gottl.* (ex Abr.) Recte quidem; etsi in priori, πλῷ, *modum* notare possit, et παρασκευῇ simpliciter, sine præpositione, positum habere liceat.

Φαύλῃ] Tamen supra dixerat, οὐκ ἐλάσσων ἦν. Nempe ἀριθμῷ, hominum numero, qs. *quantitate*; at non *qualitate*, πολυτελείᾳ sumtibus, εὐπρεπείᾳ, decore, cultu, stipendio, viaticis. φαύλη hic est εὐτελὴς, *vilis*, neglectior.

Τριηράρχων] De trierarchis et trierarchiis apud Athenienses multa habent Petitus ad leges Attic. pag. 270. et Schefferus II. de Milit. Nav. 4. quædam etiam Casaubonus ad Theophr. Charact. Cap. XXII. Duck.

Ὑπηρεσίας] Has etiam memorat I. 143. Κυβερνήτας ἔχομεν πολίτας, καὶ τὴν ἄλλην ὑπηρεσίαν πλείους καὶ ἀμείνους, ἢ πᾶσα ἡ ἄλλη Ἑλλάς. Budæus apud Stephanum scribit: in Thucydide ὑπηρεσίας esse naves administras earum, quæ armatos portant, aut etiam servitia earum, sed Arrianum videri accipere pro remigibus. Naves ὑπηρετικὰς dicunt etiam Appianus et Xenophon ad Schefferum II. de Milit. Nav. 2. pag. 79. Diodorus Sicul. XIV. pag. 429. XX. 759. et 775. et Dio L. p. 438. Sed in his locis Thucydidis potius homines videntur designari, quam naves. Pro remigibus est in Arriano VI. 1. Αἱ δ' ὑπηρεσίαι αὐτῷ ἐς τὰς ναῦς ξυνεπληρώθησαν ἐκ τῶν ξυνεπομένων τῇ στρατιᾷ Φοινίκων, καὶ Κυπρίων, καὶ Καρῶν, καὶ Αἰγυπτίων. Et ita hic accepit Acacius. Sed non recte Idem verba καὶ ὑπηρεσίας ταύταις τὰς κρατίστας a sequentibus avulsa cum superioribus jungit, quasi Respublica non solum naves, sed etiam remigium dederit. Nam hoc non patitur copula, τε, in his, ἐπιφοράς τε. Duck. ὑπειρεσίας malit D'Orvill. ad Charit. p. 102. *Gottleb.* Tamen et ὑπηρέτης est ab ἐρέσσω· et nos hodie, *die Artillerie ist gut bedient.* Et infra paullo ὑπηρεσίαις est qs. oppositum τ. θρανιτῶν, quorum ministri essent remiges, vel alii quoque ministri, *Unterbootsleute, Maaten.*

Ἐπιφοράς] Explicat Pollux III. 94. Ἐπιφορήματα pro τραγήματα Herodotus, unde Noster. Wass.

Τοῖς θρανίταις] Vide ad IV. 32. Duck.

Σημείοις] Sententiam Interpretum, qui hoc apud Scholiasten de picturis navium exponebat, confirmat Lucianus. Nam hic quoque in Navig. pag. 494. inter reliquum κόσμον navium recenset γραφάς. Sed potest etiam cogitari de παρασήμοις, et tutelis navium. Duck. De *pictura* nunquam dicitur. Intell. parasema et aplustria, Deorum tutelarium imagines, in puppi, et figuras, in prora, a quibus dicerentur, ut notum ex Virgil. Æn. 5. 116—123. et Ovidii versu in Tristib. — *Est mihi—tutela Minervæ Navis, et a picta Casside nomen habet.*

Χρησαμένων] Χρησομένων Basil. non male; *usuris*; necdum enim utebantur. Aut χρῆσθαι hic est, *assumere*, addere, *anbringen.*

ἐς τὰ μακρότατα προθυμηθέντος ἑνὸς ἑκάστου, ὅπως αὐτῷ τινι εὐπρεπείᾳ τε ἡ ναῦς μάλιστα προέξει, καὶ τῷ ταχυναυτεῖν. τὸ δὲ πεζὸν καταλόγοις τε χρηστοῖς ἐκκριθὲν, καὶ ὅπλων καὶ τῶν περὶ τὸ σῶμα σκευῶν μεγάλῃ σπουδῇ πρὸς ἀλλήλους ἁμιλληθέν. ξυνέβη δὲ, πρός τε σφᾶς αὐτοὺς ἅμα ἔριν γενέσθαι, ᾧ τις ἕκαστος προσετάχθη, καὶ ἐς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας ἐπίδειξιν μᾶλλον εἰκασθῆναι τῆς δυνάμεως καὶ ἐξουσίας, ἢ ἐπὶ πολεμίους παρασκευήν. εἰ γάρ τις ἐλογίσατο τήν τε τῆς πόλεως ἀνάλωσιν δημοσίαν, καὶ τῶν στρατευομένων τὴν ἰδίαν, τῆς μὲν πόλεως, ὅσα τε ἤδη προσετετελέκει, καὶ ἃ ἔχοντας τοὺς στρατηγοὺς ἀπέστελλε· τῶν δὲ ἰδιωτῶν, ἅ, τε περὶ τὸ σῶμά τις

Veniebat in mentem; *χρισαμένων*, *anstreichen*, inducentibus, linentibus. Sed damnavi; ut silere tamen nollem.

Ἐς τὰ μακρότ.] Retulerim ad προέξει. *longe* superaret, non ad προθυμηθέντος, ad quod diceret, ἐς τὰ μάλιστα.

Καταλ. τε χρηστ.] In Schol. dubium est. intelliganturne κατάλογοι *delectus* ipse, opus scribendorum militum, *Werbung*, an *indices* et commentarii, *Listen*, *Rollen?* His quidem magis congruerit ἀληθέσι, *veris*, i. e. ubi et omnis militaris ætas esset conscripta, neque utiles bello omissi, neque inutiles pro iis suggesti; quin et βεβασανισμ. *exploratis*, diligenter confectis, *genau*; pæne ut Indices magis, *Militairlisten*, videatur intellexisse. Tamen et delectus ipse possit esse *verus*, ut nemo utilis transmittatur, neu inutilis intrudatur; et multo magis dicatur *exploratus*. Et vero utrumque notet κατάλογος· Indices tamen magis; ut νεῶν κατάλογος, Homeri Lib. 2. Certe vocab. χρηστοῖς aptius fuerit Indicibus, quam delectibus. Hoc sensu Ablat. notaverit, *ex* Indicibus, κατὰ *secundum*, *ad* Indices probos, accuratos, fidos, *zuverlükig*. ἐκκριθὲν quoque faverit Indícum notioni vel commentariorum: *nach guten (brauchbaren) Listen ausgehoben.*

Ἁμιλληθὲν] Δι' ἁμίλλης παρασκευασθὲν expl. Abresch., probante Gottl. Non video, cum Medium sit ἁμιλλᾶσθαι, sicut ἀγωνίζεσθαι, φιλοτιμεῖσθαι, quæ et ipsa huc conveniant, alterum maxime, quidni intelligas: qui inter se concertassent æmulatione ac studiis vincendi cultu et paratu.

Ξυνέβη] C. 11. confert Abr. δείξαντες τὴν δύναμιν ἀπελθεῖν. Alienum plane. Ibi sign. *exercitu* (eum ibi notat δύναμις) *admoto* mox redire, tentata expeditione, non perfecta. Quid simile huic loco, ubi de ἐπιδείξει, ostentatione, sermo sit? Compilantis verba hoc est, non illustrantis sensum.

Ἐς τ. ἄλλ. Ἑλλ.——εἰκασθ.] Ἐς hic est *apud*, vel pro Dativo, τοῖς Ἕλλησι εἰκασθῆναι autem sign. δοκεῖν, νομισθῆναι· aut, per Hypallagen, cum ἐπίδειξιν, est pro, ἐπιδείξει εἰκασθ. *assimulari*, comparari cum ostentatione. Hoc placet, non altero tamen adspernato.

Ἐξουσίας] Vix est, ut aliud notet, nisi περιουσίαν. Ac sic forte explices etiam 1. 38. ἐξουσίᾳ πλούτου· quod ego interpretatus, licentiam, quam largiantur illis divitiæ, nunc facile patiar, *abundantiam*, copiam divitiarum, intelligi. Apertius 4. 49. ἐνδεεστέρως, ἢ πρὸς τὴν ἐξουσίαν, parcius, quam pro *copia*.

Ὅσα τε ἤδη] Per appositionem additur ad παρασκευὴν, qs. intellecto, τοῦτ' ἔστι, vel, καὶ, quod ipsum tamen explicantis vim habeat, non jungentis.

Προσετετελέκει] Ita quidem omnes libri: sed tamen nonnihil suspectum est. Nam προστελεῖν nihil aliud esse potest, quam *ad* et *præter alia aliquid impendere*, aut *præstare*. Ignorant hoc verbum Lexica, sed habet Xenophon VII. Ἀναβάσ. p. 416. Εἰ δὲ δὴ ὁ συμπαρέχων ὑμῖν ταύτην τὴν ἀσφάλειαν, μὴ πάνυ πολὺν μισθὸν προσετέλει. Sed id huic loco non optime convenit. Stephanus, Acacius, et eos sequutus Portus vertunt: quæ *ante erogaverat*. Hoc autem est προτελεῖν; quo verbo hac significatione uti Xenophontem VII. Ἀναβ. 421. Ἀναμνήσθητι δὲ καὶ σὺ, τί προτελέσας ἡμῖν συμμάχους ἡμᾶς ἔλαβες, ostendit Budæus in Commentar. Ling. Gr. pag. 627. Et rursus Xenophon in Lib. de Agesilao, pag. 654. Ὥστ' οὐδὲν προτελέσαντες οἱ φίλοι αὐτοῦ. Duck. Pro simplici, neglecto πρὸς, acceptum omnes Intt. curas eluserit. Quid enim *admonere*, *addiscere*, aut Græcum προσδεῖσθαι, προσαιτεῖν, plus notat simplici? Luc. 10. 35. ὅ, τι ἂν προσδαπανήσῃς, (simillimum huic προστελεῖν,) i. e. δαπανήσῃς. Quippe nildum erogaverat ibi deversitor.

καὶ τριήραρχος ἐς τὴν ναῦν ἀναλώκει, καὶ ὅσα ἔτι ἔμελλεν ἀναλώσειν· χωρὶς δ᾽, ἃ εἰκὸς ἦν, καὶ ἄνευ τοῦ ἐκ δημοσίου μισθοῦ, πάντα τινὰ παρασκευάσασθαι ἐφόδιον, ὡς ἐπὶ χρόνιον στρατείαν· καὶ ὅσα ἐπὶ μεταβολῇ τις ἢ στρατιώτης ἢ ἔμπορος ἔχων ἔπλει· πολλὰ ἂν τάλαντα εὑρέθη ἐκ τῆς πόλεως τὰ πάντα ἐξαγόμενα. καὶ ὁ στόλος οὐχ ἧσσον τόλμης τε θάμβει καὶ ὄψεως λαμπρότητι περιβόητος ἐγένετο, ἢ στρατιᾶς, πρὸς οὓς ἐπῄεσαν, ὑπερβολῇ, καὶ ὅτι μέγιστος ἤδη διάπλους ἀπὸ τῆς οἰκείας, καὶ ἐπὶ μεγίστῃ ἐλπίδι τῶν μελλόντων, πρὸς τὰ ὑπάρχοντα, ἐπεχειρήθη.

λβʹ. 32. Ἐπειδὴ δὲ αἱ νῆες πλήρεις ἦσαν, καὶ ἐσέκειτο πάντα ἤδη, ὅσα ἔχοντες ἔμελλον ἀνάξεσθαι, τῇ μὲν σάλπιγγι σιωπὴ ὑπεσημάνθη, εὐχὰς δὲ τὰς νομιζομένας πρὸ τῆς

Ἀναλώκει] Corrector Cod. Gr. ἀνηλώκει. Potuerat continere manum a corrigendo. Nam alterum est Atticum. Thom. Magister in ἀνάλωσα, Stephanus Append. ad Scripta de Dial. p. 147. et Kuhnius ad Polluc. VIII. 130. Neque tamen ἀνήλωκα ita κοινὸν est, ut eo non utantur Attici, quod dictat Thomas. Duck.

Εὑρέθη] Non contemnenda est scriptura Cod. Reg. εὑρεθῇ. Pendet ab illis, quæ aliquot versibus ante dicit, εἰ γάρ τις ἐλογίσατο. Duck.

Πρὸς οὓς ἐπῄεσ.] Minus promtum, quo referas ista verba, aut quî suppleas. Portus addidit, *apud eos;* minus aptum ὑπερβολῇ, quæ non esset apud Siculos, sed in ipsorum Athen. exercitu. Equidem simplicius intellexerim ἐκείνων· magnitudine exercitus *eorum,* quos aggrederentur. Quippe omnis Sicilia in armis erat contra Athenienses: quorum tenuiores copias, quam pro hostium viribus, satis supra sit questus Nicias.

Ἤδη] Ἢ δὴ malit Abresch. probante Gottl. At quid ἢ in media oratione, quod semper incipiat? Alienum vero ab usu Græco! δὴ solum probarim. Sed ἤδη, notat *jam, nunmehr jest,* cum antea tam longe non abiissent, quam *nunc jam* auderent. Sic Paullus adhibet ἤδη, Rom. 13. 11. ὥρα (ἐστὶν) ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι, tempus est *jam* (nunc, *nunmehr*) surgendi, somni relinquendi, ubi τῷ ἤδη, suggerat, νῦν γὰρ, *nunc* enim; Forte et 1 Cor. 4. 8. ἤδη κεκορεσμένοι ἐστὲ, ἤδη ἐπλουτήσατε, ubi minus tamen urgeam; at manifestius apud Theophr. Char. Eth. Præf. n. 6. τρέψομαι δὲ ἤδη ἐπὶ τὸν λόγον, *nunc* vero convertar ad disputationem, ad rem accedam; Xen. Mem. 2. 9. 17. ἐπεὶ ἤδη διεπράξατο, cum *jam* perfecisset, *da er es nunmehr zu Stande (gebracht) hatte.* Virg. Ecl. 10. 62.

Jam neque Hamadryades rursum, nec carmina nobis
Ulla placent;

i. e. *nunc, jest;* quin et Noster mox, 32. init. ἐσέκειτο ἤδη, *da nunmehr alles eingeschifft war.* Liv. 3. 35. *Demissa jam in discrimen dignitas,* c. 36. init. *suo jam inde vivere ingenio cœpit.* 2. 1. init. *Liberi jam hinc pop. R. res;* 7. 29. init. *Majora jam hinc bella.* Parcamus ergo corrigere, ubi interpretari detur! *Poëticum* etiam fere est ἢ.

Πρὸς τὰ ὑπάρχοντα] Omnes Interpretes probarunt sententiam Scholiastæ. Sed nulla ratio est, cur superlativus μεγίστῃ hic pro comparativo positus esse dicatur. Puto, πρὸς τὰ ὑπάρχοντα esse πρὸς τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν, *pro præsentibus viribus,* et Thucydidem hoc dicere, cum maxima spe in futurum, quam ex præsenti magnitudine adparatus et virium conceperant. Ita utitur præpositione πρὸς V. 9. Καὶ ἅμα πρὸς τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν τὴν ἐπιχείρησιν ποιεῖται, *pro viribus suis.* Et IV. 39. Ἐνδεεστέρως ἑκάστῳ παρεῖχεν, ἢ πρὸς τὴν ἐξουσίαν, *quam pro copia.* Et eadem significatione τὰ ὑπάρχοντα dicit paullo post hoc Cap. Ὁρᾶτε, ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων ὅτῳ τρόπῳ κάλλιστα ἀμυνεῖσθε αὐτούς. Duck. *In Bergleichung mit den jesigen Umständen.* *Gottleb.* Haud commodo sensu; μείζονι si sit, audiam. Mihi simpliciter est, *ad* præsentia, pro viribus, quoad tum possent, pro præsenti copia; et retulerim ad ἐπεχειρήθη· ut Liv. 1. 9. *Quanto maximo apparatu tum poterant.*

Ἐσέκειτο] Gr. ἐπέκειτο. Scholiastes cum vulgata. Wass. Melius, ἐσέκειτο de *navi;* ἐπέκειτο, de *jumentis.*

ἀναγωγῆς, οὐ κατὰ ναῦν ἑκάστην, ξύμπαντες δὲ ὑπὸ κήρυκος, ἐποιοῦντο, κρατῆράς τε κεράσαντες παρ' ἅπαν τὸ στράτευμα, καὶ ἐκπώμασι χρυσοῖς τε καὶ ἀργυροῖς οἵ τε ἐπιβάται καὶ οἱ ἄρχοντες σπένδοντες. ξυνεπεύχοντο δὲ καὶ ὁ ἄλλος ὅμιλος ὁ ἐκ τῆς γῆς, τῶν τε πολιτῶν, καὶ εἴ τις ἄλλος εὔνους παρῆν σφίσι. παιωνίσαντες δὲ, καὶ τελεώσαντες τὰς σπονδὰς, ἀνήγοντο. καὶ ἐπὶ κέρως τοπρῶτον ἐκπλεύσαντες, ἅμιλλαν ἤδη μέχρι Αἰγίνης ἐποιοῦντο· καὶ οἱ μὲν, ἐς τὴν Κέρκυραν, ἔνθα περ καὶ τὸ ἄλλο στράτευμα τῶν ξυμμάχων ξυνελέγετο, ἠπείγοντο ἀφικέσθαι. ἐς δὲ τὰς Συρακούσας ἠγγέλλετο μὲν πολλαχόθεν τὰ περὶ τοῦ ἐπίπλου, οὐ μέντοι ἐπιστεύετο ἐπὶ πολὺν χρόνον οὐδέν. ἀλλὰ καὶ γενομένης ἐκκλησίας, ἐλέχθησαν τοιοίδε λόγοι ἀπό τε ἄλλων, τῶν μὲν, πιστευόντων τὰ περὶ τῆς στρατείας τῆς τῶν Ἀθηναίων, τῶν δὲ, τὰ ἐναντία λεγόντων· καὶ Ἑρμοκράτης ὁ Ἕρμωνος παρελθὼν, αὐτοῖς, ὡς σαφῶς οἰόμενος εἰδέναι τὰ περὶ αὐτῶν, ἔλεγε, καὶ παρῄνει τοιάδε.

λγ'. 33. "ἌΠΙΣΤΑ μὲν ἴσως, ὥσπερ καὶ ἄλλοι τινὲς, δόξω ὑμῖν περὶ τοῦ ἐπίπλου τῆς ἀληθείας λέγειν. καὶ γιγνώσκω, ὅτι οἱ τὰ μὴ πιστὰ δοκοῦντα εἶναι ἢ λέγοντες, ἢ ἀπαγγέλλοντες, οὐ μόνον οὐ πείθουσιν, ἀλλὰ καὶ ἄφρονες δοκοῦσιν εἶναι· ὅμως δὲ οὐ καταφοβηθεὶς ἐπισχήσω, κινδυνευούσης τῆς πόλεως· πείθων γε ἐμαυτὸν, σαφέστερόν τι ἑτέρου εἰδὼς, λέγειν. Ἀθηναῖοι γὰρ ἐφ' ἡμᾶς (ὃ πάνυ θαυμάζετε,) πολλῇ στρατιᾷ ὥρμηνται

Κρατῆράς τε κεράσαντες—καὶ σπένδοντες] Inlustrarunt hunc morem veterum Muretus XIV. Var. Lect. 2. et Cerda ad Virgil III. Æneid. 776. Add. Arrian. de Exped. Alex. VI. 3. Καὶ ἐπιβὰς τῆς νεὼς, ἀπὸ τῆς πρώρας ἐκ χρυσῆς φιάλης ἔσπενδεν ἐπὶ τὸν ποταμὸν, τόν τ' Ἀκεσίνην ξυνεπικαλούμενος τῷ Ὑδάσπῃ. Et, Ἐπεὶ δὲ Ἡρακλεῖ τε τῷ προπάτορι σπείσας, καὶ Ἄμμωνι, καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς, ὅσοις αὐτῷ νόμος, σημῆναι ἐς ἀναγωγὴν κελεύει τῇ σάλπιγγι. D.

Ἐπὶ κέρως] In Cod. *aliis* ἐπικαίρως. Sed licet vox ἐπικαίρως videatur habere sensum non incommodum, ἐπὶ κέρως legendum esse constat, tum ex L. 2. c. 90. tum, quod vox militaris est, apprime commoda huic loco, quæ opponitur τῷ εἰς μέτωπον. nam ἐπὶ κέρως est, quod dicimus verbo militari *à la file*, μέτωπον vero dicimus, *de front*. Quod non intelligentes exscriptores, ἐπὶ κέρως non intellectum mutaverunt in vocem magis solitam ab illis intellectam. *Palmerius* ad Gr. Auct. p. 77. HUDS. Permutantur hæc etiam infra Cap. 50. Vid. Scholiasten ad II. 90. qui exponit μίαν κατακολουθοῦσαν τῇ ἑτέρᾳ. Xenophon hoc videtur dicere ἐπὶ μιᾶς I. Græc. pag. 446. Παρὰ δὲ Διομέδοντα οἱ Σάμιοι δέκα ναυσὶν ἐπὶ μιᾶς τεταγμένοι. ἐχόμεναι δὲ τῶν ταξιάρχων δέκα καὶ αὗται ἐπὶ μιᾶς. Polybius I. 26. 27. ἐπὶ μίαν. DUCK. V. Valkenær. ad Herod. L. 6. p. 443. *Gottleb.* Est pro ἐπὶ κέρας· vel ἐπὶ *modum* explicat.

Παρελθ. αὐτ.] Ad ἔλεγε refert αὐτοῖς Abr. Sed C. 35. huj. L. παρελθὼν αὐτοῖς, i. e. ἐν αὐτοῖς, vel, αὐτῶν. *Gottleb.* Recte; nam quoties Homer. in Il. τοῖσι δ' ἀνέστη· non tamen sign. Dat. ἐν αὐτοῖς, sed πρὸς αὐτοὺς, *ad* eos, nempe verba facturus. αὐτῶν, quod addit Gottl. haud dubie intellexit, ἐξ αὐτῶν, ex eorum numero. Sed ita non adhibetur Dat. et vero frigeat hoc additamentum.

Περὶ τ. ἐπ. τ.] i. e. περὶ τῆς ἀληθ. τοῦ ἐπίπλου, περὶ τοῦ ἀληθῆ εἶναι τὸν ἐπίπλουν.

Ἢ λέγ.] Quomodo differt ab ἀπαγγέλλοντες; forte illud, *voce* coram, hoc per *literas*

καὶ ναυτικῇ καὶ πεζικῇ· πρόφασιν μὲν, Ἐγεσταίων ξυμμαχίᾳ, καὶ Λεοντίνων κατοικίσει, τὸ δὲ ἀληθὲς, Σικελίας ἐπιθυμίᾳ, μάλιστα δὲ τῆς ἡμετέρας πόλεως, ἡγούμενοι, εἰ ταύτην σχοῖεν, ῥᾳδίως καὶ τἄλλα ἕξειν. ὡς οὖν ἐν τάχει παρεσομένων, ὁρᾶτε, ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων, ὅτῳ τρόπῳ κάλλιστα ἀμυνεῖσθε αὐτοὺς, καὶ μήτε, καταφρονήσαντες, ἄφρακτοι ληφθήσεσθε, μήτε, ἀπιστήσαντες, τοῦ ξύμπαντος ἀμελήσετε. εἰ δέ τῳ καὶ πιστὰ, τὴν τόλμαν αὐτῶν καὶ δύναμιν μὴ ἐκπλαγῇ. οὔτε γὰρ βλάπτειν ἡμᾶς πλείω οἷοί τε ἔσονται, ἢ πάσχειν· οὔθ', ὅτι μεγάλῳ στόλῳ ἐπέρχονται, ἀνωφελεῖς· ἀλλὰ πρός τε τοὺς ἄλλους Σικελιώτας πολὺ ἄμεινον· μᾶλλον γὰρ ἐθελήσουσιν, ἐκπλαγέντες, ἡμῖν ξυμμαχεῖν. καὶ ἢν ἄρα ἢ κατεργασώμεθα αὐτοὺς, ἢ ἀπράκτους, ὧν ἐφίενται, ἀπώσωμεν, (οὐ γὰρ δὴ, μὴ τύχωσί γε, ὧν προσδέχονται, φοβοῦμαι·) κάλλιστον δὴ ἔργων

nuntiosve absentium. Nam, ad *ficta* quod refert Schol. vix tenuerit, ut *vera* ergo sint τὰ ἀγγελλόμενα.

Καὶ ναυτικῇ καὶ πεζικῇ] Thomas Magister scribit, cum Demosthene et aliis omnibus dicendum esse πεζὴ στρατιὰ, non πεζικὴ, etsi hoc sit apud Thucydidem; nam esse ποιητικώτερον. Sed vide, quæ adnotavit Stephanus in Thes. Legit autem hic Thomas ἐν στρατιᾷ ὥρμηνται. DUCK.

Ξυμμαχ.—κατοικ.] Dilogiam habet Dativi structura; in ξυμμαχίᾳ est, *ob* societatem, jure, officio societatis, in κατοικίσει est pro ἐπὶ, *consilii* nota. *Caussam* tamen indicat utrobique, utut impellentem alteram, alteram consilii. Quin alio sensu deinde, Σικελίας ἐπιθυμίᾳ· pæne *Trilogiam* ut dixeris.

Κατοικίσει] Non dubium est, quin libri optimi perperam exhibeant κατοικήσει, ut et supra aliquoties in principio hujus Libri. Lege quæ Viri Docti adnotant ad Pollucem IX. 7. DUCK.

Τὸ δὲ ἀλ.] Scil. κατὰ, εἰς.

Ἀπὸ τ. ὑπαρχ] Ad ὁρᾶτε retuleris: consilium *ex re* capite. Tac. Ann. 1. 24. *ex re consulturum.* Sed et ad ὅπως, quî *pro facultate* vestra eos repellatis. Sed talem trajectionem non amat Thuc.

Κάλλιστα] Ita Mss. et Scholiastes. Gr. μάλιστα corrupte. WASS.

Κάλλιστα] Nescio. cur hic vertatur, *quam honestissime. Honestatis* enim quæ ratio hic, quæ dubitatio? Immo sign. *facillime*, commodissime, efficacissime: *optime* denique. Quid, si μάλιστα legerimus?

Καὶ πιστὰ] Redundat, καὶ, ut solet, in distribuendo: aut trajecte intell, καὶ εἰ. Male expressit Portus τὸ καὶ, *etiam*; qui præsertim, pulchre vidisset, referri, ut diversum, ad init. ἄπιστα μὲν ἴσως, utut nihil opus, ubi suppleri simplicius detur ἐστί. Quippe illi ἄπιστα jam respondebat supra, ἀληθῆ δὲ ὅμως.

Ἐπέρχονται] Sic Mss. quorum auctoritati parendum. antea ἔρχονται. WASS.

Ἀνωφελεῖς] *Noxii*, graves, periculosi. Cic. *multis modis inutile*, i. e. noxium; Ebr. 13, 17. ἀλυσιτελὲς ὑμῖν τοῦτο, *nociturum.* Varietatem item observa:—πολὺ ἄμεινον· ergo aut antea poneret, ἀνωφελὲς, aut hic, ἀμείνους. Certe in ἄμεινον intell. τοῦτο.

Πρός τε τ. ἄλλ.] Non est, quod reddatur huic πρός τε, quod exspectare jubeat, καὶ πρὸς rel. *Etiam* vertit Port. τε· male, quia nil *aliud* præcessit, cui *etiam* subjiceretur. An γε legendum, *certe*, saltem, utique? Sed salva res, et constat sibi Thuc. sin verbis, at re; subjicit enim, post brevem Parenthesin: καὶ ἢν ἄρα ἢ κατεργασώμεθα αὐτούς· hoc quid est, nisi: καὶ πρός γε ἡμᾶς οὐκ ἀνωφελεῖς; Ita caussa, explicatione, allata, contineat in sese id, cujus rationem reddat.

Μὴ τύχ. γε] Γε hic est *certe*, quidem; ac si sit: οὐ γὰρ δὴ τοῦτό γε φοβ. μὴ τ. *id quidem* certe non verear, ne, rel. *denn, dak sie ihre Ubsicht erreichen sollten, diek wenigstens beforge ich nicht.*

Προσδέχονται] Gr. προσεδέχοντο. at cæteri, et Scholiastes, nihil mutant. WASS.

Ἔργ.—ξυμβ.] Minus congruit τὸ ξυμβαίνειν cum ἔργων, vel ἔργον· neque enim *facta* nobis *acciderint, nostra* utique. ξυμβαίνειν hic est *succedere*, effici, *von statten gehen*, ut et alibi; aut, per Metonym. caussæ, *gloria* facti

ἡμῖν ξυμβήσεται, καὶ οὐκ ἀνέλπιστον ἔμοιγε. ὀλίγοι γὰρ δὴ στόλοι μεγάλοι, ἢ Ἑλλήνων, ἢ βαρβάρων, πολὺ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν ἀπάραντες, κατώρθωσαν. οὔτε γὰρ πλείους τῶν ἐνοικούντων καὶ ἀστυγειτόνων ἔρχονται· (πάντα γὰρ δὴ ὑπὸ δέους ξυνίσταται·) ἤν τε δι' ἀπορίαν τῶν ἐπιτηδείων ἐν ἀλλοτρίᾳ γῇ σφαλῶσι, τοῖς ἐπιβουλευθεῖσιν ὄνομα, κἂν περὶ σφίσιν αὐτοῖς τὰ πλείω πταίσωσιν, ὅμως καταλείπουσιν. ὅπερ καὶ Ἀθηναῖοι αὐτοὶ οὗτοι, τοῦ Μήδου παρὰ λόγον πολλὰ σφαλέντος, [ἐπὶ] τῷ ὀνόματι, ὡς ἐπ' Ἀθήνας ᾔει, ηὐξήθησαν· καὶ ἡμῖν, οὐκ ἀνέλπιστον, τὸ τοιοῦτο ξυμβῆναι.

λδ΄. 34. "Θαρσοῦντες οὖν, τά τε αὐτοῦ παρασκευαζώμεθα, καὶ, ἐς τοὺς Σικελοὺς πέμποντες, τοὺς μὲν μᾶλλον βεβαιωσώμεθα, τοῖς δὲ φιλίαν καὶ ξυμμαχίαν πειρώμεθα ποιεῖσθαι· ἔς τε τὴν ἄλλην Σικελίαν πέμπωμεν πρέσβεις, δηλοῦντες, ὡς κοινὸς ὁ κίνδυνος· καὶ ἐς τὴν Ἰταλίαν, ὅπως ἢ ξυμμαχίαν ποιῶνται ἡμῖν, ἢ μὴ δέχωνται Ἀθηναίους. δοκεῖ δέ μοι, καὶ ἐς Καρχηδόνα, ἄμεινον εἶναι, πέμψαι. οὐ γὰρ ἀνέλπιστον αὐτοῖς, ἀλλ' ἀεὶ διὰ φόβου εἰσὶ, μή ποτε Ἀθηναῖοι αὐτοῖς ἐπὶ τὴν πόλιν ἔλθωσιν. ὥστε τάχ' ἂν ἴσως, νομίσαντες, εἰ τάδε προήσονται, καὶ ἂν σφεῖς ἐν πόνῳ εἶναι, ἐθελήσειαν ἡμῖν ἤτοι κρύφα γε, ἢ φανερῶς, ἢ ἐξ ἑνός γέ του τρόπου, ἀμυ-

nobis cesserit; immo, pressius ac simplicius, quasi intellecto ποιῆσαι, ἀποδείξασθαι· *contigerit* nobis *perpetrasse* opus pulcherrimum.

Γὰρ δὴ] Sic Noster passim. Gr. minus bene ἤδη. Wass.

Πάντα—ξυνίστ.] Πάντα est pro πάντες, more Nostri, et ξυνίσταται pro ξυστήσεται, Præs. p. Fut.

Ἐπὶ τῷ ὀνόμ.] Si verum ἐπὶ, sign. *sub*; et Latinis liberum, *ea specie* et *sub ea sp. alieno nomine*, et *sub al. nom.* dicere.

Τοιοῦτο] Thom. Magister in βούλομαι habet τοιοῦτον cum plerisque Mss. Duck.

Σικελίαν] Ἰταλίαν malit Reisk. notante Gottleb. temere, ut solet; quæ enim Italiæ mentio, ut *reliqua* subjiciatur? Aut quod commune periculum Italiæ ex isto conatu?

Ποιῶνται ἡμῖν] Ποιώμεθα ἡμῖν omnes Mss. et Edd. ante Stephanum, qui primus edidit ποιῶνται ἡμῖν· adposite quidem ad sententiam, sed, an vere, incertum. Nam etiam aliæ, non omnino improbabiles, conjecturæ adferri possent. Verum, potius videndum, arbitror, an, ὅπως ξυμμαχίαν (scil. αὐτῶν) ποιώμεθα ἡμῖν, possit referri ad singularia Thucydidis, pro, ὅπως ξυμμάχους αὐτοὺς ποιώμεθα ἡμῖν. Non negari potest, non admodum usitatum esse hanc φράσιν· sed Thucydides ubique amat deserere viam tritam, et, quod alicubi dicit Scholiastes, ἐν πᾶσι φεύγει τὴν συνήθειαν. Nec raræ sunt apud eum hujusmodi ellipses, structuræ πρὸς τὸ σημαινόμενον, et mutationes personarum. Duck. ποιῶνται recte, ad δέχωνται. ubi (ad ἢ μὴ) intell. γε, *saltem*. ποιώμεθα præfert Abr. quasi pro ξυμμάχους. Abuti hoc est figuris! Quis unquam legit, ξυμμαχίαν ποιεῖσθαι pro ξύμμαχον π.

Αὐτοῖς ἐπὶ τ. πόλ.] Pro, ἐπὶ τ. πόλ. αὐτῶν.

Ἢ ἐξ ἑνός γέ τ. τρ.] Recte sane monet Abr. hoc additum, non, quo *alia* sit ratio aut *media* inter occultam et apertam, sed, quo comprehendat omnia, nil relinquat. Nec male comparat Rom. 8. 39. ubi, enumeratis omnibus fere, (fere tamen ibi, non omnino,) addatur, οὐδέ τις κτίσις ἑτέρα. Verteris: *aliquo denique modo*; Germ. *furz, mit einem Worte, auf irgend eine Weise*: *utcunque* potuerint aut voluerint. Pro τοῦ (τρ.) tamen legerim, του, i. e. τινός. Alienus enim hic

ναι. δυνατοὶ δέ εἰσι μάλιστα τῶν νῦν, βουληθέντες. χρυσὸν γὰρ καὶ ἄργυρον πλεῖστον κέκτηνται, ὅθεν ὅ τε πόλεμος καὶ τἄλλα εὐπορεῖ. πέμπωμεν δὲ καὶ ἐς τὴν Λακεδαίμονα, καὶ ἐς Κόρινθον, δεόμενοι δεῦρο κατὰ τάχος βοηθεῖν, καὶ τὸν ἐκεῖ πόλεμον κινεῖν. ὃ δὲ μάλιστα ἐγώ τε νομίζω ἐπίκαιρον, ὑμεῖς τε, διὰ τὸ ξύνηθες ἥσυχον, ἥκιστ' ἂν ὀξέως πείθοισθε, ὅμως εἰρήσεται. Σικελιῶται γὰρ εἰ θέλοιμεν, ξύμπαντες, εἰ δὲ μὴ, ὅτιπλεῖστοι μεθ' ἡμῶν, καθελκύσαντες ἅπαν τὸ ὑπάρχον ναυτικὸν μετὰ δυοῖν μηνοῖν τροφῆς, ἀπαντῆσαι Ἀθηναίοις ἐς Τάραντα καὶ ἄκραν Ἰαπυγίαν, καὶ δῆλον ποιῆσαι αὐτοῖς, ὅτι οὐ περὶ τῆ Σικελίᾳ πρότερον ἔσται ὁ ἀγὼν, ἢ τοῦ ἐκείνους περαιωθῆ-

est Articulus. Forte et ἢ delendum, ut frustra e prioribus repetitum. Tunc γε valeat *certe, saltem, utique,* nec fuerit quidquam difficultatis.

Δεῦρο βοηθ.] Brevius, more Nostri in hoc verbo, pro, βοηθήσοντας ἥκειν.

Καὶ τ. ἐκ. πόλ. κιν.] Primo, per trajectionem, solitam illam Thucydidi, pro, κ. ἐκεῖ κιν. τ. πόλ. Neque enim *tunc* jam erat *ibi* bellum, quippe composita pace, et *moveri* nunc demum, *incipi,* jubebatur. Quod si deinde ἐκεῖ est, ut solet ac debet, *ibi,* illic, in Græcia nempe: καὶ non refertur ad δεῦρο βοηθεῖν, tanquam *unum* opus notet, *effectumve* illius, sed sign. *etiam, insuper;* aut pro *vel, aut,* dictum: aut huc miserint auxilia, aut illic incipiant bellum, quo avertant eos et a nobis distineant, *eine Diversion machen.* Utut, auxiliis quoque summissis, dubium non esset, quin continuo, et hoc ipso, moverentur arma Græciæ. Juris gentium ista caussa est; Romanis quidem sic habita, ut pro hoste haberent, quicunque hostibus ipsorum auxilia submisisset. Ita Philippum Macedonem, Carthaginiensibus ex occulto faventem, ita Syriæ regem Antiochum, qui Ætolis professus magis adesset, pro hoste illico habuere. Græci ita an servaverint, quæri liceat. Athenienses quidem, Corcyræis auxilio tantum lato, continuo hostes Corinthiis, utut ξυμμαχίᾳ tantum inita, non ἐπιμαχίᾳ. Ceterum, ad formam certe, cum interesset, auxilia tantum velut mercenariorum, ad Siculorum exercitus mitterentur, an *ex edicto,* ut Liv. loquitur 1. 27. init. (ubi legere malim, *ex indicto,*) *palam,* ut itid. addit Liv. φανερῶς, ut supra Noster, cui κρύφα opponat, quod et ad auxilia non ex professo submissa retuleris: dissimulare poterant Athenienses, ne major domi moles prægravaret, neque ideo aperte hostes destinare Corinthios, utut coloniæ suæ vindices. Quare magis est, ut καὶ hic valeat ἢ, aut *etiam, præterea; non* auxilia mittant *modo, sed et* bellum in Græcia moveant. Talia nimirum curanda erant recte interpretaturis unum illud καὶ, quod secure transmitti, socordis esset, nec rite haberi absque illa rei ipsius cura liceret. Fuerit tamen, cui non displiceat, ἐκεῖ h. l. esse *hîc,* ἐνθάδε, in Sicilia; sed hic Siculorum nimirum erat, κινεῖν τ. πόλεμον, non Corinthiorum.

Ὑμεῖς τε] Τε valet εἴτε, ut frequenter καὶ, idem, atque εἰ καί. *Gottl.* τε significare non magis potest εἴτε, quam καὶ poni pro εἰ καί· Ubi enim εἰ ita omittitur? De re tamen, aut sententia, recte: *utut vos haud credatis.* Sed et sic processerint verba, ut posita sunt: dicam, quod ego opportunum maxime habeam, *vos autem,* (τε pro δὲ,) difficillime inducamini, ut faciatis. Frustra denique argutere, cum ipse Thuc. distinguat et opponat, ἐγώ τε—ὑμεῖς τε, *equidem, vos vero: et* ego, *et* (contra) vos. πείθοισθε hic non est, *credideritis,* sed, *feceritis.* πείθ. scil. πράττειν, ἐπιχειρῆσαι αὐτῷ.

Σικ. γὰρ] Γὰρ hic est *nempe.* v. ad 1. 25. *Gottl.* (ex Abr.) Alienissimum illi affert Abr. Matth. 3. 3. μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλ. τ. οὐρ. Ubi caussam mutandæ mentis aperte signet τὸ γάρ· nec minus alienum 1 Cor. 14. 9. ἔσεσθε γὰρ εἰς ἀέρα λαλοῦντες· ubi rursus caussam inutilitatis reddat τὸ γάρ. Rectius afferret Matth. 1. 18. *Christi natales ita sese habuere; μνηστευθείσης γὰρ,* rel. Hic vero manifesto sign. *nimirum, nempe.*

Ὅτι οὐ περὶ τῆ Σικελίᾳ πρότερον ἔσται ὁ ἀγὼν] Περὶ τῆ Σικελίᾳ est *circum,* vel, *ad Siciliam,* non, ut omnes verterunt, *de Sicilia.* Probabile tamen est, mentem Thucydidis, et, quem hæc dicentem inducit, Hermocratis, esse eam, quam Interpretes expresserunt. Nam Athenienses in animo habebant tentare, an Sicilia potiri possent. Sed hoc

ναι τὸν Ἰόνιον· μάλιστ' ἂν αὐτοὺς ἐκπλήξαιμεν, καὶ ἐς λογισμὸν καταστήσαιμεν, ὅτι ὁρμώμεθα μὲν ἐκ φιλίας χώρας φύλακες· (ὑποδέχεται γὰρ ἡμᾶς Τάρας,) τὸ δὲ πέλαγος αὐτοῖς πολὺ περαιοῦσθαι μετὰ πάσης τῆς παρασκευῆς, χαλεπὸν δὲ, διὰ πλοῦ μῆκος, ἐν τάξει μεῖναι· καὶ ἡμῖν ἂν εὐεπίθετος εἴη, βραδεῖά τε καὶ κατὰ λόγον προσπίπτουσα. εἰ δ' αὖ τῷ ταχυναυ-

Græci dicunt, περὶ τῆς Σικελίας ἔσται ὁ ἀγών. Thucydides V. 9. Ὁρῶντες, περὶ ὅσων ὁ ἀγὼν ἐστίν. VI. 11. Οὐ περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ Ἐγεσταίων ἡμῖν ἀνδρῶν βαρβάρων ὁ ἀγών. Add. II. 42. III. 53. et V. 101. Sic ὁ περὶ ψυχῆς, κρεῶν, βασιλείας ἀγὼν, et plurima alia hoc genus, in quibus περὶ semper genitivum habet. Hæc mihi suspectam faciunt vulgatam hujus loci scripturam. Duck.

Περὶ τῇ Σικ. rel.] Duplicem sensum τῷ περὶ hic tribuit Abr. probante Gottl. Etsi idem Abr. recte monet, etiam cum Dativo significare posse *de*: mihi tamen *casu* ipso distinxisse videtur Thuc. asperius paullo, ut uni vocabulo semel posito duos adjungeret casus; ut sensum tamen videatur distinguere voluisse: non *circa* Siciliam fore concertationem, i. e. non passuros ipsos, eo usque penetrare Atheniensium classem, sed *procul* a Sicilia impedituros, atque occursuros, ut ne Ionium quidem mare trajiciant, nedum Siciliæ immineant. τὸν Ἰόνιον, intell. κόλπον. Notum est Virgilii: *Insulæ Ionio in magno.* Item Ge. 2. *Nosse, quot Ionii* (scil. maris) *veniant ad litora fluctus.* Quodsi absit aut τοῦ, aut ἢ, ut ad illud redeam; commodum sane sensum reddiderint verba: non *prius* de Sicilia, vel circa Siciliam, concertationem futuram, *quam* (donec) illi transmiserint Ionium: i. e. prius eluctandum illis esse, nobis scil. prohibentibus, Ionium mare, quam ad Siciliam tam prope accedant. Ut verba nunc leguntur, πρότερον sit pro μᾶλλον· *nicht so wohl, non tam, minus.*

Ἰόνιον] Dixi supra; sic etiam Dio XLII. p. 190. et alibi, quomodo et Xiphilin. p. 718. Aliquando addunt κόλπον, vel simile quid. Euripides Helen. 772. ἐν Αἰγαίῳ. Arrian. in Epict. II. 6. τὸν Ἀδρίαν. Herodotus utroque modo locutus est. Æschylus et Pindar. vix umquam ἁπλῶς. Virg. *Ionio in magno.* Wass.

Ὁρμώμ. μὲν]. Acute monet Abr. omissum ἡμεῖς, necessarium ob diversitatem, αὐτοῖς· exemplo allato etiam Scr. S. ubi *ego* similiter omittatur: 1. Reg. 18. 18. *non perverto Israëlem, sed tu*, i. e. non ego. Nam et in Ebr. est tantum, עָכַרְתִּי, omisso אֲנִי; unde neque in Græco esse possit. Etiam in Ebr. (unde pendeant LXX.) e subinde tali contextu abest (immo deest) וַאֲנִי, וְאַתָּה, וְאַתֶּם: v. c. Deuter. 7. 10. 11. ubi de Deo cum fuerit sermo, subjicitur: et *servabis*, rel. i. e. *tu* vero, *tu* itaque observaveris. 30. 1. *Ubi venerint super te omnes istæ pœnæ*, rel. וַהֲשֵׁבֹתָ, *et reputaveris*, i. e., *tu* autem reput. Insigne in primis succurrit 2 Tim. 2 12. εἰ ἀρνούμεθα, κἀκεῖνος ἀρνήσεται ἡμᾶς. Ubi duplex omissio, et τοῦ ἡμεῖς, ad κἀκεῖνος, καὶ præsertim addito, et αὐτὸν, ad ἡμᾶς. Et Vs. 13. εἰ ἀπιστοῦμεν, ἐκεῖνος πιστὸς μένει, i. e. εἰ ἡμεῖς ἀπιστ. Sic contra, quod obiter addidisse liceat, *redundat* pronomen personæ, ubi referatur verbum ad *idem* subjectum. Ebr. 4. extr. (ex Ps. 95. extra) ἀεὶ πλανῶνται τῇ καρδίᾳ· αὐτοὶ δὲ οὐκ ἔγνωσαν, rel. *semper abripiuntur errore mentis: illi autem non observant*, i. e. *neque* obs. Sed et alterum notaret idem; *trajecta* esse verba membri diversi: τὸ δὲ πέλαγος αὐτοῖς, rel. ubi diversitatis formula poscat, αὐτοῖς δὲ πέλ. V. Phil. Th. Paull. p. 287. med. et ex pag. 282. lit. c. adde 2 Cor. 12. 11.

Φύλακες] Hoc quorsum addit? Nempe, quia φύλακες, *Küstenbewahrer*, 1) haud longe progrediuntur e sua terra, nec committuntur mari aperto; quod facere cogerentur Athenienses; 2) receptum habent et in tuto, et ex propinquo. Utrumque satis interpretetur Parenthesis: *recipit enim nos Tarentum.* Quæ ex Abr. adscripserat Gottl. partim supervacanea sunt, in suppleto αὐτῆς, quod et facile quivis addiderit, et hic nullo modo, opus sit, addi; et alienissima, addito, *in terra nullis intestinis discordiis agitata.* Hoc vero quid ad rem? Num Atheniensium terra, quorum hic diversitati omnia dentur, discordiis agitabatur? Immo de longinquitate hic sola, et receptu nullo hic proposito, unice agitur.

Εὐεπίθετος] Εὔκολος εἰς ἐπιτίθεσιν, ἤτοι εὐεπιχείρητος, exponit Thom. Magister. Supplendum esse, ἡ παρασκευὴ, adnotat Scholiastes Cass. In Thoma legendum est ἐπίθεσιν. Duck.

Βραδεῖά τε καὶ κατὰ λόγον προσπίπτου-

τοῦντι ἀθροωτέρῳ, κουφίσαντες, προσβάλλοιεν, εἰ μὲν κώπαις χρήσαιντο, ἐπιθοίμεθ' ἂν κεκμηκόσιν· εἰ δὲ μὴ δοκοίη, ἔστι καὶ ὑποχωρῆσαι ἡμῖν ἐς Τάραντα. οἱ δὲ, μετ' ὀλίγων ἐφοδίων, ὡς ἐπὶ ναυμαχίᾳ, περαιωθέντες, ἀποροῖεν ἂν κατὰ χωρία ἔρημα, καὶ ἢ, μένοντες, πολιορκοῖντο ἂν, ἢ, πειρώμενοι, παραπλεῖν, τήν τε ἄλλην παρασκευὴν ἀπολείποιεν ἂν, καὶ τὰ τῶν πόλεων οὐκ ἂν βέβαια ἔχοντες, εἰ ὑποδέξοιντο, ἀθυμοῖεν. ὥστε ἔγωγε, τούτῳ τῷ λογισμῷ, ἡγοῦμαι, ἀποκλειομένους αὐτοὺς, οὐδ' ἂν ἀπᾶραι ἀπὸ Κερκύρας, ἀλλ' ἢ, διαβουλευσαμένους, καὶ κατασκοπαῖς χρωμένους, ὁπόσοι τε ἐσμὲν, καὶ ἐν ᾧ χωρίῳ, ἐξωσθῆναι ἂν τῇ ὥρᾳ ἐς χειμῶνα, ἢ, καταπλαγέντας τῷ ἀδοκήτῳ, καταλῦσαι ἂν τὸν πλοῦν· ἄλλως τε καὶ τοῦ ἐμπειροτάτου τῶν στρατηγῶν (ὡς ἐγὼ ἀκούω,) ἄκοντος ἡγουμένου, καὶ ἀσμένου ἂν πρόφασιν λαβόντος, εἴ τι ἀξιόχρεων ἀφ' ἡμῶν ὀφθείη. ἀγγελοίμεθα δ' ἂν, εὖ οἶδ', ὅτι, ἐπὶ τὸ πλεῖον. τῶν δ'

σα] Κατ' ολίγον, quod est in marg. Cod. Clar. optimum sensum habet; eique convenit interpretatio Scholiastæ, οὐκ ἀθρόα, ex ipso Thucydide sumta, qui mox τῷ βραδεῖα opponit τὸ ταχυναυτοῦν, et alteri illi τὸ ἀθροώτερον· huic autem recte opponitur τὸ κατ' ὀλίγον· quemadmodum IV. 10. κατ' ὀλίγον, et πολλοὶ μαχόμενοι, et V. 9. κατ' ὀλίγον, et ἅπαντες κινδυνεύοντες. Sed scriptura recepta fortassis nihil vitii habet: nam hoc κατὰ λόγον est et ratio actura rei ita fert, ut magna classis multis onerariis aliisque navibus impedita, et commeatu atque adparatibus belli gravis, lente naviget, ac late diffundatur, nec conferta progredi possit. Itaque ἐπέχω, etsi valde blanditur κατ' ὀλίγον. Duck. Port. vertens, *lente et ordine navigantem*, primo secutus est Lect. κατὰ λόγον· quod tamen haud verteret, *ordine*: primo, quia hoc non sign. immo hoc sit, ἐν τάξει, κατὰ κόσμον· deinde, quia hoc non reddiderit classem εὐεπίθετον, si ordine processerit: eo tutior potius futura. Quin ipse ait Thuc. difficile fore ἐν τάξει μένειν, ut fluctu jactatam; ubi qui ordini locus? Deinde βραδεῖα accepit pro βραδέως, adverbio, quod referretur ad προσπίπτουσα. Hoc tacitum a me tulerit, improbante tamen omnino Lect. κατὰ λόγον, ut nullius plane hic sensus, frigentemque ac sordentem præ illa unice apta, κατ' ὀλίγον· quod ipsum et effectum sit τοῦ βραδεῖαν εἶναι, et vero εὐεπίθετον reddiderit *singulas* carpentibus, quibus reliquæ, fluctu jactatæ, succurrisse nequeant.

Ἔστι καὶ ὑπ.] Καὶ hic est *vel, utique*, (*doch*), *si* ita *opus* fuerit; Germ. *ja, allenfalls, auch nur.*

Πολιορκ.] Nescio, quid laborans tricetur Abresch. et ex illo Gottl. negantes, mari vectas naves obsideri posse. Itane vero? Batavumne hoc fugisse, etiam in pelago naves a majori numero cinctas claudi posse? Quod vel pauciores possint, rite dispositæ ac stationariæ. Nec vero essent in mari, sed κατὰ χωρία ἔρημα, ad *oram* ergo, ut portu clauderentur. Quin ipse addit Thuc. ἀποκλειομένους.

Τούτῳ τῷ λογ.] Scil. χρώμενος· vel pro, κατὰ, διὰ τοῦτον τὸν λογισμόν.

Ἀξιόχρ.] i. e. ἱκανὸν, ἀξιόλογον· notabile sane, quod *hostibus utilis, qua* hostes, dicatur apparatus *adversariorum*. *Copiæ pares* cur verterit Port. non video; an propter ὀφθείη; atqui et alius apparatus, et quidquid aperte agerent, cerneretur. Verte: si quid *magni*, si quid *grave*, a nobis *factum* fuerit, qs. operæ pretium. χρείας nulla ratio hic habenda.

Ἐπὶ τὸ πλ.] Latinis quoque solenne, Livio utique Tacitoque, *in majus vulgare, in majus vero nuntiare*. Tacit. Germ. c. 23. init. *in similitudinem vini corruptus humor* (potus,) i. e. *qui* (*ut*) sit similis. Paullus Eph. 2. 21. αὔξει εἰς ναὸν, *in templum surgit*; i. e. *ut* sit, fiat templ. Ita, *in arborem evalescere, in virum firmari*, alia. Et *modum*, et *vim*, efficientiam, notat.

ἀνθρώπων πρὸς τὰ λεγόμενα καὶ αἱ γνῶμαι ἵστανται· καὶ τοὺς προεπιχειροῦντας, ἢ τοῖς γε ἐπιχειροῦσι προδηλοῦντας, ὅτι ἀμυνοῦνται, μᾶλλον πεφόβηνται, ἰσοκινδύνους ἡγούμενοι. ὅπερ ἂν νῦν Ἀθηναῖοι πάθοιεν. ἐπέρχονται γὰρ ἡμῖν ὡς οὐκ ἀμυνουμένοις, δικαίως κατεγνωκότες, ὅτι αὐτοὺς οὐ μετὰ Λακεδαιμονίων ἐφθείρομεν. εἰ δ' ἴδοιεν παρὰ γνώμην τολμήσαντας, τῷ ἀδοκήτῳ μᾶλλον ἂν καταπλαγεῖεν, ἢ τῇ ἀπὸ τοῦ ἀληθοῦς δυνάμει. πείθεσθε οὖν, μάλιστα μὲν, ταῦτα τολμήσαντες· εἰ δὲ μὴ, ὅτιτάχιστα τἄλλα ἐς τὸν πόλεμον ἑτοιμάζειν, καὶ παραστῆναι παντὶ, τὸ μὲν καταφρονεῖν τοὺς ἐπιόντας,

Ἵστανται] *Vertuntur*, consistunt. A vento ductum, ad quem *vela* conversa *consistant*, constituantur. Aut pro καθίστανται, *sunt*, comparata sunt.

Κ. τ. γ. προεπιχ.] Gnomice (θετικῶς, κοινῶς) universe et infinite pronuntiatum, ita demum recte interpretere, si ad *caussam* (ὑπόθεσιν,) cui detur, relatum, noëmatice, (ἰδίως, ὑποθετικῶς,) proprie ac finite intellexeris. *Utri* ergo hic intelliguntur προεπιχειροῦντες; Haud dubie Syracusani vel Siculi; partim, quia hos cohortatur ad τὸ προεπιχειρῆσαι, ut occupent aggredi Athenienses; partim, quia *eosdem* haud dubie intelligit τοὺς προδηλ. ὅτι ἀμυν. qui ostendant, (debeant certe, ipso auctore, ostendere,) se paratos ad vim arcendam; tum vero, quod, neutrum fecisse, aut facturos, putari, arguit deinde cives suos, qui non priores adorti sint Athenienses cum Lacedæmoniis, et quod nunc secure petantur ab Atheniensibus, defensuros illos semet, non ratis. Alienum ergo fuerit μὴ a Cantero insertum. ἤ γε est, *aut certe*, *saltem* nempe, sin minus priores arma inferre voluerint. Quod autem ἢ pro *quam* accipit Abr. primo alienissimum est ab usu Græco, non passuro τὸ ἢ poni ante μᾶλλον· γε deinde obstiterit, otiosum futurum ita interpretanti; et vero sensus laboret: magis timent eos, qui ostenderint, se vim illatam propulsaturos, quam, (eos,) qui priores aggressi fuerint; immo hosce magis timuerit quisque. Quid, quod artic. τοὺς abesse non possit diversitatis lege ante προδηλοῦντας, si ἢ significet *quam?* πάθοιεν ergo, subjicit, hoc Athen. nempe, τὸ πεφοβῆσθαι, ut vos metuant, si mihi parueritis.

Ἰσοκινδ.] Active ceperis, *pares* periculo (cuilibet) *sustinendo*, cui ultro obviam eant.

Τῇ ἀπὸ τ. ἀλ.] i. e. τῇ ἀληθεῖ. *Vero nostræ potentiæ apparatu*, verbosius vertit Port. Debebat, *viribus*, quas *vere* habeamus.

Πείθεσθε] Etsi non damno, quæ scripsi ad h. l. in edit. Oratt. Thuc. probata nunc etiam Gottlebero; simplicissimum tamen fuerit, τολμήσαντες pendere a πείθεσθε· parete *eo*, ita, *ut*—audeatis, et ἑτοιμάζειν, more Græcorum, esse pro Imperativo, variante Thucydide, more suo; aut, a πείθεσθε si pendeat, intell. ὥστε, *ut* paretis. Cf. et Phil. Th. Paull. p. 94. rel.

Καὶ παραστῆναι παντὶ] Quidam Mss. παραστήτω. Ita infra Cap. 68. παραστήτω δὲ τοῖς καὶ τόδε. Sed παραστῆναι potest pendere a πείθεσθε. πείθεσθε ἑτοιμάζειν, καὶ παραστῆναι, *auscultate* mihi in eo, *ut paretis*, *et* quisque sibi *persuadeat*, vel, *in animum inducat*. Cui hoc non placet, is cum *Porto* supplere potest δεῖ. Παραστῆναι hac significatione sæpe dicit Thucydides. Vid. IV. 61. et 95. VI. 78. Duck. παραστήτω, quæ varia Lect. est, explicatio fuerit Infinitivi pro Imperat. hic positi. Pendebit ille a πείθεσθε, vel responderit potius τῷ ἑτοιμάζειν· si tamen active valere possit παραστῆναι pro παραστῆσαι, quod non præstiterim; nec vero opus fuerit, ubi vel ὥστε, vel χρὴ, intelligi queat, aut per Metonym. verti, *efficite*, *ut* omnes *intelligant*, rel. Solent enim ita permutari relata, ut uni reddatur quod in altero fiat; cujus permutationis larga manu et insignia exempla congessi in Phil. Th. P. p. 258. lit. *d.* sequ. Adde Tac. Ann. 1. 35. *neu mortem——orabant*, i. e. neu pateretur Germanicus, ipsos—mori. C. 44. init. *orabant,——rediret legionum alumnus*, i. e. orabant Germanicum, ut (*ille*) *juberet*, pateretur, redire alumnum leg. C. 15. init. *petivere*, *ut—ludos ederent*, i. e. ut ipsis daretur, liceret, edere ludos: ut Senatus (vel Tiberius) ipsis hoc permitteret. Sallust. Jug. C. 65. init. *petenti*, *ut—sellam juxta poneret*, i. e. ut Metellus permitteret ipsi, sell. i. ponere. Cic. p. Cluent. 37. extr. *Adducti judices sunt,—potuisse—reum condemnari*. *Adducti* in contextum recepit Ernest. Sed insolitum plane est particip. Verbi hujus, utut ipsum Verbum haud sit infre-

ἐν τῶν ἔργων τῇ ἀλκῇ δείκνυσθαι, τὸ δ' ἤδη, τὰς μετὰ φόβου παρασκευὰς ἀσφαλεστάτας νομίσαντας, ὡς ἐπικινδύνους πράσσειν, χρησιμώτατα ἂν ξυμβῆναι. οἱ δὲ ἄνδρες καὶ ἐπέρχονται, καὶ, ἐν πλῷ, εὖ οἶδ', ὅτι ἤδη εἰσὶ, καὶ ὅσον οὔπω πάρεισι."

λέ. 35. Καὶ ὁ μὲν Ἑρμοκράτης τοσαῦτα εἶπε. τῶν δὲ Συρακουσίων ὁ δῆμος ἐν πολλῇ πρὸς ἀλλήλους ἔριδι ἦσαν, οἱ μὲν, ὡς οὐδενὶ ἂν τρόπῳ ἔλθοιεν οἱ Ἀθηναῖοι, οὐδ' ἀληθῆ ἐστιν, ἃ λέγει· τοῖς δὲ, εἰ καὶ ἔλθοιεν, τί ἂν δράσειαν αὐτοὺς, ὅ, τι οὐκ ἂν μεῖζον ἀντιπάθοιεν; ἄλλοι δὲ καὶ πάνυ καταφρονοῦντες, ἐς γέλωτα ἔτρεπον τὸ πρᾶγμα. ὀλίγον δ' ἦν τὸ πιστεῦον τῷ

quens. Sensum habere, negat, τὸ *adducti.* Sed habet, aut suppleto, *ut crederent,* aut ipsum pro *credidere,* per illam Metonymiam, vel permutationem positum, quod in altero, vel ab altero, fieret; persuasum est illis, probabile visum. Cf. Or. 3. c. 1. de L. Agrar. init. *Completi sunt animi auresque vestræ, me —— legi obsistere,* scil. *ut crederent;* nempe ex illa Metonymia, translati in alterum, quod fecerit alter: (Quidam) persuasere vobis, unde nimirum complerentur animi v. auresque. Quid similius illa *adducti sunt?* Tantum profuerit Interpreti Notatio figurarum, tam neglecta horum temporum levitati!

Ἐν τῶν ἔργων τῇ ἀλκῇ] Thom. Magister in καταφρονῶ non recte ἐκ τῶν ἔργων τ. ἀ. D.

Ἔργων] Plurium numero de *prœliis* dici, negat Gottl. At de *bellis* certe 1. 23. init. τῶν δὲ πρότερον ἔργων μέγιστον ἐπράχθη τὸ Μηδικόν. Nec vero hic opus, *bella* aut *pugnas* interpretari, quæ sint simpliciter *res,* facta.

Τὸ δ' ἤδη] Forte leg. τὸ δὴ, vel, τὸ δὲ δὴ, rel.

Χρησιμώτατα] Pro Sing. vel pro Adverb.

Οἱ δὲ ἄνδρ.] Δὲ hic est, *interim,* ceterum: *indessen ist so viel gewik;* qs. ut repetam, quod exorsus dixerim.

Τῶν δὲ—ἦσαν] Dionys. Halic. Tom. II. pag. 135. qui structuram nostro ἐξηλλαγμένην exprobrat. At ipse alicubi censor, adnotante Sylburgio, extra communem loquendi formulam latius evagatur hunc in modum: ἑώρα τὸ στρατόπεδον ἈΓΑΝΑΚΤΟΥ͂ΝΤΑΣ, pro τοὺς στρατιώτας. Wass. Dionysium hujus censuræ nomine merito etiam reprehendit Stephanus in Append. ad Script. de Dialect. pag. 131. Vix ullus scriptor Græcus est, qui hoc genere structuræ non utatur. D.

Ὁ δῆμ. rel.] Primo nota Plural. ἦσαν, ad δῆμος, per Synesin: ut Jes. 9. 1. רָאוּ—— הָעָם הַהֹלְכִים, *populus—agentes vident.* Nostro quidem eo magis ponendus erat Plur. quod factiones et dissidia memoratum iret. Deinde obs. notabilem varietatem, cum omissione, et necessitate repetendi Verbi *alius* ex Verbo: ἐν ἔριδι ἦσαν· οἱ μὲν, ὅτι, scil. λέγοντες, διϊσχυριζόμενοι, *affirmantes:* immo, his, aliis, contendentibus. Sunt enim Nominativi simpliciter positi; neque enim οἱ μὲν, *alii,* ἐν ἔριδι ἦσαν, quasi οἱ δὲ *alii,* οὐκ ἦσαν. Deinde in τοῖς δὲ, intelligi nequit cum Abr. ἔρις ἦν· quod redierit ad eandem absurditatem; sed ἐδόκει *placuit;* aut λέγουσι, per Dativos simpliciter positos. Simillimum illi, quod notavimus ad C. 24. extr. ad εὐέλπ. ὄντ. Quid autem profecerit Abr. conferendo 8. 19. ἔφευγον μιᾷ νηΐ, αἱ δὲ λοιπαὶ, (νῆες,) non assequor; cum promtum ibi sit, repetisse *ipsum,* ἔφευγον, hic autem longe *alia* Verba sint arcessenda; ut apud Tac. Ann. 1. 49. *Cupido involat in hostem eundi; nec aliter posse placari,* rel. Ubi ex *cup. inv.* repetiveris, *ratos,* ad *posse plac.*

Οὐδ' ἀληθῆ ἐστιν] Neque scriptura Msstorum et Edd. in quibus est, οἱ δ' ἀληθῆ, neque prior conjectura Porti, οἱ δὲ, ὡς ἀληθῆ, recipi potest. Nam de his, qui fidem Hermocrati habebant, deinde agit Thucydides, his verbis: ὀλίγον δ' ἦν πιστεῦον τῷ Ἑρμοκράτει. Recte habebit locus, si ita distinguatur, ut volebat Portus, οὐδ' ἀληθῆ ἐστιν ἃ λέγει. In illo, quod sequitur, τοῖς δὲ, major difficultas est. Est enim plane durum, nominativis, οἱ μὲν, et ἄλλοι δὲ, interponi dativum τοῖς δέ. Sed, quia primo nominativo οἱ μὲν non adponitur verbum, sed supplendum relinquitur, hic quoque orationem potius apto aliquo ad sententiam verbo explendam, quam scripturam receptam mutandam, arbitror. Duck. Possis et sic distinguere: οὐδ' ἀληθῆ, ἔστιν ἃ, γέλει· ἔστιν ἃ, p. τινά· *quædam* eum falsa afferre et confingere. Aptius sane alterum, οὐδ' ἀλ. ἐστιν, (ἐκεῖνα) ἃ λ. illi, ὡς οὐκ ἂν ἔλθοιεν· frigere tamen videtur mihi, otiosum; et vigore Nostri haud sane dignum.

Ὀλίγ. ἦν τὸ π.] Scil. μέρος τοῦ δήμου. Aut;

Ἑρμοκράτει, καὶ φοβούμενον τὸ μέλλον. παρελθὼν δ' αὐτοῖς Ἀθηναγόρας, ὃς δήμου τε προστάτης ἦν, καὶ ἐν τῷ παρόντι πιθανώτατος τοῖς πολλοῖς, ἔλεγε τοιάδε.

λστ'. 36. "ΤΟΥΣ μὲν Ἀθηναίους, ὅστις μὴ βούλεται, οὕτω κακῶς φρονῆσαι, καὶ ὑποχειρίους ἡμῖν γενέσθαι ἐνθάδε ἐλθόντας, ἢ δειλός ἐστιν, ἢ τῇ πόλει οὐκ εὔνους· τοὺς δ' ἀγγέλλοντας τὰ τοιαῦτα, καὶ περιφόβους ὑμᾶς ποιοῦντας, τῆς μὲν τόλμης οὐ θαυμάζω, τῆς δὲ ἀξυνεσίας, εἰ μὴ οἴονται ἔνδηλοι εἶναι. οἱ γὰρ δεδιότες ἰδίᾳ τι, βούλονται τὴν πόλιν ἐς ἔκπληξιν καθιστάναι, ὅπως τῷ κοινῷ φόβῳ τὸ σφέτερον ἐπηλυγάζωνται. καὶ νῦν αὗται αἱ ἀγγελίαι τοῦτο δύνανται, οὐκ ἀπὸ ταυτομάτου, ἐκ δὲ ἀνδρῶν, οἵπερ ἀεὶ τάδε κινοῦσι, ξύγ-

ut alibi, pro Mascul. ὀλίγοι (ἦσαν) οἱ πιστεύοντες. Illud hic aptius.

Παρελθ. αὐτ.] Rursus habes παρελθ. c. Dat. pro πρὸς αὐτούς· ut apud Homer. τοῖσι δ' ἀνέστη. ἔλεγεν αὐτοῖς, non placet de publica concione.

Τοὺς μ. Ἀθ.] Incipit ab hoc Accus. utut suspenso ab ὅστις μὴ βούλεται, propter antithesin, τοὺς δ' ἀγγέλλοντας θαυμάζω. Latine quoque debebat: Athenienses quidem (qs. quod attinet,) si quis non optat, (illos) ita esse dementes, rel. Tam Logicam concinnitatem collocandi verba non assequatur alia quævis lingua; ne Itala quidem, tali in caussa.

Καὶ ὑπ. γεν.] Primo Καὶ est pro ὥστε. post οὕτω· Nec nos aliter; *so thöricht seyn, und,* rel. pro, *dak sie;* deinde γενέσθαι est pro, ἐθέλειν γεν. ita agere, committere, ut nobis subjiciantur, quanquam id voluerint, id egerint.

Τῆς μ. τόλμ.] Scil πέρι, ἕνεκα. Et ita in altero, τῆς δὲ ἀξυνεσίας· ubi tamen et ab ἔνδηλοι pendere possit: εἰ μὴ οἴονται ἔνδ. εἶναι τῆς ἀξυνεσ. i. e. κατὰ τὴν ἀξυνεσίαν· ut Liv. et Tac. *manifestus iræ, offensionis:* δὲ autem ad ἀξυνεσ. non est pro ἀλλὰ, quia præc. μέν· audaciam quidem *sane (eben)* miror; *at* inscitiam: *aber darüber muk ich,* rel.

Τὸ σφέτ.] Alibi intellexero proprium *commodum;* de quo cum hic sermo non sit; τὸν legisse, et res, et Scholia suaserint. Possis tamen repetere ex φόβῳ cum Abr. δέος, vel, more Nostri, τὸ δὲ δέος· aut τὸ σφέτ. omnino significet *sensum*, animum, consilia sua; quod et referatur ad superius, οὐκ εὔνους τῇ πόλει.

Ἐπηλυγάζωνται] Ita Suidas, Aristoteles, Laërtius, Synesius; et Mœris ἐπηλυγαζόμενος. Glossæ vero, ἐπιλυγάζεσθαι, obnubilare: ab ἠλυγή. vid. Hesychium in voce, et apud Atticistam lege, ἠλυγὴ γὰρ ἡ σκιά. Erotian. locum Thucydidis laudans, male τὸν σφέτερον legit, sed corrigit se in τὰ ἐπιμήνια, et, pro ἐμποδίζονται, inquit, Hippocrates utitur. Confer eundem in λελυγισμένα. Lycophr. v. 351. εἰς ἀνώροφον στέγην Εἱρκτῆς ἀλιβδήσασα ΛΥΓΑΙΑΣ δέμας, tenebricosi. Wass. Ἐπηλυγασάμενος etiam e Platone adfert Eustathius in Iliad. κ'. p. 809. ac λύγην a veteribus σκιὰν, et, adsumto η, ἠλύγην dici, tradit. Auctor Etymolog. M. in ἐπηλυγάζονται, λύγην καλοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ τὴν σκιὰν, ἢ τὴν σκοτίαν. Eustathius et Scholiastes parvus Homeri in Iliad. η'. v. 433. πρὸς τὴν λύγην, ὅ ἐστι σκοτίαν. Scholiastes Apollon. Rhod. II. 1123. καὶ τὸν ἐνιαυτὸν λυκάβαντα, οἱονεὶ λυγάβαντα, ἐπεὶ μετὰ λύγης βαίνει. Et Tzetzes ad Lycophr. l. d. λύγη γὰρ ἡ νύξ. Unde λυγαῖος, *obscurus*, apud Poëtas. Apollon. Rhod. l. d. et I. 218. Euripid. Iphigen. in Taur. v. 110. ubi vid. Barnes. et ad ejusdem Cyclop. v. 676. Aristotelem non solum ἐπηλυγάζεσθαι, sed etiam ἐπηλυγίζεσθαι, dicere, ostendit Budæus in Commentar. Ling. Gr. pag. 346. et ex eo Stephanus. Scholiastes Cass. habet ἐπιλυγάζωνται. Duck.

Τ. δύνανται.] *Hæc est vis rumorum;* adscr. Gottl. Malim, id nimirum *agunt*, id *spectant*, (ut recte Port.) vulgandis hisce nuntiis.

Ἀπὸ ταὐτομ.] *Casu*, temere, nullo consilio, ut solent alioqui rumores.

Ἐκ δὲ ἀνδρ. — ξύγκ.] Primo δὲ est pro ἀλλὰ, ut sæpe; ἐκ deinde pro ὑπὸ, παρὰ, ut Rom. 11. 36. 1 Cor. 8. 6. Ante οὐκ ἀπὸ ταὐτ. intell. καὶ, vel αἱ, absorptum forte ab extr. αι τοῦ δύνανται. Forte et junxeris: τοῦτο δύνανται οὐκ ἀπὸ ταὐτομάτου, non *temere* hoc efficiunt, sed ξύγκεινται· ita finitum

κεινται. ὑμεῖς δὲ, ἢν εὖ βουλεύησθε, οὐκ, ἐξ ὧν οὗτοι ἀγγέλλουσι, σκοποῦντες, λογιεῖσθε τὰ εἰκότα, ἀλλ' ἐξ ὧν ἂν ἄνθρωποι δεινοὶ καὶ πολλῶν ἔμπειροι (ὥσπερ ἐγὼ Ἀθηναίους ἀξιῶ,) δράσειαν. οὐ γὰρ, αὐτοὺς, εἰκὸς, Πελοποννησίους τε ὑπολιπόντας, καὶ τὸν ἐκεῖ πόλεμον μήπω βεβαίως καταλελυμένους, ἐπ' ἄλλον πόλεμον οὐκ ἐλάσσω ἑκόντας ἐλθεῖν. ἐπεὶ ἔγωγε, ἀγαπᾷν, οἴομαι, αὐτοὺς, ὅτι οὐχ ἡμεῖς ἐπ' ἐκείνους ἐρχόμεθα, πόλεις τοσαῦται καὶ οὕτω μεγάλαι.

λζ'. 37. "Εἰ δὲ δὴ, ὥσπερ λέγονται, ἔλθοιεν, ἱκανωτέραν ἡγοῦμαι Σικελίαν Πελοποννήσου διαπολεμῆσαι, ὅσῳ κατὰ πάντα ἄμεινον ἐξήρτυται· τὴν δὲ ἡμετέραν πόλιν αὐτὴν, τῆς νῦν στρατιᾶς, ὥς φασιν, ἐπιούσης, καὶ εἰ δὶς τοσαύτη ἔλθοι, πολὺ κρείσσω εἶναι· οἷς γ', ἐπίσταμαι, οὔθ' ἵππους ἀκολουθήσοντας, οὐδ' αὐτόθεν ποριοθησομένους, εἰ μὴ ὀλίγους τινὰς παρ' Ἐγεσταίων, οὐδ' ὁπλίτας ἰσοπληθεῖς τοῖς ἡμετέροις, ἐπὶ νεῶν γε ἐλθόντας. μέγα γὰρ τὸ καὶ αὐταῖς ταῖς ναυσὶ κούφαις τοσοῦτον πλοῦν δεῦρο κομισθῆναι, τήν τε ἄλλην παρασκευὴν, ὅσην δεῖ ἐπὶ πόλιν τοσήνδε πορισθῆναι, οὐκ ὀλίγην οὖσαν. ὥστε, παρὰ τοσοῦτον γιγνώσκω, μόλις ἄν μοι δοκοῦσιν, εἰ, πόλιν ἑτέραν τοσαύτην, ὅσαι Συρακοῦσαί εἰσιν, ἔλθοιεν ἔχοντες, καὶ ὅμορον οἰκήσαντες, τὸν πόλεμον ποιοῖντο, οὐκ ἂν παντάπασι διαφθαρῆναι· ἤπου γε δὴ ἐν πάσῃ πολεμίᾳ Σικελίᾳ. ξυστήσεται γὰρ στρατοπέδῳ τε ἐκ νεῶν ἱδρυθέντι, καὶ

Verbum responderit finito. Minus placet, ut languidius: et, cum, aptius ad tenorem, caussamque, δύνανται hic sit, *spectant*, sibi volunt: absurdum etiam fuerit, *casu* temere *spectare*. Anacoluthon certe est, pro ξυγκείμεναι, aut in ἀπὸ ταὐτομ. intell. ἐλθοῦσαι, vel διαθρυλληθεῖσαι, λεχθεῖσαι, *orti*, conflati.

Δεινοὶ] *Periti*, intelligentes, prudentes, ut bene Port. Nam, si sit, (ut solet,) *fortes*, strenui, *start*, eo promtius ausuri intelligantur Athenienses, quod ausuri negentur ab oratore.

Καταλελυμένους] Idem, quod Scholiastes, etiam Thom. Magister adnotat, καταλελυμένους hic active sumi. Duck.

Τοσαῦται] Pro τόσαι ἀριθμῷ· quia hic distingu. a μεγάλαι, et c. 37. et τόσην, et τοσαύτην, et ὅσαι, de *magnitudine*.

Τ. ν. στρ. ὥς. φ. ἐπ.] Nil difficultatis hic reliquerit observata *trajectio*, tam solita Nostro, (v. Phil. Thuc. P. p. 280.) pro, τῆς νῦν (ὥς φ.) ἐπιούσης.

Ὥστε π. τ. rel.] Ordo est: ὥστε, *itaque*, οὐ δοκ. μ. — οὐκ ἂν διαφθαρ. videntur mihi non posse non perire; εἰ ἔλθοιεν ἔχοντες, rel. *vel si venerint* habentes urbem, rel. ἢ ποιοῖντο τ. πόλ. — οἰκήσαντες, (pro οἰκοῦντες, qs. a *longo* inde tempore ibi firmati,) aut bellum fecerint habitantes, rel. παρὰ τοσ. γιν. *tum firmiter* hoc credo; vel, ut Gottleb. vertit, *tanta cum confidentia* (immo *fiducia*, tantopere,) *decerno*; (immo, *judico*.)

Ξυστήσεται γ. —— ἐξιόντες.] Nescio, quid sibi velit Abr. pendere, volens, στρατοπέδῳ ab οἰκήσαντες. Quid est, miscere omnia et turbare, hoc si non est? Nec minus tamen perperam Schol. supplet χρώμενοι. Equidem, nil moratus istas figuras, ita ordinem atque interpreter: οὕτω μόλις — δοκοῦσί μοι —— διαφθαρ. ἤπου γε δὴ ἐν πάσῃ πολ. τ. Σικελ. (ξυστήσεται γάρ· hanc Parenthesin acceperis; *conjunget* enim se nempe Sicilia omnis,

ἐκ σκηνιδίων, καὶ ἀναγκαίας παρασκευῆς, οὐκ ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ἱππέων ἐξιόντες. τὸ δὲ ξύμπαν, οὐδ᾽ ἂν κρατῆσαι αὐτοὺς τῆς γῆς, ἡγοῦμαι· τοσούτῳ τὴν ἡμετέραν παρασκευὴν κρείσσω νομίζω.

λή. 38. "Ἀλλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐγὼ λέγω, οἵ τε Ἀθηναῖοι γιγνώσκοντες, τὰ σφέτερα αὐτῶν, εὖ οἶδ᾽, ὅτι σώζουσι, καὶ ἐνθένδε ἄνδρες, οὔτε ὄντα, οὔτε ἂν γενόμενα, λογοποιοῦσιν. οὓς ἐγὼ, οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλ᾽ ἀεὶ, ἐπίσταμαι, ἤτοι λόγοις γε τοιοῖσδε, καὶ ἔτι τούτων κακουργοτέροις, ἢ ἔργοις, βουλομένους καταπλήξαντας τὸ ὑμέτερον πλῆθος, αὐτοὺς τῆς πόλεως ἄρχειν. καὶ δέδοικα μέντοι, μήποτε, πολλὰ πειρῶντες, καὶ κατορθώσωσιν, ἡμεῖς δὲ κακοὶ, πρὶν ἐν τῷ παθεῖν, ὦμεν προφυλάξασθαί τε, καὶ αἰσθόμενοι ἐπεξελθεῖν. τοιγάρτοι δι᾽ αὐτὰ ἡ πόλις ἡμῶν ὀλιγάκις μὲν ἡσυχάζει, στάσεις δὲ πολλὰς καὶ ἀγῶνας οὐ πρὸς τοὺς πολεμίους πλείονας, ἢ πρὸς αὐτὴν, ἀναιρεῖται, τυραννίδας δὲ, ἔστιν ὅτε, καὶ δυναστείας ἀδίκους. ὧν ἐγὼ πειράσομαι, ἤν γε ὑμεῖς ἐθέλητε ἕπεσθαι, μήποτε ἐφ᾽ ἡμῶν τι περιϊδεῖν γενέσθαι. ὑμᾶς μὲν τοὺς πολλοὺς πείθων, τοὺς δὲ τὰ τοιαῦτα μηχανωμένους κολάζων, μὴ μόνον αὐτοφώρους, (χα-

ut omnem habeant hostem; (ita utitur hoc verbo Thuc. 1. 1. init. et supra c. 21. init. *ἐὰν ξυστῶσιν αἱ πόλεις φοβηθ.*) *στρατοπέδῳ — ἱδρυθέντι*, nempe *peribunt* (*cum*, quod omitti solet: *tota classe, omni exercitu, venit,*) exercitu e navibus terram capturo; *καὶ* (scil. *δοκοῦσί μοι,*) *οὐκ ἂν —— ἐξιόντες*, non longe progressuri; (mihi videntur.) Simplicius qui dederit, ei vero simpliciter gratias egero; nisi quis *ξυστήσονται* legerit, scil. Athenienses, *consistent*, *Fuk fassen*: a quo deinde pendeat *ἐξιόντες*, ita, ut — exeant, vel progrediantur.

Ἀναγκαίας] Scil. *μόνον, αὐτὸ μόνον·* non ultra summe necessarium usum, non diu suffecturum.

Κρατ. αὐτ. τ. γῆς] *Exscensuros* in terram, pedem ibi fixuros, *Posto, Fuk fassen*. *Potituros terra*, Portus vertit; poteratque, per se, vel ex illo Virgilii, Æn. 1. 171. *Egressi optata potiuntur Troës arena.* Sed ibi ambiguitas nulla, nec de *bello* aut expeditione sermo, ut hic.

Τοσούτῳ] Est Livianum *adeo*, pro *quippe*: et hic pro: *πολλῷ γὰρ κρ.* rel. et totum pro: *ἐγὼ δὲ — κρ. νομίζω οὕτω, ὥστε οὐδ᾽ ἂν κρατ. α. τ. γῆς. ἡγ.*

Σώζουσι] Primo hoc est pro Futuro, *σώσουσιν*, hoc deinde pro, *σώζειν ἐθελήσουσι*, memores erunt, studebunt conservare. Male Portus, et obscure: *res suas conservant. σώζειν* deinde hic est, non, *erretten, eripere* periculo, sed, in discrimen non dare, a periculo abstinere.

Κ. ἐνθένδε] Excidisse potest δὲ post ἐνθένδε, absorptum a priori δέ.

Κακουργοτ.] Scil. *λόγοις τούτων*, iis, (quam sunt ii,) quos nunc confingant. Ita interpretandum, propter *ἤτοι* et alterum *ἢ*, quod reddatur *τῷ ἤτοι·* contra memet ipsum moneo, olim *ἢ* interpretatum *quam*, quod subjiceretur comparativo, *κακουργοτέροις*, tali sensu: sermonibus, et *τούτων*, *in his*, multo magis noxiis quibusdam, quam sint (noxia) ipsa facta. Sed neglexeram prius *ἤτοι*, cui sic nil respondeat.

Πρὶν ἐν τῷ παθ.] Scil. *εἶναι*.

Μὴ μόν. — αὐτ. ——— ἐπιτυγχ.] Vix est, ut satis cohæreant ista. *Non solum* enim quod fiat, et *ipsum* tamen, sicut alterum, fiat: at, *χαλεπὸν γὰρ* addendo, quasi desperans, fieri posse, neget; possit tamen, utut ægrius. Ergo *οὐ μόνον* fuerit pro, *οὐ τόσον, non tam*; aut sic conceperis: studebo quidem in ipso facto illos deprehendisse; sed, quando difficilius hoc fuerit, jam simpliciter occupavero vo-

λεπὸν γὰρ ἐπιτυγχάνειν,) ἀλλὰ καὶ, ὧν βούλονται μὲν, δύνανται δ' οὔ· (τὸν γὰρ ἐχθρὸν, οὐχ ὧν δρᾷ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας προαμύνεσθαι χρὴ, εἴπερ καὶ μὴ προφυλαξάμενός τις προπείσεται·) τοὺς δ' αὖ ὀλίγους, τὰ μὲν ἐλέγχων, τὰ δὲ φυλάσσων, τὰ δὲ καὶ διδάσκων. μάλιστα γὰρ δοκῶ ἄν μοι οὕτως ἀποτρέπειν τῆς κακουργίας. καὶ δῆτα (ὃ πολλάκις ἐσκεψάμην,) τί καὶ βούλεσθε, ὦ νεώτεροι; πότερον ἄρχειν ἤδη; ἀλλ' οὐκ ἔννομον. ὁ δὲ νόμος ἐκ τοῦ μὴ δύνασθαι ὑμᾶς μᾶλλον, ἢ, δυναμένους, ἐτέθη, ἀτιμάζειν. ἀλλὰ δὴ μὴ μετὰ πολλῶν ἰσονομεῖσθαι; καὶ πῶς δίκαιον, τοὺς αὐτοὺς μὴ τῶν αὐτῶν ἀξιοῦσθαι;

λθ'. 39. "Φήσει τις, δημοκρατίαν οὔτε ξυνετὸν, οὔτ' ἴσον εἶναι, τοὺς δ' ἔχοντας τὰ χρήματα καὶ ἄρχειν ἄριστα βελτίστους. ἐγὼ δέ φημι, πρῶτα μὲν, δῆμον ξύμπαν ὠνομάσθαι, ὀλιγαρχίαν δὲ, μέρος· ἔπειτα, φύλακας μὲν ἀρίστους εἶναι χρημάτων τοὺς πλουσίους, βουλεῦσαι δ' ἂν βέλτιστα τοὺς ξυνετοὺς, κρῖναι δ' ἂν ἀκούσαντας ἄριστα τοὺς πολλούς· καὶ ταῦτα ὁμοίως καὶ κατὰ μέρη καὶ ξύμπαντα ἐν δημοκρα-

luntatem, obviam eundo, priusquam conentur. ἐπιτυγχάνειν non sign. *deprehendere* ipsos; neque enim ita dicitur; sed intell. τούτου, *hoc tenere*, efficere, ut ita opprimantur.

Αὐτοφώρους] Usitatius ἐπ' αὐτοφώρῳ, ait Stephanus. Tamen, etiam alios eo uti, ostendunt Viri Docti ad Pollucem VIII. 69.

Εἴπερ καὶ] Redundat καὶ, aut sign. *forte*.

Προπείσεται] nempe πρὸ τοῦ φυλάξασθαι. Elegans sane antithesis, cum caussa: quod *prius* non caverit, prius patietur. εἴπερ—προπείσεται, est, nisi quis *maluerit* prius pati, quia prius non caverit: qs. occupari, quia (ipse) non occupaverit. Porti interpretatio quomodo e verbis efficiatur, vix video. Tamen videtur μὴ retulisse ad προπείσεται. Genitivi, ὧν δρᾷ, et τῆς διανοίας, pendent ab omisso περὶ, vel ἕνεκα· aut etiam, quod pæne malim, ab om. ἀπό· quia προαμύνεσθαι est, *arcere*, prohibere. Sed verba, τὸν γ. ἐχθρὸν, ad προπείσεται, parenthesin faciunt; nam, τοὺς δ' αὖ ὀλίγους,—ἐλέγχων, refertur ad κολάζων. Et sic excudendum curavi.

Τί καὶ βούλ.] Aut redundat καὶ, ut supra; aut sign. *tandem, quæso; sagt mir, was ihr nur sucht?* Forte ita 1 Cor. 15. 29. τί καὶ βαπτίζονται, cur *tandem* rel. Sed ibi fuerit, *adeo, etiam mortis caussa.*

'Εκ τοῦ μὴ δύν.] i.e. διὰ τὸ, propterea, eo nomine, quod nondum possitis. At in altero Infin. ἀτιμάζειν, nihil opus fuerit illo repetito, ut qui simpliciter ac directo pendeat ab ἐτέθη, *consilium* notans, vel ὥστε intellecto.

Ἄρχ. ἄρ. βελτ.] Pleonasmum inferre τὸ ἄριστα videatur, propter βελτίστους. Sed hoc sign. *aptiores*; cui recte subjiciatur, *ad bene*, optime, imperandum: ἐπιτηδειοτέρους.

'Εγὼ δὲ—ἀφελομένη ἔχει] Stobæus p. 246. ex concione Alcibiadis, male ibi legit, καὶ κατὰ μέρη, et, τῶν δὲ ὠφελίμων. Wass.

Πρῶτα μ. δῆμον] Quia suggerit ὀλιγαρχίαν, δῆμον videtur intelligere δημοκρατίαν, aut rursus ὀλιγαρχίαν, ὀλίγους. Neque tamen *forma* ipsa et conditio imperandi, aut *status* civitatis, est *universum* (totum) ipsum, aut *pars*; at δῆμος, aut ὀλίγοι, quomodo agnoscantur aut distinguantur, aut *exstent* adeo, *publice* et civili modo, nisi imperantes? πρῶτα deinde, ambiguum est, utrum ad φημὶ, tanquam pars sententiæ, referatur, an ad ὠνομάσθαι, ut sit, *primitus*, ab initio status civitatum; cum præsertim præteritum sit, *dictum fuisse*, creditum, judicatum, eoque sic appellatum. Sed ὠνομάσθαι sign. *esse*; et ἔπειτα non ad *historiam*, aut ordinem rerum, sed ad *naturam* conditionemque internam perpetuamque, refertur; ergo et πρῶτα· ut philosophice magis ac politice ratiocinantis ac disputantis oratio sit, quam historice percensentis.

τία ἰσομοιρεῖν. ὀλιγαρχία δὲ τῶν μὲν κινδύνων τοῖς πολλοῖς μεταδίδωσι, τῶν δ' ὠφελίμων οὐ πλεονεκτεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ ξύμπαν ἀφελομένη ἔχει· ἃ ὑμῶν οἵ τε δυνάμενοι καὶ οἱ νέοι προθυμοῦνται, ἀδύνατα ἐν μεγάλῃ πόλει κατασχεῖν. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν, ὦ πάντων ἀξυνετώτατοι, εἰ μὴ μανθάνετε κακὰ σπεύδοντες, ἢ ἀμαθέστατοι ἐστὲ, ὧν ἐγὼ οἶδα, Ἑλλήνων, ἢ ἀδικώτατοι, εἰ εἰδότες τολμᾶτε.

μ'. 40. "Ἀλλ' ἤτοι, μαθόντες γε, ἢ μεταγνόντες, τὸ τῆς πόλεως ξύμπασι κοινὸν αὔξετε, ἡγησάμενοι, τοῦτο μὲν ἂν ἴσον, καὶ πλέον, οἱ ἀγαθοὶ ὑμῶν, ἤπερ τὸ τῆς πόλεως πλῆθος, μετασχεῖν· εἰ δ' ἄλλα βουλήσεσθε, καὶ τοῦ παντὸς κινδυνεῦσαι στερηθῆναι· καὶ τῶν τοιῶνδε ἀγγελιῶν, ὡς προαισθανομένους, καὶ μὴ ἐπιτρέψοντας, ἀπαλλαγῆτε. ἡ γὰρ πόλις ἥδε, καὶ εἰ ἔρχονται Ἀθηναῖοι, ἀμυνεῖται αὐτοὺς ἀξίως αὐτῆς·

Ἰσομοιρεῖν.] Ad *res* retuleris, non ad homines; alioqui sit τούτων supra, non ταῦτα· sign. æquabiliter, æqua sorte et conditione descripta, universis contingere. Alioquin ad ταῦτα intell. κατὰ, et ad ἰσομοιρεῖν, τοὺς ἀνθρώπους. Illud mollius.

Μεταδίδωσι] Debebat, ὀλιγαρχίαν — μεταδιδόναι· pendebat enim a φημί. Varietatem quippe amat Thuc. Sic et reliqua pro Infin.

Προθυμ. — — κατασχ.] Dubitaveris, utrum jungas, ἃ — προθυμοῦνται, *quæ quidem illi affectant*, — ἀδύνατα — κατασχεῖν, sc. ὥστε, εἰς τὸ, pro κατέχεσθαι, Pass. *quæ teneri nequeant tamen*; an sic: ἃ προθυμ. κατασχεῖν, quæ obtinere illi student, ἀδύνατα, cum fieri non possint. Illud prætulerim: *Fieri* enim quidni possint? At *teneri*, occupari a paucis non ita possint. Aut bis intell. κατασχεῖν, et ad προθυμ. et ad ἀδύν. ad quod alterum non referenti, comma ponatur post πόλει.

Εἰ μὴ μανθ. rel.] Cum, εἰ μὴ μανθ. referatur ad, ἢ ἀμαθέστ. ἐστὲ, eique diversum reddatur, ἢ ἀδικ. εἰ τολμ. male a fronte posuit illud, εἰ μὴ μανθ. κ. tanquam et ad ἀμαθέστ. et ad ἀδικώτ. referretur. Immo sic ordinaret, et Interpres ita digerat: ἢ ἀμαθ. ἐστὲ, εἰ μὴ μανθ. κ. σπ. ἢ ἀδικ.—εἰ τολμ. Neque enim *commune* utrique membro est illud, εἰ μὴ μανθ. sed tantum ad ἀμαθ. pertinet; alterius Adject. est ἀδικώτ. et Verbum, εἰ τολμ. Vide et hoc, et alia hujusmodi, in Philol. Th. Paull. p. 287. (med.) rel.

Ἀλλ' ἤτοι] Aut pro ἤδη est ἤτοι, aut notat, *sane, agite*, quæso: *Doch nur, lieber: lernt doch lieber einsehen.* Ita pæne Hom. Il. 1. 140. ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις. *Verum, agite* sane, rel.

Μεταγν.] Ad *voluntatem* consiliumque refertur, etiam saniora jamjam intelligentium, ut μαθόντες ad *intelligentiam* cognitionemque errore et inscitia ablatorum.

Ἂν ἴσον] Recte Mss. ἂν καὶ ἴσον. Wass.

Ἀγγελ. — — ἀπαλλαγ.] Si ἀπαλλαγῆτε est, *abstinete* talibus nuntiis: legendum utique, immo præferendum, suppeditantibus libris, πρὸς αἰσθανομένους. Aut προαισθαν. et ἐπιτρέψαντας sint Accusativi simpliciter positi, solitum Græcis: nisi, ἀπαλλαγῆτε Active accipi, licuerit; liberate eos his nuntiis, non amplius illis turbaritis cives: *verschent sie damit*, qs. pro ἀπαλλάξητε.

Ὡς προαισθανομένους, καὶ μὴ ἐπιτρέψοντας] Stephanus vertit: *ut qui præsenseritis et obstituri sitis*: ad verbum, *et non permissuri sitis.* Refert hæc ad eos, quos adloquitur Athenagoras; in quo Scholiasten sequitur. Sed rectius Portus et Acacius, sententia ipsa postulante. Et bene Scholiastes Cass. καὶ μὴ ἐπιτρεψάντων ἡμῶν, non ὑμῶν, ut Vulgatus. Ἀπαλλαγῆτε Stephanus interpretatur *a vobis amandate*, vel *liberemini*, vel, *date operam, ut a vobis facessant.* Non video, cur tantopere in eo laborarit. Portus bene, *missos facite.* Aristophanes Plut. v. 316. τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγέντες. Duck.

Προαισθαν.] Nempe, et falsos esse nuntios fraudulento consilio confictos.

Κ. μὴ ἐπιτρ.] Nempe, ut a) pro veris habeantur, b) quidquam ex illis decernant.

καὶ στρατηγοί εἰσιν ἡμῖν, οἳ σκέψονται αὐτά. καὶ, εἰ μή τι αὐτῶν ἀληθές ἐστιν, (ὥσπερ οὐκ οἴομαι,) οὐ, πρὸς τὰς ὑμετέρας ἀγγελίας καταπλαγεῖσα, καὶ ἑλομένη ὑμᾶς ἄρχοντας, αὐθαίρετον δουλείαν ἐπιβαλεῖται· αὐτὴ δ' ἐφ' ἑαυτῆς σκοποῦσα, τούς τε λόγους ἀφ' ὑμῶν ὡς ἔργα δυναμένους κρινεῖ, καὶ τὴν ὑπάρχουσαν ἐλευθερίαν οὐχὶ ἐκ τοῦ ἀκούειν ἀφαιρεθήσεται, ἐκ δὲ τοῦ ἔργῳ φυλασσομένη μὴ ἐπιτρέπειν πειράσεται σώζειν."

μα'. 41. Τοιαῦτα Ἀθηναγόρας εἶπε. τῶν δὲ στρατηγῶν εἷς, ἀναστὰς, ἄλλον μὲν οὐδένα ἔτι εἴασε παρελθεῖν, αὐτὸς δὲ, πρὸς τὰ παρόντα, ἔλεξε τοιάδε. "Διαβολὰς μὲν, οὐ σῶφρον, οὔτε λέγειν τινὰς ἐς ἀλλήλους, οὔτε τοὺς ἀκούοντας ἀποδέχεσθαι· πρὸς δὲ τὰ εἰσαγγελλόμενα μᾶλλον ὁρᾷν, ὅπως εἷς τε ἕκαστος καὶ ἡ ξύμπασα πόλις καλῶς τοὺς ἐπιόντας παρασκευαζώμεθα ἀμύνεσθαι. καὶ, ἢν ἄρα μηδὲν δεήσῃ, οὐδεμία βλάβη τοῦ τε τὸ κοινὸν κοσμηθῆναι καὶ ἵπποις καὶ ὅπλοις, καὶ τοῖς ἄλλοις, οἷς ὁ πόλεμος ἀγάλλεται. τὴν δ' ἐπιμέ-

Εἰ μή τι] Nescio, quî retineri possit illud μὴ, ac non præferendum sit μέν. Nam primo, dicere non poterat, *si quid* eorum verum non est, qui, *omnia* conficta, argueret; deinde ait: ut equidem *non* puto, nempe, vera esse: denique addit: non (ideo, nempe, etsi vera sint,) imperatores civitas vos creaverit; atqui hoc opus non erat, si vera non essent, quæ nuntiarentur. Quare nil propius factum, quam, ut in textum reciperem μὲν, quod hic notet, si vel maxime; *wenn auch ja.*

Ἐπιβαλεῖται] Aut tanquam *vestem*, aut ut *jugum*, vel onus.

Ἐφ' ἑαυτῆς σκοποῦσα] Ἀφ' ἑαυτῆς non contemnendum videtur, i. e. *per sese*, *non indigens vestris consiliis, neque ea exspectans.* Sic et alibi, ἀφ' ἑαυτοῦ, et ἀφ' ἑαυτῶν facere, dicit, eos, qui suopte consilio, non exspectato aliorum consilio, vel jussu, faciunt. IV. 68. Ξυνέπεσε γὰρ καὶ τὸν τῶν Ἀθηναίων κήρυκα ἀφ' ἑαυτοῦ γνώμης κηρύξαι. Et V. 60. Ἀφ' ἑαυτῶν, καὶ οὐ τοῦ πλήθους κελεύσαντος, εἶπον. Etiam eo facit quod est III. 38. Τὰ μὲν μέλλοντα ἔργα ἀπὸ τῶν εὖ εἰπόντων σκοποῦντες, ὡς δυνατὰ γίγνεσθαι· τὰ δὲ πεπραγμένα ἤδη— ἀπὸ τῶν λόγων καλῶς ἐπιτιμησάντων. Duck. V. Valken. ad Ammon. P. 2. *Gottleb.* Sign. *sola*, καθ' ἑαυτὴν, vobis remotis, nullo moderante.

Ὡς ἔργα δυν.] Intellexeris, quasi bis posito ὡς· judicabit dicta a vobis, i. e. vel rumores, vel alios sermones, ὡς δυναμένους, tanquam valituros, ὡς ἔργα, ut res ipsas: i. e. partim, an sint veri; nempe, si λόγοι sint *rumores*: partim, ut eodem loco habeantur, nempe improba consilio, sermonibus prodita, ac si jam perpetraritis, quæ conemini. Possis et sic: judicabit sermones vestros, ὡς δυναμένους, tanquam qui valeant efficere, habeant in se, ἔργα, facta ipsa, factorum instar sint. V. Ind. in δύναμαι. Male repetit Schol. οὐκ οἶμαι, quod supra in Parenthesi, contra omnem structuram hic repetatur. Neque ulla hic *negandi* conditio.

Τοιαῦτα Ἀθην.] Vix est, quin omiserit μὲν Thuc. ut nuspiam omissum tali tenore.

Πρὸς τὰ παρ.] Mediam orationem et utroque temperatam habuit, diceret Livius.

Διαβολὰς — ἀποδέχεσθαι] Stobæus pag. 238. pro ἐς legit πρὸς ἀλλήλους. Wass.

Ἀποδέχ.] Msqu. ὑποδέχεσθαι, i. e. *audire*, ad animum referre, rationem earum habere: ἀποδέχεσθαι autem fuerit, *probare*, veras habere, iis credere; ut sæpe in N. T.

Παρασκευαζώμ.] — όμεθα probat, (cum Abr.) Gottl. Non ego: futurum si sit, audiam; hic auctoritate quoque Libr. destituitur.

Ἢν ἄρα] Verte, quod si *vel maxime*; *und wenn (nun) auch.*

Τοῖς ἄλλοις—ἀγάλλεται] Citat Thom. Ma-

λειαν καὶ ἐξέτασιν αὐτῶν ἡμεῖς ἕξομεν, καὶ τῶν πρὸς τὰς πόλεις διαπομπῶν ἅμα, ἔς τε κατασκοπὴν, καὶ ἤν τι ἄλλο φαίνηται ἐπιτήδειον. τὰ δὲ καὶ ἐπιμεμελήμεθα ἤδη, καὶ, ὅ, τι ἂν αἰσθώμεθα, ἐς ὑμᾶς οἴσομεν." Καὶ οἱ μὲν Συρακούσιοι, τοσαῦτα εἰπόντος τοῦ στρατηγοῦ, διελύθησαν ἐκ τοῦ ξυλλόγου.

μβ'. 42. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἤδη ἐν τῇ Κερκύρᾳ, αὐτοί τε καὶ οἱ ξύμμαχοι ἅπαντες, ἦσαν· καὶ πρῶτον μὲν ἐπεξέτασιν τοῦ στρατεύματος, καὶ ξύνταξιν, ὥσπερ ἔμελλον ὁρμιεῖσθαί τε καὶ στρατοπεδεύεσθαι, οἱ στρατηγοὶ ἐποιήσαντο· καὶ τρία μέρη νείμαντες, ἐν ἑκάστῳ ἐκλήρωσαν, ἵνα μήτε, ἀναπλέοντες, ἀπορῶσιν ὕδατος, καὶ λιμένων, καὶ τῶν ἐπιτηδείων ἐν ταῖς καταγωγαῖς, πρός τε τἄλλα εὐκοσμότεροι καὶ ῥᾴους ἄρχειν ὦσι, κατὰ τέλη στρατηγῷ προστεταγμένοι. ἔπειτα δὲ προὔπεμψαν καὶ ἐς τὴν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν τρεῖς ναῦς, εἰσομένας, αἵτινες σφᾶς τῶν πόλεων δέξονται. καὶ εἴρητο αὐταῖς προαπαντᾷν, ὅπως ἐπιστάμενοι καταπλέωσι.

gister in ἀγάλλω. Wass. Thomas dicit, melius esse ἀγάλλεσθαι, quam λαμπρύνεσθαι. Sane ἀγάλλεσθαι sæpe est *gaudere*, *se efferre* et *jactare* aliqua re. Thucydides III. 62. Καὶ τούτῳ μάλιστα αὐτοί τε ἀγάλλονται. IV. 95. Ἣν (πόλιν) ἕκαστος πατρίδα ἔχων πρώτην ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἀγάλλεται. Aristophanes Pace V. 1206. ex Archilocho, Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται. Aristænetus I. Ep. 15. Οἷς ὑπερφυῶς ἀγάλλεσθαι τὸ θῆλυ πέφυκε γένος. Herodotus I. 143. Τῷ τε ὀνόματι ἠγάλλοντο. Neque tamen λαμπρύνεσθαι hac significatione improbandum est, ut minus Atticum, si Scholiasten Aristophanis sequimur, qui ad Equit. v. 553. Μειρακίων θ' ἅμιλλα λαμπρυνομένων ἐν ἅρμασιν, λαμπρυνομένων exponit καυχωμένων, καὶ νικώντων ἐν τοῖς ἅρμασι· quæ et Suidas in λαμπρυνομένων ex eo descripsit. Sed nihil obstat, quo minus λαμπρύνεσθαι ibi de magnifico et splendido adparatu in curribus instruendis accipiatur, ut apud Thucydidem VI. 16. Καὶ ὅσα αὖ ἐν τῇ πόλει χορηγίαις, καὶ ἄλλῳ τῳ λαμπρύνομαι. Paullo post ἄξομεν in Dan. pro ἕξομεν ab errore scribæ est. Thucydides IV. 89. Τούτων μὲν οὖν ἐγὼ ἕξω τὴν πρόνοιαν κατὰ τὸ δυνατόν. Herodianus I. 9. Τῆς ἐκείνου σωτηρίας προμήθειαν εἶχον. Duck.

Διαπομπ.] Διὰ hic est Livianum, *circa* vicinos populos, i. e. *ad* omnes, *per* omnes circa.

Τρία μέρη ν.] Εἰς supplet (cum Abr.) Gottl. Per hypallagen ego interpreter: tres partes distribuere, i. e. exercitum *in* tres p. Vel, dividendo effecere tres p. Quin, cum voc. νέμειν fere sit, *assignare*, verterim: tres partes assignarunt ducum singulis; ut infra, clare satis: κατὰ τέλη (i. e. μέρη) στρατηγῷ προστεταγμένοι, *zugegeben, zugeordnet*. Et hoc, per hypallagen, fuerit pro, ἑκάστῳ στρατηγοῦ προσταχθέντος.

Ἐν ἑκάστῳ] Ἓν legit Gottl. ἐν fuerit, περὶ ἑκάστου, de singulis, *qua* singulas partes. ἓν si dedisset Thuc. scriberet, προσεκλήρωσαν.

Ἀναπλέοντες] Ἅμα πλέοντες. vid. Valken. ad Herod. L. 7. p. 533. *Gottl.* Et vero egregie convenit cum addito, ἀπορῶσι· quod consequens foret τῷ ἅμα πλεῖν.

Καταγωγαῖς] Id est, λιμέσι, ait Scholiastes. Pollux quoque I. 99. λιμὴν, ἢ καταγωγή. Sed Kuhnius ibi putat, καταγωγὰς hic potius esse navium appulsus et subvectiones in portum; nempe, quia λιμένας a καταγωγαῖς distinguit Thucydides. Duck.

Ῥᾴους ἄρχειν] Pro Pass. ἄρχεσθαι· Nostri more.

Εἰσομέν.] Per Synesin expl. Abr. Nempe, ut navibus tribuatur, quod hominibus tribuendum fuerit. Et nos ita: *das Schiff bringt dir Nachricht mit*, (ut 46. init. νῆες ἀγγέλλουσαι,) *die Schiffe beobachten*, rel. Synesin tamen non dixerim, ubi Genus et Numerus constet Nomini; Logice tamen fuerit; quam Synecdochen dicamus, continentis hic pro eo, quod contineat.

Ἐπιστάμενοι] Scil. τὰ ὄντα, τὰ ἀναγκαῖα·

μγ΄. 43. Μετὰ δὲ ταῦτα, τοσῇδε ἤδη τῇ παρασκευῇ Ἀθηναῖοι ἄραντες ἐκ τῆς Κερκύρας, ἐς τὴν Σικελίαν ἐπεραιοῦντο· τριήρεσι μὲν ταῖς πάσαις, τέσσαρσι καὶ τριάκοντα καὶ ἑκατὸν, καὶ δυοῖν Ῥοδίοιν πεντηκοντόροιν. τούτων Ἀττικαὶ μὲν ἦσαν ἑκατὸν, ὧν αἱ μὲν ἑξήκοντα, ταχεῖαι, αἱ δ' ἄλλαι, στρατιώτιδες· τὸ δὲ ἄλλο ναυτικὸν, Χίων, καὶ τῶν ἄλλων ξυμμάχων· ὁπλίταις δὲ τοῖς ξύμπασιν, ἑκατὸν καὶ πεντακισχιλίοις. (καὶ τούτων, Ἀθηναίων μὲν αὐτῶν ἦσαν πεντακόσιοι μὲν καὶ χίλιοι ἐκ καταλόγου, ἑπτακόσιοι δὲ, θῆτες, ἐπιβάται τῶν νεῶν. ξύμμαχοι δὲ οἱ ἄλλοι ξυνεστράτευον, οἱ μὲν, τῶν ὑπηκόων, οἱ δ' Ἀργείων, πεντακόσιοι, καὶ Μαντινέων καὶ μισθοφόρων πεντήκοντα καὶ διακόσιοι·) τοξόταις δὲ τοῖς πᾶσιν, ὀγδοήκοντα καὶ τετρακοσίοις· (καὶ τούτων Κρῆτες οἱ ὀγδοήκοντα ἦσαν·) καὶ σφενδονήταις Ῥοδίων ἑπτακοσίοις, καὶ Μεγαρεῦσι ψιλοῖς,

unterrichtet von der (Nedesmaligen) Lage der Sachen; edocti, quo loco res foret.

Τοσῇδε] Male Int. *tanto*; sed: classis constitit ex sequentibus: Heilm. *aus folgenden. Gottl.* Recte; neque enim magnitudo explicatur, quasi ab admirante, quippe tenuis sane, pro tali expeditione; sed numerus tantum et conditio. (Pro *sequentibus*, Latinius diceret, *his*, tot et talibus.)

Ἤδη] *Nunmehr*, omnibus jam paratis.

Τριήρεσι] Triremes armatæ 140. Diodor. p. 331. d. milites 7000. præter naves, socios navales. Wass.

Θῆτες] Infima Atheniensium classis. Vide Sigonium de Rep. Athen. et Annott. ad pag. 156. Huds.

Ἐπιβάται τῶν νεῶν] Ἐπιβάτης non eamdem significationem ubique habet. Quos Homerus ἐμπόρους, Græci post Homerum ἐπιβάτας dixerunt, quos *vectores* vocant, et a *nautis* distinguunt Latini. Sed Atticis ἐπιβάται sunt, qui e navibus pugnant; ἐπίκωποι, qui remigant. Eustathius in Odyss. έ. pag. 1447. Ὁ παρ' Ὁμήρῳ ἔμπορος, παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ἐπιβάτης. Ἀττικοὶ δὲ τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι κωπηλάτας ἐπικώπους λέγοντες, ἐπιβάτας καλοῦσι τοὺς μαχητάς. Thomas Magister: Ἐπίκωποι, οἱ ἔχοντες τὰς κώπας, καὶ τὰ πηδάλια. ἐπιβάται δὲ κυρίως, οἱ ἐπ' ἀλλοτρίοις τὸν πλοῦν ποιούμενοι, διδόντες ναῦλον. Ἀττικῶς δὲ, οἱ ἔνοπλοί τε ὄντες καὶ παρεσκευασμένοι εἰς μάχην. Et de his accipienda sunt, quæ habent Harpocration, et ex eo Suidas, et Etymol. M. Auctor: Οὕτως ἐκάλουν τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι στρατευομένους καὶ μὴ κωπηλατοῦντας, ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸ μάχεσθαι ἐπιτηδείους. Schefferus II. de Milit. Nav. 3. pag. 103. e Thucydide VIII. 1. et Auctore de Bell. Afric. Cap. XX. disputat, ἐπιβάτας non semper justos milites significare, et sic dictos videri, qui, quum necessitas requireret, vice militum pugnabant. Sed hæc non evertunt sententiam Grammaticorum de usu et significatione hujus vocis apud Atticos. Eam confirmat hic locus Thucydidis, ubi ἐπιβάται ex ὁπλίταις Atheniensium esse dicuntur; et alter ejusdem. VIII. 29. Εἶχον δὲ ἐπιβάτας τῶν ὁπλιτῶν ἐκ καταλόγου ἀναγκαστούς. Eoque etiam referri potest, quod Aristoteles, ad Rempublicam Atheniensium, ut puto, respiciens, VII. Politicor. 6. scribit: Τὸ μὲν γὰρ ἐπιβατικὸν, ἐλεύθερον, καὶ τῶν πεζευόντων ἐστί. Nec dubito, quin fallatur Scholiastes Thucydidis III. 95. ἐπιβάτας exponens ἐρέτας. Duck.

Ξύμμαχοι] Scil. ὡς, vel, ξύμμαχοι ὄντες, *ut*, (tanquam, ceu) socii; non, οἱ ἄλλοι ξύμμ. at nullis dum memoratis.

Ὑπηκόων — Ἀργείων] i. e. ὑπήκοοι, Ἀργεῖοι, vel, ἐξ ὑπηκόων, ἐξ Ἀργείων. *Explicat* hic Genit. pro Appositione. V. Phil. Thuc. Paull. p. 29. et porro.

Οἱ ὀγδοήκ.] i. e. *illi* octog. Articulus in talibus est ἐμφατικῶς καὶ δεικτικῶς capiendus. *Gottl.* Ex Abresch. superius jam notante ad, αἱ μὲν ἑξήκοντα. Simplicius *distribuendi* signum acceperis articulum, ut sæpius. Uti enim *antea* jam memoratus hic numerus, aut quasi *excerptus*? In altero tamen, οἱ ὀγδοήκ. magis tulerim, ubi 80 illi exsuperent et redundent supra illos 400.

φυγάσιν, εἴκοσι καὶ ἑκατόν· καὶ ἱππαγωγῷ μιᾷ, τριάκοντα ἀγούσῃ ἱππέας.

μδ'. 44. Τοσαύτη ἡ πρώτη παρασκευὴ πρὸς τὸν πόλεμον διέπλει. τούτοις δὲ τὰ ἐπιτήδεια ἄγουσαι ὁλκάδες μὲν τριάκοντα σιταγωγοὶ, καὶ τοὺς σιτοποιοὺς ἔχουσαι, καὶ λιθολόγους, καὶ τέκτονας, καὶ ὅσα ἐς τειχισμὸν ἐργαλεῖα, πλοῖα δὲ ἑκατὸν, ἃ ἐξ ἀνάγκης μετὰ τῶν ὁλκάδων ξυνέπλει, πολλὰ δὲ

Ἱππαγωγῷ] Quæ de hac voce in Var. Lect. adnotat Hudsonus, sunt e Schefferi Lib. IV. de Milit. Nav. Cap. 1. pag. 258. Scribit ibi Schefferus, naves ἱππαγωγοὺς etiam στρατιώτιδας et ὁπλιταγωγοὺς vocari. Vix credo. Quemadmodum non iidem sunt ὁπλῖται et ἱππεῖς, ita etiam aliæ ὁπλιταγωγοὶ, aliæ ἱππαγωγοί. Hoc apertum est e Thucydide II. 56. de expeditione Periclis in Peloponnesum anno secundo Belli Peloponnes. Ἦγε δ' ἐπὶ τῶν νεῶν ὁπλίτας Ἀθηναίων τετρακισχιλίους, καὶ ἱππέας τετρακοσίους, ἐν ναυσὶν ἱππαγωγοῖς, πρῶτον τότε ἐκ τῶν παλαιῶν νεῶν ποιηθείσαις. Et IV. 42. Ἀθηναῖοι ἐς τὴν Κορινθίαν ἐστράτευσαν ναυσὶν ὀγδοήκοντα, καὶ δισχιλίοις ὁπλίταις ἑαυτῶν, καὶ ἐν ἱππαγωγοῖς ναυσὶ, διακοσίοις ἱππεῦσι. Nam ibi distinguuntur naves, quæ ὁπλίτας vehunt, i. e. ὁπλιταγωγοὶ, ab iis, quæ equos et equites. Idem ostendit hic locus, in quo præter naves XL. στρατιώτιδας, una ἱππαγωγὸς memoratur: illæ autem στρατιώτιδες sunt cædem, quas Cap. 31. XL. ὁπλιταγωγοὺς dixerat Thucydides. Et sic etiam Diodorus Sicul. Lib. XX. pag. 775. alias facit naves στρατιωτικὰς, alias ἱππηγούς. Et Polyb. I. 26. seqq. ἱππηγοὺς, quæ aliis navibus adligatæ remulco trahebantur, ab iis, in quibus milites et ἐπιβάται erant, distinguit. Neque ullus est apud Thucydidem locus, in quo ἱππαγωγοὶ, στρατιώτιδες, et ὁπλιταγωγοὶ pro iisdem dicantur. Nam in eo, quem pro hac sententia adfert Schefferus ex VIII. 30. Τριάκοντα ναῦς ἔχοντες, καὶ τῶν ἐς Μίλητον ἐλθόντων χιλίων ὁπλιτῶν μέρος ἀγαγόντες ἐν ναυσὶν ὁπλιταγωγοῖς, nihil præsidii est; quum ibi nulla equorum et equitum, sed tantum ὁπλιτῶν, mentio sit. Nec juvant eum hæc Suidæ, e quibus id confici, putat: Ἱππαγωγὸς, ναῦς ἡ τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἄνδρας ἄγουσα· ἄνδρες enim ibi sunt ἱππεῖς, ut hic in Thucydide, ἱππαγωγῷ μιᾷ τριάκοντα ἀγούσῃ ἱππέας. Solus Scholiastes Thucydidis ad I. 116. στρατιώτιδας ναῦς et ἱππαγωγοὺς easdem esse, dicit. Sed ἀσύστατα sunt, quæ ille scribit. Στρατιώτιδες, inquit, sunt στρατιώτας ἄγουσαι τοὺς μέλλοντας πεζομαχεῖν· bene. Addit, ἃς καὶ ἱππαγωγοὺς καλεῖ. At ἱππαγωγοὶ tantum equos et equites vehunt, qui pedibus non pugnant. Nec verum est, quod dicit, Thucydidem ναῦς στρατιώτιδας vocare ἱππαγωγούς. Itaque illius nulla habenda est ratio. Sed fortassis illa, ἃς καὶ ἱππαγωγοὺς καλεῖ, a sciolo quodam adsuta sunt. Duck. *Hippagoga* vertit Port. Sed commune est, vel Epicœnum, ex ipso Græco. Et, ni fallor, apud Liv. L. 28. et Jul. Cæs. *hippagogi*, non — *æ*. Ceterum Ablativi omnes pendent ab init. Cap. παρασκευῇ ἄραντες ἐπεραιοῦντο· nempe aut a τοσῇδε παρασκ. per Appositionem, pro Genitivis, aut a verbis, ἄρ. ἐπερ. intellecto σύν.

Τοσαύτη] Rursus omiss. μὲν, responsurum τῷ δὲ, in distribuendo.

Τούτοις δὲ] Quo *referas* τούτοις; nempe ad παρασκευὴν, per Synesin, quia constat navibus et hominibus. Quin idem plane est, ἡ παρασκευὴ διέπλει, ac, quod init. C. 43. dixisset: τοσῇδε παρασκευῇ οἱ Ἀθηναῖοι—— ἐπεραιοῦντο. Ἀθηναῖοι ergo latent in παρασκευῇ. At unde *pendet* τούτοις; Ad ξυνέπλει trahunt alii, ad ξυνηκολούθουν alii. Equidem ad ἄγουσαι retulerim: ὁλκάδες ἄγουσαι τούτοις τὰ ἐπιτήδεια, vel, ἄγ. τὰ ἐπιτ. τούτοις. Quid simplicius? At tunc vel ad διέπλει (pro quo tamen ad ὁλκάδες repetiveris, διέπλεον,) vel ad reliquorum duorum verborum alterum, securus retuleris; aut etiam, quod minime displiceat, pro finito, ἦγον, interpretere. Ceterum, ἃ si retinueris, comma ponendum post ξυνέπλει, non punctum aut colon; tum enim nil, nisi ipsum ἃ, pendeat a ξυνέπλει, quasi, ἃ—ξυνέπλει, sit in Parenthesi.

Λιθολόγους] Thom. Magister in λατόμος. Vide Jungermann. ad Pollucem VII. 118. D.

Ἃ ἐξ ἀνάγκης] Articulus ἃ impeditam reddit orationem. Hoc vidit Æm. Portus, ob eamque causam, ξυνέπλει tantum ad πλοῖα referendum, et in his, τούτοις δὲ, ἠκολούθουν supplendum relinqui, putavit. Mihi magis probatur scriptura Cod. Clar. qui ἃ ignorat. Ita sine ullo supplemento oratio recte procedet, et omnia pendebunt ab uno verbo ξυνέπλει. Verba ἐξ ἀνάγκης *Acacius* in interpretatione præteriit: Valla vortit *necessario*: Portus, *vi necessitatis coacta*. Non liquet, quæ illa necessitas fuerit. An hoc

καὶ ἄλλα πλοῖα καὶ ὁλκάδες ἑκούσιοι ξυνηκολούθουν τῇ στρατιᾷ ἐμπορίας ἕνεκα· ἃ τότε πάντα ἐκ τῆς Κερκύρας ξυνδιέβαλε τὸν Ἰόνιον κόλπον. καὶ προσβαλοῦσα ἡ πᾶσα παρασκευὴ πρός τε ἄκραν Ἰαπυγίαν, καὶ πρὸς Τάραντα, καὶ ὡς ἕκαστοι εὐπόρησαν, παρεκομίζοντο τὴν Ἰταλίαν, τῶν μὲν πόλεων οὐ δεχομένων αὐτοὺς ἀγορᾷ οὐδὲ ἄστει, ὕδατι δὲ καὶ ὅρμῳ, Τάραντος δὲ καὶ Λοκρῶν οὐδὲ τούτοις· ἕως ἀφίκοντο ἐς Ῥήγιον, τῆς Ἰταλίας ἀκρωτήριον, καὶ ἐνταῦθα ἤδη ἠθροίζοντο. καὶ ἔξω τῆς πόλεως, ὡς αὐτοὺς εἴσω οὐκ ἐδέχοντο, στρατόπεδόν τε κατεσκευάσαντο ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερῷ, οὗ αὐτοῖς καὶ ἀγορὰν παρεῖχον· καὶ τὰς ναῦς ἀνελκύσαντες ἡσύχασαν· καὶ πρός τε τοὺς Ῥηγίνους λόγους ἐποιήσαντο, ἀξιοῦντες, Χαλκιδέας ὄντας, Χαλκιδεῦσιν οὖσι Λεοντίνοις βοηθεῖν. οἱ δὲ, οὐδὲ μεθ᾽ ἑτέρων, ἔφασαν, ἔσεσθαι, ἀλλ᾽, ὅ, τι ἂν καὶ τοῖς ἄλλοις Ἰταλιώταις ξυνδοκῇ, τοῦτο ποιήσειν. οἱ δὲ, πρὸς τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ πράγματα, ἐσκόπουν, ὅτῳ τρόπῳ ἄριστα προσοίσονται· καὶ τὰς πρόπλους ναῦς ἐκ τῆς Ἐγέστης ἅμα προσέμενον, βουλόμενοι εἰδέναι περὶ τῶν χρημάτων, εἴ ἐστιν, ἃ ἔλεγον ἐν ταῖς Ἀθήναις οἱ ἄγγελοι.

με΄. 45. Τοῖς δὲ Συρακουσίοις ἐν τούτῳ πολλαχόθεν τε ἤδη καὶ ἀπὸ τῶν κατασκόπων σαφῆ ἠγγέλλετο, ὅτι ἐν Ῥηγίῳ αἱ νῆες εἰσί. καὶ ὡς ἐπὶ τούτοις παρεσκευάζοντο πάσῃ τῇ γνώ-

vult Thucydides, hæc privatorum navigia fuisse, et auctoritate publica classem sequi coacta, quod *comprehendere naves* dicunt Latini? Ita sane videtur; nam, si publica fuissent, nulla causa esset, cur id magis de his solis diceret, quam de omnibus aliis. Ita quoque fortassis intelligendum est, quod supra Cap. 22. dicit, σιτοποιοὺς ἐκ τῶν μυλώνων ἠναγκασμένους ἐμμίσθους. Duck.

Ἐξ ἀνάγκης] Nil morato aliorum interpretationes, de ἐμμίσθοις, quod probari mihi, jam supra negarim, interpretari liceat forte: *ad usus necessarios*, τῶν ὁλκάδων nimirum, quin et ceterarum. Sane obstiterit diversum, ἑκούσιοι· sed hoc ad totum retuleris, nempe, quæ non expeditionem publicam, publice, sed sua privatim consilia, suas spes, sua commoda, sequerentur injussæ.

Ἰόνιον κόλπον] Ita Mss. absolute Ἰόνιον· neque aliter invenisse videtur in suis Diodorus, qui hoc in loco Ἰόνιον πόρον. vid. ad 6. 34. ita etiam Polybius II. p. 142. W.

Ἡ πᾶσα παρασκευὴ] Non male quidam Codd. ἡ παρασκευὴ πᾶσα. Idem.

Τῶν μὲν πόλεων οὐ δεχομένων αὐτοὺς ἀγορᾷ, οὐδὲ ἄστει, ὕδατι δὲ καὶ ὅρμῳ] Hæc pulchre explicat Casaubonus ad Polybium I. 18. pag. 183. Duck.

Καὶ ἐνταῦθα ἤδη ἠθροίζοντο] Ἤδη non habet Thom. Magister in ἐνταῦθα. Duck.

Καὶ ὡς ἐπὶ τούτοις παρεσκευάζοντο] Scholiastæ explicatio longe quæsita est. Puto, hoc ita dici, ut παρασκευάζεσθαι, ἑτοιμάζεσθαι, διατάσσεσθαι ὡς ἐπὶ μάχῃ, ναυμαχίᾳ, et alia hujusmodi, quæ centies in Thucydide leguntur. Duck. Ἐξῆν supplet (ex Abr.) Gottl. Nullo hic sensu; Quid enim hic sit: *Quantum contra illos licebat?* Verte simpliciter: *Contra hos ergo*, (Athenienses, navibus Rhegium appulsos,) his ut occurrerent; Vel: *hoc ergo nuntio* accepto: *His* (*ergo*, καὶ hic est pro οὖν, ut 46. extr.) *cognitis*, his moti. Quocunque modo hic vertenti, ὡς redundabit: nisi, qs. intellecto εἰκὸς, verteris, *ut par erat*, tali re comperta, ad talem nuntium. Denique pro ἤδη, *nun-*

μῃ, καὶ οὐκέτι ἠπίστουν· καὶ ἔς τε τοὺς Σικελοὺς περιέπεμπον, ἔνθα μὲν, φύλακας, πρὸς δὲ τοὺς, πρέσβεις· καὶ ἐς τὰ περίπλοια τὰ ἐν τῇ χώρᾳ φρουρὰς ἐσεκόμιζον· τά τε ἐν τῇ πόλει, ὅπλων ἐξετάσει καὶ ἵππων, ἐσκόπουν, εἰ ἐντελῆ ἐστι· καὶ τἄλλα, ὡς ἐπὶ ταχεῖ πολέμῳ καὶ ὅσονοὺ παρόντι, καθίσταντο.

μϛτ΄. 46. Αἱ δ᾽ ἐκ τῆς Ἐγέστης τρεῖς νῆες αἱ πρόπλοι παραγίγνονται τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὸ Ῥήγιον, ἀγγέλλουσαι, ὅτι τἄλλα μὲν οὐκ ἔστι χρήματα, ἃ ὑπέσχοντο, τριάκοντα δὲ τάλαντα μόνα φαίνεται. καὶ οἱ στρατηγοὶ εὐθὺς ἐν ἀθυμίᾳ ἦσαν, ὅτι αὐτοῖς τοῦτό τε πρῶτον ἀντεκεκρούκει, καὶ οἱ Ῥηγῖνοι, οὐκ ἐθελήσαντες ξυστρατεύειν, οὓς πρῶτον ἤρξαντο πείθειν, καὶ εἰκὸς ἦν μάλιστα, Λεοντίνων τε ξυγγενεῖς ὄντας, καὶ σφίσιν ἀεὶ ἐπιτηδείους. καὶ τῷ μὲν Νικίᾳ προσδεχομένῳ ἦν τὰ

mehr, valuerit ἐπὶ τούτοις, cui hoc ipsum εἰκὸς, aut ἔδει, si suppleret Abr. audirem.

Περιέπεμπον] Idem valet hoc verbum, quod supra διαπομπαὶ, 41. extr.

Ἔνθα μὲν] Variavit, more suo, Thuc. subjecturus, πρὸς δὲ τούς. ἔνθα hic notat terminum, *ad quem*; alias fere, *in* quo.

Περίπλοια] Quid sint περίπλοια, non scio. Περιπόλια plerique Mss. et vetustiores Edd. habent, atque etiam III. 99. et VII. 48. dicit Thucydides. Pollux IX. 16. præterea alium locum e Thucydide adfert, ἐν περιπολίοις τισὶν ἐλήφθη, idque exponit ἐν προαστείοις. Sed fortassis, memoria lapsus, Thucydidi tribuit, quod alterius erat. Vidi ibi Jungermannum. Scholiastes quidem περίπλοια videtur probasse: nam ad hanc vocem pertinet interpretatio illius, non ad περιπόλια. Sed Scholiastes Cass. nihil aliud habet, quam, περιπόλια τὰ ἐν τῇ χώρᾳ φρούρια τῶν περιπόλων· quod plerosque magis probaturos, credo. In Thucydide quoque III. 99. Περιπόλιον non pro nomine proprio alicujus loci, sed pro communi, accipiendum, arbitror. Duck. Vix immorati videntur huic vocabulo Intt. aut Schol. qui, addens, γράφεται περιπόλια, sine καὶ, non varietatem Lect. sed veritatem, videatur notare; ut tamen veluti conjungat Lect. utramque, addito, περιπλέοντες. Forte sint loca, quæ circumiri navibus possent, per quæ transitus navibus pateret ad Syracusas. περιπόλια autem (non a πόλις, sed a πολεῖν,) fuerint castella finibus imposita, *Grenzorte*, *Barrieren*.

Ἤρξ. πείθειν] Dictum ἐν περιφράσει, pro ἔπειθον, persuadere conati fuerant. *Gottl.* (ex Abresch.) Si sign. *conati* fuerant, periphrasis non est, sed *sensus* τοῦ ἄρχεσθαι. Videtur ad Rheginos referri, *primos* auctores consilii hujus; nisi πρῶτον sit pro πρότερον, *antea*. Sane enim Periphrasin Verbi ipsius habet τὸ ἄρχεσθαι additum ut Actor. 1. 1. Sed quid ad οἱ Ῥηγῖνοι intelligas? Aut ἀντεκεκρούκεισαν, ex proximo ἀντεκεκρούκει, ad quod τοῦτό τε aptum responderit τῷ, καὶ, in οἱ Ῥηγ. etsi singularis hic est; verum ita et Cic. de Offic. 1. 7. med. *partem patria vindicat, partem amici*; repete, *vindicant*. V. Philol. Thuc. P. p. 184. extr. rel. Ita genus quoque alterum repetas: Tac. Ann. 2. 1. init. *mota Orientis regna, et provinciæ Rom.* scil. *motæ* sunt. Quid tamen, si e verbis, ἐν ἀθυμίᾳ ἦσαν, repetisse ausim, ἀθυμίαν αὐτοῖς ἐνεποιοῦντο; ad ξυστρατεύειν intell. τούτοις, ἐκείνοις.

Προσδεχομ.] Plane ita 2. 60. init. καὶ προσδεχομένῳ μοι τὰ τῆς ὀργῆς ὑμῶν — γεγένηται, i. e. exspectabam, prævideram. Et alibi, τοῖς δὲ βουλομένοις ἦν πολεμεῖν, et τῷ δήμῳ βουλομένῳ ἦν· ut Liv. *quibus bellum volentibus erat*, i. e. qui volebant bellum. Quid nisi hic ἀλογώτατα opponatur: interpretari προσδεχομένῳ malim, *volenti*, lætanti accidebant; quia nimirum fides illa constaret ipsius prædicto et consilio. Sane enim προσδέχεσθαι ut δέχεσθαι, ἀποδέξασθαι magis sign. (lætum) *accipere*, probare; et vero Niciæ hic apprime congruerit. Sed tamen et *exspectare*, prævidere, sign. ut 2. 60. init. et Rom. 8. 25. δι᾽ ἐλπίδος ἀπεκδεχόμεθα· Ebr. 11. 11. ἐξεδέχετο τὴν τοὺς θεμελίους ἔχουσαν πόλιν. Vix tamen, hic seponi, patiar, *gaudendi* notionem; quippe et

περὶ τῶν Ἐγεσταίων, τοῖν δὲ ἑτέροιν καὶ ἀλογώτερα. οἱ δὲ Ἐγεσταῖοι τοιόνδε τι ἐξετεχνήσαντο τότε, ὅτε οἱ πρῶτοι πρέσβεις τῶν Ἀθηναίων ἦλθον αὐτοῖς ἐς τὴν κατασκοπὴν τῶν χρημάτων· ἔς τε τὸ ἐν Ἔρυκι ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης ἀγαγόντες αὐτοὺς, ἐπέδειξαν τὰ ἀναθήματα, φιάλας τε, καὶ οἰνοχόας, καὶ θυμιατήρια, καὶ ἄλλην κατασκευὴν οὐκ ὀλίγην. ἃ, ὄντα ἀργυρᾶ, πολλῷ πλείω τὴν ὄψιν ἀπ᾽ ὀλίγης δυνάμεως χρημάτων παρείχετο· καὶ ἰδίᾳ ξενίσεις ποιούμενοι τῶν τριηριτῶν, τά τε ἐξ αὐτῆς Ἐγέστης ἐκπώματα καὶ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ ξυλλέξαντες, καὶ τὰ ἐκ τῶν ἐγγὺς πόλεων καὶ Φοινικικῶν καὶ Ἑλληνίδων αἰτησάμενοι, ἐσέφερον ἐς τὰς ἑστιάσεις, ὡς οἰκεῖα ἕκαστοι. καὶ πάντων ὡς ἐπιτοπολὺ τοῖς αὐτοῖς χρωμένων, καὶ πανταχοῦ πολλῶν φαινομένων, μεγάλην τὴν ἔκπληξιν τοῖς ἐκ τῶν τριηρῶν Ἀθηναίοις παρεῖχε. καὶ ἀφικόμενοι ἐς τὰς Ἀθήνας, διεθρόησαν, ὡς χρήματα πολλὰ ἴδοιεν. καὶ οἱ μὲν, αὐτοί τε ἀπατηθέντες, καὶ τοὺς ἄλλους τότε πείσαντες, ἐπειδὴ

in diverso, *ἀλογώτατα*, *molestiæ* et perturbationis notio inest; ut vicissim in verbo *ἀσπάζεσθαι*, læte accipere, Ebr. 11. 13. *sperandi* quoque notio adjungenda: Unde et supra: *ἐν ἀθυμίᾳ ἦσαν.*

Τ. — ἑτέρ.] Pro *λοιποῖν*, *reliquis* duobus.

Καὶ ἀλογώτ.] Καὶ h. l. partim distribuendi vim habet, partim, superlativo additum, respondit Latino *vel*, nostro, *gar sehr*, *ben weitem*; nempe si *ἀλογώτατα*, legerimus; ad comparat. quidem, *ἀλογώτερα*, fuerit, *eo*, *tanto*, (*desto unerwarteter*,) nempe Niciæ comparatis.

Ἀλογώτερα] Marg. *ἀλογώτατα*, nescio, an vere. Wass.

Κατασκοπὴν] Thom. Magister, hunc locum laudans, *κατασκοπὴ οὐ μόνον ἐπὶ πολεμίων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἁπλῶς θεωρίας*. Paullo ante suspectum est *τότε*, tamquam factum e præcedente *το* et sequente *ὅτε*. Duck.

Ἐπέδ.] *Ostentandi* notionem verbo tribuit (ex Abr.) Gottl. Immo hic *confirmandi*, persuadendi, spei faciendæ, consilium eminet; ut Matth. 4. 8. *δείκνυσιν αὐτῷ*, nempe quibus illum pelliceret, sibi manciparet. Xen. M. S. 4. 1. *ἐπιδεικνύων*, demonstrans, firmans exemplo, quod defenderet, *persuadere* ergo cupiens. *Ostendandi* quidem sensu Media Forma solennior.

Κατασκευὴν] De hac significatione vocis *κατασκευὴ* vide, quæ Viri Clar. Jungermannus et Hemsterhusius adnotarunt ad Pollucem X. 11. Thucydides II, 97. *Ὅσα ὑφαντά τε καὶ λεῖα, καὶ ἡ ἄλλη κατασκευή.* Duck.

Πλ. τ. ὄψ. ἀπ᾽ ὀλίγ. δυν.] Primo *πλείω τ. ὄψ.* est pro *πλειόνων· multiplicem* speciem, majorem, quam pro numero, præbuere, ut *plura* esse *numero* et multitudine viderentur, quam vere essent; *ἀπ᾽ ὀλίγης* deinde *δυνάμ.* est, *in* (summa) paucitate ac tenuitate divitiarum. *Pretium* Port. hic vertit *δύναμιν*: male; Nam, etsi *δύνασθαι* notat *valere*, (*betragen*,) tanquam, *τάλαντον δύναται ἑξήκ. μνᾶς· vasorum* tamen *δύναμιν pretium* intellexerit nemo, sed numorum et ponderum. Nec vero de *pretio* sermo hic, sed de *copia*, numero, multitudine ementita.

Ξενίσεις] Hoc *τραχὺ*, inquit Pollux VI. 7. Wass. Thomas Magister in *ξενίζω* inter Attica vocabula numerat ex hoc loco. Duck.

Τριηριτ.] *Τριηραρχῶν* Msqu. Explicatio haud dubie *τριηριτῶν*, quorum primores scilicet et ductores tantum haud dubie tam opipare excepissent, non reliquos itidem.

Διεθρόησαν — ἴδοιεν] Suidas, *ἀντὶ τοῦ, διελάλησαν, διεθορύβησαν. ἔπη θροεῖ*, Sophocles Ajace. Euripides: *τίνα θροεῖς αὐδάν*; Homerus II. 8. *Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς* ΘΡΟ´ΟΣ. Josephus Antiq. XIX. §. 16. *Τάδε εἰκάζετο βουλήσει τῇ ἀλογίστῳ τῶν* ΘΡΟΕΙ῀Ν *προθεμένων*. Confer Apollonium Rhod. III. 748. I. 697. Pindar. *Πολύφατον ὕμνων* ΘΡΟ´ΟΝ *δινεῖ* Ἡσυχ. Dionys. Halic. VI. Antiq. 57. ΘΡΟΥ῀Σ *πολὺς ἐνέπεσε τῇ βουλῇ*. Noster sæpe *θροῦς*. Wass. *Vulgarunt*, *machten ein Geschren*. *Perturbandi* notio hic aliena.

διῆλθεν ὁ λόγος, ὅτι οὐκ εἴη ἐν τῇ Ἐγέστῃ τὰ χρήματα, πολλὴν τὴν αἰτίαν εἶχον ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν. οἱ δὲ στρατηγοὶ πρὸς τὰ παρόντα ἐβουλεύοντο.

μζʹ. 47. Καὶ Νικίου μὲν ἦν γνώμη, πλεῖν ἐπὶ Σελινοῦντα πάσῃ τῇ στρατιᾷ, ἐφ᾽ ὅπερ μάλιστα ἐπέμφθησαν· καὶ, ἢν μὲν παρέχωσι χρήματα παντὶ τῷ στρατεύματι Ἐγεσταῖοι, πρὸς ταῦτα βουλεύεσθαι· εἰ δὲ μὴ, ταῖς ἑξήκοντα ναυσὶν, ὅσασπερ ᾐτήσαντο, ἀξιοῦν, διδόναι αὐτοὺς τροφήν· καὶ παραμείναντας, Σελινουντίους, ἢ βίᾳ, ἢ ξυμβάσει, διαλλάξαι αὐτοῖς, καὶ οὕτω παραπλεύσαντας τὰς ἄλλας πόλεις, καὶ ἐπιδείξαντας μὲν τὴν δύναμιν τῆς Ἀθηναίων πόλεως, δηλώσαντας δὲ τὴν ἐς τοὺς φίλους καὶ ξυμμάχους προθυμίαν, ἀποπλεῖν οἴκαδε, ἢν μή τι δι᾽ ὀλίγου καὶ ἀπὸ τοῦ ἀδοκήτου ἢ Λεοντίνους οἷοί τε ὦσιν ὠφελῆσαι, ἢ τῶν ἄλλων τινὰ πόλεων προσαγαγέσθαι, καὶ τῇ πόλει δαπανῶντας τὰ οἰκεῖα μὴ κινδυνεύειν.

μηʹ. 48. Ἀλκιβιάδης δὲ, οὐκ, ἔφη, χρῆναι, τοσαύτῃ δυνάμει ἐκπλεύσαντας, αἰσχρῶς καὶ ἀπράκτως ἀπελθεῖν, ἀλλ᾽ ἔς τε τὰς πόλεις ἐπικηρυκεύεσθαι, πλὴν Σελινοῦντος καὶ Συρακουσῶν, τὰς ἄλλας, καὶ πειρᾶσθαι καὶ τοὺς Σικελοὺς, τοὺς

Διῆλθ. ὁ λόγος] Pro eo, ἐξῆλθεν ὁ λόγος, ἡ φήμη, Matth. 9. 26. Luc. 7. 17. *vulgatus* est rumor. Hic tamen etiam verteris, *pervenit*, nempe ad exercitum, de quo seqn.

Πολλ. τ. αἰτ. εἶχ. ὑπὸ τ. στρ.] V. Bibl. Crit. Vol. 2. p. 57. *Gottl.* Alibi, ἐν αἰτίᾳ ἦν, similiter cum ὑπὸ, per Meton. pro Passivo ἐνεκαλοῦντο· ut, φεύγειν, ἀποθανεῖν ὑπό τινος, p. *pelli*, *interfici*. V. Phil. Th. P. p. 258. (lit. d.) rel.

Διαλλ. αὐτ.] *Segestanis* (ita enim solemnius Latinis, Ciceroni utique, Lib. 4. in Verr. quam *Egestæis*,) supplet Port. Longius paullo repetitum et ex obscuro; forte leg. αὐτοῖς, *ipsis*, Atheniensibus. Cod. Reg. et Aug. αὐτούς· quod sane ad Segestanos referatur et ipsum: commodius forte tamen ad Athenienses, per Synesin; qs. τοὺς ἐν ταῖς ξ. ναυσί.

Ἀπὸ τοῦ ἀδοκήτου] i. e. ἀδοκήτως· ut Lat. *ex* insperato. Forte tamen leg. του, sine accentu, p. τινός.

Καὶ τῇ πόλει δαπ. rel.] Ambiguus sane locus, seu ordinem verborum, seu sensum spectes. Ordo esse potest: 1) καὶ μὴ κινδ. τ. πόλει, δαπαν. τ. οἰκ. Ubi κινδυνεύειν sit, *periculum creare:* ne, sua (simul) impendendo (etiam), reipubl. periculum commoverent. Quæras, an ita adhibeatur κινδυνεύειν; 2) καὶ μὴ κινδ. (κατὰ, περὶ, εἰς, *qua*,) τὰ οἰκεῖα, δαπαν. τῇ πόλει· ne suamet perderent, dum (ea) impenderent usibus reipubl. Rursus hic parum solitum, δαπανᾷν τινι, in ejus gratiam, ejus caussa, sumtus facere; Contexto tamen congruerit, maxime τῷ, ἀποπλεῖν οἴκαδε· 3) καὶ, δαπανῶντ. τὰ οἰκεῖα, μὴ κινδ. τῇ π. h. e. ita impendere sua, ne (tamen) reip. nocerent. Sensum simul, pro vario ordine, varium proposuimus; Media ratio commodior ceteris videatur, ut et verbis aptior, et rei ipsi, quæ hic agatur.

Τῇ πόλει δαπανῶντας] Scholiastes, et omnes Interpretes, hæc ita ordinant: καὶ, δαπανῶντας τὰ οἰκεῖα, μὴ κινδυνεύειν τῇ πόλει· ut supra Cap. 10. τῇ πόλει κινδυνεύειν. Stephanus adnotat, τὰ οἰκεῖα etiam de ipsius civitatis facultatibus posse accipi. Nempe putavit, dativum πόλει hic significare damnum; qui usus dativorum obvius est; ut δαπανᾷν τῇ πόλει hic idem sit, quod Thucydides IV. 3. dixit, δαπανᾷν τὴν πόλιν· et κινδυνεύειν τὰ οἰκεῖα poni per ellipsin, pro κατὰ τὰ οἰκεῖα. Ita sententia erit: *ne, civitatem sumtibus exhauriendo, de nostris rebus, de Republica et imperio nostro, periclitemur.* Duck.

μὲν ἀφιστάναι ἀπὸ τῶν Συρακουσίων, τοὺς δὲ, φίλους ποιεῖσθαι, ἵνα σῖτον καὶ στρατιὰν ἔχωσι· πρῶτον δὲ πείθειν Μεσσηνίους (ἐν πόρῳ γὰρ μάλιστα καὶ προσβολῇ εἶναι αὐτοὺς τῆς Σικελίας,) καὶ λιμένα καὶ ἐφόρμησιν τῇ στρατιᾷ ἱκανωτάτην ἔσεσθαι· προσαγαγομένους δὲ τὰς πόλεις, εἰδότας, μεθ' ὧν τὶς πολεμήσει, οὕτως ἤδη Συρακούσαις καὶ Σελινοῦντι ἐπιχειρεῖν· ἢν μὴ οἱ μὲν Ἐγεσταίοις ξυμβαίνωσιν, οἱ δὲ Λεοντίνους ἐῶσι κατοικίζειν.

μθ'. 49. Λάμαχος δὲ, ἄντικρυς, ἔφη, χρῆναι πλεῖν ἐπὶ Συρακούσας, καὶ πρὸς τῇ πόλει ὡς τάχιστα τὴν μάχην ποιεῖσθαι, ἕως ἔτι ἀπαράσκευοί τε εἰσὶ, καὶ μάλιστα ἐκπεπληγμένοι. τὸ γὰρ πρῶτον πᾶν στράτευμα δεινότατον εἶναι· ἢν

Καὶ προσβολῇ] Ita IV. 1. de Messana: Ὁρῶντες προσβολὴν ἔχον τὸ χωρίον τῆς Σικελίας. VII. 4. Αἷς εἴρητο, περί τε Λοκροὺς, καὶ Ῥήγιον, καὶ τὴν προσβολὴν τῆς Σικελίας ναυλοχεῖν αὐτάς. Lucianus Toxar. pag. 71. Ἐν προσβολῇ δέ ἐστι τοῖς ἀπὸ Σκυθίας προσπλέουσιν. Vide Scholiasten Thucyd. ad IV. 53. Mox non temere adsperner scripturam Cod. Reg. ἐφόρμισιν. Ὁρμίσασθαι et ἐφορμίσασθαι ἐς λιμένα dicit Thucydides III. 76. et IV. 8. Et ἐφόρμους e III. 6. Suidas exponit ἐφορμίσεις, et προσβολὴν Scholiastes Thucyd. ad IV. 1. et 53. προσόρμισιν. Thomas Magister quidem, non minus recte ἐφόρμησις, quam ἔφορμος, dici, adfirmat. Sed ἐφόρμησις apud Thucydidem III. 33. aliud notat, nempe occasionem hostem adgrediendi et cum eo pugnandi. Quia tamen, ἐφορμεῖν alibi eadem significatione, qua ἐφορμίζειν, dici, video, nihil hic tento. Duck.

Προσαγαγομένους] Ita recte plerique Mss. cum Edd. et Scholiaste, non προσαγομένους. Wass.

Μεθ' ὧν τις πολ.] Μεθ' ὧν est, *quibus sociis*, adjuturis; τὶς πολ. pro, αὐτοὶ πολεμήσουσι. Germanum quidem haud sane offenderit illud τὶς, dicere suetum, *mit wem einer, mit wem man*, rel. Sed minime contemnenda Lectio Codd. τολμήσει, *mit wem man es (es einer) wagen fönne (dürfe)*, scil. πολεμεῖν, vel, quibus *fidere* possint; *auf die man rechnen dürfe.*

Οὕτ. ἤδη] *Tum vero, (dann nunmehr).*

Ἄντικρυς] Male Port. *palam dixit*; Cur enim dissimularet, aut quid? Immo ἄντικρυς refer ad πλεῖν, *recta*, statim, *gerades Meges*, vel, *e vestigio (fogleich)*; illud melius, *gerade.* Illi quoque congruerit, quod sequitur.

Καὶ πρὸς τῇ πόλει ὡς τάχιστα τὴν μάχην ποιεῖσθαι] Stephanus dicit, e sequentibus patere, sententiam horum verborum esse, *et urbem obsidione primo quoque tempore esse oppugnandam*: vel, *obsidendam et oppugnandam.* Hoc mihi ex iis, quæ postea dicuntur, nondum satis clare patet. Itaque interim sequor ceteros Interpretes. Duck.

Πρὸς τῇ π. τ. μ. ποι.] De obsidione, vel oppugnatione, cum Steph. intelligi e verbis, quæ infra subjiciantur, πρὸς τῇ πόλει καθέζηται, quod, propter additum ibi, κρατοῦσα, non vult (Abr. et ex eo) Gottl. non assequor; quasi non et in oppugnatione κρατεῖν, superior esse, possit exercitus, non repulsus, puta, eruptionibus obsessorum, ipse contra feliciter pugnans in erumpentes rel. Quomodo autem καθέζηται de *pugna* intelligas, aut τὸ ἀπορεῖν χρημάτων in prœlio cogites? Plus profecto obstiterit ipsum voc. μάχης, obsidioni haud sane congruum; at *oppugnationi* tamen, ut Sagunti apud Liv. 21. 7. extr. 8. init. Neque vero video, qui, ita statim ad urbem admoto exercitu pugnam commissuri fuerint, quasi in ipsis unice situm. Quid, si non egressi Syracusani, pugnæ se non committerent? Relinqui ergo videtur, ut hic aut *oppugnationem* significet μάχη, sicut ipsum Lat. *pugna* dicitur, aut πόλεμον· *ut portis Syrac. bellum admoverent.* Nam, de *bello* quoque μάχην adhiberi posse, vel ξύμμαχοι, ία, εῖν, satis declaret. Neque *oppugnationi* satis congruerit, πρὸς τῇ πόλει, *prope* urbem.

Τὸ γ. πρῶτ.] Junxeris forte, πρῶτον στράτευμα, *primum* quemque *exercitum*, i. e. primum nunc, non antea, visum, oblatum. Tamen et Adverb. acceperis (κατὰ), τὸ πρῶτον, *initio*, primitus, vel, *das erste mal.* Nec tamen illud posthabuerim.

δὲ χρονίσῃ, πρὶν ἐς ὄψιν ἐλθεῖν, τῇ γνώμῃ ἀναθαρσοῦντας ἀνθρώπους, καὶ τῇ ὄψει καταφρονεῖν μᾶλλον. αἰφνίδιοι δὲ ἢν προσπέσωσιν, ἕως ἔτι περιδεεῖς προσδέχονται, μάλιστ᾽ ἂν σφᾶς περιγενέσθαι, καὶ κατὰ πάντα ἂν αὐτοὺς ἐκφοβῆσαι, τῇ τε ὄψει (πλεῖστοι γὰρ ἂν νῦν φανῆναι,) καὶ τῇ προσδοκίᾳ, ὧν πείσονται, μάλιστα δ᾽ ἂν τῷ αὐτίκα κινδύνῳ τῆς μάχης. εἰκὸς δὲ εἶναι, καὶ ἐν τοῖς ἀγροῖς πολλοὺς ἀποληφθῆναι ἔξω, διὰ τὸ ἀπιστεῖν, σφᾶς μὴ ἥξειν· καὶ ἐσκομιζομένων αὐτῶν, τὴν στρατιὰν οὐκ ἀπορήσειν χρημάτων, ἢν πρὸς τῇ πόλει κρατοῦσα καθέζηται. τούς τε ἄλλους Σικελιώτας οὕτως ἤδη μᾶλλον καὶ ἐκείνοις οὐ ξυμμαχήσειν, καὶ σφίσι προσιέναι, καὶ οὐ διαμελλήσειν περισκοποῦντας, ὁπότεροι κρατήσουσι. ναύσταθμον δὲ, ἐπαναχωρήσαντας, καὶ ἐφορμηθέντας, Μέγαρα, ἔφη, χρῆναι ποιεῖσθαι, ἃ ἦν ἔρημα, ἀπέχοντα Συρακουσῶν οὔτε πλοῦν πολὺν, οὔτε ὁδόν.

ν΄. 50. Λάμαχος μὲν, ταῦτα εἰπὼν, ὅμως προσέθετο καὶ αὐτὸς τῇ Ἀλκιβιάδου γνώμῃ. μετὰ δὲ τοῦτο Ἀλκιβιάδης, τῇ αὑτοῦ νηῒ διαπλεύσας ἐς Μεσήνην, καὶ λόγους ποιησάμενος περὶ ξυμμαχίας πρὸς αὐτοὺς, ὡς οὐκ ἔπειθεν, ἀλλ᾽ ἀπεκρίναντο, πόλει μὲν ἂν οὐ δέξεσθαι, ἀγορὰν δ᾽ ἔξω παρέξειν, ἀπέπλει ἐς τὸ Ῥήγιον. καὶ εὐθὺς ξυμπληρώσαντες ἑξήκοντα ναῦς ἐκ πασῶν οἱ στρατηγοὶ, καὶ τὰ ἐπιτήδεια λαβόντες, παρέπλεον ἐς Νάξον, τὴν ἄλλην στρατιὰν ἐν Ῥηγίῳ καταλιπόντες καὶ ἕνα σφῶν αὐτῶν. Ναξίων δὲ δεξαμένων τῇ πόλει,

Κ. τῇ ὄψει] i. e. ἐν τῇ ὄψει, ὀπτομένους, *cum viderint*; vel, ipso adspectu, i. e. ita spectare, ut contemnant, non metuant: qs. *contemnente* (contemtore) *vultu*, haud timidis oculis, *fixis* oculis, (ut Hor. Carm. 1. 3. 18. loquitur, ex certissima emend. Cuninghami, quam damnare ipse, tam commodam, non debebat;) vel (ut alibi Hor. 2. 16. extr.) *oculo irretorto*, spectare sustineant. Quidni enim, *vultu*, *adspectu contemnere*, dixeris, i. e. ita contueri, ut ostendas, te non timere? Ita Sueton. Cæs. c. 32. init. *gestu in aliud tempus differenti*, i. e. eum gestum moventi, quo ostenderet, se velle, rem differri, monstranti per gestum, rem esse differendam. Quodsi cui tamen argutius videatur, is per ἐν suppleverit, ut alibi ipse feci. V. Phil. Th. P. p. 50. lib. 6. squ.

Αἰφνίδιοι] Plerique Mss. αἰφνίδιον. Sed illud præstat. Wass.

Πλεῖστοι γ. νῦν φαν.] Νῦν, si nunc statim improvisi accesserint. Sed pro πλεῖστοι scriberet sane πλείστους. Neque enim similis prorsus structura illi, ἄριστος εὔχεται εἶναι, φάσκοντες εἶναι σοφοὶ, aliis, ubi de *se ipso* loquens *ipse* inducatur. Neque enim hic ἔλεγον, aut ἐνόμιζον addideris, quia non Athenienses *ipsi* loquantur, sed Lamachus, cui ἔλεγεν aptum, quartum utique casum postulet, ut de *alio*. Sed nimirum ita loquentem sibimet finxit Lamachum Thuc. ac si *ipsi* loquerentur *Athen. quorum* sane esset *ipse*.

Οὐκ ἀπορήσειν] *Marg.* μή. at Scholiastes agnoscit οὐκ. an forte οὐ μή? Wass.

Λάμαχος μὲν, ταῦτα] Plenius Gr. δὲ μὲν ταῦτα. Cl. μὲν τοσαῦτα. opinor rectius, Wass.

παρέπλεον ἐς Κατάνην. καὶ ὡς αὐτοὺς οἱ Καταναῖοι οὐκ ἐδέχοντο, (ἐνῆσαν γὰρ αὐτόθι ἄνδρες τὰ Συρακουσίων βουλόμενοι) ἐκομίσθησαν ἐπὶ τὸν Τηρίαν ποταμὸν, καὶ αὐλισάμενοι, τῇ ὑστεραίᾳ ἐπὶ Συρακούσας ἔπλεον, ἐπὶ κέρως ἔχοντες τὰς ἄλλας ναῦς. δέκα δὲ τῶν νεῶν προὔπεμψαν ἐς τὸν μέγαν λιμένα, πλεῦσαί τε, καὶ κατασκέψασθαι, εἴ τι ναυτικόν ἐστι καθειλκυσμένον, καὶ κηρύξαι ἀπὸ τῶν νεῶν, προσπλεύσαντας, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἥκουσι, Λεοντίνους ἐς τὴν ἑαυτῶν κατοικιοῦντες, κατὰ ξυμμαχίαν καὶ ξυγγένειαν· τοὺς οὖν ὄντας ἐν Συρακούσαις Λεοντίνων, ὡς παρὰ φίλους καὶ εὐεργέτας Ἀθηναίων ἀδεῶς ἀπιέναι. ἐπεὶ δ' ἐκηρύχθη, καὶ κατεσκέψαντο τήν τε πόλιν καὶ τοὺς λιμένας καὶ τὰ περὶ τὴν χώραν, ἐξ ἧς αὐτοῖς ὁρμωμένοις πολεμητέα ἦν, ἀπέπλευσαν πάλιν ἐς Κατάνην.

να΄. 51. Καὶ ἐκκλησίας γενομένης, τὴν μὲν στρατιὰν οὐκ ἐδέχοντο οἱ Καταναῖοι, τοὺς δὲ στρατηγοὺς, ἐσελθόντας, ἐκέλευον, ὅ, τι βούλονται, εἰπεῖν. καὶ, λέγοντος τοῦ Ἀλκιβιάδου, καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τετραμμένων, οἱ στρατιῶται πυλίδα τινὰ ἐνῳκοδομημένην κακῶς ἔλαθον διελόντες· καὶ ἐσελθόντες, ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν. τῶν δὲ Κα-

Ἐπὶ κέρως] Antea ἐπικαίρως. Vide ad VI. 32. Wass. Ἐπικαίρως Cam. Reg. et Cass. cum omnibus Edd. et Schol. sed alterum haud dubie præferendum est. Paullo post Basil. etiam melius ἐς τὸν μέγαν λιμένα, πλεῦσαί τε, καὶ κατασκ.

Ἀθηναίων] Non intelligo, quomodo Athenienses, qui per præconem hæc Leontinis denunciaturi, et eos ad se evocaturi erant, possint dici illos hortaturi, ut ad amicos Atheniensium venirent. Scriptura Cod. Dan. Ἀθηναίους plana est. Duck. Ἀθηναίων absurda haud dubie lectio, ad similitudinem Genitivi proximi superioris Λεοντίνων, et quod Genitivus fere sequi soleret vocab. εὐεργέτης.

Ὅ, τι βούλ. εἰπ.] Haud dubie leg. εἴ τι, *si quid* vellent, non, ὅ, τι, *quidquid* vellent; id enim nec desiderarent, nec ferrent.

Ἐνῳκοδ.] Ἐνῳκοδομημένων Mosquens. tanquam *plures* ibi male munitæ; sed tunc τῶν abesse nequeat. Incommoda haud dubie Lectio. Cur autem *inædificatam*, i. e. aptatam, insertam, additam? Redundare videtur ἐν, aut leg. ἐξῳκοδομ. Nam *obstructam* vertenti *obstructæ* plane, *zugemavert*, intelligendæ sint omnes portæ urbis. Vix probabile satis! Et tamen debebat, ἀπῳκοδομ. ut 1. 134. extr.

Κακῶς] Polyænus I. 40. 4. p. 86. sed explicandi gratia, σαθρῶς. vid. Schol. Diodorus tantum διελόντες πυλίδα, 332. d. Adde etiam Frontinum III. 2. ubi Petrensis commune *commodum*. Wass.

Ἠγόραζον] Omnes Interpretes vertunt, *mercabantur*. Scholiastes, et Grammatici veteres, Hesychius, Suidas h. v. Eustathius in Homer. Iliad. β΄. p. 192. Ammonius in ὠνήσασθαι, Scholiastes Aristoph. ad Equit. v. 1370. et Acharnens. v. 720. ἀγοράζειν exponunt, ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. Et ita hic interpretantur Viri Celeberr. Salmasius de Usur. pag. 339. et Jac. Gronovius ad Lucian. Toxar. p. 71. ubi plura videri possunt. Nec causa est aliam interpretationem quærendi; etsi alioqui non negari potest, ἀγοράσαι etiam dici pro ὠνήσασθαι, i. e. πρίασθαί τι τῶν πωλουμένων, quod ex Aristophanis Plut. v. 985. Ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον ostendit Suidas. Sic ἠγορασμένος, *emtus*, in illo Menandri apud Zenobium II. Proverb. 12. et Diogenian. I. 100. Θρᾷξ εὐγενὴς εἶ, πρὸς ἅλας ἠγορασμένος. Nam in foro potissimum proponebantur multæ res venales. Unde Aristophanes Acharn. l. d. quum dixisset: Ἐνταῦθ' ἀγοράζειν τοῖσι Πε-

ταναίων, οἱ μὲν τὰ τῶν Συρακουσίων φρονοῦντες, ὡς εἶδον τὸ στράτευμα ἔνδον, εὐθὺς περιδεεῖς γενόμενοι, ὑπεξῆλθον, οὐ πολλοί τινές· οἱ δὲ ἄλλοι ἐψηφίσαντό τε ξυμμαχίαν τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ τὸ ἄλλο στράτευμα ἐκέλευον ἐκ Ῥηγίου κομίζειν. μετὰ δὲ τοῦτο πλεύσαντες οἱ Ἀθηναῖοι ἐς τὸ Ῥήγιον, πάσῃ ἤδη τῇ στρατιᾷ ἄραντες ἐς τὴν Κατάνην, ἐπειδὴ ἀφίκοντο, κατεσκευάζοντο τὸ στρατόπεδον.

νβ'. 52. Ἐσηγγέλλετο δὲ αὐτοῖς ἔκ τε Καμαρίνης, ὡς, εἰ ἔλθοιεν, προσχωροῖεν ἂν, καὶ ὅτι Συρακούσιοι πληροῦσι ναυτικόν. ἁπάσῃ οὖν τῇ στρατιᾷ παρέπλευσαν, πρῶτον μὲν ἐπὶ Συρακούσας· καὶ, ὡς οὐδὲν εὗρον ναυτικὸν πληρούμενον, παρεκομίζοντο αὖθις ἐπὶ Καμαρίνης, καὶ σχόντες ἐς τὸν αἰγιαλὸν, ἐπεκηρυκεύοντο. οἱ δ' οὐκ ἐδέχοντο, λέγοντες, σφίσι τὰ ὅρκια εἶναι, μιᾷ νηῒ καταπλεόντων Ἀθηναίων δέχεσθαι, ἢν μὴ αὐτοὶ πλείους μεταπέμπωσιν. ἄπρακτοι δὲ γενόμενοι, ἀπέπλεον· καὶ ἀποβάντες κατά τι τῆς Συρακουσίας, καὶ ἁρπαγὴν ποιησάμενοι, καὶ τῶν Συρακουσίων ἱππέων βοηθησάντων, καὶ τῶν ψιλῶν τινὰς ἐσκεδασμένους διαφθειράντων, ἀπεκομίσθησαν ἐς Κατάνην.

νγ'. 53. Καὶ καταλαμβάνουσι τὴν Σαλαμινίαν ναῦν, ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ἥκουσαν ἐπί τε Ἀλκιβιάδην, ὡς κελεύσοντας ἀποπλεῖν ἐς ἀπολογίαν, ὧν ἡ πόλις ἐνεκάλει, καὶ ἐπ' ἄλλους τινὰς τῶν στρατιωτῶν τῶν μετ' αὐτοῦ, μεμηνυμένων περὶ τῶν μυστηρίων ὡς ἀσεβούντων, τῶν δὲ, καὶ περὶ τῶν Ἑρμῶν. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι, ἐπειδὴ ἡ στρατιὰ ἀπέπλευσεν, οὐδὲν ἧσσον ζήτησιν ἐποιοῦντο τῶν περὶ τὰ μυστήρια καὶ τῶν περὶ τοὺς Ἑρμᾶς δρασθέντων· καὶ οὐ δοκιμάζοντες τοὺς μηνυτὰς, ἀλλὰ πάντας ὑπόπτως ἀποδεχόμενοι, διὰ

λοποννησίοις Ἔξεστι, statim addit: Ἐφ' ᾧτε πωλεῖν πρὸς ἐμέ. DUCK.

Παρεκομίζ.] Παρεσκευάζοντο Msqu. At enim *parati* jam erant; aut intell. ἰέναι. Non placet.

Τὴν Σαλαμινίαν ναῦν] De navi Salaminia vid. Schol. Aristoph. ad Aves v. 147. et 1204. aut Suidam in vocc. WASS. Ναῦν, nisi, uno excepto Cod. C. omnes alii libri scripti haberent, tuto omitti posset: ut supra III. 33. et 79. apud Aristophan. loc. dict. Plutarch. Alcibiad. p. 368. et alios. Infra Cap. 61. utroque modo Thucydides. D.

Ὡς ἀσεβ.] Pro ἀσεβησάντων, ἠσεβηκότων.

Τῶν περὶ τὰ μυστ. καὶ] Hæc verba abs. Msqu. Haud dubie absorpta a repetito τῶν περί.

Πάντας ὑπόπτως ἀποδεχόμενοι] Quidam Mss. πάντα, non male; sed paulo post invenitur. WASS. Πάντα legerunt etiam Valla, et Acacius; quorum ille, *suspicionibus omnia rimantes*, hic, *inclinatis ad omnem suspicionem animis*, vertit. Nec displicet. Stephanus πάντας prætulit. DUCK. Haud du-

πονηρῶν ἀνθρώπων πίστιν, πάνυ χρηστοὺς τῶν πολιτῶν ξυλλαμβάνοντες κατέδουν· χρησιμώτερον, ἡγούμενοι, εἶναι, βασανίσαι τὸ πρᾶγμα καὶ εὑρεῖν, ἢ διὰ μηνυτοῦ πονηρίαν, τινὰ, καὶ χρηστὸν δοκοῦντα εἶναι, αἰτιαθέντα, ἀνέλεγκτον διαφυγεῖν. ἐπιστάμενος γὰρ ὁ δῆμος ἀκοῇ, τὴν Πεισιστράτου καὶ τῶν παίδων τυραννίδα χαλεπὴν τελευτῶσαν γενομένην, καὶ προσέτι οὐδ' ὑφ' ἑαυτῶν καὶ Ἁρμοδίου καταλυθεῖσαν, ἀλλ' ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, ἐφοβεῖτο ἀεὶ, καὶ πάντα ὑπόπτως ἐλάμβανε.

νδ'. 54. Τὸ γὰρ Ἀριστογείτονος καὶ Ἁρμοδίου τόλμημα δι' ἐρωτικὴν ξυντυχίαν ἐπεχειρήθη· ἣν ἐγὼ ἐπιπλέον διηγησάμενος, ἀποφανῶ, οὔτε τοὺς ἄλλους, οὔτε αὐτοὺς Ἀθηναίους, περὶ τῶν σφετέρων τυράννων, οὐδὲ περὶ τοῦ γενομένου, ἀκριβὲς οὐδὲν λέγοντας. Πεισιστράτου γὰρ γηραιοῦ τελευτήσαντος ἐν τῇ τυραννίδι, οὐχ Ἵππαρχος, ὥσπερ οἱ πολλοὶ οἴονται, ἀλλ'

bie præferendum *πάντα*, propter *ὑπόπτως*· utut melius congruerit *πάντας τῷ μηνυτάς*· sed et infra, h. Cap. extr. *πάντα ὑπόπτως ἐλάμβανον*, iisdem pæne verbis; quippe *λαμβάνειν* idem est, quod *ἀποδέχεσθαι*, *audire*, admittere, accipere. 1 Joh. 5. 9. *εἰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἀνθρώπων λαμβάνομεν.*

Πονηρ. ἀνθρ. πίστιν] Obs. Genitivi usum, *πίστιν ἀνθρώπων*, p. *εἰς ἀνθρώπους*· ut in N. Test. *πίστις θεοῦ, Χριστοῦ*, 2 Cor. 10. 5. (ubi ad *νόημα* intell. *τῶν ἀπίστων*, additum 4. 4.) p. *εἰς θεὸν, εἰς Χριστόν.* Ita *ὑπακοὴ πίστεως*, Rom. 1. 5. pro *εἰς τὴν πίστιν*, fidem Christi doctrinæ, Evangelio, habendam. Unde explices forte Rom. 4. 17. *ἐπίστευσε θεοῦ*, i. e. *πίστιν εἶχε τοῦ θεοῦ, εἰς τὸν θεόν.* Nisi forte ibi, (ut obiter immorer loco, ob hanc ipsam structuram impeditiori,) *κατέναντι* respondet Ebraico לִפְנֵי, *coram*; reputatus est pater (princeps, exemplum, *animo* et moribus *parens*, vs. 12. 16. C. 9. vs. 7, 8. quem æmulati, vere sint ejus filii;) *κατέν. θεοῦ*, *apud*, (illum) Deum, *οὗ*, pro *ᾧ*, more articuli hujus, pro, *θεοῦ ἐκείνου, ᾧ ἐπίστ.* Memorandum satis addidero, quod R. Dav. Kimchi, Comm. ad Malach. 2. 15. (ad v. אֶחָד) vocat Abrahamum *patrem* omnibus (omnium) הַבָּאִים אַחֲרָיו venientibus post eum in fide ejus, i. e. imitatis fidem ejus, plane ut ibi Paullus. (Cf. Joh. 8. 39, 40.)

Ἐπιπλ. διηγ.] Vide de h. v. Dorvill. ad Charit. p. 9. *Gottl.*

Τ. ἄλλους] Præter Athenienses: tanquam Herodotum.

Γηραιοῦ] Γηραιὸς e Thucydide laudat Pollux II. 13. Utuntur eo etiam plures. Duck. *χηραιοῦ* habet Basil. vitiose forte, ut solet; at, nihil notante Cel. Matthæi, qui ad hancce Edit. contulerit Cod. Mosqu. sane et hic videtur habere *χηραιοῦ*, *viduo* mortuo Pisistr. Nil tamen hoc ad caussam; neque a *χῆρος* fit *χηραιὸς*, utut possit. Ergo tantum Codicis Mosqu. honori dedi, ut notarem.

Οὐχ Ἵππαρχος etc.] De Hippia et Hipparcho, uter horum natu major, magnum sane inter maximos Auctores est dissidium. Hippiam quidem Thucydides dicit, ac, constare id sibi liquido, affirmat; atque ex Thucydide (ut videtur) Scholiastes Comici in Vespis, Polyænus, l. 5. et Libanius in Declam. xxix. Contra Plato Hipparchum statuit in Dialogo ejus nominis, et hunc sequutus Ælianus Var. Hist. l. 8. c. 2. Platonis sententiæ ut accedam, (inquit Meursius,) facit Heraclides Ponticus, qui in fragmentis operis *de Rebuspubl.* in catalogo tyrannorum post Pisistratum parentem primo loco Hipparchum ponit, secundo Thessalum, tertioque demum Hippiam; cui consentit Clidemus, antiquissimus rerum Atticarum scriptor, citatus ab Athenæo, lib. xiii. Huds. Disertissime omnium, quorum auctoritas in hac re valere debet, contra, quam Thucydides, scribit Plato: (ὃς Ἵππαρχος) *τῶν Πεισιστράτου παίδων ἦν πρεσβύτατος καὶ σοφώτατος.* E Clidemi verbis apud Athenæum XIII. ult. Ἐξέδωκε δὲ (Pisistratus) Ἱππάρχῳ τῷ υἱεῖ Φύην, τῷ μετὰ αὐτὸν τυραννεύσαντι, et ex Heraclidæ libello de Rebuspubl. hoc non pro certissimo confici potest. Nam neque semper, qui patri in imperio succedit, est

Ἱππίας, πρεσβύτατος ὢν, ἔσχε τὴν ἀρχήν. γενομένου δὲ Ἁρμοδίου ὥρᾳ ἡλικίας λαμπροῦ, Ἀριστογείτων, ἀνὴρ τῶν ἀστῶν, μέσος πολίτης, ἐραστὴς ὢν, εἶχεν αὐτόν. πειραθεὶς δὲ ὁ Ἁρμόδιος ὑπὸ Ἱππάρχου τοῦ Πεισιστράτου, καὶ οὐ πεισθεὶς, καταγορεύει τῷ Ἀριστογείτονι. ὁ δὲ, ἐρωτικῶς περιαλγήσας, καὶ φοβηθεὶς τὴν Ἱππάρχου δύναμιν μὴ βίᾳ προσαναγάγηται αὐτὸν, ἐπιβουλεύει εὐθὺς, ὡς ἀπὸ τῆς ὑπαρχούσης ἀξιώσεως, κατάλυσιν τῇ τυραννίδι. καὶ ἐν τούτῳ ὁ Ἵππαρχος, ὡς, αὖθις πειράσας, οὐδὲν μᾶλλον ἔπειθε τὸν Ἁρμόδιον, βίαιον μὲν οὐδὲν ἐβούλετο δρᾷν, ἐν τόπῳ δέ τινι ἀφανεῖ, ὡς οὐ διὰ τοῦτο δὴ, παρεσκευάζετο προπηλακιῶν αὐτόν. οὐδὲ γὰρ τὴν ἄλλην ἀρχὴν ἐπαχθὴς ἦν ἐς τοὺς πολλοὺς, ἀλλ' ἀνεπιφθόνως κατεστήσατο· καὶ ἐπετήδευ-

natu maximus fratrum: neque Scriptores in enumerandis pluribus fratribus ubique ordinem ætatis et nascendi sequuntur; quod exemplis, si opus esset, ostendi posset. Clidemus autem ille, si, quod putant Meursius in Pisistrato Cap. XI. et Vossius Lib. III. de Historic. Græc. idem est, qui in Pausania X. 15. antiquissimus rerum Atticarum scriptor Clitodemus; tamen Thucydide non vetustior fuit, ut constat ex eodem loco Pausaniæ. E recentioribus alii Thucydidem, quem auctorem nominat Scholiastes Aristoph. Vesp. v. 500. et Lysistr. 619. alii Platonem, sequuti sunt. Probabile est, quod putat Clar. Perizonius ad Ælianum, diversitatem hanc sententiarum et confusionem ex eo ortam, quod Pisistrati filii communiter summam potestatem Athenis obtinuerunt. Nam, consortes tyrannidis fuisse, non solum ex iis, quæ paullo post disputat Meursius, verum etiam ex aliis Scriptoribus, liquet. Heraclides l. d. etiam Thessalum tyrannidem tenuisse, dicit: Ἵππαρχος, ὁ υἱὸς Πεισιστράτου, παιδιώδης ἦν, καὶ ἐρωτικὸς, καὶ φιλόμουσος. Θεσσαλὸς δὲ νεώτερος, καὶ θρασύς. Τοῦτον ΤΥΡΑΝΝΟΥ͂ΝΤΑ μὴ δυνηθέντες ἀνελεῖν, Ἵππαρχον ἀπέκτειναν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. Ἱππίας δὲ πικρότερον ἐτυράννει. Item Diodorus Sicul. in Excerpt. Peiresc. p. 250. Ὅτι Θετταλὸς, ὁ Πεισιστράτου υἱὸς, σοφὸς ὑπάρχων, ἀπείπατο τὴν τυραννίδα, καὶ τὴν ἰσότητα ζηλώσας, μεγάλης ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο παρὰ τοῖς πολίταις. οἱ δὲ ἄλλοι, Ἵππαρχος καὶ Ἱππίας, βίαιοι καὶ χαλεποὶ καθεστῶτες ἐτυράννουν τῆς πόλεως. Et ita possunt accipi verba Clidemi de Hipparcho, τῷ μετὰ αὐτὸν τυραννεύσαντι· nam etiam is τυραννεύει, qui non solus, sed una cum aliis, tyrannidem tenet. D.

Μέσος πολίτης] Lucianus de Parasit. pag. 262. Τί δέ; οὐχὶ καὶ Ἀριστογείτων, δημοτικὸς ὢν καὶ πένης, ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ, παράσιτος ἦν Ἁρμοδίου; Videtur verba Thucydidis ad argumentum, in quo versabatur, adcommodasse. Nam Aristoteles IV. Polit. 11. et 12. μέσους πολίτας medios inter πλουσίους et πένητας ponit, et, eos esse, dicit, qui neque nimis divites, neque nimis pauperes sunt. Et Plutarchus Solon. princ. Ἀνδρὸς οὐσίᾳ μὲν, ὥς φασὶ, καὶ δυνάμει μέσου τῶν πολιτῶν. Fortassis ex hoc genere civium sunt, quos Latini *patres familias* dicunt. Livius I. 45. II. 36. Suetonius Aug. Cap. LIX. Calig. XXVI. et Domit. X. et e Livio Valerius M. VII. 3. 1. Duck.

Εἶχεν αὐτόν.] Ita hac voce usus apud Laërtium II. 75. Aristippus. Nec abeunt Latini. Terentius: "quis Chrysidem *habuit?*" W.

Πειραθεὶς—Ἀριστογείτονι] Suidas in πειρᾷν. Pindarus Pyth. II. 60. Διὸς ἄκοιτιν ἘΠΕΙΡΑ͂ΤΟ. Vide *Aristoph.* Plut. v. 1068. Confer Aristot. Rhetor. p. 112. Max. Tyrium VIII. p. 83. Eustathium in Iliad δ'. p. 445. qui hic πειρασθεὶς legit. Sed Noster alibi hac voce utitur. Cæterum aliam Hipparchi cædis causam memorat Plato p. 513. Wass. Πειραθεὶς habet etiam Thom. Magister in πειρῶ. Sed, quod hic πειρᾶσθαι exponit συννεύειν, et πείρασιν Cap. seq. σύννευσιν, vel ipsius, vel alterius, qui locum corrupit, error est. Duck.

Τῇ τυραννίδι] Τῆς τυραννίδος Mosqu. Interpretatio haud dubie Dativi.

Κατεστήσατο] Male expl. Schol. εὐτάκτησεν· id quod per se notare non possit hoc verbum, nec soleat. Quid deinde faceret addito ἀνεπιφθόνως, redundaturo plane, si εὐτάκτ. illud jam notaret? Sed fortasse ad duo illa vocabb. juncta referendum Schol. κατεστήσατο est simpliciter pro ἦν, *erat*, se gerebat. Ita καθεστῶτες νόμοι, καθεστῶσα πολιτεία, quæ (nunc) sint, sit; καθεστὼς

σαν ἐπιπλεῖστον δὴ τύραννοι οὗτοι ἀρετὴν καὶ ξύνεσιν, καὶ Ἀθηναίους εἰκοστὴν μόνον πρασσόμενοι τῶν γιγνομένων, τήν τε πόλιν αὐτῶν καλῶς διεκόσμησαν, καὶ τοὺς πολέμους διέφερον, καὶ ἐς τὰ ἱερὰ ἔθυον. τὰ δὲ ἄλλα αὐτὴ ἡ πόλις τοῖς πρὶν κειμένοις νόμοις ἐχρῆτο, πλὴν, καθόσον, ἀεί τινα, ἐπεμέλοντο, σφῶν αὐτῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς εἶναι. καὶ ἄλλοι τε αὐτῶν ἦρξαν τὴν ἐνιαύσιον Ἀθηναίοις ἀρχὴν, καὶ Πεισίστρατος, ὁ Ἱππίου τοῦ τυραννεύσαντος υἱὸς, τοῦ πάππου ἔχων τοὔνομα, ὃς τῶν δώδεκα θεῶν βωμὸν τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ Ἄρχων ἀνέθηκε, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Πυθίου. καὶ τῷ μὲν ἐν τῇ ἀγορᾷ προσοικοδομήσας ὕστερον ὁ δῆμος Ἀθηναίων μεῖζον μῆκος τοῦ βωμοῦ, ἠφάνισε τοὐπίγραμμα· τοῦ δ' ἐν Πυθίου, ἔτι καὶ νῦν δῆλόν ἐστιν, ἀμυδροῖς γράμμασι, λέγον τάδε·

Μνῆμα τόδ' ἧς ἀρχῆς Πεισίστρατος Ἱππίου υἱὸς
Θῆκεν Ἀπόλλωνος Πυθίου ἐν τεμένει.

χρόνος ipsi Thucydidi, *hoc* tempus, *præsens*, quod *sit*, agatur. Quippe καταστῆσαι, Activ. Nostro est, *efficere*, reddere, ut 1. 32. init. ergo Passivum, vel Med. *fieri*, *esse*: καθεστῶτος πολέμου, vel καταστάντος, i. e. ὄντος, γενομένου, orto, manente. Ita Paullus, Act. 26. 22. *Dei auxilio ad hunc (usque) diem* ἕστηκα, i. e. *mansi* incolumis, servatus vivo, superstes ago. (En Latinum quoque *stare*, in voc. *superstes*, pro *esse*, agere, vivere!) Ita Ebræis קוּם et עָמַר subinde notat *esse*, adesse, vivere; Rabbinis maxime, quibus et יקום *substantium* notet, naturam, quæ adsit, exstet. Ita Nostro, φανερὸν κατέστη, i. e. ἐγένετο. V. Ind.

Εἰκοστὴν] Vide Spanhemium de Usu et Præstant. Numism. Dissert. XIII. pag. 551. Pisistratus exigebat δεκάτην τῶν ἐν τῇ χώρᾳ γενομένων. Meurs. in Pisistr. Cap. VI. VII. et IX. Duck.

Καὶ τοὺς πολέμους διέφερον] Hoc Scholiastes Cass. exponit διήνυον. Et sic omnes Interpretes acceperunt, ut, I. 11. Εἰ ἄνευ λῃστείας καὶ γεωργίας ξυνεχῶς τὸν πόλεμον διέφερον, i. e. ὑπέμενον, ἐξήνυον· qua significatione etiam Dionysium Halicarn. sæpe dicere διαφέρειν τὸν πόλεμον, ostendit Stephanus ad Dionys. pag. 741. Hujus loci sententiæ tamen non male videtur convenire, ut διαφέρειν sit *præstare*, *excellere*, *eminere*, et τοὺς πολέμους διέφερον, idem, quod alibi Thucydides et alii dicunt, ἀγαθοὶ, vel ἄριστοι ἦσαν τὰ πολέμια. Lucianus Dial. mortuor. pag. 286. Πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ φημὶ διενεγκεῖν τὰ πολέμια. Plato apud Stephanum διαφέρειν ἐν τῷ πολέμῳ. Et Thucydides II. 39. Διαφέρομεν δὲ καὶ ταῖς τῶν πολεμικῶν μελέταις τῶν ἐναντίων τοῖσδε. Pausanias I. 23. de Pisistrato et Hippia: Περιάνδρου φιλάνθρωποι μᾶλλον καὶ σοφώτεροι τά τε πολεμικὰ ἦσαν. D.

Πολ. διέφ.] Scil. καλῶς· qs. *tolerabant*, *perferebant*, ad (felicem) exitum perducebant.

Ἐς τὰ ἱερὰ] Pro ἐν τοῖς ἱεροῖς· ut Tac. *apud provincias*, *Germaniam*, Liv. *ad templa*, *ad* (omnia) pulvinaria, i. e. *in*. Hoc autem cur laudat hic Thuc. tanquam haud tyrannicum, sed civile? Neque enim sacra utique turbasse, aut neglexisse, aut, abolitis veteribus, nova instituisse, tyranni inveniantur. (Periander tamen, fœde abusus sacris, in templum congregatas matronas cultu spoliavit.) Sed tamen civilitatem habebant, primo id ipsum, quod nil novarent, νόμῳ πόλεως, ritu patrio, sacra facerent; deinde, quod *communiter*, cum *reliquis*, ad templa et sacra venirent; quo ipso et civiliter immiscerentur civibus, et, committere sese in cœtus illorum ausi, fiduciam et securitatem illis probarent; ubi præsertim et sacras epulas communiter et propalam celebrarent, forte et carnes, vinum, alia, populo distribuerent. Quæstione sane digna res erat, utut neminem, quod scirem, advertisset.

Τ. δώδ. θ. βωμ.] V. Aristoph. Aves, vs. 95. et Beck. p. 12. *Gottl.* Ante τῶν excidisse possit τὸν, ut mox est, τὸν τοῦ Ἀπόλλ.

Ἀνέθηκε] Notandum, quod de *ædificatione* dicatur; alioqui de *donariis* tantum.

Ἀπόλλωνος ἐν Πυθίου] Πύθιον templum A-

νέ. 55. Ὅτι δὲ πρεσβύτατος ὢν Ἱππίας ἦρξεν, εἰδὼς μὲν καὶ ἀκοῇ ἀκριβέστερον ἄλλων, ἰσχυρίζομαι, γνοίη δ' ἂν τις καὶ αὐτῷ τούτῳ· παῖδες γὰρ αὐτῷ μόνῳ φαίνονται

pollinis apud Athenienses memorat Thucydides II. 15. De eo plura legi possunt in Meursii Pisistr. Cap. IX. XVII. et Athen. Attic. II. 12. Portus quidem pro Πυθίου conjicit Πυθίῳ, sed addit etiam retineri posse Πυθίου, dempe τεμένει, ut infra in Epigrammate; vel, ἱερῷ. Hoc præferendum est conjecturæ. Philostratus I. de Vitis Sophistar. IX. apud Meursium, ἐν τῷ τοῦ Πυθίου ἱερῷ. Duck.

Παῖδες γὰρ αὐτῷ etc.] Thucydides rationes affert, quibus sententiam suam adstruit: quas invalidas esse probat Meursius in Pisistr. Cap. XI. hisce verbis: "Haud equidem, quia liberos solus habuit, ideo, ille et duxisse uxorem primus, et fuisse primogenitus, est dicendus: tum, uxorem ut primus duxerit, neque sic valere argumentum potest: nam, quam sæpe usu venit, ut aut, cælibe primogenito, nuptias secundus contrahat; aut secundus, ineundo matrimonio, primogenitum antevertat. Hic, Thucydides, nil te juvo; et judicium requiro. Neque mihi istud argumentum placet, quod, in prima hunc columna, post Pisistratum parentem, primum scriptum fuisse, dicis. Καὶ ἐν τῇ πρώτῃ στήλῃ, etc. *Deinde in columna prima prior ille est perscriptus, post parentem; neque etiam abs re istud: quippe qui et primus ab eo exstitisset, et tyrannidem tenuisset.* Etenim columnas istas Athenienses, ceu injustæ tyrannorum dominationis quoddam monumentum, posuerunt. Ita ipse nobis dicis, in citatis statim verbis: Καὶ ἡ στήλη, etc. *Et columna, quæ in arce Atheniensi de injuria tyrannorum constituta est.* Eapropter merito Hippiam primo loco posuerunt; quod is eos post parentem quam sævissime habuisset; non, quod primogenitus esset: nam Hipparchi principatus sine culpa ulla fuit et invidia, si Harmodii contumeliam unam excipias. Ita etiam illud ipse memoras: Καὶ ἐν τούτῳ ὁ Ἵππαρχος, etc. *Interea vero Hipparchus, cum Harmodium iterum sollicitasset, neque magis profecisset, nihil quidem violenti intentare destinabat, sed in loco quodam obscuro, veluti non hac de causa, contumeliam parabat; quippe neque cætero suo principatu gravis erat multitudini, seque citra invidiam gesserat.* Ergo illud est, quod dixi; hic tyrannidis potius ordinem; quam ætatis, Athenienses expresserunt. Inde dicis: si Hipparchus in tyrannide decessisset, Hippiæ difficile futurum fuisse, eodem die principatum vindicare. Οὐ μὴν οὐδ' ἂν κατασχεῖν, etc. *Quin nec Hippias videtur ita facile e vestigio tyrannidem retenturus fuisse, si Hipparchus, in imperio constitutus, decessisset, et eodem ipse die principatum vindicare debuisset.* Verum neque hoc momenti quidquam habet; si quidem ille, quod tu negas, summa animi magnitudine et solertia, etsi in discrimine maximo constitutus, tamen fecit. Nam, cum nuntium de Hipparcho interfecto accepisset, fortiter sane et prudenter facinus dissimulavit; et ad eos, qui armati pompam ducerent, se recepit: tum et ponere arma jussit, et seorsim in locum quendam, ceu facturus verba illic, evocavit: quo cum illi secessissent, clam submissis stipatoribus, et ablatis armis omnibus, comprehendit, si quos ipse insimularet: aut cum pugione etiam inveniret; quando solum scutum et hastam, pompæ deducendæ causa, habere liceret: atque ita principatum sibi asseruit. Ipse narras, statim postea: Ἀγγελθέντος δὲ Ἱππίᾳ ἐς τὸν Κεραμεικὸν, etc. *Cum ad Hippiam in Ceramicum nuntius allatus esset, non ad facinus, sed ductores pompæ armatos, priusquam illi id resciscerent, longiuscule absentes, se convertit: ac, composito ad dissimulandam hanc calamitatem suam vultu, locum ostendit, et in illum sine armis abscedere jussit. Quo cum ii, aliquid dicturum rati, secessissent; ipse, jussis arma subducere stipatoribus, e vestigio comprehendit, quos insimularet criminis, aut cum pugione offenderet: nam cum scuto tantum et hasta pompam prosequi moris erat.* Post hæc ait: nil cunctatum, neque anxium hæsisse, tanquam imperandi rudem et insolitum; quod necesse, si fuisset natu minor; et, Hipparcho demum cæso, principatum accepisset. Καὶ οὐχ, ὡς ἀδελφὸς νεώτερος ὢν, etc. *Neque, ut frater natu minor, consilii inops, animique anxius hæsit, quod non semper ante id tempus principatui assuevisset.* Atqui hoc sciendum tibi hic, Thucydides; etsi dignitas principatus summa esset penes Hipparchum, natu maximum, tamen omnes Pisistrati filios communiter tyrannos dictos, et rempublicam, a parente occupatam quam acceperant, consiliis semper inter se communicatis administrasse; ita, ut hic novum nihil, aut inusitatum antea, quamlibet natu minori, Hippiæ acciderit. Ac, tyrannos communi nomine appellatos, tradit Scholiastes Comici ad Vespas ejus: Κοινῶς δὲ πάντες οἱ Πεισιστρατίδαι τύραννοι ἐλέγοντο. Communiter autem principatum tenuisse, ipse expressis verbis dicis, in narratione eadem; et commemoras, pace pariter ac bello, optime administrasse: tum vicesimam etiam tantum exegisse, cum

τῶν γνησίων ἀδελφῶν γενόμενοι· ὡς ὅ, τε βωμὸς σημαίνει, καὶ ἡ στήλη περὶ τῆς τῶν τυράννων ἀδικίας, ἡ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκροπόλει σταθεῖσα· ἐν ᾗ Θεσσαλοῦ μὲν οὐδ' Ἱππάρχου οὐδεὶς παῖς γέγραπται, Ἱππίου δὲ πέντε, οἳ αὐτῷ ἐκ Μυῤῥίνης τῆς Καλλίου τοῦ Ὑπεροχίδου θυγατρὸς ἐγένοντο. εἰκὸς γὰρ ἦν, τὸν πρεσβύτατον πρῶτον γῆμαι· καὶ ἐν τῇ πρώτῃ στήλῃ πρῶτος γέγραπται μετὰ τὸν πατέρα· οὐδὲ τοῦτο ἀπεοικότως, διὰ τὸ πρεσβεύειν τε ἀπ' αὐτοῦ καὶ τυραννεῦσαι. οὐ μὴν οὐδ' ἂν κατασχεῖν μοι δοκεῖ ποτε Ἱππίας τοπαραχρῆμα ῥᾳδίως τὴν τυραννίδα, εἰ Ἵππαρχος μὲν ἐν τῇ ἀρχῇ ὢν ἀπέθανεν, αὐτὸς δὲ αὐθήμερον καθίστατο. ἀλλὰ καὶ, διὰ τὸ πρότερον ξύνηθες,

nimirum Pisistratus pater decimam instituisset: deinde, sacra ritu prisco accurasse, legibusque porro patriæ usos esse: Καὶ ἐπετήδευσαν ἐπιπλεῖστον δὴ τύραννοι οὗτοι ἀρετὴν, καὶ ξύνεσιν, etc. Hinc de iis simul quædam referuntur. Et exempla, ecce, in promtu. Pisistratus pater Jovis Olympii templum struere inchoaverat: ipsi opus persecuti, Aristot. referente Politic. lib. 5. cap. 12. Sic Callirhoën quoque fontem, ibidem a patre cœptum, simul porro exornarunt. Indicat Aphthonius, in Descriptione arcis Alexandrinæ. Et, ut tu virtutes statim utriusque, in communi principatu, retulisti; ita luxum Athenæus, lib. 12. Incensum item ab his templum Apollinis Pythii Delphis, e Philochoro narrat Scholiastes Pindari, Pythionic. Od. 7. Et, Cimonem ab ipsis cæsum, refert Herodotus lib. 6. Ergo etiam hic evici, quam non constet tibi ratio. Ultimum restat, idque minime excusandum. Non contentus, primogenituram eripere, etiam vis persuadere, ceu tyrannidem nunquam item tenuisset, fortuito factum esse, ut tenuisse existimetur. Ita enim tandem dicis: Ἱππάρχῳ δὲ ξυνέβη, etc. *Hipparcho vero hoc evenit, uti, cædis infortunio nomen clarum consecutus, postea quoque principatum tenuisse sit putatus.* Immo et diserte negas; et erroris quoque accusas, qui, tyrannum eum fuisse, existimarent, lib. 1. Ἀθηναίων γοῦν τὸ πλῆθος, etc. *Nam Atheniensium vulgus, Hipparchum, putat, in tyrannide constitutum, ab Harmodio et Aristogitone cæsum.* Verum hic te rursum ego tibi oppono. Nam, tyrannidem si non tenuit, cur tyrannidis et insigne et munimentum, stipatores, sibi habuit? Ipse dicis, ubi cædem ejus narras, lib. 6. Καὶ περιέτυχον τῷ Ἱππάρχῳ etc. *Ac Hipparchum nacti sunt in Ceramico appellato, protinus ex improviso irruentes: et ira accensi, quam huic amor, illi contumelia dabat, feriunt ipsum, occiduntque. Et Aristogiton quidem per satellites e vestigio fuga evasit; sed mox, concurrente turba, comprehensus, inclementer habitus fuit: at Harmodius ipso in loco statim occisus est.* Et testaris manifeste, in citatis supra verbis: Οὐδὲ γὰρ τὴν ἄλλην ἀρχὴν, etc. *Quippe neque cætero suo principatu (Hipparchus) gravis erat multitudini, seque citra invidiam gesserat.*" Huds.

Τῶν γνησίων ἀδελφῶν] Quatuor Pisistratidas fuisse, dicit Scholiastes Aristoph. ad Vesp. v. 500. et Lysistr. 619. Ex his unus erat nothus, Hegesistratus. Meursius in Pisistr. Cap. X. Duck.

Ἀκροπόλ. — Θεσσ.] V. Herod. L. 5. et Valkenar. (ibi) p. 433. Gottl.

Ἐκ Μυῤῥίνης] Vide Meursii Pisistratum Cap. XVI. Duck.

Οὐδὲ τ. ἀπεοικ.] i. e. καὶ τοῦτο, *idque (und zwar)*, οὐκ ἀπεοικ. i. e. recte, haud immerito; non, οὐδὲ τοῦτο, *ne hoc quidem (auch dieß nicht)*, quasi et *aliud* præcesserit, itidem οὐκ ἀπεοικός. Præcessit sane, εἰκὸς δὲ, sed Adjectivum, *probabile*, verisimile; et propter ea, quæ sequuntur, ἀπεοικότως non sign. *improbabiliter*, sed *immerito*.

Ἀπεοικότως] Thom. Magister, et ἀπεικότως supra legit. Wass. Ἀπεικότως est I. 73. et VIII. 68. Πρεσβεύειν Idem ex hoc loco adfert, et exponit in πρεσβεύονται. Duck.

Πρεσβ. ἀπ' αὐτ.] Mire dictum: maximus ab illo erat, pro, *maximus natorum ab illo*: qs. *ex illo habens* τὸ πρεσβεύειν. Sed nimirum πρεσβεύειν sign. *esse* maximum natu, et ante ἀπ' αὐτ. intell. τῶν, absorptum forte a τέ.

Ἀλλὰ καὶ] Aut redundat καὶ, cui nec præmittatur, *aliud* quidquam, nec subjiciatur; aut cum ἀλλὰ sign. *immo vero (im Gegentheile, vielmehr)*; vel, *sed nimirum (so aber)*. Unde comma post καὶ posui.

Τὸ ξύν. φοβ. — ἀκριβ.] i. e. τὸν ξυνήθη φόβον, qs. φοβερότητα, si finxisse hoc detur, καὶ

τοῖς μὲν πολίταις φοβερὸν, ἐς δὲ τοὺς ἐπικούρους ἀκριβὲς, πολλῷ τῷ περιόντι τοῦ ἀσφαλοῦς κατεκράτησε. καὶ οὐχ, ὡς ἀδελφὸς νεώτερος ὢν, ἠπόρησεν, ἐν ᾧ οὐ πρότερον ξυνεχῶς ὡμιλήκει τῇ ἀρχῇ. Ἱππάρχῳ δὲ ξυνέβη, τοῦ πάθους τῇ δυστυχίᾳ ὀνομασθέντα, καὶ τὴν δόξαν τῆς τυραννίδος ἐς τὰ ἔπειτα προσλαβεῖν.

νστ΄. 56. Τὸν δ᾽ οὖν Ἁρμόδιον, ἀπαρνηθέντα τὴν πείρασιν, ὥσπερ διενοεῖτο, προὐπηλάκισεν. ἀδελφὴν γὰρ αὐτοῦ, κόρην, ἐπαγγείλαντες ἥκειν κανοῦν οἴσουσαν ἐν πομπῇ τινὶ, ἀπήλασαν, λέγοντες, οὐδὲ ἐπαγγεῖλαι τὴν ἀρχὴν, διὰ τὸ μὴ ἀξίαν εἶναι. χαλεπῶς δὲ ἐνεγκόντος τοῦ Ἁρμοδίου, πολλῷ δὴ μᾶλλον δι᾽ ἐκεῖνον καὶ Ἀριστογείτων παρωξύνετο· καὶ αὐτοῖς τὰ μὲν ἄλλα πρὸς τοὺς ξυνεπιθησομένους τῷ ἔργῳ ἐπέπρακτο, περιέ-

τὴν ἀκρίβειαν. Ita 1. 32. τὸ ξύνηθες ἥσυχον, i. e. τὴν ξυνήθη ἡσυχίαν· et hic mox, πολλῷ τῷ περιόντι τοῦ ἀσφαλοῦς, pro subst. utrumque πολλῇ τῇ περιουσίᾳ τῆς ἀσφαλείας.

Ἐς δὲ τ. ἐπικ. ἀκρ.] Plura hic notanda. Quid ἐς sign. Quid ἐπίκουροι, quid ἀκριβές. 1) ἐς C. 56. expl. τὰ πρὸς τοὺς δορυφόρους· unde et 2) ἐπίκουροι simul explicentur, *satellites*, qui et c. 58. extr. ἐπίκουροι tam diserte appellentur (quippe arma inferre jussi), ut de sensu satis constet. ἐς quidem plerumque Græcis valet κατὰ, περὶ, Nostro utique. 3) ἀκριβὲς autem, vel ἀκρίβεια, *qua (circa)* stipatores, cernatur partim in robore corporis, animi autem fortitudine ac fide, partim in cura eorum benigna, diligente ac liberali, quo fidos magis haberet, ac plane atque unice ipsi addictos.

Ὡς — νεώτ. ὢν] i. e. quod tamen faceret, si minor esset; qui non fuit, Nostro judice, ipso hoc argumento, quod non ἠπόρησεν.

Ἐν ᾧ — ὡμιλ.] i. e. διὰ τὸ μὴ πρότ. ὡμιληκέναι τῇ ἀρχῇ.

Ὡμιλήκει τ. ἀ.] Respondet nostro, *mit der Regierung befannt seyn.*

Τοῦ πάθους τ. δυστ.] 1) pro, διὰ τὴν δυστυχίαν. 2) est pleonasmus Synonymorum; idem enim est πάθος, quod δυστυχία.

Ὀνομασθέντα] Pro ὀνομασθέντι, ad ξυνέβη. Sed est Accus. c. Inf. qs. addito τῷ ξυνέβη τῷ προσλαβεῖν. ὀνομάζεσθαι est *celebrari*; ut alibi, καὶ ἐπὶ τούτῳ ὀνομάζονται, ob id, eo nomine celebrantur.

Προσλαβ.] Passive, de *eventu*, non de ipsius *facto*; ut acciperet, ut illi (ab aliis) adderetur. πρὸς redundet hic sane; nisi volueris, *præterquam* quod filius erat Pisistrati. Non placet.

Ἀπαρνηθ.] *Renuentem*, adspernatum, recusantem. Ita Ebr. 11. 24. Moses ἠρνήσατο filius esse filiæ regis, i. e. sprevit, noluit. Sophocl. Philoct. vs. 119. οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν, *non recusarim*, non nolim fecisse; non fugerim, defugero facinus.

Πείρασιν] Non sane usitatum vocab. sed πεῖρα aliud notaret.

Ἀδελφ. γὰρ] Γὰρ hic est, *nempe*, nimirum, et *modum* expl. τοῦ προπηλακίζειν.

Ἐπαγγείλ.] Scil. αὐτῇ. Nam Accus. τὴν ἀδελφὴν, rel. pendet ab ἀπήλασαν. Sed et ἐπαγγείλας, debebat, et porro, ἀπήλασεν, λέγων, ut inceperat, προὐπηλάκισεν. Sed nimirum communiter tribuitur Hippiæ et Hipparcho, atque edocti, aut ἐπαγγείλαντες, scil. οἱ, vel τινὲς, summissi ab Hipparcho atque edocti, *angestellt*.

Κανοῦν οἴσουσαν] Vide Pausaniam in Atticorum I. 1. p. 25. et Meursii Panathenæa Cap. 23. Huds. Non solum Panathenæis, sed etiam aliis quibusdam diebus festis, virgines canistra gestabant apud Athenienses: τοῖς τε Παναθηναίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομπαῖς, dicit Philochorus apud Harpocrationem in κανηφόροι. Et apertum est ex hoc loco Thucydidis, in quo πομπὴ, qua soror Harmodii prohibita est canistrum ferre, a Panathenæis distinguitur. Vid. Perizonium ad Ælian. XI. Var. Hist. 8. ubi et alia ad hanc historiam inlustrandam pertinentia adnota sunt. Locus Pausaniæ, quem Hudsonus indicat, si est ex Atticor. Cap. XXVII. huc referri non potest. Duck.

Τὴν ἀρχὴν] Male Port. et contra Græcismum vertit, a *principio*; debebat, *omnino*, plane; *sie hatten es gar nicht einmal befholen.*

μενον δὲ Παναθήναια τὰ μεγάλα, ἐν ᾗ μόνον ἡμέρᾳ οὐχ ὕποπτον ἐγίγνετο, ἐν ὅπλοις τῶν πολιτῶν τοὺς τὴν πομπὴν πέμψαντας, ἀθρόους γενέσθαι· καὶ ἔδει ἄρξαι μὲν αὐτοὺς, ξυνεπαμύνειν δὲ εὐθὺς τὰ πρὸς τοὺς δορυφόρους, ἐκείνους. ἦσαν δὲ οὐ πολλοὶ οἱ ξυνομωμοκότες, ἀσφαλείας οὕνεκα. ἤλπιζον γὰρ, καὶ τοὺς μὴ προειδότας, εἰ καὶ ὁπωστιοῦν τολμήσειαν, ἐκ τοῦ παραχρῆμα, ἔχοντάς γε ὅπλα, ἐθελήσειν σφᾶς αὐτοὺς ξυνελευθεροῦν.

νζ΄. 57. Καὶ ὡς ἐπῆλθεν ἡ ἑορτὴ, Ἱππίας μὲν ἔξω ἐν τῷ Κεραμεικῷ καλουμένῳ μετὰ τῶν δορυφόρων διεκόσμει, ὡς ἕκαστα ἐχρῆν τῆς πομπῆς προϊέναι· ὁ δὲ Ἁρμόδιος καὶ ὁ Ἀριστογείτων, ἔχοντες ἤδη τὰ ἐγχειρίδια, ἐς τὸ ἔργον προήεσαν. καὶ ὡς εἶδόν τινα τῶν ξυνωμοτῶν σφίσι διαλεγόμενον οἰκείως τῷ Ἱππίᾳ, (ἦν δὲ πᾶσιν εὐπρόσοδος ὁ Ἱππίας·) ἔδεισαν, καὶ ἐνόμισαν μεμηνῦσθαί τε, καὶ ὅσονοὺκ ἤδη ξυλληφθήσεσθαι. τὸν λυπήσαντα οὖν σφᾶς, καὶ δι' οὗπερ πάντα ἐκινδύνευον, ἐβούλοντο πρότερον, εἰ δύναιντο, προτιμωρήσασθαι· καὶ, ὥσπερ εἶχον, ὥρμησαν εἴσω τῶν πυλῶν· καὶ περιέτυχον τῷ Ἱππάρ-

Ἐγίγνετο] Ita restituimus e Mss. antea ἐγένετο. Wass.

Ἐν ὅπλοις] Etiam apud alias gentes morem fuisse, ut solennibus quibusdam sacris pompæ ab armatis ducerentur, ostendit e Dionysio Halic. VII. 72. et Polybio IV. 35. Luisinus II. Parerg. 1. Duck.

Πέμψαντας] Huc respexit, opinor, Suidas in πέμπειν, ubi, quum docuisset, *Menandrum* πέμπειν dixisse pro πομπεύειν, addit: Καὶ πέμψαντες, τὸ πομπεύσαντες, παρὰ Θουκυδίδῃ. Est satis obvium genus loquendi. Lucianus Dial. Zephyri et Noti pag. 259. Τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; Pausanias Attic. Cap. II. Οἰκοδόμημα ἐς παρασκευήν ἐστι τῶν πομπῶν, ἃς πέμπουσι. Demosthenes I. Philipp. pag. 34. Aristophanes Acharn. v. 247. Pollux VIII. 94. Eustathius in Iliad. ί. p. 762. Ἰστέον, ὅτι πέμπειν, παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, καὶ τὸ στέλλεσθαι θριαμβικῶς. ὅθεν καὶ πομπὴ ὁ θρίαμβος, ὃν προέλευσιν ἡ κοινὴ γλῶσσα καλεῖ. Προελεύσεις sunt pompæ, quas Latini recentioribus temporibus *processus* dixerunt, de quibus est l. 41. et l. 42. *D. de Donation. int. vir. et uxor.* προόδους vocat Justinianus Nov. CV. Duck. Haud dubie præferendum πέμψοντας· aut Aor. est pro Præs. πέμποντας· πέμπειν autem hic non est *prosequi*, sed *ducere*, agitare; *omnes* enim armati erant, ipsi pompam efficiebant, non comites, sed partes.

Ἔδει] Verte, *compositum* (ita) erat, convenerat, *es war* (*so*) *verabredet.*

Ἐκείνους] i. e. τοὺς ἄλλους, τ. λοιπούς· ex super. τοὺς ξυνεπιθησομένους τῷ ἔργῳ.

Οὕνεκα] Gr. ἕνεκα, quomodo semper Thucydides, inquit T. Magister, pro οὗ ἕνεκα· sed hæc ejus interpretatio huic loco disconvenit. Apud Homerum, sed in capite sententiæ, valet *quoniam*. Aristoph. Plut. v. 991. ἀλλὰ φιλίας οὕνεκα. et sic Βατ. 1461. Lysias, τῆς ἀδελφῆς οὕνεκα. Et pro *quia* Sophocles Ajace. Noster vix alibi. Wass. Itaque non in universum verum est, quod scribit Ammonius: Οὕνεκα μὲν σημαίνει τὸ ὅτι, Ἕνεκα δὲ χάριν. Duck. V. Ruhnqu. ad Hymn. in Cer. vs. 313. p. 40. *Gottleb.* Haud dubie scrib. ἕνεκα. Poëtarum enim loca, Wassio allata, metro data, apparet; aut εἵνεκα ibi, Ionice, scribendum.

Τολμήσ.] i. e. τόλμαν ἔχοιεν, τολμηροὶ εἶεν· ut 2 Cor. 11. 24. ἐφ' ᾧ ἄν τις τολμᾷ, τολμῶ κἀγώ.

Ἔχ. γε] Γε valet hic *utique*, præsertim, tamen, *zumal da sie doch.*

Ξυνωμ. σφ.] Σφίσι est pro Genit. σφῶν, quia ξυνωμότης est Subst. Aut intell. ὄντων. Sane molestior hic Genit. accideret.

Προτιμωρήσασθαι] In Gr. πρότερον τιμωρ. est apertum vitium librarii: nam sufficie-

χῳ παρὰ τὸ Λεωκόριον καλούμενον, εὐθὺς ἀπερισκέπτως προσπεσόντες· καὶ ὡς ἂν μάλιστα δι᾽ ὀργῆς, ὁ μὲν ἐρωτικῆς, ὁ δὲ ὑβρισμένος, ἔτυπτον, καὶ ἀποκτείνουσιν αὐτόν. καὶ ὁ μὲν τοὺς δορυφόρους τοαυτίκα διαφεύγει ὁ Ἀριστογείτων, ξυνδραμόντος τοῦ ὄχλου, καὶ ὕστερον ληφθεὶς, οὐ ῥαδίως διετέθη· Ἁρμόδιος δὲ αὐτοῦ παραχρῆμα ἀπόλλυται.

νη΄. 58. Ἀγγελθέντος δὲ Ἱππίᾳ ἐς τὸν Κεραμεικὸν, οὐκ ἐπὶ τὸ γενόμενον, ἀλλ᾽ ἐπὶ τοὺς πομπέας τοὺς ὁπλίτας, πρότερον, ἢ αἰσθέσθαι αὐτοὺς, ἄπωθεν ὄντας, εὐθὺς ἐχώρησε, καὶ ἀδήλως τῇ ὄψει πλασάμενος πρὸς τὴν ξυμφορὰν, ἐκέλευσεν αὐτοὺς, δείξας τι χωρίον, ἀπελθεῖν ἐς αὐτὸ ἄνευ τῶν ὅπλων. καὶ οἱ μὲν ἀνεχώρησαν, οἰόμενοί τι ἐρεῖν αὐτόν· ὁ δὲ, τοῖς ἐπικούροις φράσας τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν, ἐξελέγετο εὐθὺς, οὓς ἐπῃτιᾶτο, καὶ εἴ τις εὑρέθη ἐγχειρίδιον ἔχων. μετὰ γὰρ ἀσπίδος καὶ δόρατος εἰώθησαν τὰς προπομπὰς ποιεῖν.

bat, semel poni πρότερον. Πρότερον προτιμωρήσασθαι eodem pleonasmo dicit, quo I. 3. Πρὸ γὰρ τῶν Τρωϊκῶν οὐδὲν φαίνεται πρότερον κοινῇ ἐργασαμένη ἡ Ἑλλάς. Et V. 84. Πρὶν ἀδικεῖν τι τῆς γῆς λόγους πρῶτον ποιησαμένους ἔπεμψαν πρέσβεις. Sophocles Ajac. v. 108. Πρὶν ἂν — μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ. Sic Virg. IV. Æn. 24. *prius ante quam.* Duck.

Λεωκόριον] Leocorium (ut dicit Ælianus Var. Hist. lib. 12. c. 28.) Athenis erat templum filiarum Leo, (*sc.*) Praxitheæ, Theopæ, Eubulæ. Has pro salute civitatis Minervæ occisas esse fama est, quum Leos pater eas tradidisset propter oraculum Delphicum, quod monebat, aliter non posse servari urbem, nisi illæ mactarentur. Vide Suidam, Ciceronem l. 3. de Nat. Deor. Meursii Panath. p. 30. et Ceramicum Gem. c. 17. Huds.

Τοὺς δορυφόρους] Quos Λυκόποδες appellatos esse, docet Suidas, quia pellibus lupinis crura semper tecta habebant, vel, quia in clypeis lupi insigne gestabant. Idem. Aristophanes Lysistr. v. 665. ita vocat Alcmæonidas, quorum opera Pisistratidæ deinde Athenis pulsi sunt. Vide Meursii Pisistr. Cap. XVI. Duck.

Οὐ ῥαδ. διετ.] Si διετέθη sign. *tractatus est*, quod sane solet, *behandelt*; non ῥαδίως addendum fuit, sed ἐλαφρῶς, *leniter*, ut Port. vertit; quod non sign. ῥαδίως, quod melius forte retuleris ad ληφθεὶς, ut διετέθη, per se, notet, *confectus* est, *hingerichtet*. Forte ex alio Verbo corruptum διετέθη, tanquam ex διεχρήθη. Herodoto quidem διαχρᾶσθαι est *interficere*.

Ἐπὶ τὸ γενόμ.] Verte, ad *locum* facinoris; illuc, *ubi facta* esset cædes.

Ἀδήλως] i. e. ὥστε εἶναι ἄδηλος, πρὸς τὸ ἄδηλον. Talem Adverbii usum jam notavi in Phil. Thuc. P. p. 116. ubi allatis adde ex L. 1. 21. ἀπίστως ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα, i. e. εἰς τὸ ἄπιστον, ὥστε εἶναι, γίγνεσθαι, ἄπιστα.

Ὑπολαβεῖν] Verterim, *expedire*; neque enim ὑπολαβεῖν notet *auferre*; et vero adderet utique, αὐτῶν, conjuratis nimirum. *Auferre* sit ὑφελεῖν, *clam*, vel ἀφαιρεῖν, *palam*, ut hic. Sed plane hic *capere* notet τὸ ὑπολαβεῖν. *Constiterant* enim cum Hippia custodes in Ceramico, c. 57. init. erantque, ut alibi loquitur Thuc. θέμενοι τὰ ὅπλα, quæ *capere* plane, subire, *expedire* denique, juberi possent ac deberent; *in das Gewehr treten.*

Δόρατος] Scil. μόνον, *tantum.*

Εἰώθησαν] Hoc, suspicor, vitium Edit. Hudsoni esse, pro εἰώθεσαν. nam notum est, Atticos in hoc tempore εσαν pro εισαν dicere. Suidas in Ἐωθὸς scribit, Thucydidem dicere ἐώθεσαν. Vix a me impetrare possum, ut illi credam. Eustathius in Iliad. Θ΄. p. 720. v. 408. tradit, Ionicum esse ἔωθα pro εἴωθα· at Etymol. M. Auctor, Æolicum. Duck.

Προπομπὰς] Cl. πομπάς. Receptam lectionem firmat Plutarchus in Galba. Xenophon προπομπὸς, et Suidas προπομπία. Wass.

ποιεῖν) Pro ποιεῖσθαι haud dubie; *suas* nimirum, ipsi pro se, agere.

νθ΄. 59. Τοιούτῳ μὲν τρόπῳ δι' ἐρωτικὴν λύπην ἥ τε ἀρχὴ τῆς ἐπιβουλῆς, καὶ ἡ ἀλόγιστος τόλμα ἐκ τοῦ παραχρῆμα περιδεοῦς Ἁρμοδίῳ καὶ Ἀριστογείτονι ἐγένετο. τοῖς δ' Ἀθηναίοις χαλεπωτέρα μετὰ τοῦτο ἡ τυραννὶς κατέστη· καὶ ὁ Ἱππίας, διὰ φόβου ἤδη μᾶλλον ὢν, τῶν τε πολιτῶν πολλοὺς ἔκτεινε, καὶ πρὸς τὰ ἔξω ἅμα διεσκοπεῖτο, εἴποθεν ἀσφάλειάν τινα ὁρῴη, μεταβολῆς γενομένης, ὑπάρχουσάν οἱ. Ἱπποκλοῦ γοῦν τοῦ Λαμψακηνοῦ τυράννου Αἰαντίδῃ τῷ παιδὶ θυγατέρα ἑαυτοῦ μετὰ ταῦτα Ἀρχεδίκην, Ἀθηναῖος ὢν, Λαμψακηνῷ, ἔδωκεν, αἰσθανόμενος, αὐτοὺς μέγα παρὰ βασιλεῖ Δαρείῳ δύνασθαι. καὶ αὐτῆς σῆμα ἐν Λαμψάκῳ ἐστὶν, ἐπίγραμμα ἔχον τόδε·

Ἀνδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ,
Ἱππίου Ἀρχεδίκην ἥδε κέκευθε κόνις·
Ἣ πατρός τε καὶ ἀνδρὸς, ἀδελφῶν τ' οὖσα τυράννων,
Παίδων τ', οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

Τυραννεύσας δὲ ἔτη τρία Ἱππίας ἔτι Ἀθηναίων, καὶ παυσθεὶς ἐν τῷ τετάρτῳ ὑπὸ Λακεδαιμονίων καὶ Ἀλκμαιωνιδῶν τῶν φευγόντων, ἐχώρει ὑπόσπονδος ἔς τε Σίγειον, καὶ παρ' Αἰαντίδην ἐς Λάμψακον· ἐκεῖθεν δὲ, ὡς βασιλέα Δαρεῖον. ὅθεν καὶ ὁρμώμενος ἐς Μαραθῶνα ὕστερον ἔτει εἰκοστῷ, ἤδη γέρων ὢν, μετὰ Μήδων ἐστράτευσεν.

Ἀνδρὸς] Epig. Simonidis. Hephæst. et hic legit ἀτασθαλίαν. Wass. Casauboni Epistola in Var. Lect. Hudsoni est CCCCLXVII. Edit. Roterod. Duck.

Ἐν τῷ τετάρτῳ] Olymp. LXVII. anno 2. Petitus IV. Eclog. Chronolog. 9. et Valesius ad Excerpta Peiresc. pag. 42. Dodvellus in Annalib. Thucyd. anno 3. Duck.

Ἀλκμαιωνιδῶν] Alcmæonidæ non ab Alcmæone Amphiarai originem duxerunt, sed ab alio, qui ex Nestoris filii posteritate ab Heraclidis Messenia pulsus Athenas venit, ut refert Pausan. l. 2. A Pisistratidis autem urbe ejecti, quod tyrannis infesti erant, a Lacedæmoniis consequuti sunt, ut restituerentur. Huds. Historiam ejecti Hippiæ pluribus exsequitur Meursius Pisistr. Cap. XVI. Duck.

Ἔς τε Σίγειον] In promtu causa est, cur Sigeum se conferret Hippias: nam id temporis ejus urbis dominus erat Hegesistratus, frater nothus, a Pisistrato patre impositus; ut docet Meursius, in Pisistrato, cap. 10. Huds.

Λάμψακον] *Lampsacos* Ovid. olim Πιτύουσα· Deilochus *Cyzicenus*. Epaphroditus apud Athenæum Πιτύειαν Homeri putat. Πιτυόεσσα apud Plutarch. audit, de virt. Mulier. vid. Schol. Apollon. I. 933. aliis item *Lubdacus*. Erycius Epigrammatarius ἱερὴν ideo appellavit, quia Priapo, hoc est, Baccho, sacra erat. In 1 Maccab. XV. 23. *Sampsana* vocatur. Ita Codd. fere Gr. Lat. Syriac. Vide Steph. in Σάμψα, Salmas. ad Solinum, et Drusium. Nomen deducit Polyænus a Lampsaca, Mandronis filia, VIII. 37. Condita urbs, pro calculo Syncelli, A. M. 4852. Verius Phalaridis ætate circa 3434. Gentilia Λαμψακηνὸς apud Nostrum, et Diodor. et Λαμψάκιος in Lapide Gruteriano. Quam formam sequuntur Latini, ut ex Villicorum Inscriptione patet: "Dum tua pomiferum custodia protegit hortum, etc. Lampsacios melior non imbuet hostia cultros, Quam veniet nostra victima cæsa manu." Historia ejus petatur ab Herodoto V. 117. Xenoph. p. 455. Polyb. XVII. p. 1072. Livio XLIII. 6, Diodor. p. 788. 791. Ap-

ξ'. 60. Ὧν ἐνθυμούμενος ὁ δῆμος ὁ τῶν Ἀθηναίων, καὶ μιμνησκόμενος, ὅσα ἀκοῇ περὶ αὐτῶν ἠπίστατο, χαλεπὸς ἦν τότε καὶ ὑπόπτης ἐς τοὺς περὶ τῶν μυστικῶν τὴν αἰτίαν λαβόντας· καὶ πάντα αὐτοῖς ἐδόκει ἐπὶ ξυνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ πεπρᾶχθαι. καὶ, ὡς αὐτῶν διὰ τὸ τοιοῦτον ὀργιζομένων, πολλοί τε καὶ ἀξιόλογοι ἄνθρωποι ἤδη ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἦσαν. καὶ οὐκ ἐν παύλῃ ἐφαίνετο, ἀλλὰ καθ' ἡμέραν ἐπεδίδοσαν μᾶλλον ἐς τὸ ἀγριώτερόν τε, καὶ πλείους ἔτι ξυλλαμβάνειν. ἐνταῦθα ἀναπείθεται εἷς τῶν δεδεμένων, ὅσπερ ἐδόκει αἰτιώτατος εἶναι, ὑπὸ τῶν ξυνδεσμωτῶν τινὸς, εἴτε ἄρα καὶ τὰ ὄντα μηνῦσαι, εἴτε καὶ οὔ. (ἐπ' ἀμφότερα γὰρ εἰκάζεται· τὸ δὲ σαφὲς οὐδεὶς οὔτε τότε, οὔτε ὕστερον, ἔχει εἰπεῖν περὶ τῶν δρασάντων τὸ ἔργον·) λέγων δὲ ἔπεισεν αὐτὸν, ὡς χρὴ, εἰ μὴ καὶ δέδρακεν, αὐτόν τε ἄδειαν ποιησάμενον σῶσαι, καὶ τὴν πόλιν τῆς παρούσης ὑποψίας παῦσαι· βεβαιωτέραν γὰρ

pian, p. 87. 222. Polyæno II. 1. 26. Zosimo II. 100. V. p. 314. Socrate Hist. Eccles. V. 8. De Lampsacenorum laudibus adi Ciceronem. Hodie Turcis *Lepseke*, ut nos docet Leunclavius Annal. Nonnulla addunt Cl. Whelerus Itin. p. 76. et Motraye I. 303. Wass.

Ὑπόπτης] Gr. et quidam editi ὕποπτος. cum vulgatis Thomas Magister in ὕποπτος. Wass. Imitatur Ælianus IV. Var. Hist. 18. ὑπόπτης ὢν εἰς πάντας ὁ Διονύσιος. De iis, quæ Scholiastes hic adnotat, adi Interpretes Pollucis I. 197. Duck.

Ἐπὶ ξυνωμ. ὀλιγ.] V. Plutarch. Alcib. p. 38. Gottl.

Οὐκ ἐν παύλῃ] Toup. legit. οὐκ ἂν παῦλα ἐφ. in Suid. p. 171. Reisk. ἀνάπαυλα. *Gottl.* Haud incommode sane; etsi tum scriberet Thuc. οὐδεμία. Immo Thucydideum est illud ἐν, sicut διὰ, et ipsum pro ἐν· δι' ὀργῆς ἔχειν, διὰ φόβου ἦσαν, alia; denique ἐν παύλῃ sit pro παῦλα· ut, ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι, ἐν ἀδήλῳ εἶναι, ἐν ἀφανεῖ κεῖσθαι, p. ἀσφαλῆ, ἀφανὲς, ἄδηλον· Lat. *in obscuro, in vitio esse*, p. *obscurum, vitiosum*; ἐν ἴσῳ, p. ἴσον, rel. Illud magis monuerim, ita interpungi locum posse, ac fortassis debere; καὶ ὡς, αὐτ. —— ὀργιζομένων, πολλοὶ —— ἐν τῷ δεσμ. ἦσαν, καὶ —— ἐφαίν. ἀλλὰ —ἐπέδοσαν μᾶλλ. ἐς τὸ—ξυλλαμβάνειν, ἐνταῦθα ἀναπείθεται, rel. ut ἐνταῦθα consequens reddatur τῷ ὡς, a quo pendeant verba interjecta, non singulas ῥήσεις exhibeant. Sane enim, si novam ῥῆσιν incipiat τὸ ἐνταῦθα, δὴ illi subjiciatur.

Ἐν παύλῃ] Male Thom. Magister in ἀνάπαυλα· τὸ δὲ παῦλα ἀδόκιμον. Usi sunt præter Thucydidem etiam Plato, Aristoteles, Socrates apud Scholiasten Aristoph. Nub. V. 94. et Dionysius Halic. plus semel. Duck.

Ἐς τὸ ἀγρ. κ.— —ξυλλαμβ.] Variavit, more suo, Thuc. per Subst. (vel Adject. c. Artic. Substantivi loco,) et Verbum, ξυλλαμβ. Neque enim aut mihi placuerit, aut cuiquam, credo, pro Adverbio accepisse ἀγριώτερον, ut ordo sit, ἐς τὸ ξυλλ. ἀγριώτερόν τε (ferocius, qs. modo atrociori,) καὶ πλείους.

Εἷς τῶν δεδεμένων] Andocides Orator. Plutarchus Alcib. qui ei Timæum quemdam, singularis calliditatis et audaciæ hominem, hujus consilii auctorem fuisse, et decreto publico iis, qui se ipsi indicassent, impunitatem promissam, scribit. Duck.

Ἄρα] i. e. *tandem* (*doch nur immer*), *sane*; καὶ prius est *vel* (*auch wohl*): ac si dixerit: indica ergo tandem, indicium perage, per me (*meinetwegen*) vel vera indices, licet, vel falsa. Germanum mihi fingo, more loquentem suo: *En so sage doch in des H.—Namen nur etwas* (quo semel defungare).

Ἐπ' ἀμφότ.] Nempe, vera, falsane, ediderit, promere jussus fuerit.

Λέγ. δὲ ἔπ. αὐτ.] Ordo est, ἔπεισεν αὐτ. (nempe, ut indicium perageret,) λέγων, διὰ τοῦ λέγειν, *dicendo*, monendo, *eo*, ita, *ut* moneret; aut, si mavis, λέγων ἔπ. αὐτ. i. e. λόγοις, oratione probabili, ei ostendit.

Ἄδ. ποιησ.] Scil. ἑαυτῷ. *Gottleb.* (qui idem adscr. Plut. p. 40.) Sed plane leg. αὐτὸν, præsertim ἑαυτῷ supplenti, et tot libb. faventibus.

αὐτῷ σωτηρίαν εἶναι ὁμολογήσαντι μετ' ἀδείας, ἢ ἀρνηθέντι διὰ δίκης ἐλθεῖν. καὶ ὁ μὲν, αὐτός τε καθ' ἑαυτοῦ καὶ κατ' ἄλλων μηνύει τὸ τῶν Ἑρμῶν. ὁ δὲ δῆμος ὁ τῶν Ἀθηναίων, ἄσμενος λαβὼν, ὡς ᾤετο, τὸ σαφὲς, καὶ δεινὸν ποιούμενοι πρότερον, εἰ τοὺς ἐπιβουλεύοντας σφῶν τῷ πλήθει μὴ εἴσονται, τὸν μὲν μηνυτὴν εὐθὺς καὶ τοὺς ἄλλους μετ' αὐτοῦ, ὅσων μὴ κατηγορήκει, ἔλυσαν· τοὺς δὲ καταιτιαθέντας, κρίσεις ποιήσαντες, τοὺς μὲν ἀπέκτειναν, ὅσοι ξυνελήφθησαν, τῶν δὲ διαφυγόντων θάνατον καταγνόντες, ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι. κἀν τούτῳ, οἱ μὲν παθόντες, ἄδηλον ἦν, εἰ ἀδίκως ἐτετιμώρηντο· ἡ μέντοι ἄλλη πόλις ἐν τῷ παρόντι περιφανῶς ὠφέλητο.

ξά. 61. Περὶ δὲ τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἐναγόντων τῶν ἐχθρῶν, οἵπερ καὶ, πρὶν ἐκπλεῖν αὐτὸν, ἐπέθεντο, χαλεπῶς οἱ Ἀθηναῖοι ἐλάμβανον. καὶ ἐπειδὴ, τὸ τῶν Ἑρμῶν, ᾤοντο, σαφὲς ἔχειν, πολὺ δὴ μᾶλλον καὶ τὰ μυστικὰ, ὧν ἐπαίτιος ἦν, μετὰ τοῦ αὐτοῦ λόγου καὶ τῆς ξυνωμοσίας ἐπὶ τῷ δήμῳ

Ὁμολογ. — ἐλθεῖν.] Rursus variavit Thuc. per particip. ὁμολογήσαντι, et Infinit. ἐλθεῖν, pro ἐλθόντι aut illud, pro Infin. ὁμολογῆσαι· ut L. 1. εἰ πολεμοῦσιν ἄμεινον ἔσται, p. πολεμεῖν. (V. Phil. Thuc. P. p. 100.) Nempe hoc ita dixerim, si utrumque, et ὁμολογ. et διὰ δίκ. ἐλθεῖν, pendere intelligatur a σωτηρίαν εἶναι· Quippe et sic liceat: βεβ. σωτ. εἶναι ἐλθ. διὰ δίκης ὁμολογήσ. μετ' ἀδ. ἢ ἀρνηθέντι. Illud quoque, μετ' ἀδείας, vel ad ἐλθεῖν διὰ δίκ. retuleris, vel, cui propius sit, ad ὁμολογήσ. ad hoc relatum, notet, *libere*; constanter, fortiter: ad illud, *securius*, sine periculo. Rectius autem a σωτηρίαν εἶναι, non a διὰ δίκ. ἐλθεῖν, pendere τὸ ὁμολογήσαντι, vel ex eo appareat, quod, absolutum, statim, immo custodia liberatum, sine judicio, Thuc. refert; non ergo ἦλθε διὰ δίκης, ὁμολογήσας. Est igitur, quod initio volui, pro Infinit. Cæterum in re ipsa, quin et verbis Nostri, (εἴτε ἄρα καὶ τὰ ὄντα μην. εἴτε καὶ οὐ, paullo supra,) lusisse detur diversitate notanda Taciti, Ann. 1. 6. *juxta periculoso, ficta, seu vera, promeret*. Hic quidem dixeris, *juxta tuto*, ὁμοίως ἀσφαλοῦς ὄντος. Hoc obiter: utut obversari Tacito hic locus Nostri potuerit.

Ὡς ᾤετο] Refer ad τὸ σαφὲς, non ad λαβών· lubentes accepere certa, quæ nimirum haberent pro certis, quæ quidem vera illis viderentur: Gaudebant, *certa* ad se delata, ut *putabant*. λαβὼν autem non refertur ad τὸ σαφὲς, ut vult Abr. multa hic aliena congerens, sed ad ἄσμενος, notâ formulâ, ἄσμενον λαβεῖν, lubenter accipere; ut contra 61. init. χαλεπῶς ἐλάμβανον· plane ut nos, *wohl, übel aufnehmen*.

Ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι] Huc refer decretum de Diagora Melio, qui ἄθεος dicebatur; quod sic inscriptum fuit columnæ: ἐάν τις ἀποκτείνῃ Διαγόραν τὸν Μήλιον, λαμβάνειν ἀργυρίου τάλαντον· recitat Aristophanes in Avibus. *Palmerius* in Exercitat. pag. 54. Huds. Ad hunc locum fortassis respexit Pollux II. 118. ἐπανειπὼν ἀργύριον, οἷον ἐπικηρύξας. Videtur pro eodem habuisse ἐπανειπεῖν et ἐπικηρύττειν ἀργύριον τινί. Sed est inter hæc discrimen. Nam in illo dativus refertur ad eum, cui præmium promittitur, in hoc ad eum, in cujus caput pecunia statuitur; nam usitatius est de hac re ἐπικηρύξαι. Vide Ammonium in ἐπικηρύξαι, et Valesium ad notas Maussaci in Harpocrationem, v. ἐπικεκηρυχέναι. Pollux IV. 93. ἐπικηρύττειν χρήματα τινί. Duck.

Ἐπέθεντο] Pro ἐπέκειντο, ut expl. Hesych. et promiscue adhibentur c. 63. et 68. *Gottl.* Sane c. 63. est ἐπέκειντο, sed de *hostibus*, in pugna, non de *inimicis*, in re civili. C. 68. non legeris; sed extr. c. est ἐπέλθετε. ἐπέθεντο hic est, *infensi, additi*, erant ei, *aufsâkig, auf dem Halse*. Infra paullo, ὑποπτεύθησαν τῷ δήμῳ ἐπιτίθεσθαι· ubi alienum profecto fuerit ἐπικεῖσθαι.

Ἐπὶ τῷ δήμῳ] i. e. Ἐπὶ τῇ τοῦ δήμου κα-

ἀπ' ἐκείνου ἐδόκει πραχθῆναι. καὶ γάρ τις καὶ στρατιὰ Λακεδαιμονίων οὐ πολλὴ ἔτυχε κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον, ἐν ᾧ περὶ ταῦτα ἐθορυβοῦντο, μέχρι ἰσθμοῦ παρελθοῦσα, πρὸς Βοιωτούς τι πράσσοντες. ἐδόκει οὖν, ἐκείνου πράξαντος, καὶ οὐ Βοιωτῶν ἕνεκα, ἀπὸ ξυνθήματος ἥκειν, καί, εἰ μὴ ἔφθασαν δὴ αὐτοὶ κατὰ τὸ μήνυμα ξυλλαβόντες τοὺς ἄνδρας, προδοθῆναι ἂν ἡ πόλις. καί τινα μίαν νύκτα καὶ κατέδαρθον ἐν Θησείῳ τῷ ἐν πόλει ἐν ὅπλοις. οἵ τε ξένοι τοῦ Ἀλκιβιάδου [οἱ] ἐν Ἄργει κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ὑπωπτεύθησαν τῷ δήμῳ ἐπιτίθεσθαι· καὶ τοὺς ὁμήρους τῶν Ἀργείων τοὺς ἐν ταῖς νήσοις κειμένους οἱ Ἀθηναῖοι τότε παρέδοσαν τῷ Ἀργείων δήμῳ διὰ ταῦτα διαχρήσασθαι. πανταχόθεν τε περιεστήκει ὑποψία ἐς τὸν Ἀλκιβιάδην. ὥστε, βουλόμενοι αὐτὸν ἐς κρίσιν ἀγαγόντες ἀποκτεῖναι, πέμπουσιν οὕτω τὴν Σαλαμινίαν ναῦν ἐς τὴν Σικελίαν, ἐπί τε ἐκεῖνον, καὶ ὧν πέρι ἄλλων ἐμεμήνυτο. εἴρητο δέ, προειπεῖν αὐτῷ ἀπολογησομένῳ ἀκολουθεῖν, ξυλλαμβάνειν δὲ μή· θεραπεύοντες τό, τε πρὸς τοὺς ἐν τῇ Σικελίᾳ στρατιώτας τε σφετέρους καὶ πολεμίους μὴ θορυβεῖν, καὶ οὐχ ἥκιστα τοὺς

ταλύσει, ut Hesych. expl. et Noster scrips. c. 28. et 27. *Gottleb.* (ex Abr.) Idem adscr. v. Plut. Alc. p. 58. Scripserit ita sane Thuc. *aliter* scil. *alibi* locatus; non ideo tamen δῆμος significet κατάλυσιν δήμου. Immo ἐπὶ est *contra*, adversus, infesta populo et periculosa.

Ἀπ' ἐκείνου] Ὑπ' ἐκ. scribere potuisse Thuc. quod negat Abr. et ex illo Gottleb. frustra negat, et ipse coarguit Abr. in diversum allatis exemplis promiscui horum usûs.

Κατὰ τ. καιρὸν τ.] Infra χρόνον, eâdem de re, ἐν Ἄργει κατὰ τ. αὐτ. χρόνον.

Πρὸς Βοιωτούς τι πράσσοντες.] Valla πρὸς Βοιωτοὺς vertit, cum Bœotis. Recte accepit de clandestino aliquo consilio et conatu cum Bœotis adversus Athenienses, quibus utrique inimici, ipsi autem inter se socii et amici erant, ut e Lib. V. constat. Vallam sequutus est Acacius, nec debuerat ab eo abire Portus. Sic, πρός τινα πράσσειν, adversus alium scilicet, dixit Thucydides III. 28. IV. 68. 74. 103. et 114. Duck.

Πράσσοντες] Per Synesin ad στρατιὰ, cui etiam addatur Plur. et Mascul. Λακεδαιμονίων, qs. pro πρασσόντων. Sed ἡ στρατιὰ sunt στρατιῶται.

Ἐν Θησείῳ etc.] Vide *Meursii* Athen. Attic. p. 38. etc. Ejusdemque Lect. Attic. l. 5. c. 15. Huds.

Ὑποψία] Scholiastes Aristophanis ad Lysistr. v. 1096. scribit, auctorem facinoris mutilatorum Hermarum a Thucydide prodi Alcibiadem. Hoc, quod sciam, nusquam disertis verbis dicit Thucydides, sed nihil aliud, quam, suspicionem illam fuisse, et Cap. præced. numquam auctores illius pro certo potuisse sciri. Quod, a Philochoro hoc Corinthiis tributum, narrat, id pluribus exponit Plutarchus in Alcib. Deinde apud eum legendum est: μόνον δὲ, φησὶν, οὐ περικοπῆναι τὸν Ἀνδοκίδου Ἑρμῆν, addita particula negante, quæ non recte abest. Andocides Orat. de Mysteriis pag. 203. Ὁ Ἑρμῆς, ὃν ὁρᾶτε πάντες, ὁ παρὰ πατρῴαν οἰκίαν τὴν ἡμετέραν—οὐ περιεκόπη μόνος τῶν Ἑρμῶν τῶν Ἀθήνησιν. Et ita omnes alii. Vid. Lambinum ad Cornel. Nep. Alcib. Cap. III. Duck.

Οὕτω] *Tum* demum; vel pro οὖν, διὰ ταῦτα.

Ὧν πέρι ἄλλ.] Minus usitatum, ut Præpositioni subjectæ casu suo, et revocato accentu, aliud eodem referendum subjiciatur, p. ὧν ἄλλ. πέρι.

Θεραπεύ.] Plut. (Alc.) p. 41. *Gottleb.* θεραπεύοντες idem est, quod infra, βουλόμενοι· quod omittere poterat Thuc.

Τό, τε πρὸς τ. —— μὴ θορ.] Cum θεραπεύειν semper, etiam, ubi, verbis junctum, *consilium* notet ac curam, Accusativum (cujus loco sit Infinit.) cum τὸ habeat: τὸ hic

Μαντινέας καὶ Ἀργείους βουλόμενοι παραμεῖναι, δι' ἐκείνου, νομίζοντες, πεισθῆναι σφᾶς ξυστρατεύειν. καὶ ὁ μὲν, ἔχων τὴν ἑαυτοῦ ναῦν, καὶ οἱ ξυνδιαβεβλημένοι ἀπέπλεον μετὰ τῆς Σαλαμινίας ἐκ τῆς Σικελίας ὡς ἐς τὰς Ἀθήνας· καὶ, ἐπειδὴ ἐγένοντο ἐν Θουρίοις οὐκέτι ξυνείποντο, ἀλλ', ἀπελθόντες ἀπὸ τῆς νεὼς, οὐ φανεροὶ ἦσαν, δείσαντες τὸ ἐπὶ διαβολῇ ἐς δίκην καταπλεῦσαι. οἱ δ' ἐκ τῆς Σαλαμινίας, τέως μὲν ἐζήτουν τὸν Ἀλκιβιάδην καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ· ὡς δ' οὐδαμοῦ φανεροὶ ἦσαν, ᾤχοντο ἀποπλέοντες. ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ἤδη φυγὰς ὢν, οὐ πολλῷ ὕστερον ἐπὶ πλοίου ἐπεραιώθη ἐς Πελοπόννησον ἐκ τῆς Θουρίας. οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐρήμῃ δίκῃ θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν μετ' ἐκείνου.

ξβ'. 62. Μετὰ δὲ ταῦτα οἱ λοιποὶ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοὶ ἐν τῇ Σικελίᾳ, δύο μέρη ποιήσαντες τοῦ στρατεύματος, καὶ λαχὼν ἑκάτερος, ἔπλεον ξὺν παντὶ ἐπὶ Σελινοῦντος καὶ Ἐγέστης· βουλόμενοι μὲν εἰδέναι, τὰ χρήματα εἰ δώσουσιν οἱ Ἐγεσταῖοι, κατασκέψασθαι δὲ καὶ τῶν Σελινουντίων τὰ πράγματα, καὶ τὰ διάφορα μαθεῖν τὰ πρὸς Ἐγεσταίους. παραπλέοντες δ' ἐν ἀριστερᾷ τὴν Σικελίαν, τὸ μέρος τὸ πρὸς τὸν Τυρσηνικὸν κόλπον, ἔσχον ἐς Ἱμέραν, ἥπερ μόνη ἐν τούτῳ τῷ μέρει τῆς Σικελίας, Ἑλλὰς πόλις ἐστί. καὶ, ὡς οὐκ ἐδέχοντο αὐτοὺς, παρεκομίζοντο· καὶ ἐν τῷ παράπλῳ αἱροῦσιν Ὕκκαρα, πόλισμα Σικανικὸν μὲν, Ἐγεσταίοις δὲ πολέμιον· ἦν δὲ

non ad πρὸς retulerim, quasi sit, τὸ πρὸς τοὺς—στρατιώτας, i. e. τοὺς στρατ. sed ita ordinarim: θεραπεύ. curantes, operam dantes, τὸ μὴ θορυβεῖν, i. e. θόρυβον κινεῖν, ἐμποιεῖν, πρὸς τοὺς στρ. *apud* milites; ita enim adhibentur Verba, ut sint pro Subst. vel Adject. et Verbo εἶναι vel ποιεῖσθαι. V. Phil. Th. P. p. 74. γ. et p. 83. ubi plura deinde mihi adscripta reddam in Ind. v. *Verbum*; etsi jam ipsum θορυβεῖν simpliciter ita adhibetur, ut *turbare* Livio; *in Volscis, in castris*, et Tacito, *apud exercitus* (plane, ut hic πρὸς) *turbatum*. Aut intell. τοῦτο· θερ. τὸ μὴ θορ. τοῦτο (τὸ πρᾶγμα) πρὸς τ. στρ. ne *ea res* motus daret.

Ἤδη φυγὰς ὢν] Non *declaratus* ille publice quidem, aut judicatus, sed *factus*, qui semet fecisset, exsulem, fugiendo et latitando. ἤδη hic est *nunc*, jam, *nunmehr*.

Οὐ πολλῷ ὕστερον] Mss. non bene, οὐ πολὺ ὕστερον. Wass. Non bene πολὺ ὕστ. Libros habere, ait Wass. At C. 63. extr. πολὺ ἀπὸ σφῶν ἐφαίνοντο. Intell. κατὰ, εἰς.

Ὕκκαρα] Ὕκκαρον scribit Steph. cum Philisto, eoque modo etiam Timæus et Nymphodorus apud Athenæum. τὰ Ὕκκαρα Pausan. et Mss. Gr. Cl. Apollodorus in Chronicis, et, laudante Athenæo, Polemon; cujus verba exscripsisse videtur Schol. Aristoph. ad Plut. 179. Ita etiam Diodorus et Plutarchus. Nomen a piscibus, quos ὕκκας vocant. In Athenæi Cod. Regio ὕκης scribitur. Hesychius ὕκος, ἐρυθρῖνος, et ita vocasse Cyrenæos τὸν ὕκκην, affirmat Zenodotus. Oppian. Hal. V. 628. ἦν δ' ἐσίδωνται Κάλλιχθυν, τότε δή σφι νόον μέγα θάρσος ἱκάνει. Eadem tamen Anthiæ tribuit Aristoteles. Ibi certe bis legendum μολύβου, et semel πέτρῃ. Conjunctim veniunt apud Ciceronem III. Verr. §. 43. Jetini, Citarini, *Acherini*. *Scherini* reponunt; sed, cum inter Jetinos et Acherinos interposuerit orator *Citarinos*, nescio, an *Hyccarinos*, vel *Hyccarenses*, legendum sit. Hodie, juxta Fazellum VII. 16. *Carini*. Pa-

παραθαλασσίδιον. καὶ ἀνδραποδίσαντες τὴν πόλιν παρέδοσαν Ἐγεσταίοις· (παρεγένοντο γὰρ αὐτῶν ἱππεῖς·) αὐτοὶ δὲ πάλιν τῷ μὲν πεζῷ ἐχώρουν διὰ τῶν Σικελῶν, ἕως ἀφίκοντο ἐς Κατάνην· αἱ δὲ νῆες περιέπλευσαν, τὰ ἀνδράποδα ἄγουσαι. Νικίας δὲ, εὐθὺς ἐξ Ὑκκάρων ἐπὶ Ἐγέστης παραπλεύσας, καὶ τἄλλα χρηματίσας, καὶ λαβὼν τάλαντα τριάκοντα, παρῆν ἐς τὸ στράτευμα· καὶ τἀνδράποδα ἀπέδοσαν, καὶ ἐγένοντο ἐξ αὐτῶν εἴκοσι καὶ ἑκατὸν τάλαντα. καὶ ἐς τοὺς τῶν Σικελῶν ξυμμάχους περιέπλευσαν, στρατιὰν, κελεύοντες, πέμπειν· τῇ τε ἡμισείᾳ τῆς ἑαυτῶν ἦλθον ἐπὶ Ὕβλαν τὴν Γελεᾶτιν, πολεμίαν οὖσαν, καὶ οὐχ εἷλον. καὶ τὸ θέρος ἐτελεύτα.

ξγ΄. 63. Τοῦ δ᾽ ἐπιγιγνομένου χειμῶνος εὐθὺς τὴν ἔφοδον οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ Συρακούσας παρεσκευάζοντο· οἱ δὲ Συρακούσιοι καὶ αὐτοὶ, ὡς ἐπ᾽ ἐκείνους ἰόντες. ἐπειδὴ γὰρ αὐτοῖς, πρὸς τὸν πρῶτον φόβον καὶ τὴν προσδοκίαν, οἱ Ἀθηναῖοι οὐκ εὐθὺς ἐπέκειντο, κατά τε τὴν ἡμέραν ἑκάστην προϊοῦσαν ἀνεθάρσουν μᾶλλον· καὶ, ἐπειδὴ πλέοντες τά τε ἐπέκεινα τῆς Σικελίας πολὺ ἀπὸ σφῶν ἐφαίνετο, καὶ πρὸς τὴν Ὕβλαν ἐλθόντες καὶ πειράσαντες, οὐχ εἷλον βίᾳ, ἔτι πλέον κατεφρόνησαν· καὶ ἠξίουν τοὺς στρατηγοὺς, (οἷον δὴ ὄχλος φιλεῖ θαρσήσας ποιεῖν,) ἄγειν σφᾶς ἐπὶ Κατάνην, ἐπειδή γε οὐκ ἐκεῖνοι ἐφ᾽ ἑαυτοὺς ἔρχονται. ἱππεῖς τε προσελαύνοντες ἀεὶ κατάσκοποι τῶν Συρακουσίων πρὸς τὸ στράτευμα τῶν Ἀθηναίων, ἐφύβριζον ἄλλα τε, καὶ, εἰ ξυνοικήσοντες σφίσιν αὐτοῖς μᾶλλον ἥκοιεν ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ, ἢ Λεοντίνους ἐς τὴν οἰκείαν κατοικιοῦντες.

rutæ numus ab Harduino adductus omnino ad *Icaram* spectat. Wass. De Hyccaris vide Interpretes Stephani ad Εὐκαρπία et Ὕκκαρον, et Cluverium II. Sicil. Ant. 2. pag. 272. Duck.

Χρηματίσας] Melius Portus, quam Valla et Acacius, qui *χρηματίζειν pecunias cogere* interpretantur. Vide Suidam, h. v. Budæum in Commentar. Ling. Gr. pag. 259. et quæ supra ad V. 61. adnotata sunt. Duck.

Παρῆν] Valken. ad Herod. I. p. 10. V. et infra c. 88. et 7. 50. *Gottl.* Nempe c. 88. extr. apud Nostr. est, οἱ πρέσβεις παρῆσαν ἐς Λακεδαίμονα· et 7. 50. ineunte: ὁ Γύλ. —— παρῆσαν ἐς τὰς Συρακούσας.

Εἴκοσι καὶ ἑκατὸν τάλαντα] Ἐκ τῶν λαφύρων συνήγαγεν ἑκατὸν τάλαντα· Diodor. p. 333. C. et XXX. ab Egestæis. Wass.

Πρὸς τ. πρ. φόβ.] Vertitur, *ad*—timorem: obscurius paullo, ambigue ante πρὸς hic sign. κατὰ, id ipsum duplici sensu, quem junxisse hic detur, per πυκνότητα et condensatas notiones: a) ut primo metuerant atque expectarant, b) ut congruum erat, uti Athenienses prima illorum trepidatione, ut facile tum oppressuri paventes. Ita Liv. *utendum pavore hostium*; et alibi: *utendum animis, dum spe calerent, ratus.*

Ἐφαίνετο] Emendationem F. et Æ. Porti suffragio suo comprobant Cl. et. Gr. W.

Εἰ ξυνοικ. σφ. αὐτ.] Nil tento; poterat tamen Thuc. ξυνοικίσοντες σφίσιν αὐτοὺς, *semet apud ipsos collocaturi.* ἄλλα τε est pro ἄλλοις (ἔπεσι,) per Hypallagen, et in καὶ intell. ἐρωτῶντες.

Ἐν τῇ ἀλλοτρ.] Trajecta sunt verba: ἐν

ξδ'. 64. Ἃ γιγνώσκοντες οἱ στρατηγοὶ τῶν Ἀθηναίων, καὶ βουλόμενοι αὐτοὺς ἄγειν πανδημεὶ ἐκ τῆς πόλεως ὅτιπλεῖστον, αὐτοὶ δὲ ταῖς ναυσὶν ἐν τοσούτῳ ὑπὸ νύκτα παραπλεύσαντες στρατόπεδον καταλαμβάνειν ἐν ἐπιτηδείῳ καθ' ἡσυχίαν, (εἰδότες οὐκ ἂν ὁμοίως δυνηθέντες, καὶ εἰ ἐκ τῶν νεῶν πρὸς παρεσκευασμένους ἐκβιβάζοιεν, ἢ κατὰ γῆν ἰόντες γνωσθείησαν. τοὺς γὰρ ἂν ψιλοὺς τοὺς σφῶν, καὶ τὸν ὄχλον, τῶν Συρακουσίων τοὺς ἱππέας πολλοὺς ὄντας, σφίσι δ' οὐ παρόντων ἱππέων, βλάπτειν ἂν μεγάλα· οὕτω δὲ, λήψεσθαι χωρίον, ὅθεν ὑπὸ τῶν ἱππέων οὐ βλάψονται ἄξια λόγου· ἐδίδασκον δ' αὐτοὺς περὶ τοῦ πρὸς τῷ Ὀλυμπιείῳ χωρίου, ὅπερ καὶ κατέλαβον, Συρακουσίων φυγάδες, οἳ ξυνείποντο·) τοιόνδε τι οὖν, πρὸς ἃ ἐβούλοντο, οἱ στρατηγοὶ μηχανῶνται. πέμπουσιν ἄνδρα σφίσι μὲν πιστὸν, τοῖς δὲ τῶν Συρακουσίων στρατηγοῖς τῇ δοκήσει οὐχ ἧσσον ἐπιτήδειον· ἦν δὲ Καταναῖος ὁ ἀνήρ· καὶ ἀπ' ἀνδρῶν ἐκ τῆς Κατάνης ἥκειν ἔφησεν, ὧν ἐκεῖνοι τὰ ὀνόματα ἐγίγνωσκον, καὶ ἠπίσταντο, ἐν τῇ πόλει ἔτι ὑπολοίπους ὄντας τῶν σφίσιν εὔνων. ἔλεγε δὲ, τοὺς Ἀθηναίους αὐλίζεσθαι ἀπὸ τῶν ὅπλων ἐν τῇ πόλει· καὶ, εἰ βούλονται ἐκεῖνοι πανδημεὶ ἐν ἡμέρᾳ ῥητῇ ἅμα ἕῳ ἐπὶ τὸ στράτευμα ἐλθεῖν, αὐτοὶ μὲν ἀποκλείσειν τοὺς παρὰ σφίσι, καὶ τὰς ναῦς ἐμπρήσειν, ἐκείνους δὲ ῥᾳδίως τὸ στράτευμα προσβαλόντας τῷ σταυρώματι αἱρήσειν. εἶναι δὲ ταῦτα τοὺς ξυνδράσοντας

refer ad ξυνοικήσοντες, non ad ἥκοιεν, cui εἰς debeatur. τῇ Artic. hic redundat.

Πέμπουσιν] Vid. Diodor. 333. d. Hoc Alcibiadis fuisse commentum ait Frontinus III. 6. 6. sed perperam. Pro *introductus* Ms. Cantab. ibi *deductus*; bene; et pro *ipsorum*, Petrens. *sua*: rescribe, sua *ipsorum* urbe. WASS.

Ἦν δὲ Καταν.] Δὲ pro γὰρ hic acceperis.

Ἔτι ὑπολ. ὄντ.] Intell. ἐκείνους, nempe, ὧν τὰ ὀνόμ. ἐγίγν. Illos ibi relictos esse ex iis, qui cum ipsis facerent. Quod si cui displicuerit, is vero καὶ ad ἠπίστ. intellexerit, *omninoque*, vel: *et præterea* noverant.

Ἀπὸ τ. ὅπλ.] Utrumque innuit hoc, et, *a castris* remotos, et, sine *armis*: quasi ὅπλα sint *præsidium*, statio armatorum (*Maffenplak*). Ita θέσθαι τὰ ὅπλα Nostro sign. 1) armatos, cum *armis* ergo, in armis, 2) consistere, *locum* ergo capere.

Αὐτοὶ μ. ἀποκλείσ.] Nempe *ipsos*, (Catanenses) hoc facturos; quorum (unus) cum esset interpres ille, de *se* quoque dicturus, quod de reliquis civibus suis diceret: apparet, cur Nominativo utatur, αὐτοὶ, qui ad ἔλεγε referatur, tanquam sit: ἔλεγεν, αὐτός τε καὶ οἱ σὺν αὐτῷ· qui et ipsi sane hoc ἔλεγον, dicerent, illo quidem interprete. Durissime tamen et asperrime junxit, ἔλεγε, sing. αὐτοὶ, plur. οὐδ' ἔτ' ἀνεκτῶς, nisi per Synesin qs. inversam, ut hic Verbi Singularis, ἔλεγεν, aptandus sit Plurali, αὐτοί· quod contra alibi fiat; αὐτοὶ enim est pro αὐτός τε καὶ οἱ λοιποί. Cur tamen non dixit, σφᾶς αὐτούς; Nam ἔλεγον quidem haud poterat; vel, quia *de* ipso sermo, vel quod *ab* ipso, nil in mandatis habente a ceteris, ut a se non conventis.

Εἶν. δὲ τ. ξυνδρ.] Traject. pro, εἶν. δὲ τοὺς ξυνδράσ. ταῦτα.

Ξυνδράσοντας] Camer. ξυμπράσσοντας. utrumque bene. WASS.

πολλοὺς Καταναίων, καὶ ἡτοιμάσθαι ἤδη, ἀφ' ὧν αὐτὸς ἥκειν.

ξέ. 65. Οἱ δὲ στρατηγοὶ τῶν Συρακουσίων, μετὰ τοῦ καὶ ἐς τὰ ἄλλα θαρσεῖν, καὶ εἶναι ἐν διανοίᾳ καὶ ἄνευ τούτων ἰέναι παρεσκευάσθαι ἐπὶ Κατάνην, ἐπίστευσάν τε τῷ ἀνθρώπῳ πολλῷ ἀπερισκεπτότερον, καὶ εὐθὺς ἡμέραν ξυνθέμενοι, ᾗ παρέσονται, ἀπέστειλαν αὐτόν. καὶ αὐτοὶ (ἤδη γὰρ καὶ τῶν ξυμμάχων Σελινούντιοι καὶ ἄλλοι τινὲς παρῆσαν,) προεῖπον πανδημεὶ πᾶσιν ἐξιέναι Συρακουσίοις. ἐπεὶ δὲ ἕτοιμα αὐτοῖς καὶ τὰ τῆς παρασκευῆς ἦν, καὶ αἱ ἡμέραι, ἐν αἷς ξυνέθεντο ἥξειν, ἐγγὺς ἦσαν, πορευόμενοι ἐπὶ Κατάνης, ηὐλίσαντο ἐπὶ τῷ Συμαίθῳ ποταμῷ, ἐν τῇ Λεοντίνῃ. οἱ δ' Ἀθηναῖοι, ὡς ᾔσθοντο αὐτοὺς προσιόντας, ἀναλαβόντες τό τε στράτευμα ἅπαν τὸ ἑαυτῶν, καὶ ὅσοι Σικελῶν αὐτοῖς, ἢ ἄλλος τις, προσεληλύθει, καὶ ἐπιβιβάσαντες ἐπὶ τὰς ναῦς καὶ τὰ

Ἥκειν] Marg. ἥκει. Nihil audio. Idem.

Μετὰ τοῦ, rel.] Abresch. ut ordinat, immo explicat tantum, hæc verba, (ordo enim haud laborat, neque, ut Gottl. ait, *constituitur* ab Abr.) nil agit, quia τὸ εἶναι videtur habere pro verbo finito, quod respondeat τῷ μετὰ τοῦ; *præterquam, quod* in ceteris essent fidentiores, etiam in animo habuisse, rel. quod sit contra omnem Grammaticam; vel, quod non respexit, quod sequeretur, verum consequens, ἐπίστευσαν τῷ ἀνθρ. rel. id quod et Port. vidit; qui tamen, nescio, cur Parenthesi incluserit verba, et πολλῷ ἀπερισκεπτότ. manifestum Comparativum, verterit per Superl. *inconsideratissime.* Simpliciter procedit sensus ratioque: Prætores Syracusanorum, præterquam, quod in aliis rebus, vel *omnino,* essent confidentiores, vel, cum jam per se, sponte, bonum animum de re summa, et in animo jam haberent, Catanam opprimere, eo nunc inconsideratius, tanto inconsultius, (analogice, ut par erat ex ista securitate,) per hæc omnia, fidem homini habuere. Faciebat illorum universa fiducia, et consilium jam captum Catanæ occupandæ, ut hôc, per id, essent proniores et incautiores ad fidem illi proditori habendam. Quid hic difficultatis aut obscuritatis? μετὰ τοῦ est, *cum jam* per se—essent, vel, *præterquam, quod*—confidebant. I. 32. init. μετὰ τῆς ξυμμαχίας τῆς αἰτήσεως, *præter* postulationem fœderis, præterquam quod societatem petunt; vel, aptius et ibi, et hic, *cum* societatem petant. ἰέναι παρεσκευάσθ. transposita intell. pro παρεσκευ. ἰέναι, ut παρεσκευ. pendeat a καὶ εἶναι ἐν διαν. cum cogitarent parare expeditionem. Male Portus, et ut laborasse videatur in ordine verborum constituendo: *cum apparatu proficisci.*

Ἰέναι παρεσκευάσθαι ἐπὶ Κατάνην] Portus in his interpretandis sequutus est Vallam. Considerent alii, an Græca ita verti possint. Mihi, si ea est sententia, quam illi expresserunt, potius participium, quam infinitivus παρεσκευάσθαι, requiri videtur. Acacius nullam illius rationem habuit: nam vertit, *Catanam ducere.* Unde colligere licet, ei suspectum fuisse παρεσκευάσθαι, tamquam ab aliquo intrusum. Et sufficiebat ἰέναι ἐπὶ Κατάνην. Nam, hoc sine adparatu fieri non potuisse, facile quilibet intelligit. Thucydides III. 62. Τῇ μέντοι αὐτῇ ἰδέᾳ, ὕστερον Ἀθηναίων ἰόντων ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας. Et IV. 93. Ἔπεισεν ἰέναι ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους. Omnino suspectum habeo hunc locum. Duck.

Προεῖπ. πανδ.] Πανδημεὶ refer ad ἐξιέναι, non ad προεῖπον.

Ἕτ. αὐτ. καὶ τὰ τ. παρασκευ.] Et hæc trajectio est; neque enim redditur, quid *præterea,* aliud, ἕτοιμον fuerit; sed *novum* subjicitur verbum, alia ῥῆσις· καὶ αἱ ἡμέραι ἐγγὺς ἦσαν. Debebat ergo: καὶ τὰ τῆς παρασκ. ἕτοιμα ἦν, καὶ αἱ ἡμ. ἐγγ. ἦσαν. V. Phil. Thuc. P. p. 282. ζ) 285. α.)

Συμαίθῳ] Hanc veram scripturam hujus nominis esse putant Cluverius I. Sicil. Ant. 10. et Heinsius ad Ovid. IX. Metam. 750. Duck.

πλοῖα, ὑπὸ νύκτα ἔπλεον ἐπὶ τὰς Συρακούσας. καὶ οἵ τε Ἀθηναῖοι ἅμα ἕῳ ἐξέβαινον ἐς τὸν κατὰ τὸ Ὀλυμπίειον, ὡς στρατόπεδον καταληψόμενοι, καὶ οἱ ἱππῆς οἱ Συρακουσίων, πρῶτοι προσελάσαντες ἐς τὴν Κατάνην, καὶ αἰσθόμενοι, ὅτι τὸ στράτευμα ἅπαν ἀνῆκται, ἀποστρέψαντες ἀγγέλλουσι τοῖς πεζοῖς· καὶ ξύμπαντες ἤδη ἀποτρεπόμενοι, ἐβοήθουν ἐπὶ τὴν πόλιν.

ξστ'. 66. Ἐν τούτῳ δ' οἱ Ἀθηναῖοι, μακρᾶς οὔσης τῆς ὁδοῦ αὐτοῖς, καθ' ἡσυχίαν ἐκάθισαν τὸ στράτευμα ἐς χωρίον ἐπιτήδειον, καὶ ἐν ᾧ μάχης τε ἄρξειν ἔμελλον, ὁπότε βούλοιντο, καὶ οἱ ἱππῆς τῶν Συρακουσίων ἥκιστ' ἂν αὐτοὺς καὶ ἐν τῷ ἔργῳ καὶ πρὸ αὐτοῦ λυπήσειν. τῇ μὲν γὰρ τειχία τε καὶ οἰκίαι εἶργον καὶ δένδρα καὶ λίμνη· παρὰ δὲ τὸ, κρημνοί. καὶ τὰ ἐγγὺς δένδρα κόψαντες, καὶ κατενεγκόντες ἐπὶ τὴν θάλασσαν, παρά τε τὰς ναῦς σταύρωμα ἔπηξαν, καὶ ἐπὶ τῷ

Ἐς τὸν κατὰ τὸ Ὀλυμπίειον] Valla vertit, in *magnum portum* ante Olympieum. Hoc indicio est, eum in suo exemplari itidem habuisse verba *μέγαν λιμένα*, quæ hic in Cod. Reg. super *ἐς τὸν* manu recenti scripta sunt. Ea utrum e vetustis libris sumta, an a Magistro aliquo profecta sint, non facile dixerim. Sed magis suspicor, ab aliquo addita esse, qui, ita explenda, quæ ad sententiam perficiendam deesse videbantur, putaverit: vel, quod, Olympium magno portui Syracusarum vicinum esse, sciebat; ut ex iis, quæ de eo Cluverius habet, constat; vel, quod apud Diodorum Siculum Lib. XIII. pag. 333. legerat: *Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, παραπλεύσαντες εἰς τὸν μέγαν λιμένα τῶν Συρακουσίων, μετὰ πολλῆς ἡσυχίας τοῦ τε Ὀλυμπίου κύριοι κατέστησαν, καὶ πάντα τὸν παρακείμενον τόπον καταλαβόμενοι, παρεμβολὴν ἐποιήσαντο.* Thucydidem scripsisse, *ἐς τὸν μέγαν λιμένα*, ideo mihi non persuadere possum, ut credam, quia verba *μέγαν λιμένα* ab omnibus aliis Mss. absunt, et, quia *ἐκβαίνειν* est, *e navi in terram egredi*: quod multis ostendi, non necesse est. Itaque, etsi verum est, quod Diodorus scribit, *παραπλεύσαντες εἰς τὸν μέγαν λιμένα*, tamen admodum improprie dicas, *ἐξέβαινον ἐς τὸν λιμένα*, si velis dicere, *navibus portum ingressi exscensionem in terram fecerunt*. Scholiastes vulgatus, (nam in Cass. hoc scholion non legitur,) ita scribit, quasi putaverit, deesse *τόπον*· idque in interpretatione sua expressit Portus. Hoc quoque non magnopere probo, ob eam causam, quod, quum, hæc vox *κατ' ἔλλειψιν* deest, fere adjectivum aut pronomen ponitur, cum quo conjungi possit, ut *ἐν φανερῷ, ἐν ἐπιτηδείῳ*, et alia, non articulus solus. Fortassis legendum est, *ἐς τὸ κατὰ τὸ Ὀλυμπίειον*, per ellipsin *τοῦ χωρίου*, vel *μέρος*, ut IV. 78. et alibi, *τὰ ἐπὶ Θράκης*. Cap. seq. *τῇ μὲν, τειχία τε καὶ οἰκίαι εἶργον—παρὰ δὲ τὸ, κρημνοί*. Cap. 75. *παρὰ πᾶν τὸ πρὸς τὰς Ἐπιπολὰς ὁρῶν*. Cap. 64. *περὶ τοῦ πρὸς τῷ Ὀλυμπιείῳ χωρίου*. Duck. Non habeo, quod melius afferam, quam alii attulerint: una tamen succurrit velut obscura similitudo: *τῆς στρατιᾶς ἡ πολλὴ, τῆς γῆς ἡ ἀρίστη*, 1, 2. *τὸν πλεῖστον τοῦ βίου*, 1. 5. in quibus neque ipsum Subst. nec, *μέρος*, aut aliud, addideris; ita neque hic *τῷ τόν*· Nisi forte est, ut, ab *ίειον* absorptum, excidetit *νεὼν*, *templum*.

Ὡς στρατόπεδον] Mss. *ὡς τὸ στρατόπεδον*. at præcedit *τό*. Wass.

Μάχης τε ἄρξ.] Non placet, versum Porto: *prælii initium facturi*, quoties vellent. *ἄρχειν* est, *in potestate* habere, non, *incipere*; (etsi dicimus *ἄρχειν χειρῶν ἀδίκων*, pro *ἄρχεσθαι*·) *κρατεῖν*. Pressius verteris, *in potestate habituri* pugnam; nempe quam et declinarent, si pugnare nollent, nec cogi ad pugnam possent, et tamen suo commodo indidem iidem pugnam capesserent; *αὐτοκράτορες τῆς μάχης καταστάντες*.

Καὶ πρὸ αὐτοῦ] Καὶ non habent Ar. C. minus eleganter. Wass. Tolerabilius abesset prius *καὶ*, quod est ante *ἐν τῷ ἔργῳ*. Duck.

Δάσκωνι· ἔρυμά τε, ᾗ εὐεφοδώτατον ἦν τοῖς πολεμίοις, λίθοις λογάδην καὶ ξύλοις διὰ ταχέων ὤρθωσαν, καὶ τὴν τοῦ Ἀνάπου γέφυραν ἔλυσαν. παρασκευαζομένων δὲ, ἐκ μὲν τῆς πόλεως οὐθεὶς ἐξιὼν ἐκώλυε· πρῶτοι δὲ οἱ ἱππῆς τῶν Συρακουσίων προσεβοήθησαν· ἔπειτα δὲ ὕστερον καὶ τὸ πεζὸν ἅπαν ξυνελέγη. καὶ προσῆλθον μὲν ἐγγὺς τοῦ στρατεύματος τῶν Ἀθηναίων τοπρῶτον, ἔπειτα δὲ, ὡς οὐκ ἀντιπροσήεσαν αὐτοῖς, ἀναχωρήσαντες, καὶ διαβάντες τὴν Ἑλωρίνην ὁδὸν, ηὐλίσαντο.

ξζ΄. 67. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ξύμμαχοι παρεσκευάζοντο ὡς ἐς μάχην, καὶ ξυνετάξαντο ὧδε· δεξιὸν μὲν κέρας Ἀργεῖοι εἶχον καὶ Μαντινῆς, Ἀθηναῖοι δὲ τὸ μέσον, τὸ δὲ ἄλλο οἱ ξύμμαχοι οἱ ἄλλοι. καὶ τὸ μὲν ἥμισυ αὐτοῖς τοῦ στρατεύματος ἐν τῷ πρόσθεν ἦν τεταγμένον ἐπὶ ὀκτὼ, τὸ δὲ ἥμισυ ἐπὶ ταῖς εὐναῖς ἐν πλαισίῳ, ἐπὶ ὀκτὼ καὶ τοῦτο τεταγμένον. οἷς εἴρητο, ᾗ ἂν τοῦ στρατεύματός τι πονῇ, μάλιστα ἐφορῶντας παραγίγνεσθαι. καὶ τοὺς σκευοφόρους ἐντὸς τούτων τῶν ἐπιτακτῶν ἐποιήσαντο. οἱ δὲ Συρακούσιοι ἔταξαν

Λίθ. λογ.] Λογάδας λίθους apud Plutarch. p. 658. reperit Abr. *Gottl.* At nil ex Plut. notat Abr. forte *reperi* scr. *Gottl.* λογάδην vel ad λίθους, cui adjunctum hæreat, qs. pro Adject. λογάσι, vel ad ὤρθωσαν, retuleris: ubi sit λογ. ὤρθ. per breviloqentiam, pro, συλλεξάμενοι τοὺς λίθους ὤρθ. Milites proprie dicuntur λογάδες, *delecta manus*; et, si λογάδην congregantur lapides, quidni λογάδες et ipsi dicantur, ut in Schol.

Λογάδην] Scholiastes scribit, Thucydidem lib. IV. dicere λογάδας λίθους. Non memini, me hoc legere. Est ibi Cap. 4. λογάδην δὲ φέροντες λίθους. et Cap. 31. καὶ ἔρυμα αὐτόθι ἦν παλαιὸν, λίθων λογάδην πεποιημένον. Λογάδας Thucydides, ut alii, dicit delectos milites IV. 125. V. 60. et 73. Duck.

Ἀνάπου] Recte ille, qui Cod. Cass. tractavit, pronunciat, hoc melius esse, quam, quod plerique libri habent, Ἀνάπλου. Adi Cluverium I. Sicil. Ant. 13. Duck.

Παρασκευαζ.— —ἐκώλ.] Debebat, παρασκευαζομένους, ad ἐκώλυε· sed in hoc intell. αὐτούς. Genitivum simplicem, consequentiæ, dederit et alteri verbo, προσεβοήθησαν; quod hic simpliciter est, *impetum* facere; nulla plane *auxilii* ferendi conditione; et πρὸς redundat; vel pro ἐπὶ positum, ἐπεβοήθησαν, quod solennius; sed et προσβολὴ *impetum*, incursum sign.

Οὐθεὶς] Ar. C. οὐδεὶς, pessime, ut solent. W.

Τὴν Ἑλωρίνην ὁδὸν] Non minor est varietas in nomine Ἑλωρινὴν paullo post Cap. 70. et VII. 80. Ἕλωρος prima syllaba adspirata fere scribunt Græci; et recte, si verum est etymon Servii, qui ad Virgil. III. Æn. v. 698. ab ἕλος derivat. Latini aliquanto inconstantius, *Elorus* et *Helorus*. In antiquis libris Virgilii *Helorus* esse, testatur Pierius ad Virg. l. d. Et sic in Ovidio IV. Fastor. 477. ubi et *Neapolis* videri potest, et in Silii XIV. 269. editur. Sine adspiratione in Cicerone III. in Verr. 43. et 56. IV. 26. Livio XXIV. 35. et aliis. De Heloro, unde viæ Helorinæ nomen, porro adeundus est Cluverius I. Sicil. Antiq. 13. Habet etiam nonnulla Casaubonus ad Polybium I. 6. Locum hunc Thucydidis, vel eum, qui Cap. 70. legitur, ante oculos habuit Stephanus in Ἕλωρος· Θουκυδίδης δὲ ἐν ἕκτῃ καὶ Ἑλωρινὴν ὁδόν φησι. Male ibi Berkelius, contra omnes libros, sua, ut dicit, auctoritate, pro ἐν ἕκτῃ substituit ἐν ἑβδόμῃ. Nam legitur in utroque libro. Duck.

Ἧι ἂν τοῦ στρατεύματός τι πονῇ] Sallustius Jugurth. Cap. CIII. Marius cum turma sua, quam e fortissimis magis, quam ex familiarissumis, paraverat, vagari passim, ac modo *laborantibus suis* succurrere, etc. Wass.

Καὶ τοὺς σκευοφόρους—ἐποιήσαντο.] Suidas in ἐπιτακτοί. Huic ἐπιτακτοὶ sunt οἱ προτεταγμένοι τὴν μάχην ἐφορᾷν, καὶ τῷ πονοῦντι

τοὺς μὲν ὁπλίτας, ἐφ' ἑκκαίδεκα, ὄντας πανδημεὶ Συρακουσίους, καὶ ὅσοι ξύμμαχοι παρῆσαν. ἐβοήθησαν δὲ αὐτοῖς Σελινούντιοι μὲν μάλιστα, ἔπειτα δὲ καὶ Γελώων ἱππῆς, τὸ ξύμπαν ἐς διακοσίους· καὶ Καμαριναίων ἱππῆς ὅσον εἴκοσι, καὶ τοξόται ὡς πεντήκοντα. τοὺς δὲ ἱππέας ἐπετάξαντο ἐπὶ τῷ δεξιῷ, οὐκ ἔλασσον ὄντας, ἢ διακοσίους καὶ χιλίους· παρὰ δ' αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἀκοντιστάς. μέλλουσι δὲ τοῖς Ἀθηναίοις προτέροις ἐπιχειρήσειν, ὁ Νικίας, κατά τε ἔθνη ἐπιπαριὼν ἕκαστα, καὶ ξύμπασι, τοιάδε παρεκελεύετο.

ξή. 68. " ΠΟΛΛΗ͂ι μὲν παραινέσει, ὦ ἄνδρες, τί δεῖ χρῆσθαι, οἳ πάρεσμεν ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἀγῶνα; αὕτη γὰρ ἡ παρασκευὴ ἱκανωτέρα μοι δοκεῖ εἶναι θάρσος παρασχεῖν, ἢ καλῶς λεχθέντες λόγοι μετὰ ἀσθενοῦς στρατοπέδου. ὅπου γὰρ Ἀργεῖοι, καὶ Μαντινῆς, καὶ Ἀθηναῖοι, καὶ νησιωτῶν οἱ πρῶτοι ἐσμὲν, πῶς οὐ χρὴ μετὰ τοιῶνδε καὶ τοσῶνδε ξυμμάχων πάντα τινὰ μεγάλην τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἔχειν; ἄλλως τε, καὶ πρὸς ἄνδρας πανδημεί τε ἀμυνομένους, καὶ οὐκ ἀπολέκτους, ὥσπερ καὶ ἡμᾶς· καὶ προσέτι Σικελιώτας, οἳ ὑπερφρονοῦσι μὲν ἡμᾶς, ὑπομενοῦσι δὲ οὐ, διὰ τὸ τὴν ἐπιστήμην τῆς τόλμης ἥσσω ἔχειν. παραστήτω δέ τινι καὶ τόδε, πολύ τε ἀπὸ τῆς ἡμετέρας αὐτῶν εἶναι, καὶ πρὸς γῇ οὐδεμιᾷ φιλίᾳ,

μέρει βοηθεῖν. Portus, laudante Kustero, ἐπιτεταγμένοι· imo προεπιτεταγμένοι. IDEM.

Ἔλασσον ὄντ.] Pro ἐλάσσονας. Qs. *aliquid* minus, numerus (aliqui) non minor. Forte leg. ἐλάσσονας, deleto ὄντας, ut Gloss.

Οἳ πάρεσμεν] Ante h. h. v. v. intell. πρὸς ὑμᾶς· Nam πάρεσμεν, per κοίνωσιν, *communicationem*, est pro πάρεστε. Vel intell. πρὸς ἀλλήλους. Aut simplicius, οἳ pro ὅτι, ἐπειδὴ, *cum* adsimus. Similia exempla v. in Phil. Th. P. p. 14, 15. lit. γ.)

Ἐπὶ τ. αὐτ. ἀγ.] Quid sibi vult τ. αὐτὸν, *idem* certamen? An, quo jam *antea* functi? At nondum inciderat tale. Referas igitur ad populos varios, Argivos, alios, (mox h. c. memoratos,) qui non essent meri Athenienses; unde et c. 67. ait: τὰ ἔθνη ἐπιπαριὼν ἕκαστα. Nempe, *unum* omnibus discrimen et commune propositum, innuit, eandem omnium conditionem; nec multa ergo, i. e. varia, cohortatione utendum; qua, v. c. Annibal usus legatur apud Liv. 30. 33. med. inde a verbis: *Varia cohortatio*, rel.

Λόγοι] Stobæus pag. 201. e Nostro V. 69. Ἔργων ἐκ πολλοῦ μελέτη πλεῖον σώζει, ἢ λόγων δι' ὀλίγου καλῶς ῥηθέντων παραίνεσις. WASS.

Ὅπου γὰρ] Verti ὅπου possit, *quoniam*, quandoquidem, *cum* simus, (vel, adsimus) ut 1 Cor. 3. ὅπου γὰρ ζῆλος καὶ ἔρις ἐν ὑμῖν, *cum* inter vos versentur dissidia.

Πανδημεί τε] Vis τοῦ πανδημεὶ non est in *universis*, quod augendæ sit formidini, non minuendæ; sed in *colluvie* promiscua, in diversitate τῶν ἀπολέκτων· *incondita* multitudine, non exercitata. τε autem non ἀπολέκτους respicit, quippe quod explicet tantum τὸ πανδημεὶ, sed inferius, καὶ προσέτι.

Ὥσπ. καὶ ἡμ.] Redundat καὶ, ut solet, in diversis et distribuendo. ἡμᾶς pro ἡμεῖς, ob priorem Accus. Quod et Latini imitentur.

Πολύ τε — εἶναι] Scil. ἡμᾶς, aut, si mavis, τὸν ἀγῶνα.

Πρὸς γῇ] Pro ἐν· ut Latinis sæpius *apud*; Tacito maxime: *apud Germanias, apud urbem, senatum*, alia.

Οὐδεμ. φιλ.] Obscurius vertit Port. *in nullo amico solo*; debebat: in solo, in terra, cujus nulla pars sit amica nobis, (vel, Latinius, cum Livio, *pacata*) quæ omnis hostium sit. Simili brevitate Liv. *per infesta*

ἥντινα μὴ αὐτοὶ μαχόμενοι κτήσεσθε. καὶ τοὐναντίον ὑπομιμνήσκω ὑμᾶς, ἢ οἱ πολέμιοι σφίσιν αὐτοῖς εὖ οἶδ᾽, ὅτι παρακελεύονται. οἱ μὲν γὰρ, ὅτι περὶ πατρίδος ἔσται ὁ ἀγών· ἐγὼ δὲ, ὅτι οὐκ ἐν πατρίδι, ἐξ ἧς κρατεῖν δεῖ, ἢ μὴ ῥᾳδίως ἀποχωρεῖν· οἱ γὰρ ἱππῆς πολλοὶ ἐπικείσονται. τῆς τε οὖν ὑμετέρας αὐτῶν ἀξίας μνησθέντες, ἐπέλθετε τοῖς ἐναντίοις προθύμως, καὶ τὴν παροῦσαν ἀνάγκην καὶ ἀπορίαν φοβερωτέραν ἡγησάμενοι τῶν πολεμίων."

ξθ΄. 69. Ὁ μὲν Νικίας, τοιαῦτα παρακελευσάμενος, ἐπῆγε τὸ στρατόπεδον εὐθύς. οἱ δὲ Συρακούσιοι ἀπροσδόκητοι μὲν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ ἦσαν ὡς ἤδη μαχούμενοι· καί τινες αὐτοῖς, ἐγγὺς τῆς πόλεως οὔσης, καὶ ἐπεληλύθεσαν· οἱ δὲ καὶ διὰ

omnia, per prærupta et confragosa omnia, i. e. per *loca, quæ plane* et ubique essent talia. Ita Latine dixeris: *per nihil pacatum transimus,* i. e. per terram, in qua sit nil pacati.

Ἥντινα μὴ αὐτ.] Videtur mihi τὸ ἢ post μὴ excidisse. *Gottl.* At enim, quo pertineat illud ἢ (cui tamen aliud reddendum nuspiam appareat,) quem sensum juvet, aut quî, non equidem video. Mutaturum, credo, Gottl. si superstes foret. Emendandum si sit: ἥν τινα legerim pro ἥντ. Sed nil opus ita explicanti, ut ostendi ad vv. οὐδεμ. φιλ.

Εὖ οἶδ᾽ ὅτι] Parenthesi liberavi hæc verba, recte et ab Abr. ordinata: ὃ, εὖ οἶδ᾽, ὅτι οἱ πολ. rel. *quod monituros* hostes, suis memoraturos, *sciam.*

Οἱ μ. γὰρ] Scil. παρακελεύσονται, ὑπομνήσουσιν, (τοὺς ἑαυτῶν, suos,) ὅτι, rel.

Ἐξ ἧς κρατεῖν δεῖ] Henr. Stephanus hæc ita Latine expressit: *ex qua non facile revertendum sit, nisi potitis victoria.* Et addit: intellige autem, ex qua regione, quæ nequaquam est patria nostra. Aliter tamen Scholiastes Græcus. Acacius vertit: *in qua vel vincendum est, vel receptus nullus relinquetur.* Hæc quidem intelligi possunt; sed plane non video, quomodo sententia illa e verbis Græcis exsculpi possit. Etiam hoc Porti, ἐξ ἧς κρατεῖν, pro κρατοῦντας ἀποχωρεῖν, fortassis sine exemplo est. Scholiastæ sententia de ellipsi τοῦ ὁρμωμένους mihi tolerabilior videtur omnibus illis, quæ alii adferunt. Sed non liquet mihi, an vel Thucydides usquam alibi, vel ullus alius Scriptor, ita loquutus sit. Itaque hunc locum aliis expediendum relinquo. DUCK. Difficultas loci non est in verbo δεῖ, ex quo, durius paullo, sed per Syllepsin tamen, ἐξέσται repetit Abr. neque in verbis κρατεῖν ἢ ἀποχωρεῖν, quæ in unum, qs. per participium, κρατοῦντας, coalescere vetet τὸ ἢ interjectum; sed unice in ἐξ ἧς, quod congruere haud videatur verbo κρατεῖν. Forte, sublato ἐξ, rite ac simpliciter omnia processerint: ἧς κρατεῖν δεῖ, qua potiri oporteat, ἢ ἀποχωρεῖν, aut (illâ, ex illa,) abire. Retento tamen, ut par est, τῷ ἐξ, sensus fuerit: *unde, ex* qua terra, *ex* illa *statione* (ἀφορμῇ, *posten,*) aut *vincere* oporteat, aut, cum periculo quidem et ægre, abire: *von welchem posten aus wir uns entweder behaupten, oder mit Mühe und Noth zurückziehen müssen.* Forte et sic liceat: ἐξ ἧς, (commate addito, et quasi suspensa oratione,) κρατ. δεῖ, ἢ, (quasi in Parenthesi hæc sint,) ἀποχωρεῖν· ac si sit: ἐξ ἧς, ἐὰν μὴ κρατήσωμεν, ἀποχ. δεῖ. Germanice per virgulas æstheticas intellexeris: *Aus welchem wir,— — siegen, oder — — fümmerlich weichen müssen.* Illud simplicius.

Τοιαῦτα] C. Msq. τοσαῦτα· non male, ob *brevitatem* cohortationis: *nur so viel,* nec plura. Demosth. p. Cor. τοσοῦτον ὑπειπὼν, ubi *hoc tantum* attigero. Et supra c. 68. init. negabat Nicias, opus esse *multa* cohortatione. Non bene autem μὲν Portus vertit, *autem*; debebat, *igitur,* ergo; vel: *et* Nicias *quidem.*

Ἐπεληλύθεσαν] *Abierant* vertit Valla, quasi voluisset legendum ἀπεληλύθεσαν, quod non sine ratione placuit Porto. *Acacius:* et quidam ob urbis propinquitatem *modo advenerant*; alii — Putavit alios esse, qui ἐπεληλύθεσαν, alios autem, qui tardius adcurrerant. Sed hoc e verbis Thucydidis colligi non potest. DUCK. Portus vertit, ut legendum ratus, ἀπεληλ. Abr. solvit in ἐληλ. ἐπὶ τὴν πόλιν. At quis dicit, ἐπέρχεσθαι ἐπὶ τ. πόλιν; nisi sit, aggredi, non, *reverti.* Et quid faciet τῷ αὐτοῖς; Manifesto

σπουδῆς προσβοηθοῦντες δρόμῳ, ὑστέριζον μὲν, ὡς δὲ ἕκαστός πῃ τοῖς πλείοσι προσμίξειε, καθίσταντο. οὐ γὰρ δὴ προθυμίᾳ ἐλλιπεῖς ἦσαν, οὐδὲ τόλμῃ, οὔτ' ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ, οὔτ' ἐν ταῖς ἄλλαις· ἀλλὰ τῇ μὲν ἀνδρείᾳ οὐχ ἥσσους, ἐς ὅσον ἡ ἐπιστήμη ἀντέχοι· τῷ δὲ ἐλλείποντι αὐτῆς καὶ τὴν βούλησιν ἄκοντες προὐδίδοσαν. ὅμως δὲ, οὐκ ἂν οἰόμενοι, σφίσι τοὺς Ἀθηναίους προτέρους ἐπελθεῖν, καὶ διὰ τάχους ἀναγκαζόμενοι ἀμύνασθαι, ἀναλαβόντες τὰ ὅπλα, εὐθὺς ἀντεπῄεσαν. καὶ πρῶτον μὲν αὐτῶν ἑκατέρων οἵ τε λιθοβόλοι καὶ σφενδονῆται καὶ τοξόται προὐμάχοντο· καὶ τροπὰς, οἵας εἰκὸς ψιλοὺς, ἀλλήλων ἐποίουν. ἔπειτα δὲ μάντεις τε σφάγια προὔφερον τὰ νο-

vult Thuc. quosdam ex urbe, ut propinqua, *illis*, αὐτοῖς, ἐπεληλυθέναι, auxilio *advenisse*; quibus autem? Nempe his, qui jam extra urbem in acie constitissent; c. 67. extr.

Προσμίξειε] Non displicet scriptura Cod. Ar. Wass.

Οὔτ' ἐν ταῖς ἄλλαις] Cod. C. omittit ταῖς. male: hunc in modum graviter cadere solent hujus etiam periodi. Thucyd. III. 45. ἢ ἄλλῳ τῷ δεινῷ. III. 10. πλὴν ἡμῶν καὶ Χίων. IV. 19. τοὺς ἐκ τῆς νήσου ἄνδρας. Sic VII. 71. κατεδίωκον ἐς τὴν γῆν. VIII. 1. Κατάπληξις μεγίστη δή. Herodot. V. 19. οἷός τ' ἦν. et I. 2. ἄρξαι πρῶτον. vid. Hippocrat. §. IV. 50. 15. Demosth. II. Philip. 28. Τῇ παρ' ὑμῶν ὀργῇ περιπεσεῖν συμβῇ. Isocrat. Helenæ Encom. p. 300. Archidamo p. 173. καθ' ἡμῶν αὐτῶν. Plato princip. Menex. p. 517. ἀνδράσι καὶ χρή. Idem.

Ἀντέχοι] Verterim, *sufficeret*, sustineret, (*es aushielt*, qs. *wiederhielt*;) ut L. 1. οὐκ ἐπὶ πολὺ ἀντεῖχεν, *es währte, dauerte nicht lange*.

Προὐδίδοσ.] Eleganter, *prodebant*, condonabant, *sie opferten den ruth auf*; destituebant, illi deerant, quasi a scientia et arte *deserto*. Nec sine Oxymoro: *inviti voluntatem* prodebant; volebant illi quidem pugnare, neque animo, i. e. nec cupidine, nec fortitudine, carebant; at enim scientia rei bellicæ laborabat et usus: unde *nolle* cogerentur, quod cuperent tamen, i. e. effectum non dare, quod, quamvis vellent, non possent tamen. προὐδίδοσαν est pro Media forma, προὐδίδοντο· *suammet* voluntatem; aut, τῷ ἐλλείποντι—προὐδίδοσαν, fueritpro, τὸ ἐλλεῖπον προὐδίδοσαν, eadem Hypallage, qua 2 Petr. 2. 8. βλέμματι—καὶ ἀκοῇ—ὁ δίκαιος—ψυχὴν ἀνόμοις ἔργοις ἐβασάνιζεν· i. e. auditus et adspectus improbe factorum cruciabat animum ejus. Hom. Od. 2. 143. καμάτῳ καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες, i. e. molestiæ et curæ exedebant illis animum. Tunc Activo constiterit vis sua.

Ἀντεπῄεσ.] Respondet præced. ἐπελθεῖν. *Gottl.* Sponte id quidem apparet; sed omittere nolui. Gravius notatu fuerit, primo, ὅμως δὲ referri ad προὐδίδοσαν· utut minus valerent arte, quam pro animo et voluntate, *tamen* adortis *vicissim* (et ipsi, id sign. hic ἀντὶ, ut 4. 19. extr. ἀνθησσᾶσθαι,) occurrerunt; deinde, οἰόμενοι esse pro οἰηθέντες, cum haud *putassent*, (antea,) incursuros Athenienses, eoque minus parati adstitissent: tamen utcunque illis obstitere.

Λιθοβόλοι] A funditoribus distincti, quod Tactici nostri non observarunt. Homer. Od. κ'. 121. Οἵ ῥ' ἀπὸ πετράων ἈΝΔΡΑΧΘΈΣΙ ΧΕΡΜΑΔΊΟΙΣΙ βάλλον. Vid. Il. μ'. 154. λ'. 265. Unde apud Pollucem I. 131. σφενδονῆται, λιθοβόλοι, τοξοφόροι, ut alibi apud Nostrum speciatim recensentur. *Glossæ*: fundibali et *lapidator*. Æschylus Pers. 459. ἐκ χερῶν Πέτρησιν ἠράσσαντο. Euripides Phœn. 1149. Ἐμαρνάμεσθα ΣΦΕΝΔΌΝΑΙΣ θ' ἑκηβόλοις ΠΕΤΡΩ͂Ν τ' ἀραγμοῖς. ibi παραφέροντι legendum. Tyrtæus III. 35. Ὑμεῖς δ', ὦ Γυμνῆτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος Πτώσσοντες, ΜΕΓΆΛΟΙΣ βάλλετε ΧΕΡΜΑΔΊΟΙΣ. Veget. I. 16. Ad lapides vero, vel manibus, vel fundis jaciendos exerceri convenit juniores: ubi pro *exercitatio* repone *exercitio*: ita Ms. et Cato apud Gellium XI. 2. Polybius X. 26. σφενδονήτας, καὶ τῶν ὀρείων τοὺς ἀκοντίζειν, καὶ ΛΙΘΆΖΕΙΝ δυναμένους. Plato VII. de Leg. 909. τόξοις καὶ λίθων βολῇ, ἘΚ ΧΕΙΡῸΣ καὶ σφενδόναις. Wass. Add. Lipsium IV. Poliorcet. 3. Duck.

Οἵας εἰκὸς ψιλούς ἀλλήλων] Codd. Ar. C. ἀλλήλων ψιλούς. non male. Wass.

Μάντεις τε σφάγια προὔφερον] Apud Pollucem I. 162. inter ea, quæ ad rem militarem pertinent, est, προὔθυσαν οἱ μάντεις, ἱερεῖα ἐθύσαντο. Duck.

μιξόμενα, καὶ σαλπιγκταὶ ξύνοδον ἐπώτρυνον τοῖς ὁπλίταις. οἱ δ' ἐχώρουν, Συρακούσιοι μὲν, περί τε πατρίδος μαχούμενοι, καὶ τῆς ἰδίας, ὡς ἕκαστος, τὸ μὲν αὐτίκα, σωτηρίας, τὸ δὲ μέλλον, ἐλευθερίας· τῶν δὲ ἐναντίων, Ἀθηναῖοι μὲν, περί τε τῆς ἀλλοτρίας οἰκείαν σχεῖν, καὶ τὴν οἰκείαν μὴ βλάψαι ἡσσώμενοι· Ἀργεῖοι δὲ, καὶ τῶν ξυμμάχων οἱ αὐτόνομοι, ξυγκτήσασθαί τε ἐκείνοις, ἐφ' ἃ ἦλθον, καὶ τὴν ὑπάρχουσαν σφίσι πατρίδα, νικήσαντες, πάλιν ἐπιδεῖν· τὸ δ' ὑπήκοον τῶν ξυμμάχων, μέγιστον μὲν περὶ τῆς αὐτίκα ἀνελπίστου σωτηρίας, ἢν μὴ κρατῶσι, τὸ πρόθυμον εἶχον· ἔπειτα δὲ, ἐν παρέργῳ, καὶ εἴ τι ἄλλο ξυγκαταστρεψαμένοις ῥᾷον αὐτοῖς ὑπακούσεται.

ό. 70. Γενομένης δ' ἐν χερσὶ τῆς μάχης, ἐπιπολὺ ἀντεῖχον ἀλλήλοις· καὶ ξυνέβη βροντάς τε ἅμα τινὰς γενέσθαι καὶ ἀστραπὰς, καὶ ὕδωρ πολύ· ὥστε τοῖς μὲν πρῶτον μαχομένοις, καὶ ἐλάχιστα πολέμῳ ὡμιληκόσι, καὶ τοῦτο ξυνεπιλαβέσθαι τοῦ φόβου· τοῖς δ' ἐμπειροτέροις, τὰ μὲν γιγνόμενα, καὶ ὥρᾳ ἔτους περαίνεσθαι δοκεῖν, τοὺς δὲ ἀνθεστῶτας πολὺ μείζω ἔκπληξιν μὴ νικωμένους παρέχειν. ὠσαμένων δὲ πρῶτον τῶν Ἀργείων τὸ εὐώνυμον κέρας τῶν Συρακουσίων, καὶ μετ' αὐτοὺς τῶν Ἀθηναίων τὸ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς, παρερρήγνυτο ἤδη καὶ τὸ ἄλλο στράτευμα τῶν Συρακουσίων, καὶ ἐς φυγὴν κατέστη. καὶ ἐπιπολὺ μὲν οὐκ ἐδίωξαν οἱ Ἀθηναῖοι· οἱ

Σαλπιγκταὶ ξύνοδον ἐπώτρυνον] Pollux III. 63. *ὑπεσημήναντο οἱ σαλπιγκταὶ τὸ εἰς ἔφοδον*; Thomas Magister: *σαλπίγξω, οὐ σαλπίσω. καὶ σαλπιγκτὴς, οὐ σαλπιστής·* Et confirmat hoc loco Thucydidis. Phrynichus quoque pag. 32. rejicit *σαλπιστὴς* et *σαλπίσαι·* sed jubet dici *σαλπικτὴς* et *σαλπίξαι*. Vide ibi Hœschelium. Duck.

Ξύν. ἐπώτρ.] Duplex ista permutatio: altera Dativi, *τ. ὁπλίταις*, pro *τῶν ὁπλιτῶν*, hypallage altera, *concursum instigabant* peditum, pro *ad* concursum pedites. V. Phil. Paull. Th. p. 44. *a.*) rel. p. 49. *a.* Ita, *concordiæ cohortator*, i. e. hominum ad concordiam.

Ξυγκτήσασθαί τε] Cod. Ar. *ξυγκτήσασθαί τι·* id quod non displicet, neque a Thucydidis stilo abhorret. Wass.

Εἶχον] Redit ad *τὸ ὑπήκοον*, quod sit pro, *οἱ ὑπήκοοι*. Cod. Mosqu. *ἔχειν*, quasi pendeat a super. *περὶ τοῦ·* Unde et mox, C. extr. veluti sibi constans, *ὑπακοῦσαι*, habet; Non male; nisi obstet *τὸ πρόθυμον*, quod tamen, ad *ἔχειν*, verteris: *ut essent* promtiores; Etsi *ideo* haudquaquam pugnabant. Nec minus Infinitivo alteri, *ὑπακοῦσαι*, obstiterit *εἴ τι·* nisi ad *ῥᾷον* intellexeris, *ἔσται, γενήσεται*, *daretur*, obtingeret. Sed et *ὑπακοῦσαι* sit pro *ἐξέσται ὑπακοῦσαι*; Est tamen asperum satis: *τὸ ὑπήκοον — εἶχον*, Plur. et — *ὑπακούσεται*, Sing. *ῥᾷον ὑπακοῦσ.* signif. leviori conditione, æquiore, et tolerabili magis, eorum imperium paterentur, stipendiis remissis, alioque onere levati, vel, quod minus egerent iis Athenienses, ut jam instructiores, vel ob gratiam præstitæ operæ.

Ξυνεπιλαβ.] Perite notat Abr. adhiberi de re *non expetita*, i. e. non grata, qua liberari cupias, non augeri. *ξυνεπιβαλέσθαι*, quod scriptum forte Nostro, existimat, sane critice adjuvetur exemplis permutatarum literarum *βαλ.* et *λαβ.* Sed Activum esse debebat, *ἐπιβαλεῖν*.

Τὰ γιγνόμενα] Libri scripti et editi, *τὰ μὲν γιγνόμενα*: atque ita legendum. Wass. Sic edi, voluerat Clar. Wass. Duck.

γὰρ ἱππῆς τῶν Συρακουσίων, πολλοὶ ὄντες καὶ ἀήσσητοι, εἶργον· καὶ ἐσβαλόντες ἐς τοὺς ὁπλίτας αὐτῶν, εἴ τινας προσδιώκοντας ἴδοιεν, ἀνέστελλον· ἐπακολουθήσαντες δὲ ἀθρόοι, ὅσον ἀσφαλῶς εἶχε, πάλιν ἐπανεχώρουν, καὶ τροπαῖον ἵστασαν. οἱ δὲ Συρακούσιοι, ἀθροισθέντες ἐς τὴν Ἑλωρινὴν ὁδὸν, καὶ ὡς ἐκ τῶν παρόντων, ξυνταξάμενοι, ἔς τε τὸ Ὀλυμπίειον ὅμως σφῶν αὐτῶν παρέπεμψαν φυλακὴν, δείσαντες, μὴ οἱ Ἀθηναῖοι τῶν χρημάτων, ἃ ἦν αὐτόθι, κινήσωσι· καὶ οἱ λοιποὶ ἐπανεχώρησαν ἐς τὴν πόλιν.

οα΄. 71. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι πρὸς μὲν τὸ ἱερὸν οὐκ ἦλθον, ξυγκομίσαντες δὲ τοὺς ἑαυτῶν νεκροὺς, καὶ ἐπὶ πυρὰν ἐπιθέντες, ηὐλίσαντο αὐτοῦ. τῇ δ' ὑστεραίᾳ τοῖς μὲν Συρακουσίοις ἀπέδοσαν ὑποσπόνδους τοὺς νεκρούς· (ἀπέθανον δὲ αὐτῶν καὶ τῶν ξυμμάχων περὶ ἑξήκοντα καὶ διακοσίους·) τῶν δὲ σφετέρων τὰ ὀστᾶ ξυνέλεξαν, (ἀπέθανον δὲ αὐτῶν καὶ τῶν ξυμμάχων ὡς πεντήκοντα·) καὶ, τὰ τῶν πολεμίων σκῦλα ἔχοντες, ἀπέπλευσαν ἐς Κατάνην. χειμών τε γὰρ ἦν, καὶ, τὸν πόλεμον

Ἀήσσητοι] Stephanus et Acacius recte *integri*; *invicti*, quod Vallæ et Porto placuit, anceps est. Vide Schol. Duck.

Προσδιώκοντας] Quatuor Mss. non infimæ notæ προδιώκοντας. Utrum horum præferendum sit, non definire possum. Nam, neque hoc, neque illud, valde obvium esse, ex eo intelligitur, quod utrumque omnia, tam vetusta, quam recentiora, Lexica ignorant. Προδίωξις in his adfertur e Jo. Diaconi Scholiis in Hesiodi ἀσπ. pag. 201. Ed. Heins. Duck. Ex super. ἐπὶ πολὺ expl. Abr. Non video, quo nexu. Nam προσεῶντος, quod huc notat ex Act. 27. 7. aliud longe est, et *admittere* notat, *hinanlassen*. Aut redundat πρὸς, aut προδιώκ. leg. aut sign. *propius* insequendo illatos: ut nimium propinquarent hosti.

Ὅμως] Cur *tamen, nihilo secius?* Nempe, quia *hic* egebant copiis, ægre nunc dimittendis.

Τῶν χρημάτων, ἃ ἦν αὐτόθι, κινήσωσι] Etiam alibi κινεῖν dicit pro, pecunias sacras, vel ad certum usum sepositas, adtrectare, auferre, et ad alios usus convertere. I. 143. Εἴτε καὶ, κινήσαντες τῶν Ὀλυμπιάσιν, ἢ Δελφοῖς χρημάτων. Et II. 24. Ἢν δέ τις εἴπῃ, ἢ ἐπιψηφίσῃ, κινεῖν τὰ χρήματα ταῦτα ἐς ἄλλο τι. Appianus κινεῖν et σαλεύειν II. Civit. pag. 453. Τῶν τε ἀψαύστων ἐκίνει χρημάτων, ἅ φασιν ἐπὶ Κελτοῖς πάλαι σὺν ἀρᾷ δημοσίᾳ τεθῆναι μὴ σαλεύειν εἰς μηδὲν, εἰ μὴ Κελτικὸς πόλεμος ἐπίοι. Diodorus Siculus XIII. pag. 333. scribit, Olympium ab Atheniensibus statim, postquam magnum portum ingressi sunt, captum fuisse. Thucydidi potius credendum, arbitror. Duck.

Ξυγκομίσαντες δὲ τοὺς ἑαυτῶν νεκροὺς] Acacius et Portus recte: "*congestis* suorum cadaveribus." Xenophon VI. Ἀναβ. pag. 384. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν ὁδὸν ἧκον τὴν ἐκ τῶν κωμῶν, ἔνθα ἔκειντο ἀθρόοι, συνενεγκόντες αὐτοὺς ἔθαψαν. Nam ita mos erat in bello. Livius XXVII. 2. "Spolia per otium legere, et *congestos in unum locum* cremavere suos." et Cap. 42. "Spolia legi cæsorum hostium, et suorum corpora *collata in unum* sepeliri jussit." Add. XXXVI. 8. Et sic accipiendum, puto, locum Plutarchi in Agesil. p. 606. Ed Francof. etsi aliter sentire videntur Viri docti: Οὐ πρότερον ἐπὶ σκηνὴν ἀπῆλθεν, ἢ φοράδην ἐνεχθῆναι πρὸς τὴν φάλαγγα, καὶ τοὺς νεκροὺς ἰδεῖν ἐντὸς τῶν ὅπλων συγκεκομισμένους. Duck.

Ἑξήκοντα] Οἱ Ἀθηναῖοι τετρακοσίους τῶν ἐναντίων ἀνελόντες. Diodorus XIII. p. 333. d. Wass.

Τὰ ὀστᾶ ξυνέλεξαν] Ut in patriam relata ibi sepelirentur, ut arbitror: quod et de Themistoclis ossibus quidam prodiderunt, I. 88. et de Eumene Plutarchus et Corn. Nepos Eum. in fin. Notus est ex omnibus Scriptoribus hic mos veterum. Duck.

Χειμών τε γὰρ ἦν] Ex hoc loco corrigendus est Suidas, apud quem hæc in αὐτόθεν ita le-

αὐτόθεν ποιεῖσθαι, οὔπω ἐδόκει δυνατὸν εἶναι, πρὶν ἂν ἱππέας τε μεταπέμψωσιν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἐκ τῶν αὐτόθεν ξυμμάχων ἀγείρωσιν, ὅπως μὴ παντάπασιν ἱπποκρατῶνται, καὶ χρήματα δὲ ἅμα αὐτόθεν τε ξυλλέξωνται, καὶ παρ' Ἀθηναίων ἔλθῃ, τῶν τε πόλεων τινὰς προσαγάγωνται, ἃς ἤλπιζον μετὰ τὴν μάχην μᾶλλον σφῶν ὑπακούσεσθαι, τά τε ἄλλα καὶ σῖτον, καὶ ὅσων δέοι, παρασκευάσωνται, ὡς εἰς τὸ ἔαρ ἐπιχειρήσοντες ταῖς Συρακούσαις.

οβ΄. 72. Καὶ οἱ μὲν ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἀπέπλευσαν ἐς τὴν Νάξον καὶ Κατάνην διαχειμάσοντες. Συρακούσιοι δὲ, τοὺς σφετέρους αὐτῶν νεκροὺς θάψαντες, ἐκκλησίαν ἐποίουν. καὶ παρελθὼν αὐτοῖς Ἑρμοκράτης ὁ Ἕρμωνος, ἀνὴρ καὶ ἐς τὰ ἄλλα ξύνεσιν οὐδενὸς λειπόμενος, καὶ κατὰ τὸν πόλεμον ἐμπειρίᾳ τε ἱκανὸς γενόμενος, καὶ ἀνδρείᾳ ἐπιφανὴς, ἐθάρσυνέ τε, καὶ οὐκ εἴα τῷ γεγενημένῳ ἐνδιδόναι· τὴν μὲν γὰρ γνώμην αὐτῶν οὐχ ἡσσῆσθαι, τὴν δὲ ἀταξίαν βλάψαι. οὐ μέντοι τοσοῦτόν γε λειφθῆναι, ὅσον εἰκὸς εἶναι, ἄλλως τε τοῖς πρώτοις

guntur: Χειμὼν ἦν, καὶ τοῖς Ἀθηναίοις τὸν πόλεμον αὐτόθεν ποιεῖσθαι οὕτως ἐδόκει. Duck.

Αὐτόθεν] Unde ergo *alias?* Significare possit, *ex illo tempore, jam* hiberno; sed apparet, *distingui* hiemis caussam, ut *aliam*, per τε, ab ea, quæ subjiciatur, per καί. Et manifesto satis ἀδύνατον refertur ad πρὶν, post quod nil reddatur, in quo *hiemis* partes sint. Est ergo, *indidem*, ex illa *sola terra* Siciliæ, hujus viribus et copiis solis, non aliunde, non domo instructis; aut, inde ab illo *tempore*, quo nondum satis parati valerent. Sed, ad *regionem* referri, paullo infra relatum αὐτόθεν satis docuerit, ubi dicat, χρήματα αὐτόθεν ἔλθῃ, et opponat, vel distinguát, παρ' Ἀθηναίων. Hoc interim tenendum, non *locum* ipsum per sese signare hic αὐτόθεν· Unde enim *alias* bellum gererent, aut ubi? sed copias, opportunitates, quas præberet *tunc* regio illa, immo nondum præberet; ut et temporis ratio, et *statús*, vel conditionis, (*der Lage der Sachen*,) rationem contineat τὸ αὐτόθεν.

Παρ' Ἀθην.] Atqui et ipsi hic erant Athenienses! Intell. ex ipsa urbe, civitate et republ. Atheniensium, domi ab ipsis relictorum: *domo*. Et tamen *socii* quoque una hic aderant, non soli Athenienses. Est quasi ἐξ Ἀθηνῶν, Ἀθήνηθεν.

Πόλεων] Πολεμίων Msqu. male haud dubie, vel ob ἃς, (neque enim οὓς legi notatur,) vel ob ὑπακούσεσθαι, vel omnino rem totam.

Ταύτῃ τῇ γνώμῃ] Ita reposui e Mss. et Edd. ante aberat τῇ. Wass.

Θάψαντ.] i. e. compositos rogis cremarunt; ut c. 71. (ἐπιθέντες ἐπὶ τὰς πυράς.) Idem monuit Ernest. de v. θάπτειν. (in Lex. Gr. Hed.) V. d' Orvill. ad Charit. An. 73. *Gottleb.* Ita et ἔθαπτον Noster 2. 52. de rogis. Sed tamen *conditi* cineres et repositi in urnis.

Ἐκκλησ. ἐποίουν] Pro ἐποιοῦντο· *suorum*, scil. *suæ civitatis*, ipsorum.

Παρελθ. αὐτ.] Manifesto hic a παρελθὼν pendet Dat. p. πρὸς αὐτούς· neque enim ἔλεγεν hic sequ.

Ὁ Ἕρμωνος] V. d' Orvill. ad Charit. p. II. Xenoph. (Hist. Gr.) p. 441.

Ἐθάρσ. κ. οὐκ εἴα] Scil. αὐτούς· repet. (ex παρελθὼν) αὐτοῖς· οὐκ εἴα reddendum erat, *vetuit*, dehortatus est; ostendit, deficere illos non debere. Ita vicissim Horat. Epist. 2. 1. 228. *egere vetes*, i. e. non sinas; et Carm. 4. 8. 28. *Dignum laude virum Musa vetat mori*, i. e. et non patitur.

Ὅσ. εἰκ. εἶναι] Pro, ὅσ. εἰκ. εἴη· ut solent Græci, Noster utique, (v. Phil. Th. P. p. 88. extr.) in obliqua orat. non itidem Latini, nisi aut interrogantes; ut Liv. *quem enim nescire? Ubi enim ita nominari? Quantum enim interesse? Quid enim referre?* pro Conjunctivo: *an obscurum cuiquam esse?* p. *es-*

τῶν Ἑλλήνων ἐμπειρίᾳ ἰδιώτας, ὡς εἰπεῖν χειροτέχνας, ἀνταγωνισαμένους. μέγα δὲ βλάψαι καὶ τὸ πλῆθος τῶν στρατηγῶν, καὶ τὴν πολυαρχίαν, (ἦσαν γὰρ πεντεκαίδεκα οἱ στρατηγοὶ αὐτοῖς,) τῶν τε πολλῶν τὴν ἀξύντακτον ἀναρχίαν. ἢν δὲ ὀλίγοι τε στρατηγοὶ γένωνται ἔμπειροι, καὶ ἐν τῷ χειμῶνι τούτῳ παρασκευάσωσι τὸ ὁπλιτικὸν, οἷς τε ὅπλα μή ἐστιν, ἐκπορίζοντες, ὅπως ὡς πλεῖστοι ἔσονται, καὶ τῇ ἄλλῃ μελέτῃ προσαναγκάζοντες, ἔφη, κατὰ τὸ εἰκὸς κρατήσειν σφᾶς τῶν ἐναντίων, ἀνδρείας μὲν σφίσιν ὑπαρχούσης, εὐταξίας δὲ ἐς τὰ ἔργα προσγενομένης. ἐπιδώσειν γὰρ ἀμφότερα αὐτὰ, τὴν μὲν, μετὰ κινδύνων μελετωμένην, τὴν δ' εὐψυχίαν, αὐτὴν ἑαυτῆς, μετὰ τοῦ πιστοῦ τῆς ἐπιστήμης, θαρσαλεωτέραν ἔσεσθαι. τούς τε στρατηγοὺς, καὶ ὀλίγους καὶ αὐτοκράτορας χρῆναι ἑλέσθαι, καὶ ὀμόσαι αὐτοῖς τὸ ὅρκιον, ἦ μὴν ἐάσειν ἄρχειν, ὅπῃ ἂν ἐπίστωνται. οὕτω γὰρ, ἅ, τε κρύπτεσθαι δεῖ, μᾶλλον ἂν στέγεσθαι, καὶ τἄλλα κατὰ κόσμον καὶ ἀπροφασίστως παρασκευασθῆναι.

set, sit; quod utique reddendum sit, ubi τῷ *an* præmittatur, *rogare se, quærere;* aut, ubi pro Demonstr. valet Relat. veluti: *quem quidem venisse*, p. *illum; quamquam* etiam, ubi non sit Antecedens τῷ *tamen*, sed Germ. (*Mie wohl, zwar,*) *sane*, quidem: ut Livio, 4. 15. med. *Quamquam nullam nobilitatem, nullos honores, nulla merita,—cuiquam pandere—viam;* i. e. *sane; (frenlich:)* sequ. *sed tamen*, rel. ceu nova sententia; ubi post *sustulisse* subjiciatur, *unde nefas fuerit*, non, *fuisse*. At ibid. antea: *At quis homo?* non, *quem hominem?* Quia nimirum præc. *ut Sp. Mælius spem conceperit.*

Ἄλλως τε τ. πρ.] Omissum est καὶ post τε· ἄλλως τε καὶ, cum aliis de caussis, tum, quod, rel. Tanquam ἄλλως per se notet *utique, præsertim, maxime.* Omissum καὶ, forte exciderit, ut mox ante χειροτέχνας· ubi v. not. Sed et Theodoret. ἄλλως sine καί· V. Glossar. Theodor. h. v.

Χειροτέχνας] Etiam Pollux, ut videtur, I. 156. legit χειροτέχναις. Sed nihil muto. Wass. Si vera est lectio Ms. Cod. Pollucis, quo Jungermannus usus est: Pollux non potuit hic aliter legere, quam χειροτέχναις· idque probant Henr. Stephanus in Thes. Ling. Gr. et Jungermannus ad Pollucem. Sed non satis firmum est id, quo præcipue nituntur, ἰδιώτας hic opponi χειροτέχναις· quæ utraque ad Syracusanos referri posse, non male in Notis Jungermanni ad Pollucem disputat Camero. Illud magis probem, quod Stephanus putat, sive χειροτέχνας, sive χειροτέχναις in Thucydide legas, omnino scribendum esse, καὶ ὡς εἰπεῖν. Idem visum fuit Sebero ad Pollucem. Duck. Χειροτέχναις probanti, ad Athenienses scilicet referendum; in quibus ut fuerint sane χειροτέχναι quam plurimi, ut Demosthenis ipsius, patris certe, exemplum, Xenoph. M. S. L. 3. 10. C. 7. 6. et Ælianus in Var. Hist. 2. 1. doceat: nil tamen ad belli ἐμπειρίαν. χειροτέχνας utique retinendum: intellecto καὶ, aut ita omisso, ut aut ἰδιώτας huic, aut hoc illi, Epitheton sit, sc. ὄντας. Haud inficete tamen ita intellexeris, ut ὡς εἰπεῖν non sit *fere, plerosque*, ut solet, sed, *ut ita dicam;* tanquam ἰδιῶται, imperiti, certent cum χειροτέχναις, cum artificibus, peritis rei, operis, in quo certent nimirum: *als wenn Unerfahrne mit (geübten) Meistern stritten.* Ac pæne est, ut sic placeat χειροτέχναις.

Προσγενομ.] Hic non redundat πρὸς, sed sign. præterea, insuper, præter ἀνδρείαν, *nova virtus accesserit.*

Μετὰ τοῦ πιστοῦ τῆς ἐπιστήμης] Vegetius de Re milit. Lib. I. Cap. 1. *Scientia rei bellicæ dimicandi nutrit audaciam. Nemo facere metuit, quod se bene didicisse, confidit.* Acac. Duo simul notat τὸ πιστόν· 1) ipsam peritiam certam, firmam; ut τὸ πιστὸν τῆς πολιτείας. 1. 68. init. firmus reip. status. 2) fidem ac fiduciam, sensum et consciam alacritatem usu subactorum. μετὰ sign. *per*;

ογ΄. 73. Καὶ οἱ Συρακούσιοι, αὐτοῦ ἀκούσαντες, ἐψηφίσαντό τε πάντα, ὡς ἐκέλευε, καὶ στρατηγὸν αὐτόν τε εἵλοντο τὸν Ἑρμοκράτην, καὶ Ἡρακλείδην τὸν Λυσιμάχου, καὶ Σικανὸν τὸν Ἐξηκέστου, τούτους τρεῖς· καὶ ἐς τὴν Κόρινθον καὶ ἐς τὴν Λακεδαίμονα πρέσβεις ἀπέστειλαν, ὅπως ξυμμαχία τε αὐτοῖς παραγένηται, καὶ τὸν πρὸς Ἀθηναίους πόλεμον βεβαιότερον πείθωσι ποιεῖσθαι ἐκ τοῦ προφανοῦς ὑπὲρ σφῶν τοὺς Λακεδαιμονίους, ἵνα ἢ ἀπὸ τῆς Σικελίας ἀπαγάγωσιν αὐτοὺς, ἢ πρὸς τὸ ἐν Σικελίᾳ στράτευμα ἧσσον ὠφέλειαν ἄλλην ἐπιπέμπωσι.

οδ΄. 74. Τὸ δ᾽ ἐν τῇ Κατάνῃ στράτευμα τῶν Ἀθηναίων ἔπλευσεν εὐθὺς ἐπὶ Μεσήνην, ὡς προδοθησομένην. καὶ, ἃ μὲν ἐπράσσετο, οὐκ ἐγένετο. Ἀλκιβιάδης γὰρ, ὅτε ἀπῄει ἐκ τῆς ἀρ-

propter, *ben.* Addidisse ex Nostro detur, (mente quidem) τεταγμένην· 2. 63. extr. τὸ ἄπραγμον——μετὰ τοῦ δραστηρίου τεταγμένον. Paullus 1 Tim. 6. 6. εὐσέβεια μετ᾽ αὐταρκείας.

Τὸν Ἐξηκέστου, τούτους τρεῖς· καὶ] Antea legebatur τὸν Ἐξηκέστου. τούτους τρεῖς καί. Recte vidit Portus; hæc perperam distingui. Cl. Wasse etiam, ex auctoritate librorum scriptorum, distinctiones suis locis ita, ut hic editum est, posuerat. Et, Hermocratem inter legatos, qui Corinthum et Lacedæmonem missi sunt, non fuisse, intelligi potest e Cap. 75. Duck.

Τούτ. τρεῖς·] Ordinem poscere, ut sit, στρατηγοὺς εἵλοντο τούτους τρεῖς, αὐτόν τε, rel. ex Abr. notat Gottleb. Ita Paullus 1 Cor. 13. 13. νυνὶ δὲ μένει πίστις, ἐλπὶς, ἀγάπη, τὰ τρία ταῦτα· i. e, μένει τὰ τρ. ταῦτα (δηλονότι) πίστ. rel. *Hic* tamen aliter vix poterat Thuc. quam dedit, ut de Hermocrate proxime et unice locutus; cui et Singularem dederit, αὐτόν τε, innuens, non paruisse modo ad omnia illi, sed *ducem* quoque creasse *ipsum*, maxime *adjunxisse* deinde duos, ut sic tres essent. Hunc ordinem rei alio positu verborum non explicaret. Quin et, *paucitatem* secutos, ad Hermocrate commutatam, illo, τούτους τρεῖς, sign.

Ξυμμαχ. παραγ.] *Auxilia* vertit Port. propter παραγένηται haud dubie; quod de *fœdere* tamen dici quî minus possit, quam προσγίγνεσθαι de ἐμπειρίᾳ, C. 72. extr. Nec vero ξυμμαχία tum erat Syracusanis cum Lacedæmoniis, qualem describit Noster, 1. 44. init: ut haberent eosdem et hostes et socios, *Offensio-Bündnik.* Vix tamen defendere ausim, ξυμμαχία παραγίνεται, *fœdus venit.* Sit ergo ξυμμαχία pro ξυμμάχοις· ut non *socios* tamen hi significent ipsos, sed τὸ ξυμμαχικὸν, *milites* auxiliares: quam ὠφέλειαν infra vocat, c. extr. quam ξυμμαχίαν rursus expl. Schol. haud dubie his ipsis Nostri verbis fisus et motus, alioqui βοήθειαν explicaturus.

Τὸν πρ. Ἀθ. πόλ.] Abest τὸν Msq. et sane redundat, quia *nondum erat* Lacedæmoniis bellum contra Athenienses. Solet tamen ita redundare Nostro Attic. et vero *clam* et occulte jam tumebat bellum.

Βεβαιότ.] Retuleris vel ad πείθωσι· quo firmius illis persuaderent; vel ad ποιεῖσθαι· ut certius, qs. evidentius, *erklärt, sicher*, ut et Syracusani et Athenienses *satis* scirent, hostes his esse Spartanos, susciperent hi bellum, non cunctanter, nec mussitantes aut dissimulantes, sed ex *edicto*, ut Liv. loquitur, 1. 27. init. (ubi legerim, *ex indicto.*)

Ἐκ τοῦ προφ.] i. e. προφανῶς. *Modum* agendi hic sign. ἐκ, ut Latinis, *ex æquo* (ἐξ ἴσου Græcis itidem,) *ex aperto*; Ovid. *quod venit ex facili*, p. facile, promte, um.

Ἀπαγάγ.] *Averterent*, arcerent, nempe domi relictos Athenienses, *populum*, cogerent eos plane abstinere Sicilia, abjicere illam cogitationem et conatum. Dilogiam tamen habere videtur αὐτοὺς, ut et ad *populum* Athen. domi, et ad *milites* referatur in Sicilia tum agentes ac belligerantes: quia subjicitur: *aut*, (certe) ne auxilia summitterent, nempe, si persistere tamen in cœpto vellent, neque abducere exercitum.

Ἄλλην] *Nova* auxilia. Ita vicissim *novus* pro *alius*, Exod. 1. 8. *rex novus*, חָדָשׁ, pro quo LXX. et Actor. 7. 15. ἕτερος· Aqu. et Theod. καινός.

χῆς ἤδη μετάπεμπτος, ἐπιστάμενος, ὅτι φεύξοιτο, μηνύει τοῖς τῶν Συρακουσίων φίλοις τοῖς ἐν Μεσήνῃ, ξυνειδὼς τὸ μέλλον. οἱ δὲ τούς τε ἄνδρας διέφθειραν πρότερον, καὶ τότε στασιάζοντες καὶ ἐν ὅπλοις ὄντες, ἐπεκράτουν μὴ δέχεσθαι τοὺς Ἀθηναίους οἱ ταῦτα βουλόμενοι. ἡμέρας δὲ μείναντες περὶ τρισκαίδεκα οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς ἐχειμάζοντο, καὶ τὰ ἐπιτήδεια οὐκ εἶχον, καὶ προὐχώρει οὐδὲν, ἀπελθόντες ἐς Νάξον καὶ Θρᾷκας, σταύρωμα περὶ τὸ στρατόπεδον ποιησάμενοι, αὐτοῦ διεχείμαζον· καὶ τριήρη ἀπέστειλαν ἐς τὰς Ἀθήνας ἐπί τε χρήματα καὶ ἱππέας, ὅπως ἅμα τῷ ἦρι παραγένωνται.

οέ. 75. Ἐτείχιζον δὲ καὶ οἱ Συρακούσιοι ἐν τῷ χειμῶνι πρός τε τῇ πόλει, τὸν Τεμενίτην ἐντὸς ποιησάμενοι, τεῖχος παρὰ πᾶν τὸ πρὸς τὰς Ἐπιπολὰς ὁρῶν, ὅπως μὴ δι' ἐλάσσονος εὐαποτείχιστοι ὦσιν, ἢν ἄρα σφάλωνται· καὶ τὰ Μέγαρα φρούριον, καὶ ἐν τῷ Ὀλυμπιείῳ ἄλλο. καὶ τὴν θάλασσαν προεσταύρωσαν πανταχῇ, ᾗ ἀποβάσεις ἦσαν. καὶ, τοὺς Ἀθηναίους, εἰδότες, ἐν τῇ Νάξῳ χειμάζοντας, ἐστράτευσαν πανδημεὶ ἐπὶ τὴν Κατάνην· καὶ τῆς τε γῆς αὐτῶν ἔτεμον, καὶ τὰς τῶν Ἀθηναίων σκηνὰς καὶ τὸ στρατόπεδον ἐμπρήσαντες, ἀνεχώρησαν ἐπ' οἴκου. καὶ πυνθανόμενοι, τοὺς Ἀθηναίους ἐς τὴν Καμαρίναν, κατὰ τὴν ἐπὶ Λάχητος γενομένην ξυμμαχίαν,

Ὅτι φεύξ.] Possis et vertere: *futurum, ut reus perageretur.* Sed hoc sensu diceret, φεύγει· certum quippe hoc norat; c. 71.

Μεσήνῃ] Μεσσήνῃ Cl. Gr. At cum vulgatis Lycurgus adv. Leocr. 140. tamen p. 167. Μεσσηνίους. Cum σσ etiam Theophrast. VIII. 3. et sæpe Polybius, Numi, Strabo, Herodotus, Diodorus, Pausanias. WASS.

Ξυνειδ. τὸ μέλλ.] V. not. ad Schol. (ad ἐπιστάμ. et ξυνειδ. Quodsi ad Messanam prodendam retuleris: τὸ μέλλον erit, *quod pararetur*, quod agitarent: *was im Berte war, was man vorhatte.*

Διέφθειρ.] Est pro διεφθάρκεσαν, (inusit.) jam interfece*rant antea, et tunc* in armis erant. Quin et μηνύει antea, de Alcibiade, esse possit pro Plusqpf. ἐμεμηνύκει.

Ἀπελθόντες ἐς Νάξον καὶ Θρᾷκας] Locus procul dubio corruptus. Quomodo enim Thracia ad talem expeditionem opportuna? Ego autem censeo, omnino legendum esse, ἀπελθόντες ἐς Νάξον, καὶ θρανίοις σταύρωμα περὶ τὸ στρατόπεδον ποιησάμενοι. Scalmis scilicet e triremibus ablatis usi sunt ad muniendа castra. Si quis vero putet, ideo Thucydidem scripsisse ἐς Νάξον καὶ Θρᾷκας, quod, antequam Cares occupasaent eam insulam, a Thracibus habitatam fuisse, narrat Diodorus, errabit manifesto: non enim solet Thucydides tales fabulosas antiquitates suæ historiæ inserere, quales Diodorus in primis quinque libris narrat. Quin et ipse Diodorus l. 5. ubi de Thracibus loquitur, ait, eos ob siccitates et calores in ea insula factos periisse, et Cares eam occupasse duce Naxio, qui eam Naxum nominavit, ante Diam et Strongylen appellatam. *Palmerius* Exercitat. pag. 54. HUDS.

K. Θρᾷκας] Contortæ sunt conjecturæ omnes tentantium emendationem; Heilmanni unice placet, quæ mihi quoque in mentem illico venerit: loci nomen latere, Naxo vicini, nobis ignoti, neque alibi memorati, aut Θρᾷκας, immo Θράκας, si Thracæ sit loci nomen, ut Heilmanno placet, vel simile.

Σταύρωμά περὶ τὸ στρατ.] Σταυρώματα libri scripti: forte σταύρωμά τε περὶ τ. στ. WASS.

Πυνθαν.] Pro πυθόμενοι, γνόντες· ut solet Noster.

πρεσβεύεσθαι, εἴπως προσαγάγοιντο αὐτοὺς, ἀντεπρεσβεύοντο καὶ αὐτοί. ἦσαν γὰρ ὕποπτοι αὐτοῖς οἱ Καμαριναῖοι, μὴ προθύμως σφίσι μήτ᾽ ἐπὶ τὴν πρώτην μάχην πέμψαι, ἃ ἔπεμψαν· ἔς τε τὸ λοιπὸν μὴ οὐκέτι βούλωνται ἀμύνειν, ὁρῶντες τοὺς Ἀθηναίους ἐν τῇ μάχῃ εὖ πράξαντας, προσχωρῶσι δ᾽ αὐτοῖς, κατὰ τὴν προτέραν φιλίαν πεισθέντες. ἀφικομένων οὖν, ἐκ μὲν Συρακουσῶν, Ἑρμοκράτους, καὶ ἄλλων, ἐς τὴν Καμαρίναν, ἀπὸ δὲ τῶν Ἀθηναίων, Εὐφήμου, μεθ᾽ ἑτέρων, ὁ Ἑρμοκράτης, ξυλλόγου γενομένου τῶν Καμαριναίων, βουλόμενος προσδιαβαλεῖν τοὺς Ἀθηναίους, ἔλεγε τοιάδε.

οστʹ. 76. "ΟΥ᾽, τὴν παροῦσαν δύναμιν τῶν Ἀθηναίων, ὦ Καμαριναῖοι, μὴ αὐτὴν καταπλαγῆτε, δείσαντες, ἐπρεσβευσάμεθα· ἀλλὰ μᾶλλον, τοὺς μέλλοντας ἀπ᾽ αὐτῶν λόγους,

Ἀντεπρεσβ.] Quasi *contra* illos, quo impedirent postulata illorum; Aut simpliciter, ut Gall. *à leur tour*; quippe urgenti τὸ ἀντὶ, redundet καὶ αὐτοί.

Εὖ πράξ.]. De *statu* alioqui et conditione *universa*, (*Wohlbefinden, Wohlergehen,*) *felicitate*, dicitur εὖ πράττειν· hic de *una* re singulari, pro κατορθώσαντας.

Ἐκ μ. Συρ. — ἀπὸ δὲ τ. Ἀθ.] Dupliciter variavit Thuc. per ἐκ et ἀπὸ, per *urbis* nomen, Συρακουσῶν, et *civium*, Ἀθηναίων. Sedulo imitatur Tacit. maxime in Præpositt. Ann. 1. 1. a) *florentibus*, b) *ob metum falsæ*, a) *postquam occiderunt*, b) *recentibus odiis compositæ*. C. 3. extr. *abolendæ magis infamiæ, quam cupidine, aut dign. ob præmium.*

Προσδιαβαλεῖν] Nulla potest idonea adferri ratio, cur hoc præferendum sit scripturæ omnium librorum scriptorum, qui in hoc composito non præpositionem πρὸς, sed πρὸ, habent. Προδιαβληθῆναι est in Philopatri *Luciani* Tom. II. p. 768. Duck. i. e. βουλόμενος τοὺς Ἀθηναίους διαβαλ. πρὸς τοὺς Καμαριναίους. *Gottl.* (ex Abresch.) contra usum linguæ omnem, et putide plane. Aut sign. *insuper* criminari, *plus*, ultro, aut pro simplici ponitur; aut leg. προδιαβαλεῖν, *antea*, priusquam Athenienses se venditarent atque ingererent; *occupare* criminando et prævertere, occurrere illis, quæ pro se deinde dicturi essent Athen. φθάσαι διαβαλόντες. — Clare hoc indicat ipse init. Orat. c. 76. τοὺς ἀπ᾽ αὐτῶν λόγους, μὴ ὑμᾶς πείθωσιν.

Οὐ τ. παρ. δύν. rel.] Comma posui post οὐ, nec non post καταπλαγῆτε, qui ordinem verborum indicarem, ita instituendum: Οὐ (οὐκ) ἐπρεσβευσ. δείσαντες τὴν παρ. δύν. τ. Ἀθ. μὴ καταπλαγῆτε αὐτὴν (i. e. δι᾽ αὐτ. κατ᾽ αὐτ.) ἀλλὰ, (ἐπρεσβ. δείσαντες) τοὺς ἀπ᾽ αὐτ. λόγ. μὴ πείθ. ὑμ. Ita certe expediendum ex interpretat. Fr. Porti, haud improbanda; Sed et sic possit: οὐκ ἐπρεσβευσ. ἵνα μὴ καταπλαγ. (διὰ) τ. παροῦσ. δύν. τ. Ἀθ. δείσαντες αὐτήν. Simplicissimum tamen forte fuerit, κατὰ intellexisse et ad τ. παρ. δύν. et ad τοὺς ἀπ᾽ αὐτ. λόγ. Οὐκ ἐπρεσβ. κατὰ (i. e. διὰ τ. παρ. δύν. τ. Ἀθ. ἵνα μὴ καταπλ. δείσ. αὐτήν· ἀλλὰ (ἐπρεσβευσ.) (κατὰ, διὰ) τοὺς ἀπ᾽ αὐτ. λόγ. rel. Notatum hoc nemini, miror, ne Abreschio quidem, diligenter satis, utut suo jure, constituenti verborum ordinem; quem impeditum hic laborare, et Accusativi implexi ostendant, et non una conditio ejus constituendi; qui quidem quocunque modo placuerit, distractum tamen est totum illud et pleonastice expressum pro: δείσαντες, μὴ καταπλαγ. τὴν δύν. τ. Ἀθ. et in altero: (δείσ.) μὴ οἱ ἀπ᾽ αὐτ. λόγοι πείθωσιν ὑμᾶς. Plane ut Terent. Phorm. A. 3. Sc. 2. init. *Metuo lenonem, ne quid suo suat capiti*; i. e. met. ne *leno* aliqu. suat V. Phil. Thuc. P. p. 295. rel. ubi et hunc ipsum notavi Nostri locum, p. 207. Adde (ex pag. ibi 278. post med.) 2. τὸν δὲ πόνον, μὴ γένηταί τε πολὺς, rel. quod ibid. explico. Neque absimilis locus Xen. M. S. 2. 3. 9. κύνα μὲν, εἰ — — ἦν — ἐπιτήδ. καὶ ἠσπάζετο, — — — ἐπειρῶ — πραΰνειν αὐτόν· pro, εἰ κύων, rel. et porro, quod propius etiam huc faciat; ἀδελφὸν δὲ — — οὐκ ἐπιχειρεῖς μηχανᾶσθαι, ὅπως σοι ὡς βέλτιστος ᾖ, i. e. οὐκ ἐπιχ. μηχ. ὅπ. ὁ ἀδελφὸς ᾖ ὡς βέλτ. V. et hic, C. 77. ad vv. τ. ἐκεῖσ. Ἑλλ.

Μέλλ. ἀπ᾽ αὐτ. λ.] Intelligi ad μέλλοντας potest, εἰρήσεσθαι; sed et junxeris, τοὺς λόγους ἀπ᾽ αὐτῶν, pro Genit. *illorum* orationem, futuram, exspectandam, jam nunc habendam.

πρίν τι καὶ ἡμῶν ἀκοῦσαι, μὴ ὑμᾶς πείσωσιν. ἥκουσι γὰρ ἐς τὴν Σικελίαν, προφάσει μὲν, ᾗ πυνθάνεσθε, διανοίᾳ δὲ, ἣν πάντες ὑπονοοῦμεν. καί μοι δοκοῦσιν οὐ Λεοντίνους βούλεσθαι κατοικίσαι, ἀλλ' ἡμᾶς μᾶλλον ἐξοικίσαι. οὐ γὰρ δὴ εὔλογον, τὰς μὲν ἐκεῖ πόλεις ἀναστάτους ποιεῖν, τὰς δὲ ἐνθάδε κατοικίζειν· καὶ Λεοντίνων μὲν, Χαλκιδέων ὄντων, κατὰ τὸ ξυγγενὲς κήδεσθαι, Χαλκιδέας δὲ τοὺς ἐν Εὐβοίᾳ, ὧν οἵδε ἄποικοί εἰσι, δουλωσαμένους ἔχειν. τῇ δὲ αὐτῇ ἰδέᾳ ἐκεῖνά τε ἔσχον, καὶ τὰ ἐνθάδε νῦν πειρῶνται. ἡγεμόνες γὰρ γενόμενοι ἑκόντων, τῶν τε Ἰώνων, καὶ ὅσοι ἀπὸ σφῶν ἦσαν ξύμμαχοι, ὡς ἐπὶ τοῦ Μήδου τιμωρίᾳ, τοὺς μὲν, λειποστρατίαν, τοὺς δὲ, ἐπ' ἀλλήλους στρατεύειν, τοῖς δ', ὡς ἑκάστοις τινὰ εἶχον αἰτίαν εὐπρεπῆ, ἐπενεγκόντες, κατεστρέψαντο. καὶ οὐ περὶ τῆς ἐλευθερίας ἄρα, οὔτε οὗτοι τῶν Ἑλλήνων, οὔθ' οἱ Ἕλληνες τῆς ἑαυτῶν, τῷ Μήδῳ ἀντέστησαν, περὶ δὲ, οἱ μὲν σφίσιν, ἀλλὰ μὴ ἐκείνῳ, καταδουλώσεως, οἱ δ', ἐπὶ δεσπότου μεταβολῇ, οὐκ ἀξυνετωτέρου, κακοξυνετωτέρου δέ.

οζ΄. 77. "Ἀλλ' οὐ γὰρ δὴ τὴν τῶν Ἀθηναίων, εὐκατηγό-

V. rursus Phil. Th. P. p. 126. a) α) et 130. init. lit. ξ.)

Πρίν τι κ. ἡμ. ἀκ.] Non ad δείσαντές retuleris hæc verba, quod suadere positus videatur, sed ad posteriora: μὴ ὑμ. πειθ. *ne vos inducant*, priusquam et nos audieritis, sola a solis audita, qs. sine remedio a nobis. καὶ abest Msqu. non bene, utut redundans in membro priori; nam πρὶν necessario facit hoc membrum *prius:* redundat tamen καὶ in oppositis; et vero jam *præsentem* habebant Atheniensium orationem ac certam; et sic cohæret: metus est, ne vos ducant, nisi *et* nos antea audieritis; *antea* quidem, sed nos *quoque* tamen et ipsos.

Ἥκουσι — ἐξοικίσαι] Dionys. Halic. Tom. II. pag. 160. ψυχρὰ, inquit, ἡ παρονομασία, καὶ οὐ προσβάλλουσα πάθος, ἀλλ' ἐπιτήδευσιν. Wass.

Κατοικίσ.] Κατοικῆσαι Msqu. male, ob diversum, ἐξοικίσαι. Nam ἐξοικῆσαι, quod idem habet, ne Græcum est quidem.

Τῇ δ' αὐτῇ ἰδ.] *Formula, ratione, consilio, arte; (System, Plan, Maakregeln;)* nempe et a) voluntatis; et b) agendi; Quod utrumque expresseris Gallico, *idée*, quasi hinc expresso: *il lui vint l' idée de*, rel. i. e. a) volens, a) id agens.

Ἐκεῖνά τε — κ. τὰ ἐνθ.] Pessime vertit Port. *res illas occuparunt*; ne Latine quidem; *illic* certe poneret. Sed est, more nostri, pro τοὺς ἐκεῖ (Chalcidenses,) τοὺς ἐνθάδε (Leontinos).

Ἀπὸ σφ. — — ξύμμ.] *Coloni* vertit Port. At hoc non sign. ξύμμαχοι. Aut est pro ἐξ αὐτῶν, nempe Ἰώνων· aut brevius dictum pro, ἀπ' αὐτῶν (κτισθέντες, ἀποικισθέντες, καὶ κατὰ, (vel διὰ) τοῦτο ξύμμ. Omnino ξύμμαχοι, ut Romanis *socii*, sunt *subjecti* imperio, qui pareant, qui sub imperio sint, *Unterthanen*.

Τοὺς μ. λειποστρ. rel.] Prius τοὺς refer ad κατεστρέψαντο· ad λειποστρ. intell. ἐπενεγκόντες, (*aufbürden, schuldgeben,*) sc. αὐτοῖς· ad alterum τοὺς δὲ aut rursus intell. κατεστρέψαντο, et ἐπενεγκόντες αὐτοῖς· tanquam sit, ἐπενεγκ. (αὐτοῖς) τὸ στρατεύειν· aut etiam αἰτιασάμενοι repetiveris ex αἰτίαν ἐπενεγκόντες. Sic asperitatis nihil admodum relinquatur. Quem Abr. confert locum ex proximo C. 77. τοὺς μὲν λόγοις διϊστάνειν, rel. nil simile habet præter partitionem, nil difficultatis habentem, et usum τοῦ ὡς ἑκάστοις. Ad τοῖς δὲ quod intelligi vult αὐτοὺς, haud assequor, quo pertineat: ad κατεστρέψαντο haud dubie voluit; ne hoc quidem opus, ubi ab hoc Verbo pendeat τοὺς μὲν, τοὺς δέ.

Λειποστρατίαν] Vide I. 99. ubi est λειποστράτιον. Duck.

Καὶ οὐ—κακοξυνετωτέρου δέ.] Dionys. Halicarn. Tom. II. p. 160. hæc vocat πεπλεγμένα, καὶ πολλὰς τὰς ἕλικας ἔχοντα. Wass.

Κακοξυνετωτέρου] Hoc a scripto Cod. Dionysii abesse, adnotat Sylburgius. At ita Noster alibi non semel. Wass.

Ἀλλ' οὐ—ἁλωτοί ἐσμεν] Dionys. Halic.

ρητον οὖσαν, πόλιν νῦν ἥκομεν ἀποφανοῦντες ἐν εἰδόσιν, ὅσα ἀδικεῖ· πολὺ δὲ μᾶλλον ἡμᾶς αὐτοὺς αἰτιασόμενοι, ὅτι, ἔχοντες παραδείγματα τῶν τε ἐκεῖσ' Ἑλλήνων, ὡς ἐδουλώθησαν, οὐκ ἀμύνοντες σφίσιν αὐτοῖς, καὶ νῦν ἐφ' ἡμᾶς ταῦτα παρόντα σοφίσματα, Λεοντίνων τε ξυγγενῶν κατοικίσεις, καὶ Ἐγεσ-

160. ταῦτα, inquit, ἐν τῷ σαφεῖ καὶ καθαρῷ τῆς διαλέκτου τρόπῳ λεγόμενα προσείληφε καὶ τὸ τάχος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τὸν τόνον, καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν, καὶ τὴν δεινότητα· καὶ πάθους ἐστὶν ἐναγωνίου μεστά. Ἀποφανοῦντες ἐν εἰδόσιν, ut Æschylus Pers. Ἀλλ' αὐτὰ σιγῶ· καὶ γὰρ ΕἸΔΥΙ'ΑΙΣΙΝ ἂν Ὑμῖν λέγοιμι. Euripides Hec. Οὐ καινὸν εἶπας, ΕἸΔΟ'ΣΙΝ δ' ὠνείδισας. Wass. Libenter usus est hoc genere loquendi Thucydides; II. 36. μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν οὐ βουλόμενος, ἐάσω. II. 43. ἣν ἄν τις πρὸς οὐδὲν χεῖρον ὑμᾶς εἰδότας μηκύνοι. IV. 59. περὶ μὲν τοῦ πολεμεῖν, ὡς χαλεπὸν, τί ἄν τις, πᾶν τὸ ἐνὸν ἐκλέγων, ἐν εἰδόσι μακρηγοροίη; Duck.

Ἡμᾶς αὐτ.] Ὑμᾶς Msqu. male, vel ob add. αὐτοὺς, vel, quod asperam habeat increpationem et rusticam atque irritaturam animos, vel, quod sequ. infra, βουλόμεθα. κοίνωσις hæc est oratoria plane et amica, qua et Paullus fere utatur; Rom. 13. 11. 1 Cor. 10. 22. 1 Thess. 5, 6. 8. rel.

Τ. ἐκεῖσ' Ἑλλ. ὡς ἐδουλ.] Primo ἐκεῖσε est pro ἐκεῖ, per Meton. totum deinde distractius dixit, pro, ἔχοντες παραδ. ὡς οἱ ἐκεῖ Ἕλληνες ἐδουλώθησαν. Cf. ad c. 76. init. ad vv. οὐ τ. παροῦσ δύν. rel. Ipse jam Genit. τῶν Ἑλλήνων est pro, (ἔχοντες) τοὺς Ἕλληνας παράδ. zum Beyspiele: ut Paullus, Phil. 3. 17. καθὼς ἔχετε τύπον ἡμᾶς· et Noster, 3. 39. παράδειγμα—αὐτοῖς—αἱ ξυμφοραὶ ἐγένοντο· quamquam et illud licebat.

Οὐκ ἀμύνοντες σφίσιν αὐτοῖς] Solus ex Interpretibus Valla hoc ad Siculos retulit; nam vertit: *non tamen defenditis vosmet ipsos*; quod in margine Ed. suæ *secundæ* emendavit Stephanus. Apertum est, hæc ad Græcos pertinere. Quum sciamus, ait Hermocrates, Græcos ab Atheniensibus in servitutem redactos esse, quia οὐκ ἤμυναν σφίσιν αὐτοῖς, merito nos ipsi incusamus, qui idem faciamus, et οὐ ξυστραφέντες βουλόμεθα προθυμότερον δεῖξαι. Itaque neque conjectura Sylburgii, in Notis ad Dionys. Halic. legentis, ἀμύνομεν, locum habere potest. In sequentibus, καὶ νῦν ἐφ' ἡμᾶς ταῦτα παρόντα σοφίσματα, Valla, Acacius, et Interpres Dionysii, quod ex interpretationibus illorum adparet, putarunt, ellipsin esse. Melius Stephanus et Portus ea suspendunt a præcedente participio ἔχοντες. Duck. Refertur ad ἐδουλώθησαν· (οἱ Ἕλληνες·) *eo* in servitutem redacti sunt, *quod* neglexerunt sibimet ipsis, et mutuo alter alteri, succurrere.

Ταῦτα παρόντα σοφ.] Scil. ἔχοντες, vel ὁρῶντες· quod non lateat modo in ἔχοντες, sed plane significetur illo; *habere* enim documentum exempli, quid est, nisi *videre*? Aut *haberi* exemplum qui possit nisi *videndo*, i. e. *habendo* ob *oculos*? Nil tamen impediverit, quo minus hi sint accusatt. simpliciter positi, pro Genitt. τούτων τ. παραδειγμάτων παρόντων ἐφ' ἡμᾶς. ἐφ' ἡμᾶς autem retuleris vel ad παρόντα· ut Col. 1. 6. τοῦ παρόντος εἰς ὑμᾶς, *quod inter vos versatur, cognitum* vobis est; vel ad σοφίσματα, quæ struantur ἐφ' ἡμ. *contra* nos, nobis *intententur*. *Præsentia* vertit Portus. Non placet; Græce enim foret, τὰ νῦν. *Commenta* idem vertit σοφίσματα· non male; etsi *artes*, fraudem, technas, *petitiones* maxime, (ut gladiatorum, oratorum deinde, Cic. Divin. in Cæc. c. 14. init. μεθοδείας Paullus vocat, Eph. 6. 11. et clarius 4. 14. μεθοδείαν τῆς πλάνης,) malim, *Kunstgriffe*. Cur obliquis tamen literis expressum habeat Edit. Duker. nescio, cum sit in Græco.

Λεοντ.——ἐπικουρ.] Explicant hi Accuss. quænam sint illa σοφίσματα Atheniensium. Ante ξυμμάχων, et deinde ξυγγενῶν, intell. ὡς, *tanquam*, quasi; quia *dicebant* hæc Athenienses, ea προφάσει utebantur, quam speciem obtenderent veris consiliis. κατοικίσεις, ἐπικουρίας, Plur. intell. Singulari, *una* enim utrobique cura, una Leontinorum, una Segestanis ferenda ἐπικουρία, non plures; sed Plurali utitur, quasi *genera* et *modos* notaturus τῶν σοφισμάτων, *qualia* sint; qua ratione et nos utimur, maxime, cum indignabundi loquimur; in propriis quoque Nominibus. Cicero quoque: *Crassos et Antonios superavit. Catilinas omnes Antonius vicit.* Liv. 2. 13. *Supra Coclites et Mucios—id facinus esse.* Et, cum (Annibal apud Liv.) dicit, 35. 14. *Tum vero me supra Alexandrum, et supra Pyrrhum——posuissem*, poterat *idem*, et Cicero, qui hoc amet, et hic forte, (utut alieniori loco,) diceret, *supra Alexandros et Pyrrhos.* Rursus tamen Liv. 3. 35. *medius* (App. Claud.) *inter tribunicios Duilios et Icilios in foro volitare;* quorum *unus* tantum uterque esset; *genus* nimirum hominum notaturus, popularium, quorum sese usu App. plebi venditarit. Genit. autem, Ἐγεσταίων, ad ἐπικουρίας, sign. *iis ferendum* auxilium. Ita Galli: *Venir au secours de quelqu'un; venés*

ταίων ξυμμάχων ἐπικουρίας, οὐ ξυστραφέντες βουλόμεθα προθυμότερον δεῖξαι αὐτοῖς, ὅτι οὐκ Ἴωνες τάδε εἰσὶν, οὐδ' Ἑλλησπόντιοι, καὶ νησιῶται, οἳ, δεσπότην ἢ Μῆδον, ἢ ἕνα γέ τινα αἰεὶ μεταβάλλοντες, δουλοῦνται, ἀλλὰ Δωριεῖς, ἐλεύθεροι ἀπ' αὐτονόμου τῆς Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν οἰκοῦντες. ἢ μένομεν, ἕως ἂν ἕκαστοι κατὰ πόλεις ληφθῶμεν, εἰδότες, ὅτι ταύτῃ μόνον ἁλωτοί ἐσμεν, καὶ ὁρῶντες αὐτοὺς ἐπὶ τοῦτο τὸ εἶδος τρεπομένους, ὥστε τοὺς μὲν λόγοις ἡμῶν διϊστάναι, τοὺς δὲ ξυμμάχων ἐλπίδι ἐκπολεμοῦν πρὸς ἀλλήλους, τοῖς δὲ ὡς ἑκάστοις τι προσηνὲς λέγοντες, δύνανται κακουργεῖν. καὶ οἰό-

à mon secours! c. 78. init. τῇ ἐμῇ προφάσει, *meo obtentu*, i. e. *qua* me, *de* me, cujus ego *materia* sim. Ps. 40. 14. 70. 1. חוּשָׁה לְעֶזְרָתִי, ad *meum* auxilium propera, i. e. *mihi* ferendum; *à mon aide!* Act. 4. 9. εὐεργεσία ἀνθρώπου ἀσθενοῦς, i. e. homini infirmo *præbitum* beneficium. Quin Gen. 16. 5. חֲמָסִי עָלֶיךָ, iniquitas *mea* (esto) super te, i. e. tu culpam sustineas, auctor es iniquitatis *mihi illatæ*. Unde et explices Ps. 40. 13. עֲוֺנֹתַי, delicta *mea*, iniquitates *meæ*, i. e. mihi illatæ, quibus ego lædar; quoad Messias ibi loqui intelligatur; ac fortasse et Gen. 4. 13. cum Cainus dicit עֲוֺנִי, iniquitas *mea*, i. e. pœna gravissima mihi imposita, major est מִנְּשֹׂא, quam quæ toleretur, ferri possit. Cf. Phil. Thuc. PP. 42. rel. lit. h. Adde huc ex pag. ibi 27. L. 3. C. 10. ξυμμάχων δούλωσιν ἐπαγομένους, pro, τοῖς ξυμμάχοις. Qui tamen ibi Dat. tunc pendeat ab ἐπαγομένους· sed et hic poterat, Ἐγεσταίοις ἐπικουρίας, *für sie*: ut 1. 5. init. τοῖς ἀσθενέσι τροφῆς, pro ἀσθενῶν, *für die Lermern*, in usum tenuiorum.

Ἐγεσταίων] Αἰγεσταίων Dionys. Halicarn. Vide Nos supra. WASS.

Οὐ ξυστρ. βουλ.] Transpositum, pro, οὐ βουλ. ξυστρ.——i. e. συστραφῆναι καὶ δεῖξαι. Neque enim ad ξυστραφ. refertur οὐ, verum ad βουλόμεθα, a quo δεῖξαι deinde pendeat, ut ab hoc ξυστραφέντες· quod tamen sit, ut dixi, ξυστραφῆναι καὶ δ. ξυστραφέντες autem non tam est p. ξυνελθόντες, sed sign. *conjuncti*, sociati, *vereinigt, mit vereinigter, zusammengesekter (Entschliekung und) Macht*: conjunctis animis et viribus; Gallis, *d'un commun consentement*; infra opp. κατὰ πόλεις ληφθῶμεν· ubi bene addit Schol. ἰδίᾳ, i. e. *jeder für sich*. Ita LXX. Intt. σύστρεμμα, συστροφὴν, adhibent pro *conjuratione, conspiratis* factionibus. Loca congessit J. C. Biel. in N. Thes. Phil. v. Lex. in LXX. (Hag. Com) vv. σύστρεμμα, συστρέφω et συστροφὴ, T. 3. p. 398, 399. σύστημα quoque huc pertinet, quod ibid. v. Ita Noster 1. 1. init. τὸ Ἑλληνικὸν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους, *adjunxisse* se Græcos parti alterutri; Ubi ad ipsum Ἑλληνικὸν intellexisse detur σύστημα, ut ad ναυτικόν.

Οὐκ Ἴωνες τάδε] Apud Aristidem, Tom. III. pag. 651. Ed. Cant. hæc laudantem, pro τάδε est ταῦτα. DUCK.

Δεσπ.—δουλ.] Brevitas hæc est, pro μεταβάλλ. ἀεὶ δεσπότας, καὶ ἔχοντες, vel ὥστε ἔχειν, (δεσπότην) ἢ Μῆδ. ἢ ἕνα γέ· vel brevius; μεταβλήδην, (μεταβολάδην, κατὰ μεταβολὰς, μεταβαλλόμενοι,) per vices, ἔχοντες δεσπ. ἢ M. rel. *Unus* enim non mutatur, *umgewechfelt*, sed *plures* deinceps. γε hic est *utique*, δὴ, *oder doch gewik*; δουλοῦνται verteris, (qui) *patiantur*, se in servitutem redigi, non, *serviunt*; id enim sit δουλεύειν· aut per Metonym. pro hoc illud dicatur, Antec. p. Consequ. vel caussæ, pro effecto. ἀεὶ potest hic sane esse, *semper*, sed, ex more Nostri, et hic apte verteris, *von Zeit zu Zeit*. Hic tamen non opus. μεταβάλλοντες pro Medio est, *suum* scil. dominum.

Αἰεὶ] Ἀεὶ etiam Dionys. Halic. qui alicubi ait, formam Nostro placuisse αἰεί. WASS.

Ἢ μένομεν] Hæc Interpretes recte per interrogationem expresserunt. Sed nemo illam in textum Græcum recipere voluit. DUCK.

Κατὰ πόλ. ληφθ.] Liv. diceret: *dum aggressi singulos carpunt*.

Λόγοις διϊστ.] vel *rumoribus* falsis, *Aussyrengungen*, vel *calumniis* serendis et suspicione injicienda, *Anschwärzungen*.

Τοῖς δὲ—λέγ.—κακ.] Non cohæret cum super. hæc structura, neque, ut debet ta-

μεθα, τοῦ ἄπωθεν ξυνοίκου προαπολλυμένου, οὐκ ἐς αὐτόν τινα ἥξειν τὸ δεινὸν, πρὸ δὲ αὐτοῦ μᾶλλον τὸν πάσχοντα, καθ' ἑαυτὸν δυστυχεῖν.

οή. 78. "Καὶ εἴ τῳ ἄρα παρέστηκε, τὸν μὲν Συρακούσιον, ἑαυτὸν δ' οὔ, πολέμιον εἶναι τῷ Ἀθηναίῳ, καὶ δεινὸν ἡγεῖται ὑπέρ γε τῆς ἐμῆς κινδυνεύειν, ἐνθυμηθείτω οὐ περὶ τῆς ἐμῆς μᾶλλον, ἐν ἴσῳ δὲ καὶ τῆς ἑαυτοῦ ἅμα ἐν τῇ ἐμῇ, μαχούμενος· τοσούτῳ δὲ καὶ ἀσφαλέστερον, ὅσῳ, οὐ προδιεφθαρμένου ἐμοῦ, ἔχων δὲ ξύμμαχον ἐμὲ, καὶ οὐκ ἔρημος, ἀγωνιεῖται· τόν τε Ἀθηναῖον μὴ τὴν τοῦ Συρακουσίου ἔχθραν κολάσασθαι, τῇ δ' ἐμῇ προφάσει τὴν ἐκείνου φιλίαν οὐχ ἧσσον βεβαιώσασθαι

men, ab ὥστε pendet. Port. vertit: *prout possunt*; sed adversante omnino v. λέγοντες. Debebat enim esse aut λέγειν, aut, τοῖς δὲ ὡς ἑκ. δύνανται, προσηνές τι λέγοντες, aut certe: ὡς ἑκ. προσην. τι δύνανται, (λέγειν,) λέγοντες. Et tamen τοῖς δὲ referri non potest ad κακουργεῖν, cui Accus. τοὺς δὲ, debeatur, repetendus certe ille ex τοῖς δὲ, quod a λέγοντες pendeat, aut etiam a προσηνὲς, (quæ *secunda* expresserit Liv.) ut ad κακουργ. intelligas αὐτούς. Sed ubique obstat illud δύνανται et incommodat; quod si quis abesse e contexto pro *glossemate* voluerit, nil sane morer, adscriptum forte ab interpretaturo τὸ ὡς ἑκάστοις. Tunc omnia plana fuerint. Quod si retinuisse placuerit, tamen ita ordinaveris atque interpretere: ὥστε δύνανται (quippe et Indicativum post se habet ὥστε,) τοὺς μ. λόγ. διϊστ. τοὺς δὲ—ἐκπολ. τοῖς δὲ λέγοντες ὡς ἑκάστοις (redundante ὡς, vel suppleto, ᾗ, τυγχάνῃ, ἐνῇ, vel δύνωνται,) κακουργεῖν, sc. αὐτούς· ut 1. 20. Ἱππάρχῳ περιτυχόντες, —— ἀπέκτειναν, scil. αὐτόν. 1. 144. τούτοις ἀποκρινάμενοι, ἀποπέμψωμεν, scil. αὐτούς. V. Ind. in *Ellipsi*: (*Casus ex alio casu repetendi*.) δύνανται tamen abesse, optimum fuerit.

Καὶ εἴ τῳ—κολάσασθαι] Dionys. Halic. p. 160. ταῦτα, inquit, μειρακιώδη, καὶ περίεργα, καὶ τῶν λεγομένων αἰνιγμάτων ἀσαφέστερα. A Gr. perperam abest ἄρα. Wass. Dionysius l. d. reprehendit in Thucydide τὸ κατακορὲς, ut ait, τῆς μεταγωγῆς ἐκ τοῦ πληθυντικοῦ εἰς τὸ ἑνικόν. Et Epist. II. ad Ammæum p. 134. hoc inter ἰδιώματα Thucydidis refert. H. Stephanus, locis ab Hudsono in Var. Lect. adnotatis, negat, hoc peculiare esse Thucydidi, et Aristophanem ac Demosthenem quoque non raro singularibus pro pluralibus uti, ostendit. In Dionysio, pag. 134. pro εἴ τῳ, ἑαυτὸν, et τῷ Ἀθηναίῳ, male legitur οὕτως, αὐτὸν, et τὸν Ἀθηναῖον· quæ ex ipso Dionysio pag. 160. et h. l. Thucydidis emendat Stephanus. Duck.

Παρέστηκε] Ut nos: *und ob sich jemand beygehen lieke*. In reliquis Sigul. ἐμὴν, ἐμοῦ, rel. est pro ἡμῶν, τῶν Συρακουσίων· per ἰδιοποίησιν, quia et Paullus utatur, Rom. 3. 7. 1 Cor. 6. 12. 10. 29. 14. 11. 15. et maxime Rom. 7. 7. rel.

Ἔχων δὲ——καὶ rel.] Profecto aut δὲ redundat, aut καί· nam simpliciter positum ἀγωνιεῖται friget, et absonum pæne est; nisi retuleris etiam ad οὐ προδιεφθ. ἐμ. ut *modum* significent *tria* illa, quo ἀγωνιεῖται· (quod nimirum ante esset, μαχούμενος·) 1) non sublatis Syracusanis, 2) socios habens illos, et hinc 3) non solus. Sed plane; Antecedens cum sit οὐ προδιεφθ. ἐμοῦ, vel conditio, qua pugnaturi sint cum sociis, non soli, ut Genit. explicandus sit: *si* nos antea non fuerimus dejecti, sane, velut intellecto τότε, *tum vero*, inquit Syracusanus, nobis integris, ita pugnarit, ut socios habeat nos; neque inops auxilii decertarit: tum vero aut del. fuerit δὲ, aut mutandum in τε. Quodsi, ἔχων δὲ ξύμμ. ἐμὲ, ipsum est Anteced. conjunctum et diversum τῷ οὐ προδ. ἐμ. *non* sublatis nobis, *sed* sociis usus nobis: tum vero non est, quin καὶ redundet, ad Consequens. ὅσῳ autem est pro ὅτι. neque enim subjicitur comparativ. utut *præcesserit* Compar. ἀσφαλέστ. cum Comparitiva τοσούτῳ, cui data nimirum sit altera, ὅσῳ. ἔρημον autem pro ἔρημος frustra defendit Abr. Quid enim alienius aut ineptius *socio* non destituto *aliis* auxiliis? cum *ipsius* auxilium spectetur, alii præstandum, non *aliorum* auxilia, quibus utatur ipse aut careat!

Τόν τε Ἀθ.] Pendet ab ἐνθυμηθείτω, cui antea subjecisset Partic. μαχούμενος, quia *de se ipse* judicare juberet alterum; ut 1. 36. init. γνώτω——προνοῶν· ubi antea dixisset: τὸ δεδιὸς

βούλεσθαι. εἴτε τις φθονεῖ μὲν, ἢ καὶ φοβεῖται, (ἀμφότερα γὰρ τάδε πάσχει τὰ μείζω·) διὰ δὲ αὐτὰ τὰς Συρακούσας κακωθῆναι μὲν, ἵνα σωφρονισθῶμεν, βούλεται, περιγενέσθαι δὲ, ἕνεκα τῆς αὐτοῦ ἀσφαλείας, οὐκ ἀνθρωπείας δυνάμεως βούλησιν ἐλπίζει. οὐ γὰρ οἷόν τε, ἅμα τῆς τε ἐπιθυμίας καὶ

—φοβῆσον, i. e. φοβήσειν. (V. Ind. v. Particip.) Sophocl. Œd. Tyr. ἴσθι δύσποτμος γεγώς.

Εἴτε τις — γενέσθαι] Dionys. Halicarn. pag. 160. Wass.

Ἵνα σωφρον.] Suid. ταπεινωθῶμεν. Cf. 3. 65. *Gottl.* (ex Abr.) Suidæ glossa ex h. l. et Schol. depromta intelligitur. Locus autem 3. 65. (extr.) ubi est σωφρονισταὶ ὄντες τῆς γνώμης, nihil huc facit; quippe *correctores* ibi sign. σωφρονισταὶ, monitores, qui recte sentire doceant, ad vera et salubria revocent. Et vero hic σωφρονισθῶμεν non sign. ταπεινωθῶμεν, sed, (ut) sapere discamus, modestius nos geramus, tolerabiliores aliis simus, minusque insolentes, minus impotenter agamus.

Περιγ. δὲ] Comma posui post δὲ, quia non ad ἕνεκα refertur τὸ περιγενέσθαι, sed ad βούλεται· vult suæmet salutis caussa. Sic et, ἵνα σωφρ. non ad κακωθῆναι refertur, sed ad idem βούλεται· damno affici nos, ideo vult, ut modestiores simus.

Ἀνθρωπείας] Ante ἀνθρωπίνης. ἀνθρωπείας, vel contra Mss. vel potius Codicum tractatores, ut Thucydideum accipere placuit. Thomas Magister, ἀνθρωπεία φύσις, οὐκ, inquit, ἀνθρωπίνη. Mœris, Ἀνθρωπεία φύσις, Ἀττικῶς, ὡς Θουκυδίδης· ἀνθρωπίνη Ἑλληνικῶς. Vide Stephanum de Dial. pag. 158. Vox Platoni, Aristoph. Xenoph. Dionys. Halic. Sophocl. pag. 8. aliisque Scriptoribus Atticis frequentata; pro qua Iones ἀνθρωπήϊος. Herodot. I. 214. ubi pro ἐπαναπλέειν legendum, ὥστε, κατιόντος τοῦ οἴνου ἐς τὸ σῶμα, ἘΠΑΝΑΠΝΈΕΙΝ ὑμῖν ἔπεα κακά. ut, ἔμπνευσε μένος. firmat Codex Baroc. v. Suidam in ἀναπνέοντες. Hesiodum ob oculos habuit Theog. v. 31. ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν Θείην, ὥστε κλύοιμι τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα. Hac etiam forma loquitur Idem II. 55. et II. 57. si Ms. sequi velimus. Pollux II. 5. idem de Nostro testatur. Wass. Add. quæ adnotata sunt ad III. 40. Duck.

Βούλ. ἐλπ.] Βούλησις hic est *res* ipsa, *quam ille velit*; cupita; rem cupitam sibi, expetitam, eventum habituram, sperat; qs. *Objectum*, materiam voluntatis, voti. Neque enim voluntas speratur, nec (τὸ) *velle*, quantumvis magna et vere ἀδύνατα, vires humanas exsuperat; quid enim non concupiscimus homines? Ita *voti compos*, *spei potitus*, i. e. rei votis expetitæ, speratæ. Cic. Epist. Fam. 7. 23. *ex istis emtionibus nullam desidero*, i. e. ex *emtis* a te stabulis. Utramque notionem, et sperandi, et rei speratæ, Paullus jungit Rom. 8. 24. in verbis: ἐλπὶς βλεπομένη, i. e. spes boni jam præsentis. Sic et *propinqua spes*, *longinqua*, *sera* quoque, Livio et Tacito dicitur pro, rei prope imminentis, longinquæ, sero venturæ. Quo tamen non retulerim, cum *differri spes* dicitur; i. e. extrahi in longum, teneri. Quippe et *homo differri* dicitur; i. e. teneri, extrahi, lactari. Nostris, *hinhalten*. Gall. *amuser*. Nostris ergo verba pressius sic vertantur: optat et sperat, quod effici, non sit humanarum virium.

Τ. τε ἐπιθ.——ταμ. γ.] H. e. ut is, qui concupiverit aliquid, (idque sic eventurum, speret, sicuti concupiverit,) eodem modo exitum illi accommodet, quo procedere rem cupitam speratamque, voluerit. Sane ταμίαν ad τύχης magis retuleris. Quis enim sit ταμίας τῆς ἐπιθυμίας; Nempe, qui *moderetur* cupiditatibus, ut neque concupiscat non obtinenda, neque accelerare exitum aut expugnare festinet. Quod alienum hic esse, appareat. Quare per Syllepsin magis, et concinnitati antithesique servandæ, additum est etiam vocabulo ἐπιθυμίας. Hic tamen sensum habeat ταμίας cupiditatis: qui sic eam *temperet*, sic ei moderetur, ut, non omnino perire, cupiat, Syracusanos, sed frangi tamen; tanquam *medium* aliquod spectans. Fortunæ ergo, exitûs, idem velit esse ταμίας, ut *temperetur* eadem mediocritate eventus, ita fractis illis, ut ne deleantur; eodem scil. modo et temperamento, quo cupiditatem vel votum ἐταμιεύσατο, (Gall. *menager*,) ut, fractos, superesse tamen, vellet. Quippe et fortunæ, eventûs, ταμίας esse idem voluerit, ut ne omnia velut effundat, sed reliqui faciat aliquid, molesta sibi et nocitura detrahat, commoda et profutura retineat, et quasi excerpat. Acutam sane sententiam atque salubrem, et quæ largam præbeat materiam de moribus disputandi. Converti enim in multos possit, qui sine incommodis bona tenere velint, ut æstivum teporem sine tonitrubus ac fulminibus hibernam requiem, sed frigore vacantem, honores sine periculis, sine curis opes, rel. tanquam spinis carentes rosas. Sed ista non fuerint hujus loci, ubi interpretandum sit, non disputandum de mori-

τῆς τύχης τὸν αὐτὸν ὁμοίως ταμίαν γενέσθαι. καὶ, εἰ γνώμῃ ἁμάρτοι, τοῖς αὑτοῦ κακοῖς ὀλοφυρθεὶς, τάχ᾽ ἂν ἴσως καὶ τοῖς ἐμοῖς ἀγαθοῖς ποτὲ βουληθείη αὖθις φθονῆσαι. ἀδύνατον δὲ προεμένῳ, καὶ μὴ τοὺς αὐτοὺς κινδύνους, οὐ περὶ τῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ περὶ τῶν ἔργων, ἐθελήσαντι προσλαβεῖν. λόγῳ μὲν

bus. Illustrandæ tamen sententiæ Nostri haud supervacua plane aut incongrua fuerint.

Καὶ, εἰ — προσλαβεῖν.] Dionys. Halic. p. 160. Et λόγῳ—σωτηρίαν ibidem. οὐδὲ μειρακίῳ προσῆκον ἐπιφώνημα, inquit. Postrema, etsi alicui frigida videantur, tamen ex usitatissimo loquendi genere nata sunt. Æschylus Prom. ἔργῳ, κοὐ λόγῳ, τεκμαίρομαι. Herodotus VII. 49. Μάθε, ὅτι αἱ συμφοραὶ τῶν ἀνθρώπων ἄρχουσι, καὶ οὐκὶ ὤνθρωποι τῶν συμφορέων. Wass.

Γνώμῃ ἁμάρτ.] Supra, 1. 33. extr. γνώμης ἁμαρτάνει· quod, si Libri hic præferant, ut Thucydideum magis, Græcius quoque prætuleris.

Ὀλοφυρθεὶς] Male Port. vertit, *ob mala sua deploratus.* A quo ergo? Aut hoc quid ad caussam, ut *alii* eum deplorent? Medium est ὀλοφύρεσθαι, sign. suis malis afflictus, dolens, sua incommoda deflens. At hæc ipsa, quî cohærent: suis malis afflictus (meam ergo opem requirens), invidere meis bonis voluerit? Nempe αὖθις, *alio tempore*, ubi nos rursus evolverimus, ipse auxilio nostro haud egeat, aut etiam dum egeat, indoluerit tamen lividus, eos esse nos, quorum opem expetisse cogatur.

Ἀδύν. δὲ] Nempe, ut nos fruamur iis bonis, quibus ipsum vicissim juvemus. Non ad φθονῆσαι refertur ἀδύνατον, sed ad superiora, opinor: περιγενέσθαι, ἕνεκα τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας· quin verba inde ab οὐ γὰρ οἷόν τε ad φθονῆσαι, vel certe ab illo, καὶ, εἰ γνώμῃ ἁμ. ad φθον. per parenthesin dicta interpretere. Tamen et, invidisse alienis bonis, ἀδύνατον, si *non obtinuerit* illa alter, mea maxime culpa.

Καὶ μὴ] Non verteret Port. *et qui*, tanquam de *alio* sermo jam sit; debebat, ut est in Græco, *nec—voluerit.* Idem enim est hic μὴ ἐθελήσας τῷ προεμένῳ.

Οὐ περὶ τ. ὀν. rel.] Int. ὄντας, οἵτινες (κίνδυνοι) εἰσί. *Caussam* enim inserit, cur, suscepisse, conveniat, ista pericula, quæ, ut recipiant, *postuletur*, nunc quidem, pro Syracusanis, vere sane, sed ita, ut *simul* atque effectu, semet quoque tutentur. Nempe, ὀνόματα, quem λόγον deinde vocet, hic non sunt inanes προφάσεις, obtentui sumtæ caussæ, sed non minus vera caussa, quam illa, quam ἔργῳ subesse, dicat. Quippe, Syracusanis ut adessent, vere tunc postulabatur; quod qui audissent, et *hoc* nomine recepissent, viderentur sane, *solis* et simpliciter adesse Syracusanis; at non minus, quasi interiore vi et latente, cujus mentio *nunc* quidem haud fieret, nec conditio appareret, vere tamen sibimet consulturi. Sunt ergo hic ὀνόματα et λόγος, quorum *nunc mentio* fiat, quæ directo et proxime nunc palam petantur, ut nihil aliud agi jam videatur; ἔργον autem, quod subsit huic postulationi, ea contineatur atque efficiatur, utut *nunc* quidem haud *aperte* proximeve propositum aut spectandum. Ita, qui ὀνόματι Deum colat virtute, i. e. profiteatur, et velit, Deo illam dari, ἔργῳ tamen, quasi interius et effectu ac vi hujus cultûs, sibimet profuerit, et prodesse dicatur: aut, qui ὀνόματι, i. e. ut nunc palam ab illo postuletur, in parentum aut magistri gratiam, literarum studia coluerit, sibimet ἔργῳ consuluisse. Germanice extuleris: *Tekt heikt es nur, ihr sollt uns helfen; aber im Grunde, in ver Folge, der Mirfung nach, rettet ihr euch selbst.* Ita intellecta hæc, ut convenerit sane, et res doceat, quid μειρακιῶδες aut frigidi habeant, non video. Quid, si quis dixerit, in Psalmis et vaticinationibus de Messia ὀνόματι et λόγῳ quidem Davidem, et Cyrum, ἔργῳ tamen Christum, innui? *Vere* sane utrumque, sed *proxime* illos ac directo nominatos, hunc autem *simul*, per Dilogiam consilii et sensûs remotioris, et (tunc quidem) magis abditi, minus eminentis? Nempe error hic fuit, quod *falsam* utique πρόφασιν et confictum in speciem obtentum quærerent in λόγῳ et ὀνόμασιν· hoc nimirum sit μειρακιῶδες· quasi non et *veri* sint λόγοι, *vera* nomina rerum, sub quibus tamen et aliud *lateat.* Denique ὄνομα et λόγος hic est, quod nunc proferatur, in præsenti, palam, directo proximeque, agatur ac postuletur; ἔργον, quo eodem, utut nunc quidem haud prolatum, haud spectatum proxime aut directo, contineatur tamen et efficiatur; ac si dixerit: nos servando vosmet servaritis. Ita 1 Cor. 8. 12. οὕτω δὲ ἁμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφοὺς,—εἰς Χριστὸν ἁμαρτάνετε. Nonne hoc Thuc. efferret: λόγῳ μὲν ἁμαρτάνετε εἰς τοὺς ἀδ. ἔργῳ δὲ εἰς Χριστόν; Vere utrumque, sed illud directo et proxime, prout perpetretur nunc factum; hoc veluti latentius ac remotius, simul tamen et eodem facto.

γὰρ, τὴν ἡμετέραν δύναμιν σώζοι ἄν τις, ἔργῳ δὲ, τὴν αὑτοῦ σωτηρίαν. καὶ μάλιστα εἰκὸς ἦν, ὑμᾶς, ὦ Καμαριναῖοι, ὁμόρους ὄντας, καὶ τὰ δεύτερα κινδυνεύσοντας, προορᾶσθαι αὐτὰ, καὶ μὴ μαλακῶς, ὥσπερ νῦν, ξυμμαχεῖν, αὐτοὺς δὲ, πρὸς ἡμᾶς μᾶλλον ἰόντας, ἅπερ ἂν, εἰ ἐς τὴν Καμαριναίαν πρῶτον ἀφίκοντο οἱ Ἀθηναῖοι, δεόμενοι ἂν ἐπεκαλεῖσθε, ταῦτα ἐκ τοῦ ὁμοίου καὶ νῦν παρακελευομένους, ὅπως μηδὲν ἐνδώσωμεν, φαίνεσθαι. ἀλλ' οὔθ' ὑμεῖς νῦν γέ πω, οὔθ' οἱ ἄλλοι, ἐπὶ ταῦτα ὡρμήσθε.

οθ'. 79. "Δειλίᾳ δὲ ἴσως τὸ δίκαιον πρός τε ἡμᾶς καὶ πρὸς τοὺς ἐπιόντας θεραπεύσετε, λέγοντες, ξυμμαχίαν εἶναι ὑμῖν πρὸς Ἀθηναίους· ἥν γε οὐκ ἐπὶ τοῖς φίλοις ἐποιήσασθε, τῶν δὲ ἐχθρῶν ἥν τις ἐφ' ὑμᾶς ἴῃ· καὶ τοῖς γε Ἀθηναίοις βοηθεῖν, ὅταν ὑπ' ἄλλων, καὶ μὴ αὐτοὶ, ὥσπερ νῦν, τοὺς πέλας ἀδικῶσιν. ἐπεὶ οὐδ' οἱ Ῥηγῖνοι, ὄντες Χαλκιδεῖς, Χαλκιδέας ὄντας Λεοντίνους ἐθέλουσι ξυγκατοικίζειν. καὶ δεινὸν, εἰ ἐκεῖνοι μὲν, τὸ ἔργον τοῦ καλοῦ δικαιώματος ὑποπτεύοντες,

Σωτηρίαν] Quidni dixeris, *σωτηρίαν σώζειν*, *salutem servare?* præsertim per Syllepsin, ad *δύναμιν*; *statum* enim conditionemque *salus* notat, *servare*, opus, factum. Nulla ergo Pleonasmi species. V. et ad vv. c. 79. init. *τῶν δὲ ἐχθρῶν.*

Τὰ δεύτ. κινδ.] Verteris: ad quos proxime a nobis perventurum sit periculum; statim periculo proximos.

Αὐτ. δὲ——φαίν.] Ordo est: (εἰκὸς δὲ) αὐτοὺς (ὑμᾶς) ἰόντας (pro ἐλθόντας, et hoc pro ἐλθεῖν, καὶ) φαίνεσθαι παρακελευομένους, (i. e. παρακελεύεσθαι· putidius vertit Port. *palam hortari*; quid enim hic sit *palam*, aut cui usui? Et vero diceret, ἐκ τοῦ φανεροῦ. Ergo παρακελεύεσθαι) νῦν ἐκ τοῦ ὁμοίου (i. e. ὁμοίως, ut nos nunc,) ταῦτα, ἅπερ ἂν δεόμενοι ἂν (redundat alterum ἂν, repetitum ob longiorem structuram et impeditiorem;) εἰ οἱ Ἀθηναῖοι ἀφίκοιντο πρῶτον (ad vos *primos*) ἐς τὴν Καμαριναίαν, (quid petituri?) ὅπως μὴ ἐνδώσωμεν.

Θεραπεύσετε] Quidam Mss. θεραπεύετε. non male. Wass.

Ἥν γε] Γε hic est *tamen*, vel Lat. *quidem*, et ipsum hic pro *tamen*.

Τῶν δὲ ἐχθρ.] Ubi ἐπὶ a Schol. intellectum, velit Abr. non assequor; nisi, quod, cum explicet, κατὰ δὲ τῶν ἐπιστρατευσάντων, rel. per κατὰ explicare videatur τὸ ἐπὶ, et ab illo ἐπὶ suspendere Genitivum, τῶν ἐχθρῶν. Equidem ita ordinaverim: ἣν δὲ, i. e. ἀλλ' (ἐποιήσασθε αὐτὴν,) ἤ τις τ. ἐχθρῶν ἴῃ ἐφ' ὑμᾶς. Neque enim c. Genit. ἐπὶ *contra* notare solet; neque id probaverint nobis allata Abreschio loca; quiidem Scholii partem, inde a v. v. τοῦτο ἐξήγησις, rel. refert ad vv. ἔργῳ δὲ τ. ἑαυτ. σωτηρ. C. 78. ante extr. et pro ἀσφαλέστερον in Schol. legit ἀσαφέστερον. Quod hic quid sit, equidem minus assequor. Neque enim σαφέστερον quidquam, quam, σωτηρίαν σώζειν. ἀσφαλέστερον intell. *confidentius*, securius, (*etwas*) *gewik, zuversichtlich*; aut, si malveris, *certius, zuverläkig*; quia ipse tantum dixerat Schol. ἡγήσεται, *putarit*; ipsum ergo Thuc. dixisse, σώζειν (σώζοι) σωτηρίαν, *vere*, certo, liquido servarit suammet salutem. ἀσάφεια certe quæ sit in σωτηρίαν σώζειν, non video. Cæterum, ad Nostri verba ut redeam, Porti interpretationem sequente, *adversus hostes*, comma ponendum fuerit post ἐχθρῶν.

Ἐκεῖνοι μ. rel.] Ἐκεῖνοι hic sunt Rhegini, diffisi Atheniensibus. τὸ ἔργον est *vis*, consilium, *res* ipsa, verbis non significata, neque aperte (*förmlich*) eminens. Ita Rom. 2. 14, 15. νόμον μὴ ἔχοντες,— —ἐνδείκνυνται (nam οἵτινες ibi respicit, τοὺς νόμον μὴ ἔχοντας,) τὸ ἔργον τοῦ νόμου γραπτὸν ἐν ταῖς καρδίαις ἑαυτῶν· h. e. utut carentes lege, nempe scripta, aperta, literis declarata, qs. *formali*, promulgata, (*fein formliches, ausdrüctliches, geoffenbartes, Gesek*,) ostendunt tamen, (factis, et sensu interno,) τὸ ἔργ. τ. ν. *vim* legis, ipsam naturam, *das wirfliche, wesentliche, eigentliche Gesek*, inscriptam animis ipsorum.

ἀλόγως σωφρονοῦσιν, ὑμεῖς δ' [ἐν] εὐλόγῳ προφάσει, τοὺς μὲν φύσει πολεμίους βούλεσθε ὠφελεῖν, τοὺς δὲ ἔτι μᾶλλον φύσει ξυγγενεῖς μετὰ τῶν ἐχθίστων διαφθεῖραι. ἀλλ' οὐ δίκαιον· ἀμύνειν δὲ, καὶ μὴ φοβεῖσθαι τὴν παρασκευὴν αὐτῶν· οὐ γὰρ, ἣν ἡμεῖς ξυστῶμεν πάντες, δεινή ἐστιν, ἀλλ', ἣν (ὅπερ οὗτοι

Ita Diog. Laërt. in Præf. ait, barbaros habuisse τὸ ἔργον τῆς φιλοσοφίας, *vim* philosophiæ, studium et curas philosophicas, utut carentes forma philosophiæ externa, expressa, diserta, professa (systematica). Porro καλὸν δικαίωμα hic est *postulatio* speciosa, vel *species*, obtentus postulandi, postulantium justi specie; πρόφασις· ἔργον igitur τοῦ δικαιώμ. est *vis* (*der wahre Sinn, l' intention.*) consilium (improbum scil. et nociturum,) velatum et prætentum specie postulationis in speciem haud iniquæ. ὑποπτεύοντες autem τὸ ἔργον, est, suspicati, fraudem, malum consilium, hoc obtentu tegi, divinantes et conjectantes, quo animo, qua *intima* caussa, ut Tac. loquitur, Ann. 1. 53. init. ita agant Athenienses, illa in speciem postulent. Ita et Latini: *fraus suspecta est*, i. e. suspicio est, fraudem subesse. Ad rem et verba contuleris Nostri 1. 23. extr. ἀληθεστάτην την πρόφασιν, (i. e. αἰτίαν,) ἀφανεστάτην δὲ τῷ λόγῳ. Ubi et εἰς τὸ φανερὸν λεγόμεναι αἰτίαι commemorantur; itidem diversæ illæ veris et abditis animo; ut Rom. 2. 28, 29. ὁ ἐν τῷ φανερῷ Ἰουδαῖος opp. τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ, i. e. qui vere, animi sensu, sit Judæus, legi divinæ parens, et ἡ ἐν τῷ φανερῷ περιτομὴ opp. τῇ περιτομῇ τῆς καρδίας, in animo sitæ, sensu (reverentiæ Dei internæ) exserenti vim suam.

Ἀλόγ. σωφρ.] Male Port. obscurius certe, utut prolixe satis: *præter id, quod rationi consentaneum videtur, sapiunt.* At præter rationem sapere qui possis? Aut *cui* viderentur præter rationem sapere? sibimetne ipsis? Cur ergo facerent, ita quidem, ut *sapere* etiam sibi viderentur? Aliis ergo? At non Hermocrati certe, nec prudentiori cuipiam alii. Quid ergo hic est ἀλόγως, sane per Oxymori speciem additum τῷ σωφρονοῦσιν; Sed diversum attendamus et Antithesin, (ἐν) εὐλόγῳ προφάσει· est ergo ἀλόγως, sine εὐλ. προφ. cum careant illa, nec possint idonei quidquam obvertisse Atheniensibus, cur juvisse postulantes non possint. σωφρονοῦσι tamen, odorantur fraudem, cauti agunt, periculum declinant, utut ἄνευ λόγου, i. e. carentes prætexto et excusatione, qua amoliantur a se Atheniensium subdolam postulationem.

Ἐν εὐλ. προφ.] Minime omiserim equidem τὸ ἐν· neque enim a verbis ὠφελεῖν et διαφθείρειν sat commode pendeat ille Dat. (immo Ablat.) εὐλόγῳ προφάσει· quia non *obtentu* juverint hostes, aut prodiderint amicos. ἐν εὐλ. πρ. est pro σὺν εὐλ. πρ. cum habeatis tam probabilem excusationem, (non *occasionem*, ut vertit Port. ubi enim hoc sign. πρόφασις;) caussam, quam merito obvertatis, quam improbare nemo possit; Germ. *bey so gutem Borwande, Behelfe* (*Behufe*). Idem est, ac, si dixerit, δι' εὐλόγου προφάσεως· quod eodem sensu Paullus adhibet Rom. 2. 27. σὲ, τὸν διὰ γράμματος καὶ περιτομῆς παραβάτην νόμου· te, legis contemtorem, qui utare divinitus scripta lege. Quippe, διὰ pro ἐν valere, quod hic leg. exempla docent, διὰ χειρῶν ἔχειν, διὰ μέσου γενόμενον, Nostro L. 1. διὰ χρόνου ἐγίγνετο, alia. V. Phil. Thuc. P. p. 132. lit. ו, 133. lit. ח. 134. Adde ex Nostro, διὰ φόβου εἶναι, nec non, διὰ τιμῆς ἄγειν. Ita promiscue Paullus, ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ, 1 Cor. 2. 3. et, μετὰ φόβου καὶ τρόμου, Phil. 2. 12. Ita Lat. *perduellis*, qui sit *in* bello: *per* otium, *per* inducias, p. *in* otio, *in* induciis: *per silentium accepta*, i. e. (*cum*) silentio; *per occasionem*, alia.

Μᾶλλ. φ. ξυγγ.] *Magis* nempe *natura* cognatos, quam natura hostes habeant Athenienses; nempe quod hi non modo sint *non Dorici* generis, qs. alieni tantum simpliciter et ἀλλόφυλοι, sed Iones quoque, *infesti* natura Doriensibus. Ita hodie nationes complures; Turci, v. c. non amant Francos, Persas etiam odere; Itali, Angli, non amant nos sane, Francogallos tamen odere; ut Judæi olim Samaritanos, cum reliquos spernerent magis. Vigebat enim inter Iones et Peloponnesios et Dores illa, quam *Antipathiam* vulgo, *National-Hak*, dicimus.

Κ. μὴ φοβ.] Hic repeti non potest δίκαιον, quod ad ἀμύνειν δὲ repetiveris: neque enim in metuendo aut non metuendo *æqui* ratio, sed prudentiæ, habeatur; intell. εἰκός· quod ipsum ponat, eadem de re c. 80. init. οὐκ εἰκὸς ἀθυμεῖν· ubi, rursus addito, ἰέναι ἐς τ. ξυμμαχίαν, ex εἰκὸς, immo ipsum εἰκὸς, intell. δίκαιον, vel δεῖ, vel ἄξιον· quæ lateant sane in δίκαιον, utut alio sensu, et paullulum inflexo; ut in Lat. *convenit, par est, oportet, dignum, consentaneum est, decet*, et nostro, *es gehört, gebührt, geziemt sich*; et æqui, vel officii, et prudentiæ, habita ratione.

Ξυστῶμ.] Hic rectius vertitur, *conjungamur*; Germ. (*alle*) *für einen Mann stehen.*

σπεύδουσι,) τἀναντία διαστῶμεν. ἐπεὶ οὐδὲ, πρὸς ἡμᾶς μόνους ἐλθόντες, καὶ μάχῃ περιγενόμενοι, ἔπραξαν, ἃ ἠβούλοντο, ἀπῆλθον δὲ διὰ τάχους.

π΄. 80. "Ὥστε οὐκ, ἀθρόους γε ὄντας, εἰκὸς, ἀθυμεῖν, ἰέναι δὲ ἐς τὴν ξυμμαχίαν προθυμότερον· ἄλλως τε, καὶ ἀπὸ Πελοποννήσου παρεσομένης ὠφελείας, οἳ τῶνδε κρείσσους εἰσὶ τὸ παράπαν τὰ πολέμια· καὶ μὴ ἐκείνην τὴν προθυμίαν δοκεῖν, τῷ

Τἀναντία διαστ.] C. 80. *Gottl.* Cur notaret, non adscripsit; Ellipsin forte indicaturus τῆς ἐς vel κατά· qua duplici C. 80. init. κρείσσους τὸ παράπαν τὰ πολέμια.

Καὶ μὴ ἐκείνην τὴν προθυμίαν δοκεῖν, τῷ] In Var. Lect. Hudsoni e Cod. Bar. adnotatur προμυθίαν, et Scholiasten quoque ac Vallam ita videri legisse. Puto, vitio operarum προμυθίαν editum esse pro προμηθίαν, quod alii Mss. habent; nam προμυθία nihil est; et neque Scholiastes, neque Valla, ita legerunt, sed προμήθειαν, vel προμηθίαν· quorum utrumque recte dici, docet Auctor Etymol. M. in θυσία. Atque hoc multo melius sententiæ hujus loci convenit, quam vulgatum προθυμίαν. Portus quidem tuetur προθυμίαν, et exponit studium Camarinæorum et adseverationem benevolentiæ erga Syracusanos. Sed hoc alienum est a mente Hermocratis, quæ hæc est: non debere quemquam putare, prudens et circumspectum consilium esse, quod Camarinæis tutum esse possit, a Syracusanis autem æquum haberi debeat, si, neutros juvandos esse, existiment, utpote utrorumque socii. Orationem infinitam, καὶ μὴ δοκεῖν, Portus non male ita supplet, καὶ μὴ δεῖ δοκεῖν· nam et aliis, in quibus infinitivus pro imperativo poni dicitur, supplementum τοῦ δεῖ, vel χρὴ, advocari potest. Nec tamen minus hic ἀπὸ κοινοῦ repeti potest εἰκὸς, quod est in principio hujus Capitis. Sed, quæ sit vis articuli τῷ, aut quo ille referri possit, non intelligo. E scriptura Cod. Cass. cœpi cogitare, fortassis legendum esse, καὶ μὴ ἐκείνην τὴν προμήθειαν δοκεῖν τῳ ἡμῖν μὲν ἴσην εἶναι· τῳ pro τινί. Duck.

Προθυμ· δοκ. τῷ, rel.] Difficilior locus, ut si qui alius: primo ob varietatem Lect. προθυμίαν et προμηθίαν. Quarum illam quidem alienissimam ego hic putaverim. Nam quænam ista sit προθυμία, neutros juvare velle, i. e. quiescere, nihil plane conari? At προμήθεια illa fuerit, et vero habita semper fuit, medium gerere sese; cui et τὸ ἴσην εἶναι congruerit et τὸ ἀσφαλῆ. Quare προμηθίαν unice amplexus interpreter, immo, egere interprete, haud putaverim. τῷ deinde incommodat; quod sine accentu legenti, τῳ, pro τινὶ, et ad δοκεῖν referenti nil obscuri supersit. Pro διὰ τὸ accipienti Abresch. assentiar, si referatur ad ἴσην et ἀσφαλῆ simul. At, ὑμῖν δὲ ἀσφ. explicanti quasi Consequens τῷ ἴσην εἶναι, obstet et usus loquendi, qui tum (i. e. tali sensu,) poscat, καὶ ὑμῖν ἀσφαλῆ, vobis *quoque*, et ipsis, et rei ratio; quale enim argumentum: *Quia* æqua in nos fuerit, *ideo* tuta vobis? Ne multa: fefellit, opinor, Intt. usus, Pronom. ἐκείνην, quod jungerent τῷ προθυμίαν vel προμηθίαν, quasi subjecto, cui prædicatum deinde quærerent; frustra: carituri labore vano, si usum attendissent Linguæ utriusque Pronom. et Relat. Demonstr. aptantis Generi Nominis alterius, quod sequeretur ut Prædicatum. Quo more Liv. 3. 37. init. *Et illi carcerem esse ædificatum, quod* (ille) *domicilium plebis Rom. vocare sit solitus:* En, *quod* refertur ad *domicilium* prædicatum vel attributum, *quem* cum debuerit ad *carcerem*, subjectum! Ita et hic: ne junxeris ἐκείνην τὴν προμηθίαν, sed acceperis pro ἐκεῖνο, *hoc*, scil. *factum*, hoc consilium: non oportet, hoc consilium videri cuipiam (esse) cautionem, prudentiæ nomen mereri, *quia* (nempe si τῷ legeris, et cum Abr. pro διὰ τὸ acceperis) *eo, quod* æquum sit in nos, tutum qua vos, neutros velle adjuvisse. Subjectum ergo fuerit ἐκείνην, pro ἐκεῖνο, *hoc*, consilium tale, et Attributum, προμηθίαν, haberi pro cauta prudentia, vel cautione prudenti. Obstare videatur artic. τήν. Sed et Joh. 17. 3. αὕτη δέ ἐστιν ἡ αἰώνιος ζωὴ, similiter c. Artic. ἡ, et αὕτη pro τοῦτο, referendum ad id, quod sequatur: ἵνα γινώσκωσι σὲ, i. e. τὸ γνῶναι σέ. Ergo et hic: non oportet, *illam* (i. e. *illud*, hoc consilium) videri (τὴν, qs. veram, ipsam, *die rechte*) προμηθίαν —— τὸ — μηδετέρ. βοηθεῖν. Ita interpretanti, non ironice, ut apud Horat. Epist. 2. 1. sed vere ac serio: *Nil intra est (in) olea, nil extra est in nuce duri.* Liv. 21. 10. extr. *dedendum hoc piaculum —— deportandum — censeo;* i. e. *hunc*, Annibalem, *tanquam* piaculum, pro piaculo, *quod* (i. e. *qui*) sit piac. Neque aliter acceperis Christi verba, Cœnam S. instituentis: τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου, i. e. οὗτος ὁ ἄρτος· (quocunque tandem deinde sensu τὸ ἐστὶν acceperis.) V. et mox ad vv. τὸ μηδ. δὴ β.

ἡμῖν μὲν ἴσην εἶναι, ὑμῖν δὲ ἀσφαλῆ, τὸ μηδετέροις δὴ, ὡς καὶ ἀμφοτέρων ὄντας ξυμμάχους, βοηθεῖν. οὐ γὰρ ἔργῳ ἴσον, ὥσπερ τῷ δικαιώματι, ἐστίν. εἰ γὰρ δι' ὑμᾶς μὴ ξυμμαχήσαντας ὅ τε παθὼν σφαλήσεται, καὶ ὁ κρατῶν περιέσται, τί ἄλλο, ἢ τῇ αὐτῇ ἀπουσίᾳ τοῖς μὲν οὐκ ἠμύνατε σωθῆναι, τοὺς δὲ οὐκ ἐκωλύσατε κακοὺς γενέσθαι; καίτοι κάλλιον, τοῖς ἀδικουμένοις καὶ ἅμα ξυγγενέσι προσθεμένους, τήν τε κοινὴν ὠφέλειαν τῇ Σικελίᾳ φυλάξαι, καὶ τοὺς Ἀθηναίους, φίλους δὴ ὄντας, μὴ ἐᾶσαι ἁμαρτεῖν. ξυνελόντες τε λέγομεν οἱ

Μηδ. δὴ] Qs. Ironiam habet δὴ, *nimirum, si Diis placet; dak ihr etwa.* Sad refertur ad προμηθίαν εἶναι· ne cui (vestrum) videatur *illa* (pro, *illud*) esse (vera) prudentia, ut (male Port. *quod;* necdum enim professi hoc erant;) — ut neutros juvetis. Ad superiora, (not. ad προμηθ.) adde Liv. 3. 35. extr. *Comitiorum habendorum—munus—ei injungunt. Ars hæc erat, ne semet ipse creare posset:* i. e. *hoc, id, quod facerent,* τὸ *injungere,* erat ars: *Diek war ein Runstgriff.* Virgil. Æn. 6. 128, 129. *Sed, revocare gradum, superasque evadere ad auras, Hoc opus, hic labor est.* Terent. Adelph. *Quod illi maledictum vehemens esse, existimant, Eam laudem hic ducit maximam, cum illis placet:* i. e. *hoc,* τὸ *placere,* quod placet illis, laudem max. ducit. Notabiliter in primis Cic. p. Mur. c. 28. init. *Venio nunc ad M. Catonem, quod est firmamentum ac robur totius accusationis;* i. e. *qui* Cato.

Δικαιώματι] Specie juris externa, tanquam legitima, et gentium juri congrua: æquitatis asseveratio et obtentus; nempe, qui non *alios* modo, de industria eo compositos, sed *ipsos* quoque, fallat, qui, illo usi, declinare sibi posse pericula videantur, ipsi, recte obtendi illum, rati. Dixit enim supra, δοκεῖν τῳ.

Δι' ὑμ. μὴ ξυμμ.] Portum interpretem sequenti, *propter vos, qui,* rel. comma ponendum post ὑμᾶς et post μὴ ξυμμαχ. Sed ego junctim acceperim pro, διὰ τὸ μὴ ξυμμαχῆσαι ὑμᾶς Ital. *pel non esser voi giunti,* Angl. *for* (by) *your having not assisted us.* V. Philol. Thuc. P. p. 102. lit. א.) Itaque omisi commata.

Ὁ παθ. σφ. κ. ὁ κρατ. π.] Si παθὼν est, ut Port. vertit, qui *oppugnatus* fuerit: sane ὁ κρατῶν esse debet, qui *oppugnaverit,* qui aggressus fuerit: *Der angreifende Zheil.* At enim hoc non sign. κρατεῖν. Nam et, impugnatus qui fuerit, belloque petitus, tamen possit κρατεῖν, vicisse. *Victorem* tamen interpretatus, Pleonasmum induxeris: ὁ κρατῶν περιέσται, victor vicerit. Sed nimirum in utroque repetitum intell. quod, hoc ipso consilio, ut commune utrique præmiserit Thuc. δι' ὑμᾶς μὴ ξυμμαχήσαντας. Si is, qui victus fuerit, *eo* victus fuerit, *quod* vos ei non adfueritis, victor autem *eo* superior fuerit, *quod* vos non adjuveritis eum, quem ille aggrederetur: nempe vos plane et cladis illi caussa, et huic victoriæ auctores fueritis, non adjuvando illum, quo minus vinceretur, non impediendo hunc, (altero non adjuto hoc illi præbentes, vel non impedientes hunc vincere, illos juvando,) quo minus vinceret; quasi *negativa* caussa, τῇ ἀπουσίᾳ non juvantes illum, hunc non impediendo. Ecquid videmus, quam recte et necessario commata absint post ὑμᾶς et post ξυμμαχήσαντας· nec jam egeamus contortis Porti supplementis.

Τί ἄλλο] Scil. ἐποιήσατε; (ἂν) Livium, notum satis est, ita loqui. Gallice: *Vous n'aurez fait que ne pas défendre,* rel.

Ἀπουσίᾳ] Hæc vox abest a Cod. Reg. Vir doctus, qui Edit. Hudsoni cum eo comparaverat, adscripserat, videri Scholion esse. Poterat abesse: nam nihil obstat, quo minus verba τῇ αὐτῇ ad præcedens προμήθειαν referantur. Sed retinendum puto. DUCK. Subtrahendo vos, ἐκποδὼν γενόμενοι, non immixti bello; *mit (eben) dieser (derselben) Reutralität.*

Ἠμ. σωθ.] Scil. ὥστε vel πρὸς τὸ σωθ. Notus sane Infinitivi usus. V. tamen Phil. Th. P. p. 96. lit. ב) et ז) Hic utrumque notat, et consilium, et effectum.

Φίλ. δὴ ὄντ.] Non video, cur Port. verterit, *qui jam sunt vobis amici.* An ἤδη legerit? At nil varietatis notatur. Acerbissimam Ironiam et hic habet τὸ δή· *welche ja eure (lieben) Freunde sind;* hos ergo peccare ne sinitis: *Ihr werdet doch eure lieben Freunde sich nicht so vergehen lassen!* Summa illa est irrisio et Charientismus idem, qui Paulli, 2 Cor. 11. 20. ἡδέως γὰρ ἀνέχεσθε τῶν ἀφρόνων, φρόνιμοι (δὴ) ὄντες· Tam prudentes decet, et vero solent, stultos perferre. Ironiam enim esse hanc, (*Persiflage*) vs. 20. declarat. Tam faceta

Συρακούσιοι, ἐκδιδάσκειν μὲν, οὐδὲν ἔργον εἶναι, σαφῶς, οὔτε ὑμᾶς, οὔτε τοὺς ἄλλους, περὶ ὧν αὐτοὶ οὐδὲν χεῖρον γιγνώσκετε· δεόμεθα δὲ, καὶ μαρτυρόμεθα ἅμα, εἰ μὴ πείσομεν, ὅτι ἐπιβουλευόμεθα μὲν ὑπὸ Ἰώνων, ἀεὶ πολεμίων, προδιδόμεθα δὲ ὑπὸ ὑμῶν, Δωριεῖς Δωριέων· καὶ, εἰ καταστρέψονται ἡμᾶς Ἀθηναῖοι, ταῖς μὲν ὑμετέραις γνώμαις κρατήσουσι, τῷ δ' αὑτῶν ὀνόματι τιμηθήσονται· καὶ τῆς νίκης οὐκ ἄλλον τινὰ ἆθλον, ἢ τὸν τὴν νίκην παρασχόντα, λήψονται. καὶ, εἰ αὖ ἡμεῖς περιεσόμεθα, τῆς αἰτίας τῶν κινδύνων οἱ αὐτοὶ τὴν τιμωρίαν ὑφέξετε. σκοπεῖτε οὖν, καὶ αἱρεῖσθε ἤδη ἢ τὴν αὐτίκα ἀκινδύνως δουλείαν, ἢ κἂν, περιγενόμενοι μεθ' ἡμῶν, τούσδε τε μὴ αἰσχρῶς δεσπότας λαβεῖν, καὶ τὴν πρὸς ἡμᾶς ἔχθραν, μὴ ἂν βραχεῖαν γενομένην, διαφυγεῖν.

πα'. 81. Τοιαῦτα μὲν ὁ Ἑρμοκράτης εἶπεν. ὁ δ' Εὔφημος, ὁ τῶν Ἀθηναίων πρεσβευτὴς, μετ' αὐτὸν, τοιάδε.

hæc est irrisio Nostri, et plane κατ' ἄνθρωπον disputatio urbana et Charientismi plena, ut advertat plane (*frappirt*) in tam severo alias scriptore: Si amici sunt vobis Athenienses, quod creditis et jactatis: agitedum, monete illos familiariter, ne sic delinquant. Nil vidi urbanius aut χαριέστερον.

Σαφῶς] Refer ad ἐκδιδάσκειν, per Metathesin, vel Synchysin, aut Hyperbaton, cujus plura, cum hoc ipso, exempla notavi in Phil. Th. p. 283. lit. α.)

Δεόμεθα — λήψονται] Dionys. Halic. pag. 160. WASS.

Δεόμ. δε] Πεισθῆναι (ὑμᾶς) intell. Abr. Malim ex toto, quod sequatur, intelligi, μὴ ἐπιβουλεύεσθαι ἡμᾶς, μὴ προδίδοσθαι. Anacoluthon magis fuerit, abruptæ orationis, inserto, καὶ μαρτυρόμεθα ἅμα. V. et ad Schol. prox.

Δωριέων] Scil. ὑπὸ Δωρ. concinnitatis caussa omiss. ὑπὸ, qs. per παρηγμένον Casuum.

Καὶ εἰ καταστρ.] Colon pro puncto posui post Δωριέων· ut, καὶ εἰ rel. penderet porro a μαρτυρόμεθα· concinnius, ut arbitror.

Ὑμετέραις γνώμαις] Ἡμετέραις γνώμαις Dionys. Hal. p. 160. WASS.

Αὐτ. ὀνόμ.] Ut penes solos Athenienses gloria sit et commoda victoriæ, ad Camarinenses, quorum opera vicerint tamen, nihil inde redundet; Athenienses *ferant* omnes, Camarinacos nemo.

Ἆθλον] Cave, pro Mascul. acceperis, deceptus τῷ ἄλλον· ἆθλος enim est *certamen*, ἆθλον *præmium* certaminis; ut notum. Et vero poterat ἄλλο dedisse Thuc. sed nimirum dedit τῷ, τὸν παρασχόντα. Comma ergo posui post ἆθλον, et post παρασχ. τ. νίκην. Metonymiæ quidem, permutantis hæc duo, non succurrunt exempla.

Εἰ αὖ ἡμ.] Mollius fuerit, εἰ ἡμεῖς αὖ περιεσ. Neque Logica ratio abnuerit, *subjectis* ita oppositis: Athen. si vicerint; *nos* contra si vicerimus. Hoc positu, qui editus sit, *res* opponuntur, facta et *prædicata*: καταστρέψονται et περιεσόμεθα.

Αἱρ. — — δουλείαν, ἢ — λαβεῖν, — κ. — διαφ.] Varietatem obs. Nominis primo, dein Verbi, ab eod. (αἱρεῖσθε) suspensi: qua eâdem Hor. Carm. 4. 1. 29.——31. *Me nec femina*, —*nec spes*,—*nec certare juvat mero*. V. Bentl. (quem supra jam hoc nomine memoravi,) ad Hor. Carm. 1. 1. 6. (p. 3. Edit. Amst.)

Ἤδη] Bene Port. satis, *jam nunc*. Malim, *continuo, sogleich, eben jekt*; quod supra dixisset: αὐτόθεν δὴ διανοήθητε.

Τ. αὐτ. ἀκινδ. δουλ.] Utrumque pro Adject. τὴν παροῦσαν (*certam*, imminentem, καὶ, immo καίπερ, *utut*,) ἀκίνδυνον δουλ. nempe *nunc* quidem, in præsenti, (αὐτίκα,) *vor der Hand*, *si* quidem periculum subire pro nostra libertate vestraque nolueritis. Id enim sane hic notet Adv. ἀκινδύνως· *si* nunc periculo (belli contra Athenienses) subducere vos volueritis. Neque enim ἀκίνδυνον per se diceret δουλείαν· Ecquod enim periculum servitio majus, illis utique populis? Ceterum eâdem brevitate Paullus, 2 Cor. 4. 15. τὸ παραυτίκα ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως, h. e. ἡ θλίψις πρόσκαιρος καὶ ἐλαφρά. et Liv. 1. 13. extr. *ex bello tam tristi læta repente pax*, i. e. pax læta et repentina post bellum t. tr.

πβʹ. 82. "ἈΦΙΚΌΜΕΘΑ μὲν ἐπὶ τῆς πρότερον οὔσης ξυμμαχίας ἀνανεώσει· τοῦ δὲ Συρακουσίου καθαψαμένου, ἀνάγκη καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς εἰπεῖν, ὡς εἰκότως ἔχομεν. τὸ μὲν οὖν μέγιστον μαρτύριον αὐτὸς εἶπεν, ὅτι οἱ Ἴωνες ἀεί ποτε πολέμιοι τοῖς Δωριεῦσιν εἰσίν. ἔχει δὲ καὶ οὕτως. ἡμεῖς γὰρ, Ἴωνες ὄντες, Πελοποννησίοις, Δωριεῦσι, καὶ πλείοσιν οὖσι, καὶ παροικοῦσιν, ἐσκεψάμεθα, ὅτῳ τρόπῳ ἥκιστα αὐτῶν ὑπακουσόμεθα. καὶ μετὰ τὰ Μηδικὰ ναῦς κτησάμενοι, τῆς μὲν Λακεδαιμονίων ἀρχῆς καὶ ἡγεμονίας ἀπηλλάγημεν, οὐδὲν προσῆκον μᾶλλόν τι, ἐκείνους ἡμῖν, ἢ καὶ ἡμᾶς ἐκείνοις, ἐπιτάσσειν, πλὴν καθόσον ἐν τῷ παρόντι μεῖζον ἴσχυον. αὐτοὶ δὲ τῶν ὑπὸ τῷ βασιλεῖ πρότερον ὄντων ἡγεμόνες καταστάντες, οἰκοῦμεν,

Εἰκ. ἔχ.] Scil. αὐτήν. Totum distractum, περὶ τ. ἀρχ. rel. pro, ὅτι εἰκότως ἔχομεν τὴν ἀρχήν. Vix aliter tamen poterat, quin præmitteretur ἀρχὴ, ut caput hic caussæ ac disputationis.

Τὸ μ. —— αὐτ. εἶπ.] Scil. ἐστὶν, ὅ· Brevius pro: τὸ μ. μέγ. μαρτ. τοῦτό ἐστιν, ὃ αὐτ. εἶπ. Ita subinde apud Xen. M. S. τοῦτο μὲν ἀληθὲς λέγεις, vel, ταῦτα μὲν ἀληθῆ εἶπας, i. e. τοῦτο, ὃ λέγεις, ἀληθές ἐστι, ταῦτα, ἃ εἶπας, ἀληθῆ ἐστίν. Aut brevius intell. ὡς· *ut, tanquam* maximum argumentum, *pro* maximo argumento, hoc ipse dixit. Durius etiam 1. 142. init. μέγιστον δὲ, τῇ τῶν χρημάτων σπάνει κωλύσονται, i. e. μέγ. δὲ ἐστὶ, (τοῦτο,) ὅτι —— κωλυθήσονται.

Ἔχ. δὲ κ. οὕτ.] Transpos. pro, καὶ ἔχει δὲ οὕτως. Alienum enim est καὶ ad οὕτως, quasi *et aliter* se habere posse res intelligatur. Cf. Phil. Thuc. P. p. 282. lit. ג), et 285. c). α).

Οὐδὲν προσῆκον] Scholiastes non recte putat, ἀπὸ κοινοῦ repetendum esse, ἐσκεψάμεθα. Προσῆκον inter ea est, quæ Grammatici participia impersonalia vocant, quibus utuntur ut genitivis absolutis; cujus generis sunt ἐξὸν, ἐνὸν, δέον, et alia. Thucydides III. 40. Εἰ δὲ δὴ καὶ οὐ προσῆκον (ὑμῖν ἄρχειν), ὅμως ἀξιοῦτε τοῦτο δρᾷν. IV. 95. Παραστῇ δὲ μηδενὶ ὑμῶν, ὡς ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ οὐ προσῆκον τοσόνδε κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν. Et VI. 84. Ὑπολάβῃ δὲ μηδεὶς, ὡς οὐ προσῆκον ὑμῶν κηδόμεθα. Ita et hic οὐδὲν προσῆκον, *quum nihil causæ esset, eo, quod nulla causa erat.* Duck. Pro, προσήκοντος (κατ᾽) οὐδὲν μ. i. e. Genitt. simpliciter positis. *Decebat* vertit Port. τὸ προσῆκον· malim, *jus erat: es fam ihnen se wenig zu, als uns.*

Ἢ καὶ ἡμ.] Redundat καὶ, ut solet, in partitione et diversis vel disjunctis.

Τῷ βασιλεῖ] Articulus τῷ plerisque libris deest, et debet abesse. Wass.

Οἰκοῦμεν] Valla vertit: nostra *incolimus; Acacius:* imperium *amplexi retinemus.* Non apertissima est significatio τοῦ οἰκοῦμεν· sed puto, Portum melius vidisse sententiam, quam illos. Οἰκεῖν πόλιν, et οἰκίαν, pro διοικεῖν, dicunt omnes. Hoc etiam οἰκεῖν solum sine casu dicit Thucydides II. 37. Καὶ ὄνομα μὲν, διὰ τὸ μὴ ἐς ὀλίγους, ἀλλ᾽ ἐς πλείονας, οἰκεῖν, δημοκρατία κέκληται. Duck. H. e. ἐσμέν· et καταστ. οἰκ. p. καθεστηκότες ἐσμὲν, καθέσταμεν, vel κατέστημεν, *facti* sumus et adhuc *manemus.* Nam neque supplementum Abr. ἀρχὴν satis placet, ut durum, et et per Ellipsin, et qua sensum, neque explicatio intelligentis αὐτοὺς, ut οἰκεῖν sit *regere.* Si quid intelligendum, τὴν χώραν, (ἡμῶν,) τὴν Ἀττικὴν, addiderim animo; simpliciter satis; et ex usu, Latini quoque *habitare*, ita simpliciter positi, sicut et *colere, incolere.* Aliquanto tamen simplicius, et citra omissionem, οἰκεῖν significet *esse, manere*, perstare, qs. καθῆσθαι· *sedemus* principes, *sumus*, agimus. In sacris certe libris crebro ita occurrit, ex Ebr. יָשַׁב: tanquam 1 Tim. 6. 16. φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, i. e. ὤν. Ipse enim Deus *esse lux* dicitur, 1 Joh. 1. 5. et ἐν τῷ φωτὶ, i. e. φῶς, ut ἐν ἀληθείᾳ pro ἀληθὲς, בֶּאֱמֶת. Jer. 30. 18. וְאַרְמוֹן עַל־מִשְׁפָּטוֹ יֵשֵׁב, *et palatium super judicio suo sedebit*, i. e. *erit*, manebit, ut ante fuit, ut convenit. Ibi tamen יֵשֵׁב pro Niph. יוֹשַׁב Activ. pro Pass. acceperis, *habitabitur.* At Ps. 55. 20. קֶדֶם יוֹשֵׁב, ὁ ὤν, ὑπάρχων πρὸ τῶν αἰώνων. Ies.

νομίσαντες, ἥκιστ' ἂν ὑπὸ Πελοποννησίοις οὕτως εἶναι, δύναμιν ἔχοντες, ἢ ἀμυνούμεθα. καὶ, ἐς τὸ ἀκριβὲς εἰπεῖν, οὐδὲ ἀδίκως καταστρεψάμενοι τούς τε Ἴωνας καὶ νησιώτας, οὓς ξυγγενεῖς, φασὶν, ὄντας, ἡμᾶς Συρακούσιοι δεδουλῶσθαι. ἦλθον γὰρ ἐπὶ τὴν μητρόπολιν, ἐφ' ἡμᾶς, μετὰ τοῦ Μήδου, καὶ οὐκ ἐτόλμησαν ἀποστάντες τὰ οἰκεῖα φθεῖραι, ὥσπερ ἡμεῖς, ἐκλιπόντες τὴν πόλιν· δουλείαν δὲ αὐτοί τε ἐβούλοντο καὶ ὑμῖν τὸ αὐτὸ ἐπενεγκεῖν.

57. 15. שֹׁכֵן עַד, Vulg. *habitans æternitatem*, i. e. æternus. Ps. 102. 13. Tu vero, Deus, in æternum תֵּשֵׁב, LXX. εἰς τὸν αἰῶνα μένεις. (F. μενεῖς.) Ps. 125. 1. *Deo qui fidunt*, (sunt) *sicut mons Zion*, (qui) *non movetur*, (sed) *æternum* יֵשֵׁב, i. e. *manebit*. Denique (notavi enim hæc subinde, passim notata inter legendun, ad illum Paulli locum, φῶς οἰκῶν, qui me ipse juvarem, interpretantem τὸ οἰκεῖν, *esse*;) Prov. 8. 12. *Ego sapientia* שָׁכַנְתִּי, *habito*, i. e. usque *sum*, maneo, persto; ant si, quod sequitur ibi, עָרְמָה, quod Munach accentus jungat τῷ שָׁכַנְתִּי, junxeris illi, vel intellecto בְּ, habito *in* calliditate, i. e. *sum* callida, consilii plena, vel simpliciter, *habito* (ut, tanquam) *calliditas*, i. e. *sum*; eodem redierit, quo dixerim. Quin et Ps. 22. 4. Tu (es) sanctus (venerandus,) יוֹשֵׁב, *habitans*, vel, Tu, sancte Deus, *habitas*, laudes Israëlis, explicasse ausim, deturque, Tu *es* laudes Israëlis, i. e. tu *es* materia laudum, tu *es* ille, quem perpetuo celebrent. Quid autem pronius ad intelligendum, quam, *sedere, habitare*, significare *esse, agere, perstare?* cum et Poëtæ, *habitat sub pectore vulnus, habitantem in pectore curam* dicant, i. e. ibi agentem, versantem, ὑπάρχουσαν, nec, cum Paullus ait, Rom. 7. 17. *habitans in me pravitas*, aut vs. 18.—negat, quidquam in pravo animo *habitare* boni, aliter interpretere, quam *esse*, agere, inveniri, *sich befinden*. Virgil. Æn. 6. 599. de vulture, Tityi jecur usque carpente: *habitatque sub alto pectore*, i. e. ibi *est*, agit, versatur, ἀμφιπολεῖται· pro quo Horat. Carm. 3. 4. 74. 78. *Nec Tityi jecur relinquit ales*. (Ubi, pro *reliquit, relliquit* legere Metrum jubet; nunquam enim ab iambo incipit Alcaicus, sed semper a spondeo; præterquam 1. 9. 1. *Vides, ut alta*, rel.) Ergo, καταστάντες οἰκοῦμεν, est, καταστ. ἐσμὲν, μένομεν, διάγομεν· immo totum κατ. οἰκ. pro uno et simplici, κατέστημεν, vel καθέσταμεν, *sumus*. Ita καθεστὼς νόμιμον. Nostro 3. 9. init. καθεστῶτες νόμοι, καθεστῶσα πολιτεία, p. παροῦσα, παρόντες, παρὸν, quæ *sit*, sint, vigeant, maneant. Idem L. 1. πᾶσα ἰδέα κατέστη θανάτου, (in prœlio,) *fuit*, exstitit *omnis imago mortium*, ut Tacit. loquitur, Hist. 3. 28. extr. Quid, quod et *stare* Latinis nonnunquam sign. *esse?* (unde Italis quoque expressum, *sono stato, star in casa, star in ozio*;) Hor. Carm. 1. 16. 19. *Urbibus ultimæ stetere caussæ*, i. e. fuere, κατέστησαν. Ac, ni fallor, Tac. Ann. 1. vel 2. *exitii caussa illi stetit*. Hinc *status rerum, civitatis*, i. e. conditio, quales *sint*; plane ut nos: *wie stehet es? so stehen die Sachen; es stehet wohl um ihm; es stand gefährlich*; nec non, *in Freundschaft, Bündnik, Briefwechsel, stehen*: in quibus omnibus itidem *stare* pro *esse* dicatur: manifestius etiam in illo: *es stehet zu befürchten, zu beweisen*. Unde explicasse fortasse detur Latinum, *magno stare*, et nostrum, *zu stehen tommen*, i. e. *fieri, esse*, (*cedere*, proprium esse,) alicui; ut Horat. expl. Epist. 2. 2. 5. *Fiet eritque tuus numorum millibus octo*. Ita Gen. 23. 20. וַיָּקָם, *Ita stetit ager Abrahamo* (pro) *quadringentis didrachmis*, i. e. cessit, factus ei est; (proprius;) οἱ ό, ἐκυρώθη, *firmatus* est, quem teneret, haberet; ejus denique jam *fuit*. Ignosce, Lector, prolixitati digressionis, neque alienæ hic prorsus, neque supervacuæ, arbitrer.

Ἐς τὸ ἀκρ. εἰπ.] Aut bis intell. τὸ, ἐς τὸ εἰπ. τὸ ἀκριβὲς, aut saltem junge, ἐς τὸ εἰπ. ἀκριβές. aut rursus, εἰπεῖν, scil. ὡς, ὥστε εἰπ. ἐς (pro εἰς, κατὰ) τὸ ἀκρ. i. e. ἀκριβῶς. Postremum hoe probo. Neque enim, *ut dicam, dicamus*, Græce est, ἐς τὸ εἰπεῖν, sed ὡς, v. ὥστε εἰπ. ut notum. V. et ad c. 83. extr. ad v. ἤδ. τοπαρ. τ.

Οὐκ ἐτόλμ.] Non sustinuere, a se impetrare non potuerunt; *sie hatten nicht die Standhaftigfeit, Entschlossenheit*, (*Resolution*, constantiam, animum præsentem,) *tonnten es nicht über das Herz bringen, sich entschlieken*.

Τὰ οἰκ. φθεῖρ.] Pro φθείρεσθαι, *sua* nimirum.

πγʹ. 83. "Ἀνθ' ὧν ἄξιοί τε ὄντες, ἅμα ἄρχομεν, ὅτι τε ναυτικὸν πλεῖστόν τε καὶ προθυμίαν ἀπροφάσιστον παρεσχόμεθα ἐς τοὺς Ἕλληνας, καὶ διότι καὶ τῷ Μήδῳ ἑτοίμως τοῦτο δρῶντες οὗτοι ἡμᾶς ἔβλαπτον· ἅμα δὲ, τῆς πρὸς Πελοποννησίους ἰσχύος ὀρεγόμενοι. καὶ οὐκ ἄλλῳ ἑπόμεθα, ὡς ἢ, τὸν βάρβαρον μόνοι καθελόντες, εἰκότως ἄρχομεν, ἢ, ἐπ' ἐλευθερίᾳ τῇ τῶνδε μᾶλλον, ἢ τῶν ξυμπάντων τε καὶ τῇ ἡμετέρᾳ αὐτῶν, κινδυνεύσαντες. πᾶσι δὲ ἀνεπίφθονον, τὴν προσήκουσαν σωτηρίαν ἐκπορίζεσθαι. καὶ νῦν, τῆς ἡμετέρας ἀσφαλείας ἕνεκα καὶ ἐνθάδε παρόντες, ὁρῶμεν καὶ ὑμῖν ταῦτα ξυμφέροντα. ἀποφαίνομεν δὲ, ἐξ ὧν οἵδε τε διαβάλλουσι, καὶ ὑμεῖς μάλιστα ἐπὶ τὸ φοβερώτερον ὑπονοεῖτε· εἰδότες τοὺς περιδεῶς

Ἄξιοί τε ὄντ. rel.] Obscuritatem loco inducunt particulæ distribuentes, τε post ἄξιοι, ἅμα, et καὶ ante διότι, dubium reddentes, quid cuique respondeat. Præcipua est notio, ad quam referantur omnia, ἄρχομεν, cujus causas deinceps afferat: ἀνθ' ὧν, ob ea, quæ fecerimus Persico bello: ἄξιοι ὄντες, novam sane caussam non affert; sed intell. ἄρχειν· ob ea, quæ fecerimus, digni principatu imperamus: ἅμα non refertur ad ἄξιοι ὄντ. sed ad id, quod sequatur, ὅτι τε — — καὶ διότι: hæc duo sibi respondent; quibus ἅμα præmissum complectatur utrumque: imperamus, *tum* (hoc sign. τε post ἄξιοι,) quod digni sumus: *tum*, vel, *sed et simul*, (ἅμα) eo, quod et (nos) fideliter promtum animum probaverimus, *tum* (hoc sign. illud, καὶ διότι,) quod eandem voluntatem Persis accommodarunt Peloponnesii. Ita, apparuerit, opinor, quo quidque referatur: ἄξιοι ὄντες (ἄρχειν· unde comma posui post ὄντες,) ἅμα ἄρχομεν, (διὰ τοῦτο,) ὅτι τε, tum, quod, scil. ἡμεῖς, — — παρεσχόμεθα, καὶ (ἄρχομεν ἄξιοι ὄντ.) καὶ (hoc quoque nomine,) διότι, quod illi etiam Persis, hostibus, eadem promti præstitere; καὶ τῷ Μήδῳ, Persis *adeo*, Græciæ hostibus; non satis habentes, nil contra illos movisse, verum etiam *ultro* (insuper) promti illis fuere; haudquaquam digni ergo hi, qui principatum affectent. Possis et hic digerere: ἀνθ' ὧν ἄρχομεν. Cur ἄρχομεν; ἄξιοί τε ὄντες. Cur ἄξ. ἐσμέν; a) ὅτι τε, quam plurima præsidia animumque fideliter promtum adhibuimus; cur porro digni imperamus? b) quia (e diverso) Peloponnesii non modo nos, aliosve Græcorum, non adjuverunt contra Persas, sed iidem (etiam) promtum animum hostibus Persis accommodarunt, quem nobis præstare debebant. ἄρχομεν ergo, 1) ἄξιοι ὄντες, a) ὅτι παρεσχόμ.—2) quia Peloponnesii non in nos, sed in hostem, promti. Sic omnibus particulis distribuentibus satisfeceris, quæ neglectæ, si verum fateri volumus, obscuritatem offuderint; neque laboraveris cum Heilm. in significatione τοῦ ἄξιοι, quod hic non *parem*, idoneum, sed *dignos* plane ac merentes notare, satis declararint caussæ adjectæ, ex *animo* maxime et sensu utrumque Athen. et Pelop. diverso repetitæ.

Κ. οὐκ ἄ. ἑπ.] Καλλιεπούμεθα cur pro conjectura Valken. Diatr. ad Eurip. p. 231. notet Gottl. non video, cum e Gramm. jam notarit Duker. Elegans haud dubie lectio, et structuram promte expeditura, quam impediat recepta Lect. utut non minus apta, atque, haud scio, an præferenda, οὐκ ἄλλῳ ἑπόμ. Pessime tamen vertitur: *non alterius auspicia sequimur.* Nihil hic alienius: Verte: *nulli alii* (rei, argumento, *Umstande*,) *innitimur*, fidimus, incumbimus. quin, ad verbum, plane, non aliud (i. e. hoc unum) sequimur; (tenemus, amplectimur;) *wir fussen darauf, halten uns daran.* Quod pro ὡς ἢ Heilm. legit, vel conjicit, ἢ ὡς, satisfecerit illud quidem τῷ ἄλλῳ, sed alterum ἢ destituerit, cui respondeat prius ἢ in posita Lect. Vulg. satis a me defensa, monente: οὐκ ἄλλῳ esse idem, quod, τούτῳ μόνῳ. V. et, quæ noto ad Sanct. Min. P. 1. L. 4. C. 4. n. m. Terent. ad v. *pretium*.

Εἰδότες] Nempe ἡμεῖς, οἱ Ἀθηναῖοι. Ad utrosvis enim referri, structura patiatur, ubi præcedat ὑμεῖς ὑπονοεῖτε, *vos*, Camarinenses; sed, ad hos referenti sensus obstiterit; hoc enim si scirent Camarinenses, non sequerentur dicta speciosa, quæ quidem vocet Euphemus, Syracusanorum; sed, confidere se, ostendit, futurum, ut tandem intelligant, vere sibi profutura.

ὑποπτεύοντάς τι, λόγου μὲν ἡδονῇ τοπαραυτίκα τερπομένους, τῇ δ' ἐγχειρήσει ὕστερον τὰ ξυμφέροντα πράσσοντας. τήν τε γὰρ ἐκεῖ ἀρχὴν, εἰρήκαμεν, διὰ δέος ἔχειν, καὶ τὰ ἐνθάδε, διὰ τὸ αὐτὸ, ἥκειν μετὰ τῶν φίλων ἀσφαλῶς καταστησόμενοι, καὶ οὐ δουλωσόμενοι, μὴ παθεῖν δὲ μᾶλλον τοῦτο κωλύσοντες.

πδ'. 84. "Ὑπολάβῃ δὲ μηδεὶς, ὡς οὐδὲν προσῆκον ὑμῶν κηδόμεθα, γνοὺς, ὅτι, σωζομένων ὑμῶν, καὶ διὰ τὸ μὴ ἀσθενεῖς ὑμᾶς ὄντας ἀντέχειν Συρακουσίοις, ἧσσον ἂν, τούτων πεμψάντων τινὰ δύναμιν Πελοποννησίοις, ἡμεῖς βλαπτοίμεθα. καὶ ἐν τούτῳ προσήκετε ἤδη ἡμῖν τὰ μέγιστα· διόπερ καὶ, τοὺς Λεοντίνους, εὔλογον, κατοικίζειν, μὴ ὑπηκόους, ὥσπερ τοὺς ξυγγενεῖς αὐτῶν τοὺς ἐν Εὐβοίᾳ, ἀλλ' ὡς δυνατωτάτους· ἵνα ἐκ τῆς σφετέρας, ὅμοροι ὄντες, τοῖσδε ὑπὲρ ἡμῶν λυπηροὶ ὦσι. τὰ μὲν γὰρ ἐκεῖ, καὶ αὐτοὶ ἀρκοῦμεν πρὸς τοὺς πολεμίους, καὶ ὁ Χαλκιδεὺς, ὃν ἀλόγως ἡμᾶς, φησὶ, δουλωσαμένους, τοὺς ἐνθάδε ἐλευθεροῦν, ξύμφορος ἡμῖν, ἀπαράσκευος ὢν, καὶ χρήματα μόνον φέρων· τὰ δὲ ἐνθάδε, καὶ Λεοντῖνοι καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι, ὅτιμάλιστα αὐτονομούμενοι.

Ἡδ. τοπαρ. τ.] Cf. 1. 22. (extr.) *ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν*. *Gottl.* Nil sane simile ista habent; cum sermo ibi sit de libro ad *ingenium* ostentandum composito, legentem oblectaturo, hic de *illecebris* male suadentium, quibus ad se vertant audientes, ipsorum *malo*. Ceterum hoc loco utare ad superiora, C. 82. extr. *ἐς τὸ ἀκριβὲς εἰπεῖν*, scil. *ὥστε*· Ita et hic; (nempe 1. 22.) *ἀγώνισμα*, scil. *ὥστε, ἐς τὸ παραυ. ἀκούειν*.

Τῇ ἐγχειρ.] Scil. *ἐν*, qs. pro *ἐγχειροῦντας*, cum aggressi rem fuerint, ubi ad rem accesserint; non, *per* conatum.

Διὰ δέος] Pro, *διὰ τὸ δ.* timoris caussa. Vix abesset hic Artic.

Οὐδ. προσ.] Non ad *necessitudinem* vel cognationem referri, satis declaraverint quæ sequantur, *ἧσσον βλαπτοίμεθα*· ut ad *securitatem* magis pertineat. V. et mox ad *προσήκετε*.

Ἐν τούτῳ] P. *διὰ τοῦτο, ἐκ τούτου*, *hoc nomine*; plane ut nos, *hierinnen*.

Προσήκετε] *Non alieni* estis nobis, non *negligendi*; quia, ut Liv. loquitur, per vestrum latus nos petimur. Apparet, non de cognatione agi, sed de periculo.

Κ. αὐτ. ἀρκ.] Καὶ sign. hic, *vel, auch wohl*, vel *ἤδη*, *schon selbst*.

Ξύμφορος ἡμῖν] In Thoma Magistro v. *συμφέρων*, male editur *ἡμᾶν*. Duck.

Ἀπαρ. ὢν — φέρων — αὐτονομ.] Non verteret Portus Participia ista, *quod*, veluti caussam redditura *τοῦ ξύμφορος ἡμῖν*. Debebat, *si*, vel, *ita*, µt, *ita* demum, *tum* demum, *nur so*; sensus est: Chalcidenses *ita* nobis apti sunt, *si*, apparatu carentes belli, tributarii tantum sint: at Siculi, et (i. e. nominatim, maxime) Leontini, *tum* demum, *ita* nobis apti et profuturi, *si* quam maxime liberi agant; suo quisque modo nobis prodest, alius alia conditione. Ita Horat. Carm. 3. 29. 53. *Laudo manentem*; (fortunam;) i. e. *si* manet, non, *quia* manet; subjicit enim: *si celeres quatit pennas, si* abire a me parat. Eurip. Alc. Vs. 14. (Ἄδμητον) ᾅδην — — ἐκφυγεῖν, Ἄλλον διαλλάξαντα — νεκρὸν, *permutantem* i. e. *si* permutasset; (quod hic, per Hypall. est, pro se dedisset, suggessisset, reddidisset.)

Τὰ δὲ ἐνθάδε] Non bene vertitur, obscurius certe: *res istæ*; debebat, *hic*, quæ (qui) *hic* sunt, res Siculæ, immo populi Siciliæ, homines Siculi. Neutr. *τὰ δὲ* pro Mascul. *οἱ δέ*.

Καὶ Λεοντ.] Καὶ hic sign. *nominatim*, utique, *aut* (*specifice*) aut *tanquam*, veluti. *Zum Beyspiele, so wie*. Notare hoc pravus omisi in Philol. Thuc. P. p. 53. hic ergo reddidero: Eph. 6. 18. 19. *preces facite* pro omnibus Christianis, *καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ*, *et* pro me,

πέ. 85. " Ἀνδρὶ δὲ τυράννῳ, ἢ πόλει ἀρχὴν ἐχούσῃ, οὐδὲν ἄλογον, ὅ, τι ξυμφέρον, οὐδ᾽ οἰκεῖον, ὅ, τι μὴ πιστόν. πρὸς ἕκαστα δὲ δεῖ ἢ ἐχθρὸν ἢ φίλον μετὰ καιροῦ γίγνεσθαι. καὶ ἡμᾶς τοῦτο ὠφελεῖ ἐνθάδε, οὐκ, ἢν τοὺς φίλους κακώσωμεν, ἀλλ᾽, ἢν οἱ ἐχθροὶ διὰ τὴν τῶν φίλων ῥώμην ἀδύνατοι ὦσιν. ἀπιστεῖν δὲ οὐ χρή. καὶ γὰρ τοὺς ἐκεῖ ξυμμάχους, ὡς ἕκαστοι χρήσιμοι, ἐξηγούμεθα, Χίους μὲν καὶ Μηθυμναίους, νεῶν παροχῇ αὐτονόμους, τοὺς δὲ πολλοὺς, χρημάτων βιαιότερον φορᾷ· ἄλλους δὲ καὶ πάνυ ἐλευθέρως ξυμμαχοῦντας, καίπερ νησιώτας ὄντας καὶ εὐλήπτους, διότι ἐν χωρίοις ἐπικαίροις εἰσὶ περὶ τὴν Πελοπόννησον. ὥστε, καὶ τἀνθάδε, εἰκὸς, πρὸς τὸ λυσιτελοῦν, καὶ, ὃ λέγομεν, ἐς Συρακουσίους δέος, καθίστασ-

i. e. nominatim. 1 Tim. 2. 1, 2. *deprecationem et gratias pro cunctis hominibus*, ὑπὲρ βασιλέων, καὶ—ἐν ὑπεροχῇ—ὄντων, i. e. *maxime* pro regibus, et si qui (*alii*, præterea; id enim hic notat καὶ, ut Ζεῦ, καὶ θεοὶ, scil. ἄλλοι·) in magistratu sint. Sane non legitur ibi καί· sed, ubi præcesserit, *pro omnibus* hominibus, et subjiciatur, *pro regibus*, manifestum satis, intelligi (*et*) *præsertim*, *nominatim*.

Ἀνδρὶ—γίγνεσθαι] Stobæus p. 246. qui δεῖν ἐχθρὸν pro δεῖ, omisso ἤ. Sed ex χρὴ sequente, nihil mutandum, patet. WASS.

Μετὰ καιροῦ] i. e. πρὸς τὸν καιρὸν, *prout* opportunum se dederit; Infra, πρὸς τὸ λυσιτελοῦν. Ita μετὰ τοῦ δικαίου, μετὰ τοῦ προσήκοντος, Noster pro δικαίως, προσηκόντως

Ἡμᾶς] Recte, non ὑμᾶς, propter κακώσωμεν· et ita pergit 1. Pers.

Τοὺς ἐκεῖ ξυμμάχους — ἐξηγούμεθα] Ἐξηγοῦμαι ea significatione, quam hic locus postulat, sine dubio usitatius genitivum adjunctum habet. Accusativum tamen ei etiam I. 71. adponit Thucydides: τὴν Πελοπόννησον πειρᾶσθε μὴ ἐλάσσω ἐξηγεῖσθαι, ἢ οἱ πατέρες ἡμῖν παρέδοσαν· ubi Scholiastes ἐξηγεῖσθαι exponit ἄρχειν, κρατεῖν, ἢ ἄγειν. Sed ibi Stephanus probat scripturam *Marg.* τῆς Πελοποννήσου. Cum dativo est in Thucydide III. 55. Ἃ δὲ ἑκάτεροι ἐξηγεῖσθε τοῖς ξυμμάχοις, quod Interpretes itidem imperandi, ducendi, et præeundi notione accipiunt. Verum hic τοῖς ξυμμάχοις, quod est in plerisque Mss. non potest recipi propter sequentes accusativos, Χίους, Μηθυμναίους, et alios. DUCK.

Ἐξηγούμ.] Sæpius c. Accus. ponit Noster; ut 1. 71. extr. 76. init. Sign. *habere*, (sub imperio,) tractare, *behandeln*; vel, civitatis formulam illis constituere.

Νεῶν παρ. αὐτ.] Scil. σύν· ut naves præbeant, cetera liberi agant; vel, ἐπί· ut, navibus præbendis defuncti, (*damit burclifommen*,) redimant et habeant leges suas. Arguta sane brevitas; αὐτονόμους autem est pro, ὥστε εἶναι αὐτ.

Παροχῇ] Ita Mss. Unus, opinor, Suidas in παρακωχὴ dat παρακωχὴ, pro παροχὴ, inquit, ut ἀνακωχὴ et διακωχή· nec displicet. Dionysius alterum tuetur. Josephus Antiq. XVII. 9. 5. ὡς ἐπεπόμφει γράμματα, συνῆγεν ἐπὶ ΠΑΡΑΚΩΧΗ͂Ι γνωμῶν τοὺς φίλους. Suidam exscribit Phavorinus. WASS.

Χρημ. βιαιότ. φ.] Βιαιότ. retuleris aut ad ἐξηγούμεθα, ut χρημ. φορᾷ, sit cogendo illos tributa pendere; aut ad φορᾷ, quod deinde pendeat ab ἐξηγούμενοι, sicut antea παροχῇ. ἐξηγ. φορᾷ, i. e. εἰς φορὰν χρ. ὥστε φέρειν χρήματα, βιαιότερον; βιαιότερον φορᾷ, i. e. ad quam violentius adigantur. Nam φορὰ tamen hic est, ut *cogantur* a nobis pendere tributa nobis.

Ἐλευθέρ. ξυμμ.] i. e. ὥστε, ἐλευθέρους ὄντας, ξυμμαχεῖν· vel ὥστε εἶναι (μένειν, διατελεῖν,) ἐλευθέρους, καὶ (μόνον) ξυμμαχεῖν. Hunc sensum, unice tamen verum, non cognoveris e Porti interpretatione; *ut summa cum libertate nobis—ferant auxilium*; quod significet magis: ut *liceat* illis, plane liberum sit, omni modo, ferre auxilium nobis; ergo et *non* ferre; et *liceat* tantum, non necesse sit; quod et falsum sit, et minus Latine expressum. Ita pro Adject. positi Adverbii exempla attuli in Philol. Thuc. P. p. 114. Et tam argute junctorum duorum attributorum simile exemplum Taciti est, Ann. 13. 52. extr. *pecuniosa orbitate et senecta*, i. e. quod esset pecuniosus, orbus et senex.

Ὃ λέγ. ἐς Συρ. δέος] Nescio, cur refugiat Abr. δέος cum εἰς, ubi tamen et *amor* et *re-*

θαι. ἀρχῆς γὰρ ἐφίενται ὑμῶν, καὶ βούλονται μὲν, ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ξυστήσαντες ὑμᾶς ὑπόπτῳ, βίᾳ, ἢ κατ' ἐρημίαν, ἀπράκτων ἡμῶν ἀπελθόντων, αὐτοὶ ἄρξαι τῆς Σικελίας. ἀνάγκη δὲ, ἢν ξυστῆτε πρὸς αὐτούς. οὔτε γὰρ ἡμῖν ἔτι ἔσται ἰσχὺς τοσαύτη, ἐς ἓν ξυστᾶσα, εὐμεταχείριστος, οὔθ' οἵδ' ἀσθενεῖς ἂν, ἡμῶν μὴ παρόντων, πρὸς ὑμᾶς εἶεν.

πστ'. 86. "Καὶ, ὅτῳ ταῦτα μὴ δοκεῖ, αὐτὸ τὸ ἔργον ἐλέγχει. τὸ γὰρ πρότερον ἡμᾶς ἐπηγάγεσθε, οὐκ ἄλλον τινὰ προσείοντες φόβον, ἢ, εἰ περιοψόμεθα, ὑμᾶς ὑπὸ Συρακουσίοις γενέσθαι, ὅτι καὶ αὐτοὶ κινδυνεύσομεν. καὶ νῦν οὐ δίκαιον, ὅπερ καὶ ἡμᾶς ἠξιοῦτε λόγῳ πείθειν, τῷ αὐτῷ ἀπιστεῖν· οὐδ', ὅτι δυνάμει μείζονι πρὸς τὴν τῶνδε ἰσχὺν πάρεσμεν, ὑποπτεύ-

verentia, et *contemtus*, *misericordia*, *odium* et *favor in* aliquem, recte atque usitate dicatur, pro Genitivo alias subjici solito. εἰς est *erga*, *qua*, κατὰ, πρός. Tac. Ann. 1. 41. extr. *Invidia in Treviros*; et memorabilius aliquanto, 3. 24. init. *in rempubl. fortuna*, i. e. reipubl. *qua* rempubl. opp. enim ibi *domi*. Nam, quod ipse proponit Abr. contortum est totum, et otiosum plane relinquit ac sine sensu, ὃ λέγομεν. Nec vero *in timorem conjicere* Syracusanos volebant Athenienses, sed cavere tantum, atque ita constituere res Siciliæ, ne ipsis essent metuendi. Et verborum positus repugnet, ἐς Συρ. δέος καθίστ. quod esse non possit, Συρακ. ἐς δέος καθίστ. Hoc vero est, vim facere, non expedire. καθιστάναι quoque diceret, non Media forma. Mox contra Thuc. ἡμετέρῳ ὑπόπτῳ, pro εἰς ἡμᾶς· quidni idem dixerit, δέος ἐς Συρακουσίους, pro Συρακουσίων.

Ἰσχ.——εὐμεταχ.] Quid in mentem venerit Porto, ut verteret, sicut vertit, nescio. Num enim μεταχειρίζεσθαι est *transportare*, trajicere? An, quod nunc potuissent Athenienses, ut *trajicerent* copias, minus denuo possent? *Trajecisse*, dico; non, ut *admitterentur*, ut antea novas conficerent copias, alia res hæc erat. Nec Valla melius; nunc verum vidit reddiditque Acac.

Κ. ὅτῳ—ἐλ.] Potest intelligi αὐτὸν, cum Porto, ad ἐλέγχει· sed et αὐτὸ, nempe τὸ δοκοῦν, *quod* ille *credat*. Nam ὅτῳ, more Nostri, est pro εἴτῳ, εἴτινι, *si cui*. Et tamen vel sic interpretatus, intellexeris αὐτόν.

Προσείοντες φόβον] Προσείειν dicuntur pastores, quum, frondem manu quatientes, pecus, quo volunt, ducunt. Vid. Casaubonum ad Athen. I. 19. Hinc fortassis potest duci προσείειν φόβον, quasi dicas, *metu ostenso aliquo compellere*; vel ab iis, qui ad terrorem hosti incutiendum gladios et hastas vibrant; quod τὰ ξίφη καὶ τὰ δόρατα προσείειν dicit Ælianus, XII. V. H. 23. Sed pleraque alia cum σείω composita significationem minarum et metus habent. Φόβον ἀνασείοντες Pollux I. 151. Οὐ Δαρεῖον, οὐδὲ Πέρσας ἐπισείων, neque Darii, neque Persarum *metu eos terrens*, Plutarchus Themistoc. pag. 206. Ed. Steph. Duck. *Ostendentes*, quasi, quo nos huc extraheretis. Alienior tamen ab h. l. fuerit notio τοῦ προσείειν θαλλὸν, ut rei *gratæ* atque ad se allicientis, cum hic de re *horribili* magis et periculosa agatur; Germ. *vorspiegeln* huc egregie congruerit.

Περιοψόμ.] *Passi* fuerimus, *insuper* habuerimus, per levitatem, quasi *leve*, haud prohibuerimus. Hor. Carm. I. 28. 30, 31. *Negligis—fraudem committere?* i. e. an perinde tibi est, non caves?

Ὅπερ] Non deterius videtur ᾧπερ, quod est in Reg. et Cass. Duck. ᾧπερ legenti talis fuerit ordo verbb. ἀπιστεῖν τῷ αὐτῷ λόγῳ, ᾧπερ (λόγῳ) ἠξιοῦτε κ. ἡμ. πείθειν. Et sane præplacet ᾧπερ. nam ὅπερ referatur ad *rem* ipsam, intellecto εἰς, πρός· at enim rei non creditur, sed λόγῳ, *orationi*, demonstrationi.

Δυν. μείζ.] Arguta vero condensatio, et λογικωτάτη. Æquum haud fuerit, nos vocari in suspicionem eo, quod advenerimus *majori* exercitu adversus horum vires: i. e. hoc ipso opus erat, cum majoribus copiis nos adventare, quia Syracusani quoque copiis valent. πρὸς tamen retuleris aut ad πάρεσμεν, ubi significet *contra*, aut etiam ad μείζονι, ut sit, majori, *quam pro* Syracusanorum viribus, (opus foret.) Ea vero apta suspicioni materia: Quo pertinuit, tantas copias adduxisse, cum contra Syracusanos minoribus defungi liceret? Nisi majora

εσθαι, πολὺ δὲ μᾶλλον τοῖσδε ἀπιστεῖν. ἡμεῖς μέν γε οὔτε ἐμμεῖναι δυνατοὶ μὴ μεθ᾽ ὑμῶν· εἴτε καὶ, γενόμενοι κακοὶ, κατεργασαίμεθα, ἀδύνατοι κατασχεῖν, διὰ μῆκός τε πλοῦ, καὶ ἀπορίᾳ φυλακῆς πόλεων μεγάλων, καὶ τῇ παρασκευῇ ἠπειρωτίδων. οἵδε δὲ, οὐ στρατοπέδῳ, πόλει δὲ μείζονι τῆς ἡμετέρας παρουσίας, ἐποικοῦντες ὑμῖν, ἀεί τε ἐπιβουλεύουσιν, καὶ, ὅταν καιρὸν λάβωσιν ἑκάστου, οὐκ ἀνιᾶσιν. ἔδειξαν δὲ καὶ ἄλλα ἤδη, καὶ τὰ ἐς Λεοντίνους· καὶ νῦν τολμῶσιν ἐπὶ τοὺς ταῦτα κωλύοντας, καὶ ἀνέχοντας τὴν Σικελίαν μέχρι τοῦδε

tentant Athen. Et sane suadere hoc videatur Comparat. quem tamen intellexeris, *nimio, satis* magno (*etwas, ziemlich grokem*) exercitu; haudquaquam illo tamen nimio contra Syracusanos, aliorum quoque opibus succinctos; ut maneat illa πυκνότης, quam supra laudarim.

Γενόμ. κακ. κατ.] At quî tandem κακοὶ γενόμ. κατεργάσαιντο; Nam, sive *ignavi* hic sunt κακοὶ, profecto non κατεργάσαιντο· seu *perfidi*, dolosi, vix video, apud *quos* uterentur dolo, i. e. proditione, factionibus conjurationibusve serendis, largitionibus; nam socios quidem Syracusanorum vix tentarent. Sola certe hæc via esset τοῦ γενέσθαι αὐτοὺς κακοὺς, vel, qua κακοὶ γενόμ. κατεργάσαιντο, *dejicerent* Syracusanos.

Διὰ μῆκ.——κ. ἀπορ.] Rursus variavit, de more, Noster: διὰ μῆκος, ἀπορίᾳ pro, διὰ τὴν ἀπορίαν.

Καὶ τῇ παρασκευῇ ἠπειρωτίδων] Recte exponit Scholiastes. Thucyd. I. 35. Καὶ ναυτικῆς, καὶ οὐκ ἠπειρώτιδος τῆς ξυμμαχίας διδομένης. DUCK.

Στρατοπέδῳ] Sc. σὺν στρ. qs. *per* castra, ut castra tantum in propinquo vobis habeant, uti nos, non munita, nec tam copiosa, et facilius expugnanda aut amovenda, quam urbem, per quam vobis immineant.

Μείζονι τῆς ἡμετέρας παρουσίας] Non reprehendo, quæ hic scribit Portus in Var. Lect. Hudsoni. Sed tamen, videndum, puto, an παρουσία hic possit esse *vires, opes, potentia*. Nam, παρουσίαν pro περιουσίᾳ et τῇ τῶν παρόντων δαψιλείᾳ dixisse veteres, ostendunt Harpocration, Suidas et Hesychius: de quo etiam monet Celeberr. Bentleius Emendat. in Menand. CXLII. DUCK.

Παρουσίας] Comparat Abr. e super. δυνάμει μείζονι πάρεσμεν· dissimile hoc illi, neque hic juverit quidquam sensum τῆς παρουσίας. Aptius contuleris 2 Cor. 10. 10. ἡ παρουσία τοῦ σώματος ἀσθενὴς, i. e. αὐτὸς (ὁ Παῦλος) παρὼν τῷ σώματι ἀσθενής. (ἐστίν.) Est abstractum pro Concreto, pro, ἡμῶν παρόντων, vel, ἢ ὡς ἡμεῖς (νῦν, ἤδη) πάρεσμεν. Signat tamen hic παρουσία *apparatum* quoque omnem et molitionem adventandi et belli inhibendi, *speciem* quoque castrorum.

Ἐποικοῦντ.] *Infesti* haud dubie, ut monet Abr. accolæ, gravis ac periculose imminentis, notionem, hic certe, habet. ἐφεδρεύοντες, tamen in Schol. non explicem *insidiantes*, sed *adsidentes, additi*, imminentes, *auf dem Halse*.

Καιρ. λάβ.] *Tempore capto*, apud Liv. 3. 9. confert Abr. quod tamen ibi sit, ut *ipse*, (Trib. pl.) speculatus tempus, illi insidiaretur; quod sit Græcum λαβέσθαι (vel ἐπιλαβ.) καιροῦ· καιρὸν autem λαβεῖν, ut hic, est, *nancisci* opportunitatem, *oblatam* forte; ubi opportunum fortuna dederit; casu oblato. V. et mox ad ἀνιᾶσιν.

Ἀνιᾶσιν.] i. e. ἀφιᾶσιν, (ut Eph. 6. 9. ἀνιέντες τὴν ἀπειλὴν, i. e. ἀφέντες, omissis minis, seposita truculentia;) μεθιᾶσιν, *amittunt*, (*vorben lassen*,) scil. αὐτὸν, τὸν καιρόν. Unde appareat, καιρὸν λαβεῖν non esse, hic utique, *captare tempus*, sed *nancisci* oblatum. Ita Actor. 24, 25. καιρὸν μεταλαβὼν, i. e. λαβών· nam μεταλαβ. Genitivo jungitur alias ut προσελάβοντο τροφῆς, Act. 27. 36. et μετελάμβανον τροφῆς, 2. 46. quæ notent verba, *consulto* capere; at μεταλαβὼν, supra Actor. 24. et λαβεῖν hic Nostro sign. *forte* nancisci, oblatum, non utique *tum* captatum. Cæterum non erat, cur *omittent*, futuro, ἀνιᾶσιν verteret Port. cum et futurum sit illi verbo, ἀνήσουσιν, et *Præter.* ἔδειξαν subjiciat Thuc.

Ἀνέχ.] *Tropice* dictum interpretatur Abr. (qui cur in afferendo loco ponat τελμῶντες, pro τολμῶσι, nescio, ubi varietatis nihil notetur; memoriæ fortasse lapsu;) nempe a *navi* ductum; quod appareat ex alio loco, quem afferat, Aristidis: τῷ μεγίστῳ τῶν κυβερνητῶν, ὃς—τοὺς λόγους ἀνεῖχε μὴ (i. e. ὥστε μὴ) καταδῦναι· Sit ergo, *sustinere navim*, ne mergatur: *über Masser halten*. Possit tamen simpliciter esse, *prohibentes*, arcentes, qs. ἐπέχοντας, *sustinentes*, inhibentes,

μὴ ὑπ' αὐτοὺς εἶναι, παρακαλεῖν ὑμᾶς ὡς ἀναισθήτους. πολὺ δὲ ἐπὶ ἀληθεστέραν γε σωτηρίαν ἡμεῖς ἀντιπαρακαλοῦμεν, δεόμενοι τὴν ὑπάρχουσαν ἀπ' ἀλλήλων ἀμφοτέροις μὴ προδιδόναι· νομίσαι τε, τοῖσδε μὲν, καὶ ἄνευ ξυμμάχων, ἀεὶ ἐφ' ὑμᾶς ἑτοίμην, διὰ τὸ πλῆθος, εἶναι ὁδὸν, ὑμῖν δ' οὐ πολλάκις παρασχήσειν, μετὰ τοσῆσδε ἐπικουρίας ἀμύνασθαι. ἣν εἰ τῷ ὑπόπτῳ ἢ ἄπρακτον ἐάσετε ἀπελθεῖν, ἢ καὶ σφαλεῖσαν, ἔτι βουλήσεσθε καὶ πολλοστημόριον αὐτῆς ἰδεῖν, ὅτε οὐδὲν ἔτι περανεῖ παραγενόμενον ὑμῖν.

πζ'. 87. "Ἀλλὰ μήτε ὑμεῖς, ὦ Καμαριναῖοι, ταῖς τῶνδε διαβολαῖς ἀναπείθεσθε, μήτε οἱ ἄλλοι· εἰρήκαμεν δ' ὑμῖν πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν περὶ ὧν ὑποπτευόμεθα, καὶ ἔτι ἐν κεφαλαίοις ὑπομνήσαντες, ἀξιώσομεν πείθειν. φαμὲν γὰρ ἄρχειν μὲν τῶν ἐκεῖ, ἵνα μὴ ὑπακούωμεν ἄλλου, ἐλευθεροῦν δὲ τὰ ἐνθάδε, ὅπως μὴ ὑπ' αὐτῶν βλαπτώμεθα· πολλὰ δ' ἀναγκάζεσθαι πράσ-

Ἀναισθήτους] Vide Orationem Corinthiorum ad Lacedæmonios, I. 68. seqq. WASS.

Πολὺ δὲ ἐπὶ ἀλ.] Trajectum, pro, ἐπὶ πολὺ (κατὰ πολὺ, πολλῷ) ἀληθ. σωτηρ. σωτηρία hic sit *via* salutis, conditio, qua servemini. γε post ἀληθ. sign. *certe.*

Ἀντιπαρακ.] *Vicissim,* nostra ex parte; Gall. *à notre tour, de notre côté. (part.)*

Παρασχήσειν] Scil. ἑαυτὸ, nempe τὸ πρᾶγμα, vel ἑαυτὸν, τὸν καιρόν.

Πολλοστημόριον] Si tantum habenda est ratio numeri Msstorum: scribendum est πολλοστὸν μόριον· nam nemo, opinor, dubitabit, quin æque dicatur πολλοστὸν μόριον ἐπικουρίας, quam πολλοστὸν μέρος, cum apud alios, tum apud Lucianum Pseudomanti pag. 749. aut βραχὺ μόριον ἡμέρας apud Thucydidem I. 84. et βραχὺ μόριον δαπάνης VIII. 46. Sed nihil possum decernere. Nam et compositum πολλοστημόριον hic agnoscit Scholiastes, et alii multi eo utuntur. Vide Budæum, Commentar. pag. 249. DUCK.

Ἐν κεφ.—ἀξιώσ. πειθ.] Metonym. pro, ὑμᾶς πείθεσθαι. Ita 3. 59. αἰτούμεθα ὑμᾶς πεῖσαι τάδε, *regamus, ut vobis hoc persuadeamus,* i. e. ut vos patiamini vobis hoc persuaderi. V. Philol. Th. P. pag. 260. Adde Cic. Agrar. 3. 1. med. *Completi sunt animi et aures, me,* rel. i. e. vos audistis et credidistis. Id. p. Cluent. c. 37. extr. *adducti judices sunt,* non modo potuisse reum—condemnari, rel. Ubi, sensum habere τὸ *Adducti,* negat Ernest. Sed nimirum sign. *crediderunt,* qs. adducti sunt, ut crederent; seu per Metonym. malueris, sive per Ellipsin. Asperius, more suo, at eundem in modum, Tac. Ann. 1. 35. *neu mortem—in iisdem stipendiis, —— orabant;* i. e. orabant, ne (*neve,* ut *pluribus* jam memoratis,) pateretur Germ. ipsos mori in eâdem militia. Et c. 41. extr. *orant, obsistunt,* (pro, obsistentes orant, vel, inverse, pro, obsistunt, orant,) *rediret, maneret;* i. e. ut Germanicus *juberet redire* ac manere Agrippinam. Neque enim *ipsam* utique Agrippinam orabant, sed Cæsarem; quia sequ. *pars* Agrippinæ *occursantes, quidam ad Germanicum regressi:* plane ut Dilogiam ibi habeant illa verba: *maneret Agrippina,* rediret: redire ac manere *juberet* Germ. ἐν κεφαλαίοις est pro, κατὰ κεφάλαια. v. Ind. Ex Tacito allatis ad super. adde Hist. 5. 8. extr. *fugas civium, parentum neces,—ausi,* pro *ejectiones, interfectiones;* nempe qua *audentes,* patrantes.

Φαμ. γὰρ] Γὰρ hic est aut pro οὖν, aut sign. *nempe, nimirum.*

Πολλὰ δ' ἀναγκάζεσθαι πράσσειν] Semper enim ob πολυπραγμοσύνης vitium Athenienses male audiebant. Sic præco Thebanus apud Euripidem in Supplic. v. 576. ad Theseum, Atheniensium Regem, ait: Πράσσειν σὺ πόλλ' εἴωθας, ἥ τε σὴ πόλις. Cui Theseus respondens: Τοιγὰρ πονοῦσα πολλὰ, πόλλ' εὐδαιμονεῖ. quod tamen non semper contigit Atheniensibus. ACAC. Erat quidem in hac expeditione Atheniensium in Siciliam πολυπραγμοσύνη reprehendenda: sed legatus Atheniensis hic πολλὰ πράσσειν, et paullo post πολυπραγμοσύνην Atheniensium, non magis in vitio videtur ponere, quam, quum πο-

σειν, διότι καὶ πολλὰ φυλασσόμεθα· ξύμμαχοι δὲ καὶ νῦν καὶ πρότερον τοῖς ἐνθάδε ὑμῶν ἀδικουμένοις οὐκ ἄκλητοι, παρακληθέντες δὲ, ἥκειν. καὶ ὑμεῖς μήθ' ὡς δικασταὶ γενόμενοι τῶν ἡμῖν ποιουμένων, μήθ' ὡς σωφρονισταὶ (ὃ χαλεπὸν ἤδη,) ἀποτρέπειν πειρᾶσθε. καθόσον δέ τι ὑμῖν τῆς ἡμετέρας πολυπραγμοσύνης καὶ τρόπου τὸ αὐτὸ ξυμφέρει, τούτῳ ἀπολαβόντες χρήσασθε· καὶ νομίσατε, μὴ πάντας ἐν ἴσῳ βλάπτειν αὐτὰ, πολὺ δὲ πλείους τῶν Ἑλλήνων καὶ ὠφελεῖν. ἐν παντὶ γὰρ πᾶς χωρίῳ, καὶ ᾧ μὴ ὑπάρχομεν, ὅ, τε οἰόμενος ἀδικήσεσθαι, καὶ ὁ ἐπιβουλεύων, διὰ τὸ ἑτοίμην ὑπεῖναι

λυπράγμονες prima et propria significatione vocabuli dicuntur, quos Reipulicæ, vel cujuscumque muneris, administratio multis negotiis implicat, et multarum rerum varietate distrahit. Suidas in *πολυπραγμοσύνη*· Ὁ πολυπράγμων οὐδέπω φανερὰν ἁμαρτίαν σημαίνειν δοκεῖ· εἴγε πολυπράγμων μέν ἐστιν ὁ ἐν πολλοῖς κυλιόμενος πράγμασι. δύναται δὲ τοῦτο καὶ ἀπὸ τύχης τινὶ περιγενέσθαι. Duck.

Φυλασσόμεθα.] Thucydides fere ubique verbo φυλάσσεσθαι ea significatione utitur, qua id Stephanus et Portus acceperunt. Vide IV. 11. 61. VI. 11. et 40. Duck. I. e. *cogimur*, oportet nos, debemus cavere; aut pro φοβούμεθα, per Meton. Paulus Ebr. 5. 4. οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, nemo sibi sponte, *sumit* munus, i. e. sumere *debet*, solet.

Οὐκ ἄκλ. παρακλ. δὲ] Perissologiam vocat Abr. et exemplis illustrat. *Hic* tamen non redundabat infitiatio diversi, sed inserviebat opprobrio revincendo, quod *non invitati* venissent. Nec magis *hæc* fuerit Perissologia, quam dicentis: *non mea*, sed tua caussa facio; *non aliis*, sed tibi offeceris. Hæc quis efferri posse, aut debere, sine illa infitiatione, putarit? Quin ad παρακλ. intell. *immo vel maxime:* adeo non venimus invocari, tantum abest, ut nostra sponte venerimus, ut ultro arcessiti a Siculis jam adsimus. Quod si, *nolentem* me facere, aliquis credat: nonne illi dixero: Ego vero *non invitus* fecero, sed quam maxime volens? Aut: *non uno* prœlio, sed *pluribus, non leviori, sed* gravissima, pugna Annibal devicit Romanos? Aut: *Non* solus, *sed* cum pluribus adest? Liv. 2. 12. extr. *non unus ego hos in te animos gessi; (sed, immo,) longus post me ordo est*, rel. Hanc vero Perissologiam quis dixerit? Immo *Oratorium* plane sit at consilio aptum. Paullus Gal. 1. 1. Paullus Apostolus *non* ab hominibus, (auctoribus,) *nec* per homines (ministros,) *verum* a Jesu Christo et Deo Patre. Cic. Epist. ad Qu. Fr. 1. 1. init. *Superioribus literis, non unus, sed pluribus. Amplificationis* hoc genus est, per Diversum. Nam Pleonasmi illius Herodotei ex Ebraismo ducti vel retenti, alia est conditio, ubi, negari diversum aut tolli, nil sane attineat. Eurip. Alc. vs. 205, 206. οὔ ποτ' αὖθις, ἀλλὰ νῦν πανύστατον, — προσόψεται. Neque Homerus abludit: Il. 3. 416. ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν; Il. 1. 466. μίνυνθά περ, οὔτε μάλα δήν· nec minus Ἀχαιΐδες, οὐκ ἔτ' Ἀχαιοί. Cujus infitiationis vim Virgil. expressit, Æn. 11. *O vere Phrygiæ! neque enim Phryges!* (scil. estis.) Adde Eph. 5. 17. μὴ γίνεσθε ἄφρονες, (nempe ut pagani, quales fuistis,) ἀλλὰ συνιέντες, rel.

Σωφρον.] *Censores* vertit Port. Malim, *correctores, castigatores;* emendatores, qui σώφρονα reddere velint γνώμην nostram.

Πολυπραγμοσύνης] *Multarum rerum* studium πολυπραγμονύνην appello, quæ non potest uno exprimi vocabulo Latino: ut A. Gellius lib. XI. cap. 16. docet. Is ibidem πολυπραγμοσύνην ait esse *ad multas res aggressionem earumque actionem.* Acac. Stephanus ex Gellio hic vertit *multarum rerum aggressionem.* Duck.

Τὸ αὐτὸ] Plane est Lat. *idem, simul:* sicubi *et hoc* habet sedulitas nostra, ut *simul*, nobis dum inservit, vobis *eadem* prosit.

Τούτῳ ἀπολ. χρ.] Haud spernenda sane lect. Arund. ἀπολαύοντες· τούτου tamen adderet Thuc. Sed et ἀπολαβόντες destituitur casu suo, τοῦτο· quod, pro more Nostri, repetiveris ex τούτῳ ad χρήσασθε. Præplacet tamen hic ἀπολαβόντες, vel Codd. consensu, vel sensus commoditate, innuentis 1) *decerpere*, excerpere ex re, quod sit in rem tuam; 2) *lætum* et volentem accipere; 3) *contentum* esse illo, id satis habere; *Rehmt es euch heraus.* ἀπολαύειν quidem, præterquam, quod auctoritate Libb. destituitur, jam inest in χρήσασθε.

Ὑπεῖναι] Ὑπάρχειν expl. Abr. i. e. εἶναι.

ἐλπίδα, τῷ μὲν, ἀντιτυχεῖν ἐπικουρίας ἀφ' ἡμῶν, τῷ δὲ, εἰ ἥξομεν, μὴ ἀδεεῖς εἶναι κινδυνεύειν, ἀμφότεροι ἀναγκάζονται, ὁ μὲν, ἄκων σωφρονεῖν, ὁ δ', ἀπραγμόνως σώζεσθαι. ταύτην οὖν τὴν κοινὴν τῷ τε δεομένῳ καὶ ὑμῖν νῦν παροῦσαν ἀσφάλειαν μὴ ἀπώσησθε, ἀλλ', ἐξισώσαντες τοῖς ἄλλοις, μεθ' ἡμῶν τοῖς Συρακουσίοις, ἀντὶ τοῦ ἀεὶ φυλάσσεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἀντεπιβουλεῦσαί ποτε ἐκ τοῦ ὁμοίου μεταλάβετε."

πή. 88. Τοιαῦτα μὲν ὁ Εὔφημος εἶπεν. οἱ δὲ Καμαριναῖοι ἐπεπόνθεσαν τοιόνδε· τοῖς μὲν Ἀθηναίοις εὖνοι ἦσαν, πλὴν, καθόσον εἰ, τὴν Σικελίαν, ᾤοντο, αὐτοὺς δουλώσεσθαι, τοῖς δὲ Συρακουσίοις ἀεὶ, κατὰ τὸ ὅμορον, διάφοροι. δεδιότες δ' οὐχ

Habet tamen et adjunctam notionem, 1) occulti, non eminentis, 2) reliqui, ac velut subsidiarii, et, 3) cui incumbas, fidas. Nam nec Lat. *subesse* simpliciter notat *esse*, sed unam semper aut alteram notionum illarum comprehendit: ut, *fraus suberat, caussa hæc subest, solo natura subest,* Virg. Ge. 2. 49. *tanquam spes subesset,* Liv. 1. 41. init. Hic tamen *auxilii* maxime notio et conditio eminet atque tenenda est, propter ἑτοίμην.

Ἐλπίδα] Ad prius, τῷ μὲν, *spei* retinet notionem, ad alterum, τῷ δὲ, *metum* magis sign. ut recte obs. Abr. sicut ἀνέλπιστον κακὸν, Nostro L. 2. et Virgilio, Æn. 4. 419. *tantum sperare dolorem.* At, alterum (ἀμφότεροι) ἀναγκάζονται, in eâdem Syllepsi an sit, dubitem; quid enim repetiveris ex ἀναγκάζονται, quod congruat τῷ ἀπραγμόνως σώζεσθαι; immo ipsum ἀναγκάζονται, suo sensu, unice congruat illi; neque enim sign. ἀπραγμόνως, ut Port. vertit, *nullo negotium facessente,* sed, *quieti,* ut ipsi nil agant, quo se tutentur, nihil sese interponant, suis viribus ne utantur, verum Atheniensibus cuncta permittant, *sich (nur) leidend verhalten:* quod Mosis voci contuleris, Exod. 14. 13. *Consistite, quiescite, et videte,* (i. e. *ut* videatis, taciti quidem et admirabundi, vel, videbitis, Imperat. pro Fut.) vel, *exspectate salutem,* liberationem, *quam Deus sit vobis effecturus:* Et vs. 15. *Deus pro vobis pugnabit,* rem geret, *tacitis* et quietis. Ita Israëlitæ quoque ἀπραγμόνως, nulla opera sua, ἐσώζοντο. Quod molestum (nonnunquam, immo sæpius,) nimirum hominibus sit, pendere nolentibus aliunde, sed suo jure, suo consilio, suis viribus, uti; plane, ut *cogi* debeant pati, de aliis se servari.

Ἀντιτυχεῖν] Cur ἀντὶ addit, *vicissim, dafur, hingegen,* qs. in remunerationem? Nempe (pro eo,) quod pareat nobis, quod permittant nobis se, faveat, non officiat certe; Gallice, *en recompense, à son tour,* (*hinnwiederum auch,*) obsequii pretium.

Μὴ ἀδ. — κινδ.] Dupliciter verteris: vel, ad Athenienses: fore, ut nos appareamus (iis) non contemnendi; quippe ἀδεὴς, ut Lat. *formidolosus,* et (non) metuen*tem* sign. et (non) metuen*dum*: vel, ad turbulentos: in periculum venturos, ne non vacent timore ac terrore a nobis. Infitiatio est rei augendæ; ut nobis, *nicht ohne Furcht, nicht so garruhig.*

Ὁ μὲν ἄκ. σωφρ. —— σώζ.] Hic invertit ordinem, per *Chiasmum*; in priori quippe, priores posuerat quietos et patientes, altero loco, turbulentos et contra prius ἄκ. σωφρ. refertur ad turbulentos et contumaces, alterum, ἀπραγμ. σώζ. ad modestos: sic, puta:

a) τῷ μὲν, b) τῷ δὲ,
a) ἐπικουρ. ἀντιτυχ. b) μὴ ἀδεεῖς — κινδ.
a) ἀπραγμ. σώζ. b) ἄκοντες σωφρ.

Ἐξισώσ. τ. ἄλλ.] Scil. ἑαυτούς· æquate cæterorum animum et conatum, neu segnes patienter desideatis. Ita apud Soph. El. (quod affert Abr. ad h. l.) μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ, i. e. κατ' οὐδ' ἐξισ. ἑαυτὴν μητρί. Aut intell. τὸ πρᾶγμα, τὸ ἔργον, τὸν πόλεμον.

Μεθ' ἡμῶν] Interpunctione mutata Ed. Duk. μεθ' ἡμῶν retuli ad μεταλάβετε, non ad τοῖς ἄλλοις, aut ad ἐξισώσ. ubi sensu careat.

Ἀντεπιβ.—μεταλ.] Intell. τοῦ ἀντεπ. μεταλάβετε (μεθ' ἡμῶν) τοῦ ἀντεπιβ. *venite* in *partem* nobiscum et societatem una (nobiscum) vicissim insidiandi Syracusanis; capessite nobiscum τὸ ἀντεπιβ.

Καθόσον εἰ] Redundat εἰ post καθ' ὅσον, ut in εἰ μὴ εἰ, εἰ μὴ ἐὰν, et in Lat. *nisi si;* et apud Liv. 4. 3. post init. *perinde hoc valet, tanquam — aliquis dicat;* ubi notio *tam* in *perinde* jam insit; et sign. ὅτι immo totum, καθόσ. εἰ, est pro ὅτι. Schol. male neglexit τὸ ᾤοντο.

ἧσσον τοὺς Συρακουσίους, ἐγγὺς ὄντας, μὴ καὶ ἄνευ σφῶν περιγένωνται, τότε πρῶτον αὐτοῖς τοὺς ὀλίγους ἱππέας ἔπεμψαν· καὶ τὸ λοιπὸν ἐδόκει αὐτοῖς, ὑπουργεῖν μὲν τοῖς Συρακουσίοις μᾶλλον ἔργῳ, ὡς ἂν δύνωνται μετριώτατα· ἐν δὲ τῷ παρόντι, ἵνα μηδὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἔλασσον δοκῶσιν εἶναι, ἐπειδὴ καὶ ἐπικρατέστεροι τῇ μάχῃ ἐγένοντο, λόγῳ ἀποκρίνασθαι ἴσα ἀμφοτέροις· καὶ οὕτω, βουλευσάμενοι, ἀπεκρίναντο· ἐπειδὴ τυγχάνει ἀμφοτέροις οὖσι ξυμμάχοις σφῶν πρὸς ἀλλήλους πόλεμος ὤν, εὔορκον δοκεῖν εἶναι σφίσιν, ἐν τῷ παρόντι μηδετέροις ἀμύνειν. καὶ οἱ πρέσβεις ἑκατέρων ἀπῆλθον. καὶ οἱ μὲν Συρακούσιοι τὰ καθ᾽ ἑαυτοὺς ἐξηρτύοντο ἐς τόν πόλεμον· οἱ δ᾽ Ἀθηναῖοι, ἐν τῇ Νάξῳ ἐστρατοπεδευμένοι, τὰ πρὸς τοὺς Σικελοὺς ἔπρασσον, ὅπως αὐτοῖς ὡς πλεῖστοι προσχωρήσωνται. καὶ οἱ μὲν πρὸς τὰ πεδία μᾶλλον τῶν Σικελῶν ὑπήκοοι ὄντες τῶν Συρακουσίων, οἱ πολλοὶ ἀφειστήκεσαν· τῶν δὲ τὴν μεσό-

Τοὺς ὀλ. ἱππ.] Τοὺς addit; quos *ante* jam missos, dixi: *die oben erwähnten*; (c. 75.)

Ὡς ἂν δύν. μετρ.] In Parenthesi hæc verba accipit Abr. et, inseri, vult, δὲ post ὡς. Nescio, Parenthesi opus quid sit, ubi simpliciter jungi detur, ὑπουργεῖν μετριώτατα· alioquin enim diceret, ὑπουργεῖν μὲν, ἀλλ᾽ ὡς δ. μ.

Ἔλασσον δοκῶσιν εἶναι] Quum primum hæc legebam, putabam, εἶναι perperam scriptum esse pro εὖνοι, vel pro νεῖμαι, ut III. 3. μεῖζον μέρος νέμοντες τῷ — Et Ibid. 48. μήτε οἴκτῳ πλέον νείμαντες, μήτ᾽ ἐπιεικείᾳ. Verum, quum neque in *scriptis*, neque in *editis*, quidquam varietatis invenissem, et Stephanum ac Portum hic ellipsin τοῦ εὖνοι statuere, vidissem, malui virorum Græcæ linguæ peritissimorum sententiæ adquiescere, quam conjecturis, fortassis inanibus, indulgere: etsi rationem hujus ellipseos nondum intelligo. Duck. ἔλ. δοκῶσι νεῖμαι emendat Valkenær. ad Eurip. Fragm. p. 77. v. Gloss. *Gottl.* Egregiam sane emendationem, et tali viro dignam! Quo opus tamen an sit, dubitasse liceat repetenti cum Viris Doctt. εὖνοι· quam non Ellipsin, sed Repetitionem esse, (ἀπὸ κοινοῦ) recte obs. Abr. utut paullo remotius sit illud εὖνοι, et complura interjecta. Quid, si lateat in εἶναι ipsum hoc εὖνοι, aut similitudine literarum absorptum, aut in illud mutatum?

Λόγῳ ἀποκρ.] Non redundat λόγῳ, ob super. ὑπουργ. μᾶλλον ἔργῳ. Duo quippe ad illud μᾶλλον intellexeris: et Συρακουσίοις μᾶλλ. ἢ Ἀθηναίοις· et vero, ἔργῳ μᾶλλ. ἢ λόγῳ. Sane enim λόγῳ tantum hic agebant *plus* præstantes Syracusanis *re* et *facto*, quam faterentur, *minus* Atheniensibus, quos metuerent tamen; et hactenus certe fallerent λόγῳ, quod, professi, se velle μηδετέροις ἀμύνειν, Syracusanis tamen equites misissent.

Τὰ καθ᾽ ἑαυτοὺς ἐξηρτύοντο] In scriptura Msstorum, qui habent τὸ καθ᾽ ἑαυτοὺς, hic sensus est: *pro virili*, vel *omni ope*; ut hic Valla; ut in τὸ κατ᾽ ἐμὲ, et aliis hujus generis. Vulgata tamen satis defendi potest. Herodianus III. 1. Ὁ μὲν δὴ Νίγρος οὕτως ἐξήρτυε τὰ καθ᾽ ἑαυτὸν ἀσφαλέστατα καὶ προμηθέστατα. Duck. Ei respondet infra τὰ πρὸς τ. Σικελούς· unde appareat, τὰ legendum.

Τὰ πρ. τ. Σικ.] Si Accus. est τὰ, intellecto κατὰ, εἰς· ad προσχωρήσωνται intell. οἱ Σικελοὶ, ex Σικελούς· sign. illud τὰ, *quod attinebat* Siculos, *de* Siculis; disjectius sane, pro, ἔπρασσον, ὅπως αὐτοῖς προσχωρ. οἱ Σικελοί. Sed et Nominat. esse potest τὰ, hoc ordine: ἔπρασσον, ὅπως τὰ πρὸς Σικελοὺς (i. e. οἱ Σικελοὶ, τὰ τῶν Σικελῶν,) προσχωρ. αὐτ. ὡς μᾶλλ. Illud præplacet, vel ob superius, τὰ καθ᾽ ἑαυτοὺς, vel, quia diceret, τὰ τῶν Σικελῶν.

Οἱ μ. πρ. τὰ π. —— οἱ πολλοὶ] More Nostri, pro, τῶν πρὸς τὰ π. — οἱ πολλοὶ ἀφειστ.

Οἱ πολλοὶ ἀφειστήκεσαν] Interpretatio Scholiastæ, ἀφειστήκεσαν exponentis οὐ προσεχώρουν, videtur confirmari posse locis Demosthenis, Aristidis, et Luciani, quæ leguntur

γαιαν ἐχόντων αὐτόνομοι οὖσαι καὶ πρότερον ἀεὶ οἰκήσεις εὐθὺς, πλὴν ὀλίγοι, μετὰ τῶν Ἀθηναίων ἦσαν· καὶ σῖτόν τε κατεκόμιζον τῷ στρατεύματι, καὶ εἰσὶν οἳ καὶ χρήματα. ἐπὶ δὲ τοὺς μὴ προσχωροῦντας οἱ Ἀθηναῖοι στρατεύοντες, τοὺς μὲν προσηνάγκαζον, τοὺς δὲ καὶ ὑπὸ τῶν Συρακουσίων φρουρούς τε πεμπόντων καὶ βοηθούντων ἀπεκώλυον· τόν τε χειμῶνα μεθορμισάμενοι ἐκ τῆς Νάξου ἐς τὴν Κατάνην, καὶ τὸ στρατόπεδον, ὃ κατεκαύθη ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, αὖθις ἀνορθώσαντες, διεχείμαζον· καὶ ἔπεμψαν μὲν ἐς Καρχηδόνα τριήρη περὶ φιλίας, εἰ δύναιντό τι ὠφελεῖσθαι· ἔπεμψαν δὲ καὶ ἐς Τυρσηνίαν, ἔστιν ὧν πόλεων ἐπαγγελλομένων καὶ αὐτῶν ξυμπολεμεῖν. περιήγγελον δὲ καὶ τοῖς Σικελοῖς, καὶ, ἐς τὴν Ἔγεσταν πέμψαντες, ἐκέλευον ἵππους σφίσιν ὡσπλείστους πέμπειν, καὶ τἆλλα ἐς τὸν περιτειχισμὸν, πλινθία καὶ σίδηρον, ἡτοίμαζον, καὶ ὅσα ἔδει, ὡς ἅμα τῷ ἦρι ἑξόμενοι τοῦ πολέμου. οἱ δ' ἐς τὴν

in Lexicis, in quibus ἀφεστάναι est *abhorrere, alienum esse.* Sic rursus Lucianus de Saltat. pag. 800. Οὐ μὲν οὐδὲ ῥητορικῆς ἀφέστηκεν, ἀλλὰ καὶ ταύτης μετέχει. Et eo etiam pertinere potest hoc Thucydidis IV. 119. Οὐδενὸς ἀποστήσονται, ὅσα ἂν δίκαια λέγητε, οὔτε οἱ Λακεδαιμόνιοι, οὔτε οἱ ξύμμαχοι, *nihil recusabunt.* Tamen, omnino considerandam, arbitror, conjecturam Guil. Canteri, qui VIII. Novar. Lection. 16. pro οἱ πολλοὶ reponendum, censet, οὐ πολλοί. Nam, verosimile, ait, esse, eos, qui aliorum imperio parebant, difficulter dominos mutare potuisse; eos autem, qui libertate fruebantur, multo se facilius ad quascumque vellent partes contulisse. Hoc mihi non minus placet, quam explicatio Scholiastæ, et quæ pro ea dici possunt. Nam et in omnibus illis, in quibus ἀφιστάναι est *alienum esse*, genitivus verbo adponitur; quem cur hic supprimere voluerit Thucydides, nulla causa est. Illa, ἀεὶ οἰκήσεις, explicabunt acutiores; mihi numeris Platonicis obscuriora sunt. Pro eo, quod paullo post legitur, εἰσὶν οἳ sæpius dicitur ἔστιν οἵ. Sed εἰσὶν οἳ etiam VII. 44. Et intercedente particula II. 49. εἰσὶ δ' οἳ καὶ τῶν ὀφθαλμῶν. Duck.

Τῶν δὲ τ. μεσ. —— οἰκήσεις] Et Portum laborasse in his extricandis, supplementorum frequentia loquitur: et Duker. quid sint ἀεὶ οἰκήσεις, acutioribus explicandum relinquit. Equidem sic ordinaverim; nec video, quid ita non statim apparuerit illis tam simplex ratio: (αἱ) δὲ οἰκήσεις τῶν ἐχόντων τὴν μεσόγαιαν, οὖσαι καὶ (i. e. *jam*) πρότερον ἀεὶ αὐτόνομοι, εὐθὺς ἦσαν μετὰ τῶν Ἀθηναίων, πλὴν ὀλίγοι (ἄνθρωποι, per Synesin.) Offecit nimirum illis primo omissum αἱ, ante οἰκήσεις, deinde οἰκήσεις pro πόλεις· pro quo tamen et poni possit, et vero, quodammodo certe, ponatur 1. 6. init. διὰ τὰς ἀφράκτους οἰκήσεις, pro quo dixisset, c. 5. init. πόλεσιν ἀτειχίστοις· ubi cum addat: καὶ κατὰ κώμας οἰκουμέναις· similes his fortasse fuerint Siculorum mediterraneæ urbes. Sed comma maxime post οὖσαι sensum turbaverit; post οἰκήσεις quoque; quo sublato, ut feci, nil sane obscuri videam.

Εἰσὶν οἳ] Pro ἦσαν, οἵ· sed pro uno plane vocab. valet, τινές.

Ὑπὸ τ. Συρ.] Quis non, ἀπὸ legendum, cum Porto censeat? Nam, ὑπό τινος *facere* aliquid qui Græce dicatur, aut *jussu* ejus, aut *per* illum ministrum, facere intelligatur; quorum utrumque hinc alienissimum, ubi *contra* Syracusanos agerent; Glossema fortasse fuerit, Genitivo explicando adscriptum ab aliquo. Quod si accepisse detur pro ὑπὸ τοῖς Συρακουσίοις, τοὺς δὲ κ. ὑπὸ τοῖς Συρ. nempe ὄντας, i. e. ὑπηκόους αὐτῶν· nil jam obscuri fuerit.

Φρουρούς τε πεμπόντων] Non male Gr. φρουροὺς ἐσπεμπόντων. Wass. Conjectura Porti ἀπὸ pro ὑπὸ legentis probabilis est. Duck.

Οἱ δ' ἐς τ. Κόρ. — τ. Συρ. ἀποστ. πρ.] Trajectum, more Nostri, pro, οἱ δὲ τ. Συρ. πρ. ἀποστ. ἐς τ. Κόρ. Nempe Genit. τ. Συρ. loco haud positus, aliquid interturbat, ut, quo referatur, non appareat statim.

Κόρινθον καὶ τὴν Λακεδαίμονα τῶν Συρακουσίων ἀποσταλέντες πρέσβεις τούς τε Ἰταλιώτας ἅμα παραπλέοντες ἐπειρῶντο πείθειν, μὴ περιορᾶν τὰ γινόμενα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ὡς καὶ ἐκείνοις ὁμοίως ἐπιβουλευόμενα· καὶ, ἐπειδὴ ἐν τῇ Κορίνθῳ ἐγένοντο, λόγους ἐποιοῦντο, ἀξιοῦντες σφίσι κατὰ τὸ ξυγγενὲς βοηθεῖν. καὶ οἱ Κορίνθιοι, εὐθὺς ψηφισάμενοι αὐτοὶ πρῶτοι, ὥστε πάσῃ προθυμίᾳ ἀμύνειν, καὶ ἐς τὴν Λακεδαίμονα ξυναπέστελλον αὐτοῖς πρέσβεις, ὅπως καὶ ἐκείνους ξυναναπείθοιεν τόν τε αὐτοῦ πόλεμον σαφέστερον ποιεῖσθαι πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, καὶ ἐς τὴν Σικελίαν ὠφέλειαν τινὰ πέμπειν. καὶ οἵ τε ἐκ τῆς Κορίνθου πρέσβεις παρῆσαν ἐς τὴν Λακεδαίμονα, καὶ Ἀλκιβιάδης, μετὰ τῶν ξυμφυγάδων περαιωθεὶς τότ' εὐθὺς ἐπὶ πλοίου φορτηγικοῦ ἐκ τῆς Θουρίας, ἐς Κυλλήνην τῆς Ἠλείας πρῶτον, ἔπειτα ὕστερον ἐς τὴν Λακεδαίμονα, αὐτῶν τῶν Λακεδαιμονίων μεταπεμψάντων, ὑπόσπονδος ἐλθών. ἐφοβεῖτο γὰρ αὐτοὺς διὰ τὴν περὶ τῶν Μαντινικῶν πρᾶξιν. καὶ ξυνέβη, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Λακεδαιμονίων, τούς τε Κορινθίους καὶ τοὺς Συρακουσίους τὰ αὐτὰ καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην δεομένους πείθειν τοὺς Λακεδαιμονίους. καὶ διανοουμένων τῶν τε Ἐφόρων καὶ τῶν ἐν τέλει ὄντων πρέσβεις πέμπειν ἐς Συρα-

Τὴν Λακεδαίμονα] Articulum non agnoscunt plerique. Sed interdum servat Noster. Wass.

Παρῆσαν] V. Valkenær. ad Herodot. p. 10 *Gottleb.* Nempe aut παρῆσαν est pro ἦλθον, aut ἐς. quod ego arbitrer, pro ἐν· Germ. *hatten sich eingefunden.*

Φορτηγικοῦ] Quidam Mss. φορτητικοῦ· atque ita citat Thomas Magister; mendose omnes. Huds. Est in Thoma v. φορταγωγόν. In Polluce quoque olim φορτητικὸν πλοῖον edebatur; pro quo H. Stephanus recte reposuit φορτηγικόν. Locus Pollucis est I. 83. ubi nunc ita legitur: φορτὶς, φορτηγὶς, φορτηγικὸν πλοῖον· καὶ, ὡς Θουκυδίδης, φορτικὸν, καὶ λῃστρίς. Adnotant ibi Interpretes, φορτηγικὸν πλοῖον esse in hoc loco Thucydidis; φορτικὸν ubi inveniatur, non dicunt. Suspicor, hoc corruptum esse e φορτηγὸν, et sic etiam in Thucydide, si apud eum alicubi legatur φορτικὸν, emendandum esse. Ναῦς φορτηγοὺς dicunt multi; πλοῖα φορτικὰ, quod sciam, nemo. Nec rara sunt exempla literæ ι pro η, et κ pro γ positæ. Duck.

Μεταπεμψάντων] Thomas Mag. h. v. et hunc et alium locum Thucydidis e Lib. VII. 8. profert, in quo μεταπέμπω, forma activa, usus est; sed tamen, potius μεταπέμπομαι dicendum esse, præcipit. Et Scholiastes Aristophanis in hoc, quod legitur Vesp. v. 678. παρ' Εὐχαρίδου καὐτὸς τρεῖς ἀγλίδας μετέπεμψα, reprehendit μετέπεμψα, tamquam εὔηθες, id est, ut puto, imperite dictum, vel, ut Florens Christianus, ὑποσόλοικον, pro μετεπεμψάμην. Idemque Florens, μεταπέμπομαι non solum usitatius, sed etiam Ἀττικώτερον, esse, putat, quam μεταπέμπω. Si, quo sæpius Scriptores Attici vocabulo aliquo utuntur, illud eo Ἀττικώτερον dici debet, recte sentit. Sed non credo, ea, quæ rarius in iis leguntur, ideo desinere esse Attica. Μεταπέμπω etiam IV. 30. VII. 15. et 42. dicit Thucydides. Duck.

Τὰ αὐτὰ καὶ τ. Ἀλκ.] Aut καὶ est pro ὡς, vel ἃ, aut trajectum, pro, τοὺς Κορ. καὶ τ. Συρ. καὶ τὸν Ἀλκιβ. τὰ αὐτὰ δ. rel. Illud magis arridet.

Τ. ἐν τέλ.] Intell. τῶν ἄλλων, (λοιπῶν,) τῶν ἐν τ. Quippe et Ephori ἐν τέλει, vel maxime quidem, utut additi regibus magis custodes, vel regundæ utique civitati; hic tamen pro τέλεσιν agebant.

κούσας, κωλύσοντας μὴ ξυμβαίνειν Ἀθηναίοις, βοηθεῖν δὲ οὐ προθύμων ὄντων, παρελθὼν ὁ Ἀλκιβιάδης παρώξυνέ τε τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ ἐξώρμησε, λέγων τοιάδε.

πθʹ. 89. "ἈΝΑΓΚΑῖΟΝ, περὶ τῆς ἐμῆς διαβολῆς πρῶτον ἐς ὑμᾶς εἰπεῖν, ἵνα μὴ χεῖρον τὰ κοινὰ τῷ ὑπόπτῳ μου ἀκροάσησθε. τῶν δ' ἡμῶν προγόνων τὴν προξενίαν ὑμῶν κατά τι ἔγκλημα ἀπειπόντων, αὐτὸς ἐγὼ πάλιν ἀναλαμβάνων, ἐθεράπευον ὑμᾶς, ἄλλα τε, καὶ περὶ τὴν ἐκ Πύλου ξυμφοράν. καὶ, διατελοῦντός μου προθύμου, ὑμεῖς, πρὸς Ἀθηναίους καταλλασσόμενοι, τοῖς μὲν ἐμοῖς ἐχθροῖς δύναμιν, δι' ἐκείνων πράξαντες, ἐμοὶ δὲ ἀτιμίαν, περιέθετε. καὶ διὰ ταῦτα δικαίως ὑπ' ἐμοῦ, πρός τε τὰ Μαντινέων καὶ Ἀργείων τραπομένου, καὶ ὅσα ἄλλα ἠναντιούμην ὑμῖν, ἐβλάπτεσθε· καὶ νῦν, εἴ τις καὶ τότε ἐν τῷ πάσχειν οὐκ εἰκότως ὠργίζετό μοι, μετὰ τοῦ

Κωλύσοντας] Plerique *κωλύοντας*, non male. WASS.

Παρώξ. τε κ. ἐξώρμ.] Pro Synonymis abierint duo ista verba, nisi distinguantur per τε et καὶ, *cum, tum*, qs. *non modo, sed* etiam, ut *minus* et *majus*. Nec vero cumulare synonyma solet Noster. Ergo παρώξ. sit, hic certe, *ira* incendit illos, *cura* implevit, ut indignarentur Atheniensibus, nec ῥαθύμως ἴδοιεν, lenti adspicerent ab illis tum mota; ἐξώρμ. autem, *exstimulavit*, commovit, ut factis quoque, re et paratu, obviam iis irent.

Ἐς ὑμ.] Ad εἰπεῖν retulisse, ob situm verborum, malit Abr. Sed ipse situs, vel positus, *Synchyseos* monere debebat, Nostro solitæ. Utrique tamen congruum, neutri plane supervacaneum, veluti *bis* positum interpreter. Multa enim consulto ita locantur, utrique ut aptari voluisse videantur Scriptt. Tacitus maxime; sed et Liv. Vid. et mox ad voc. μου.

Χεῖρον] *Alieniore animo*, Port. vertit; non male; sed non suffecturum ad τὰ κοινὰ, ad quæ relatum, et propter quæ esse debeat, *minus recte*, secus, ac par sit; animo non vacuo, neque integro, vera et salubria non unice secuturo; minus attente et sincere, sed immixto publicis curis alio studio, quod vobis officiat vera et publice salubria secuturis, quæ, odio mei minus liquido, ἀμβλύτερον, videatis, avocato animo et alibi occupato, vera esse non rati, quod a me dicantur, vobis suspecto, repudietis.

Μου] Possis et ad ἀκροάσησθε retulisse, *ex me* audiatis; τῷ ὑπόπτῳ, *propter* suspicionem. Immo ad utrumque, ut sic interjectum.

Τῶν δ' ἡμ. προγ.] Haud male Reisk. τῶν δὴ ἐμῶν προγ. Nec sane dese Plurali loquitur Alcib. aut alii loquentium apud Nostrum. Quid, quod et ἡμετέρων, de more, scriberet Thuc. non ἡμῶν;

Τ. ἐκ Πύλου ξυμφ.] Pro ἐν Πύλῳ, cum brevitate, Nostro usitata, in hac maxime caussa, ubi semper illos captivos appellet τοὺς ἐκ Πύλου, i. e. *ibi* captos, et *inde* redditos Lacedæmoniis. Ita et hic: quo incommodum, de illo incommodo, quod, cum accidisset vobis *in* Pylo, *inde* receperitis; me juvante, a nobis captos.

Πρός τε τὰ —— τραπ. καὶ rel.] Primo, non dubium sane, quin Græce dixeris, πρὸς τά τινος (πράγματα) τραπέσθαι, pro, πρός τινα, *adjungere se* alicui; frequentius tamen alterum; nec, πρὸς τὰ τῶν Ἀθηναίων, dicit Noster, sed, πρὸς τοὺς Ἀθηναίους; Nec vero *adversatus* antea fuerat Argivis ac Mantinensibus, ut quibus nihil antea rei cum ipso foret. Quare sic interpreter: a me, ad negotia Arg. et Mant. verso, quæ scil. contra vos juvarem. Deinde, illud τε, ad πρὸς, πρός τε τὰ Μαντ. non respondet proximo καὶ ad Ἀργείων, sed alteri, quod sequatur ad ὅσα· per quæ nocui vobis, *et* Mantinensium caussa contra vos immixtus, *et si* qua alia, rel.

Ἐν τῷ πάσχ. οὐκ εἰκ. ὠργ.] Οὐκ εἰκότως retuleris vel ad πάσχειν· quod amplexus videtur Schol. explicans ἐν τῷ πάσχειν οὐκ εἰκότα, τουτέστι, κακῶς· vel ad ὠργίζετό μοι· quod congruere videatur τῷ ἀναπειθέσθω, mutet sententiam, *iniquam* ergo adhuc. Hoc prætulerim, quia, recte se ac merito adversatum Lacedæmoniis, ut læsum, defendit Alcib. et ad *vera* (μετὰ τοῦ ἀληθοῦς) provocat.

ἀληθοῦς σκοπῶν ἀναπειθέσθω. ἢ, εἴ τις, διότι καὶ τῷ δήμῳ προσεκείμην μᾶλλον, χείρω με ἐνόμισε, μηδ᾽ οὕτως ἡγήσηται ὀρθῶς ἄχθεσθαι. τοῖς γὰρ τυράννοις ἀεί ποτε διάφοροί ἐσμεν. πᾶν δὲ τὸ ἐναντιούμενον τῷ δυναστεύοντι, δῆμος ὠνόμασται· καὶ ἀπ᾽ ἐκείνου ξυμπαρέμεινεν ἡ προστασία ἡμῖν τοῦ πλήθους. ἅμα δὲ καὶ, τῆς πόλεως δημοκρατουμένης, τὰ πολλὰ, ἀνάγκη ἦν, τοῖς παροῦσιν ἕπεσθαι. τῆς δὲ ὑπαρχούσης ἀκολασίας ἐπειρώμεθα μετριώτεροι ἐς τὰ πολιτικὰ εἶναι. ἄλλοι δ᾽ ἦσαν, καὶ ἐπὶ τῶν πάλαι, καὶ νῦν, οἳ ἐπὶ τὰ πονηρότερα ἐξῆγον τὸν ὄχλον· οἵπερ καὶ ἐμὲ ἐξήλασαν. ἡμεῖς δὲ τοῦ ξύμπαντος προέστημεν, δικαιοῦντες, ἐν ᾧ σχήματι μεγίστη ἡ πόλις ἐτύγχανε καὶ ἐλευθερωτάτη οὖσα, καὶ ὅπερ ἐδέξατό τις, τοῦτο ξυνδιασώζειν. ἐπεὶ δημοκρατίαν γε καὶ ἐγιγνώσκομεν οἱ φρονοῦντές τι, καὶ αὐτὸς οὐδενὸς ἂν χεῖρον, ὅσον καὶ λοιδορήσαιμι. ἀλλὰ

Διότι κ. τῷ δ. προσεκ.] i. e. καὶ (διὰ τοῦτο,) διότι προσεκ. τῷ δήμῳ; neque enim ad τῷ δήμῳ refertur, quasi et *alii* προσκεῖσθαι potuerit; sed ad totum τὸ προσκεῖσθαι τῷ δ.— Si quis *et hoc* nomine suspectum me habet, quod populo, i. e. δημοκρατίᾳ, populi imperio summo, faverim, cui vos tam adversi sitis.

Χείρω] Suspectum, inutilem vobis, alienum, periculosum.

Ἐνόμισε] Hudsonus hic non adnotavit, ut solet, varietatem scripturæ e Basil. et Steph. 2. Itaque hoc fortassis debetur operis typographicis in illius *Editione*, pro ἐνόμιζε, quod convenit cum præcedenti ὠργίζετο, et est in tribus Mss. totidemque Edd. Duck.

Μηδ᾽ οὕτως] Ne *hoc* quidem *nomine*, ne hac quidem de caussa, ne hoc quidem secutus: *auch in dieser Ninsicht nicht.*

Ὑπαρχούσης] Quæ apud *nos* esset atque invaluisset; remittere studuimus ex illo ardore, eumque compescere. Ita malim, quam *omnino*, de universa omnis Democratiæ licentia, interpretari; quod non efficiatur simplici verbo ὑπαρχούσης. Immo tum diceret προσυπαρχ. vel ἐνυπαρχ. (αὐτῇ.)

Ἐς τὰ πολιτικὰ] Gr. τὰ πολιτικά. præpositio recte abest. Wass.

Καὶ ἐγιγν. rel.] Rursus trajectum, ut supra in διότι καὶ τῷ δ. προσεκ. Respondet enim hoc καὶ alteri, καὶ αὐτὸς ἐγὼ, scil. γιγνώσκω. Ita ergo intell. καὶ οἱ φρον.—γιγνώσκ. καὶ αὐτὸς (ἐγὼ), sc. γιγνώσκω. In priori, οἱ φρον. intell. *omnino*, quia et *se* comprehendit per 1. Pers. ἐγιγνώσκομεν· unde supervacuum videri possit, quod subjiciat, καὶ αὐτὸς ἐγώ· sed hic intell. εὐχήκιστα· μάλιστα, *und zwar ich ganz besonders, vorzüglich unter ihnen.*

Ὅσον καὶ λοιδορήσαιμι.] Portus multis verborum ambagibus, quarum partem recidit Cl. Wasse, expressit sententiam, quam sibi in his verbis videre videbatur. Henr. Stephanus, cujus verba ad interpretationem Latinam Vallæ e margine secundæ Ed. Steph. huc transtulit Hudsonus, Scholiastæ lectionem vulgata meliorem esse, dicit: quod indicio est, eum putasse, locum hunc mutilum esse, et Scholiasten in suo exemplari legisse, ὅσῳ καὶ μέγιστα ὑπ᾽ αὐτῆς ἠδίκημαι, λοιδορήσαιμι. Scholiasten sequuti sunt omnes *Interpretes*, et hæc ita interpretati sunt, quasi ea, quæ Scholiastes supplet, deessent. Mihi, si pro ὅσον, cum plerisque Mss. et Scholiaste, ὅσῳ legas, locus satis sanus, nec quidquam eorum, quæ illi putant, sed tantum μᾶλλον supplendum, et hic sensus hujus periodi esse videtur: *Nam, cujusmodi popularis status esset, cum omnes, qui aliquid sapimus, tum ego non minus, quam ullus alius, intelligebam.* Verba, καὶ αὐτὸς οὐδενὸς ἂν χεῖρον, non refero cum Scholiaste et Latinis Interpretibus ad λοιδορήσαιμι, sed ad præcedentia, et ἀπὸ κοινοῦ repeto γιγνώσκω. Dativo ὅσῳ autem eodem modo, quo hic, etiam aliis locis utitur Thucydides. III. 45. Ἀδοκήτως γὰρ ἔστιν ὅτε παρισταμένη (ἡ τύχη) καὶ ἐκ τῶν ὑποδεεστέρων κινδυνεύειν τινὰ προάγει, καὶ οὐχ ἧσσον τὰς πόλεις, ὅσῳ περὶ τῶν μεγίστων, ἐλευθερίας, ἢ ἄλλων ἀρχῆς, nempe κινδυνεύουσι, vel, ut Stephanus, κινδυνεύειν αὐτὰς προάγει. V. 90. Καὶ πρὸς ὑμῶν οὐχ ἧσσον τοῦτο, ὅσῳ καὶ ἐπὶ μεγίστῃ τιμωρίᾳ, σφαλέντες ἂν, τοῖς ἄλλοις παράδειγμα γένοισθε. VI. 92. Γνόντας, τοῦτον δὴ τὸν ὑφ᾽ ἁπάντων προβαλλόμενον λόγον, ὡς, εἴ γε

περὶ ὁμολογουμένης ἀγνοίας οὐδὲν ἂν καινὸν λέγοιτο· καὶ τὸ μεθιστάναι αὐτὴν οὐκ ἐδόκει ἡμῖν ἀσφαλὲς εἶναι, ὑμῶν πολεμίων προσκαθημένων.

ϛʹ. 90. "Καὶ τὰ μὲν ἐς τὰς ἐμὰς διαβολὰς, τοιαῦτα ξυνέβη. περὶ δὲ ὧν ὑμῖν τε βουλευτέον, καὶ ἐμοὶ, εἴ τι πλέον οἶδα, εἰσηγητέον, μάθετε ἤδη. ἐπλεύσαμεν ἐς Σικελίαν, πρῶτον μὲν, εἰ δυναίμεθα, Σικελιώτας καταστρεψόμενοι, μετὰ δ' ἐκείνους αὖθις, καὶ Ἰταλιώτας· ἔπειτα καὶ τῆς Καρχηδονίων ἀρχῆς καὶ αὐτῶν ἀποπειράσοντες. εἰ δὲ προχωρήσειε ταῦτα, ἢ πάντα, ἢ καὶ τὰ πλείω, ἤδη τῇ Πελοποννήσῳ ἐμέλλομεν ἐπιχειρήσειν, κομίσαντες ξύμπασαν μὲν τὴν ἐκεῖθεν προσγενομένην δύναμιν τῶν Ἑλλήνων, πολλοὺς δὲ βαρβάρους μισθωσάμενοι, καὶ Ἴβηρας, καὶ ἄλλους τῶν ἐκεῖ ὁμολογουμένως νῦν βαρβάρων μαχιμωτάτους· τριήρεις τε πρὸς ταῖς ἡμετέραις πολλὰς ναυπηγησάμενοι, (ἐχούσης τῆς Ἰταλίας ξύλα ἄφθονα,)

πολέμιός γε ὢν σφόδρα ἔβλαπτον, καὶ ἂν φίλος ὢν ἱκανῶς ὠφελοίην· ὅσῳ τὰ μὲν Ἀθηναίων οἶδα, τὰ δ' ὑμέτερα εἴκαζον. Sic V. 108. et VI. 11. Nec abhorret hoc Luciani Phalar. 1. pag. 735. Ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγούμεθα. Et similia apud eumdem, pro laps. inter salut. p. 500. Pseudom. p. 747. et alibi. *Anacreon* quoque Carm. XI. Τοῦτο δ' οἶδα, Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον Πρέπει τὸ τερπνὰ παίζειν, Ὅσῳ πέλας τὰ Μοίρης. Quæ omnia per ellipsin τοῦ μᾶλλον dici, apertum est. Duck. Ita laborant Intt. in explicando usu τοῦ ὅσον, ut sensum tamen haud expediant τοῦ λοιδορήσαιμι. Mihi simplicissimum videtur, ita intellexisse: equidem vel maxime intelligere debeo, et probare possum, me scire, quid sit Democratia, quod (quatenus) vituperare quoque illam possim, et mala ejus, usu quippe edoctus, notare. Quo æquius simul fuerit, fidere vos mihi, ut non ita dedito Democratiæ, cujus reprehensor quoque prodire et existere possim. λοιδορεῖν est hic, δύνασθαι λοιδορῆσαι. V. Phil. Th. P. p. 239. lit. e. Cod. Msqu. pro χεῖρον habet χωρεῖν, qs. sit pro παραχωρεῖν, *concedere* (*weichen*). Sed unde pendeat Infinit. Et vero οὐδενὶ debebat. Fortasse Glossema fuerit τοῦ χεῖρον· aut librarii plane lapsus.

Ἀγνοίας] Forte ἀνοίας legendum cum Mss. et Edd. Wass. Ita legendum censuerunt omnes Interpretes, et Scholiastes Cass. pro eo, quod in vulgato est, ὁμολογουμένην ἄγνοιαν, habet ὁμολογουμένην ἄνοιαν. Ἄνοια vulgi quoque melius, quam ἄγνοια, opponitur iis, quos paullo ante τοὺς φρονοῦντάς τι dixerat. Duck.

Προσκαθημ.] Non *obsidentibus* utique, sed tantum *assidentibus*, imminentibus, e propinquo additis; *auf dem Halse siken.*

Εἰσηγητέον] *Suadendum*, præcipiendum, *vorzuschlagen*, commonstrandum; non *agendum*, ut Port. vertit; quod vix esset hic Alcibiadis; nisi sign. *betreiben*; sed hoc non congruit verbis, εἴ τι πλέον οἶδα· *suadendi* notio huc unice apta.

Αὖθις] *Vero*, autem, vel, *etiam*, *so fort*, deinceps; vel pro ἤδη, *nunmehr.*

Ἢ καὶ τὰ πλ.] Καὶ hic est *auch nur*, *vel*; pleraque, certe, saltem; qs. γε addito.

Ἐκεῖ ὁμ. ν. βαρβ. μαχ.] Ut verba ordinavit Thuc. ad βαρβάρων necessario et unice retuleris ὁμολογουμένως. At quorsum adderet? Aut a quibus distingueret, non ὁμολογουμένως barbaris? Quo consilio denique? Msqu. ὁμολογουμένων, et μαχιμωτάτων· expeditiori sane structura, præsertim cum Genit. μαχιμωτάτων· τῶν ὁμολογουμένων νῦν (εἶναι) ἐκεῖ μαχιμωτάτων, nempe ἄλλους. Ne hoc quidem sine trajectione, molliori tamen ad sensum, qui et ὁμολογουμένως referri ad μαχιμωτάτους, vel ων, jubeat. Idem Msqu. mox τὰς, pro ταῖς, ante ἡμετέραις· nil tamen notatur, an et ἡμετέρας, et τριήρεις; idem habeat.

Ξύλα ἄφθονα] Idem de Italia prodidisse multos veterum, observat Casaubonus ad Athen. V. 11. Add. Thucyd. VII. 25. Duck.

οἷς τὴν Πελοπόννησον πέριξ πολιορκοῦντες, καὶ τῷ πεζῷ ἅμα ἐκ γῆς ἀφορμαῖς, τῶν πόλεων τὰς μὲν βίᾳ λαβόντες, τὰς δ' ἐντειχισάμενοι, ῥᾳδίως, ἠλπίζομεν, καταπολεμήσειν, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ τοῦ ξύμπαντος Ἑλληνικοῦ ἄρξειν. χρήματα δὲ καὶ σῖτον, ὥστε εὐπορώτερον γίγνεσθαι τινὰ αὐτῶν, αὐτὰ τὰ προσγενόμενα ἐκεῖθεν χωρία ἔμελλε διαρκῆ ἄνευ τῆς ἐνθένδε προσόδου παρέξειν.

στά. 91. "Τοιαῦτα μὲν περὶ τοῦ νῦν οἰχομένου στόλου παρὰ τοῦ τὰ ἀκριβέστατα εἰδότος, ὡς διενοήθημεν, ἀκηκόατε· καὶ, ὅσοι ὑπόλοιποι στρατηγοὶ, ἢν δύνωνται, ὁμοίως αὐτὰ πράξουσιν. ὡς δὲ, εἰ μὴ βοηθήσετε, οὐ περιέσται τἀκεῖ, μάθετε ἤδη. Σικελιῶται γὰρ ἀπειρότεροι μέν εἰσιν, ὅμως δ' ἂν, ξυστραφέντες ἀθρόοι, καὶ νῦν ἔτι περιγένοιντο. Συρακούσιοι δὲ μόνοι, μάχῃ τε ἤδη πανδημεὶ ἡσσημένοι, καὶ ναυσὶν ἅμα κατειργόμενοι, ἀδύνατοι ἔσονται τῇ νῦν Ἀθηναίων ἐκεῖ παρασκευῇ ἀντισχεῖν. καὶ, εἰ αὕτη ἡ πόλις ληφθήσεται, ἔχεται

Οἷς τὴν Πελοπ.] Ita quidem omnes libri. Sed non video, cur relativum magis respondere debeat propiori ξύλα, quam remotiori τριήρεις. Duck.

Καὶ τῷ πεζῷ ἅμα ἐκ γῆς ἀφορμαῖς] Portus valde se torquet, ut ex his sensum aliquem eliciat, qui in illis nullus est. Non dubito præferre vulgatæ scripturam quinque Codd. Mss. ἐφορμαῖς, quam Vallam quoque in suo habuisse, intelligi potest ex illius interpretatione, *quam peditatu pariter a terra invadentes.* Ignorant hoc vocabulum Suidas, Pollux, et quidquid est veterum pariter ac recentiorum Lexicographorum, præter unum Hesychium, cujus interpretatio ad sententiam hujus locis satis adcommodata est: Ἐφορμὴν, ὅθεν ἄν τις πολέμῳ ἐφορμήσειεν. Et accedit ad Hesychii auctoritatem analogia, quæ eadem est in ἐφορμὴ, ac in ἀφορμή. Thomas Magister in ἐφόρμησις, haud dubie vitioso Codice usus, legit ἐφορμεῖν· quod quum neque cum antecedentibus, neque cum sequentibus cohæreat: eo ipso confirmatur scriptura Msstorum, qui habent ἐφορμαῖς. Acacius vertit: *pedestribus copiis in terram expositis.* Sed hæc non est mens Thucydidis, qui consilium Atheniensium fuisse dicit, simul et a mari Peloponnesum undique classibus circumdare, et a terra pedestribus copiis, per Isthmum scilicet, invadere. Duck.

Ἀφορμαῖς] Vix dubium, quin hic ἐφορμαῖς præferatur, ubi non de *loco* aut præsidio agatur, *unde* impetus fiat, sed de *impetu*, et *opere* ipso, ad πολιορκοῦντες pariter et λαβόντες, quin et ad τῷ πεζῷ, *per* copias terrestres, non Dativi sensu.

Ἐντειχισάμ.] Ut Liv. *immunire* adhibet: ita et hoc videri possit, ut Abresch. quoque videtur, notare *in agro* hostili communientes. Sed enim, oppositum τῷ βίᾳ λαβόντες, vix est, quin hic *obsidentes, (bloquiren)* notet.

Εὐπ. γίγν.] Γίγνεσθαι hic est: ut nobis *afferrentur*, ut *copia* esset illorum nobis, ut *subveherentur*; quia Singul. εὐπορώτερον hic est, non α. Plur. ergo pro Adverb. in ως, γίγνεσθαι pro παραγίγνεσθαι, ut alibi; Luc. 22. 40. γενόμενος ἐπὶ τοῦ τόπου· Joh. 6. 25. πότε ὧδε γέγονας; Possis etiam, et ipse malim, commate posito post γίγνεσθαι, τινὰ αὐτῶν retulisse ad διαρκῆ ἔμελλε παρέξειν· ut χρήματα et σῖτον non pendeat a παρέξειν, verum ab ὥστε.

Ἔχεται] Sane Demosthenes: ἔχω τὴν Λαΐδα, οὐκ ἔχομαι ὑπ' αὐτῆς· (Cic. Epist. Fam. 9. 26.) ut ἔχεται esse possit, *tenetur*, occupatur, in potestate erit; Solenne tamen illo sensu, κατέχεται· quidni ergo suum et hic sensum teneat ἔχεται, *continuatur*, cohæret, *(continens* est,) *sequitur* expugnationem illius urbis, ei accesserit; ut ἐχομένῃ ἡμέρᾳ, *die proxima*, ἐχομένη, (γῆ,) *continens*: τὰς ἐχομένας κωμοπόλεις. Marc. 1. 38. ubi pro Var. Lect. i. e. ut ego arbitrer, pro glossemate, est ἐγγύς· Ita *sequi* ICtis est, ibi esse,

καὶ ἡ πᾶσα Σικελία, καὶ εὐθὺς καὶ Ἰταλία. καὶ, ὃν ἄρτι κίνδυνον ἐκεῖθεν προεῖπον, οὐκ ἂν διὰ μακροῦ ὑμῖν ἐπιπέσοι. ὥστε μὴ, περὶ τῆς Σικελίας, τὶς οἰέσθω μόνον βουλεύειν, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς Πελοποννήσου, εἰ μὴ ποιήσετε τάδε ἐν τάχει, στρατιάν τε ἐπὶ νεῶν πέμψετε τοιαύτην ἐκεῖσε, οἵτινες, αὐτερέται κομισθέντες, καὶ ὁπλιτεύσουσιν εὐθύς· καὶ (ὃ τῆς στρατιᾶς ἔτι χρησιμώτερον εἶναι νομίζω,) ἄνδρα Σπαρτιάτην ἄρχοντα, ὡς ἂν τούς τε παρόντας ξυντάξῃ, καὶ τοὺς μὴ ἐθέλοντας προσαναγκάσῃ. οὕτω γὰρ οἵ τε ὑπάρχοντες ὑμῖν φίλοι θαρσήσουσι μᾶλλον, καὶ οἱ ἐνδοιάζοντες, ἀδεέστερον προσίασι. καὶ τὰ ἐνθάδε χρὴ ἅμα φανερώτερον ἐκπολεμεῖν, ἵνα Συρακούσιοί τε, νομίζοντες, ὑμᾶς ἐπιμελεῖσθαι, μᾶλλον ἀντέχωσι, καὶ Ἀθηναῖοι τοῖς ἑαυτῶν ἧσσον ἄλλην ἐπικουρίαν πέμπωσι. τειχίζειν δὲ χρὴ Δεκέλειαν τῆς Ἀττικῆς, ὅπερ Ἀθηναῖοι μάλιστα ἀεὶ φοβοῦνται, καὶ μόνου αὐτοῦ νομίζουσι τῶν ἐν τῷ πολέμῳ οὐ διαπεπειρᾶσθαι. βεβαιότατα δ' ἄν τις οὕτω τοὺς πολεμίους βλάπτοι, εἰ, ἃ μάλιστα δεδιότας αὐτοὺς αἰσθάνοιτο, ταῦτα, σαφῶς πυνθανόμενος, ἐπιφέροι. εἰκὸς γὰρ, αὐτοὺς ἀκριβέστατα ἑκάστους τὰ σφέτερα αὐτῶν δεινὰ ἐπισταμένους φοβεῖσθαι. ἃ δ' ἐν τῇ ἐπιτειχίσει αὐτοὶ ὠφελούμενοι τοὺς ἐναντίους κωλύσετε, πολλὰ παρεὶς, τὰ μέγιστα κεφαλαιώσω. οἷς τε γὰρ ἡ χώρα κατεσκεύασται, τὰ πολλὰ πρὸς ὑμᾶς, τὰ μὲν

eo accedere, ubi alterum sit, et *quia* ibi sit: et *ruinam, fortunam* aliorum *sequi* dicuntur, quibus idem accidat continuo et *per* illorum casum.

"Ον——ἐπιπέσ.] i. e. ὁ κίνδυνος, ὃν——προεῖπον, (οὗτος) ἐπιπέσοι· Cic. Divin. in Cæc. (quo loco, nescio, an supra jam sim usus;) C. 2. *Quo—adjumento,—sperabam, hanc molestiam posse demoveri, id mihi erat adversarium;* i. e. Id adjument. quo ego sperab. h. mol. posse dem. erat mihi advers. Terent. Andr. 1. 1. init. *Quas credis esse has, non sunt veræ nuptiæ,* i. e. *hæ nuptiæ non sunt veræ,* quas tu credis, nempe, esse veras. *Has* ibi positum pro Nominat. ut in illo Virgilii, Æn. 1. *Urbem, quam statuo, vestra est,* i. e. Urbs, qu. stat. vel, quam urbem statuo, (ea) vestra est. ἐπιπέσοι autem est pro Fut. aut Germ. *dürfte euch befallen.*

Αὐτερέται] Vid. I. 10. et III. 18. Καὶ hic abundare, scriptum erat in Stephani veteri exemplari Corinthi de Dialectis. Hoc improbat Stephanus, et, καὶ pro *etiam* accipi posse, dicit, Animadvers. in Lib. de Dialect. pag. 33. Duck. Dorvill. ad Charit. (p.) 575. *Gottl.* Nempe αὐτερ. sunt qs. οἱ αὐτοὶ καὶ ἐρέται· vel, qui, cum sint, vel esse possint debeantque, ὁπλῖται, *ipsi* tamen *suis* manibus, *iidem* remigent, in cursu, ὁπλῖται futuri, simulatque in terram fuerint expositi.

Ὡς ἂν] Cod. Msq. συντάξει· quod aptius fuerit Lectioni ὃς, ut 2. 41. med. (οὔτε προσδεόμεθά τινος,) ὅστις —— τέρψει. Ubi itidem Futur. addit τῷ ὅς.

Προσαναγκ.] Pro simplici ἀναγκ. ut προσαιτεῖν, apud Xen. M. S. I. 2. προσδεῖσθαι, Nostro 2. 41. med. οὔτε προσδεόμενοι Ὁμήρου ἐπαινέτου.

Οὐ διαπεπ.] Pro simplici πεπειρ. Nulla hic vis τῆς διά. τῶν ἐν τῷ πολέμῳ, est, *quæ* illis *in* hoc *bello accidere potuissent.*

Κωλύσετε] Scil. ὠφελεῖσθαι· ex ὠφελούμενοι ἃ intell. καθ' ἃ, εἰς ἅ. ἐν τῇ ἐπιτειχίσει, pro διὰ τῆς ἐπιτειχίσεως· ex Ebr. ב, *per.*

ληφθέντα, τὰ δ᾽ αὐτόματα, ἥξει. καὶ τὰς τοῦ Λαυρείου τῶν ἀργυρείων μετάλλων προσόδους, καὶ ὅσα ἀπὸ γῆς καὶ δικαστηρίων νῦν ὠφελοῦνται, εὐθὺς ἀποστερήσονται. μάλιστα δὲ, τῆς ἀπὸ τῶν ξυμμάχων προσόδου ἧσσον διαφορουμένης, οἱ, τὰ παρ᾽ ὑμῶν, νομίσαντες, ἤδη κατὰ κράτος πολεμεῖσθαι, ὀλιγωρήσουσι.

στβ΄. 92. "Γίγνεσθαι δέ τι αὐτῶν καὶ ἐν τάχει, καὶ προθυμότερον, ἐν ὑμῖν ἐστιν, ὦ Λακεδαιμόνιοι. ἐπεὶ, ὥς γε δυνατὰ, καὶ οὐχ ἁμαρτήσεσθαι, οἶμαι, γνώμης, πάνυ θαρσῶ· καὶ χείρων οὐδενὶ ἀξιῶ δοκεῖν ὑμῶν εἶναι, εἰ τῇ ἐμαυτοῦ μετὰ τῶν πολεμιωτάτων, φιλόπολις ποτὲ δοκῶν εἶναι, νῦν ἐγκρατῶς ἐπέρχομαι· οὐδὲ ὑποπτεύεσθαί μου, εἰς τὴν φυγαδικὴν προθυμίαν, τὸν λόγον. φυγάς τε γάρ εἰμι τῆς τῶν ἐξελασάντων πονηρίας, καὶ οὐ τῆς ὑμετέρας, ἢν πείθησθέ μοι, ὠφελείας· καὶ

Τοῦ Λαυρείου] Lib. II. Cap. 55. omnes libri Λαυρίου. Λαύρειον etiam Herodotus VII. 144. et Andocides Orat. de Myster. pag. 190. Sed Aristophanes secundam in Λαυρειώτικαὶ brevem facit Avib. v. 1106. Duck.

Οἱ τὰ π. ὑμ.] Οἳ leg. Abr. cum Ed. Bas. ex qua nil notavit Duck. Si vera lectio: punctum delendum ante μάλιστα, quod pendeat deinde ab ἀποστερήσονται· a quo cum jam pendeat, tamen τὰς προσόδους (scil. κατά· ut, ἀφηρέθη τὴν βασιλείαν·) minus commode illuc retuleris μάλιστα δὲ, Genitivo maxime sequente, ubi Accus. antea sit. Quare οἱ servavi et punctum ante μάλιστα, cum Duck. et Porto.

Τὰ παρ᾽ ὑμῶν] Scil. κατὰ, εἰς τὰ π. ὑμ. *quod a vobis exspectetur,* pendeat: qs. sit, ὅσον ἀφ᾽ ὑμῶν· ut c. 88. οἱ Συρ. τὰ καθ᾽ ἑαυτοὺς ἐξηρτύοντο ἐς πόλεμον· Ubi vid. ἤδη deinde est *nunc*, (*nunmehr*) Ital. *ora, adesso.*

Κ. ἐν τ. κ. προθ.] Distinguit ista duo Thuc. per καί· ἐν τάχει ad *tempus* refertur, προθυμ. ad *curam* et apparatum, vel strenuitatem agendi, rei gerendæ.

Ὥς γε δυν.] Γε est *quidem*, certe, *wenigstens.*

Καὶ — — γνώμ.] In Parenthesin ista conjecit Portus, quæ forte simplicius et apertius pendeant ab ὡς et θαρσῶ· fore, confido, ut sententia me non fallat. Sed nimirum οἶμαι obstabat; ergo sic ordinaris: — πάνυ θαρσῶ, ὥς γε δυν. καὶ (ἐν τούτῳ) οἶμαι οὐχ ἁμ. γν.

Εἰ τῇ ἐμ.] Εἰ est pro (διὰ τοῦτο,) ὅτι; *vere* enim ita agebat Alcib. et talis erat; certe pro εἰ καὶ, *etsi.* Ita Hor. Carm. 2. 10. 17. *Non, si male nunc, et olim sic erit;* 3. 15. 7. *Non, si quid Pholoën,* (decet,) *et te — decet.*

Φιλόπολις] Nescio, quid in mentem venerit Scholiastæ Aristoph. ut ad Plut. v. 902. scriberet, φιλόπολις κοινὸν, φιλόπατρις Ἀττικὸν esse; quod ex eo etiam Suidas, et Phavorinus descripserunt in φιλόπατρις. Φιλόπολις dicit Aristophanes etiam ibid. v. 727. et Lysistr. 537. Thucydides II. 60. Lucianus Phalar. 1. p. 738. ἄνδρες μέτριοι καὶ φιλοπόλιδες. Æschylus Sept. adv. Theb. v. 182. (δαίμονες) φιλοπόλιες. Ex his satis patet, φιλόπολις bene Atticum esse. Duck.

Δοκῶν] Pro δόξας, ob ποτέ· ut 1. 2. φαίνεται — πάλαι οἰκουμένη, — μεταστάσεις οὖσαι τὰ πρότερα, rel. Similiter Præs. pro Præter. ut C. 93. init. διανοούμενοι καὶ πρότερον, p. διανοηθέντες.

Ἐγκρατ.] *Temperantem* alibi signat, modestum, sui potentem; hic pro ἐπικρατῶς, ἰσχυρῶς, σφοδρῶς, haud solenni sane usu.

Εἰς τ. φυγ. πρ.] Εἰς est hic *propter*, *ex*, vel *qua*; eo nomine, quod sim exsul, qui studeam, seu vindictæ cupidine, sive, ut alibi consistam, offerre operam meam illis, ad quos confugerim; plane ut apud Gabios Sex. Tarquinius; cujus et orationem et caussam contulisse cum Alcibiadea hic juverit.

Φυγ. τε, rel. — — ὠφελ.] Τε refertur ad id, quod sequ. καὶ πολεμιώτεροι· *neque ego* ut exsul suspectus vobis esse debeo; *nec vos* hostes mihi, quibus nocuisse cupiam. Genitivi illi ad φυγὰς, simpliciter sunt pro *qua*; (V. Phil. Thuc. P. p. 21. et p. 23.) *qua improbitatem* adversariorum, sum exsul, i. e. his abii inimicus; hi suspectum me habe-

πολεμιώτεροι οὐχ, οἱ τοὺς πολεμίους που βλάψαντες, ὑμεῖς, ἢ οἱ τοὺς φίλους ἀναγκάσαντες πολεμίους γενέσθαι. τό, τε φιλόπολι οὐκ, ἐν ᾧ ἀδικοῦμαι, ἔχω, ἀλλ' ἐν ᾧ ἀσφαλῶς ἐπολιτεύθην. οὐδ', ἐπὶ πατρίδα οὖσαν ἔτι, ἡγοῦμαι, ἰέναι, πολὺ δὲ μᾶλλον τὴν οὐκ οὖσαν ἀνακτᾶσθαι. καὶ φιλόπολις οὗτος ὀρθῶς, οὐχ, ὃς ἂν τὴν ἑαυτοῦ ἀδίκως ἀπολέσας μὴ ἐπίῃ, ἀλλ', ὃς ἂν ἐκ παντὸς τρόπου, διὰ τὸ ἐπιθυμεῖν, πειραθῇ αὐτὴν ἀναλαβεῖν. οὕτως, ἔμοιγε, ἀξιῶ, ὑμᾶς καὶ ἐς κίνδυνον καὶ ἐς ταλαιπωρίαν πᾶσαν ἀδεῶς χρῆσθαι, ὦ Λακεδαιμόνιοι· γνόντας, τοῦτον δὴ τὸν ὑφ' ἁπάντων προβαλλόμενον λόγον, ὡς, εἰ, πολέμιός γε ὤν, σφόδρα ἔβλαπτον, καὶ ἄν, φίλος ὤν, ἱκανῶς ὠφελοίην· ὅσῳ τὰ μὲν Ἀθηναίων οἶδα, τὰ δ' ὑμέτερα εἴκαζον. καὶ αὐτοὺς νῦν, νομίσαντας περὶ μεγίστων δὴ τῶν διαφερόντων βουλεύεσθαι, μὴ ἀποκνεῖν τὴν ἐς τὴν Σικελίαν τε καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν στρατείαν· ἵνα τά τε ἐκεῖ βραχεῖ μορίῳ ξυμπαραγενόμενοι, μεγάλα, σώσητε, καὶ Ἀθηναίων τήν τε οὖσαν καὶ

ant; at vero *qua vestram* utilitatem, non sum exsul; huic non sum adversus, aut metuendus, nec consilio aut animo, nec facultate; cui si parere volueritis: sentietis, haud exsulem me esse, vobis alienum, iniquum, inutilem, meritove suspectum, sed plane vestrum, civem, amicum, adjutorem, fidi consilii utilisque auctorem.

Πολεμιώτ.] Nempe *mihi*; Vos minus deputo inimicos aut hostes, quam injustos illos in me Athenienses ac violentos.

Τό τε φιλόπολι] Huc fortassis respexit Pollux III. 65. Καὶ ἦθος φιλόπολι, φιλόδημον. Vid. Jungermann. ad Poll. IX. 26. Duck. τε hic est pro δὲ, vel καί.

Ἐν ᾧ] Scil. τόπῳ, amor meus in rempubl. hæret ibi, sequitur eum locum, ubi secure (jam) agere possim: Vos ergo jam, Lacedæmonii, amplector illo studio, receptus a vobis, quo antea prosequerer Athenienses, antequam læderer ab illis. Aut, si quis malit intellexisse χρόνῳ, ita intepretetur: amorem reip. animum civis boni habeo, probo, ejus ratio mihi constat, ille se exserit, non illo tempore, quo nunc lædar a civibus meis, sed illo tempore, quo secure ibi agerem. Hoc pæne magis probarim, vel propter ἐπολιτεύθην, præteriti sensu, ad Athenas referendum; neque enim Spartæ jam ἐπολιτεύθη, ut civis egerat, Alcib. Sed nimirum ad Athenienses referendum ἐπολιτ. ἀδικοῦμαι autem, Præsens, recte habet; quia *cum maxime* vexabatur Athenis. Et patriam quasi duplicem et tempora bina distinguit, æquam illam antehac, nunc iniquam, tuta hæc olim, jam infesta. ἔχω autem hic est aut *præsto*, refero, dirigo illuc, aut *probo*, exhibeo, constare mihi, interpretor. Quia autem dicit, se non gerere bellum, (θυμομαχεῖν,) in patriam suam, quæ jam sit ipsi, sed quæ (nunc ipsi) non sit, eam se velle *recuperare*: sane apparet, ad *locum*, et civitatem referri ἐν ᾧ, non ad *tempus*: dum ἐπολιτεύθην, ut dixi, retuleris ad Athenas, tutas olim Alcibiadi. Porti interpretatio sensu caret: "*amorem—retineo*, cum tuto *vivebum*." Hæc quî cohærent?

Ὀρθῶς,] Intellexeris, καλοῖτο, vel νομίζοιτο, δοκοίη· duriori fortassis Ellipsi; ergo ὀρθῶς, qualem *esse oportet*; *ein rechter Patriot*.

Ἐς κίνδ.—ταλαιπ.—χρ.] Simili sensu, sed argutiori structura, Tacit. Ann. 2. 40. *pericula polliceantur*, i. e. se ad periculum quodvis pro illo subeundum paratos ostendant.

Πολέμ. γε ὢν] Vix satis habeo, quî explicem hic illud γέ· ac pæne est, ut præferam Lect. Cod. Mosqu. ἐγώ.

Εἴκαζον] Reg. et Cass. ᾔκαζον. recte, si Grammaticos sequimur: nam hi docent, Atticos ᾔκαζον dicere, non εἴκαζον. Vid. Eustathium in Hom. Iliad. α'. p. 50. et Etymolog. M. compluribus locis. Aristophanes Equit. v. 1073. Ἀλωπεκίοισι τοὺς στρατιώτας ᾔκασεν. Duck.

Τά τε ἐκ.——σώσ.] Synchysis est ista, vel trajectio, et ξυμπαραγενόμενοι alieno loco

τὴν μέλλουσαν δύναμιν καθέλητε, καὶ μετὰ ταῦτα αὐτοί τε ἀσφαλῶς οἰκῆτε, καὶ τῆς ἁπάσης Ἑλλάδος, ἑκούσης, καὶ οὐ βίᾳ, κατ' εὔνοιαν δὲ, ἡγήσησθε."

στγʹ. 93. Ὁ μὲν Ἀλκιβιάδης τοσαῦτα εἶπεν. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, διανοούμενοι μὲν καὶ αὐτοὶ πρότερον στρατεύειν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, μέλλοντες δὲ ἔτι καὶ περιορώμενοι, πολλῷ μᾶλλον ἐπεῤῥώσθησαν, διδάξαντος ταῦτα ἕκαστα αὐτοῦ, καὶ νομίσαντες, παρὰ τοῦ σαφέστατα εἰδότος ἀκηκοέναι. ὥστε τῇ ἐπιτειχίσει τῆς Δεκελείας προσεῖχον ἤδη τὸν νοῦν, καὶ τοπαραυτίκα καὶ τοῖς ἐν τῇ Σικελίᾳ πέμπειν τινὰ τιμωρίαν. καὶ Γύλιππον τὸν Κλεανδρίδου προστάξαντες ἄρχοντα τοῖς Συρακουσίοις, ἐκέλευον, μετ' ἐκείνων καὶ τῶν Κορινθίων βουλευόμενον, ποιεῖν, ὅπῃ ἐκ τῶν παρόντων μάλιστα καὶ τάχιστα τὶς ὠφέλεια ἥξει τοῖς ἐκεῖ. ὁ δὲ δύο μὲν ναῦς τοὺς Κορινθίους ἤδη ἐκέλευέν οἱ πέμπειν ἐς Ἀσίνην, τὰς δὲ λοιπὰς παρασκευάζεσθαι, ὅσας διανοοῦνται πέμπειν, καὶ, ὅταν καιρὸς ᾖ, ἑτοίμας εἶναι πλεῖν. ταῦτα δὲ ξυνθέμενοι, ἀνεχώρουν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος. ἀφίκετο δὲ καὶ ἡ ἐκ τῆς Σικελίας τριήρης τῶν Ἀθηναίων, ἣν ἀπέστειλαν οἱ στρατηγοὶ ἐπί τε χρήματα καὶ ἱππέας. καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ἀκούσαντες,

positi, et *μεγάλα*. Ordo est: ἵνα ξυμπαραγ. τά τε ἐκ. σώσ. μεγάλα, scil. ὄντα, ὑπάρχοντα· *quæ* (sane) *sint* magna, vobis haud negligenda.

Ἀσφ. οἰκ.] Pro διάγητε, *agatis*, vivatis: plane ex usu Ebr. יָשַׁב, גּוּר, quæ sæpius *esse* tantum significent: ut, *in pace habitare*, *in tenebris habitare*, (Jes. 9. 1.) rel. cf. Ps. 85. 10. ubi שָׁכַן ita adhibetur. Ies. 1. 21. ubi לִין, *pernoctare*, idem sign.

Διανοούμ.] Pro διανοηθέντες ob πρότερον.

Περιορώμενοι] Id est, περισκοποῦντες. Thomas Mag. in περιορῶ. Scholiastæ καταφρονοῦντὲς hic locum habere non potest. Et rectius Valla, quam vel Stephanus, vel Acacius. Vid. Cap. 103. Duck. Possis et explicare, *negligentes*; c. Schol. cum præsertim subjiciatur: προσεῖχον ἤδη τὸν νοῦν. Med. p. Act.

Γύλιππον τὸν Κλεανδρίδου] Recte Palmerius in Var. Lect. Hudsoni. Cum Thucydide consentit Plutarchus in Pericle pag. 299. et Nicia in fin. Et sic Thom. Mag. in προστάττω. Scholiastes Aristoph. Nubib. v. 857. perperam modo Κλεανδρίδην, modo Κλέανδρον, et Suidas in δέον, et εἰς τὸ δέον, Κλεανδρίδαν et Κλέανδρον vocant. Tamen etiam Κλέαρχος Spartanum nomen fuit. Κλέαρχος Λακεδαιμόνιος φυγὰς apud Xenophontem I. Ἀναβάσ. princ. Et Κλέαρχος ὁ Ῥαμφίου in Thucydide VIII. 8. et 39. videtur Spartanus fuisse. Duck.

Προστάξ. ἀρχ.] Aut pro προτάξ. aut intell. εἶναι· nempe, si sit, *jubentes*. Sed et Latini, *ducem addere*. Suet. Aug. c. 48. extr. *Rectorem apponere*; Cic. Divin. in Cæc. *Custodem me opponite*, p. *impon.*

Ποιεῖν, ὅπῃ, rel.] Si ποιεῖν hic est, quod solet, *efficere*: ὅπῃ sit pro ὅπως, *ut*, immo pro, ὥστε ἥκειν. At hoc notare non solet. Crediderim, ποιεῖν hic poni simpliciter, sine regimine, pro πράττειν, *rem gerere* (*agiren*, *operiren*); intell. πάντα.

Ἤδη] *Statim*, *jam nunc*, in præsenti, *fogleich*, *vor der Hand*.

Ἀνεχώρουν] De his dici solet, qui *semper* et ex conditione sua aliquo loco egerint; non his, qui *nuper* admodum, peregrini cum essent, ad breve tempus aliquo venerint. Debebat ἀνέστρεψαν, ἀπῆλθον, *abierunt*, non, *excesserunt*, quod ἀναχωρεῖν sign. Notat tamen idem, *recipere sese* eo, unde veneris; ut C. 24. ἀνεχώρησαν ἐπὶ τὰς ναῦς.

ἐψηφίσαντο τήν τε τροφὴν πέμπειν τῇ στρατιᾷ καὶ τοὺς ἱππέας. καὶ ὁ χειμὼν ἐτελεύτα· καὶ ἕβδομον καὶ δέκατον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα τῷδε, ὃν Θουκυδίδης ξυνέγραψεν.

στδ΄. 94. Ἅμα δὲ τῷ ἦρι εὐθὺς ἀρχομένῳ, τοῦ ἐπιγιγνομένου θέρους, οἱ ἐν τῇ Σικελίᾳ Ἀθηναῖοι, ἄραντες ἐκ τῆς Κατάνης, παρέπλευσαν ἐπὶ Μεγάρων τῶν ἐν τῇ Σικελίᾳ, οὓς ἐπὶ Γέλωνος τοῦ τυράννου (ὥσπερ καὶ πρότερόν μοι εἴρηται,) ἀναστήσαντες Συρακούσιοι, αὐτοὶ ἔχουσι την γῆν. ἀποβάντες δὲ ἐδῄωσαν τούς τε ἀγροὺς, καὶ ἐλθόντες, ἐπὶ ἔρυμά τι τῶν Συρακουσίων, καὶ οὐχ ἑλόντες, αὖθις καὶ πεζῇ καὶ ναυσὶ παρακομισθέντες ἐπὶ τὸν Τηρέαν ποταμὸν, τό τε πεδίον, ἀναβάντες, ἐδῄουν, καὶ τὸν σῖτον ἐνεπίμπρασαν· καὶ τῶν Συρακουσίων περιτυχόντες τισὶν οὐ πολλοῖς, καὶ ἀποκτείναντές τε τινὰς, καὶ τροπαῖον στήσαντες, ἀνεχώρησαν ἐπὶ τὰς ναῦς· καὶ ἀποπλεύσαντες ἐς Κατάνην, ἐκεῖθεν δὲ ἐπισιτισάμενοι, πάσῃ τῇ στρατιᾷ ἐχώρουν ἐπὶ Κεντόριπα, Σικελῶν πόλισμα, καὶ προσαγαγόμενοι ὁμολογίᾳ, ἀπῄεσαν, πιμπράντες ἅμα τὸν σῖτον τῶν τε Ἰνησσαίων καὶ τῶν Ὑβλαίων· καὶ ἀφικόμενοι ἐς Κατάνην, καταλαμβάνουσι τούς τε ἱππέας ἥκοντας ἐκ τῶν Ἀθηνῶν πεντήκοντα καὶ διακοσίους, ἄνευ τῶν ἵππων, μετὰ σκευῆς, ὡς αὐτόθεν ἵππων πορισθησομένων, καὶ ἱπποτοξότας τριάκοντα, καὶ τάλαντα ἀργυρίου τριακόσια.

Ἐψηφίσαντο] CCC. talenta. Diodorus Lib. XIII. pag. 333. d. Wass.

Ξυνέγρ.] Nihili est lect. Ed. Basil. ξυνέστρεψεν, nec sensu, nec Grammatica, admittente; et tamen sic Mosqu. quoque, tantum sine ν. Si sit ξυνέστρεψε, verterim, *collegit*, compilavit: ut Actor. 28. 2. συστρέψαντος — φρυγάνων πλῆθος, *cum sarmenta colligeret*. Sed hic de *pluribus* adhibetur; nec aliter unquam Thuc. in hac clausula, quam ξυνέγρ. σύστρεμμα quidem et συστροφὴ apud LXX. Intt. respondet Ebr. קֶשֶׁר, *conjunctio*; et ξυστρέφειν sane notat, *congerere* plura, sed non usurpatur de *una* re, quæ *congeri* ipsa non possit dici. Theophrast. quidem in Procem. Char. Eth. ubi dicit, ὑπέλαβον δεῖν ξυγγράψαι, poterat idem ξυστρέψαι, *colligere*.

Ἐπὶ Μεγάρων] Pro, ἐπὶ Μέγαρα· aut leg. Μεγαρέων, scil. γῆν, χώραν, πόλιν· cum præsertim sequatur οὕς.

Τούς τε ἀγρ.] Quid *aliud* ergo *præter* agros? Nihil autem! Trajectum ergo pro, τούς τε ἀγροὺς ἐδῄωσ. Neque enim *res* hic distinguit et Nomina τε et καὶ, sed *facta*, et verba, ἐδῄωσαν et ἐλθόντες, rel.

Τηρέαν] Τηρίαν Codices omnes p. 378. Terias Plinio, Τηρίας Diodor. in Ecl. pag. 868. et Hesychio. Hinc corrige Diodorum, qui Lib. XIV. p. 402. Τυρίαν vocat. De Turia flumine, quod Valentiam præterfluit, adi Vibium Seq. p. 83. v. et Scylacem p. 4. Wass. De Teria Siciliæ Cluver. I. Sicil. 10. Duck.

Ἀναβάντες] Pro ἐκβάντες.

Σικελῶν πόλισμα] Gr. Σικελόν. aliter fere Noster. Wass.

Ἰνησσαίων] Vide Steph. v. Ἴνυκον. Herodot. VI. 23, 24. ubi Ἰνυκὸς et Ἰνυκὸν Medic. ἐκ τῆς Ἰνύκου Cod. Lambeth. Pausan. VII. 4. Ἴνησσαν scribit Strabo VI. p. 268. Ἐννησίαν Diodor. XI. p. 281. abest, inquit Strabo, ἀπὸ τῆς Κατάνης σταδίους ὀγδοήκοντα· et, πλησίον τῶν Κεντορίπων esse, alibi narrat. Nunc Cœnobium S. Joannis de Arenis. ἐκ χωρίου πάνυ σμικροῦ Ἰνύκου, Plato Phædr. p. 1246. et Ἰνυ-

στέ. 95. Τοῦ δ᾽ αὐτοῦ ἦρος καὶ ἐπ᾽ Ἄργος στρατεύσαντες Λακεδαιμόνιοι, μέχρι μὲν Κλεωνῶν ἦλθον, σεισμοῦ δὲ γενομένου, ἀπεχώρησαν. καὶ Ἀργεῖοι μετὰ ταῦτα ἐσβαλόντες ἐς τὴν Θυρεάτιν, ὅμορον οὖσαν, λείαν τῶν Λακεδαιμονίων πολλὴν ἔλαβον, ἣ ἐπράθη ταλάντων οὐκ ἔλαττον πέντε καὶ εἴκοσι. καὶ ὁ Θεσπιέων δῆμος ἐν τῷ αὐτῷ θέρει, οὐ πολὺ ὕστερον, ἐπιθέμενος τοῖς τὰς ἀρχὰς ἔχουσιν, οὐ κατέσχεν· ἀλλὰ βοηθησάντων Ἀθηναίων, οἱ μὲν ξυνελήφθησαν, οἱ δ᾽ ἐξέπεσον Ἀθήναζε.

στστʹ. 96. Καὶ οἱ Συρακούσιοι τοῦ αὐτοῦ θέρους, ὡς ἐπύθοντο τούς τε ἱππέας ἥκοντας τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ μέλλοντας ἤδη ἐπὶ σφᾶς ἰέναι, νομίσαντες, ἐὰν μὴ τῶν Ἐπιπολῶν κρατήσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι, χωρίου ἀποκρήμνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου, οὐκ ἂν ῥᾳδίως σφᾶς, οὐδ᾽ εἰ κρατοῖντο μάχῃ, ἀποτειχισθῆναι, διενοοῦντο τὰς προσβάσεις αὐτῶν φυλάσσειν, ὅπως μὴ κατὰ ταύτας λάθωσι σφᾶς ἀναβάντες οἱ πολέμιοι· οὐ γὰρ ἂν ἄλλῃ γε αὐτοὺς δυνηθῆναι. ἐξήρτηται γὰρ τὸ ἄλλο

κινῶν υἱεῖς. Wass. De Inessa est supra ad III. 103. Duck.

Θυρεάτιν] Θυραιάτιν Cl. ex emendatione. Dixi supra. Wass.

Θεσπιέων] Ita Mss. et Herodot. Θέσπεια Homerus, Scylax, Pausan. Herodot. Polyænus. Plutarch. Pelop. p. 285. ubi legendum ex Ms. πρὸς Τανάγρα. alibi tamen, pro cætera exemplarium inconstantia, εἰς Θεσπίας· quomodo semel Xenophon, semper Diodorus, Isocrates, Theophrastus Hist. Pl. p. 194. et Philiadæ Megarensis Epig. apud Steph. et Excerpta ex Athenæo de aquis, inter Opera Aristot. v. Etymolog. in εἶς. Sic etiam Lapis vetus apud Whelerum. In numo, quem adducit, ΘΕΣΠΕΩΝ, mendose, opinor, pro ΘΕΣΠΙΕΩΝ, quod in aliis, rectius. Vide Itinerar. p. 471. Idem.

Οὐ κατέσχεν] Scil. αὐτοὺς, ex alio casu, τοῖς ἄρχουσιν. aut intell. τὴν πόλιν, τὴν ἀρχήν.

Ἀλλὰ βοηθ. — ἐξέπ. Ἀθ.] Impeditus locus, qua rem et sententiam. *Cui* enim adfuerunt Athenienses? Populo haud dubie, ut imperii popularis fautores. Ergo οἱ μὲν, — οἱ δὲ, erunt οἱ τὰς ἀρχὰς ἔχοντες· at hi quomodo ἐξέπεσον Ἀθήναζε, quod per breviloquentiam, est pro, ἐκπεσόντες, *ejecti*, aut ipsi *profugi*, κατέφυγον ἐς τὰς Ἀθήνας· ad *hostes* ergo et oppugnatores suæ potestatis? Absurdum; nempe, si βοηθησάντων verteris, cum Porto: *cum* auxilium Athenienses populo tulissent; quasi illa comprehensio ejectioque et fuga, *effecta* fuerit illo auxilio Atheniensium. Sed Heilmann. et vidit haud dubie ἀτοπίαν, et discussit, vertendo: *ob ihuen (dem Bolfe,) schon die Athenienser zu Hülfe famen.* Nec tamen, sic simpliciter, ac tali tenori, quicquam nisi caussam et modum effectæ rei, notare solent Genitivi simpliciter positi; qui, ubi *quanquam* notent, καί γε vel καί τοι præmittere soleant. Sed enim res ac necessitas hic coëgerit. Quodsi vincere possim, *optimatibus* in hac caussa et urbe, sane contra rationem suam, adfuisse Athenienses, difficultas evanuerit omnis. Sed nimirum hoc neque aliis probaturus, neque ipsi mihi, retinuerim Heilmanni interpretationem, *quamquam* vertentis, quod alia participia sæpius notent, sed tamen et Genitivi: Theophr. Ch. Eth. περιεργ. ὁμολογουμένου τοῦ πράγματος δικαίου εἶναι — ἐλεγχθῆναι· (pro ἐλέγχειν hic, ἔν τινι στὰς corruptum ibi; unde neque ἐλεγχθῆναι satis liquidam habeat explicationem; sed Genitivorum usus ibi apertus:) *etsi* concedatur et conveniat, justam esse caussam. Id. περὶ ἀκαιρ. extr. συγκρούειν, ἀμφοτέρων βουλομένων διαλύεσθαι· cum *tamen, utut* velit utraque pars pacisci. Xen. M. S. 1. 1. 18. οὐκ ἠθέλησεν ἐπιψηφίσαι, ὀργιζομένου αὐτῷ τοῦ δήμου, πολλῶν δὲ — ἀπειλούντων· *quamvis* irasceretur populus, pluresque minitarentur. Quin ipsi *quanquam* Latini subjiciunt Ablatt. illos: *quamquam gravi vulnere accepto*, rel.

Χωρίου ἀποκρήμνου] Descripsit ex hoc loco Stephanus in Ἐπιπολαί. Duck.

Ἐξήρτ.] Cum ἐξῆρθαι interpretari velet

χωρίον, καὶ μέχρι τῆς πόλεως ἐπικλινές τε ἐστὶ, καὶ ἐπιφανὲς πᾶν εἴσω· καὶ ὠνόμασται ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, Ἐπιπολαί. καὶ οἱ μὲν ἐξελθόντες πανδημεὶ ἐς τὸν λειμῶνα, παρὰ τὸν Ἄναπον ποταμὸν, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ (ἐτύγχανον γὰρ αὐτοῖς καὶ οἱ περὶ τὸν Ἑρμοκράτην στρατηγοὶ ἄρτι παρειληφότες τὴν ἀρχήν·) ἐξέτασίν τε ὅπλων ἐποιοῦντο, καὶ ἑπτακοσίους λογάδας τῶν ὁπλιτῶν ἐξέκριναν πρότερον, ὧν ἦρχε Διόμιλος, φυγὰς ἐξ Ἄνδρου· ὅπως τῶν τε Ἐπιπολῶν εἴησαν φύλακες, καὶ, ἢν ἐς ἄλλο τι δέῃ, ταχὺ ξυνεστῶτες παραγίγνωνται.

στζ΄. 97. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ταύτης τῆς νυκτὸς τῇ ἐπιγιγνομένῃ ἡμέρᾳ ἐξητάζοντο, καὶ ἔλαθον αὐτοὺς παντὶ ἤδη τῷ στρατεύματι ἐκ τῆς Κατάνης σχόντες κατὰ τὸν Λέοντα καλούμενον, (ὃς ἀπέχει τῶν Ἐπιπολῶν ἓξ ἢ ἑπτὰ σταδίους,) καὶ τοὺς πεζοὺς ἀποβιβάσαντες, ταῖς τε ναυσὶν ἐς τὴν Θάψον καθορμισάμενοι. ἔστι δὲ χερσόνησος μὲν ἐν στενῷ ἰσθμῷ, προύχουσα ἐς τὸ πέλαγος, τῆς δὲ Συρακουσίων πόλεως οὔτε πλοῦν οὔτε ὁδὸν πολλὴν ἀπέχει. καὶ ὁ μὲν ναυτικὸς στρατὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ Θάψῳ, διασταυρωσάμενος τὸν ἰσθμὸν, ἡσύχαζεν. ὁ δὲ πεζὸς ἐχώρει εὐθὺς δρόμῳ πρὸς τὰς Ἐπιπολὰς, καὶ φθάνει

Schol. vide, an legerit, legendumve sit, ἐξῇρται, *attollitur, assurgit*, cum varient præsertim Libri; forte, pro compendio scripturæ habentibus Librariis τὸ ἐξῇρται. Repugnat tamen sibimet Schol. ipse interpretatus ὑψηλὸν, quod quid est, nisi ἐξηρμένον; nec τοῦ κρημνώδους ulla in textu mentio, aut intelligendi ejus necessitas; ἐξήρτηται tantum et ἐπικλινὲς, *clementer inclinatus*, descendens, opponuntur, ut, præter altitudinem situs ab urbe remotioris, nil sane sit cogitandum; nisi, quod προσβάσεις, *aditus*, commemorat, qui *passim* ergo, non ubique, patuisse intelligantur: ut ἐξήρτηται verteris, *suspensus* locus rupibus et editior. Vix tamen est, quin ἐξῇρται præplaceat.

Μέχρι τῆς πόλεως] Hoc Scholiastes interpretatur πρὸς τὴν πόλιν, id est, *versus urbem*, vel, *ea parte, qua urbem spectat*. Sententia verborum Thucydidis videtur esse: locum ab ea parte ad urbem usque declivem esse, et ex eo totam urbem, et quæ in ea erant, oculis subjecta conspici posse. Duck.

Ἐπιφ. π. εἴσω] Ab urbe totus conspicuus, expositus: *von ber Stadt völlig zu übersehen.*

Ὠνόμ.] Scil. τὸ χωρίον. *Gottl.* (ex Abr.) De Epipolis vid. Kuhn. ad Æl. (V. H.) 12. 44. qui, hujus loci memor, quandam fuisse urbis *partem*, tradit. *Gottl.* Cur Ἐπιπολαὶ quoque, velut explicationem suam, non contexti vocab. in Parenthesi posuerit Abr. nescio.

Ἐτύγχ.—αὐτ.] i. e. παρ' αὐτοῖς· vel, more Nostri et Herodoti, pro Genitivo: ἐτύγχ. οἱ στρατηγοὶ αὐτῶν οἱ περὶ τ. Ἑρμ.

Ξυνεστῶτες] Hanc vocem hic, ut alias, necessariam mendose omittit Gr. Cæteri cum Scholiaste agnoscunt omnes. Wass.

Τ. νυκτ. τῇ ἐπιγιγν. ἡμ.] *Diei nox*, sane dicatur ut *pars* ejus, at, *dies noctis*, nescio, satin' commode. Nec tamen a νυκτὸς pendere utiqui debet ἡμέρᾳ· sed junge, τῇ ἐπιγιγν. ταύτης τ. νυκτὸς, quasi διαδόχῳ, ut pro Subst. valeat Particip. ut Latina in *ns*, tanquam pro Substantivis, Genit. adsciscunt; ut *agnatus* et Gr. ξυγγενὴς, alia. Et vero κακόφωνον esset, τῇ ἡμ. τῇ ἐπιγιγν. ταύτῃ τῇ νυκτὶ, ob concursum plurium Dativorum. καὶ post νυκτὸς si vera lect. Genit. sit pro Dat. sed non placet; quia nox non est tempus τοῦ ἐξετάζεσθαι· nisi hoc sign. *explorare*, κατασκοπεῖν.

Τὸν Λέοντα] De hoc vide Cluverium I. Sicil. Ant. 12. pag. 171. et de Thapso ibid. Cap.

ἀναβὰς κατὰ τὸ Εὐρύηλον, πρὶν τοὺς Συρακουσίους αἰσθομένους ἐκ τοῦ λειμῶνος τῆς ἐξετάσεως, παραγενέσθαι. ἐβοήθουν δὲ οἵ τε ἄλλοι, ὡς ἕκαστος τάχους εἶχε, καὶ οἱ περὶ τὸν Διόμιλον ἑπτακόσιοι. στάδιοι δὲ, πρὶν προσμίξαι ἐκ τοῦ λειμῶνος, ἐγίγνοντο αὐτοῖς οὐκ ἔλασσον ἢ πέντε καὶ εἴκοσι. προσπεσόντες οὖν αὐτοῖς τοιούτῳ τρόπῳ ἀτακτότερον, καὶ μάχῃ νικηθέντες οἱ Συρακούσιοι ἐπὶ ταῖς Ἐπιπολαῖς, ἀνεχώρησαν ἐς τὴν πόλιν· καὶ ὅ τε Διόμιλος ἀποθνήσκει, καὶ τῶν ἄλλων ὡς τριακόσιοι. καὶ μετὰ τοῦτο οἱ Ἀθηναῖοι, τροπαῖόν τε στήσαντες, καὶ τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀποδόντες τοῖς Συρακουσίοις, πρὸς τὴν πόλιν αὐτὴν τῇ ὑστεραίᾳ ἐπικαταβάντες, ὡς οὐκ ἐπεξῄεσαν αὐτοῖς, ἐπαναχωρήσαντες, φρούριον ἐπὶ τῷ Λαβδάλῳ ᾠκοδόμησαν, ἐπ' ἄκροις τοῖς κρημνοῖς τῶν Ἐπιπολῶν, ὁρῶν πρὸς τὰ Μέγαρα· ὅπως εἴη αὐτοῖς, ὁπότε προσίοιεν, ἢ μαχούμενοι, ἢ τειχιοῦντες, τοῖς τε σκεύεσι καὶ τοῖς χρήμασιν ἀποθήκη.

στή. 98. Καὶ οὐ πολλῷ ὕστερον αὐτοῖς ἦλθον ἔκ τε Ἐγέστης τριακόσιοι, καὶ Σικελῶν καὶ Ναξίων καὶ ἄλλων τινῶν ὡς ἑκατόν. καὶ Ἀθηναίων ὑπῆρχον πεντήκοντα καὶ διακόσιοι, οἳ ἵππους τοὺς μὲν παρ' Ἐγεσταίων καὶ Καταναίων ἔλαβον, τοὺς δ' ἐπρίαντο· καὶ ξύμπαντες, πεντήκοντα καὶ ἑξακόσιοι

II. in fin. de quo etiam Interpretes Stephani. DUCK.

Τὸ Εὐρύηλον] Infra VII. 2. τὸν Εὐρύηλον. hic subaudiendum πολίχνιον. Vide Stephanum. WASS.

Ἐκ τοῦ λειμῶνος τῆς ἐξετάσεως] Vix credo, Græce dici posse ἡ ἐξέτασις τοῦ λειμῶνος, pro *recensio, quæ fit in prato:* nam in vulgata scriptura hæc non aliter accipi possunt. Copula, quam quinque scripti habent, interposita tollit difficultatem. DUCK. Nec Porti interpretatio placet: *e prato, ubi recensio fiebat;* quis enim Græce aut Latine ita loquatur: λειμὼν τῆς ἐξετάσεως, *pratum lustrationis.* Ebraismum quidem hoc sapiat; cum præsertim non intelligatur campus, ubi *solita* haberi fuerit lustratio, illi *destinatus*, sed, ubi *tum* casu aut consilio *semel* fieret; nec magis, καὶ inserto, expediri quidquam video; utique, si ἐκ retuleris ad αἰσθομένους· nam ad παραγενέσθαι, possit. At quid simplicius, quam, referri ad αἰσθομένους, hoc sensu, cum sensissent, (adesse Athenienses,) *ex* vel *in exploratione* campi, *indem sie die Wiese recognoscirt hatten.* Ut ἐξετάζειν hic non sit *lustrare*, sed *explorare* (*recognosciren*).

Ἑπτακόσιοι] Hudsonus dubitat cum Porto, utrum hic, ut paullo ante, legendum sit ἑπτακόσιοι cum Codd. Ar. et C. an supra quoque ἑξακόσιοι, ut hic plerique Mss. et Edd. At in priore loco non variant Mss. Itaque hic legendum est ἑπτακόσιοι. et ita restituimus. WASS. Rursus tamen ἑξακόσιοι VII. 43. DUCK.

Ἀτακτότ.] Non verteris, *turbatis* ordinibus, quasi antea compositis; sed, *incomposite*, nullo ordine, tumultuario incursu.

Ἐπὶ τῷ Λαβδάλῳ] De situ Labdali disputat Cluverius I. Sicil. Ant. 12. pag. 148. Λαυδάλῳ pro Λαβδάλῳ in Cod. Reg. est a figura literæ, U Latino non dissimili, quæ obvia est in Mss. pro β. DUCK.

Προσίοιεν] Haud dubie leg. προΐοιεν· aut intell. (propius) *ad* Syracusas.

Ἀποθήκη] Pollux ordinem turbat X. 10. τοῖς τε χρήμασι καὶ τοῖς σκεύεσιν ἀποθήκη. ubi Mss. ὑποθήκη perperam σκευοθήκη est apud Æschinem et Æschylum. Glossæ: ἀποθήκη, *horreum, granarium.* ἀποθηκάριος, *horrearius.* Sic in Nov. Testam. et LXX. WASS.

Ἔλαβ. — ἐπρ.] Utrumque pro Plusqpf. εἰλήφεσαν et ἐπεπρίαντο. quod alterum in usu quidem haud sit.

ἱππεῖς ξυνελέγησαν. καὶ καταστήσαντες ἐν τῷ Λαβδάλῳ φυλακὴν, ἐχώρουν πρὸς τὴν Συκῆν οἱ Ἀθηναῖοι, ἵνα περ καθεζόμενοι, ἐτείχισαν τὸν κύκλον διὰ τάχους. καὶ ἔκπληξιν τοῖς Συρακουσίοις παρέσχον τῷ τάχει τῆς οἰκοδομίας· καὶ ἐπεξελθόντες, μάχην διενοοῦντο ποιεῖσθαι, καὶ μὴ περιορᾶν. καὶ ἤδη ἀντιπαρατασσομένων ἀλλήλοις, οἱ τῶν Συρακουσίων στρατηγοὶ, ὡς ἑώρων σφίσι τὸ στράτευμα διεσπασμένον τε, καὶ οὐ ῥᾳδίως ξυντασσόμενον, ἀνήγαγον πάλιν ἐς τὴν πόλιν, πλὴν μέρους τινὸς τῶν ἱππέων. οὗτοι δὲ, ὑπομένοντες, ἐκώλυον τοὺς Ἀθηναίους λιθοφορεῖν τε καὶ ἀποσκίδνασθαι μακρότερον. καὶ τῶν Ἀθηναίων φυλὴ μία τῶν ὁπλιτῶν, καὶ οἱ ἱππεῖς μετ' αὐτῶν πάντες, ἐτρέψαντο τοὺς τῶν Συρακουσίων ἱππέας προσβαλόντες· καὶ ἀπέκτεινάν τε τινὰς, καὶ τροπαῖον τῆς ἱπποmαχίας ἔστησαν.

στθ'. 99. Καὶ τῇ ὑστεραίᾳ οἱ μὲν ἐτείχιζον τῶν Ἀθηναίων τὸ πρὸς Βορέαν τοῦ κύκλου τεῖχος· οἱ δὲ, λίθους καὶ ξύλα ξυμφοροῦντες, παρέβαλλον ἐπὶ τὸν Τρωγίλον καλούμενον, ἀεὶ, ᾗπερ βραχύτατον ἐγίγνετο αὐτοῖς ἐκ τοῦ μεγάλου λιμένος ἐπὶ τὴν ἑτέραν θάλασσαν τὸ ἀποτείχισμα. οἱ δὲ Συρακούσιοι, οὐχ

Πρὸς τὴν Συκῆν] Stephanus in Συκαί· καὶ ἄλλη Συκὴ (ita etiam hic Gr.) πλησίον Συρακουσῶν, καὶ Κιλικίας. De hac Thucydidem hic agere putat Holstenius ad Stephanum. Sed rectius, opinor, Cluverius pro parte Syracusarum, cui Tyche nomen erat, accipit. Duck.

Ἐτείχ. τ. κύκλ.] Si κύκλος est ipse *murus*: τειχίζειν hic est, *exstruere, ducere.* Possit tamen notare et *ambitum* loci ipsius, ut τειχ. sit, *communire*; ac si sit, ἐτείχισαν κύκλῳ τὸν τόπον, τὸν Λάβδαλον. Hoc prætulerim; quia dicit, τὸν κύκλον, certum ergo, et jam memoratum, quod de *muro* non fecisset; nec *qui* v. *quem* sequitur, aut alia demonstratio. τῷ τὸν responsura. Et vero clare satis C. 99. init. τὸ τοῦ κύκλου τεῖχος, ambitum *loci* et *murum* illi circumductum distinguit.

Ἔκπληξιν] Non *terrorem* sane; pugnarunt enim; sed *stuporem*, admirationem, nempe celeritatis.

Σφίσι τὸ στρ.] i. e. τὸ στράτ. σφῶν. Eurip. Alc. v. 313. σὺ δ', ὦ τέκνον μοι, pro μου, ἐμόν· et vs. 314. ποίας τυχοῦσα συζύγου τῷ σῷ πατρὶ, p. τοῦ σοῦ πατρός.

Διεσπασμ.] *Dissipatum* vertit Port. At quis dissiparet? Verte, *disjectum*, sparsum, non conglobatum, palatum, *nicht bensammen; gerheilt.*

Λιθοφορεῖν] Pollux VII. 118. Vide Herodotum II. 124. 175. Wass.

Μακρότερον] Probabilius est, hoc esse ab imperito aliquo scriba, quam μακροτέραν, quod quatuor optimi libri exhibent. Duck.

Φυλὴ μία] Adnotat hic Acacius e Sigonio IV. de Republ. Athen. 5. Athenienses in sua quemque tribu instructos in acie adversus hostes pugnasse. Hoc bene ostendit Sigonius ex Herodoti VI. 111. de pugna Marathonia, et ex Plutarchi Aristide. Et ex hoc loco, quem itidem ibi laudat Sigonius, intelligitur, Athenienses non solitos fuisse inter se miscere diversarum tribuum milites. Eamdem rationem etiam alios in bellis sequutos fuisse, credibile est. Sic de Messeniis Thucyd. III. 90. Ἔτυχον δὲ δύο φυλαὶ ἐν ταῖς Μυλαῖς τῶν Μεσσηνίων φρουροῦσαι. Et paullo post hic Cap. 100. de Syracusanis: φυλὴν μίαν καταλιπόντες φύλακα τοῦ οἰκοδομήματος. Hinc φύλοπις pro μάχη, ἐκ τῆς ὀπὸς, ἤτοι βοῆς τῶν φύλων, Eustathius in Homer. Iliad. ά. p. 140. et β'. p. 247. Suidas: Φυλὴ καθ' αὑτήν ἐστι μύριοι στρατιῶται. Non scio, cui e vetustis Rebuspublicis hoc conveniat. Si χίλιοι dixisset, posset referri ad prima initia Reipubl. Romanæ. Duck.

ἥκιστα Ἑρμοκράτους τῶν στρατηγῶν ἐσηγησαμένου, μάχαις μὲν πανδημεὶ πρὸς Ἀθηναίους οὐκέτι ἐβούλοντο διακινδυνεύειν, ὑποτειχίζειν δὲ ἄμεινον ἐδόκει εἶναι, ᾗ ἐκεῖνοι ἔμελλον ἄξειν τὸ τεῖχος, καὶ, εἰ φθάσειαν, ἀποκλείσεις γίγνεσθαι· καὶ [ἅμα] ἐν τούτῳ εἰ ἐπιβοηθοῖεν, μέρος ἀντιπέμπειν αὐτοὺς τῆς στρατιᾶς, καὶ φθάνειν ἂν τοῖς σταυροῖς προκαταλαμβάνοντες τὰς ἐφόδους· ἐκείνους δὲ ἂν, παυομένους τοῦ ἔργου, πάντας ἂν πρὸς σφᾶς τρέπεσθαι. ἐτείχιζον οὖν ἐξελθόντες, ἀπὸ τῆς σφετέρας πόλεως ἀρξάμενοι, κάτωθεν τοῦ κύκλου τῶν Ἀθηναίων, ἐγκάρσιον τεῖχος ἄγοντες, τάς τε ἐλαίας ἐκκόπτοντες τοῦ τεμένους, καὶ πύργους ξυλίνους καθιστάντες. αἱ δὲ νῆες τῶν Ἀθηναίων οὔπω ἐκ τῆς Θάψου περιεπεπλεύκεσαν ἐς τὸν μέγαν λιμένα· ἀλλ' ἔτι οἱ Συρακούσιοι ἐκράτουν τῶν περὶ τὴν θάλασσαν· κατὰ γῆν δ' ἐκ τῆς Θάψου οἱ Ἀθηναῖοι τὰ ἐπιτήδεια ἐπήγοντο.

ρ'. 100. Ἐπειδὴ δὲ τοῖς Συρακουσίοις ἀρκούντως ἐδόκει ἔχειν, ὅσα τε ἐσταυρώθη καὶ ᾠκοδομήθη τοῦ ὑποτειχίσματος, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι αὐτοὺς οὐκ ἦλθον κωλύσοντες, φοβούμενοι, μὴ σφίσι δίχα γιγνομένοις ῥᾷον μάχωνται, καὶ ἅμα τὴν καθ' αὑτοὺς περιτείχισιν ἐπειγόμενοι· οἱ μὲν Συρακούσιοι, φυλὴν μίαν καταλιπόντες φύλακα τοῦ οἰκοδομήματος, ἀνεχώρησαν ἐς τὴν πόλιν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τούς τε ὀχετοὺς αὐτῶν, οἳ ἐς τὴν πόλιν ὑπονομηδὸν ποτοῦ ὕδατος ἠγμένοι ἦσαν, διέφθειραν, καὶ τηρήσαντες τούς τε ἄλλους Συρακουσίους, κατὰ σκηνὰς ἐν μεσημ-

Ἐλαίας] Quidam Mss. ἐλάας. Thomas Magister scribit, tam de fructu, quam de arbore, melius dici ἐλάα, quam ἐλαία, et hoc confirmat ex Aristophanis Ran. v. 1026. ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν· quomodo rursum hunc locum laudat in ἔξω; e Thucyd. VII. 81. ἐλάας δὲ οὐκ ὀλίγας εἶχε; ac denique ex Aristide, ἐλαῶν εἵνεκα τῆς συλλογῆς· Sed in loco Thucydidis variant libri; et apud Aristophanem editur τῶν ἐλαιῶν. Aristides autem aperte de fructu loquitur. Et Eustathius in Homer. Iliad ν'. p. 949. et in Odyss. ή. p. 1542. tradit, non arborem, sed fructum, Atticis esse ἐλάαν, et deinde in Odyss. ψ'. ex Ælio Dionysio, Atticos fructum ipsum sine discrimine ἐλαίαν et ἐλάαν dicere. Suidas quoque, ἐλάα, ὁ καρπός· ἐλαία δὲ, τὸ δένδρον. Scholiastes Aristoph. Ran. 1019. Ἐλάα, ὁ καρπὸς τῆς ἐλαίας· sed addit, καταχρηστικῶς alterum pro altero poni. In his nihil est, quo sententia Thomæ confirmari possit, aut cur hic lectio Msstorum vulgatæ præferri debeat. Fructum ἐλάαν dici, plurimis testimoniis veterum ostendi potest; arborem, fortassis non multis. Duck.

Αὐτ. οὐκ ἦλθ. κωλ.] Trajectio est, pro, οὐκ ἦλθ. κωλ. αὐτ. more Nostri; ex quo neque αὐτοὺς omitti debeat, quod facit C. Dan. neque ordo refingi, ut in Arund. Apud poëtam si sit: ad αὐτοὺς intelligam ὡς, πρός· ut apud Hom. Il. 1. 139. ὅν κεν ἵκωμαι.

Μάχωνται] Obscurius quidem hic omiss. οἱ Συρακούσιοι.

Φύλακα] Epicœnum ergo est φύλαξ, ad φυλήν· ut Lat. *custos, dux*; pro φυλακίδα.

Τούς τε ὀχετοὺς—διέφθειραν] Suidas in ὑπονομηδὸν, ubi τοὺς ὀχετούς· et pro ποτοῦ ὕδατος, τοῦ ὕδατος· loco διέφθειραν, κατέστρεψαν. corrupte. Wass. Obscurior trajectio, pro: τοὺς ὀχ. τε αὐτῶν ποτοῦ ὕδ. οἳ ἦσαν ἠγμ. ὑπονομ. ἐς τ. πόλιν. Neque enim est, ut Genit. ποτοῦ ὕδατος pendeat ab ὑπονομηδὸν, in quo lateat sane Subst. (διὰ) ὑπονόμων. Elegans

βρίᾳ, καί τινας καὶ ἐς τὴν πόλιν ἀποκεχωρηκότας, καὶ τοὺς ἐν τῷ σταυρώματι ἀμελῶς φυλάσσοντας, τριακοσίους μὲν σφῶν αὐτῶν λογάδας, καὶ τῶν ψιλῶν τινὰς ἐκλεκτοὺς ὡπλισμένους προὔταξαν θεῖν δρόμῳ ἐξαπιναίως πρὸς τὸ ὑποτείχισμα· ἡ δὲ ἄλλη στρατιὰ δίχα, ἡ μὲν μετὰ τοῦ ἑτέρου στρατηγοῦ πρὸς τὴν πόλιν, εἰ ἐπιβοηθοῖεν, ἐχώρουν, ἡ δὲ, μετὰ τοῦ ἑτέρου, πρὸς τὸ σταύρωμα τὸ παρὰ τὴν πυλίδα. καὶ προσβαλόντες οἱ τριακόσιοι, αἱροῦσι τὸ σταύρωμα· καὶ οἱ φύλακες, αὐτὸ ἐκλιπόντες, κατέφυγον εἰς τὸ προτείχισμα τὸ περὶ τὸν Τεμενίτην. καὶ αὐτοῖς ξυνέπεσον οἱ διώκοντες· καὶ ἐντὸς γενόμενοι, βίᾳ ἐξεκρούσθησαν πάλιν ὑπὸ τῶν Συρακουσίων. καὶ τῶν Ἀργείων τινὲς αὐτόθι, καὶ τῶν Ἀθηναίων οὐ πολλοὶ διεφθάρησαν. καὶ ἐπαναχωρήσασα ἡ πᾶσα στρατιὰ τήν τε ὑποτείχισιν καθεῖλον, καὶ τὸ σταύρωμα ἀνέσπασαν· καὶ διεφόρησαν τοὺς σταυροὺς παρ' ἑαυτοὺς, καὶ τροπαῖον ἔστησαν.

ρα'. 101. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἀπὸ τοῦ κύκλου ἐτείχιζον οἱ Ἀθηναῖοι τὸν κρημνὸν τὸν ὑπὲρ τοῦ ἕλους ὃς τῶν Ἐπιπολῶν ταύτῃ πρὸς τὸν μέγαν λιμένα ὁρᾷ, καὶ ἧπερ αὐτοῖς βραχύτατον ἐγίγνετο καταβᾶσι διὰ τοῦ ὁμαλοῦ καὶ τοῦ ἕλους ἐς τὸν λιμένα τὸ περιτείχισμα. καὶ οἱ Συρακούσιοι ἐν τούτῳ ἐξελθόντες καὶ αὐτοὶ, ἀπεσταύρουν αὖθις, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῆς

vero vocab. ὑπονόμος, *subterranea*, descriptio. ποτοῦ, ad ὕδατος, potest esse Adject. aquæ *potulentæ*, ad potum aptæ.

Φυλάσσοντας] Scil. αὐτό· vel pro, φυλακὴν ποιουμένους.

Προὔταξαν] Confert Abr. προτάξαντες Ἀστόμαχον, ex L. 3. C. 52. nec, verti, probat, ab Intt. ac si sit προσέταξαν. Quid ergo aliud hic sit, ubi addatur, θεῖν δρόμῳ; Sign. *a fronte* collocarunt, θεῖν δρ. scil. ὥστε. Nam *præficere* certe hic significare non potest.

Ἡ δὲ ἄλλη στρ. —— ἐχώρουν] Pro ἐχώρει· per Synesin Nom. Collectivi. Ita mox c. extr. ἡ πᾶσα στρατιὰ—καθεῖλον.

Ἀνέσπασαν] Suidas: ἀνασπᾷ, ἀντὶ τοῦ καταλύει, ἢ ἀναιρεῖ. Θουκυδίδης. Ἀνασπᾷν, quod pro ἀντλεῖν ὕδωρ Idem adfert e Pherecrate: non simpliciter ἀνασπᾷν, sed ὕδωρ ἀνασπᾷν dicit Thucydides IV. 97. et Pherecrates itidem cum accusativo nominis, κάδους ἀνασπῶν. Rursus Suidas: ἀνέσπακε. Θουκυδίδης· ἀνεύρηκεν, εἴληφεν. Quærendum est, ubi Thucydides hac significatione utatur verbo ἀνασπᾷν. Mihi non in promtu est locus. Duck.

Διεφόρ.] i. e. μετέφερον, *transtulere*, *herüber*. Ita Lat. *permittere* sæpius pro *transm.* et *per pontem*, *flumen*, *viam*, pro *trans*. Unde et de *tempore* διὰ pro μετὰ, ut διὰ χρόνου, δι' ὀλίγου, δι' ἐτῶν δεκατεσσάρων, Gal. 2. 1.

Ἐπιπ. ταύτῃ] Int. χώρᾳ, μερίδι· vel Genit. pro κατὰ τὰς Ἐπιπολάς.

Καὶ ἧπερ] Redundare videtur καί· neque enim *nova* designatio loci, ut *caussa*, affertur, cur ibi potissimum munierint, quasi *et borealis* plaga momentum fecerit; sed hæc ipsa nimirum erat, ubi illis esset βραχύτατον· ut καὶ aut redundet, aut sit pro δὴ, *nempe*, *quippe*.

Διὰ τοῦ ὁμ. κ. τ. ἕλ.] Ad ἕλους, διὰ pro *præter* accipit (Abr. et ex eo) *Gottl.* Sane et Latinis *per* ita adhibetur; ut, *per murum ducere fossam*, *per montem*, *per fluvium*, *pertinere*, *per fines regionis porrigi* (*längsthin*). Sed nimirum hic ad καταβᾶσι retuleris illa, διὰ τοῦ ὁμ. καὶ διὰ τ. ἕλ. et utrumque διὰ est pro κατὰ, *die Ebne und den Morast herunter*. Sed, quod, tam celeriter perfici potuisse per paludem, negat Abr. id nihil obstiterit, cum et Syracusani statim muniisse memorentur

πόλεως, διὰ μέσου τοῦ ἕλους· καὶ τάφρον ἅμα παρώρυσσον, ὅπως μὴ οἷόν τε ᾖ τοῖς Ἀθηναίοις μέχρι τῆς θαλάσσης ἀποτειχίσαι. οἱ δ', ἐπειδὴ τὸ πρὸς τὸν κρημνὸν αὐτοῖς ἐξείργαστο, ἐπιχειροῦσιν αὖθις τῷ τῶν Συρακουσίων σταυρώματι καὶ τάφρῳ, τὰς μὲν ναῦς κελεύσαντες περιπλεῦσαι ἐκ τῆς Θάψου ἐς τὸν μέγαν λιμένα τὸν τῶν Συρακουσίων· αὐτοὶ δὲ περὶ ὄρθρον καταβάντες ἀπὸ τῶν Ἐπιπολῶν ἐς τὸ ὁμαλὸν, καὶ διὰ τοῦ ἕλους, ᾗ πηλῶδες ἦν καὶ στεριφώτατον, καὶ θύρας καὶ ξύλα πλατέα ἐπιθέντες, καὶ ἐπ' αὐτῶν διαβαδίσαντες, αἱροῦσιν ἅμα ἕῳ τό τε σταύρωμα, πλὴν ὀλίγου, καὶ τὴν τάφρον, καὶ τὸ ὑπολειφθὲν εἷλον· καὶ μάχη ἐγένετο, καὶ ἐν αὐτῇ ἐνίκων οἱ Ἀθηναῖοι· καὶ τῶν Συρακουσίων οἱ μὲν τὸ δεξιὸν κέρας ἔχοντες, πρὸς τὴν πόλιν ἔφυγον, οἱ δ' ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ, παρὰ τὸν ποταμόν· καὶ αὐτοὺς βουλόμενοι ἀποκλείσασθαι τῆς διαβάσεως οἱ τῶν Ἀθηναίων τριακόσιοι λογάδες, δρόμῳ ἠπείγοντο πρὸς τὴν γέφυραν. δείσαντες δὲ οἱ Συρακούσιοι (ἦσαν γὰρ καὶ τῶν ἱππέων αὐτοῖς οἱ πολλοὶ ἐνταῦθα,) ὁμόσε χωροῦσι τοῖς τριακοσίοις τούτοις, καὶ τρέπουσί τε αὐτοὺς, καὶ ἐσβάλλουσιν ἐς τὸ δεξιὸν κέρας τῶν Ἀθηναίων. καὶ, προσπεσόντων αὐτῶν, ξυνεφοβήθη καὶ ἡ πρώτη φυλακὴ τοῦ κέρως. ἰδὼν δὲ ὁ Λάμαχος, παρεβοήθει ἀπὸ τοῦ εὐωνύμου τοῦ ἑαυτῶν, μετὰ τοξοτῶν τε οὐ πολλῶν, καὶ τοὺς Ἀργείους παραλαβών· καὶ ἐπιδιαβὰς τάφρον τινὰ, καὶ μονωθεὶς μετ' ὀλίγων τῶν ξυνδιαβάντων, ἀποθνήσκει αὐτός τε καὶ πέντε ἢ ἓξ τῶν μετ' αὐτοῦ.

διὰ μέσου τοῦ ἕλους, per *mediam* paludem; cujus et στεριφώτατον paullo post memoretur.

Μέγ. λιμ.] Mosq. μέγα λιμένα· forte pro uno vocab. Μεγαλιμένα, qs. Nomen propr. portus, ut Megapolis, alia.

Κ. μάχη ἐγ. κ. ἐν, rel.] Haud sane ex more suo, τὸ καὶ sæpius repetit hic Thuc. pro altero certe, καὶ ἐν αὐτῇ, poterat, ἐν ᾗ, aut omisisse ἐν αὐτῇ· Quod, fortasse sit, ut pro glossemate habeas.

Ἡ πρώτη φυλακὴ τοῦ κέρως] Velim doceri, quænam in pugna sit πρώτη φυλακὴ cornuum. Interim suspicari licebit, fortassis legendum esse φυλή. Vide ad Cap. 98. Φυλακὴν pro φυλὴν habet etiam Cod. Gr. Cap. 130. Valla et Portus hic vertunt *cohortem*, ut supra φυλήν. DUCK.

Φυλακὴ] Si vera lectio, sign. *Borposten*, *Bortrab*; qui plerumque explorare et observare soleat.

Τοῦ ἑαυτῶν] Debebat, et sign. τοῦ τῶν ἑαυτοῦ· Quo enim retuleris ἑαυτῶν, ubi Lamachus memoretur, non Athenienses?

Μονωθεὶς] Diodorus p. 334. d. mortem ejus contigisse post Gylippi adventum, memorat: et sic etiam Justinus: *Duobus prœliis victus, congressus tertio, occiso Lamacho,* etc. Nostrum sequitur et illustrat Plutarchus Nic. p. 534. ἀπομονωθεὶς ὁ Λάμαχος, ὑπέστη τῶν Συρακουσίων τοὺς ἱππεῖς ἐπιφερομένους. ἦν δὲ πρῶτος αὐτῶν Καλλικράτης, ἀνὴρ πολεμικὸς καὶ θυμοειδής· πρὸς τοῦτον ἐκ προκλήσεως καταστὰς ὁ Λάμαχος ἐμονομάχησε, καὶ λαβὼν πληγὴν πρότερος, εἶτα δοὺς, καὶ πεσὼν, ὁμοῦ συναπέθανε τῷ Καλλικράτει. De homine et moribus ejus adi Aristoph. Acharn. II. 6. IV. 3. V. 2. WASS.

καὶ τούτους μὲν οἱ Συρακούσιοι εὐθὺς κατὰ τάχος φθάνουσιν ἁρπάσαντες πέραν τοῦ ποταμοῦ ἐς τὸ ἀσφαλές· αὐτοὶ δὲ, ἐπιόντος ἤδη καὶ τοῦ ἄλλου στρατεύματος τῶν Ἀθηναίων, ἀπεχώρουν.

ρβʹ. 102. Ἐν τούτῳ δὲ οἱ πρὸς τὴν πόλιν αὐτῶν τοπρῶτον καταφυγόντες, ὡς ἑώρων ταῦτα γιγνόμενα, αὐτοί τε πάλιν ἀπὸ τῆς πόλεως, ἀναθαρσήσαντες, ἀντετάξαντο πρὸς τοὺς κατὰ σφᾶς Ἀθηναίους, καὶ μέρος τι αὐτῶν πέμπουσιν ἐπὶ τὸν κύκλον τὸν ἐπὶ ταῖς Ἐπιπολαῖς, ἡγούμενοι ἔρημον αἱρήσειν. καὶ τὸ μὲν δεκάπλεθρον προτείχισμα αὐτῶν αἱροῦσι, καὶ διεπόρθησαν, αὐτὸν δὲ τὸν κύκλον, Νικίας διεκώλυσεν· ἔτυχε γὰρ ἐν αὐτῷ δι' ἀσθένειαν ὑπολελειμμένος. τὰς γὰρ μηχανὰς, καὶ ξύλα, ὅσα πρὸ τοῦ τείχους ἦν καταβεβλημένα, ἐμπρῆσαι τοὺς ὑπηρέτας ἐκέλευσεν, ὡς ἔγνω ἀδυνάτους αὐτοὺς ἐσομένους, ἐρημίᾳ ἀνδρῶν, ἄλλῳ τρόπῳ περιγενέσθαι. καὶ ξυνέβη οὕτως. οὐ γὰρ ἔτι προσῆλθον οἱ Συρακούσιοι, διὰ τὸ πῦρ, ἀλλὰ ἀπεχώρουν πάλιν. καὶ γὰρ πρός τε τὸν κύκλον βοήθεια ἤδη κάτωθεν τῶν Ἀθηναίων, ἀποδιωξάντων τοὺς ἐκεῖ, ἐπανῄει, καὶ αἱ νῆες ἅμα αὐτῶν ἐκ τῆς Θάψου, ὥσπερ εἴρητο, κατέπλεον ἐς τὸν μέγαν λιμένα. ἃ ὁρῶντες οἱ ἄνωθεν, κατὰ τάχος ἀπῄεσαν, καὶ ἡ ξύμπασα στρατιὰ τῶν Συρακουσίων ἐς τὴν πόλιν, νομίσαντες μὴ ἂν ἔτι ἀπὸ τῆς παρούσης σφίσι δυνάμεως ἱκανοὶ γενέσθαι κωλῦσαι τὸν ἐπὶ τὴν θάλασσαν τειχισμόν.

ργʹ. 103. Μετὰ δὲ τοῦτο οἱ Ἀθηναῖοι τροπαῖον ἔστησαν,

Τούτ. μὲν] *Corpora* nimirum Lamachi et sex reliquorum, qui ibi cecidissent; ὑποσπόνδους deinde scil. reddituri; id quod et fecisse tradantur C. 103. init.

Πάλιν ἀπὸ τῆς πόλεως] Hæc absunt a Gr. ἀπὸ τῆς πόλεως sine sententiæ detrimento abesse possunt. Wass.

Δεκάπλεθρον] Ad Hudsoni adnotationem de mensura plethri in Var. Lect. add. Perizonium ad Ælian. III. Var. Hist. 1. Duck.

Αὐτ. δὲ τ. κύκλ.] Scil. αἱρεθῆναι· Unde et comma posui post κύκλον.

Τὰς γὰρ μηχανὰς] Idem plane tradit Plutarchus in Nicia. Huds.

Αὐτοὺς ἐσομ.] Aut omittitur recte αὐτοὺς, aut leg. αὑτοὺς, *se, cum suis.* Neque enim ad ὑπηρέτας retuleris, qui milites non essent. Port. quoque vertit, *se.*

Ἀποδιωξάντων] Gr. Cl. ἀποδιωξόντων. prave. Wass.

Ὥσπ. εἴρητο] Εἴρηται Msq. Et Port. vertit, *ut prædictum est.* εἴρητο sit *præceptum, imperatum*, constitutum fuerat.

Ἡ ξύμπ. στρατ.] Ἀπανῄει, (ἐπανῄει,) vel ἐπανῄεσαν, quia sequ. νομίσαντες, per Synesin. Obs. et collocationem ἡ ξύμπ. στρατιὰ, pro, ξύμπ. ἡ στρ. vel, ἡ στρ. ξύμπ. quod tamen magis etiam soleat in simplici πᾶς, ut non, ὁ πᾶς λαὸς, dicatur, verum, π. ὁ. λ. ut Gallis, *toute l' Armée*, non, *la toute arm.* Sed tamen et Itali interdum, *la terra tutta.*

Ἀπὸ τ. παρ. σφ. δυν.] Ἀπὸ hic sit pro μετὰ, qs. *egressi* ab illis viribus, ὁρμηθέντες· vel pro, διὰ τὴν παροῦσαν σφ. δύναμιν, qs. pro ἐκ, *propter*, aut pro κατὰ, ut Lat. *a pecunia, a literis paratus.* Sed et Græci, ἀπὸ χειρὸς μάχεσθαι, παίειν, pro χειρί.

καὶ τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπέδοσαν τοῖς Συρακουσίοις· καὶ τοὺς μετὰ Λαμάχου, καὶ αὐτὸν, ἐκομίσαντο. καὶ παρόντος ἤδη σφίσι παντὸς τοῦ στρατεύματος, καὶ τοῦ ναυτικοῦ καὶ τοῦ πεζοῦ, ἀπὸ τῶν Ἐπιπολῶν καὶ τοῦ κρημνώδους ἀρξάμενοι, ἀπετείχιζον μέχρι τῆς θαλάσσης τείχει διπλῷ τοὺς Συρακουσίους. τὰ δ' ἐπιτήδεια τῇ στρατιᾷ ἐσήγετο ἐκ τῆς Ἰταλίας πανταχόθεν. ἦλθον δὲ καὶ τῶν Σικελῶν πολλοὶ ξύμμαχοι τοῖς Ἀθηναίοις, οἳ πρότερον περιεωρῶντο, καὶ ἐκ τῆς Τυρσηνίας νῆες πεντηκόντοροι τρεῖς. καὶ τἄλλα προὐχώρει αὐτοῖς ἐς ἐλπίδας· καὶ γὰρ οἱ Συρακούσιοι πολέμῳ μὲν οὐκέτι ἐνόμιζον ἂν περιγενέσθαι, ὡς αὐτοῖς οὐδὲ ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου ὠφέλεια οὐδεμία ἧκε. τοὺς δὲ λόγους ἔν τε σφίσιν αὐτοῖς ἐποιοῦντο ξυμβατικοὺς, καὶ πρὸς τὸν Νικίαν· οὗτος γὰρ δὴ μόνος εἶχε, Λαμάχου τεθνεῶτος, τὴν ἀρχήν. καὶ κύρωσις μὲν οὐδεμία ἐγίγνετο· οἷα δὲ εἰκὸς ἀνθρώπων ἀπορούντων, καὶ μᾶλλον, ἢ [πρὶν] πολιορκουμένων, πολλὰ ἐλέγετο πρός τε ἐκεῖνον, καὶ πλείω ἔτι κατὰ τὴν πόλιν. καὶ γάρ τινα καὶ ὑποψίαν, ὑπὸ τῶν παρόντων κακῶν, ἐς ἀλλήλους εἶχον· καὶ τοὺς στρατηγούς τε, ἐφ' ὧν αὐτοῖς ταῦτα ξυνέβη, ἔπαυσαν, ὡς ἢ δυστυχίᾳ, ἢ προδοσίᾳ, τῇ ἐκείνων βλαπτόμενοι, καὶ ἄλλους ἀνθείλοντο, Ἡρακλείδην καὶ Εὐκλέα καὶ Τελλίαν.

Αὐτὸν ἐκομ.] In Libb. quibusd. αὐτοί· si e c. 101. adsciscas ἀποθανόντες, subsistere possit αὐτοί. *Gottl.* (ex Abr.) Hoc quid sibi velit, nescio. Num enim (οἱ) ἀποθανόντες, *mortui*, ἐκομίσαντο, *abstulere*, semet et Lamachum?

Οἳ πρότερον περιεωρῶντο] *Qui antea circumspectabant*, videlicet, tanquam eventum exspectantes. Vel, tanquam incerti, utris se adjungerent. q. d. *circumspectantes cunctabantur.* STEPH. Scholiastes hic rursum male exponit κατεφρόνουν, ut supra Cap. 93. Add. IV. 73. DUCK.

Περιεωρ.] Propter Mediam Formam accesserim Porto, vertenti, *circumspectabant*, (*speculati essent*, malim ;) *exitum* scil. Nec pejus tamen ideo verteris, *neglexissent*, insuper habuissent ; quo sensu frequentius sane occurrat ; alteri illi inseruit περιβλέπειν, κατασκοπεῖν.

Ἐς ἐλπίδας] i. e. τὰ κατ' ἐλπίδας· ut κατὰ γνώμην, κατὰ νοῦν. *Gottl.* (ex Abr.) Quid sibi velit additum τὰ, non video : τὰ κατ' ἐλπίδας sint ἐλπιζόμενα, *quæ sperassent* ; at sic non loquuntur Græci; neque κατὰ γνώμην illi contuleris, ubi non sit τά. ἐς ἐλπίδας hic est, ut (porro) quidquam prosperi aut recte *sperarent* : ὥστε ἐλπίζειν, unde spes ostenderetur, melius successurum.

Λόγ. ἐπ. rel.] Dilogiam quodammodo habet hic τὸ λόγους ἐποιοῦντο· ad ἐν σφ. αὐτοῖς, sign. *in medium protulere*, tractaverunt, de iis consultarunt ; ad *Niciam*, sign. *attulerunt* ad illum, ei obtulere, proposuere. *Mentionem* tamen *injicere, conditiones* ferre, *jactare*, utrique parti satis congruerit.

Μᾶλλ. ἢ (πρὶν) πολ.] Si abesse debeat πρίν· sensus fuerit : qui *magis quam* obsiderentur, i. e. non obsiderentur modo, sed jam ad extremum redacti premerentur, plus laborarent, quam obsessi solent. Vix est, ut satis Græce ita dicatur. Cur tamen dixit, si verum est πρὶν, *magis*, quam antea ? Nempe post rem infeliciter gestam, et munitiones Atheniensium arctius circumdatas ; simul et ob auxiliorum spem destitutam. Quare non placet Port. vertens, qs. gnomice, *premuntur* ; debebat, *premerentur*, noëmatice.

Κατὰ τ. πόλιν] Τὴν om. Msqu. male ; sit enim, *per urbes* ; at hic de *una* sermo.

Ἔπαυσ.] Scil. τῆς ἀρχῆς.

ρδʹ. 104. Ἐν δὲ τούτῳ Γύλιππος ὁ Λακεδαιμόνιος καὶ αἱ ἀπὸ τῆς Κορίνθου νῆες περὶ Λευκάδα ἤδη ἦσαν, βουλόμενοι ἐς τὴν Σικελίαν διὰ τάχους βοηθῆσαι. καὶ, ὡς αὐτοῖς αἱ ἀγγελίαι ἐφοίτων δειναὶ, καὶ πᾶσαι ἐπιτοαυτὸ ἐψευσμέναι, ὡς ἤδη παντελῶς ἀποτετειχισμέναι αἱ Συράκουσαί εἰσι, τῆς μὲν Σικελίας οὐκέτι ἐλπίδα οὐδεμίαν εἶχεν ὁ Γύλιππος· τὴν δὲ Ἰταλίαν βουλόμενος περιποιῆσαι, αὐτὸς μὲν καὶ Πυθὴν ὁ Κορίνθιος ναυσὶ, δυοῖν μὲν Λακωνικαῖν, δυοῖν δὲ Κορινθίαιν, ὅτιτάχιστα ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰόνιον ἐς Τάραντα· οἱ δὲ Κορίνθιοι, πρὸς ταῖς σφετέραις δέκα Λευκαδίας δύο καὶ Ἀμπρακιώτιδας τρεῖς προσπληρώσαντες, ὕστερον ἔμελλον πλεύσεσθαι. καὶ ὁ μὲν Γύλιππος, ἐκ τοῦ Τάραντος ἐς τὴν Θουρίαν πρῶτον πρεσβευσάμενος, κατὰ τὴν τοῦ πατρὸς ποτὲ πολιτείαν, καὶ οὐ δυνάμενος αὐτοὺς προσαγαγέσθαι, ἄρας, παρέπλει τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἀναρπασθεὶς ὑπ' ἀνέμου κατὰ τὸν Τεριναῖον κόλπον, (ὃς ἐκπνεῖ ταύτῃ μέγας, κατὰ Βορέαν ἑστηκὼς,) ἀποφέρεται ἐς τὸ πέλαγος, καὶ πάλιν χειμασθεὶς ἐς ταμάλιστα, τῷ Τάραντι προσμίσγει· καὶ τὰς ναῦς, ὅσαι ἐπονήσαν ὑπὸ τοῦ χειμῶνος, ἀνελκύσας ἐπεσκεύαζεν. ὁ δὲ Νικίας, πυθόμενος αὐτὸν πλέοντα, ὑπερεῖδε τὸ πλῆθος τῶν νεῶν· (ὅπερ καὶ οἱ

Κ. π. ἐπὶ τ. ἐψ.] Arguta sane brevitas, et quasi cum Oxymoro: *congrui* nuntii, *et* tamen *falsi, ficti*, vani, et tamen *congruentes*; quæ simul esse duo non soleant.

Γύλιππος] Vide Maxim. Tyrium pag. 138. Polyæn. 1. 42. Plutarch, in Vitis pag. 164. et 541. Wass.

Πυθὴν] Diodorus male Πυθής. Wass. In Diodoro XIII. pag. 337. Ed. Rhodom. est Πύθης. pag. 334. Πύθην. Duck.

Προσπληρώσ.] Etsi constat hic vis sua τῷ πρὸς, *simul, insuper, præterea*: Pleonasmum tamen habet, quia jam præc. πρὸς ταῖς σφετέραις· tametsi et nos: *auker, über ihre Schiffe noch darzu.*

Κατὰ τὴν τοῦ πατρὸς ποτὲ πολιτείαν] Cleandridas is fuit: qui in expeditione contra Athenienses Plistoanacti adolescenti adjunctus, et pecuniæ ab Pericle ob reditum acceptæ postea insimulatus damnatusque, Thuriæ profugus egit vitam. Acacius. E Plutarcho in Vita Periclis pag. 299. et Niciæ in fin. ac Diodoro Siculo XIII. pag. 389. supra Cap. 93. Duck.

Προσαγαγ.] Cur hic Medio utitur, ad *se* traducere cupiens? Immo ad *suos*, ad Lacedæmonios. Sit tamen hic Medio locus; at supra, τὴν Ἰταλίαν περιποιῆσαι· quod aut falso, aut obscurius certe, Schol. expl. σῶσαι. Sign. enim *retinere, behaupten, behalten: suis* nimirum. Lacedæmoniis, sociam et fidam. Promiscue ergo usum, appareat, Media Forma et Activa. καὶ ante οὐ δυνάμ. est pro ἀλλὰ, vel δὲ, ὅμως δέ.

Ὃς ἐκπνεῖ] Cum ad *ventum* manifesto ὃς referatur: serius posita Parenthesis, poni debebat post ὑπ' ἀνέμου, non post κόλπον.

Ἑστηκὼς] *Motus, excitatus*, vertit, ac, sic Geographiæ consuli, dicit Abr. et ex eo Gottl. At Geographiæ nil interest, quid sit ἑστηκὼς, verum, quid sit κατὰ τὸν Βορέαν· quod pro κατὰ τοῦ Βορέου, dictum, vult Schol. male haud dubie, non ob situm modo, per quem ab Italia in pelagus non expelleret diversus Boreæ ventus; sed ipsi magis Italiæ admoveret a Sicilia venientes; verum etiam ob absurditatem nominandi venti non ipsius directe, sed ab eo, cui diversus spiret. Sed nimirum *Boreæ regionem* hic signat Boreas, plagam, non ventum: ut ἑστηκὼς sit, qui *est, positus*, constitutus est, surgit a Septentrione.

Θούριοι ἔπαθον·) καὶ, ληστικώτερον, ἔδοξε παρεσκευασμένους πλεῖν, καὶ οὐδεμίαν φυλακήν πω ἐποιεῖτο.

ρέ. 105. Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τούτου τοῦ θέρους καὶ Λακεδαιμόνιοι ἐς τὸ Ἄργος ἐσέβαλον, αὐτοί τε καὶ οἱ ξύμμαχοι, καὶ τῆς γῆς τὴν πολλὴν ἐδῄωσαν. καὶ Ἀθηναῖοι Ἀργείοις τριάκοντα ναυσὶν ἐβοήθησαν· αἵπερ τὰς σπονδὰς φανερώτατα πρὸς Λακεδαιμονίους αὐτοῖς ἔλυσαν. πρότερον μὲν γὰρ, λῃστείαις ἐκ Πύλου, καὶ περὶ τὴν ἄλλην Πελοπόννησον μᾶλλον, ἢ ἐς τὴν Λακωνικὴν, ἀποβαίνοντες, μετά τε Ἀργείων καὶ Μαντινέων ἐπολέμουν· καὶ πολλάκις, Ἀργείων κελευόντων, ὅσον σχόντας μόνον ξὺν ὅπλοις ἐς τὴν Λακωνικὴν, καὶ τὸ ἐλάχιστον μετὰ σφῶν δῃώσαντας ἀπελθεῖν, οὐκ ἤθελον· τότε δὲ, Πυθοδώρου καὶ Λαισποδίου καὶ Δημαράτου ἀρχόντων, ἀποβάντες ἐς Ἐπίδαυρον, τὴν Λιμηρὰν καὶ Πρασιὰν, καὶ ὅσα ἄλλα, ἐδῄωσαν τῆς γῆς, καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἤδη εὐπροφάσιστον μᾶλλον τὴν αἰτίαν ἐς τοὺς Ἀθηναίους τοῦ ἀμύνεσθαι ἐποίησαν. ἀναχωρησάντων δὲ τῶν Ἀθηναίων ἐκ τοῦ Ἄργους ταῖς ναυσὶ, καὶ τῶν Λακεδαιμονίων, οἱ Ἀργεῖοι, ἐσβαλόντες ἐς τὴν Φλιασίαν, τῆς τε γῆς αὐτῶν ἔτεμον, καὶ ἀπέκτειναν τινὰς, καὶ ἀπῆλθον ἐπ᾽ οἴκου.

Ἔδοξε] Non verteret Port. *videbantur*; sequ. enim Accus. παρεσκευασμένους, non παρεσκευασμένοι· at vero debebat tunc, ἔδοξαν· Verte, *putavit*, credidit, nempe Nicias, ad quem et alterum verbum referatur Active, καὶ — ἐποιεῖτο. Ubi καὶ est pro οὖν, ὅθεν, διὸ, *quare*. 1 Cor. 4. 9. δοκῶ γὰρ, ὅτι, rel. *puto*; sane pro, ἐμοὶ δοκεῖ, structura alia tamen. Ita et εὐδοκεῖν, 1 Cor. 1. 21. ηὐδόκησεν ὁ θεὸς, ut Gal. 1. 15. et εὐδόκησαν, Rom. 15. 26.

Ἐπολέμ.] Et hoc, et ἤθελον infra, sunt pro Plusqpf. ob πρότερον.

Ὅσον σχόντ.] Τοσοῦτον ante ὅσον intell. Abr. Sed ποιεῖν quoque intellige: τοσοῦτον ποιεῖν, ὅσον σχόντας, rel. quod Liv. dicat: *nil aliud, quam — exscendere ac devastare*; i. e. nil aliud *facere*, quam ut exscenderent: *tantum* modo facere, (quantum esset, *als es betrüge*,) ut exscenderent. Ita Græci subinde: ὅσον ἄκροις τοῖς χείλεσιν ἅψασθαι, *tantum, ut* extremo labio tangeret; ὅσον ἀποζῆν, Noster L. I. init. tantum, quantum (ἔδει πρὸς τὸ) opus esset ad vitam tolerandam; ὅσον τῶν ὁρίων μὴ ἅπτεσθαι, *hactenus*, ea lege, ut ne fines attingerent, rel.

Λαισποδίου] Ad hunc, ut puto, alludit Aristophanes, p. 612. Edit. Calder. Avib. v. 1568. quum dicit: Λαισποδίας εἶ τὴν φύσιν. Vide Palmerium ad Gr. Auct. p. 758. et Vossium ad Catullum p. 235. Huds. Est de eodem in Thucyd. Lib. VIII. Cap. 86. Λαισποδίου Interpretes hic perperam reddunt Læspodio, pro Læspodia, ut recte VIII. 86. Duck.

Κ. ὅσα ἄλλα] Sc. ἐδῄωσαν, ex verbo, quod sequ. bis intelligendum; aut simpliciter, ἦν, *was etwan sonst noch war*. Ita Græci, καὶ ἄλλ᾽ ἄττα μυρία, i. e. κ. ἄλλα, ὅσα, ἅτινά ἐστι μυρ.

Εὐπροφ. — — ἐποίησαν] Obs. hic 1) εὐπροφάσιστον αἰτίαν· pleonastice, cum idem sit πρόφασις, quod αἰτία. Quippe et pro *vera* caussa πρόφασιν adhibet Noster, ut 1. 23. extr. ἀληθεστάτην πρόφασιν· et antea, αἰτίαι, dixerat. Hic tamen verteris, *caussam* (satis) *commode prætexendam*; 2) transposite interpretandum: αἰτίαν ἐς τοὺς Ἀθην. τοῦ ἀμύνεσθαι, pro, αἰτ. τοῦ ἀμύνεσθαι ἐς (πρὸς) τ. Ἀθ. defendendi sese adversus Athenienses; 3) τοὺς Ἀθηναίους positum pro ἑαυτούς· *Ipsi* enim Athenienses, non *alii*, materiam præbebant belli adversus *se*, semet ipsos, eosdem, qui præbuissent, suscipiendi.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ

ΟΛΟΡΟΥ

ΞΥΓΓΡΑΦΗΣ ΤΟ ΕΒΔΟΜΟΝ.

EPITOME LIBRI VII.

Gylippus Lacedæmonius, Syracusas cum copiis veniens, primò prœlio ab Atheniensibus fusus, altero victor eos intra munimenta compulit. Cap. VI. Hinc utrique, Peloponnesii et Athenienses auxilia suis in Siciliam mittere parant: et Peloponnesii, Atticam ingressi, Deceleam in ea castellum communiunt. XVII. XIX. Syracusani terra marique Athenienses simul adorti, Plemmyrii munitiones expugnant, ad ostium magni portus naves eorum primo vincunt, mox ab iisdem superantur. XXV. Mycalessiorum in Bœotia urbs Thracum impetu deletur. XXX. Corinthii cum Atheniensibus ad Erineum navali certamine ambigua victoria dimicarunt. XXXIV. Athenienses mari a Syracusanis vincuntur. XLI. Demosthenes Atheniensis dux, cum prævalidis terrestribus maritimisque copiis veniens, Epipolas noctu aggressus magna strage a Syracusanis funditur. XLIV. Nec multo post a Nicia prohibiti Syracusis abscedere Athenienses, denuo navali acie superantur. LII. Qua de caussa ipsi ad supremum se certamen accingunt, *obiter utriusque gentis auxiliares recensentur:* et cum totis dimicatum viribus esset, maxima clade profligati, terra discedere statuerunt. LXX. LXXIII. Syracusanis autem demorantibus iter, per aliquot dies misere confecti, tandem Demosthenes cum suis militibus se Syracusanis dedidit: LXXXII. ac paulo post Nicias quoque cum suis captus est. LXXXV. Dux uterque necatus, milites, pars venditi, pars in latomias conjecti: omnesque sic in Sicilia Atheniensium copiæ occidione deletæ.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΟΛΟΡΟΥ

ΞΥΓΓΡΑΦΗΣ ΤΟ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Ο ΔΕ Γύλιππος καὶ ὁ Πυθὴν, ἐκ τοῦ Τάραντος, ἐπεὶ ἐπεσκεύασαν τὰς ναῦς, παρέπλευσαν ἐς Λοκροὺς τοὺς Ἐπιζεφυρίους· καὶ, πυνθανόμενοι σαφέστερον ἤδη, ὅτι οὐ παντελῶς πω ἀποτετειχισμέναι αἱ Συράκουσαί εἰσιν, ἀλλ' ἔτι οἷόν τε, κατὰ τὰς Ἐπιπολὰς στρατιᾷ ἀφικομένους ἐσελθεῖν, ἐβουλεύοντο, εἴτ', ἐν δεξιᾷ λαβόντες τὴν Σικελίαν, διακινδυνεύσωσιν ἐσπλεῦσαι, εἴτ', ἐν ἀριστερᾷ ἐς Ἱμέραν πρῶτον πλεύσαντες, καὶ αὐτούς τε ἐκείνους καὶ στρατιὰν ἄλλην προσλαβόντες, οὓς ἂν πείθωσι, κατὰ γῆν ἔλθωσι. καὶ ἔδοξεν αὐτοῖς ἐπὶ τῆς Ἱμέρας πλεῖν, ἄλλως τε, καὶ τῶν Ἀττικῶν τεσσάρων νεῶν οὔπω παρουσῶν τῷ Ῥηγίῳ, ἃς ὁ Νικίας ὅμως, πυνθανόμενος αὐτοὺς ἐν Λοκροῖς εἶναι, ἀπέστειλε. φθάσαντες δὲ τὴν φυλακὴν ταύτην, περαιοῦνται διὰ τοῦ πορθμοῦ· καὶ σχόντες Ῥηγίῳ καὶ

Τάραντος] Τάρας et fem. genere apud Dion. Perieg. 376. Notavit Eustath. Ejus originem tradit Pausan. X. p. 628. Justin. III. 4. Lucan. V. 375. "quas avius Hydrus, Antiquusque *Taras*" etc. Ms. *Devius.* et *Tarax.* vid. Herodot. VII. 170. Euseb. Chron. MCCCIX. Wass.

Ἐς Λοκροὺς τοὺς Ἐπιζεφ.] Vide Salmasii Exercit. Plinian. pag. 48. Huds.

Παρουσῶν τῷ Ῥηγίῳ] Cl. Gr. ἐν τῷ Ῥηγίῳ, ex interpretatione Vet. Scholiastæ, opinor. Wass. Puto videndum, quid Edd. Basileensi vetustiores habeant. Si in iis est ἐν, probabile est, id in Hudsoniana negligentia operarum typographicarum omissum, et ab Hudsono errorem non animadversum fuisse. Nam certum est, in quinque Mss. et tribus Edd. post Flor. esse. Duck.

Ὅμως] Obscurius sane interponitur ὅμως· et in mente habuisse aliquid debet Thucyd. quod, nescio, an prolixius expleat Portus; Verti possit, *gleichwohl, auf allen Fall*, utut fortasse *rectius non facturus*; aut simplicius etiam: *jam antea* illuc missurus, *nec* nunc omittendum ratus. Vix dubium tamen fuerit, quin præferas ἅμα· ἅμα πυνθανόμ. *simulatque cognoverat*; ita enim ponitur Græcis ἅμα cum particip. qs. ἅμα (σὺν) τῷ πυνθάνεσθαι. ὅμως tamen retinenti interpungendum, arbitrer, post ὅμως, referendum ad ἀπέστειλε· sed et junxeris, ὅμως πυνθανόμ. i. e. καίπερ πυνθ. Vel hoc tamen sensu, quia particip. per se jam sign. *quamquam* audierat, rectius comma fuerit post ὅμως.

Καὶ σχόντες Ῥηγίῳ] Thucydides plerumque huic verbo addit præpositionem εἰς. III. 34. πάλιν ἔσχε καὶ ἐς Νότιον. IV. 3 ἐς τὴν Πύλον πρῶτον ἐκέλευε σχόντας αὐτούς. Sic IV. 25. V. 2. et alibi. Cum dativo effert III. 33. οὐ σχήσων ἄλλῃ, ἢ Πελοποννήσῳ. Itaque ἐν, quod hic habet Dan. ab imperito correctore inculcatum est. Duck.

Σχόντ. Ῥηγ.] Pro, πρὸς Ῥήγιον. ἐν, quod addit unus Codd. glossema est, certe ἐν intell. Ita Liv. L. 5. *terræ celare*, i. e. *in terra*. V. Phil. Th. Paull. p. 51. Tit. 5.) Herodot. 2. 36. τοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώποισι νόμος·—κεκάρθαι, rel. et paullo infra: τοῖσι ἄλλοισι ἀνθρ.—ἡ δίαιτα ἀποκέκριται; ubi pro παρὰ cum Dat. accipi ille Dat. sin minus debet, certe potest.

Μεσήνῃ, ἀφικνοῦνται ἐς Ἱμέραν. ἐκεῖ δὲ ὄντες, τούς τε Ἱμεραίους ἔπεισαν ξυμπολεμεῖν, καὶ αὐτούς τε ἕπεσθαι, καὶ τοῖς ἐκ τῶν νεῶν τῶν σφετέρων ναύταις, ὅσοι μὴ εἶχον, ὅπλα παρασχεῖν. τὰς γὰρ ναῦς ἀνείλκυσαν ἐν Ἱμέρᾳ. καὶ τοὺς Σελινουντίους πέμψαντες, ἐκέλευον ἀπαντᾶν πανστρατιᾷ ἔς τι χωρίον. πέμψειν δέ τινα αὐτοῖς, ὑπέσχοντο, στρατιὰν οὐ πολλὴν καὶ οἱ Γελῷοι καὶ τῶν Σικελῶν τινὲς, οἳ πολὺ προθυμότερον προσχωρεῖν ἕτοιμοι ἦσαν, τοῦ Ἀρχωνίδου νεωστὶ τεθνηκότος, ὃς, τῶν ταύτῃ Σικελῶν βασιλεύων τινῶν, καὶ ὢν οὐκ ἀδύνατος, τοῖς Ἀθηναίοις φίλος ἦν, καὶ τοῦ Γυλίππου ἐκ Λακεδαίμονος προθύμως δοκοῦντος ἥκειν. καὶ ὁ μὲν Γύλιππος, ἀναλαβὼν τῶν τε σφετέρων ναυτῶν καὶ ἐπιβατῶν τοὺς ὡπλισμένους, ἑπτακοσίους μάλιστα, Ἱμεραίους δὲ ὁπλίτας καὶ ψιλοὺς, ξυναμφοτέρους χιλίους, καὶ ἱππέας ἑκατὸν, καὶ Σελινουντίων τινὰς ψιλοὺς, καὶ ἱππέας καὶ Γελῴων ὀλίγους, Σικελῶν τε ἐς χιλίους τοὺς πάντας, ἐχώρει πρὸς τὰς Συρακούσας.

β'. 2. Οἱ δ' ἐκ τῆς Λευκάδος Κορίνθιοι ταῖς τε ἄλλαις ναυσὶν, ὡς εἶχον τάχους ἐβοήθουν· καὶ Γόγγυλος, εἷς τῶν Κορινθίων ἀρχόντων, μιᾷ νηῒ τελευταῖος ὁρμηθεὶς, πρῶτος μὲν ἀφικνεῖται ἐς τὰς Συρακούσας, ὀλίγον δὲ πρὸ Γυλίππου· καὶ καταλαβὼν αὐτοὺς περὶ ἀπαλλαγῆς τοῦ πολέμου μέλλοντας ἐκκλησιάσειν, διεκώλυσέ τε, καὶ παρεθάρσυνε, λέγων, ὅτι νῆές τε ἄλλαι ἔτι

Μεσήνῃ] Supra fere Μεσσήνῃ in Editis. Gr. et Cl. non variant. Wass.

Ἀναλαβὼν τῶν τε σφετέρ. rel.] Primo ἀναλαβὼν est, *e classe* in terram *eductis*; σφετέρων deinde pro ἑαυτοῦ· quippe et σφε in singul. pro μιν, ut supra jam monui; et sæpius ita apud Eurip. in Alcest. hic rursus infra C. 4. init. ἀπήγαγε τοὺς σφετέρους πάλιν. *Varietas* denique notanda: τῶν τε ναυτῶν,—Ἱμεραίους ὁπλίτας, et rursus Genit. Σελινουντίων —ψιλούς· more Nostri.

Ἑπτακοσίους] Diodor. p. 334. c. συναγαγὼν τοὺς ἅπαντας τρισχιλίους μὲν πεζοὺς, διακοσίους δ' ἱππεῖς. Wass.

Ψιλοὺς ξυναμφοτέρους] Vide Diodorum Siculum l. 13. p. 334. Ed. Steph. Huds.

Καὶ Σελιν. rel.] Ut distinctum est in textu, redundare videatur alterum καὶ post ἱππέας ante Γελῴων, et præferenda Codd. interpunctio, quam et Aug. firmet. Sed nimirum, quia jam ante dixisset Ἱμεραίους ἱππέας, eo retulit alterum καὶ, a Gelois *quoque*, itidem, *et ipsis*, equites, sicut ab Himerensibus, vel Himeræorum: *auch von diesen einige Reuteren.* Quare intactam reliqui interpunct. Dukeri.

Σικελῶν τε] Nempe, qui *proprie Siculi* dicerentur, distincti a reliquis insulanorum; Lib. 6. 1. extr.

Οἱ δ' ἐκ τῆς Λευκ. Κορ.] i. e. Corinthii, qui essent *ibi*, manerent, *inde* venerunt; brevitas Nostro solennis.

Ὡς εἶχ. τάχ.] i. e. aut ὅσον εἶχον τάχους· ut Xen. M. S. 4. 3. 13. οἱ θεοὶ οὕτως ὑποδεικνύουσιν, i. e. τοῦτο. Sic, οὕτω γιγνώσκω, pro τοῦτο νομίζω· et Cic. *sic sentio, sic demonstrat*, pro *hoc*; aut, ὡς εἶχον, *ut se habebant*, ut comparati erant, τάχους, scil. πέρι, *qua* celeritatem, (a) celeritate.

Γόγγυλος] Primo conflictu, inquit Plutarchus p. 536. occisus est. De ejus uxore Xenophon Anab. p. 425. Wass.

Παρεθάρσ.] Pro simplici; nil ultra; ut παρακινεῖν, et alia.

Ἄλλαι ἔτι] Ἔτι abest Gr. ineleganter. Pro Κλεανδρίδου Ar. C. libr. sup. Κλεαρίδου. Sed receptam lectionem tuetur Plutarchus

προσπλέουσι, καὶ Γύλιππος ὁ Κλεανδρίδου, Λακεδαιμονίων ἀποστειλάντων, ἄρχων. καὶ οἱ μὲν Συρακούσιοι ἐπεῤῥώσθησάν τε, καὶ τῷ Γυλίππῳ εὐθὺς πανστρατιᾷ ὡς ἀπαντησόμενοι ἐξῆλθον· ἤδη γὰρ καὶ ἐγγὺς ὄντα ᾐσθάνοντο αὐτόν. ὁ δὲ Ἰέγας τό τε τεῖχος, ἐν τῇ παρόδῳ, τῶν Σικελῶν, ἑλὼν, καὶ ξυνταξάμενος ὡς ἐς μάχην, ἀφικνεῖται ἐς τὰς Ἐπιπολάς· καὶ ἀναβὰς κατὰ τὸν Εὐρύηλον, ᾗπερ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τοπρῶτον, ἐχώρει μετὰ τῶν Συρακουσίων ἐπὶ τὸ τείχισμα τῶν Ἀθηναίων. ἔτυχε δὲ κατὰ τοῦτο καιροῦ ἐλθὼν, ἐν ᾧ ἑπτὰ μὲν ἢ ὀκτὼ σταδίων ἤδη ἐπετετέλεστο τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὸν μέγαν λιμένα διπλοῦν τεῖχος, πλὴν κατὰ βραχύ τι, τὸ πρὸς τὴν θάλασσαν· τοῦτο δ' ἔτι ᾠκοδόμουν. τῷ δὲ ἄλλῳ τοῦ κύκλου πρὸς τὸν Τρώγιλον ἐπὶ τὴν ἑτέραν θάλασσαν, λίθοι τε παραβεβλημένοι τῷ πλέονι ἤδη ἦσαν, καὶ ἔστιν ἃ καὶ ἡμίεργα, τὰ δὲ καὶ ἐξειργασμένα κατελείπετο. παρὰ τοσοῦτον μὲν αἱ Συράκουσαι ἦλθον κινδύνου.

γ'. 3. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, αἰφνιδίως τοῦ τε Γυλίππου καὶ τῶν Συρακουσίων σφίσιν ἐπιόντων, ἐθορυβήθησαν μὲν πρῶτον, παρετάξαντο δέ. ὁ δὲ, θέμενος τὰ ὅπλα ἐγγὺς, κήρυκα προ-

Vit. 164. De furto utriusque vid. Diodorum XIII. p. 389. Athenæum p. 234. vid. etiam Frontinum II. p. 197. Wass. De nomine patris Gylippi vid. VI. 93. Gylippum, ab Ephoris peculatus damnatum, inedia vitam finivisse, scribit Athenæus VI. 5. in exsilium abiisse, Plutarchus et Diodorus. D.

Καὶ Γύλιππ.] Καὶ hic est *maxime, nominatim*, quod *præcipuum* esset, quod eos vel maxime erigeret. Ita Eph. 6. 18. 19. περὶ (i. e. ὑπὲρ) πάντων τ. ἁγίων, καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ, i. e. μάλιστα· certe, *nominatim* 1 Tim. 2. *pro omnibus hominibus*, ὑπὲρ βασιλέων· ubi om. καὶ, sed intell. (ut in illo loco) καὶ, i. e. μάλιστα, ὑπὲρ βασιλ. *nominatim* (*specifice*).

Τῷ Γυλ.—ἐξῆλθ.] Synchysis hæc est, et trajectum pro, εὐθὺς ἐξῆλθ. πανστρ. ὡς ἀπαντησ. τῷ Γυλ.

Καὶ ἐγγ.] Καὶ hic est *jam*; non adventare modo, sed *jam* in propinquo *etiam* esse.

Ἰέγας] Hujus munitionis nomen vix alibi invenitur. Ἰέται castellum nimis est remotum. Wass.

Τεῖχος —— τ. Σικ. ἑλ.] Rursus trajectum, pro, Ἰέγας, τεῖχ. τ. Σικ. ἑλὼν ἐν τῇ παρόδῳ· quod et commatibus interpositis indicavi. Vix enim est, ut satis recte hic junxeris, ἐν τῇ παρόδῳ τῶν Σικελῶν, *dum transit* per agrum Siculorum.

Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι] Cam. καὶ ἐκεῖνοι. Sic legendum, puto, cum, quia alterum ex interprete videri poterit, tum etiam, quod sequatur. Wass.

Ἑπτὰ μὲν —— ἔτι ᾠκοδόμ.] Quæri debet, quo μὲν referatur? Infra est, τοῦτο δὲ ἔτι· ordo ergo fuerit: διπλοῦν τεῖχος ἐπετετέλεστο μὲν τοῖς Ἀθηναίοις (i. e. ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· sed et, in ipsorum usum,) ἑπτὰ—σταδίων, i. e. εἰς ἑπτὰ σταδίους, ὥστε εἶναι (ἤδη) ἑπτὰ —σταδίων, πλὴν βραχύ τι, τὸ (μέρος, τὸ) πρὸς τὴν θάλασσαν· τοῦτο δὲ (μέρος πρὸς τὴν θάλ.) ἔτι ᾠκοδ. Munimentum ad septem *quidem* vel octo stadia perfectum jam erat; *sed* partem exiguam, quæ ad mare pertineret, etiam tunc ædificabant. Ergo, τὸ πρὸς τὴν θάλασσαν, referantur non ad διπλοῦν τεῖχος, quasi rursus per Synchysin, vel trajectionem, sed ad βραχύ τι, μέρος, partem mari imminentem, ad mare pertinentem; (*reichte, hingieng*) *profligatum* opus dicit. i. e. *pæne* perfectum.

Σταδίων ἤδη ἐπετ.] A Cl. prave abest ἤδη. Mox τὴν ante θάλασσαν non male omittit Gr. Infra Cap 4. τὸ ἐπὶ θαλάσσῃ τεῖχος. Wass.

Παρὰ τοσ. μὲν] Μὲν respicit δὲ, quod sequ. c. 3. init. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, rel. Ac *Syracusæ quidem* tam prope a periculo aberant; Atheniensibus autem evenit, quod subjicitur.

Θέμ. τὰ ὅπλα ἐγγ.] Sign. castris in propinquo positis.

Κήρυκα προπέμπει αὐτοῖς] Ita Mss. e qui-

πέμπει αὐτοῖς, λέγοντα, εἰ βούλονται ἐξιέναι ἐκ τῆς Σικελίας, πέντε ἡμερῶν, λαβόντες τὰ σφέτερα αὐτῶν, ἕτοιμος εἶναι σπένδεσθαι. οἱ δὲ ἐν ὀλιγωρίᾳ τε ἐποιοῦντο, καὶ οὐδὲν ἀποκρινάμενοι, ἀπέπεμψαν. καὶ μετὰ τοῦτο ἀντιπαρεσκευάζοντο ἀλλήλοις ὡς ἐς μάχην. καὶ ὁ Γύλιππος, ὁρῶν τοὺς Συρακουσίους ταρασσομένους, καὶ οὐ ῥᾳδίως ξυντασσομένους, ἐπανῆγε τὸ στρατόπεδον ἐς τὴν εὐρυχωρίαν μᾶλλον. καὶ ὁ Νικίας οὐκ ἐπῆγε τοὺς Ἀθηναίους, ἀλλ' ἡσύχαζε πρὸς τῷ ἑαυτοῦ τείχει. ὡς δ' ἔγνω ὁ Γύλιππος οὐ προσιόντας αὐτοὺς, ἀπήγαγε τὴν στρατιὰν ἐπὶ τὴν ἄκραν τὴν Τεμενίτην καλουμένην, καὶ αὐτοῦ ηὐλίσαντο. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἄγων τὴν μὲν πλείστην τῆς στρατιᾶς, παρέταξε πρὸς τὰ τείχη τῶν Ἀθη-

bus id reposui: antea προσπέμπει. Wass. Scriptura hujus verbi multis locis variat. Mihi ita videtur: quum sententia postulat, ut dicatur *præmittere*, vel *prius mittere*, scribendum esse προπέμπειν· quum, *ad aliquem mittere*, προσπέμπειν. Thucydides I. 29. Προπέμψαντες κήρυκα πρότερον πόλεμον προεροῦντα Κερκυραίοις. III. 100. Προπέμψαντες πρότερον ἔς τε Κόρινθον καὶ ἐς Λακεδαίμονα πρέσβεις. IV. 30. Κλέων δὲ ἐκείνῳ προπέμψας ἄγγελον, ὡς ἥκων. Sic. cod. lib. Cap. 78. et 111. et VIII. 77. in quibus omnibus προπέμπειν, pro *præmittere*, constanter habent Mss. et Edd. Unde, hic quoque προπέμπει legendum, adsentior Cl. Wasse. At I. 53. Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς ἄνδρας—ἄνευ κηρυκίου προπέμψαι τοῖς Ἀθηναίοις II. 79. Προπεμψάντων δὲ ἐς Ὄλυνθον τῶν μὴ ταῦτα βουλομένων. III. 52. Προσπέμπει δὲ αὐτοῖς κήρυκα. IV. 114. Τοῖς δὲ Ἀθηναίοις κήρυκα προσπέμψας, variant libri: sed tamen omnia illa loca, potius requirunt προσπέμπειν, quam προπέμπειν. Nec VIII. 47. Καὶ Ἀλκιβιάδου προσπέμψαντος λόγους ἐς τοὺς δυνατωτάτους αὐτῶν ἄνδρας, admitto scripturam Marg. προπέμψαντος· etsi V. 76. est, Λόγους προὔπεμπον ἐς τὸ Ἄργος ξυμβατηρίους· nam hic est *præmittere*, ibi *mittere*. Duck.

Προπέμπει] Nempe, *prius*quam prœlium committeret; immo, *ad* eos; nam προσπέμπειν ne Græcum quidem satis est; ac pro ipso plane προπέμπειν dicitur; sicut προτρέπειν, *advertere, adhortari*, non προστρέπειν. πρὸ nihil hic est, nisi *porro, vorwärts, hin*, ut προβλέπειν, προβάλλειν τι, *vorbringen*, προφέρειν, alia. Virg. Æn. 1. 644. *ad naves præmisit Achatem*, i. e. *misit*, celeriter misit, ἔφθασε πέμπων, non ipse secuturus quippe, sed Ascanium et dona arcessiturus, ipse quidem cum Didone mansurus.

Πέντε ἡμερῶν] Intell. χρόνῳ, vel διά· Herodot. 2. 37. λοῦνται δὶς τῆς ἡμέρης ἑκάστης, καὶ δὶς ἑκάστης νυκτὸς, scil. χρόνῳ.

Τὰ σφ. αὐτ.] Leg. αὐτῶν· etsi dicimus, σφᾶς αὐτοὺς, σφίσιν αὐτοῖς, non αὐτ. σφέτερα quidem si absit, utique αὐτ. ac vel sic quoque.

Ἀπέπεμψαν] Scil. τὸν κήρυκα, αὐτὸν, quod lateat in ἀποκρινάμενοι, scil. τῷ κήρυκι, vel αὐτῷ. Durior hic ellipsis, quam alibi; mollior paullo infra, c. extr. πέμψας πρὸς τὸ φρούριον, αἱρεῖ, scil. αὐτό.

Ὁρῶν—ταρασσ.] Ut L. 6. c. 98. ἑώρων τὸ στράτευμα διεσπαρμένον. *Gottl.* Mox etiam, ἔγνω αὐτοὺς οὐ προσόντας, p. προσιέναι· Xen. M. S. 4. 2. 3. init. ὁρῶν αὐτὸν ἀποχωροῦντα — καὶ φυλαττόμενον; et n. 40. extr. ὡς ἔγνω αὐτὸν οὕτως ἔχοντα. C. 4. n. 40. εὑρήσεις ἀφανεῖς ὄντας. Aptius etiam his Particip. quam Infinit. pro quo hic c. 4. extr. ἐπυνθάνετο προσπλεούσας.

Μᾶλλον] Pro μείζω, dicit Portus; quomodo Noster supra. Wass.

Τὴν Τεμεν. κ.] Ad τὴν et καλουμένην, sed et ad ἄκραν, esse debet utique Τεμενῖτιν. Fem. nisi ipsum promontorium dictum ὁ Τεμενίτης, (θεὸς,) per Metonym. Ut Virg. Æn. 3. 275. *Formidatus nautis aperitur Apollo*, i. e. promontorium, templum Apollinis.

Τεμενίτην] Vide Polyæn. I. 42. Idem.

Ἄγ. τὴν μὲν πλείστ.] Μὲν respondet τῷ δὲ, infra: μέρος δέ τι, sed per trajectionem; debebat enim: τὴν μὲν πλείστην — ἄγων· (μέρος δέ τι πέμψας,) vel certe, ἄγων μὲν τ. πλ. rel. μερίδα in Fem. πλείστην intell. Abresch., et ex eo Gottl. sed quid intelligas 1. 5. init. τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο; Magis ergo est, ut ipsum Subst. repetas: τὴν πλείστην στρατιὰν τῆς στρατιᾶς· ut, οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, scil. ἄνθρωποι, *plurimos, plerosque fortissimos militum*, scil. *milites*, et plura ejusmodi.

ναίων, ὅπως μὴ ἐπιβοηθοῖεν ἄλλοσε· μέρος δέ τι πέμψας πρὸς τὸ φρούριον τὸ Λάβδαλον, αἱρεῖ, καὶ, ὅσους ἔλαβεν ἐν αὐτῷ, πάντας ἀπέκτεινεν. ἦν δὲ οὐκ ἐπιφανὲς τοῖς Ἀθηναίοις τὸ χωρίον. καὶ τριήρης τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἁλίσκεται τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, ἐφορμοῦσα τῷ λιμένι.

δ'. 4. Καὶ μετὰ ταῦτα ἐτείχιζον οἱ Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι διὰ τῶν Ἐπιπολῶν, ἀπὸ τῆς πόλεως ἀρξάμενοι ἄνω πρὸς τὸ ἐγκάρσιον τεῖχος ἁπλοῦν· ὅπως οἱ Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ δύναιντο κωλῦσαι, μηκέτι οἷοί τε ὦσιν ἀποτειχίσαι. καὶ οἵ τε Ἀθηναῖοι ἀναβεβήκεσαν ἤδη ἄνω, τὸ ἐπὶ θαλάσσῃ τεῖχος ἐπιτελέσαντες· καὶ ὁ Γύλιππος, (ἦν γάρ τι τοῖς Ἀθηναίοις τοῦ τείχους ἀσθενὲς,) νυκτὸς ἀναλαβὼν τὴν στρατιὰν, ἐπῄει πρὸς αὐτό. οἱ δ' Ἀθηναῖοι, (ἔτυχον γὰρ ἔξω αὐλιζόμενοι,) ὡς ᾔσθοντο, ἀντεπῄεσαν. ὁ δὲ, γνοὺς, κατὰ τάχος ἀπήγαγε τοὺς σφετέρους πάλιν. ἐποικοδομήσαντες δὲ αὐτὸ οἱ Ἀθηναῖοι ὑψηλότερον, αὐτοὶ μὲν ταύτῃ ἐφύλασσον, τοὺς δὲ ἄλλους ξυμμάχους κατὰ τὸ ἄλλο τείχισμα ἤδη διέταξαν, ᾗπερ ἔμελλον ἕκαστοι φρουρεῖν. τῷ δὲ Νικίᾳ ἐδόκει τὸ Πλημμύριον καλούμενον τειχίσαι· (ἔστι δὲ ἄκρα ἀντιπέρας τῆς πόλεως, ἥπερ, προὔχουσα τοῦ μεγάλου λιμένος, τὸ στόμα στενὸν ποιεῖ·) καὶ, εἰ τειχισθείη, ῥᾴων αὐτῷ ἐφαίνετο ἡ ἐσκομιδὴ τῶν ἐπιτηδείων ἔσεσθαι· δι' ἐλάσσονος γὰρ πρὸς τῷ λιμένι τῷ τῶν Συρακουσίων ἐφορμήσειν σφᾶς, καὶ οὐχ, ὥσπερ νῦν, ἐκ μυχοῦ τοῦ λιμένος τὰς ἐπαγωγὰς ποιήσεσθαι, ἤν τι ναυτικῷ κινῶνται. προσεῖχέ τε ἤδη μᾶλλον τῷ κατὰ θάλασσαν πολέμῳ, ὁρῶν τὰ ἐκ τῆς γῆς σφίσιν, ἐπειδὴ Γύλιππος ἧκεν, ἀνελπιστότερα ὄντα. διακομίσας οὖν στρατιὰν καὶ τὰς ναῦς, ἐξετείχιζε τρία φρούρια· καὶ ἐν αὐτοῖς τά τε σκεύη τὰ πλεῖστα ἔκειτο, καὶ τὰ πλοῖα ἤδη ἐκεῖ τὰ μεγάλα ὥρμει, καὶ αἱ τα-

Λάβδαλον] Cod. Ar. corrupte Λάβδακον. Vide Diodorum pag. 334. Wass.

Ἐπὶ θαλάσσῃ] Cl. male ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ. W.

Τοῖς Ἀθηναίοις τοῦ τείχους] Marg. τοῦ τείχους τοῖς Ἀθηναίοις. Sed altera positura Thucydidem sapit magis. Idem.

Ταύτῃ] Ad h. v. in Aug. a m. ant. not. ταύτῃ· ὁμοίως οὕτω· τοῦτον τὸν τρόπον. (leg. ὁμοίως· οὕτω.) ταὐτὸ ταῦτα, ἢ τούτῳ τῷ τρόπῳ.) Alienum haud dubie ab h. l. ταύτῃ, intell. χώρᾳ. *Cui* enim alii operi aut homini *similiter custodirent?*

Ἔμελλ. φρ.] *Debebant* stationem agere, ubi, *vellent*, singulos opponi. Sæpe ita μέλλειν adhibetur. Nam si esset, *vellent*, διετάξαντο (inter se,) scriberet, non διέταξαν.

Πλημμύριον] Πλημύριον corrupte Steph. Alibi cum Nostro facit. Neque aliter Antiqui Scriptores. Virg. "*Plemmyrium* undosum." Mentelii Codex *Plemyrium:* Cant. tres *Plemurium;* aut *Plenurium.* vid. Plutarch. Vit. 536. Wass.

χεῖαι νῆες. ὥστε καὶ τῶν πληρωμάτων οὐχ ἥκιστα τότε πρῶτον κάκωσις ἐγένετο· τῷ τε γὰρ ὕδατι σπανίῳ χρώμενοι, καὶ οὐκ ἐγγύθεν, καὶ, ἐπὶ φρυγανισμὸν ἅμα ὁπότε ἐξέλθοιεν οἱ ναῦται, ὑπὸ τῶν ἱππέων τῶν Συρακοσίων, κρατούντων τῆς γῆς, διεφθείροντο. τρίτον γὰρ μέρος τῶν ἱππέων τοῖς Συρακουσίοις διὰ τοὺς ἐν τῷ Πλημμυρίῳ, ἵνα μὴ κακουργήσαντες ἐξίοιεν, ἐπὶ τῇ ἐν τῷ Ὀλυμπιείῳ πολίχνῃ ἐτετάχατο. ἐπυνθάνετο δὲ καὶ τὰς λοιπὰς τῶν Κορινθίων ναῦς προσπλεούσας ὁ Νικίας· καὶ πέμπει ἐς φυλακὴν αὐτῶν εἴκοσι ναῦς, αἷς εἴρητο περί τε Λοκροὺς καὶ Ῥήγιον καὶ τὴν προσβολὴν τῆς Σικελίας ναυλοχεῖν αὐτάς.

έ. 5. Ὁ δὲ Γύλιππος ἅμα μὲν ἐτείχιζε τὸ διὰ τῶν Ἐπιπολῶν τεῖχος, τοῖς λίθοις χρώμενος, οὓς οἱ Ἀθηναῖοι προσπαρεβάλοντο σφίσιν, ἅμα δὲ παρέτασσεν ἐξάγων ἀεὶ πρὸ τοῦ

Πληρωμάτων] Scholiastes interpretatur *naves*. Non magis hic sunt naves, quam infra Cap. 12. ubi τῶν πληρωμάτων exponit τῶν ναυτῶν· quomodo et hic legendum censeo, et apud alios Scriptores sumitur. Sic dici classiarios, præter Lexicographos ostenderunt Bayfius in libello de Re Nav. Schefferus II. de Milit. Nav. 3. et Perizonius ad Ælian. II. V. H. 10. Duck.

Χρώμενοι] Aut pro ἐχρῶντο, aut, quod simplicius, a διεφθείροντο pendet; utut gravius pæne hoc, quam pro ὕδατι σπανίῳ, aquæ difficultate; cui aptius διεπονοῦντο, ἐπιέζοντο.

Κακουργήσαντ.] Κακουργήσοντες utique legendum, quis dubitarit? Aut Aorist. est pro Præs. qs. μετὰ κακουργίας. Per hypall. expl. Abr. pro, ἐξιόντες κακουργήσαιεν.

Τῷ Ὀλυμπιείῳ] Est et locus in Delo, cujus ruinas se vidisse, putant Cl. Whelerus, et Tournefort. I. 226. Vid. Nostrum 6. 64. 75. init. 7. 37. 42. extr. Livius XXIV. 33. *Olympium* (Jovis id templum est, mille quingentis passibus ab urbe) nempe Syracusis. Idem *fere* Diodor. XIII. Wass.

Ἐς φυλακ.] Hoc sensu, quo hic, occurrere φυλακὴν, c. 1. (φθάσαντες τὴν φυλακὴν ταύτην, περαιοῦνται·) c. 7. init. (λαθοῦσαι τὴν τ. Ἀθην. φυλακήν.) L. 8. c. 80. extr. (πέμπουσι νεῶν βοήθειαν καὶ φυλακὴν ἐς Ἑλλήσπ.) obs. Abr. illis tamen locis *naves* ipsæ sic vocantur; hic de *opera* adhibetur; sensus apparet tamen, *observandi, speculandi*; plane, quod hodie *observare* (*Observations flotte*), in re bellica dicimus; quo sensu et verb. φυλάσσειν subinde adhibeat Noster, ubi dicat: αἱ νῆες ἐφύλασσον (i. e. φυλακὴν ἐποιοῦντο) περὶ τὴν χώραν. Utut in Græco *cavendi* quoque notio, *occurrendi*, arcendi, ac, si res tulerit, persequendi, videatur inesse; quod in mandatis habere directo quidem speculatoriæ naves hodie non soleant. In tertio utique locorum ab Abr. allatorum (8. 80.) *arcendi* conditio, ob βοήθειαν, eminere videtur. At hic verb. ναυλοχεῖν *speculandi* tantum et *statariæ* classis notionem admiserit.

Αἷς εἴρητο — αὐτάς.] Ad Corinthiorum naves, *objective*, *quas* observarent, non (*subjective*,) ad Niciæ naves, *quæ* specularentur stationem agentes, referenti αὐτὰς, ita evanuerit Pleonasmus, si pro Activo valuerit ναυλοχεῖν, et Accusat. regat. Neque abnuere plane videtur Abr. ultro exemplis firmans Ovidii, cum et alia Neutra hoc faciant, (v. Phil. Thuc. P. p. 81. (lit. *d.*) 82.) et vero κατὰ, πρὸς, intelligi queant. Sed et citra Pleonasmum intellexeris, ναυλοχ. αὐτὰς, *ut illæ*, naves, αἷς εἴρητο, stationem ibi speculantes agerent: ut ναυλ. αὐτ. sit Accus. c. Infin. Sed nimirum illud præferendum. Non absimilem Pleonasmum, sin minus structuræ, at Pronominis Demonstr. Livius offert 1. 19. init. *Urbem novam, conditam vi et armis, jure eam legibusque ac moribus de integro condere parat.*

Αὐτάς.] Stephanus loco, quem in Var. Lect. adnotavit Hudsonus, etiam alterum pleonasmi hujus pronominis exemplum profert e Thucydide IV. 93. ubi vid. Add. Ælian. V. Var. Hist. 3. Ἀριστοτέλης τὰς νῦν Ἡρακλείους στήλας καλουμένας, πρινὴ κληθῆναι τοῦτο, φησὶ Βριάρεω καλεῖσθαι αὐτάς. Add. infra Cap. 48. Duck.

Προσπαρεβάλοντο] Non male scripti quidam προπαρεβάλοντο. Wass. Eundem in finem

τειχίσματος τοὺς Συρακουσίους καὶ τοὺς ξυμμάχους· καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀντιπαρετάσσοντο. ἐπειδὴ δὲ ἔδοξε Γυλίππῳ καιρὸς εἶναι, ἦρχε τῆς ἐφόδου· καὶ ἐν χερσὶ γενόμενοι ἐμάχοντο μεταξὺ τῶν τειχισμάτων, ᾗ τῆς ἵππου τῶν Συρακουσίων [καὶ τῶν ξυμμάχων] οὐδεμία χρῆσις ἦν· καὶ νικηθέντων τῶν Συρακουσίων καὶ τῶν ξυμμάχων, καὶ νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀνελομένων, καὶ τῶν Ἀθηναίων τροπαῖον στησάντων, ὁ Γύλιππος, ξυγκαλέσας τὸ στράτευμα, οὐκ ἔφη τὸ ἁμάρτημα ἐκείνων, ἀλλ' αὐτοῦ γενέσθαι· τῆς γὰρ ἵππου καὶ τῶν ἀκοντιστῶν τὴν ὠφέλειαν, τῇ τάξει ἐντὸς λίαν τῶν τειχῶν ποιήσας, ἀφελέσθαι· νῦν οὖν αὖθις ἐπάξειν. καὶ διανοεῖσθαι οὕτως ἐκέλευεν αὐτοὺς, ὡς τῇ μὲν παρασκευῇ οὐκ ἔλασσον ἕξοντας, τῇ δὲ γνώμῃ, οὐκ ἀνεκτὸν ἐσόμενον, εἰ μὴ ἀξιώσουσι, Πελοποννήσιοί τε ὄντες καὶ Δωριεῖς, Ἰώνων καὶ νησιωτῶν καὶ ξυγκλύδων ἀνθρώπων κρατήσαντες, ἐξελάσασθαι ἐκ τῆς χώρας.

στ΄. 6. Καὶ μετὰ ταῦτα, ἐπειδὴ καιρὸς ἦν, αὖθις ἐπῆγεν αὐτούς. ὁ δὲ Νικίας καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, νομίζοντες καὶ ἐκεῖνοι, εἰ μὴ ἐθέλοιεν μάχης ἄρχειν, ἀναγκαῖον εἶναι σφίσι μὴ περιορᾶν παροικοδομούμενον τὸ τεῖχος· ἤδη γὰρ καὶ ὅσονοὺ παρεληλύθει τὴν τῶν Ἀθηναίων τοῦ τείχους τελευτὴν ἡ ἐκείνων τείχισις· καὶ, εἰ προέλθοι, ταυτὸν ἤδη ἐποίει αὐτοῖς, νικᾶν τε μαχομένοις διαπαντὸς, καὶ μηδὲ μάχεσθαι. ἀντεπήεσαν οὖν τοῖς Συρακουσίοις. καὶ ὁ Γύλιππος, τοὺς μὲν ὁπλίτας ἔξω τῶν τειχῶν μᾶλλον, ἢ πρότερον, προεξαγαγὼν, ξυνέμισγεν αὐτοῖς. τοὺς δ' ἱππέας καὶ τοὺς ἀκοντιστὰς ἐκ πλαγίου τάξας τῶν Ἀθηναίων, κατὰ τὴν εὐρυχωρίαν, ᾗ τῶν τειχῶν ἀμφοτέρων αἱ ἐργασίαι ἔληγον· καὶ προσβαλόντες οἱ ἱππεῖς ἐν

(*eodem consilio*, Latinius), atque usum Athen. adjecerunt. *Abr.* Mihi quidem haud probarit tam anxie vestigandam notionem τοῦ πρὸς, simplicius intelligendi: quos ad munimentum advexissent, congessissent. Nec placet, versum, *adjecerunt*; quis ita loquitur: *lapides adjicere?* Rectius, *aggesserant*, Port. Illud magis obs. aoristum esse pro plusqupf. προσεβεβλήκεσαν.

Ἀντιπαρετάσσ.] Duplicati augmenti quæ exempla affert Abr. nihil fere agunt, ut quæ præpositionem tantum cum augmento, simplici illo quidem, præferant, ut δεδιήγητο, ἐπαρακάθισαν, rel. Rectius afferret Nostri 1. 132. init. ἐξεδεδιήτητο· ubi habes triplex augmentum, ε, δὲ, et ή, cum duplici contentum sit Plusqupf. Aptiora ex ipso Steph. affert. Adde et ἐκάθηρα.

Καὶ ἐκεῖνοι ἢ μὴ ἐθέλοιεν] Sententia postulat, ut cum Reg. Gr. et Schol. a quibus tantum una litera aberravit scriba Cod. Cass., legatur, καὶ εἰ ἐκεῖνοι μὴ ἐθέλοιεν. Duck.

Ὁ Γύλιππος] Vide de hoc viro dissidentes Philisti et Timæi sententias apud Plutarchum. A nostro fere stat auctor primus, qui et oculatus testis. Wass.

Τῶν Ἀθηναίων] Τῶν non habent Codd. Ar. C. sed mendose. Idem.

τῇ μάχῃ τῷ εὐωνύμῳ κέρᾳ τῶν Ἀθηναίων, ὅπερ κατ' αὐτοὺς ἦν, ἔτρεψαν· καὶ δι' αὐτὸ καὶ τὸ ἄλλο στράτευμα, νικηθὲν ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, κατηράχθη ἐς τὰ τειχίσματα. καὶ τῇ ἐπιούσῃ νυκτὶ ἔφθασαν παροικοδομήσαντες, καὶ παρελθόντες τὴν τῶν Ἀθηναίων οἰκοδομίαν· ὥστε μηκέτι μήτε αὐτοὶ κωλύεσθαι ὑπ' αὐτῶν, ἐκείνους τε καὶ παντάπασιν ἀπεστερηκέναι, εἰ καὶ κρατοῖεν, μὴ ἂν ἔτι σφᾶς ἀποτειχίσαι.

ζʹ. 7. Μετὰ δὲ τοῦτο αἵ τε τῶν Κορινθίων νῆες καὶ Ἀμπρακιωτῶν καὶ Λευκαδίων ἐσέπλευσαν αἱ ὑπόλοιποι δώδεκα, λαθοῦσαι τὴν τῶν Ἀθηναίων φυλακήν. ἦρχε δὲ αὐτῶν Ἐρασινίδης Κορίνθιος· καὶ ξυνετείχισαν τὸ λοιπὸν τοῖς Συρακουσίοις, μέχρι τοῦ ἐγκαρσίου τείχους. καὶ ὁ Γύλιππος ἐς τὴν ἄλλην Σικελίαν ἐπὶ στρατιάν τε ᾤχετο, καὶ ναυτικὴν καὶ πεζικὴν ξυλλέξων, καὶ τῶν πόλεων ἅμα, προσαξόμενος, εἴ τις ἢ μὴ πρόθυμος ἦν, ἢ παντάπασιν ἔτι ἀφειστήκει τοῦ πολέμου. πρέσβεις τε ἄλλοι, τῶν Συρακουσίων καὶ Κορινθίων, ἐς Λακεδαίμονα καὶ Κόρινθον ἀπεστάλησαν, ὅπως στρατιὰ ἔτι περαιωθῇ, τρόπῳ ᾧ ἂν ἐν ὁλκάσιν, ἢ πλοίοις, ἢ ἄλλως ὅπως ἂν προχωρῇ, ὡς καὶ τῶν Ἀθηναίων ἐπιμεταπεμπομένων. οἵ τε Συρακούσιοι ναυτικὸν ἐπλήρουν, καὶ ἀνεπειρῶντο, ὡς καὶ τούτῳ ἐπιχειρήσοντες, καὶ ἐς τἄλλα πολὺ ἐπέῤῥωντο.

ηʹ. 8. Ὁ δὲ Νικίας, αἰσθόμενος τοῦτο, καὶ ὁρῶν καθ' ἡμέραν ἐπιδιδοῦσαν τήν τε τῶν πολεμίων ἰσχὺν καὶ τὴν σφετέραν ἀπορίαν, ἔπεμπε καὶ αὐτὸς ἐς τὰς Ἀθήνας ἀγγέλλοντας,

Πεζικὴν] Vid. VI. 33. Duck.

Τρόπῳ ᾧ ἂν, rel.] Potest ita distingui: περαιωθῇ,) τρόπῳ ᾧ ἂν, scil. δύναιτο, οἷόν τε εἴη, ἐνδέχοιτο, vel pro ᾧ τινι οὖν, εἴτε,) ἐν ὁλκ. (εἴτε) ἐν πλ. ἢ ἄλλως, ὅπως ἂν προχωρῇ· ita expedita omnia processerint; sed et per Synchysin, vel Hyperbaton, ita jungi: τρόπῳ, ᾧ ἂν προχωρῇ, ἐν ὁλκάσιν, ἢ πλοίοις, ἢ ὅπως ἂν, i. e. ὁπωσοῦν. Quorum utrumlibet cum liceret, interpunctionem haud mutavi, ut liberum esset cuique, distinguere alterutro modo et jungere. Nota etiam, πλοῖα et ὁλκάδας distingui: minora illa sunt, leviora certe, *Transportschiffe*, hæ operariæ, *Nauffahrtenschiffe*, *Lastschiffe*.

Ὡς κ. τ. Ἀθ. ἐπιμετ.] Primo ὡς hic est pro οἷα, ἅτε, *quandoquidem*: ut 2 Pet. 1. 3. ὡς πάντα ὑμῖν τῆς—δυνάμεως αὐτοῦ δεδωρημένης, *quandoquidem quia* vobis donavit omnia Dei potentia. Deinde in ἐπιμεταπεμπ. ἐπὶ valet a) novas, alias copias, b) contra ipsos.

Ἀνεπειρ.] Aut pro simplici, aut, *rursus* periculum fecere, tanquam rei adhuc neglectæ; cui interpretationi faveat etiam ἐπιχειρήσοντες, quod *initium* fere operis notet adhuc intacti. Vix enim est, ut sit pro χρησόμενοι. Aut τούτῳ non Dativ. fuerit, sed (Ablat.) pro διὰ τούτου, ut in ἐπιχειρ. intelligas, τοῖς πολεμίοις, τ. Ἀθηναίοις. Neque enim est, ut tam imperiti Syracusani rei navalis, ceu novæ, videantur.

Τ. πολεμ.] C. Msqu. Πελοποννησίων. Pæne est, ut glossema sapiat.

Ἔπεμπε] Est pro Plusquamq. ἐπεπόμφει, propter verba, πολλάκις μὲν καὶ ἄλλοτε· neque, ad τότε ita intelligi, quidquam impediat; aut πολλ. μὲν κ. ἄλλ. intell. *Ut* jam antea sæpius *fecerat*.

Καὶ αὐτὸς] Nempe, sicut Corinthii et Syracusani Lacedæmonem miserant; c. 7. extr.

πολλάκις μὲν καὶ ἄλλοτε καθ᾽ ἕκαστα τῶν γιγνομένων, μάλιστα δὲ καὶ τότε, νομίζων ἐν τοῖς δεινοῖς τε εἶναι, καὶ, ἢν μὴ ὡστάχιστα ἢ σφᾶς μεταπέμψωσιν, ἢ ἄλλους μὴ ὀλίγους ἀποστέλλωσιν, οὐδεμίαν εἶναι σωτηρίαν. φοβούμενος δὲ, μὴ οἱ πεμπόμενοι, ἢ κατὰ τὴν τοῦ λέγειν ἀδυνασίαν, ἢ καί γνώμης ἐλλιπεῖς γιγνόμενοι, ἢ τῷ ὄχλῳ πρὸς χάριν τι λέγοντες, οὐ τὰ ὄντα ἀπαγγείλωσιν, ἔγραψεν ἐπιστολὴν, νομίζων, οὕτως ἂν

Ubi, quod, obscurius pæne, ait Thuc. legatos Syracusanorum et Corinthiorum Lacedæmonem et Corinthum missos, intell. a) Corinthiorum et Syrac. ad Lacedæmonios, Corinthum autem Syracusanorum tantum; neque enim est, ut Corinthum Corinthii missi dicantur. Quod ibid. ait, ἄλλοι πρέσβεις, commate adjuvandum post πρέσβεις posito, intellecto δηλονότι, *nempe*; *alii* quoque legati missi, (nempe) Syracusanorum et Corinth. nempe præter ipsum Gylippum, Siciliæ urbes obeuntem. Aut intell. *novi*, *præter* eos, quos primo statim tempore misissent, (L. 6. init.) ad expeditionem cohortaturos. Tali commate, quo superior illa interpretatio, (si opus ea tamen fuerit,) adjuvetur, Herodoti quoque locus eget, 2. 42. extr. ἔπειτα ἄλλο ἄγαλμα, Ἡρακλέος, προσάγουσι πρὸς αὐτό; ubi interpungendum post ἄγαλμα, et post Ἡρακλέος· *aliud* simulacrum, (*nempe*) Herculis, ad illud (Jovis simulacrum) admovent; neque enim *duo* Herculis simulacra aderant, sed alterum Jovis.

Ἀγγέλλοντας] Ἀγγέλλων unice probat Abr. et multis firmat. Linguæ usus et Libri utrique lectioni favent. Et ipse tamen ἀγγέλλων eo prætulerim, quod *literis maxime* Nicias commisit querelas suas precesque, non nuntiis, quibus parum fideret.

Ἐν τοῖς δεινοῖς] Bene libri, qui articulum τοῖς omittunt. Wass.

Μεταπέμψωσιν]. Sic et Thomas Magister in μεταπέμπομαι. Sed non probat activum μεταπέμπω. Vid. VI. 88. VII. 15. Duck.

Φοβούμενος] Vide, quæ excogitavit Euripid. Suppl. v. 114. Wass.

Ἀδυνασίαν] Marg. ἀδυναμίαν. Alterum tamen, Grammatici veteres, apud Euripidem olim exstitisse, aiunt. δύνασις exponitur δύναμις. vid. Hesych. Unde Glossæ corrigendæ: ἀδυνατία, impotentia, ἀδυναστία, inpotencia. Scribe meo periculo ἀδυνασία. D. Halicarn. de Adm. vi dicendi in Demosth. Cap. XXVII. παχύτητος καὶ ἀδυναστίας ἔδοξεν εἶναι μηνύματα τοιαῦτα. Et hic vera lectio est ἀδυνασίας. Libri veteres tacent, sed res ipsa loquitur. Idem. Ἀδυνασία rursus est infra VIII. 8. ubi Scholiastes Cass. adnotat: σημείωσαι· ἀδυνασία εἴρηται. Thomas Magister: ἀκρατία, ἀδυνασία, καὶ ἀνοητία παρὰ Θουκυδίδῃ μόνῳ. Pollux III. 122. et VI. 145. tam ἀδυνασία, quam ἀδυναμία, recte dici, putat. Duck. Frequentius sane ἀδυναμία· in quod et mutatum insolentius illud; non minus ἀνάλογον tamen et ἀδυνασία, non a δύνασις, ut vult Abr. quod non exstet, sed a δύνασαι, 2. Pers. præs. pro δύνῃ, aut a δυνατὸς, et propiori ἀδύνατος; sicut ab ἀθάνατος fit ἀθανασία, ab εὔκρατος εὐκρασία, ab ἄτακτος, εὔτακτος, ἀταξία et εὐταξία, ab ἄπρακτος ἀπραξία, quin a θάνατος θανάσιμος. Dicendi autem facultati in nuntiis diffidebat Nicias, vel, quod essent homines militares, vel, quod Demagogos Atheniensium sustinere, æquare aut vincere non possent.

Γνώμ. ἐλλιπεῖς] Intell. Abr. *ne ipsius mentem minus assecuti essent*. Non placet; quid enim obscuri haberet Niciæ postulatio, ut auxilia sibi summitterentur? γενόμενοι deinde, *facti*, effecti, nempe, ubi Athenas venissent; at intelligere Niciam ipsum, aut minus intelligere, jam in Sicilia, apud ipsum, debebant; nec plane video, quid non intellecturi fuerint; nam et Græce sciebant, et res, ut dixi, obscuritatis nil habuit. Denique ἑαυτοῦ, quin et τῆς, τῆς ἑαυτοῦ, adderet Thuc. hoc si vellet; ut infra, τὴν αὑτοῦ γνώμην. At vero Athenis poterant γίγνεσθαι γνώμης ἐλλιπεῖς, consilii inopes, trepidare, hærere, *aus der Fassung fommen, decontenencirt werden*, (*déconcertés*, *embarrussés*, ἐξαπορεῖσθαι,) ut non haberent, quod ad interrogata responderent, qui satisfacerent oratoribus, (Demagogis,) impedire illos et volentibus et conantibus, quærendo de universo statu exercitus, Siciliæ, de sociorum numero, fide, viribus; quibus si minus satisfecissent, continuo persuaderent populo Demagogi, haud tantopere opus esse auxiliis missis. Sane addit Thuc. τὴν γνώμην (ἑαυτοῦ) ἐν τῷ ἀγγέλῳ ἀφανισθεῖσαν. Sed tamen ἐλλιπὴς non sic dicitur, ut *non intelligentem* aliquid notet, sed *carentem* sign. Quis dixerit autem: ego *careo*, deficior *sententia tua*, ut sit, eam *non assequor?* Et ἀφανισθεῖσαν, *obscuratam*, refertur ad ἀδυνασίαν τοῦ λέγειν.

μάλιστα τὴν αὑτοῦ γνώμην, μηδὲν ἐν τῷ ἀγγέλῳ ἀφανισθεῖσαν, μαθόντας τοὺς Ἀθηναίους, βουλεύσασθαι περὶ τῆς ἀληθείας. καὶ οἱ μὲν ᾤχοντο φέροντες, οὓς ἀπέστειλε, τὰ γράμματα, καὶ ὅσα ἔδει αὐτοὺς εἰπεῖν. ὁ δὲ, τὰ κατὰ τὸ στρατόπεδον διὰ φυλακῆς ἤδη ἔχων, ἑκουσίων κινδύνων ἐπεμελεῖτο.

θ΄. 9. Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ θέρει τελευτῶντι καὶ Εὐετίων, στρατηγὸς Ἀθηναίων, μετὰ Περδίκκου στρατεύσας ἐπ' Ἀμφίπολιν Θρᾳξὶ πολλοῖς, τὴν μὲν πόλιν οὐχ εἷλεν, ἐς δὲ τὸν Στρυμόνα περικομίσας τριήρεις, ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἐπολιόρκει, ὁρμώμενος ἐξ Ἱμεραίου. καὶ τὸ θέρος ἐτελεύτα τοῦτο.

ι΄. 10. Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου χειμῶνος ἥκοντες ἐς τὰς Ἀθή-

Βουλεύσασθ.] Pro βουλεύεσθαι, idque, per ἂν, pro futuro. Mirum, nil varietatis hic notari, per βουλεύσεσθαι, ut alibi, in (ε) Fut. et (α) Aor.

Οἱ μ. ᾤχ φέρ. rel.] Perturbatius paullo, utut non obscurius, pro, οἱ μ. ᾤχ. φέρ. τὰ γρ., οὓς ἀπέστ. vel, οἱ μὲν, (ἐκεῖνοι,) οὓς ἀπ. ᾤχ. φέρ. τὰ γρ. Aorist. pro Plusqpf.

Διὰ φυλακῆς ἔχ.] Pro ἐν φυλακῇ· et totum, per Hypall. pro, ἔχων φυλακὴν τῶν κατὰ τὸ στρατόπεδον· ut, δι' ὀργῆς ἔχειν, δι' αἰτίας ἔχειν, esse potest pro ἔχειν ὀργὴν, αἰτίαν, εἰς (πρὸς) τινά· Unde explicuisse detur illud Jacobi, 2. 1. μὴ ἐν προσωποληψίαις ἔχετε τὴν πίστιν, i. e. μὴ ἔχετε προσωποληψίας ἐν (σὺν) τῇ πίστει· nolite jungere personarum respectum cum religione Christiana; quin et Rom. 1. 18. τῶν τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων, i. e. τῶν ἐχόντων τὴν ἀδικίαν ἐν (σὺν) τῇ ἀληθείᾳ, qui, cum veri cognitionem teneant, simul et pravitatem retinent. Qui tamen locus et ita explicari possit: (utut, κατέχειν pro simplici ἔχειν accipi, nil sane vetet;) cohibentium, impedientium veri cognitionem ac supprimentium studio (ob studium) pravitatis; ita enim κατέχειν 2 Thess. 2. 6. 7. et Nostro 1. 17. extr. ἡ Ἑλλὰς κατείχετο, rel. coërcebatur; reprimebatur; et pro ἔχειν tamen κατέχειν, Nostro, 1. 6. med. τοὺς πρεσβυτέρους ἡ σκευὴ αὕτη κατέσχεν, i. e. οἱ πρεσβύτεροι εἶχον τὴν σκευὴν ταύτην· per hypallagen; quo nomine et huc quadret, suo quidem modo; hinc κατάσχεσις, *possessio*, Act. 7. 5. Ebr. נַחֲלָה, et ὁ λόγος κατέχει, *fama tenet*, habet, sc. *locum*, vel *homines*; nec minus καθεξῆς, *deinceps*, pro simplici ἑξῆς· etsi hoc magis est, *quod sequitur*. Verum hæc obiter, et occasione oblata. ἤδη autem addit Noster, *jam* (*nunmehr*), quo significet, Niciam *abstinuisse aliis* expeditionibus, cura omni *jam* ad exercitum revocata, conversa et circumscripta.

Ἑκουσίων κινδύνων ἐπεμελεῖτο] *Hobbes: was weary of entering into any voluntary dangers.* Wass. Quomodo Port. cum vertisset, *voluntariorum periculorum curam gerebat*, addere idem, pro paraphrasi, potuerit *eaque tantum, quæ non ultro provocaverat, discrimina subibat*, equidem haud assequor: ecquid enim magis apertiusve repugnet, quam *voluntariorum* et *non ultro?* Heilmann. amplectitur lect. ἢ δὶ, intellecto μᾶλλον, ut ἐπεμελεῖτο intelligat τῶν πραγμάτων· rectius dicturus, esse pro, τὴν ἐπιμέλειαν ἐποιεῖτο, εἶχε· (V. Philol. Thuc. P. p. 74. extr. lit. v.) et ordo sit: ἐπεμελεῖτο (μᾶλλον) φυλ. — ἔχων (i. e. διὰ τοῦ ἔχειν, *ita ut*—tueretur,) ἢ δὶ ἑκ. κινδ. Haud improbaverim equidem, si præsertim addiderim, διὰ tunc fore pro μετά. Ac fortasse sit, ut ab ἤδη absorptum fuerit τὸ ἢ δὶ. Hobbesii interpretatio, Wassio allata; (he) *was weary of entering into any voluntary dangers*, contexto apta quidem, at non verbo ἐπιμελεῖσθαι, quod non *gravari* ὀκνεῖν, ne *cavere* quidem, Genitivo junctum, notet. Quid, si ἀκουσίων legerimus, intellecto μόνον; Vix est tamen, in hac lectione, ut Artic. τῶν ante ἑκουσ. (seu ἀκουσίων) recte absit, intelligendus certe, quippe omitti solitus. v. Phil. Th. P. p. 67. init. α) et in propriis Nominibus, at non in tali divisione ac discrimine, ut hic, (τῶν) ἑκουσίων κινδ. quæ pericula *aliis* opponantur.

Τὸ θέρος ἐτελεύτα τοῦτο.] Τοῦτο non comparet in Cl. Noster vtroque modo loquitur. W.

Ἥκοντες — εἶπον] Suidas in ἀποστοματίζειν. Sed male καὶ ἵκοντ' εἰς, et οἱ ἀπὸ τοῦ Νικία, et ἀπὸ γλώττης αὐτοῖς εἴρητο· hinc corrigendus. De Epist. Niciæ vide Demetrium Phalereum §. 237. et Aristidem Tom. II. Orat. 1. Idem. Ἵκοντ' εἰς apud Suidam est vitium Edit. Kusteri. Superiores omnes habent ἥκοντ' εἰς. An Rhetor, quem Demetrium Phalereum vocant, hanc epistolam recte tanquam exemplum

νας οἱ παρὰ τοῦ Νικίου, ὅσα τε ἀπὸ γλώσσης εἴρητο αὐτοῖς, εἶπον, καὶ, εἴ τις τὶ ἠρώτα, ἀπεκρίνοντο· καὶ τὴν ἐπιστολὴν ἀπέδοσαν. ὁ δὲ γραμματεὺς τῆς πόλεως, παρελθὼν ἀνέγνω τοῖς Ἀθηναίοις, δηλοῦσαν τοιάδε.

ιά. 11. "Τὰ μὲν πρότερον πραχθέντα, ὦ Ἀθηναῖοι, ἐν ἄλλαις πολλαῖς ἐπιστολαῖς ἴστε· νῦν δὲ καιρὸς οὐχ ἧττον, μαθόντας ὑμᾶς, ἐν ᾧ ἐσμὲν, βουλεύσασθαι. κρατησάντων γὰρ ἡμῶν μάχαις ταῖς πλείοσι Συρακουσίους, ἐφ' οὓς ἐπέμφθημεν, καὶ τὰ τείχη οἰκοδομησαμένων, ἐν οἷσπερ νῦν ἐσμὲν, ἦλθε Γύλιππος Λακεδαιμόνιος, στρατιὰν ἔχων ἐκ Πελοποννήσου καὶ ἀπὸ τῶν ἐν Σικελίᾳ πόλεων ἔστιν ὧν. καὶ μάχῃ τῇ μὲν πρώτῃ νικᾶται ὑφ' ἡμῶν· τῇ δ' ὑστεραίᾳ, ἱππεῦσί τε πολλοῖς καὶ

epistolarum nimis longarum, et tumidioris stili, proponat, judicabunt alii : mihi non videtur. Certe non admodum adcurate eam cum epistolis Platonis componit, inter quas triplo, quadruplo, ac decuplo longiores sunt. Duck.

Ἀπὸ γλώσσ.] Herodot. 1. 123. ἐντειλάμενος ἀπὸ γλώσσης. *Gottl.* Nempe : ut supra, c. 8. ἐν τῷ ἀγγέλῳ ἀφανισθεῖσαν, pro διὰ, vel ipso ἀπὸ, ita et hic ἀπὸ pro διὰ, qs. ἐν γλώσσῃ, vel, et verbo audacia detur, γλωσσικῶς· ut ἀπὸ τοῦ προφανοῦς est προφανῶς, *ex præcipiti, ex facili, ex insperato, ex æquo, ex occulto, ex improviso,* alia, pro adverbiis *modi* ; Liv. 1. 27. init. *ad bellum palam atque ex indicto gerendum.* Sane ibi legitur, *ex edicto* ; sed hoc nihili est ; neque enim *bellorum* sunt *edicta,* neque *edici bellum* dicitur, verum *indici,* unde legerim, *ex indicto,* h. e. *ita, ut* indicerent, qs. per indictionem. Et Ebr. מ, ἀπὸ, pro ἐν, i. e. διὰ ; ut Cant. Cantic. 1. 2. יִשָּׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ—, Gr. φιλησάτω με ἀπὸ φιλήματος, i. e. τῷ φιλήματι. Ita et hic ἀπὸ γλώσσης pro γλώσσῃ, διὰ γλώσσης. Luc. 14. 18. ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες· ἀπὸ μιᾶς, scil. φωνῆς, vel, ut hic, γλώσσης, i. e. μιᾷ φωνῇ, διὰ μιᾶς γλώσσης, φωνῆς. Quin et ὑπὸ sic adhibetur, ut *modum* rei gerendæ notet, pro διά· Herodot. 2. 45. ὑπὸ πομπῆς ἐξῆγον (τὸν Ἡρακλέα,) i. e. ἐν πομπῇ, διὰ πομπῆς. Vide et quædam de hoc usu τοῦ ἀπὸ notata in Philol. Th. P. p. 126. extr. lit. β) et 129. extr. lit. ב) utut non usquequaque huic loco similia.

Ἀπέδοσαν] Etiam ἐπέδοσαν dici poterat, non minus frequentatum in *reddendis* epistolis.

Γραμματεὺς τῆς πόλεως] Pollux VIII. 98. non omnes scribas, quod hic in Var. Lect. significat Hudsonus, sed tantum primum genus, sorte lectos, dicit ; secundum a senatu ; tertium a populo. De scribis Atheniensium legi possunt, quæ ad Pollucem adnotant Doctissimi Interpretes : Petitus ad Leg. Attic. pag. 257. Spanhemius Dissert. IX. de Præstant. et Usu Numism. p. 704. et Epistol. II. ad Morellum §. 3. Quod illi ostendunt, munus scribæ non valde honoratum fuisse apud Athenienses, id hic quoque dicit Schol. Cass. in quo pro iis, quæ in vulgato legentur, γραμματέα λέγει τὸν εἰωθότα, scriptum est, οὐ κυρίως γραμματέα λέγει τὸν ἀρχὴν ἔχοντα, ἀλλ' ὑπηρέτην, τὸν εἰωθότα cet. in fine post ἀναγινώσκειν additur : τοῦτο δὲ οὐκ ἔντιμον ἦν. In prioribus aliquid vitii videtur esse. Duck.

Ἐν ἄλλ. ἐπιστ. ἴστε] En manifestum usum τοῦ ἐν pro διά.

Οὐχ ἧττον] i. e. πολλῷ μᾶλλον. Sæpius ita Noster. Herodotus explet, 2. 43. extr. οὐκ ἥκιστα, ἀλλὰ μάλιστα.

Ἧττον] Ita raro Thucyd. Sic ἔλαττον Sophocl. Elect. 1003. πράττειν 1031. et Trachin. 1173. φύλαττε Philoct. 779. sed perraro. πράττειν semel Æschylus Agam. 1240. Alibi fere hæc et hujusmodi per σσ scribunt. Wass.

Ἐπέμφθ.] Intell. μάλιστα. ut c. 8. init. νομίζων ἐν τοῖς δεινοῖς εἶναι, nunc *utique,* δὴ, *nun erst recht,* nunc *maxime* se esse in summo discrimine.

Ὑφ' ἡμῶν] Cod. Msqu. ἐφ' ἡμῶν, librarii haud dubie lapsu ; aliud fuerit, si *plures* solis Atheniensibus pugnavissent, ut *ex sua parte* vincerent Athenienses ; ac tamen diceret, τὸ ἐφ' ἡμῶν.

Τῇ δ' ὑστεραίᾳ] Valla vertit, *secunda* pugna; quod intactum reliquit Stephanus. Acacius, *altera.* Portus sequutus est usitatissimam significationem τοῦ ὑστεραίᾳ. Altera inter-

ἀκοντισταῖς βιασθέντες, ἀνεχωρήσαμεν ἐς τὰ τείχη. νῦν οὖν ἡμεῖς μὲν, παυσάμενοι τοῦ περιτειχισμοῦ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐναντίων, ἡσυχάζομεν. οὐδὲ γὰρ ξυμπάσῃ τῇ στρατιᾷ δυναίμεθ' ἂν χρήσασθαι, ἀπαναλωκυίας τῆς φυλακῆς τῶν τειχῶν μέρος τι τοῦ ὁπλιτικοῦ. οἱ δὲ παρῳκοδομήκασιν ἡμῖν τεῖχος ἁπλοῦν, ὥστε μὴ εἶναι ἔτι περιτειχίσαι αὐτοὺς, ἢν μή τις τὸ παρατείχισμα τοῦτο, πολλῇ στρατιᾷ ἐπελθὼν, ἕλῃ. ξυμβέβηκέ τε, πολιορκεῖν δοκοῦντας ἡμᾶς ἄλλους, αὐτοὺς μᾶλλον, ὅσα γε κατὰ γῆν, τοῦτο πάσχειν. οὐδὲ γὰρ τῆς χώρας ἐπὶ πολὺ, διὰ τοὺς ἱππέας, ἐξερχόμεθα.

ιβ'. 12. "Πεπόμφασι δὲ καὶ ἐς Πελοπόννησον πρέσβεις ἐπ' ἄλλην στρατιάν. καὶ ἐς τὰς ἐν Σικελίᾳ πόλεις Γύλιππος οἴχεται, τὰς μὲν καὶ πείσων ξυμπολεμεῖν, ὅσαι νῦν ἡσυχάζου-

pretatio tamen defendi potest. Primum enim non liquet e Cap. 5. et 6. secundam pugnam, qua victi sunt Athenienses, postridie ejus diei, quo victores fuerant, factam: nam Thucydides tempus non definit, sed dicit: καὶ μετὰ ταῦτα, ἐπειδὴ καιρὸς ἦν, αὖθις ἐπῆγεν αὐτοῖς. Deinde etiam alii ὑστεραίᾳ dicunt pro ὑστέρᾳ. Dionysius Halic. περὶ τοῦ Θουκυδίδου χαρακτῆρος Cap. VI. quum Hellanici et Herodoti institutum ac rationem componendæ historiæ exposuisset, de Thucydide ita scribit: Τούτοις ἐπιγενόμενος Θουκυδίδης — τῆς μὲν προτέρας ὑπεριδὼν, ὡς εὐτελοῦς καὶ ταπεινῆς, — τῆς δὲ ὑστεραίας, ὡς μείζονος, rel. ubi ὑστεραία aperte refertur ad rem, non ad diem. Sylburgius et Hudsonus etiam ibid. Cap. XVII. eodem modo dici, putant, ὑστεραίᾳ in his: Τοὺς μὲν ἐν τῇ προτέρᾳ (ἐκκλησίᾳ) ῥηθέντας ὑπὸ τῶν δημαγωγῶν λόγους παρέλειπεν, — τοὺς ἐν τῇ ὑστεραίᾳ πάλιν ὑπὸ τῶν αὐτῶν ῥηθέντας παρέλαβεν. Sed hoc non minus exponi potest, in concione *postridie* habita: nam, alteram concionem postridie habitam, constat e Thucydide III. 36. Nec necesse est, apud Xenophontem II. Hist. Gr. pag. 455. non longe a principio, καὶ προσβαλὼν πόλει τῶν Ἀθηναίων ξυμμάχῳ, ὄνομα Κεδρείαις, τῇ ὑστεραίᾳ προσβολῇ κατὰ κράτος αἱρεῖ, aliter interpretari, quam *postridie*; etsi Stephanus scribit, etiam posse verti, *secunda* oppugnatione; ut idem sit, ac dixisset τῇ ὑστέρᾳ, seu δευτέρᾳ προσβολῇ. Add. Cap. 51. Duck.

Ὑστεραίᾳ] Sane ex diverso, τῇ πρώτῃ μάχῃ, esse debet pro ὑστέρᾳ, quod ne adhibeatur quidem sic pro adjectivo, ut dixisse detur, ἡ ὑστέρα μάχη, sed ἡ ὕστερον, ἡ ἔπειτα, ἡ τελευταία, ἡ ἐπιοῦσα, ἡ μετὰ ταῦτα, nunquam, opinor, ἡ ὑστέρα.

Παρῳκοδομ.] Nostro opposuerunt, per illius longitudinem duxerunt, *längst dem unfrigen hin.*

Ἁπλοῦν] Οὐ πλάγιον (*rectum*, non obliquum), expl. Abr. Sane *simplex* et *directum* Cic. jungit, de Nat. D. 2. 57. ante extr. et opponit *flexuoso: flexuosum*, inquit, *iter habet*, (auditus,) *ne quid invidere possit, si simplex ac directum pateret.* Ubi fortasse aut *posset* leg. aut *pateat*.) Perscribendum tamen hoc Athenas cur duxerit Nicias, non video. Simplicem, uti Port. vertit, intelligas *unum*; διπλοῦν enim Athenienses habebant. Ne hoc quidem notasse, quidquam attinebat. Scripsitne Thuc. ἁπλῶς, *planissime*, per *totam*, omnem longitudinem nostri, *ganz durch hinaus?* Debet enim tale esse, unde efficiatur et intelligatur, quod subjecerit: ut nos non possimus illos muniendo ambire; quod tamen, fatear, et in *directi* notione inesse.

Πολλῇ στρατιᾷ ἐπελθὼν ἕλῃ] Aristides Tom. II. Orat. 2. pag. 44. ex hac epistola: Εἰ μή τις αἱρήσει τὸ παρατείχισμα χειρὶ συχνῇ βιασάμενος, πέρας τἂν τῇ γῇ πράγματα ἔχει. Duck.

Ξυμβέβ. — ἡμᾶς] Poterat idem, ξυμβέβ. ἡμῖν, πολιορκεῖν δοκοῦσιν, αὐτοῖς τοῦτο πάσχειν.

Ἐξερχόμ.] Pro, δυνάμεθα, οἷοί τε ἐσμὲν ἐξέρχεσθαι· non possumus, non licet, non datur excurrere; Metonym.

Ἐς τ. πόλ. — οἴχεται] Sine casu plerumque et termino *ad quem*, simpliciter, pro *discedere*, ponitur οἴχεσθαι.

Τὰς μ. καὶ πείσ.] Καὶ cur additur? Distribuendine caussa? At tunc posteriori parti additur. *Etiam* ergo notet? *Plus* ergo fuerit et majus, πείθειν ξυμπολεμεῖν, quam στρατιὰν ἄγειν. Medios nempe etiam tunc et quietos ad

σιν, ἀπὸ δὲ τῶν ἔτι καὶ στρατιὰν πεζὴν καὶ ναυτικοῦ παρασκευὴν, ἣν δύνηται, ἄξων. διανοοῦνται γὰρ, ὡς ἐγὼ ϖυνθάνομαι, τῷ τε πεζῷ ἅμα τῶν τειχῶν ἡμῶν πειρᾶν, καὶ ταῖς ναυσὶ κατὰ θάλασσαν. καὶ δεινὸν μηδενὶ ὑμῶν δόξῃ εἶναι, ὅτι καὶ κατὰ θάλασσαν. τὸ γὰρ ναυτικὸν ἡμῶν (ὅπερ κἀκεῖνοι πυνθάνονται,) τὸ μὲν ϖρῶτον ἤκμαζε, καὶ τῶν νεῶν τῇ ξηρότητι, καὶ τῶν ϖληρωμάτων τῇ σωτηρίᾳ· νῦν δὲ αἵ τε νῆες διάβροχοι, τοσοῦτον χρόνον ἤδη θαλασσεύουσαι, καὶ τὰ ϖληρώματα ἔφθαρται. τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀνελκύσαντας διαψύξαι, διὰ τὸ, ἀντιπάλους καὶ τῷ πλήθει, καὶ ἐϖιπλείους τὰς τῶν πολεμίων οὔσας, ἀεὶ προσδοκίαν παρέχειν, ὡς ἐπιπλεύσονται. φανεραὶ δέ εἰσιν ἀποπειρώμεναι· καὶ αἱ ἐπιχειρήσεις ἐϖ᾽ ἐκείνοις, καὶ ἀπο-

bellum sollicitare, i. e. *novos* socios sibi, *novos* Atheniensibus hostes comparare; quod plus sane foret, quam a *veteribus* sociis, qui *jam* essent, auxilia abducere. Nam, quod *vel* explices τὸ καὶ, *auch nur*, *saltem*, tanquam contentus eo futurus dicatur Gylippus, id satis habiturus, nihil id est, cum ad *bellum* una suscipiendum movere vellet. *Etiam* ergo, *ultro* (*noch darzu*), intell. τὸ καί.

Ἄξων] Pro Medio, ἀξόμενος, κομισόμενος, *ablaturus*, impetraturus, *sibi* nempe, *secum* abducturus.

Τῶν τειχῶν ἡμῶν πειρᾶν] Citat Eustathius in Iliad. δ΄. pag. 445. et explicat ϖοιεῖσθαι ἀπόπειραν. Wass. Thucyd. I. 61. καὶ πειράσαντες ϖρῶτον τοῦ χωρίου. Adde IV. 25. et 70. Duck.

Ὅπερ κἀκ. ϖυνθ.] Schol. Vulg. cum γράφεται scribat, non addito καὶ, quod soleat in Var. Lect. sane est, ut pro vera unice Lect. habere videatur ἧπερ καὶ ἐκ. ut ad verba proxima, διὰ τὸ ἀντιϖ. rel. similiter apponit γράφεται, sine καί. Neutro tamen loco vera lectio est, quam Schol. addit. Quid enim clarius hic, quam ὅϖερ; aut quid hic sit ἧπερ, *qua ratione?* πυνθάνεσθαι Nostro sæpius et bis jam hoc cap. est *scire*, per Meton. aut, si mavis, Enallagen Tempp.

Διάβροχοι] Descripserunt ex hoc loco Pollux I. 121. et Aristides l. d. pag. 33. Hoc quoque respicit Pollux, quum dicit naves ἐντεθαλαττευκυίας, et διεψυγμένας. Vid. Interpretes ad eum locum, et ad VII. 191. ubi rursus Pollux: καὶ ἡ μὲν οὐκέτι πλέουσα ναῦς νεωλκημένη, διαψυχομένη, ἀνειλκυσμένη. Charon apud Lucianum Contemplant. pag. 359. Ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ νεωλκῆσαι, μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον. Duck.

Θαλασσεύουσαι] Vid. Corinthum. Wass.

Διαψύξαι] Ἀναψύχειν τὰς ναῦς ex Herodoti L. 7. c. 59. affert Abr. Debet hic notare liberationem ab *humore* maris, exponendis navibus et ostendendis aëri sicciori; *siccare* denique, ψύχος enim est *aër frigidus*; et διὰ notat, *permeare aërem* et perflare, auferentem humores; et in Fabb. Æsop. (si provocasse tamen ad illas detur,) ψύχειν est *siccare*; Fab. 7. init. τῶν σίτων βραχέντων, οἱ μύρμηκες ἔψυχον. sc. αὐτά· et totum, Thucydidis plane more, distractum pro, τὰ σῖτα βραχέντα ἔψυχον, fruges *madefactas siccabant*. Infra Noster pro eo ἀϖοξηρᾶναι.

Διὰ τὸ ἀντιπ.] Ordo est: διὰ τὸ προσδοκίαν ἀεὶ ϖαρέχειν τὰς ναῦς τῶν πολεμίων, ὡς ἐπελεύσονται (pro ἐπελευσομένας·) οὔσας ἀντιπάλους τῷ ϖλήθει καὶ ἐϖιϖλείους. Cui ordini juvando et indicando, comma posui post τό.

Καὶ ἐπιπλείους] Stephanus et alii Lexicorum conditores ἐπιπλείων, pro *amplior*, adferunt ex Aristotele II. de Cœlo: ϖερὶ δὲ τούτων ζητεῖν μὲν καλῶς ἔχει ἐπιϖλείω σύνεσιν. Est l. d. Cap. 12. Sed in Pacii Ed. Læmariana 1597. et Du Vallii divisis vocibus editum est: καλῶς ἔχει καὶ τὴν ἐπὶ πλείω σύνεσιν. Nec facile fortassis ostendi poterit, ὅτι πλείων, quod hic Mss. exhibent, sic dici, ut cum superlativo ὅτι πλεῖστος. Conjici potest, καὶ ἔτι πλείους. Thucydides I. 120. Πολλὰ γὰρ κακῶς γνωσθέντα — κατωρθώθη· ἔτι. πλείω — ἐς τοὐναντίον αἰσχρῶς ϖεριέστη. Et cum aliis comparativis I. 1. Τὰ γὰρ ϖρὸ αὐτῶν, καὶ τὰ ἔτι παλαιότερα. Et III. 81. Οὐδὲν ὅ, τι οὐ ξυνέβη, καὶ ἔτι περαιτέρω. In aliis Edd. ante verba καὶ ἐπιπλείους rectius est distinctio minima. Duck.

Ἐπιπλείους] Pro simplici ϖλείους· qs. sunt *in plures*, *in* majorem numerum nostro. ὅτι πλείους nihili utique est, etiamsi ὅ, τι legeris, quod superlativo sane addatur, Comparativo quidem non possit. Glossema fortasse fuerit explicaturi per ὅτι usum Infinitivi, διὰ τὸ —

ξηρᾶναι τὰς σφετέρας μᾶλλον ἐξουσία. οὐ γὰρ ἐφορμοῦσιν ἀλλήλοις.

ιγ΄. 13. "Ἡμῖν δ' ἐκ πολλῆς ἂν περιουσίας νεῶν μόλις τοῦτο ὑπῆρχε, καὶ μὴ ἀναγκαζομένοις, ὥσπερ νῦν, πάσαις φυλάσσειν. εἰ γὰρ ἀφαιρήσομέν τι καὶ βραχὺ τῆς τηρήσεως, τὰ ἐπιτήδεια οὐχ ἕξομεν, παρὰ τὴν ἐκείνων πόλιν χαλεπῶς καὶ νῦν ἐσκομιζόμενοι. τὰ δὲ πληρώματα διὰ τόδε ἐφθάρη τε ἡμῖν, καὶ ἔτι νῦν φθείρεται, τῶν ναυτῶν, τῶν μὲν, διὰ φρυγανισμὸν, καὶ ἁρπαγὴν μακρὰν, καὶ ὑδρείαν, ὑπὸ τῶν ἱππέων ἀπολλυμένων· οἱ δὲ θεραπεύοντες, ἐπειδὴ ἐς ἀντίπαλα καθεστήκαμεν, αὐτομολοῦσι. καὶ οἱ ξένοι, οἱ μὲν, ἀναγκαστοὶ ἐσβάντες, εὐθὺς κατὰ τὰς πόλεις ἀποχωροῦσιν· οἱ δὲ ὑπὸ μεγάλου μισθοῦ τοπρῶτον ἐπαρθέντες, καὶ οἰόμενοι χρηματιεῖσθαι μᾶλλον, ἢ μαχεῖσθαι, ἐπειδὴ, παρὰ γνώμην, ναυτικόν τε δὴ καὶ τἄλλα ἀπὸ τῶν πολεμίων ἀνθεστῶτα ὁρῶσιν, οἱ μὲν ἐπ' αὐτομολίας προφάσει ἀπέρχονται, οἱ δὲ, ὡς ἕκαστοι δύ-

παρέχειν, i. e. ὅτι παρέχουσιν. Sed leg. haud dubie ἔτι· quod et mihi venit in mentem, priusquam, lætus sane, viderem, Dukero idem videri. Nil certius.

Ἐφορμ. ἀλλ.] Vertit Port. ac si legeret ἄλλοις· falso; nam vere ἐφώρμουν Atheniensibus, ut ἐπελευσόμεναι, jamjam invasuræ. Leg. ἀλλήλοις, et ἀφορμοῦσιν interpretandum: (Neque enim) sese nimis *urgent* confertæ et e propinquo, sed laxiore spatio diffusi, (Corinthii Siculique, cum suis navibus, per Synesin, pro ἀλλήλαις·) facilius liberant naves; *sie liegen nicht so dicht, so gedrängt an einander an.* Quod ipsum ostendat c. 13. init. πάσαις (ταῖς ναυσὶ) φυλάσσειν. Quippe in stationibus confertæ hærere cogebantur, ut incursum hostium expectantes instructa acie excepturæ.

Ἀλλήλοις] Conjecturam Porti ἄλλοις firmant Mss. Wass.

Ἐκ πολλ. περ.] i. e. καὶ ἔχουσι περιουσίαν, καὶ σὺν πολλῇ περιουσίᾳ· *bey dem grökesten Ueberflusse:* Non absimiliter Paullus, 2 Cor. 2. ἐκ — πολλῆς θλίψεως καὶ συνοχῆς καρδίας ἔγραψα — διὰ πολλῶν δακρύων· *cum* summo angore animi, *cum* lacrymis multis; nam et διὰ hic pro σύν.

Τῶν ναυτῶν] Dubius hærebam, deleremne comma post φθείρεται, ut τῶν ναυτῶν penderet a πληρώματα, explicandi conditione; ne duplex anacoluthon relinqueretur, alterum structuræ, τῶν μὲν — ἀπολλυμένων, cui respondeat: οἱ δὲ θεραπεύοντες — αὐτομολοῦσι, pro, τῶν δὲ θεραπευόντων—αὐτομολούντων· alterum sensus et rei ipsius, qs. Logicum, et divisionis. τῶν ναυτῶν, genus hoc est vel totum, τῶν μὲν, *partim*; ubi ergo alterum *partim*, quid (altera) nautarum *pars, alii*, faciant? Sublato quidem commate, et ναῦται et θεραπεύοντες, partes sint vel genera et classes πληρωμάτων· et Grammaticum tantum Anacoluthon relinquatur structuræ.

Οἱ δὲ θεραπ.] Primo pro, οἱ θεράποντες, quos hic *culones* verteret Port. non *servitia*; deinde, οἱ δὲ θεραπεύοντες, per Anacoluthon et Variationem, est pro, τῶν δὲ θεραπευόντων· respondet enim superiori, τῶν μὲν, post τῶν ναυτῶν, ubi v. Verbum quidem θεραπεύειν, ut h. l. pro ὑπηρετεῖν, ὑπηρέτην εἶναι, adhiberi non solet, sed *colere, curare* sign. ut notum est.

Τοπρῶτον] Ar. C. τὸ πρῶτον. Ita etiam supra. Vid. Indicem. Wass.

Αὐτομολίας] Reisk. emendat ὑλοκοπίας, vel λιθολογίας. *Gottl.* Nimium hæc recedunt a scriptura; et de φρυγανισμῷ jam supra locutus est. πρόφασις hic significare debet ἀφορμὴν, εὐκαιρίαν, *opportunitatem, occasionem*: per occasionem oblatum aufugiendi. Sed enim Thuc. liceret, hoc sensu, κατ' αὐτομ. πρόφασιν. Nec video satis, qui differat ab illo, ὡς ἕκαστοι δύνανται. Sed retineri nimirum potest sensus τῆς προφάσεως· *specie*, prætexto utuntur nos relinquendi, caussam sibi esse, dicunt, mutandi signa, nos relinquendi. *Voluntarii* quippe erant, μεγάλῳ μισθῷ ἐπαρθέντες, i. e. ἀναπεισθέντες, *aufgere-*

ναυται· (πολλὴ δ' ἡ Σικελία·) εἰσὶ δ', οἳ καὶ αὐτοῦ ἐμπορευόμενοι, ἀνδράποδα Ὑκκαρικὰ ἀντεμβιβάσαι ὑπὲρ σφῶν πείσαντες τοὺς τριηράρχους, τὴν ἀκρίβειαν τοῦ ναυτικοῦ ἀφῄρηνται.

ιδ'. 14. " Ἐπισταμένοις δ' ὑμῖν γράφω, ὅτι βραχεῖα ἀκμὴ πληρώματος, καὶ ὀλίγοι τῶν ναυτῶν οἱ ἐξορμῶντές τε ναῦν, καὶ

det, et spe prædæ inducti, ab Atheniensibus ipsis proposita; qua destitutis profiteri liceret, nolle se amplius operam præbere Atheniensibus, domos abire velle. Neque enim minus suo jure agebant, quos deinde, memoret, mancipia emta ut pro se acciperent, persuasisse trierarchis. Neque enim cogere Siculos aut vi retinere tum valebant Athenienses.

Πολλὴ δὲ ἡ Σικ.] Nempe, ubi, et procul a nobis, et ad plura loca confugientes, nos lateant, nec reprehendi queant. πολλὴ, *spatiosa*, magna, lata, diffusa, ut apud Virg. Æn. *multa tellure jacentem*, i. e. per *magnum* spatium, ambitum agri, soli. Ita, ἐπὶ πολὺ τῆς γῆς, πολὺ μέρος, alia, ubi πολὺς est μέγας. Ita Lat. *in multam noctem dormire*, *multa jam nocte*, i. e. *magna* parte noctis elapsa: et vero Ebr. רַב utrumque sign. et *multum* et *magnum*.

Ἀνδράποδα Ὑκκαρικὰ] Supra VI. 62. Male quidam Mss. Καρικά. Holstenius ad Stephan. in Εὐκαρπία et Ὕκκαρον emendat aliquot loca aliorum Scriptorum eodem vitio inquinata, et hic apud Scholiasten pro πόλεων recte corrigit πόλεως, quemadmodum et Cass. habet; quod recipiendum putavi. Porti conjectura πολίσματος Σικανικοῦ nimis longe abit a scriptura librorum. Duck.

Αντεμβιβ. ὑπ. σφ.] Pleonasmus est, haud insolitus ille tamen, in præpp. ἀντὶ et ὑπὲρ, idem notantibus, *pro*, *vice*.

Τ. ἀκρίβ.] Ad *numerum* plerumque refertur τὸ ἀκριβές· qui quamquam ex mancipiis quoque vicariis conficiebatur; *eorum* tamen numerus, qui *debebant* esse, deficiebat; et desertoribus computatis, (de quibus tamen sermo non sit inde a verbis, εἰσὶ δ', οἳ, quo referatur ἀφῄρηνται) itidem minuebatur numerus; verterim ergo: efficiunt, ut non constet *justus numerus* navalium sociorum, quales habere debeamus et velimus.

Ἐπισταμένοις δ' ὑμῖν γράφω] Valla in suo exemplari additam habuit negationem: nam vertit: *non intelligentibus autem scribo*. Adnotat ibi Stephanus, ab omnibus Græcis exemplaribus sibi visis abesse negationem. Consentiunt cum iis omnes alii, tam scripti, quam editi, libri; et ita dictum est, ut supra sæpe, ἐν εἰδόσι, et πρὸς εἰδότας λέγειν. Duck.

Βραχ. ἀκμὴ] *Gnomice* et omnino (universe) dictum interpretatur Port. et Schol. et de *temporis* brevitate. Nec tamen video, quid ad caussam illud propositam faciat, aut, quî omnino teneri possit, quin exemplo redarguatur ipsorum Atheniensium, Corinthiorum, et hodie Anglorum, aliorumque populorum, quibus floruerit res navalis, aut nunc vigeat. Quin ipse Thuc. aut Nicias non de *brevitate* conqueritur, sed nimirum de *paucitate*; ὀλίγοι εἰσὶν, inquit, τῶν ναυτῶν, rel. Et vero *paucitatem* quoque notat βραχὺ ac *tenuitatem*; ut βραχὺ μόριον, *exigua* pars, κατὰ βραχὺ, *paullatim*; (τὰ) βράχη, *brevia*, ubi mare non sit altum, *multum* suffecturum; et *breve pondus* Horatio, Serm. 2. 2. 37. Equidem sic intellexerim: vosmet scitis, tenue sane et *exiguum* numero (nobis) esse robur rei navalis vel sociorum; non adeo multis non sat idoneis uti aut abundare. Ita ad Athenienses relatum solos ac proprie, proxime certe, νοηματικῶς et *finite* dictum interpreter. Quod si quis de re *universa* tamen ac de *genere toto* et conditione ac caussa omnis rei navalis accipere voluerit; me quidem haud obnitente: ὅτι is retulerit ad ἐπισταμένοις, et ad γράφω intellexerit ταῦτα, hoc sensu: quæ nunc scribo de statu rerum nostrarum, vobis scribo ut gnaris omnino, quæ sit conditio omnis rei nauticæ, quanta paucitas ac difficultas nautarum ad omnia utilium; ne sententiam pro rebus gestis perscripserit Nicias. Sin *proprie* mecum de Atheniensibus: ad γράφω, referetur ὅτι· Scribo vobis, quod cognitum ipsi jam habetis, esse nobis exiguam sane copiam nautici roboris. De *temporis* quidem brevitate et non diuturno vigore rei navalis ut hic intelligam, vix adducor; ita alienum a caussa et absonum, quin per se falsum plane videtur.

Ἐξορμῶντές τε ναῦν] Pollux I. 123. inter ea, quæ ad rem nauticam pertinent, recenset ἐξορμᾶν τὴν ναῦν· quod, probabile est, hinc descriptum esse. Omnes hic vertunt, *agere navem*. Fortassis est, navem e statione, vel portu, *in altum deducere*. Συνέχειν τὴν εἰρεσίαν Vallæ est, *navem moderari*; Acacius vertit, *remis uti*. Magis placet interpretatio Porti. Nec tamen certo scio, quid sit; sed suspicor, ad eos pertinere, qui κε-

ξυνέχοντες τὴν εἰρεσίαν. τούτων δὲ πάντων ἀπορώτατον, τό, τε μὴ οἷόν τε εἶναι ταῦτα ἐμοὶ κωλῦσαι τῷ στρατηγῷ, (χαλεπαὶ γὰρ αἱ ὑμέτεραι φύσεις ἄρξαι·) καὶ, ὅτι οὐδ', ὁπόθεν ἐπιπληρωσόμεθα τὰς ναῦς, ἔχομεν· ὃ τοῖς πολεμίοις πολλαχόθεν ὑπάρχει· ἀλλ' ἀνάγκη, ἀφ' ὧν ἔχοντες ἤλθομεν, τά

λευσταὶ dicuntur, quos nautis requiemque modumque remigandi dare, dicit Ovidius, III. Metam. 619. Duck. ἐξορμᾷν sign. navem remigando e portu educere. Abr. Vera haud dubie interpretatio, adjuta etiam Lectione Codd. ἐξορμοῦντες, ab ὅρμος, statio, unde ἐφορμεῖν, navem tenere in statione, ἐφορμίζειν, navem intro agere, appellere ad stationem. ἐξορμῶντες autem esse possit (vel ἐξορμοῦντες) pro, (οἱ) δυνάμενοι, ἔμπειροι ὄντες (τοῦ) ἐξορμᾷν (ἐξορμεῖν) qui possint, sciant hoc facere. Ad Athenienses tamen solos et proprie relatum, ad ὀλίγοι εἰσὶν intellecto ἡμῖν, verteris: paucos sane habemus, quos huic ministerio (aptos quidem) adhibeamus. Est autem difficile navem educere portu propter flexus, angustias, scopulos et brevia. V. et continuo εἰρεσ. ξυνέχ. Obiter hic excurrisse detur ad Euripidis locum, Iphig. Aul. vs. 1328. rel. quem contorte, ut fere solet, hic expl. Abr. Ζεὺς μειλίσσων (hinc incipit Abr. tanquam incipiat sententia, cum pendeat ab ὤφελεν πνεῦσαι,) ἄλλαν ἄλλοις αὔραν· quid hic est μειλίσσων; non expl. Abr. Putaverim, significare *temperans, miscens*, alium aliis ventum λαίφεσι χαίρειν, scil. τὸ, aut etiam ὥστε, cum Abr. ut gaudeant prospero cursu, τοῖς δὲ λύπην, τοῖς δ' ἀνάγκην, scil. μειλίσσων, *miscens*; et sic reliqua; non, ut intelligas cum Abr. κατὰ λύπην, κατ' ἀνάγκην τοῦτο ποιεῖν· quo quid durius, aut insolitum magis? *Quid* autem sic faciant, ubi nil tale præcesserit? μειλίσσειν est *mitigare*; quidni et *temperare, miscere, accommodare*, deinde, *einrichten*, denique *dare*. Sic omnia plana.

Εἰρεσ. ξυνέχ.] *Continuare*, exercere pergere. (Abr. et ex eo) *Gottl.* Haud placet; ubi enim ita adhibetur συνέχειν; Utut συνεχὴς, *continuum*, et συνεχῶς, *perpetuo, continuo*, notet; verbum quidem, sic præsertim, Active, et cum Accus. (semper autem Act. est,) sign. *continere, cohibere*; quo quidem nihil sit aptius vel rei vel huic loco; ubi opponatur ἐξορμᾷν. Nec vero *remigandi* simpliciter ulla sit difficultas; at *continere* navem, *sistere*, inhibere, retro agere, hoc opus, hic labor est. Illud etiam quæsieris: velitne Nicias, paucos esse, qui *utrumque* simul iidem sciant, tanquam non ejusdem semper sit, duo illa callere; an hoc tantum velit, paucos esse, aut omnino, aut Atheniensibus, quibus ad ministeria hæc aptis utantur.

Οἷόν τε — — στρατ.] Trajectum, pro, οὐχ οἷόν τε εἶναι ἐμοὶ τῷ στρατηγῷ, κωλ. ταῦτα. Amat talia Thuc. τῷ στρατ. est καίπερ ὄντι στρ. *quamvis* sim dux belli, cujus esse jus istud, vis illa debeat.

Ὑμέτεραι φ.] Asperius sane est ὑμέτεραι, et plane castigantis et objurgantis, quam ἡμέτ. quasi per κοίνωσιν, molliorem sane hic illam, quam pro Niciæ animo. Nec vero sat commode dixerit imperator: *nos* sumus ad parendum contumaces.

Ἐπιπληρωσ.] In posterum et iterum suppleamus (Abr. et ex eo) *Gottl.* Denuo tantum debebat; est Latina scil. *re*, ut in ἐπισκευάζειν, *reparari*. *Futuri* nulla vis in ἐπί. Quid, si ἔτι scrips. Thuc. Sed nihil opus.

Ἀφ' ὧν ἔχ. ἦλθ. rel.] Hæc ita digerit Abr. (more quidem suo:) ἀλλ' ἀν. (ἐστὶ) καὶ τὰ ἀναλισκόμενα, (ubi autem est τὰ, aut abesse sic componenti quî potest?) γίγνεσθαι (ἡμῖν ἀπ' ἐκείνων,) ἀφ' ὧν ἦλθ. ἔχ. καὶ τὰ ὄντα. Ubi rursus hic est καὶ ad τὰ ὄντα· nam τε, quod addatur τῷ τὰ, non possit, tali positu, pro καὶ valere. Nec vero, hoc ordine inducto, ad ἀπαναλισκ. suppeditet τὰ, quia tunc comma sit ponendum post ὄντα, supra quod ita revocetur ἀπαναλισκόμενα. Aut cum (Æm.) Porto ad ἀναλισκόμ. int. τὰ, ex priori τὰ ὄντα· quod, ut in Porti interpretatione processerit, quia ad id referatur; sicut apud Aristot. Rhet. 2. 16. περὶ τῶν σοφῶν καὶ (scil. τῶν) πλουσίων· ita in Abr. ordine locum haud habeat. Nec sententia tamen satis placet: Oportet, ab iis, a quibus instructi his rebus huc venerimus, nobis accedere et, quæ sint, et, quæ absumta sint; nam, quæ *sint*, quæ suppetant, quæ (jam) haberent, quomodo dici illa possint (nunc demum) γίγνεσθαι, accedere? Quod si τε absit post τὰ ante ὄντα, aut insuper haberi pro supervacuo possit: pronum sane fuerit, commodissime ita interpretari: Necesse est, ex iis, quæ habentes, quibus instructi venerimus, ἀφ' ὧν ἔχοντες ἤλθομεν, i. e. ἀπ' (ἐξ) ἐκείνων, ἃ ἔχ. (σὺν οἷς, μεθ' ὧν) ἤλθομεν, καὶ τὰ ὄντα, et ea, (ut τε sit pro καὶ, adeo, etiam, ultro) ea quoque, quæ nunc habeamus, καὶ ἀναλισκόμενα γίγνεσθαι, i. e. ἀναλίσκεσθαι· qua eâdem periphrasi Xenoph. M. S. 4. 2. 33. extr. ἀναρ-

τε ὄντα καὶ ἀπαναλισκόμενα γίγνεσθαι. αἱ γὰρ νῦν οὖσαι πόλεις ξύμμαχοι, ἀδύνατοι, Νάξος καὶ Κατάνη. εἰ δὲ προσγενήσεται ἓν ἔτι τοῖς πολεμίοις, ὥστε τὰ τρέφοντα ἡμᾶς χωρία τῆς Ἰταλίας, ὁρῶντα, ἐν ᾧ τε ἐσμὲν, καὶ ὑμῶν μὴ ἐπιβοηθούντων, πρὸς ἐκείνους χωρῆσαι, διαπολεμήσεται αὐτοῖς ἀμαχεὶ, ἐκπολιορκηθέντων ἡμῶν, ὁ πόλεμος. τούτων ἐγὼ ἡδίω μὲν ἂν εἶχον ὑμῖν ἕτερα ἐπιστέλλειν, οὐ μέντοι χρησιμώτερά γε, εἰ δεῖ σαφῶς ὑμᾶς εἰδότας τὰ ἐνθάδε βουλεύσασθαι. καὶ ἅμα, τὰς φύσεις ἐπιστάμενος ὑμῶν, βουλομένων μὲν τὰ ἥδιστα ἀκούειν, αἰτιωμένων δὲ ὕστερον, ἤν τι ὑμῖν ἀπ᾽ αὐτῶν μὴ ὅμοιον ἐκβῇ, ἀσφαλέστερον ἡγησάμην τὸ ἀληθὲς δηλῶσαι.

ιέ. 15. "Καὶ νῦν, ὡς, ἐφ᾽ ἃ μὲν ἤλθομεν τοπρῶτον, καὶ τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἡγεμόνων ὑμῖν μὴ μεμπτῶν γεγενημένων, οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε. ἐπειδὴ δὲ ἡ Σικελία τε ἅπασα ξυνίσ-

πάστους πρὸς τὸν βασιλέα γεγονέναι, i. e. *ἀναρπαχθῆναι·* (vel *ἀναρπασθ.*) ita, *ἀνάστατοι γίνεσθαι πόλεις* dicuntur, *eversæ fieri*, i. e. *everti*: *ἀνάπυστος γενόμενος*, p. *πυθόμενος· γνωστὸν ἐγένετο*, (Act. 1. 19.) pro *ἐγνώσθη· ἐξίτηλον ἐγένετο*, p. *ἐξῄει*, qs. *evanidum, obliteratum factum est*, p. *evanuit*: et plura talia. Verum, ut dixi, *τε* incommodet, ante *ὄντα*, cui respondere debeat *καὶ* ad *ἀπαναλισκόμενα·* aut ipsum est pro *καὶ*, *καίγε*, et alterum *καὶ* sign. *vltro, noch darzu.* Negat enim simpliciter Nicias et omnino, esse, unde supplementa scribant.

Τούτ. —— *ἡδίω*, rel.] Liv. 3. 68. extr. in pari caussa, Quintii nomine: *His ego gratiora dictu alia esse, scio; sed me, vera pro gratis proloqui,* —— *necessitas cogit.* Contulisse juverit; ac mirum, ni in mente illi hæc Niciæ.

Καὶ νῦν — ἔχετε] Ordo est: *καὶ νῦν ἔχετε τὴν γνώμην οὕτω, ὡς καὶ τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἡγεμόνων μὴ μεμπτῶν γεγενημένων, ὑμῖν* (*apud* vos,) *κατὰ, πρὸς ἐκεῖνα*, (vel, *ἐν ἐκείνοις*, aut etiam, *ἐπ᾽ ἐκεῖνα μὲν*,) *ἐφ᾽ ἃ ἤλθομεν τὸ πρῶτον. οὕτω τ. γνώμην ἔχετε*, rel. potest sane intelligi, cum Porto: *Credite*, nec milites, nec duces culpandos esse. Sed, ad Græcismum propius, et consilium Niciæ, malim: Sic *vos parate*, ita hanc caussam habetote, ita in hac caussa decernitote, ea ratione utimini, ut certi ac memores, nihil in nobis culpæ hærere; nempe, ne aut duces condemnetis, aut milites ignominia notetis; hanc sententiam in statuendo sequamini: ita judicatote, ut par sit judicari, ubi, quando neque a ducibus, neque ab exercitu, peccatum sit quidquam: *Richtet eure Maakregeln dem Sedanten, der Ueberzengung, gemük ein, so ein, wie es seyn muk, da (wenn) weder Soldaten, noch Befehlshaber, etwas versehen haben.* *ἐφ᾽ ἃ ἤλθομεν*, non sign. *propter* quæ, quorum *caussa*, ut vult Schol. Tunc debebat esse, *ἐφ᾽ οἷς·* deinde *τὸ πρῶτον*, *primo*, ab *initio*; tanquam *aliud* deinde consilii novi subnatum fuerit! Immo *idem* erat ac *summum* plane, Siciliæ occupandæ. De *hostibus* intelligit Portus, *contra* quos primo venerint. Et res patitur, ob diversitatem et antithesin *omnis* Siciliæ, *deinde* demum commotæ ac consociatæ; et Neutrum pro Mascul. *ἐφ᾽ ἃ*, pro *ἐφ᾽ οὓς*, frequens sane Thucydidi, ut nihil magis. Equidem simplicissime interpreter: *ἐφ᾽ ἃ*, scil. *πράγματα*, *quas ad res* ab initio venerimus, quem *statum* Siciliæ ab initio offenderimus: *wie wir die Sachen anfangs (stehend) fanden.* *μὲν*, post *ἐφ᾽ ἃ*, retulerim non tantum ad *ἐφ᾽ ἃ*, utut hoc quoque, propter subjectum *ἐπειδὴ δὲ*, quod illi opponatur; sed multo magis, simul certe, ad *νῦν*, cui opponatur, *βουλεύεσθε ἤδη·* nisi tamen (quod placeat,) *καὶ νῦν* significet *jam ergo*, hæc cum ita sint: *und nun; demnach*; tunc *μὲν* fuerit *certe*, saltem, utique. *ὑμῖν* autem retuleris vel ad *τῶν στρατ.—γεγενημένων*, ut sit pro *ὑμετέρων·* quo more Hom. Il. 1. 488. *ἐν δέ οἱ ἦτορ—μερμήριξεν.* i. e. *τὸ ἦτορ αὐτοῦ·* et Herodot. *τὰ δέ οἱ ὅπλα ἔχουσιν οἱ*, rel. arma *ei*, i. e. *ejus*, habent; 2. 72. *ἐπεὰν οἱ ἀποθάνῃ ὁ πατὴρ*, i. e. *ὁ πατὴρ αὐτοῦ·* Hom. Il. 1. 200. *δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν· οἱ* pro *αὐτῆς·* vs. 104. *ὄσσε δέ οἱ πυρὶ—ἐΐκτην*, p. *αὐτοῦ.* Nec nos absimiliter: *die Augen funfelten ihm, die Hand zittert mir*, pro Possess. *meine, seine*; vel ad *μεμπτῶν*, ut (*ὑμῖν*) sit *qua* vos, *apud* vos,

ται, καὶ ἐκ Πελοποννήσου ἄλλη στρατιὰ προσδόκιμος αὐτοῖς, βουλεύεσθε ἤδη, ὡς τῶν γ' ἐνθάδε μηδὲ τοῖς παροῦσιν αὐταρκούντων, ἀλλ' ἢ τούτους μεταπέμπειν δέον, ἢ ἄλλην στρατιὰν μὴ ἐλάττω ἐπιπέμπειν, καὶ πεζὴν καὶ ναυτικὴν, καὶ χρήματα μὴ ὀλίγα· ἐμοὶ δὲ διάδοχόν τινα, ὡς ἀδύνατός εἰμι, διὰ νόσον νεφρῖτιν, παραμένειν. ἀξιῶ δ' ὑμῶν ξυγγνώμης τυγχάνειν. καὶ γὰρ, ὅτ' ἐῤῥώμην, πολλὰ ἐν ἡγεμονίαις ὑμᾶς εὖ ἐποίησα. ὅ, τι δὲ μέλλετε, ἅμα τῷ ἦρι εὐθὺς, καὶ μὴ ἐς ἀναβολὰς, πράττετε· ὡς τῶν πολεμίων τὰ μὲν ἐν Σικελίᾳ δι' ὀλίγου ποριουμένων,

pro eo, quod *in vos* fecerint: ut apud Xen. Mem. S. 1. 1. 1. ὡς ἄξιος εἴη θανάτου τῇ πόλει, *apud* civitatem, *qua* Athenienses, ob admissa *in* civitatem. Ita Paullus 1 Cor. 9. 2. μὴ ὢν ἄνομος Θεῷ, exlex *Deo*, i. e. *qua* Deum. (cf. Philol. Thuc. P. p. 52.) et continuo, ἀλλ' ἔννομος Χριστῷ, eodem sensu.

Αὐταρκ.] Aug. ἀνταρκούντων non male: *adversus* illos, ut illis *resistant*; quod jam insit tamen in πρός. αὐταρκ. est *per se ipsi, soli, suis*met viribus, non summissis *auxiliis*. Nescio tamen, quî, magis pæne placet ἀνταρκ. ut Thucydideum magis, et insolentiâ verbi, et pleonasmo.

Ἀλλ' ἢ τούτους μεταπέμπειν δέον, ἢ ἄλλην] Hoc Aristides Tom. II. Orat. 2. pag. 37. ita interpretatur: Niciam quidem in ea sententia fuisse, evocandas esse copias, quæ in Sicilia erant; sed veritum fuisse, id aperte significare, atque ideo, quasi παραμυθούμενον, et quasi adhuc spes superesset, Atheniensibus optionem fecisse, utrum domum revocare vellent exercitum, an subsidium mittere, quod hostibus in Sicilia par esset. Duck.

Ἐπιπέμπ.] Latine verteris, *summittere*, supplendis copiis et firmandis, augendis, quæ hic jam sint.

Ὡς τ. πολ.] Ὡς pro ἅτε, *quippe, quia*, ut sæpius: et 2 Pet. 1. 3. alibi jam attulimus: ὡς πάντα ὑμῖν τῆς θείας δυνάμεως αὐτοῦ — δεδωρημένης· *quia* — vobis donavit. Quo quidem loco retuleris illud ὡς vel ad, χάρις πληθυνθείη, vs. 2. etsi non solent Apostoli cum voto vel precatione initiali disputationem ipsam conjungere, aut ab illo suspendere; Nunquam ita Paullus; non Jacobus, 1. 1. 2. ne Petrus quidem, 1 Epist. 1. 1.—3. sed, tanquam præscriptionem *salutis*, segregare; aut ad vs. 4. καὶ (κατὰ, εἰς, δὲ,) αὐτὸ τοῦτο — ἐπιχορηγήσατε· ut καὶ sit pro οὖν, aut redundet in Consequ. vel altero membro, ut Phil. 1. 22. εἰ δὲ τὸ ζῆν ἐν σαρκὶ τοῦτό μοι καρπὸς ἔργου, καὶ, τί αἱρήσομαι, οὐ γνωρίζω. (Obs. etiam, redundare hic τοῦτο, si quidem refe-ratur ad καρπὸς ἔργου, pro οὗτος, ut Vulg. vertit: *hic mihi operis fructus*; posse tamen idem referri ad τὸ ζῆν ἐν σ. τ. i. e. τοῦτο τὸ ζῆν, ἡ ζωὴ αὕτη (ἡ) ἐν σαρκί· tunc non redundare.) καὶ hic est pro οὖν, *ergo*, vel ἀλλὰ, *vero*, quod *vigorem* aliquem inducat orationi, sicut Lat. *vero, at*, Germ. *ey, so, o so*, rel. ut Rom. 6. 5. *quod si mortis Christi consortes facti sumus*: ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα· *tum vero, at nos* etiam reditus ejus in vitam participes erimus; *ey so werden wir*, rel. 2 Cor. 2. 2. *quod si ego vos dolore affecero*: καὶ τίς — ἐστιν ὁ εὐφραίνων ἐμέ; ecquis *tandem* erit, qui me erigat? *ey, wer wird mich dann erfreuen*, cet. De Anacolutho autem, ὡς τ. πολεμ. — ποριουμένων, τὰ δὲ ἐκ τ. Πελ. τὰ μὲν λήσουσιν ὑμ. — τὰ δὲ φθήσονται, plus profecto vidit Schol. omnibus Intt. Vidit enim, etsi non dicit, ὅμως δὲ respondere τῷ σχολαίτερον, ac si sit: ὡς τ. πολεμ. ποριουμέν. σχολαίτερον, ὅμως δὲ, scil. ποριουμένων· ac si Latine dixeris: *tardius quidem*, (scil. parabunt,) sed tamen (vere, certo, utique,) *parabunt*: ut: *tardius quidem, sed tamen venit*. ποριουμένων autem, quod ad ὅμως intelligi, ipsa res et antithesis jubeat, per *modum* comparandi, τοῦ πορίζεσθαι, expressit Thuc. ac si diceret: ὅμως δὲ ποριουμένων, (οὕτω, ὥστε) τὰ μὲν λανθάνειν ὑμᾶς, τὰ δὲ φθάνειν. Ita fit, ut non omisisse magis Consequens, sed mutasse inflexum, dici debeat Noster; (cujus ego immutationis exempla noto in Philol. Thuc. P. p. 197. lit. b.) Adde, insignem sane, Livii locum, 21. 3. init. *In Asdrubalis locum, haud dubia res fuit, quin prærogativam militarem —— favor etiam plebis sequeretur. In Asdr. locum*, sequi debebat: haud dubium fuit, quin *imperator Hannibal crearetur*; Non reddidit Livius verbatim, reddidit tamen re ipsa, quasi *genetice, modo* et *caussa* effectrice ponenda, prærogativa (sententia) militum, et favore plebis; ut perinde sit, ac si dicat: h. dub. r. fuit, quin militari suffragio et favore plebis, illud secuto, Annibal in locum As-

τὰ δ᾽ ἐκ Πελοποννήσου, σχολαίτερον μὲν, ὅμως δ᾽, ἢν μὴ προσέχητε τὴν γνώμην, τὰ μὲν, λήσουσιν ὑμᾶς, ὥσπερ καὶ πρότερον, τὰ δὲ, φθήσονται."

ιστʹ. 16. Ἡ μὲν τοῦ Νικίου ἐπιστολὴ τοσαῦτα ἐδήλου. οἱ δὲ Ἀθηναίοι, ἀκούσαντες αὐτῆς, τὸν μὲν Νικίαν οὐ παρέλυσαν τῆς ἀρχῆς, ἀλλ᾽ αὐτῷ, ἕως ἂν ἕτεροι [αἱρεθέντες] ξυνάρχοντες ἀφίκωνται, τῶν αὐτοῦ ἐκεῖ δύο προσείλοντο, Μένανδρον καὶ Εὐθύδημον, ὅπως μὴ μόνος ἐν ἀσθενείᾳ ταλαιπωροίη. στρατιὰν δὲ ἄλλην, ἐψηφίσαντο, πέμπειν, καὶ ναυτικὴν καὶ πεζικὴν, Ἀθηναίων τε, ἐκ καταλόγου, καὶ τῶν ξυμμάχων· καὶ ξυνάρχοντας αὐτῷ εἵλοντο Δημοσθένην τε τὸν Ἀλκισθένους καὶ Εὐρυμέδοντα τὸν Θουκλέους· καὶ τὸν μὲν Εὐρυμέδοντα εὐθὺς περὶ ἡλίου τροπὰς τὰς χειμερινὰς ἀποπέμπουσιν ἐς τὴν Σικελίαν, μετὰ δέκα νεῶν, ἄγοντα εἴκοσι τάλαντα ἀργυρίου, καὶ ἅμα ἀγγελοῦντα τοῖς ἐκεῖ, ὅτι ἥξει βοήθεια, καὶ ἐπιμέλεια αὐτῶν ἔσται.

ιζʹ. 17. Ὁ δὲ Δημοσθένης, ὑπομένων, παρεσκευάζετο τὸν ἔκπλουν, ὡς ἅμα τῷ ἦρι ποιησόμενος, στρατιάν τε ἐπαγγέλλων ἐς τοὺς ξυμμάχους, καὶ χρήματα αὐτόθεν, καὶ ναῦς καὶ ὁπλίτας ἑτοιμάζων. πέμπουσι δὲ καὶ περὶ τὴν Πελοπόννησον οἱ Ἀθηναῖοι εἴκοσι ναῦς, ὅπως φυλάσσοιεν, μηδένα ἀπὸ Κορίνθου καὶ τῆς Πελοποννήσου ἐς τὴν Σικελίαν περαιοῦσθαι. οἱ

drub. fieret imperator; vel: quin imperator Annibal crearetur, *quia* militarem prærogativam secuturus erat plebis favor. 21. 10. post med. *id, de quo verbis ambigebatur, uter populus fœdus rupisset, eventus belli, velut æquus judex, unde jus stabat, ei victoriam dedit.* Hic nihil respondet τῷ *id*; cui redderetur: eventus belli *constituit, diremit*, pronuntiavit. Hoc expressit Liv. *modo* explicando, *victoriam dedit*; ac si diceret: event. belli *constituit*, velut æqu. jud. *id*, de quo verb. amb. *dando*, vel, *et dedit, ita, ut* daret, victoriam ei (populo,) unde (a quo, a cujus partibus,) jus staret. Ita et hic: τὰ δὲ σχολαίτερον, scil. πορισυμένων, ὅμως δὲ πορισυμένων (οὕτω,) ὥστε τὰ μὲν λανθάνειν, τὰ δὲ φθάνειν. Mutavit etiam, quod vidit Schol. Participiorum structuram, qua cœpisset, in directam: ut Paullus Col. 1. 6. τοῦ παρόντος εἰς ὑμᾶς, καθὼς καὶ, rel. καί ἐστι καρποφορούμενον· pro, καὶ καρποφορουμένου. Plura v. in Phil. Th. Paull. p. 85. extr. lit. γ.) Ad τὰ μὲν, τὰ δὲ, int. κατά.

Σχολαίτερον] Clar. σχολαιότερον. Etiam alibi in hac voce variant Mss. Vid. ad IV. 47. Sed comparatio in αίτερος Atticorum est. Eustathius in Homer. Odyss. φʹ. p. 1905. et Etymolog. M. in αἰδοέστατος et γεραίτερος. Duck.

Οὐ παρέλυσαν τῆς ἀρχῆς] Suidas in h. v. et explicat, οὐκ ἀπήλλαξαν, μετέστησαν. Hesychius: Παρέλυσε, καθεῖλεν, ἐξέβαλεν. Wass. Habet ex hoc loco Aristides Tom. II. Orat. I. pag. 4. Duck.

Εἴκοσι] Diodor. pag. 335. b. Τάλαντα ἑκατοντεσσαράκοντα. Nostri Codd. nihil movent. Wass. Diodorus etiam in eo a Thucydide abit, quod, Eurymedontem περὶ τὰς θερινὰς τροπὰς in Siciliam missum, dicit. Si non corruptus est locus: eum falli, liquet etiam ex his, quæ leguntur in extrema epistola Niciæ: ὅ, τι δὲ μέλλετε, ἅμα τῷ ἦρι εὐθὺς καὶ μὴ ἐς ἀναβολὰς πράττετε. Duck.

Φυλ. μηδένα] Φυλάσσοιεν est pro φυλακὴν ποιοῖντο· et unte μηδένα intell. ὥστε.

γὰρ Κορίνθιοι, ὡς οἵ τε πρέσβεις αὐτοῖς ἧκον, καὶ τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ βελτίω ἤγγελλον, νομίσαντες, οὐκ ἄκαιρον καὶ τὴν προτέραν πέμψιν τῶν νεῶν ποιήσασθαι, πολλῷ μᾶλλον ἐπέῤῥωντο, καὶ, ἐν ὁλκάσι, παρεσκευάζοντο αὐτοί τε ἀποστελοῦντες ὁπλίτας ἐν τῇ Σικελίᾳ, καὶ ἐκ τῆς ἄλλης Πελοποννήσου οἱ Λακεδαιμόνιοι τῷ αὐτῷ τρόπῳ πέμψοντες. ναῦς τε οἱ Κορίνθιοι πέντε καὶ εἴκοσιν ἐπλήρουν, ὅπως ναυμαχίας τε ἀποπειράσωσι πρὸς τὴν ἐν τῇ Ναυπάκτῳ φυλακὴν, καὶ τὰς ὁλκάδας αὐτῶν ἧσσον οἱ ἐν τῇ Ναυπάκτῳ Ἀθηναῖοι κωλύοιεν ἀπαίρειν, πρὸς τὴν σφετέραν ἀντίταξιν τῶν τριηρῶν τὴν φυλακὴν ποιούμενοι.

ιή. 18. Παρεσκευάζοντο δὲ καὶ τὴν ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐσβολὴν Λακεδαιμόνιοι, ὥσπερ τε προεδέδοκτο αὐτοῖς, καὶ τῶν Συρακουσίων καὶ τῶν Κορινθίων ἐναγόντων, ἐπειδὴ ἐπυνθάνοντο τὴν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων βοήθειαν ἐς τὴν Σικελίαν, ὅπως δὴ, ἐσβολῆς γενομένης, διακωλυθῇ. καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης, προσκείμενος, ἐδίδασ-

Πρέσβ. αὐτ. ἧκ.] Pro πρὸς αὐτούς. De *re* frequentius ponitur Dativus: ut, *hereditas ei venit*; Virg. Æn. 6. 456. *Verus mihi nuntius ergo Venerat.* Ovid. Epist. ex P. 1. 9. 1. *Quæ mihi de rapto tua venit epistola Celso*; at de *hominibus* insolentius paullo; Quippe ne Ebræi quidem hic לְךָ pro אֵלָיו ponunt; utut ortum similitudine et permutatione ל et אֶל merito videatur.

Ἐν ὁλκ. —— πέμψοντ.] Ordo est: (quem et interpunctione immutanda monstrarim:) καὶ αὐτοί τε (οἱ Κορίνθιοι) παρεσκευάζοντο ὡς ἀποστελοῦντες ἐν τῇ Σικελίᾳ (pro, εἰς τὴν Σικελίαν,) ὁπλίτας ἐν ὁλκάσι· (non ad παρεσκευάζ. ergo refertur ἐν ὁλκάσι·) καὶ ἐκ τ. ἄλλ. Πελ. οἱ Λακεδ. nempe παρεσκευάζοντο, πέμψοντες, nempe ὁπλίτας. ὡς omisit ad πέμψοντες, supra præmissum τῷ ἀποστελοῦντες, quia non sign. *quasi, tanquam*, sed *rem ipsam* ac serie *veram*. Asperior structura est, eoque obscurior, quod, cum ab *uno* subjecto cœpisset, οἱ γὰρ Κορίνθιοι, de *duobus* jam pergit: αὐτοί τε καὶ — οἱ Λακεδαιμόνιοι. Nempe inciperet: ὡς γὰρ τοῖς Κορινθίοις οἱ πρέσβεις ἧκον, rel. Ita plana omnia forent, sic ergo intelligenda.

Ἀποστελοῦντες ὁπλίτας ἐν τῇ Σικελίᾳ] Congessit quædam hujus generis Stephanus in Append. ad Scripta al. de Dialect. Att. pag. 124. quo etiam referri potest hoc Thucydidis, IV. 14. Ταῖς δὲ λοιπαῖς ἐν τῇ γῇ καταπεφευγυίαις ἐνέβαλλον. Duck.

Τὴν ἐν τῇ Ναυπάκτῳ φυλακὴν] Erant naves, quæ, quotiens in salo classis staret, tanquam vigiles ante eam erant in perpetua statione. Cæterum, ut hæ, perpetui (ut ita dicam) præsidii causa, in eodem semper loco commorabantur, ita aliæ, et ipsæ ex firmioribus agilioribusque, præsidii causa infirmiores, præsertim onerarias, per mare prosequi solebant; quas προπεμπτοὺς appellabat Appianus. Huds. E Scheffero II. de Milit. Nav. pag. 101. Duck.

Τὴν ἐς τ. Ἀττ.] Cur τὴν ἐσβολὴν, c. Artic. tanquam *antea* memoratam? Omisit hoc τὴν Msqu. non male ad sensum, non ad morem Nostri tamen, pleonastice ponentis Artic. ut paullo infra videbimus ad ταῖς τριάκ. ναυσίν. Hic tamen dederit illum adjecto, ὥσπερ προεδέδοκτο αὐτοῖς, ut de re, sin minus *jam* memorata, at jam *ante* decreta.

Διακωλ.] Pro διὰ τούτου, vel ταύτης, scil. τῆς ἐσβολῆς, accipit Abr. aut verbi διαπέμπεσθαι indicium in eo quærit. Sed simpliciter in Verbo supervacua esse videtur Præposit. *Gottl.* Recte sane: ac vix est, ut in ejusmodi portentis interpretationum asseveraverit Abr. sed magis, ut tentaverit; etsi solet ita particulis inhærere, et alium locum apponit. Sed quis unquam somniaverit, διὰ in compositis esse, *per aliquid*, ejus rei *auxilio?* Ergo et, *lapide (misso) fenestras, caput perfringere*, fuerit, *per* illum *lapidem?* Piget, talia arguere, aut in mentem, vidisse, Viris doctis venire.

Ἐδίδασκε] *Monuit, submonstravit, suggessit*, suasit; *an die Hand geben.* Non *docebat* ergo verteret Port. nec τειχίζειν *muniendam esse*; quod notare non possit Activum; sed,

κε τὴν Δεκέλειαν τειχίζειν, καὶ μὴ ἀνιέναι τὸν πόλεμον. μάλιστα δὲ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐγεγένητό τις ῥώμη, διότι, τοὺς Ἀθηναίους, ἐνόμιζον, διπλοῦν τὸν πόλεμον ἔχοντας, πρός τε σφᾶς καὶ Σικελιώτας, εὐκαθαιρετωτέρους ἔσεσθαι· καὶ ὅτι, τὰς σπονδὰς προτέρους λελυκέναι, ἡγοῦντο, αὐτούς· ἐν γὰρ τῷ προτέρῳ πολέμῳ σφέτερον τὸ παρανόμημα μᾶλλον γενέσθαι, ὅτι ἐς Πλάταιαν ἦλθον Θηβαῖοι ἐν σπονδαῖς, καὶ, εἰρημένον ἐν ταῖς πρότερον ξυνθήκαις, ὅπλα μὴ ἐπιφέρειν, ἢν δίκας θέλωσι διδόναι, αὐτοὶ οὐχ ὑπήκουον ἐς δίκας προκαλουμένων τῶν Ἀθηναίων· καὶ διὰ τοῦτο δυστυχεῖν τε εἰκότως ἐνόμιζον, καὶ ἐνεθυμοῦντο τήν τε περὶ Πύλον ξυμφορὰν, καὶ εἴ τις ἄλλη αὐτοῖς γένοιτο. ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι, ταῖς τριάκοντα ναυσὶν

monuit munire, ὑπέδειξε. Vel, quia est sine casu, *αὐτοὺς*, *protulit in medium*, auctor fuit, γνώμην εἰσέφερεν, εἰσήγαγεν· ut apud Herodot. 2. 23. Arion dicitur primus διδάξας Dithyrambum, i. e. *monstrasse*, protulisse.

Δεκέλειαν] Vid. Scholiasten Aristoph. Εἰρ. v. 450. Wass.

Εἰρημ.] Nominat. pro Genitivo simpliciter; ut apud Xen. M. S. 2. 2. 5. οὐδὲ προπεπονθυῖα, οὐδὲ γιγνῶσκον τὸ βρέφος, οὐδὲ — δυνάμενον· pro, γινώσκοντος τοῦ βρέφους, οὐδὲ — δυναμένου. Noster 4. 17. τοὺς — λόγους — — οὐ μηκυνοῦμεν, ἀλλ' ἐπιχώριον ὂν ἡμῖν· pro, ἐπιχωρίου ὄντος· ubi tamen nihil redditur, a quo pendeat Genit. quia sequeretur Infinitivus; ut sic Anacoluthon inducatur. Ita, ἐξὸν, notum est, simpliciter efferri Nominativo, pro, ὅτε ἐξῆν. Ita Accusat. simpliciter Nostro ponitur 1. 134. extr. ὡς ἄγος αὐτοῖς ὂν τὸ πεπραγμένον, pro Genit. Sed alibi quoque Noster, ut hic: εἰρημένον γὰρ ἐν αὐταῖς· (ταῖς σπονδαῖς·) pro, εἰρημένου. Locus non succurrit. εἰρῆσθαι autem proprium est vocab. eorum quæ fœderibus *sanciantur*. 1. 35. init. εἴρηται γὰρ ἐν αὐτοῖς, *cautum* quippe est illo fœdere. C. 40. init. εἰ γὰρ εἴρηται ἐν ταῖς σπονδαῖς.

Δυστυχεῖν τε εἰκότως] Non male quidam Codd. εἰκότως δυστυχεῖν τε. Wass.

Ἐνεθυμοῦντο] Acacius vertit, *in memoriam revocabant*. In Vallæ interpretatione a Stephano edita hoc non legitur. Hudsoni interpretationem τοῦ ἐνεθυμοῦντο nondum probare possum: primum, quia eam nullius Scriptoris testimonio confirmat; deinde, quia significatio phraseos ἐνθύμιον ποιεῖσθαι huic loco vix convenit; nam, ἐνθύμιον, auctore Ammonio, est προστρόπαιον, i. e. ἄγος, μίασμα, *piaculum*, et ἐνθύμιον ποιεῖσθαι dicuntur, quorum animis religio e re aliqua objicitur. Verba Thucydidis, quæ ante oculos habuit Hudsonus, sunt infra, Cap. 51. de Atheniensibus defectu lunæ territis: Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι οἵ τε πλείους ἐπισχεῖν ἐκέλευον τοὺς στρατηγοὺς, ἐνθύμιον ποιούμενοι, *ominosum habentes*, vel, ut *Budæus* in Commentar. Ling. Gr. pag. 284. *in religionem trahentes*. Herodotus II. 175. dicit, ἐνθυμιστὸν ποιεῖσθαι. Auctor anonymus apud Suidam in ἐνθύμιον, ἐνθύμιον θέσθαι. Add. H. Stephanum ad hæc Dionysii Halic. I. 38. Ἵνα δὲ μηδὲν εἴη τοῖς ἀνθρώποις ἐνθύμιον, ὡς πατρίων ἠλογηκόσι θεῶν. Acacii interpretatio satis ferri potest; nec alia significatio verbi ἐνθυμεῖσθαι hic quærenda est, quam, quæ est in Thucyd. V. 32. Δηλίους δὲ κατήγαγον πάλιν ἐς Δῆλον, ἐνθυμούμενοι τάς τε ἐν ταῖς μάχαις ξυμφοράς· et aliis locis, ubi ἐνθυμεῖσθαι est *reputare, considerare*. D.

Γένοιτο] Ἐγεγόνει Marg. puto, bene. Nam ἐγεγόνεε Attici veteres cum Ionibus. Wass.

Ταῖς τριάκοντα ναυσὶν] Cap. 17. viginti dicit: nam satis apertum est, eamdem esse classem, de qua et hic et ibi agit; Utrum rectius sit, non facile est divinare. Φυλακὴν Atheniensium ad Naupactum, quam in fine hujus Cap. memorat, viginti navium fuisse, dicit Thucydides Cap. 19. Sed e tota narratione colligi videtur, aliam ab ea fuisse hanc classem, et φυλακὴν illam viginti navium quasi perpetuam stationem Naupacti habuisse. Deinde initio veris sequentis rursus aliam classem triginta navium duce Charicle ab Atheniensibus missam fuisse, est infra, Cap. 20.. et apud Diodorum Siculum Lib. XIII. pag. 335. Duck. Rectissime hic obs. Abr. et ex eo Gottl. redundare posse Artic. Præp. uti jam supra notavi ad verba Cap. huj. init. τὴν ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐσβολήν. Omnino habet hoc Noster, non usquequaque huic simile tamen, ut, grandiore po-

ὁρμώμενοι, Ἐπιδαύρου τι καὶ Πρασιῶν καὶ ἄλλα ἐδῄωσαν, καὶ ἐκ Πύλου ἅμα ἐλῃστεύοντο, καὶ, ὁσάκις περί του διαφοραὶ γένοιντο τῶν κατὰ τὰς σπονδὰς ἀμφισβητουμένων, ἐς δίκας ϖροκαλουμένων τῶν Λακεδαιμονίων, οὐκ ἤθελον ἐϖιτρέπειν· τότε δὴ οἱ Λακεδαιμόνιοι, νομίσαντες, τὸ παρανόμημα, ὅϖερ καὶ σφίσι πρότερον ἡμάρτητο, αὖθις ἐς τοὺς Ἀθηναίους τὸ αὐτὸ περιεστάναι, ϖρόθυμοι ἦσαν ἐς τὸν πόλεμον· καὶ ἐν τῷ χειμῶνι τούτῳ σίδηρόν τε ϖεριήγγελλον κατὰ τοὺς ξυμμάχους, καὶ τὰ ἄλλα ἐργαλεῖα ἡτοίμαζον ἐς τὸν ἐπιτειχισμόν· καὶ τοῖς ἐν τῇ Σικελίᾳ ἅμα, ὡς ἀποπέμψοντες ἐν ταῖς ὁλκάσιν ἐϖικουρίαν, αὐτοί τε ἐπόριζον, καὶ τοὺς ἄλλους Πελοϖοννησίους προσηνάγκαζον. καὶ ὁ χειμὼν ἐτελεύτα· καὶ ὄγδοον καὶ δέκατον ἔτος τῷ ϖολέμῳ ἐτελεύτα τῷδε, ὃν Θουκυδίδης ξυνέγραψε.

ιθ΄. 19. Τοῦ δ᾽ ἐπιγιγνομένου ἦρος, εὐθὺς ἀρχομένου, πρωϊαίτατα δὴ οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐσέβαλον· ἡγεῖτο δὲ Ἄγις ὁ Ἀρχιδάμου, Λακεδαιμονίων βασιλεύς. καὶ ϖρῶτον μὲν τῆς χώρας τὰ ϖερὶ τὸ ϖεδίον ἐδῄωσαν· ἔπειτα Δεκέλειαν ἐτείχιζον, κατὰ πόλεις διελόμενοι τὸ ἔργον. ἀπέχει δὲ ἡ Δεκέλεια σταδίους μάλιστα τῆς τῶν Ἀθηναίων πόλεως εἴκοσι καὶ ἑκατόν· ϖαραπλήσιον δὲ οὐ πολλῷ

sito numero, parti ejus excerptæ præmittat Articulum: tanquam: χιλίους ἔχοντες, τοῖς ἑκατὸν ἐχρήσαντο. V. Indic. et cf. Philol. Thuc. P. p. 203. extr. b. α) 204.) Herodot. 1. 22. τὰ μὲν ἓξ ἔτεα τῶν ἕνδεκα—ὁ Σαδυάττης, — — — τὰ δὲ ϖέντε — ὁ Ἀλυάττης, rel. C. 29. init. ἀϖικνέονται ἄλλοι τε οἱ ϖάντες — σοφισταί· ubi itidem redundat οἱ.

Προσηνάγκ.] Male vertit vel expl. Port. *ad idem faciendum;* vix melius, quam supra διακωλυθῇ Abr. In ejusmodi verbis, ϖροσβιάζεσθαι, ϖαραβιάζεσθαι, Act. 16. 15. προσδεῖσθαι, Thuc. 2. 41. p. med. προσαιτεῖν, Xen. M.S. 1. 2. 29. extr. ἐπιζητεῖν, Phil. 4. 17. redundat Præpos. Quod si putidius sit agendum: ϖροσηνάγκαζον fuerit, *insuper*, etiam, (*über dieses*) Peloponnesios coëgerunt; satis non habuerunt, ipsos se fecisse. Ad Πελοϖοννησίους int. ἄλλους, *reliquos;* nam et ipsi Laced. erant Peloponnesii; ut, cum ab Italis distinguantur Romani, ceu principes.

Τῷ ϖολ.] Pro τοῦ ϖολέμου· quod est 2. 47. init.

Εὐθ. ἀρχ.] Hæc jungenda, scil. αὐτοῦ, non, τοῦ ἦρος εὐθὺς ἀρχ. quod sensu careat. Quin, ubi scribit Thuc. (ut 2. 47. init.) τοῦ θέρους εὐθὺς ἀρχομένου, int. εὐθὺς τοῦ θέρ. ἀρχ. *statim* (cum) *principio* æstatis; non, *æstate statim* ineunte. Hinc comma posui post θέρους· quod et alibi fecisse debebam. Alibi tamen, ἅμα ἦρι ἀρχομένῳ· ex quo pateat, quo referatur εὐθύς· est enim pro, ἅμα (τῇ) ἀρχῇ τοῦ θέρους.

Πρωϊαίτατα] Πρωΐτατα legit Thomas Magister, ut Reg. et Cass. et, elegantius dici, pronunciat, πρωΐτερος et πρωΐτατος, quam πρωϊαίτερος et ϖρωϊαίτατος. His tamen usi sunt Xenophon et Plato, quorum testimonia laudant Seberus et Jungermannus ad Pollucem I. 69. Πρωϊαίτερον rursus Thucydides VII. 39. Τῆς μὲν ὥρας ϖρωϊαίτερον. Sed ibi plerique Mss. habent πρότερον. Πρωΐτερον μέσων νυκτῶν, quod e Thucyd. VIII. 101. adfert Thomas, in uno Ms. est πρωϊαίτερον, in plerisque πρωΐτερον· de qua διττογραφίᾳ vid. Jungermann. ad Pollucem. Duck. Rectius haud dubie, quam ϖρωΐτατα, aliorum vocc. exemplo, ut πλησιαίτερον, περαιτέρω, al. Gravius autem, quod ϖρωῒ (mane) hic sign. *mature*, celeriter: quo utar ad Ps. 46. 6. *Deus adjutor illi* לפנות—בקר, *mane summo*, diluculo, i. e. *cito*, mature.

Παραϖλήσ. δὲ οὐ π. πλ.] Sc. ἔχει, vel ἐστὶ,

πλέον καὶ ἐπὶ τῆς Βοιωτίας. ἐπὶ δὲ τῷ πεδίῳ καὶ τῆς χώρας τοῖς κρατίστοις ἐς τὸ κακουργεῖν ᾠκοδομεῖτο τὸ τεῖχος, ἐπιφανὲς μέχρι τῆς τῶν Ἀθηναίων πόλεως. καὶ οἱ μὲν ἐν τῇ Ἀττικῇ Πελοποννήσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἐτείχιζον· οἱ δ' ἐν τῇ Πελοποννήσῳ ἀπέστελλον περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον ταῖς ὁλκάσι τοὺς ὁπλίτας ἐς τὴν Σικελίαν· Λακεδαιμόνιοι μὲν, τῶν τε Εἱλώτων ἐπιλεξάμενοι τοὺς βελτίστους, καὶ τῶν Νεοδαμωδῶν, ξυναμφοτέρων ἑξακοσίους ὁπλίτας, καὶ Ἔκκριτον Σπαρτιάτην ἄρχοντα· Βοιωτοὶ δὲ τριακοσίους ὁπλίτας, ὧν ἦρχον Ξένων τε καὶ Νίκων, Θηβαῖοι, καὶ Ἡγήσανδρος Θεσπιεύς. οὗτοι μὲν οὖν ἐν τοῖς πρώτοις, ὁρμήσαντες ἀπὸ τοῦ Ταινάρου τῆς Λακωνικῆς, ἐς τὸ πέλαγος ἀφῆκαν. μετὰ δὲ τούτους Κορίνθιοι οὐ πολλῷ ὕστερον πεντακοσίους ὁπλίτας, τοὺς μὲν, ἐξ αὐτῆς Κορίνθου, τοὺς δὲ, προσμισθωσάμενοι, Ἀρκάδων, καὶ ἄρχοντα

aut etiam *κεῖται.* Inserendum ἢ putat Reisk. ante οὐ π. πλ. *Gottl.* Aut ipsum ἀπέχει, παραπλήσ. ἀπέχει, *eodem spatio* distat a Bœotia; ut παραπλήσιον non sit *propinqua, prope,* sed *ferme, ziemlich, ungefähr,* immo *similiter,* pariter, itidem: ut Ebr. 2. 14. *Quando quidem corpus* (humanum) *habent nati hominum,* καὶ αὐτὸς παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν· *et ipse similiter, pariter,* itidem, eodem modo, *eandem naturam, idem corpus, induit.* Quod si hic de re et conditione: quando magis de *loco!* Ad πολὺ πλέον int. εἰς, κατά· utique, si παραπλήσ. sit *propinqua:* quod sensus tamen vix patiatur: *non multo propinquior est etiam Bœotiæ;* tanquam, *longe dissitam* ab Attica, dicat. Immo sensus fuerit: *itidem,* eodem modo, non multo plus a Bœotia abest. Ita caruerimus facile Reiskii additamento ἢ, utut cetera minime contemnendo: παραπλήσιον, ἢ οὐ πολλῷ πλέον· utique, si παραπλήσ. sit *pariter,* eodem intervallo, *modo;* ut erat Ebr. 2. 14. Aut, si sit, eodem *fere* spatio, redundet plane, ἢ οὐ πολλῷ πλέον, quod tunc idem sit, ac παραπλήσιον (κατ') οὐ πολὺ πλέον, *similiter* (pro adv. παραπλησίως, ita enim jam malim interpretari,) ὡσαύτως, (plane rursus, ut Ebr. 2. 14.) similiter, non plus, (longius) a Bœotia, nil plane difficultatis, opiner, reliquerit. Quid, si Glossema sit οὐ πολλῷ πλέον, et interpretatio τοῦ παραπλήσιον; sed nimirum nulli Cod. abest. Ita tamen hæc disputantur, tanquam legatur, aut ego præferam, ἀπό· nam, ἐπὶ si vera lectio, ut sane est, præferendum Gottl. supplementum κεῖται, per Syllepsin repetendum ex ἀπέχει. Neque eo tamen secius interpretere: κεῖται ἐπὶ τ. Β. παραπλ. (κατ') οὐ πολλῷ πλ. *imminet* Bœotiæ itidem, non majori multo intervallo. Et tamen ad οὐ π. πλ. intelligendum ἀπέχουσα.

Ἐπιφαν.] Nil expedit Schol. explicans καταφανές· nec Port. bene, *conspicua.* Quo pertineret enim, ut conspiceretur? Verte: *aperiens conspectum,* præbens, sc. Lacedæmoniis, ut sub oculis haberent Atticam terram, populaturi, notaturi, si quid moveret hostis, et impedituri. Ita *visibilem splendorem,* Cic. de N. D. L. 2. (non succurrit caput;) *visibilem* splendorem, in oculis esse, dicit, i. e. cujus *ope* videamus. Terent. Ad. A. 4. Sc. 3. vs. penult. *te ipsum illi purgare coram, placabilius est,* i. e. ad placandum potentius. Herodot. 1. 30. *ostenderunt* Soloni omnia Crœsi, ἐόντα μεγάλα τε καὶ ὄλβια, quæ essent magna et *beata,* i. e. beatos *præstitura,* aut, *efficere beatos* credita. V. Philol. Thuc. P. p. 235. extr. p. 236.

Τ. ὁλκάσι] Scil. ἐν, vel σύν. Sic paullo infra, c. extr. ταῖς ὁλκάσιν ἀπῆραν· et c. 20. init. Δημοσθένην ἀπέστελλον ἑξήκ. ναυσίν. Et hic redundat Artic. neque enim mentio *harum* ὁλκάδων, nisi retro longius, c. 17. ἐν ὁλκάσιν.

Βοιωτοὶ] Vid. Diodor. pag. 334. d. Athenienses dimidiam partem earum exceptam insidiis concidunt. Wass.

Ἀφῆκαν] Scil. ἑαυτοὺς, vel τὰς ναῦς. Insolentior usus Aor. 1. hujus verbi. ὁρμήσαντες est, *ita, ut* solverent a Tænaro, non, *postquam* solvissent; immo, *egressi,* profecti. Nam ἀφιέναι sit, *deducere* naves, recens nimirum fabricatas. Quid, si legamus, ἀπῆραν; Non piget; ut infr. ταῖς ὁλκάσιν ἀπῆραν.

Προσμισθωσ.] Πρός hic fuerit *noch darzu, ad* illos, qui essent ex ipsa Corintho, per

Ἀλέξαρχον Κορίνθιον προστάξαντες, ἀπέπεμψαν. ἀπέστειλαν δὲ καὶ Σικυώνιοι διακοσίους ὁπλίτας ὁμοῦ τοῖς Κορινθίοις, ὧν ἦρχε Σαργεὺς Σικυώνιος. αἱ δὲ πέντε καὶ εἴκοσι νῆες τῶν Κορινθίων, αἱ τοῦ χειμῶνος πληρωθεῖσαι, ἀνθώρμουν ταῖς ἐν τῇ Ναυπάκτῳ εἴκοσιν Ἀττικαῖς, ἕωσπερ αὐτοῖς οἱ ὁπλῖται ταῖς ὁλκάσιν ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου ἀπῆραν· οὗπερ ἕνεκα καὶ τοπρότερον ἐπληρώθησαν, ὅπως μὴ οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς ὁλκάδας μᾶλλον, ἢ πρὸς τὰς τριήρεις, νοῦν ἔχωσιν.

κ΄. 20. Ἐν δὲ τούτῳ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ἅμα Δεκελείας τῷ τειχισμῷ, καὶ τοῦ ἦρος εὐθὺς ἀρχομένου, περὶ Πελοπόννησον ναῦς τριάκοντα ἔστειλαν, καὶ Χαρικλέα τὸν Ἀπολλοδώρου ἄρχοντα· ᾧ εἴρητο, καὶ ἐς Ἄργος ἀφικομένῳ, κατὰ τὸ ξυμμαχικὸν παρακαλεῖν Ἀργείων τε ὁπλίτας ἐπὶ τὰς ναῦς. καὶ τὸν Δημοσθένην ἐς τὴν Σικελίαν (ὥσπερ ἔμελλον,) ἀπέστελλον, ἑξήκοντα μὲν ναυσὶν Ἀθηναίων, καὶ πέντε Χίαις, ὁπλίταις δὲ ἐκ καταλόγου Ἀθηναίων διακοσίοις καὶ χιλίοις, καὶ νησιωτῶν, ὅσοις ἑκασταχόθεν οἷόν τ᾽ ἦν πλείστοις χρήσασθαι· καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ξυμμάχων τῶν ὑπηκόων, εἴποθέν τι εἶχον ἐπιτήδειον ἐς τὸν πόλεμον, ξυμπορίσαντες. εἴρητο δ᾽ αὐτῷ, πρῶτον μετὰ τοῦ Χαρικλέους ἅμα περιπλέοντα ξυστρατεύεσθαι περὶ τὴν Λακωνικήν. καὶ ὁ μὲν Δημοσθένης ἐς τὴν Αἴγιναν προσπλεύσας, τοῦ στρατεύματός τε εἴ τι ὑπελείπετο, περιέμενε, καὶ τὸν Χαρικλέα τοὺς Ἀργείους παραλαβεῖν.

quos *implerent* quingentorum numerum; *zu Hülfe*; quin illi nondum conficerent quingentos.

Ἀλέξαρχον] Thomas Magister in προστάττω, cum nonnullis Mss. Ἀλέξανδρον. Duck.

Αὐτοῖς] Plerique Mss. οὗτοι. Non puto, eos audiendos esse. Vide ad III. 98. et IV. 25. Sic VI. 34. Ἀεὶ διὰ φόβου εἰσὶ, μή ποτε Ἀθηναῖοι αὐτοῖς ἐπὶ τὴν πόλιν ἔλθωσι. Et ibid. 105. Ἀθηναῖοι Ἀργείοις τριάκοντα ναυσὶν ἐβοήθησαν, αἵπερ τὰς σπονδὰς φανερώτατα πρὸς Λακεδαιμονίους αὐτοῖς ἔλυσαν. Infra Cap. 25. Ὅπως αὐτοῖς αἱ νῆες ἐντὸς ὁρμοῖεν. Duck.

Νοῦν ἔχ.] Τὸν ante νοῦν requirit Abr. quia aliud sit, νοῦν ἔχειν, aliud, τὸν ν. ἔχ. Nempe, illud est, *supere*, hoc, *attendere*; quod hic sensus poscat; et in tanto pæne consensn Libb. nescio, cur non receperit Ducker.

Ἑξήκοντα] Diodorus pag. 335. a. ὀγδοήκοντα, et ὁπλίτας πεντακισχιλίους dicit. Wass.

Ἐκ καταλόγου] Vide Aristotelem in fine Œconom. ubi Camerarius pro καταλόγους, contra Mss. κατὰ λόχους reponit, incaute satis. Vide Leunclavium ad Xenophont. pag. 823. Idem.

Ἐκ τ. ἄλλ. ξυμμ. τ. ὑπηκ.] Non ergo ὑπήκοοι illi; νησιῶται utique. V. L. 6. c. 85. init. inde a verbis: (vs. 4.) καὶ γὰρ τοὺς ξυμμάχους, rel.

Περιπλέοντα] Pro περιπλέοντι, ad εἴρητο αὐτῷ. Ita Herodot, 1. 32. post med. ἢν μὴ οἱ (ἡ) τύχη ἐπίσποιτο, πάντα καλὰ ἔχοντι τελευτῆσαι τ. βίον. ἔχοντι, non ἔχοντα, ad οἱ, *illi*. c. 36. extr. διακελεύσομαί τοῖσι ἰοῦσι, ὡς προθυμοτάτοις εἶναι, non, προθυμοτάτους. Sane idem c. extr. τὰ πάντα —— ξυλλαβεῖν, ἄνθρωπον ἐόντα, ἀδύνατόν ἐστιν· at hic ἐόντα non ad ἀδύνατόν ἐστι refertur, verum ad συλλαβεῖν, intellecto τινὰ, qs. τὸ συλλ. τινα πάντα, ἐόντα ἄνθρωπον, (τοῦτο) ἀδύν. ἐστίν.

Προσπλεύσας] Cl. πλεύσας· at illud elegantius; et sic etiam Auctor alibi. Wass.

Παραλαβ.] Sane pendet, ut monet Schol. a

κα΄. 21. Ἐν δὲ τῇ Σικελίᾳ, ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τοῦ ἦρος τούτου, καὶ ὁ Γύλιππος ἧκεν ἐς τὰς Συρακούσας, ἄγων ἀπὸ τῶν πόλεων, ὧν ἔπεισε, στρατιὰν, ὅσην ἑκασταχόθεν πλείστην ἐδύνατο· καὶ ξυγκαλέσας τοὺς Συρακουσίους, ἔφη, χρῆναι πληροῦν ναῦς ὡς δύναται πλείστας, καὶ ναυμαχίας ἀπόπειραν λαμβάνειν· ἐλπίζειν γὰρ ἀπ᾽ αὐτοῦ τι ἔργον ἄξιον τοῦ κινδύνου ἐς τὸν πόλεμον κατεργάσεσθαι. ξυνανέπειθε δὲ καὶ ὁ Ἑρμοκράτης οὐχ ἥκιστα τοῦ ταῖς ναυσὶ μὴ ἀθυμεῖν ἐπιχειρήσειν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, λέγων, οὐδὲ ἐκείνους πάτριον τὴν ἐμπειρίαν οὐδὲ ἀΐδιον τῆς θαλάσσης ἔχειν, ἀλλ᾽, ἠπειρώτας μᾶλλον τῶν Συρακουσίων ὄντας, καὶ ἀναγκασθέντας ὑπὸ Μήδων, ναυτικοὺς γενέσθαι· καὶ πρὸς ἄνδρας τολμηροὺς, οἵους καὶ Ἀθηναίους, τοὺς ἀντιτολμῶντας, χαλεπωτάτους [ἂν] αὐτοῖς φαίνεσθαι. ᾧ γὰρ ἐκεῖνοι τοὺς πέλας, οὐ δυνάμει ἔστιν ὅτε προύχοντες, τῷ δὲ θράσει, ἐπιχειροῦντες, καταφοβοῦσι, καὶ σφᾶς ἂν τὸ αὐτὸ ὁμοίως τοῖς ἐναντίοις ὑποσχεῖν. καὶ, Συρακουσίους, εὖ εἰδέναι, ἔφη, τῷ τολμῆσαι ἀπροσδοκήτως πρὸς τὸ

περιέμενε, simpliciter intellecto τό· περιέμ. τὸ παραλ. *ut* acciperet, assumeret Charicles Argivos. Possis et ad vv. ὑπελείπετο τοῦ στρατεύμ. intelligere idem verb. παραλαβεῖν.

Ἀπ᾽ αὐτοῦ] Nempe τοῦ πεῖραν λαμβάνειν. Hoc expeditum satis; at, ἀπ᾽ αὐτοῦ κατεργάσεσθαι, insolentiorem paullo habet usum τοῦ ἀπό· quod tamen vel διὰ explices, vel intellexeris ἀρξαμένους, προελθόντας, ὁρμηθέντας· si *inde cœpissent*, inde *movissent* consilia rationemque gerendi belli; vel, *eo adjutos*, confirmatos. Neque enim spondere illis videatur Gylippus, fore, ut *primo* statim experimento magni aliquid perficiant; sed, eo *initio* usos, deinde plus moturos. Adjuverit quodammodo hunc usum τοῦ ἀπὸ Virg. Æn. 2. 65. *Ab uno disce omnes*, i. e. *ex uno*, unius exemplo usus. Adde 14. 18. ἀπὸ μιᾶς, *ab una*, sc. φωνῆς, ἀρξάμενοι, eadem oratione usi. V. et c. 22. ἀπὸ ξυνθήματος.

Ξυνανέπειθε] Cl. ξυνέπειθε, corrupte. WASS. Ξυναναπείθειν dixit Thucydides VI. 88. Neque tamen probati scriptores refugiunt συμπείθειν. DUCK. Sane est, *simul*, cum Gylippo, *suffragatus* consilio ejus. Neque enim, ut ἀναπείθειν, ita συναναπείθειν, pro simplici πείθειν inveneris.

Τοῦ——ἐπιχειρ. πρ. τ. Ἀθ.] Τοῦ pendet a ξυνανέπειθεν, scil. ὑπὲρ, (cum Schol.) vel περὶ, ἕνεκα· vel pro ὥστε· aut etiam redundet; quo more non raro Paullus illud subjicit verbis παρακαλεῖν, παραινεῖν, idem significantibus, quod πείθειν. Est enim Ebr. ל pro *ad*.

Ἀθυμεῖν] Ἀποκνεῖν infra. *Gottl.* (C. extr.)

Ἐπιχειρήσ.] Potest esse pro Præs. ἐπιχειρεῖν· Sed non det. ἐπιχειρῆσαι tentantem auctoritas libb. defecerit. Acceperim equidem, velut cum Emphasi, aut certe per Metonymiam, satis frequentem illam: ne desperarent, se posse navibus quidquam tentare (*feliciter*, cum *effectu*, cum successu, ὀρθῶς, καλῶς,) contra Athenienses. Ita constiterit futuro vis sua, non sine vi quadam arguta.

Οἵους κ. Ἀθ.] Primo redundat καὶ, ut solet, in distribuendo et opponendo; quippe et hic distinguuntur homines audaces *omnino*, et Athenienses *nominatim*. Nec verti plane debebat *et*; quod abesse, quis senserit: *audentiores homines, quales sint Athenienses*. Deinde, οἵους καὶ Ἀθηναίους, est pro, οἷοι κ. Ἀθηναῖοι εἶεν. Latine certe non licuerit: *Viros audentes, quales Athenienses*: (quarto casu.) Liv. 2. 28. init. *unum—virum;—qualis App. Claudius fuerit, momento temporis, discussurum illos cœtus fuisse: Qualis —fuerit*, non, *qualem App. Claudium*. Nec Latine satis dixeris *tali viro, quali tibi*, pro, *qualis tu sis*; at Græce licuerit: (τοιούτῳ,) οἵῳ σοί. Ad οἵους intell. εἶναι· id ipsum tamen pro οἷοί εἰσιν οἱ Ἀθ.

Ἀθηναίων ναυτικὸν ἀντιστῆναι, πλέον, διὰ τὸ τοιοῦτον ἐκπλαγέντων αὐτῶν, περιεσομένους, ἢ Ἀθηναίους τῇ ἐπιστήμῃ τὴν Συρακουσίων ἀπειρίαν βλάψοντας. ἰέναι οὖν ἐκέλευεν ἐς τὴν πεῖραν τοῦ ναυτικοῦ, καὶ μὴ ἀποκνεῖν. καὶ οἱ μὲν Συρακούσιοι, τοῦ τε Γυλίππου καὶ τοῦ Ἑρμοκράτους, καὶ εἴ του ἄλλου, πειθόντων, ὥρμηντό τε ἐς τὴν ναυμαχίαν, καὶ τὰς ναῦς ἐπλήρουν.

κβʹ. 22. Ὁ δὲ Γύλιππος, ἐπειδὴ παρεσκευάσατο τὸ ναυτικὸν, ἀγαγὼν ὑπὸ νύκτα πᾶσαν τὴν στρατιὰν τὴν πεζὴν, αὐτὸς μὲν τοῖς ἐν τῷ Πλημμυρίῳ τείχεσι κατὰ γῆν ἔμελλε προσβαλεῖν· αἱ δὲ τριήρεις τῶν Συρακουσίων ἅμα καὶ ἀπὸ ξυνθήματος, πέντε μὲν καὶ τριάκοντα ἐκ τοῦ μεγάλου λιμένος ἐπέπλεον, αἱ δὲ πέντε καὶ τεσσαράκοντα, ἐκ τοῦ ἐλάσσονος, οὗ ἦν καὶ τὸ νεώριον αὐτοῖς. καὶ περιέπλεον, βουλόμενοι πρὸς τὰς ἐντὸς προσμίξαι, καὶ ἅμα ἐπιπλεῖν τῷ Πλημμυρίῳ, ὅπως οἱ Ἀθηναῖοι ἀμφοτέρωθεν θορυβῶνται. οἱ δ' Ἀθηναῖοι, διὰ τάχους ἀντιπληρώσαντες ἑξήκοντα ναῦς, ταῖς μὲν πέντε καὶ εἴκοσι πρὸς τὰς πέντε καὶ τριάκοντα τῶν Συρακουσίων, τὰς ἐν τῷ μεγάλῳ λιμένι, ἐναυμάχουν, ταῖς δ' ἐπιλοίποις ἀπήντων

Διὰ τὸ τοιοῦτ.] Msqu. omittit τό· tanquam τοιοῦτον sit pro τοιοῦτόν τι, *tale quid*; sed magis est pro τοῦτο· ut 1 Cor. 5. 5. παραδοῦναι τὸν τοιοῦτον τῷ Σατανᾷ, i. e. τοῦτον, *illum* ipsum hominem.

Τὴν Συρακουσίων ἀπ.] Cl. τὴν τῶν Συρακουσίων· recte. Wass.

Ἐς τὴν πεῖρ.] Supra, init. cap. ἀπόπειραν. Nil ergo affert præpos. ἀπὸ, aut demit. Etsi supra magis de *primo* periculo, hic de *universa* meditatione.

Εἴ του ἄλλου] Pro, εἴ τις ἄλλος ἦν.

Παρεσκευάσατο] Gr. παρεσκεύαστο. Vide *Polyænum* I. 42. Wass. Non adspernendam, censeo, scripturam Cod. Gr. Παρεσκεύαστο τὸ ναυτικὸν, est, αἱ νῆες ἐπληρώθησαν ὑπὸ τῶν Συρακουσίων. Utitur ita et alibi illo tempore hujus verbi Thucydides: III. 107. Ἐπεὶ δὲ παρεσκεύαστο αὐτοῖς. Et IV. 67. Ἐπειδὴ παρεσκεύαστο ἀμφοτέροις. Ad ea, quæ de discrimine inter νεώρια et νεωσοίκους in Var. Lect. habet Hudsonus, add. quæ ad Pollucem IX. 28. adnotavit Clar. Hemsterhusius. De νεωσοίκοις rursus Hudson. infra ad Cap. 25. Duck.

Ὑπὸ νύκτα] Κατὰ νύκτα, vel ὑπὸ τὴν τ. νυκτὸς παρουσίαν, expl. Æm. Port. Plerumque notat, *paullo ante noctem*. Interdum et *post*, *ad*. Liv. 21. 18. extr. *Sub hanc vocem* (legati Rom.) *succlamatum est*; i. e. *illico* post, *ad*—cum dixisset. At I. 35. init. *sub tempus* (comitiorum) *pueros ablegavit*; i. e. paullo ante. V. Sanct. Minerv. L. 4. C. 6. n. Periz. 6. ut quæ ipse ibi notavi in nova Edit.

Αἱ δὲ τριήρ.] Legendum, aut inserendum, putat Abr. ξύμπασαι vel ἅπασαι ὀγδοήκοντα ἅμα· idque propter artic. αἱ μὲν, αἱ δέ· Tanquam non ipse supra, ad c. 18. (τ. τριάκ.) monuerit, redundare Articulum ad numeros! Deinde οὖσαι quoque adderetur ante ὀγδοήκοντα. Quod si ex 35. et 45. *octoginta* collegit Abr. non video, quî colligendum reliquisse non debeat Thuc. Nec vero, inseri tam multa, quisquam probaverit, aut, quî exciderint in omnibus Libb. assequi possit. Neque vero ad *naves* refertur ἅμα, quasi *summæ* index, sed ad ἐπέπλεον, propter καὶ, quod sequatur, καὶ ἀπὸ ξυνθήμ.

Ἀπὸ ξυνθήμ.] Scil. ὁρμηθεῖσαι, ἐξελθοῦσαι, ἀρξάμεναι· ut c. 21. ἀπ' αὐτοῦ κατεργάσεσθαι.

Ταῖς μ. π. κ. εἴκ.] Rursus redundat Artic. in descriptione, vel partitione.

Ταῖς δ' ἐπιλ.] Scil. σύν. ἐπὶ nil novi affert

ἐπὶ τὰς ἐκ τοῦ νεωρίου περιπλεούσας. καὶ εὐθὺς πρὸ τοῦ στόματος τοῦ μεγάλου λιμένος ἐναυμάχουν, καὶ ἀντεῖχον ἀλλήλοις ἐπιπολὺ, οἱ μὲν, βιάσασθαι βουλόμενοι τὸν ἔσπλουν, οἱ δὲ, κωλύειν.

κγ'. 23. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ Γύλιππος, τῶν ἐν τῷ Πλημμυρίῳ Ἀθηναίων πρὸς τὴν θάλασσαν ἐπικαταβάντων, καὶ τῇ ναυμαχίᾳ τὴν γνώμην προσεχόντων, φθάνει προσπεσὼν ἅμα τῇ ἕῳ αἰφνιδίως τοῖς τείχεσι· καὶ αἱρεῖ τὸ μέγιστον πρῶτον, ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἐλάσσω δύο, οὐχ ὑπομεινάντων τῶν φυλάκων, ὡς εἶδον τὸ μέγιστον ῥᾳδίως ληφθέν. καὶ ἐκ μὲν τοῦ πρώτου ἁλόντος, χαλεπῶς οἱ ἄνθρωποι, ὅσοι καὶ ἐς τὰ πλοῖα καὶ ὁλκάδα τινὰ κατέφυγον, ἐξεκομίζοντο ἐς τὸ στρατόπεδον. τῶν γὰρ Συρακουσίων ταῖς ἐν τῷ μεγάλῳ λιμένι ναυσὶ κρατούντων τῇ ναυμαχίᾳ, ὑπὸ τριήρους μιᾶς καὶ εὖ πλεούσης ἐπεδιώκοντο· ἐπειδὴ δὲ τὰ δύο τειχίσματα ἡλίσκετο, ἐν τούτῳ καὶ οἱ Συρακούσιοι ἐτύγχανον ἤδη νικώμενοι, καὶ οἱ ἐξ αὐτῶν φεύγοντες ῥᾷον παρέπλευσαν. αἱ γὰρ τῶν Συρακουσίων αἱ πρὸ τοῦ στόματος νῆες ναυμαχοῦσαι, βιασάμεναι τὰς τῶν Ἀθη-

vocabulo λοιπαῖς, ut nec κατὰ in κατάλοιπος. Ἐπιλοίποις rectius haud dubie, non ἐπιλοίποις· communia enim sunt ita composita, ubi accentus ab ultima revocetur.

Ἐπικαταβ.] Ἐπὶ sign. vel ut *auxilio* essent his, quos aggressi forent Syracusani, vel *adversus* hos, ut his occurrerent.

Τὴν γνώμην προσεχόντων] Τῇ γνώμῃ, quod hic et I. 95. in quinque Mss. legitur, fortassis ortum est e male expresso ν, quod pro ι adscripto accipi potuit. Προσέχειν τὸν νοῦν et τὴν γνώμην ubique dicunt Scriptores Græci: non τῷ νῷ, nec τῇ γνώμῃ. Thucydides II. 11. V. 26. VII. 15. et omnes. Nec quisquam probabit scripturam Cod. Reg. προσαγόντων· qui et paullo ante male ἐπιβάντες. Ἐπικαταβάντες est etiam supra VI. 97. DUCK. Τὴν γνώμην legendum, non τῇ γνώμῃ, vel alter Dativus ostenderit, τῇ ναυμαχίᾳ, et Schol. τὸν νοῦν, nec non Cod. Reg. (utut perperam,) præferens προσαγόντων.

Πρῶτον] Male expl. Schol. *primo statim* (incursu) *impetu*; cum subjiciatur, ἔπειτα δέ. Ad *navem* ergo refertur πρῶτον.

Εὖ πλεούσ.] Uti nos, *welches gut segelte.* Angl. *the best sailor.*

Ἐπεδιώκ.] Non quæritur, an *subinde occurrat* Vulg. quippe ἀποδιώκειν quoque occurrit, sed, utrum *tenori* sit aptius, ἀπεδιώκ. an ἐπεδ. Illud fuerit, *repellebantur*; quod in *pugnantes* tamen cadat, vel obsistentes; hic *jam fugientibus* aptius ἐπεδιώκ. nempe φεύγοντες mox vocantur.

Κ. οἱ Συρ.] Καὶ respondet alteri, καὶ οἱ ἐξ αὐτῶν, scil. τῶν Ἀθηναίων· ut opponantur inter se illi duo.

Αἱ γ. τ. Σ.—ναυμ.] Trajectum, pro, αἱ γ. τ. Συρ. νῆες αἱ πρὸ τ. στόμ. ναυμ. ut Jac. 1. 5. παρὰ τοῦ διδόντος θεοῦ πᾶσιν ἁπλῶς, pro, παρὰ τ. θεοῦ, τοῦ διδ. πᾶσ. ἁπλ. Herodot. 1. 34. extr. τῶν μελλόντων οἱ γενέσθαι κακῶν κατὰ τὸν παῖδα· pro, τ. κακῶν τ. μελλ. γεν. οἱ κατὰ τ. παῖδα. Et paullo infra ibid. εἰωθότα στρατηγέειν μιν τῶν Λυδῶν οὐκέτι—ἐξέπεμψε· pro, οὐκέτι ἐξέπ. μιν, εἰωθότα στρατ. τ. Λ. Liv. 6. *et imminentem molem libertati*, pro, et molem libertati imminentem. Observanda hæc sunt, ne jungas non jungenda, neu structura laboret, quin et sensus, hinc oneratus adjectione aliena, hinc destitutus necessaria notione. 1 Thess. 1. 4. εἰδότες—ὑπὸ θεοῦ τὴν ἐκλογὴν ὑμῶν· non ὑπὸ θεοῦ εἰδότες, sed, εἰδ. τ. ἐκλ. ὑμ. ὑπὸ θεοῦ, beneficia *divinitus* vobis *tributa*; vel, vos *divinitus factos* Christianos.

Βιασάμ.] Νικήσασαι expl. Schol. qs. per Meton. sed largius, quam pro vi verbi respondet hic nostro *forciren, vi perrumpere* et *pellere.*

καίων ναῦς, οὐδενὶ κόσμῳ ἐσέπλεον, καὶ ταραχθεῖσαι περὶ ἀλλήλας, παρέδοσαν τὴν νίκην τοῖς Ἀθηναίοις. ταύτας τε γὰρ ἔτρεψαν, καὶ ὑφ᾽ ὧν τοπρῶτον ἐνικῶντο ἐν τῷ λιμένι. καὶ ἕνδεκα μὲν ναῦς τῶν Συρακουσίων κατέδυσαν, καὶ τοὺς πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ἀπέκτειναν, πλὴν ὅσον ἐκ τριῶν νεῶν οὓς ἐζώγρησαν. τῶν δὲ σφετέρων τρεῖς νῆες διεφθάρησαν. τὰ δὲ ναυάγια ἀνελκύσαντες τῶν Συρακουσίων, καὶ τροπαῖον ἐν τῷ νησιδίῳ στήσαντες τῷ πρὸ τοῦ Πλημμυρίου, ἀνεχώρησαν ἐς τὸ ἑαυτῶν στρατόπεδον.

κδʹ. 24. Οἱ δὲ Συρακούσιοι κατὰ μὲν τὴν ναυμαχίαν οὕτως ἐπεπράγεσαν, τὰ δ᾽ ἐν τῷ Πλημμυρίῳ τείχη εἶχον, καὶ τροπαῖα ἔστησαν αὐτῶν τρία. καὶ τὸ μὲν ἕτερον τοῖν δυοῖν τειχοῖν τοῖν ὕστερον λειφθέντοιν κατέβαλον, τὰ δὲ δύο ἐπισκευάσαντες ἐφρούρουν. ἄνθρωποι δ᾽ ἐν τῶν τειχῶν τῇ ἁλώσει ἀπέθανον καὶ ἐζωγρήθησαν πολλοὶ, καὶ χρήματα, πολλὰ τὰ ξύμπαντα, ἑάλω. ὥστε γὰρ ταμιείῳ χρωμένων τῶν Ἀθηναίων τοῖς τείχεσι, πολλὰ μὲν ἐμπόρων χρήματα, καὶ σῖτος, ἐνῆν, πολλὰ δὲ καὶ τῶν τριηράρχων· ἐπεὶ καὶ ἱστία τεσσαράκοντα τριηρῶν καὶ τἄλλα σκεύη ἐγκατελείφθη, καὶ τριήρεις ἀνελκυσμέναι τρεῖς. μέγιστον δὲ καὶ ἐν τοῖς πρῶτον ἐκάκωσε τὸ στράτευμα [τὸ] τῶν Ἀθηναίων ἡ τοῦ Πλημμυρίου λῆψις· οὐ γὰρ

Ταραχθ.] Hoc quoque largius expl. Schol. περιπίπτουσαι· Est tantum, *turbatæ inter se*; περὶ pro ἐν. Port. vertens, *cum colliderentur*, videri possit legisse ἀραχθεῖσαι· non male; aut Schol. secutus est.

Πλὴν ὅσ.—— —οὓς ἐζώγρ.] Redundat ὅσον ad πλὴν, aut unum cum eo vocab. constituit, ut in μικρὸν ὅσον, Ebr. 10. 37. Debebat, πλὴν ὅσους —ἐζώγρησαν, ut et οὓς abesset. Ad μόνον quoque redundet ὅσον.

Νησιδίῳ] Insulam intellige Ortygiam, Ibyci tempore aggere continenti adjunctam, ponte vero Ciceronis ævo. vid. Strabonem I. 59. VI. 270. Diodor. V. p. 200. Cic. Verrin. IV. 52. 53. Wass.

Χρήματα] V. ad c. 25. init. ad Schol. γέμ. χρημ.

Ὥστε γὰρ] Pro καθάπερ positum, docet Abresch. ad h. l. a quo allatis adde Hom. Il. 2. 289. 290. ὥστε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ, χῆραί τε γυναῖκες, Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἶκόνδε νέεσθαι. (Quem locum haud minus hoc Nostri respexisse Hesych. potest:) *Lamentantur* (Græci) *inter se* (cupientes) *reverti domum*, ὥστε, *ceu*, tanquam, *veluti*, *non secus*, *ac pueri teneri*, *et mulieres viduæ*; (ad parentes nimirum reversuræ post mortem maritorum, ut Naëmi in Lib. Ruth.) ὥστε σύγγονον βροτοῖσι, quod ex Æschyli Agam. vs. 83. affert. Abr. esse potest, pro, οὕτω (γὰρ) σύγγ. (ἐστὶ) βροτ.

Ἀνελκυσμέναι] Hoc sine dubio est vitium Editionum e Stephaniana in recentiores propagatum pro ἀνειλκυσμέναι. Vid. Var. Lect. Duck.

Μέγ. —ἐκάκ. —ἡ λῆψ.] Aliena fere sunt, et contorta, (ut solent interdum,) quæ hic affert Abr. neque expediant usum Nominativi simpliciter positi, μέγιστον, i. e. ὡς μέγιστον, vel, ὃ (δὲ) ἦν τὸ μέγ. aut pro Adverbio quoque, (utut inusitato,) μεγίστως *maxime*. V. Philol. Thuc. Paull. p. 169. lit. δ) et 170. init. ubi simillimum attuli Nostri locum, 1. 132. init. μέγιστον δὲ, τῇ τῶν χρημάτων σπάνει κωλύσονται· duriori etiam positu, quam h. l. ubi mollissime coëat μέγιστον ἐκάκωσε, p. ὡς μέγ. *ut* maximum. *tanquam* maximum; (incommodum;) *maxime* denique. Et plura ibi similiter dicta reperies.

ἔτι οὐδ' οἱ ἔσπλοι ἀσφαλεῖς ἦσαν τῆς ἐπαγωγῆς τῶν ἐπιτηδείων, (οἱ γὰρ Συρακούσιοι ναυσὶν αὐτόθι ἐφορμοῦντες ἐκώλυον·) καὶ διὰ μάχης ἤδη ἐγίγνοντο αἱ ἐσκομιδαί· ἔς τε τὰ ἄλλα κατάπληξιν παρέσχε καὶ ἀθυμίαν τῷ στρατεύματι.

κέ. 25. Μετὰ δὲ τοῦτο ναῦς τε ἐκπέμπουσι δώδεκα οἱ Συρακούσιοι, καὶ Ἀγάθαρχον ἐπ' αὐτῶν Συρακούσιον ἄρχοντα. καὶ αὐτῶν μία μὲν ἐς Πελοπόννησον ᾤχετο, πρέσβεις ἄγουσα, οἵπερ τὰ σφέτερα φράσωσιν, ὅτι ἐν ἐλπίσιν εἰσί, καὶ τὸν ἐκεῖ πόλεμον ἔτι μᾶλλον ἐποτρύνωσι γίγνεσθαι. αἱ δὲ ἕνδεκα νῆες πρὸς τὴν Ἰταλίαν ἔπλευσαν, πυνθανόμεναι, πλοῖα τοῖς Ἀθηναίοις γέμοντα χρημάτων προσπλεῖν. καὶ τῶν τε πλοίων, ἐπιτυχοῦσαι, τὰ πολλὰ διέφθειραν, καὶ ξύλα ναυπηγήσιμα ἐν τῇ Καυλωνιάτιδι κατέκαυσαν, ἃ τοῖς Ἀθηναίοις ἕτοιμα ἦν. ἔς τε Λοκροὺς μετὰ ταῦτα ἦλθον. καὶ ὁρμουσῶν αὐτῶν, κατέπλευσε μία τῶν ὁλκάδων τῶν ἀπὸ Πελοποννήσου, ἄγουσα Θεσπιέων ὁπλίτας. καὶ ἀναλαβόντες αὐτοὺς οἱ Συρακούσιοι ἐπὶ τὰς ναῦς, παρέπλεον ἐπ' οἴκου. φυλάξαντες δ' αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι εἴκοσι ναυσὶ πρὸς τοῖς Μεγάροις, μίαν μὲν ναῦν λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσι, τὰς δ' ἄλλας οὐκ ἠδυνήθησαν, ἀλλ' ἀποφεύ-

Οὐδ' οἱ — ἐπιτηδείων] Thom. Magister pro ἔσπλοι, διέπλοι legit, pro διέσπλοι opinor. Wass. Verba Thomæ in ἐπαγωγὸς sunt: Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ· οὐδ' οἱ διέπλοι ἀσφαλεῖς ἦσαν τοῖς ἐπαγωγοῖς τῶν ἐπιτηδείων. ἤγουν, τοῖς κομίζουσι τὰ ἐπιτήδεια. Hæc multiplici vitio laborant. Pro διέπλοι Kuhnius ad Æliani. VII. Var. Hist. 8. legit διέκπλοι. Duck.

Αἱ δὲ ἐνδ.] Aut redundat artic. αἱ, aut, quia *duodecim* posuit, int. λοιπαὶ, ἄλλαι.

Ἐν τῇ Καυλωνιάτιδι] In Bruttiis circa Cauloniam: ut ex eo liquet, quod paullo ante πρὸς τὴν Ἰταλίαν ἔπλευσαν, et mox ἔς τε Λοκροὺς μετὰ ταῦτα ἦλθον, dicit. Nam tota illa pars Italiæ πολύδενδρος erat, et, ut Thucydides VI. 90. ξύλα ἄφθονα habebat. Erat etiam, si Stephano de Urbib. fides habenda est, Caulonia Urbs Siciliæ. Eam Cluverius Sicil. Ant. Lib. II. pag. 349. a Siculis Calloniam, a Stephano autem Καυλωνίαν dictam suspicatur. Ortelius putat, Stephanum scribentem; ἔστι καὶ ἄλλη (Καυλωνία) Σικελίας, more suo postremam hanc Italiæ partem, in qua Caulonia erat, Siciliam nominare. Sed hoc minime probabile est, quum mox addat Stephanus: ἔστι καὶ ἄλλη Λοκρῶν· nam ita bis eamdem urbem in eadem regione nominasset. Pinedo ad Stephanum scribit, Cauloniæ in Sicilia et etiam Scylacem mentionem facere in Sicilia, et Strabonem Lib. VI. quo nomine acerbe in eum invehitur, et bardum, stupidum, et Geographiæ ac Linguæ Græcæ imperitum vocat Berkelius. De Scylace quidem plane fallitur Pinedo: nam is in descriptione Siciliæ disertis verbis Cauloniam in continente Italia ponit, pag. 10. Ed. Gron. Sed Strabo Lib. VI. pag. 261. de Caulonia ita scribit, quasi etiam in Sicilia Urbs hoc nomine fuerit: Ἔστι δ', inquit, ἔρημος· (nempe Caulonia Italiæ) οἱ γὰρ ἔχοντες ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἐξέπεσον, καὶ τὴν ἐκεῖ Καυλωνίαν ἔκτισαν. Si postrema hæc verba Strabonis non sunt intelligenda de Caulonia Siciliæ: debuisset Berkelius docere, quæ illorum sententia esset, ne et alii bardi ac stupidi in eumdem errorem, quem Pinedo objicit, inciderent. Nam et Causaubonum, in quem elogia illa minime conveniunt, existimasse, Cauloniam Siciliæ Cauloniatis, qui patria pulsi in Siciliam venerant, conditam, ex iis intelligi potest, quæ ad hæc verba Strabonis, ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἐξέπεσον, adnotat. Duck.

γουσιν ἐς τὰς Συρακούσας. ἐγένετο δὲ καὶ περὶ τῶν σταυρῶν ἀκροβολισμὸς ἐν τῷ λιμένι, οὓς οἱ Συρακούσιοι πρὸ τῶν παλαιῶν νεωσοίκων κατέπηξαν ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὅπως αὐτοῖς αἱ νῆες ἐντὸς ὁρμοῖεν, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιπλέοντες μὴ βλάπτοιεν ἐμβαλόντες. προσαγαγόντες γὰρ ναῦν μυριοφόρον αὐτοῖς οἱ Ἀθηναῖοι, πύργους τε ξυλίνους ἔχουσαν καὶ παραφράγματα, ἔκ τε τῶν ἀκατίων ὤνευον ἀναδούμενοι τοὺς σταυροὺς, καὶ ἀνέκλων, καὶ κατακολυμβῶντες ἐξέπριον. οἱ δὲ Συρακούσιοι ἀπὸ τῶν νεωσοίκων ἔβαλλον· οἱ δ' ἐκ τῆς ὁλκάδος ἀντέβαλλον· καὶ τέλος τοὺς πολλοὺς τῶν σταυρῶν ἀνεῖλον οἱ Ἀθηναῖοι. χαλεπωτάτη δ' ἦν τῆς σταυρώσεως ἡ κρύφιος. ἦσαν γὰρ τῶν σταυρῶν, οὓς οὐχ ὑπερέχοντας τῆς θαλάσσης κατέπηξαν· ὥστε δεινὸν ἦν προσπλεῦσαι, μὴ οὐ προϊδών τις, ὥσπερ περὶ ἕρμα, περιβάλῃ τὴν ναῦν. ἀλλὰ καὶ τούτους κολυμβηταὶ δυόμενοι ἐξέπριον μισθοῦ. ὅμως δ' αὖθις οἱ Συρακούσιοι ἐσταύρωσαν. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα πρὸς ἀλλήλους (οἷον εἰκὸς, τῶν στρατοπέδων ἐγγὺς ὄντων, καὶ ἀντιτεταγμένων,) ἐμηχανῶντο, καὶ ἀκροβολισμοῖς καὶ πείραις παντοίαις ἐχρῶντο. ἔπεμψαν

Ναῦν μυριοφόρον] Vide Pollucem IV. 165. Wass. Adde Casaubonum ad Strabon. III. pag. 151. Ed. Amstel. Salmasium Observat. ad Jus Attic. et Rom. p. 734. et Interpretes Pollucis ad I. 82. Anonymus apud Suidam in πλάτη itidem, ut Thucydides, memorat navem μυριοφόρον πύργοις τε καὶ περιφράγμασι παντοίοις instructam. Ξύλινα παραφράγματα munitionis dicit Thucyd. IV. 115. Duck.

Ὤνευον] Vide Suidam h. v. qui pro ὄνευος in Scholiaste, et quidem rectius, legit ὄνος. Thomas Magister in ὤνευον etiam ἀκάτων habet, ut plerique Mss. Wass. In Suida etiam alia quædam melius leguntur, quam in Scholiaste. Ὤνευον Ælius Dionysius apud Eustathium in Homer Il. λ'. p. 862. exponit ἐκίνουν καὶ περιῆγον. Et sic Suidas et Thomas. De voce ὄνος, unde ὀνεύειν, habet quædam Is. Vossius ad Catullum pag. 326. *Suculam* vertunt Lexica, et hic Acacius. Sed ἀνακλᾷν hic non est, quod Idem, et Portus, putarunt, *frangere*, verum, *sursum attollendo convellere et educere*. Suidas et Scholiastes exponunt: *e fundo evellere*. Sic Thucydides II. 76. et alii apud Lipsium V. Poliorceticor. 8. ἀνακλᾷν machinam muro incussam, dicunt, eos, qui laqueis injecti eam attollunt, et avertunt. Et in aliis generibus loquendi non frangendi, sed inflectendi et in altum tollendi, significationem habet. Aristænetus I. Epist. 3. Ὡς ἀνακλᾷν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αὐχένα πρὸς θέαν τῶν κύκλῳ συναιωρουμένων βοτρύων. Lucianus de Gymnas. pag. 272. Ἡ δεξιὰ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη. Duck.

Ἐξέπριον] Agnoscit Pollux VII. 114. Wass.

Ὑπερέχοντ.] Int. ὡς, i. e. ὥστε ὑπερέχειν, (ita,) *ut* exstarent; qs. pro Adverb. ὑπερεχόντως. Ita Lat. *rectum statuere, transversum injicere, imponere*, pro, *ex* transverso.

Μὴ οὐ προϊδ.] Int. φοβουμένων, φυλαττομένων, vel οἷς· difficile, periculosum erat, accedere, *ne*, scil. *cum timendum*, cavendum esset.

Περιβάλῃ] Dictum, ut, περιπεσεῖν νόσῳ, κινδύνοις, pro ἐμπεσεῖν. Ac sic fortasse 1 Tim. 6. 10. περιέπειραν ἑαυτοὺς ὀδύναις, pro ἐνέπειραν. Ubi tamen vis sua constiterit τῷ περὶ *undique*, totos sese, induere, *confixere* doloribus, ceu *spinis*, per quas incesserint. (Hom. Il. 5. 399. ὀδύνῃσι πεπαρμένος.) Certe Actor. 27. 41. propius etiam ad Nostri locum: περιπεσόντες εἰς τόπον διθάλασσον. Et cum *expellere*, ἐξοκεῖλαι, ἐξῶσαι, (Act. 27: 39.) ἐξ habeat pro εἰς, Noster L. 1. de clypeo Brasidæ; ἐς τὴν ἠϊόνα περιεῤῥύη, effluxit, *elapsus* est *in* litus. περιπλακῆναι quoque pro ἐμπλακ. inveneris.

Ἐσταύρ.] i. e. τὴν σταύρωσιν ἐποιήσαντο.

δὲ καὶ ἐς τὰς πόλεις πρέσβεις οἱ Συρακούσιοι Κορινθίων καὶ Ἀμπρακιωτῶν καὶ Λακεδαιμονίων, ἀγγελοῦντας τήν τε τοῦ Πλημμυρίου λῆψιν, καὶ τῆς ναυμαχίας πέρι, ὡς, οὐ τῇ τῶν πολεμίων ἰσχύϊ μᾶλλον, ἢ τῇ σφετέρᾳ ταραχῇ, ἡσσηθεῖεν· τά τε ἄλλα αὖ δηλώσοντας, ὅτι ἐν ἐλπίσιν εἰσὶ, καὶ ἀξιώσοντας ξυμβοηθεῖν ἐπ' αὐτοὺς καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ, ὡς καὶ τῶν Ἀθηναίων προσδοκίμων ὄντων ἄλλῃ στρατιᾷ, καὶ, ἢν φθάσωσιν αὐτοὶ πρότερον διαφθείραντες τὸ παρὸν στράτευμα αὐτῶν, διαπολεμησόμενον. καὶ οἱ μὲν ἐν τῇ Σικελίᾳ ταῦτα ἔπρασσον.

κστ΄. 26. Ὁ δὲ Δημοσθένης, ἐπεὶ ξυνελέγη αὐτῷ τὸ στράτευμα, ὃ ἔδει ἔχοντα ἐς τὴν Σικελίαν βοηθεῖν, ἄρας ἐκ τῆς Αἰγίνης, καὶ πλεύσας πρὸς τὴν Πελοπόννησον, τῷ τε Χαρικλεῖ καὶ ταῖς τριάκοντα ναυσὶ τῶν Ἀθηναίων ξυμμίσγει. καὶ

Verbum simpliciter sine casu, ut φυλάσσειν pro φυλακὴν ποιεῖσθαι. V. Phil. Thuc. Paull. p. 74. extr. lit. γ.)

Πρέσβ.—Κορινθ. rel.] Nempe non sui corporis homines, ne essent κωμικοὶ μάρτυρες, quos Cic. vocat in Epist. Fam. 2. 13. domestici testes et suspecti, sed exteri, minus faventes ipsorum laudi; peritiores iidem (ut Corinthii), rei navalis.

Ὡς οὐ τῇ, rel.] Ante ὡς int. καὶ, et de prœlio omnino, commissum esse, *et*, non vi hostium, sed, rel. Latine intellexeris, nempe; ut apud Liv. 21. 10. extr. *omnia inquisita, et cognita: prœoccupatos——animos esse*; i. e. *et cognitum*, vel, *nempe*, cognitum est: *cognita* enim jam habet casum materiæ (objecti) *omnia*, ut hic ἀγγελοῦντες jam habet ναυμαχίας πέρι, i. e. τὴν ναυμαχίαν. Cornel. Eum. c. 11. 2. *multi, qui formam ejus* cognoscere *studebant*, (an *studerent*, ut antea *qui vellent*, qui cuperent? aut *qui* delendum;) *qualis esset, quem timuissent*. Ad *qualis esset* int. *et*, vel *nimirum*; nam *cognoscere* habet jam casum suum, *formam ejus*.

Ξυμβ. ἐπ' αὐτ.] Ad Syracusanos si refertur αὐτοὺς, ut sane par est, quia nominati non sunt Athenienses in proximo: ἐπὶ fuerit pro πρὸς, et ξυμβοηθεῖν, *auxilii* (ferundi) *caussa accelerare*. Si fieri possit, ut, obscurius quidem ac remotius, ad Athenienses referatur αὐτοὺς, propter ἐπὶ, quod semper, tali in caussa, sit *contra*: ξμβοηθεῖν erit *aggredi*, impugnare.

Ὡς κ. τ. Ἀθ.] Ὡς de re *vera*, *quia* et Athenienses, rel. ut supra jam subinde, et 2 Pet. 1. 3. et Nostro, 1. 134. ὡς ἄγος αὐτοῖς τὸ πεπραγμένον, *quia*, *quandoquidem* piaculum commisissent.

Προσδοκίμ. ὄντ.] Non *active* tantum accepit Schol. quod possit, ut φρόνιμος, ὠφέλιμος, κάρπιμος, θανάσιμος· sed *falso* plane, pro θαῤῥούντων, et inepte, ad Dativum, ἄλλῃ στρατιᾷ· ubi enim Dativum habet προσδοκᾷν; Ad στρατιᾷ int. σύν· quod Athenienses exspectentur (ab ipsis Syracusanis,) venturi *cum* aliis copiis, i. e. novis. Ut enim *novus* pro *alio*, ita hoc pro illo, ob conjunctionem harum notionum summam.

Φθάσ. πρότ.] Simili Pleonasmo Liv. 21. 20. extr. *prœoccupatos jam ante animos*.

Διαπολεμησόμενον] Medium pro passivo, ut supra Cap. 14. διαπολεμήσεται αὐτοῖς ἀμαχεί. Hoc frequens est Thucydidi in verbis futuri temporis. III. 2. στερήσεσθαι pro στερηθήσεσθαι. III. 109. πολιορκήσεται pro πολιορκηθήσεται. IV. 115. προσάξεσθαι pro προσαχθήσεσθαι· et alibi sæpissime. Adnotata sunt quædam hujus generis ad II. 87. Nec desunt exempla enallages casus participii, præcedente, vel sequente genitivo absoluto, ut hoc loco. Plutarchus Numa pag. 127. Ὡς οὐδενὸς ἑστῶτος τῶν ἀνθρωπίνων, ἀλλ' ὅπως ἂν στρέφῃ καὶ ἀνελίττῃ τὸν βίον ἡμῶν ὁ θεὸς, ἀγαπᾷν καὶ δέχεσθαι προσῆκον. Thucydides V. 60. Νομίζοντες ἐν καλῷ σφίσι παρατυχὸν ξυμβαλεῖν, καὶ πανταχόθεν αὐτῶν ἀποκεκλεισμένων καὶ ὑπὸ ἱππέων καὶ πεζῶν οὐδὲν δράσαντες ἄξιον τῆς παρασκευῆς ἀπιέναι. Et in hoc, quod a Stephano alicubi observatum, puto, apud Aristotelem, IV. Histor. Anim. Ὡς οὐχ ὁμοίως φύσει τῆς διαλέκτου οὔσης καὶ τῆς φωνῆς, ἀλλ' ἐνδεχόμενον πλάττεσθαι. Duck.

Ταῖς τριάκ. ν.] Et hic redundat Artic.

παραλαβόντες τῶν Ἀργείων ὁπλίτας [τινὰς] ἐπὶ τὰς ναῦς, ἔπλεον ἐς τὴν Λακωνικήν. καὶ πρῶτον μὲν τῆς Ἐπιδαύρου τι τῆς Λιμηρᾶς ἐδῄωσαν· ἔπειτα, σχόντες ἐς τὰ καταντικρὺ Κυθήρων τῆς Λακωνικῆς, ἔνθα τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνός ἐστι, τῆς τε γῆς ἔστιν ἃ ἐδῄωσαν, καὶ ἐτείχισαν ἰσθμῶδές τι χωρίον, ἵνα δὴ οἵ τε Εἵλωτες τῶν Λακεδαιμονίων αὐτόσε αὐτομολῶσι, καὶ λῃσταὶ ἐξ αὐτοῦ, ὥσπερ ἐκ τῆς Πύλου, ἁρπαγὴν ποιῶνται. καὶ ὁ μὲν Δημοσθένης εὐθὺς, ἐπειδὴ ξυγκατέλαβε τὸ χωρίον, ἐπέπλει ἐπὶ τῆς Κερκύρας, ὅπως, καὶ τῶν ἐκεῖθεν ξυμμάχων παραλαβὼν, τὸν ἐς τὴν Σικελίαν πλοῦν ὁτιτάχιστα ποιῆται· ὁ δὲ Χαρικλῆς, περιμείνας, ἕως τὸ χωρίον ἐξετείχισε, καὶ καταλιπὼν φυλακὴν αὐτοῦ, ἀπεκομίζετο καὶ αὐτὸς ὕστερον ταῖς τριάκοντα ναυσὶν ἐπ' οἴκου, καὶ οἱ Ἀργεῖοι ἅμα.

κζʹ. 27. Ἀφίκοντο δὲ καὶ τῶν Θρακῶν τῶν μαχαιροφόρων τοῦ Διακοῦ γένους ἐς τὰς Ἀθήνας πελτασταὶ ἐν τῷ αὐτῷ θέρει τούτῳ τριακόσιοι καὶ χίλιοι, οὓς ἔδει τῷ Δημοσθένει ἐς τὴν Σικελίαν ξυμπλεῖν. οἱ δ' Ἀθηναῖοι, ὡς ὕστερον ἧκον, διενοοῦντο

ταῖς, ut non memoratis, proxime certe, 30. navibus.

Σχόντες—χωρίον] Suidas in σχόντες, Καὶ σχόντες etc. et explicat ὀκείλαντες, προσορμισθέντες. Κυθήρων. recte addit Λακωνικῆς. Est enim et ejusdem nominis urbs in Cypro. Has non semper distinguunt Scholiastæ. Insula hæc est et oppidum in loco edito juxta Maleam Promontorium. Pluraliter efferunt Herodotus, Polybius, Laërtius, Aristides, Pausan. et Nonnus p. 1059. Plutarchus Cleom. p. 819. ubi pro σχολαῖς cum Ms. λέσχαις reponendum. Sed nec aliter Diodor. Ælian. de Animal. XVII. 6. Hesiod. Κυθήροισι ζαθέοισιν. Insula ipsa Κυθηραία, et Πορφύρουσσαι, ut Steph. ex Aristotele, vel Πορφύρουσα, uti ad Dionysium Eustathius. Hanc lectionem sequi videtur Isidorus Orig. XIV. 6. *Cytherea*, inquit, *Porphyris antea.* At, si Plinium sequitur, *Cythera* legendum; quomodo etiam Tacitus, ita certe unus e Codicibus Cantab. Mss. sin vero Solinum, *Cytheræ.* Quo Solini loco voces, *id est, Creticis*, aliam sedem, quam in Salmasiana, obtinent, post nempe *verberatur;* nec intercedo, quo minus deleantur. De situ oppidi adeas Plinium, et Pausan. III. 23. Huc spectat Epigr. Posidippi, ineditum: "Α Κύπρον, ἅτε Κύθηρα, καὶ ἃ Μίλητον ἐποιχνεῖς, Καὶ καλὸν Συρίης ἱπποκρότου δάπεδον, Ἔλθοις ἵλαος Καλλιστίῳ, ἣ τὸν ἐραστὴν Οὐδέποτ' οἰκείων ὦσεν ἀπὸ προθύρων. Confer Donatum ad Virg. p. 1442. 1491. Wass.

Ξυγκατέλασε] Ξυνκατέβαλε fere in aliis auctoribus Mss. veterrimi. Wass. ξυγκατέβαλε præfert Abr. vertens cum Acac. "Chariclem in fundamentis jaciendis adjuvit." Tanquam fundari dici possit χωρίον ipsum, quod jam *sit.* Immo unice verum ξυγκατέλαβε, *cepit*, occupavit cum illo. Ex Codd. quidem hic constitui nihil potest, usque confundentibus ista duo. Verteris idem: *munimentis comprehendit*, ambiit. Illud melius. Sequ. tamen ἐξετείχισε.

Ἐκεῖθ. ξυμμ. παραλ.] Int. τινὰς, μέρος. ἐκεῖθεν est, solita Nostri brevitate, pro τῶν ἐκεῖ (ὄντων) ξυμμ. παραλ. (τινὰς) ἐκεῖθεν· sociorum, qui *ibi* essent, quosdam *inde* secum abduxit.

Ἐξετείχ.] Non video, cur non ad Chariclem quoque, proxime nominatum, referatur: donec adjuvisset eum in perficienda munitione.

Καὶ αὐτὸς] Refertur ad id, quod sequ. καὶ οἱ Ἀργεῖοι ἅμα· *et ipse, et* Argivi cum eo. Neque enim Demosthenes cum eo abiit.

Τοῦ Διακοῦ γένους] Pro iis, quæ de varietate scripturæ monet Scholiastes editus, in Cass. hæc leguntur: Δῖοι, Θρακῶν γένος, ὡς αὐτὸς ἐν τῇ δευτέρᾳ λέγει. Duck.

αὐτοὺς πάλιν ὅθεν ἦλθον, ἐς Θρᾴκην, ἀποπέμπειν. τὸ γὰρ ἔχειν πρὸς τὸν ἐκ τῆς Δεκελείας πόλεμον αὐτοὺς, πολυτελὲς ἐφαίνετο. δραχμὴν γὰρ τῆς ἡμέρας ἕκαστος ἐλάμβανεν. ἐπειδὴ γὰρ ἡ Δεκέλεια, τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ πάσης τῆς στρατιᾶς ἐν τῷ θέρει τούτῳ τειχισθεῖσα, ὕστερον δὲ φρουραῖς ὑπὸ τῶν πόλεων, κατὰ διαδοχὴν χρόνου ἐπιουσῶν τῇ χώρᾳ, ἐπῳκεῖτο, πολλὰ ἔβλαπτε τοὺς Ἀθηναίους, καὶ ἐν τοῖς πρώτοις χρημάτων τ᾽ ὀλέθρῳ καὶ ἀνθρώπων φθορᾷ ἐκάκωσε τὰ πράγματα. πρότερον μὲν γὰρ βραχεῖαι γιγνόμεναι αἱ εἰσβολαὶ, τὸν ἄλλον χρόνον τῆς γῆς ἀπολαύειν οὐκ ἐκώλυον· τότε δὲ, ξυνεχῶς ἐπικαθημένων, καὶ ὁτὲ μὲν καὶ πλεόνων ἐπιόντων, ὁτὲ δ᾽ ἐξ ἀνάγκης τῆς ἴσης φρουρᾶς καταθεούσης τε τὴν χώραν, καὶ λῃστείας ποιουμένης, βασιλέως τε παρόντος τοῦ τῶν Λακεδαιμονίων, Ἄγιδος, ὃς οὐκ ἐκ παρέργου τὸν πόλεμον ἐποιεῖτο, μεγάλα οἱ Ἀθηναῖοι ἐβλάπτοντο· τῆς τε γὰρ χώρας ἁπάσης ἐστέρηντο, καὶ ἀνδραπόδων πλέον ἢ δύο μυριάδες ηὐτομολήκεσαν, καὶ τούτων πολὺ μέρος χειροτέχναι· πρόβατά τε πάντα

Ἐκ τῆς Δεκελείας] Suidas in πολυτελές· ubi omittit articulum, ut Cod. Ar. Wass.

Ἡ Δεκέλεια] Confer omnino Lesbonactis Oration. pag. 201. Ed. Hanov. Wass.

Διαδ. χρ.] Ferri possit, quippe et χρόνου sunt διαδοχαὶ, quæ διαστήματα tamen magis vocentur, nec *successionem* tempori ipsi tribueris. *Cui* enim succedat? καιροῖς illa, excipientibus sese, congruerit. An leg. χρόνῳ· aut sic intellige ipsum Genit. qs. κατὰ χρόνον, διὰ χρόνου, ἐκ χρόνου, γενομένην. Nam διαδοχὴ ad custodes, vel præsidium, utique referatur, stationumque vices et *successiones*.

Ἀνθρώπων φθορᾷ] *Valla* verterat, hominum *amissione*; Portus maluit, *interitu*: sine causa. Thucydides II. 47. φθορὰν ἀνθρώπων dicit de pestilentia; sed hic sermo est de jactura mancipiorum, quæ ad hostem transfugiebant, ut ostendunt sequentia. Duck.

Βραχεῖαι] i. e. a) *ex propinquo*, eoque b) brevi *tempore*. Ita e diverso *longinquum* bellum Livio sign. et *loci* intervallo spatiique remotum, et *tempore* diuturnum.

Ἐπικαθημ.] Int. τῶν φρουρῶν. 3. 10. φυλακὴν ἐπεκαθίσαντο τῷ τείχει. Abr. Immo simpliciter int. αὐτῶν, nempe τ. Ἀθηναίων, qui infra nominentur: ἐβλάπτοντο οἱ Ἀθηναῖοι. Quod respicienti, sane scribendum esset, ἐπικαθήμενοι· sed nimirum ita solet Noster; et vero plures Genitivi simpliciter positi inseruntur, τῆς φυλακῆς, τοῦ βασιλέως. Locum affert Abr. Herodoti 6. 72. ἐπικαθήμενος διπλῇ χειρὶ ἀργυρίου.

Ὁτὲ μὲν] Reg. ὅτε μὲν, et mox ὅτε δέ. Ita antiqui scribebant pro ποτὲ, non ὁτέ. Eustathius in Homer. Il. λ΄. pag. 831. Il. ρ΄. 1101. et Il. σ΄. 1166. Pro ὁτὲ δὲ Homerus Il. λ΄. 65. et Il. σ΄. 602. etiam ἄλλοτε δὲ dicit. Et Theocritus I. 35. Dorice ἄλλοκα δέ. Vid. Heinsium Lection. Theocr. Cap. II. Duck.

Τ. ἴσ. φρουρ.] Si differant inter se verba, quæ sequantur, καταθεούσης et λῃστείας ποιουμένης· (id quod videri possit propter τε et καί·) non laboraverim in explicando voc. ἴσης· *par* numerus militum ex præsidio incursiones faciebat et populabatur terram; sed nimirum idem hæc duo valent. Nec vero ad causam tenoremve rei quidquam pertinuerit *idoneum* præsidium, justum; nec *solitum* sign. ἴσος. Exempla requiro: sed misere velim, ἴσης φρουρᾶς interpretari me posse, *eodem*, illo *ipso* præsidio decurrente, quod nimirum et locum tueri *idem* cogeretur. Certe ὁ αὐτὸς, et Lat. *idem*, pro *pari*, non minori, æque magno, dicitur: et, τὸ ἴσον ἀνταπόδοτε, 1. 43. idem notat, quod ante, ἀξιοῦμεν τὸ αὐτὸ νομίζεσθαι. Contexto quidem nihil aptius. Ac fortasse idem voluerit Schol. interpretatus, τῆς τεταγμένης· non, ut ἴσης hoc significaret; sed, *idem*, nimirum præsidium, quod ibi esset collocatum.

ἀπολώλει καὶ ὑποζύγια· ἵπποι τε, ὁσημέραι ἐξελαυνόντων τῶν ἱππέων, πρός τε τὴν Δεκέλειαν καταδρομὰς ποιουμένων, καὶ κατὰ τὴν χώραν φυλασσόντων, οἱ μὲν ἀπεχωλοῦντο, ἐν γῇ ἀποκρότῳ τε, καὶ ξυνεχῶς ταλαιπωροῦντες, οἱ δ' ἐτιτρώσκοντο.

κή. 28. Ἥ τε τῶν ἐπιτηδείων παρακομιδὴ ἐκ τῆς Εὐβοίας, πρότερον ἐκ τοῦ Ὠρωποῦ κατὰ γῆς διὰ τῆς Δεκελείας θᾶσσον οὖσα, περὶ Σούνιον, κατὰ θάλασσαν πολυτελὴς ἐγίγνετο· τῶν τε πάντων ὁμοίως ἐπακτῶν ἐδεῖτο ἡ πόλις, καὶ, ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι, φρούριον κατέστη. πρὸς γὰρ τῇ ἐπάλξει τὴν μὲν ἡμέραν κατὰ διαδοχὴν οἱ Ἀθηναῖοι φυλάσσοντες, τὴν δὲ νύκτα, καὶ ξύμπαντες, πλὴν τῶν ἱππέων, οἱ μὲν ἐφ' ὅπλοις ποιούμενοι, οἱ δ' ἐπὶ τοῦ τείχους, καὶ θέρους καὶ χειμῶνος ἐταλαιπωροῦντο. μάλιστα δ' αὐτοὺς ἐπίεζεν, ὅτι δύο πολέμους ἅμα εἶχον. καὶ ἐς φιλονεικίαν καθέστασαν τοιαύτην, ἣν, πρὶν γενέσθαι, ἠπίστησεν ἄν τις ἀκούσας. τὸ γὰρ, αὐτοὺς, πολιορκουμένους, ἐπιτειχισμῷ ὑπὸ Πελοποννησίων, μηδ' ὣς ἀποστῆναι

Ἀπεχωλοῦντο — ταλαιπωροῦντες] Suidas ἀποκρότῳ explicat τραχείᾳ. Hesych. ἀπόκροτον, σκληρόν. *Glossæ, rigidus.* Hunc locum respicit etiam Pollux I. 186. Χωρία τραχέα, εὔλιθα, ὀρεινὰ, ἀπόκροτα. Philo III. de Vita Mosis λιθίνον καὶ ἈΠΌΚΡΟΤΟΝ ψυχὴν ἔχειν· et Xenoph. WASS. Schol. Cass. καταξήρῳ. Plutarchus de Educat. Liberor. pag. 3. ἀπόκροτος καὶ τραχυτέρα τοῦ δέοντος (γῆ). DUCK.

Ἥ τε τ. ἐπιτ.] Male profecto novum hic caput orditur, ita arcte cohæret cum super. Longitudini fortasse datum; nam ne in reliquo quidem Cap. 28. sat commode novum inceperit Caput.

Περὶ Σούνιον] Cl. τότε περὶ Σούνιον. at præcessit πρότερον, et infra Codd. agnoscunt. WASS.

Ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι φρούριον κατέστη] Ad hæc verba in marg. Cod. Cass. adscripti erant versus, Tragici alicujus, ut puto: Κἀγώ σε θρηνῶ καὶ κατοικτείρω, πόλις· Καὶ γὰρ πατρὶς πέφυκας τῆς ἐμῆς φύτλης. DUCK.

Ποιούμενοι] Scil. τὴν φυλακήν· per Analogiam repetendum ex verbo φυλάσσοντες· ut Joh. 8. 45. ὅτι ψεύστης ἐστὶ, καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ. Ubi ad αὐτοῦ intell. τοῦ ψεύδους, repet. ex voc. ψεύστης· etsi ibi præc. τὸ ψεῦδος, sed non ita, ut per compagem sermonis eo referri possit αὐτοῦ. Abr. ποιούμενοι refert ad νύκτα, *agentes noctem;* Fieri possit per structuram quidem et usum linguæ; sed otiosi aliquid habet in militibus; illud ἐνεργητικώτερον, et magis Thucydideum.

Τὸ γὰρ, αὐτοὺς] Scholiastes putat, ἀπὸ κοινοῦ repetendum esse, ἠπίστησεν ἄν τις, et inde pendere infinitivos sequentes. Eum sequutus Portus, suppleverat, *profecto nullus credidisset.* Nec video, quomodo aliter evōlvi possit structura molestæ hujus periodi. DUCK. Impeditus sane locus, nec, nisi per Anacoluthon, explicandus, ut, deesse, putemus, quod reddatur initio, illi, τὸ γὰρ, αὐτοὺς, unde pendeant deinde Infinitivi, qui sequantur; quod non explevit Portus interpretando, sed imperfectum reliquit, ut in Græco: nempe: *illud vero nemo crederet, aut, futurum, animo præciperet:* vel, *incredibile prorsus erat.* Hoc quidem addito, non video sane, quid difficile aut asperi relinquatur. Nec vero in parenthesin cum Porto conjecerim verba ab οἱ μὲν ἐνιαυτὸν, ad, ἐς τὴν χώραν· neque enim incipit per γὰρ, qui mos est parentheseon; sed, simpliciter pendere, putaverim, a verbis, οἷον (παράλογον τῆς τόλμης) οἱ μὲν ἐνόμιζον αὐτοὺς περιοίσειν ἐνιαυτὸν, οἱ δὲ δύο, οὐδεὶς πλεῖον χρόνον, (περιοίσειν,) εἰ οἱ Πελ. rel. Nil profecto simplicius. In Duker. est ἐνόμιζον, perperam, credo, pro ἐνόμιζεν, ad proximum οὐδείς. Corrigere tamen nolui, quod et ad οἱ μὲν, οἱ δὲ, utut durius, trahi posset.

ἐκ Σικελίας, ἀλλὰ ἐκεῖ Συρακούσας τῷ αὐτῷ τρόπῳ ἀντιπολιορκεῖν, πόλιν οὐδὲν ἐλάσσονα αὐτήν τε καθ' αὑτὴν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τὸν παράλογον τοσοῦτον ποιῆσαι τοῖς Ἕλλησι τῆς δυνάμεως καὶ τόλμης, ὅσον κατ' ἀρχὰς τοῦ πολέμου, οἱ μὲν ἐνιαυτὸν, οἱ δὲ δύο, οἱ δὲ τριῶν γε ἐτῶν, οὐδεὶς πλείω χρόνον, ἐνόμιζον περιοίσειν αὐτοὺς, εἰ οἱ Πελοποννήσιοι ἐσβάλοιεν ἐς τὴν χώραν· ὥστε ἔτει ἑπτακαιδεκάτῳ μετὰ τὴν πρώτην ἐσβολὴν ἦλθον ἐς Σικελίαν, ἤδη τῷ πολέμῳ κατὰ πάντα τετρυχωμένοι, καὶ πόλεμον οὐδὲν ἐλάσσω προσανείλοντο τοῦ πρότερον ὑπάρχοντος ἐκ Πελοποννήσου. δι' ἃ καὶ τότε, ὑπό τε τῆς Δεκελείας πολλὰ βλαπτούσης, καὶ τῶν ἄλλων ἀναλωμάτων, μεγάλων προσπιπτόντων, ἀδύνατοι ἐγένοντο τοῖς χρήμασι· καὶ τὴν εἰκοστὴν ὑπὸ τοῦτον τὸν χρόνον τῶν κατὰ θάλασσαν ἀντὶ τοῦ φόρου τοῖς ὑπηκόοις ἐποίησαν, πλείω νομίζοντες ἂν σφίσι χρήματα οὕτω προσιέναι. αἱ μὲν γὰρ δαπάναι οὐχ ὁμοίως καὶ πρὶν, ἀλλὰ πολλῷ μείζους, καθέστασαν, ὅσῳ καὶ μείζων ὁ πόλεμος ἦν· αἱ δὲ πρόσοδοι ἀπώλλυντο.

κθ'. 29. Τοὺς οὖν Θρᾷκας, τοὺς τῷ Δημοσθένει ὑστερήσαντας, διὰ τὴν παροῦσαν ἀπορίαν τῶν χρημάτων, οὐ βουλόμενοι δαπανᾷν, εὐθὺς ἀπέπεμπον, προστάξαντες κομίσαι αὐτοὺς Διϊτρεφεῖ, καὶ εἰπόντες, ἅμα ἐν τῷ παράπλῳ (ἐπορεύοντο

Ἀντιπολ] *Et ipsi contra*; Gall. *à leur tour.*

Τὸν παράλογον] Ἀρσενικῶς. Vide Scholiasten Luciani pag. 33. Pollucem, et Thom. Mag. Pro ἐλάσσονα cum Scholiaste mallem ἐλάσσω. Wass. De παράλογος mascul. genere est ad I. 78. et II. 85. In Scholiast. Cod. Cass. hic non adnotata est varietas scripturæ. Duck.

Ἐνόμιζον] V. ad vv. supra, τὸ γὰρ αὐτ. rel.) in extr.

Περιοίσειν] Id est, περιέσεσθαι καὶ ἀνθέξειν· Suidas hunc locum laudans. Duck.

Ὥστε ἔτει] Ὥστε refertur ad παράλογον τοσοῦτον.

Ὑπό τε τ. Δεκ. π. β.] i. e. per damna, incommoda, quæ ex Decelea ipsis inferrentur. Concretum pro Abstracto, ὑπὸ τῆς βλάβης τῆς ἐκ Δεκελείας. V. Philol. Thuc. Paull. p. 102. lit. א) vs. 8.

Ὑπηκ. ἐποίησαν] Pro Medio, ἐποιήσαντο; *sibi* nempe; Aut simpliciter est: *reddiderunt*, effecerunt, conditionem aliam, formulam (*Berfassung*) iis induxerunt.

Νομίζ. ἂν] Ἂν pertinet ad προσιέναι, vel ad πλείω, non ad νομίζοντες, cui subjectum tamen, esse possit *fortasse: weil sie vielleicht*, (vel) *vermuthlich*, (haud dubie) *weil sie glaubten*, cet.

Τῷ Δημ. ὑστερ.] Male pro Genitivo Dativum accipit Abr. Quid enim sit: Thraces serius venerant Demosthene? Immo *ad* Demosthenem. ὑστερεῖν hic est, *serius* venire Demostheni, i. e. *ad* illum. Virg. Æn. 6. 456. *Verus mihi nuntius ergo Venerat*, i. *ad* me. Ovid. ex Pont. *Quæ mihi de rapto tua venit epistola Celso*, i. e. *ad* me perlata est. Certe sign. *qua* Demosthenem, uti scil. illis jussum. Quod enim affert Abr. ὑστερεῖν τῇ διώξει. extr. 1. 134. intell. ἐν· *sie famen mit dem Rachseken zu spät.* Quid enim sit: serius venerunt, *quam* persequendi opera? Id enim est ὑστερεῖν c. Genit. Sed et Thuc. sæpe: ἦλθεν αὐτοῖς ἀγγελία, βοήθεια, rel. i. e. πρὸς αὐτούς· vel, ad *ipsorum usum*, ut hic Demosthenis.

Εἰπόντες] Multa loca Scriptorum veterum, in quibus εἰπεῖν est jubere, de quo hic monet Hudsonus in Var. Lect. e Stephano, congesserunt Viri Docti, qui nuper phrasin Novi Testamenti ex aliis scriptoribus inlustrarunt, ad Matth. IV. 3. et Marc. V. 43. Quibus

γὰρ δι' Εὐρίπου,) καὶ τοὺς πολεμίους, ἤν τι δύνωνται, ἀπ' αὐτῶν βλάψαι. ὁ δὲ ἐς τὴν Τάναγραν ἀπεβίβασεν αὐτοὺς, καὶ ἁρπαγήν τινα ἐποιήσατο διὰ τάχους, καὶ ἐκ Χαλκίδος τῆς Εὐβοίας ἀφ' ἑσπέρας διέπλευσε τὸν Εὔριπον· καὶ ἀποβιβάσας ἐς τὴν Βοιωτίαν, ἦγεν αὐτοὺς ἐπὶ Μυκαλησσόν. καὶ τὴν μὲν νύκτα λαθὼν, πρὸς τῷ Ἑρμαίῳ ηὐλίζετο· (ἀπέχει δὲ τῆς Μυκαλησσοῦ ἑκκαίδεκα μάλιστα σταδίους·) ἅμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ τῇ πόλει προσέκειτο, οὔσῃ μεγάλῃ· καὶ αἱρεῖ, ἀφυλάκτοις τε ἐπιπεσὼν, καὶ ἀπροσδοκήτοις, μὴ ἄν ποτε τινὰ σφίσιν ἀπὸ θαλάσσης, τοσοῦτον ἐπαναβάντα, ἐπιθέσθαι, τοῦ τείχους ἀσ-

add. hoc Luciani in Asin. pag. 110. Ἔπειτα τράπεζάν μοι παραθεῖναι εἶπε, et Theocrit. XXX. 40. Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις, Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι Τὰ δεσμὰ οἱ 'πιλῦσαι. Sed sæpe præcedit verbum aliquod jubendi significationem habens, ut in Lucian. l. d. κελεύει, hic προστάξαντες, et in Luca Actor. Apost. XXII. 24. ἐκέλευσε. Ita etiam τὸ λέγειν sumi, ostendunt Perizonius ad Ælian. XIV. 38. et Barnesius, ad Anacr. Carm. XV. Duck. Græcum εἰπεῖν esse pro *jubere*, non magis repugnaverim, quam ignotum sit, *dicto audientem* esse Latinis pro *imperio*, et *dictatorem*, a *dicendo* imperatorem. Homerus quoque Il. 1. init. μῦθον ἐπέτελλε, ἐπείθετο μύθῳ· in quibus *imperium* sign. μῦθος. Non idcirco tamen, quod remoti ab usu et commercio Ebræorum atque alieni fuerint Græci, ex Ebraismo descendere negandum: cujus in antiquioribus Auctorum, Herodoto, Homero, luculenter impressa vestigia ad recentiores deinde transierint, qui a majoribus, ut jam Græca, acciperent, quæ ex Oriente allata tenuissent majores. His nimirum erant primitus Ebraismi, posteris Græcismi, ut jam recepta in usum L. Græcæ.

Ἀπ' αὐτῶν] *Per eos, eorum opera. Schol.* Sic et alibi Thucydides. Apud Anacreontem Carm. XLIII. alia significatione, de cicada: Σὺ γὰρ εἶ φίλος γεωργοῖς, Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων. Tanaq. Faber putat, ibi abundare ἀπό. Fortassis est tmesis poëtica, pro ἀποβλάπτων. Duck. Exempla pro διὰ positi ἀπὸ plurima hic contulit Abr. Ita et Eb. מ pro ב, ut in Psalmis: *celebrabo Deo* מִשִּׁירִי, *a cantico meo*, i. e. *per* canticum. Ita interpretere Luc. 14. 18. (quo jam supra usus mihi videor.) *cœperunt* ἀπὸ μιᾶς, *excusare* se, pro μιᾷ, scil. φωνῇ.

Ἀφ' ἑσπέρ.] Statim *cum* vespera, *simulatque* ingruit vespera.

Μυκαλησσόν.] Urbs sic dicta, quod vacca, Cadmum Thebas ducens, mugitum ediderit. Steph. Καλοῦσι, inquit Strabo p. 404. Βοιωτικῶς Μυκαλήττόν. Condita ergo circa An. 2590. Homerus εὐρύχορον vocat. vid. Schol. ad. Il. β'. 498. et Eustath. p. 202. Ed. Bas. v. Herodot. I. 148. Nostrum vero 7. 30. extr. et Holsten. ad Stephan. Wass.

Καὶ ἀπροσδοκήτοις, μὴ ἄν ποτε] Particula μὴ ex supervacuo additur, ut multis aliis, in quibus implicita, vel expressa negatio est. II. 49. Ἀπορία τοῦ μὴ ἡσυχάζειν. V. 25. Ἀπέσχοντο μὴ ἐπὶ τὴν ἑκατέρων γῆν στρατεῦσαι. III. 32. Καὶ ἐλπίδα οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχον, μή ποτε, τῶν Ἀθηναίων τῆς θαλάσσης κρατούντων, ναῦς Πελοποννησίων ἐς Ἰωνίαν παραβαλεῖν. Eadem ratio est in his, quæ ἀπαγορευτικὰ dicuntur. Vid. ad II. 101. et III. 1. Duck.

Ἀπροσδ. μὴ ἄν ποτε] Redundare τὸ μὴ; recte obs. Ducker. Hic tamen per se acceperim ἀπροσδοκήτοις, *imparatis, securis*, nil *tale*, nil *omnino* timentibus; et ad μήποτε intellexerim νομίζουσι, *quod putarent*. Neque enim Accusat. c. Infinit. subjicitur huic vocabulo, quod aut simpliciter ponatur, aut Genit. τοῦ post se habeat. Obs. etiam, active positum ἀπροσδοκήτοις, pro μὴ προσδοκῶσι. Meam interpretationem juverit etiam locus in Phil. Thuc. P. illustratus, p. 93. lit. ε) init. ex L. 2. c. 11. Adde Perizon. ad Sanct. Min. 4. 5. n. 7. et quæ ibi noto n. ϱ.) V. et mox, ad vv. ἀπὸ θαλ.

Ἀπὸ θαλάσσης] Hoc commate disjunxi (quod non esset in Ducker.) a τοσοῦτον, ut referretur ad ἐπιχειρήσειν, et verba, τοσοῦτον ἀναβάντα, per se intelligerentur tanquam caussa nil metuendi: ut tam longe penetraret in mediterranea. Ad ἀπροσδοκήτοις et μή ποτε adde 3. 36. extr. μετάνοια καὶ ἀναλογισμὸς, (ἐγένετο) ὠμὸν τὸ ψήφισμα· (εἶναι) ubi similiter ad ὠμὸν intell. νομίζουσι, *putantibus*, vel νομιζόντων. Horat. Carm. 3. 16. 5—7. *Si non — — risissent; fore enim tutum iter—Deo*; ad *fore enim* int. *putabant*, certi erant; *norant* addit Schol.

θενοῦς ὄντος, καὶ ἔστιν ᾗ καὶ πεπτωκότος, τοῦ δὲ βραχέος ᾠκοδομημένου, καὶ πυλῶν ἅμα, διὰ τὴν ἄδειαν, ἀνεῳγμένων. ἐσπεσόντες δὲ οἱ Θρᾷκες ἐς τὴν Μυκαλησσὸν, τάς τε οἰκίας καὶ τὰ ἱερὰ ἐπόρθουν, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἐφόνευον, φειδόμενοι οὔτε πρεσβυτέρας οὔτε νεωτέρας ἡλικίας, ἀλλὰ πάντας ἑξῆς, ὅτῳ ἐντύχοιεν, καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας κτείνοντες, καὶ προσέτι καὶ ὑποζύγια, καὶ ὅσα ἄλλα ἔμψυχα ἴδοιεν. τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρᾳκῶν, ὅμοια τοῖς μάλιστα τοῦ βαρβαρικοῦ, ἐν ᾧ ἂν θαρσήσῃ, φονικώτατον ἐστί. καὶ τότε ἄλλη τε ταραχὴ οὐκ ὀλίγη, καὶ ἰδέα πᾶσα καθειστήκει ὀλέθρου· καὶ ἐπιπεσόντες διδασκαλείῳ παίδων, ὅπερ μέγιστον ἦν αὐτόθι, καὶ ἄρτι ἔτυχον οἱ παῖδες ἐσεληλυθότες, κατέκοψαν πάντας· καὶ ξυμφορὰ τῇ πόλει πάσῃ οὐδεμιᾶς ἥσσων μᾶλλον ἑτέρας ἀδόκητός τε ἐπέπεσεν αὕτη καὶ δεινή.

λ΄. 30. Οἱ δὲ Θηβαῖοι, αἰσθόμενοι, ἐβοήθουν, καὶ καταλαβόντες προκεχωρηκότας ἤδη τοὺς Θρᾷκας οὐ πολὺ, τήν τε λείαν ἀφείλοντο, καὶ αὐτοὺς φοβήσαντες, καταδιώκουσιν ἐπὶ τὸν Εὔριπον καὶ τὴν θάλασσαν, οὗ αὐτοῖς τὰ πλοῖα, ἃ ἤγαγεν, ὥρμει. καὶ ἀποκτείνουσιν αὐτῶν ἐν τῇ ἐσβάσει τοὺς πλείστους, οὔτε ἐπισταμένους νεῖν· τῶν τε ἐν τοῖς πλοίοις, ὡς

Τοὺς ἀνθρώπους ἐφόνευον] Vide Pausaniam p. 21. Ed. Wechel. Huds. Est Atticor. Cap. XXIII. ubi exsequitur cladem Mycalessi. Duck.

Ὅμοια] Sic legendum est; antea ὅμοιον. Auctores Priscianus pag. 1192. et Mss. Huds. Scil. φονικωτάτοις. V. Hemsterhus. ad Luc. (Somn.) p. 3. T. 1. *Gottl.* ex Abr. Probari sane potest, maxime tali auctore; ceterum intellexeris etiam, οὖσι, *qui sint*; quod retuleris ad βαρβαρικοῦ γένους· *qui sint maxime barbari.*

Ἐν ᾧ θαρσ.] *Ubi* nil metuunt. ἐν ᾧ, int. τόπῳ, magis, quam χρόνῳ, vel καιρῷ.

Κ. ξυμφ. —— ἐπέπ.] Impeditiora paullo verba, haud obscura tamen, aut turbato nimis ordine; quem ita constituit Abresch.: καὶ αὕτη ἡ ξυμφορὰ οὐδεμιᾶς ἑτέρας ἥσσων, μᾶλλόν τε ἀδόκ. κ. δεινὴ ἐπέπ. πάσῃ τῇ πόλει. Recte, arbitrer; nec vero aliter possit. Ad ἥσσων tamen int. οὖσα, *cum esset*; *Duo* dicit Thuc. ac si sit: αὕτη ἡ ξυμφ. ἦν οὐδεμ. ἑτ. ἥσσων, καὶ ἐπέπ. πάσῃ τῇ πόλει ἀδόκ. τε καὶ δεινὴ μᾶλλ. ἑτέρας. τε non ad μᾶλλον refertur, sed ad ἀδόκητος, cui respondeat καὶ δεινή. Nam ἥσσων, cui addendum sit οὖσα, ὑπάρχουσα, non requirit τε, (pro καὶ,) quod ei respondeat. ἧσσον autem, e Var. Lect. aut ipsum ἥσσων, cum μᾶλλον jungere, quod fecit tamen, qui potuerit Abr. non assequor. Quid, si μᾶλλον ἑτέρας eliminaveris tanquam Glossema et interpretamentum τοῦ, οὐδεμιᾶς ἥσσων; Hesych. certe, οὐδὲν ἧττον, expl. μᾶλλον· et Nostro sæpius hoc valet, qui idem οὐχ ἥκιστα pro μάλιστα sæpius.

Ἥσσων μᾶλλον] Non recte omittunt μᾶλλον quidam Mss. nam sæpe comparativis additur. Exempla habet Stephanus in Append. ad Scripta de Dialect. pag. 87. Duck.

Προκεχωρηκότας] Cl. προσκεχωρηκότας, non bene. Wass.

Αὐτοῖς] Pro αὐτῶν· *sie hatten sie da stehen.*

Τ. πλείστ.] Si cum Schol.(qui, posse certe, ait.) hoc junxeris τῷ οὔτε ἐπιστ. νεῖν· comma delendum post νεῖν. Et vero placet. Verba autem ἐν τῇ ἐσβ. male præfiguntur Scholio. ἔσβασις autem est Thracum, qui exscendissent, repetentium naves; οἱ ἐν τ. πλοίοις sunt *reliqui* Thracum, in navibus relicti, non egressi cum ceteris.

ἑώρων τὰ ἐν τῇ γῇ, ὁρμισάντων ἔξω τοῦ ζεύγματος τὰ πλοῖα. ἐπεὶ ἔν γε τῇ ἄλλῃ ἀναχωρήσει οὐκ ἀτόπως οἱ Θρᾷκες πρὸς τὸ τῶν Θηβαίων ἱππικὸν, ὅπερ πρῶτον προσέκειτο, προεκθέοντές τε καὶ ξυστρεφόμενοι ἐν ἐπιχωρίῳ τάξει, τὴν φυλακὴν ἐποιοῦντο· καὶ ὀλίγοι αὐτῶν ἐν τούτῳ διεφθάρησαν. μέρος δέ τι καὶ ἐν τῇ πόλει αὐτῇ δι᾽ ἁρπαγὴν ἐγκαταληφθὲν ἀπώλετο. οἱ δὲ ξύμπαντες τῶν Θρᾳκῶν, πεντήκοντα καὶ διακόσιοι, ἀπὸ τριακοσίων καὶ χιλίων, ἀπέθανον. διέφθειραν δὲ καὶ τῶν Θηβαίων καὶ τῶν ἄλλων, οἳ ξυνεβοήθησαν, ἐς εἴκοσι μάλιστα ἱππέας τε καὶ ὁπλίτας ὁμοῦ, καὶ Θηβαίων τῶν Βοιωταρχῶν, Σκιρφώνδαν· τῶν δὲ Μυκαλησσίων μέρος τι ἀπαναλώθη. τὰ μὲν κατὰ τὴν Μυκαλησσὸν, πάθει χρησαμένων, οὐδενὸς,

Τὰ ἐν τῇ γῇ, ὁρμισάντων] Scholiastes itidem, ut Marg. pro varia lectione, *τὴν φυγὴν ἀνορμισάντων*. Wass. Non est in Cod. Cass. Duck. Manifesto vera vulgata lectio; cum ob diversum, (oppositum,) οἱ ἐν τοῖς πλοίοις· tum, quod in terra non erat φυγὴ, *fuga*, sed φόνος omnium fere *cædes*.

Ἔξω τοῦ ζεύγματος] Hæc est scriptura vulgata hujus loci; de cujus veritate non sine causa dubitari potest. Non quæro, an probabile sit, naves has proxime Aulidem potius, quod recepta lectio significat, quam in litore Mycalessio, stationem habuisse; nec, quid illis, qui in his erant, magnopere adversus Bœotos profuerit, eas extra pontem eductas esse: hoc unum maximum scrupulum injicit, quod Eubœa, si Diodoro Siculo fides habenda est, tum nondum continenti Bœotiæ aggere ac ponte conjuncta erat. Is enim XIII. pag. 355. auctor est, id demum post cladem Atheniensium in Sicilia, et post defectionem Eubœæ ab Atheniensibus, factum esse. In ea scriptura, quam Valla sequutus est, et Cod. Gr. habet, omnia plana sunt; camque etiam Stephanus in Thesaur. v. ὁρμίζω, et Acacius ad h. l. vulgatæ prætulerunt. Ἐντὸς et ἔξω βελῶν et τοξεύματος adeo usitata sunt in Scriptoribus Græcis, ut etiam in proverbium abierint. Duck. Sane vel a ponte remotæ naves tutiores erant; neque impedit, quod *alius* deinde pons, firmior forte, exstructus fuerit, tum jam fuisse pontem aliquem; utut non talem, qualis deinde fuerit: ligneum forte, aut quamlibet aliam continuationem. Nec *pontem* utique significet ζεῦγμα, sed *claustrum*, *recessum*, *stationem*, *Bucht*, ubi naves ὥρμουν. Nec vero, tam facilem lectionem et obviam, qualis sit ἔξω τοξεύματος, quæ mutandi fuerit caussa, video.

Ἔν γε τῇ ἄλλῃ ἀναχωρήσει] Ad verbum, *in cætero receptu*, i. e. in cætero itinere, quod confecerant sese recipientes, vel recedentes, donec ad naves ventum esset. Steph. i. e. cum *initio* sese reciperent; nam in *altero* receptu, e terra ad naves rejecti, graviter offenderant perturbati; nec deinde e navibus jam pugnarent eo modo, qui hic describatur; *prius* ergo sat commode restiterant.

Οὐκ ἀτόπως] *Non male* (*nicht ungeschicht*). Ita sæpius Cic. *haud absurde dicere*, i. e. probabiliter, satis *recte* (*ganz gut*); *poëta, orator haud absurdus*, *nicht ungeschictt*, non malus, non improbandus, non vituperandus *nicht uneben*.

Ἐν τούτῳ] *Propterea* vertit Frid. Portus, et διὰ, *propter*, expl. Æm. Port. Ebraismum sapit interpretatio ista; malim, *in hoc prælio*, hac prima congressione, vel, *hoc loco*.

Ἐγκαταληφθ.] Ἐγκαταλειφθὲν, unice probat Abr. et ex eo Gottl. ob verba, δι᾽ ἁρπαγὴν et προκεχωρηκότας οὐ πολὺ, init. cap. Alienum utrumque. Nam neque *relicti* erant ob rapinam quasi subsistere jussi; nisi interpretere, *remanserant*, *die zurüct geblieben waren*, quod ipsum tamen in tam subito impetu Thebanorum, et celeriter immutata re, alienum; neque προκεχωρηκότας huc quidquam facit, quod sit, non longe *in terram* progressos, provectos; eo minus ergo ἐγκαταλειφθεῖεν. Retinendum plane ἐγκαταληφθὲν, *deprehensi*, oppressi, *inter* prædandum, *quia* prædæ immorabantur.

Τὰ μὲν] Τὰ μὲν δὴ Gr. recte. Ita alibi Noster, et Demosthenes. Wass.

Πάθει χρησ.] Mussitant Intt. quo referantur hi Genitivi, aut unde pendeant. Portus ita vertit, ut aut non sensisse videretur difficultatem, aut dissimulasse. Equidem, alia transmitti ab illis, malim, quæ, ut doctrinæ lectionisque apparatum expromant, ita ἀκρίβειαν

ὡς ἐπὶ μεγέθει, τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ἧσσον ὀλοφύρασθαι ἀξίῳ, τοιαῦτα ξυνέβη.

λα΄. 31. Ὁ δὲ Δημοσθένης, τότε ἀποπλέων ἐκ τῆς Κερκύρας μετὰ τὴν ἐκ τῆς Λακωνικῆς τείχισιν, ὁλκάδα ὁρμοῦσαν ἐν Φειᾷ τῇ Ἠλείων λαβὼν, ἐν ᾗ οἱ Κορίνθιοι ὁπλῖται ἐς τὴν Σικελίαν ἔμελλον περαιοῦσθαι, αὐτὴν μὲν διαφθείρει· οἱ δ᾽ ἄνδρες, ἀποφυγόντες, ὕστερον λαβόντες ἄλλην, ἔπλεον. καὶ μετὰ τοῦτο ἀφικόμενος ὁ Δημοσθένης ἐς τὴν Ζάκυνθον καὶ Κεφαλληνίαν, ὁπλίτας τε παρέλαβε, καὶ ἐκ τῆς Ναυπάκτου τῶν Μεσσηνίων μετεπέμψατο· καὶ ἐς τὴν ἀντιπέρας ἤπειρον τῆς Ἀκαρνανίας διέβη, ἐς Ἀλυζίαν τε καὶ Ἀνακτόριον, ὃ αὐτοὶ εἶχον. ὄντι δ᾽ αὐτῷ περὶ ταῦτα ὁ Εὐρυμέδων ἀπαντᾷ, ἐκ τῆς Σικελίας ἀποπλέων, ὃς τότε τοῦ χειμῶνος, τὰ χρήματα ἄγων τῇ στρατιᾷ, ἀπεπέμφθη, καὶ ἀγγέλλει τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι πύθοιτο κατὰ πλοῦν ἤδη ὢν, τὸ Πλημμύριον ὑπὸ τῶν Συρακουσίων ἑαλωκός. ἀφικνεῖται δὲ καὶ Κόνων παρ᾽ αὐτοὺς, ὃς ἦρχε Ναυπάκτου, ἀγγέλλων, ὅτι αἱ πέντε καὶ εἴκοσι νῆες τῶν Κορινθίων, αἱ σφίσιν ἀνθορμοῦσαι, οὔτε καταλύουσι τὸν πόλεμον, ναυμαχεῖν τε μέλλουσι· πέμπειν οὖν ἐκέλευεν αὐτοὺς ναῦς, ὡς οὐχ ἱκανοὺς ὄντας δυοῖν δεούσαις εἴκοσιν ταῖς ἑαυτῶν πρὸς τὰς ἐκείνων πέντε καὶ εἴκοσι ναυμαχεῖν. τῷ μὲν οὖν Κόνωνι δέκα ναῦς ὁ Δημοσθένης καὶ ὁ Εὐρυμέδων, τὰς ἄριστα σφίσι πλεούσας, ἀφ᾽ ὧν αὐτοὶ εἶχον, ξυμπέμπουσι πρὸς τὰς

negligant. Aut ergo intell. αὐτῶν, ut sint Genitt. simpliciter positi: *cum* calamitas *illis acciderit*; aut, quia ne sic quidem est, unde pendeat αὐτῶν, ex verbis, κατὰ Μυκαλησσὸν, per Synesin, intell. aut pro illo cogita, τῶν Μυκαλησσίων· quod et Schol. tamen breviter monet.

Ὡς ἐπὶ μεγ.] Quia *simpliciter* ponitur, sine Genitivo, magis est, ut πάθους magnitudinem signarit Thuc. Sane et magnitudo urbis aut tenuitas, apud alios certe, momenti aliquid fecerit ad dolendum. Utrumque fortasse in mente habuerit Thuc. et consulto sic positum, in medio reliquerat.

Μετὰ τ. ἐκ τ. Λ. τείχ.] i. e. ἐκπλεύσας ἐκ τῆς Λακωνικῆς, μετὰ τὴν ἐν αὐτῇ (γενομένην) τείχισιν. Sæpius ita Noster. V. Phil. Thuc. Paull. p. 285. et Indic. v. ἐκ. Idem fere vidit Abr. nisi quod omisit addere, ἐν τῇ Λακωνικῇ. Recte Idem tamen monet, *Deceleæ* additamentum in Interpr. esse alienum; ex c. 26. init. ubi, in Laconica tamen factam, appareat.

Ἐν Φειᾷ τῇ Ἠλείων] Vide ad II. 25. Λαβὼν cur invitis omnibus libris scriptis retineatur, nulla causa est. Videtur intrusum ab iis, qui putabant, ita postulare sequens αὐτήν. Sed satis cohæret oratio eo demto, hoc modo: ὁλκάδα—αὐτὴν μὲν διαφθείρει, οἱ δὲ ἄνδρες. D.

Ἀλυζίαν] Apud Ciceronem *Alyzia*, in exemplar. Plinianis *Alyzea* scribitur. ἀπὸ Ἀλύζου παιδὸς Ἰκάρου nomen, inquit Alcmæon, Scriptor apud Strabonem. Λύζεια alicubi a Stephano vocari, autumat Berkelius. Gentilia Ἀλυζεὺς et Ἀλυζαῖος. WASS.

Καὶ Κόνων] Gr. non male, καὶ ὁ Κόνων. W.

Οὔτε καταλ.—ναυμ. τ.] Obs. οὔτε et τε (pro καὶ) opponi vel jungi; ut 1. 17. extr. μήτε—κατεργάζεσθαι, κατὰ πόλεις τε—ἀφανεστ. εἶναι. μήτε, οὔτε hic est pro *et non*, ut *non* ad Verbum pertineat. Livio idem frequens.

Ὡς οὐχ ἱκ.] Ὡς pro ἅτε *quippe qui, quandoquidem*; Rem veram sæpe sign. ὡς.

Τ. ἄρ. σφ. πλ.] i. e. τὰς σφῶν, vel σφετέ-

ἐν τῇ Ναυπάκτῳ· αὐτοὶ δὲ τὰ περὶ τῆς στρατιᾶς τὸν ξύλλογον ἡτοιμάζοντο· Εὐρυμέδων μὲν, ἐς τὴν Κέρκυραν πλεύσας, καὶ πεντεκαίδεκά τε ναῦς πληροῦν κελεύσας αὐτοὺς, καὶ ὁπλίτας καταλεγόμενος· (ξυνῆρχε γὰρ ἤδη Δημοσθένει, ἀποτραπόμενος, ὥσπερ καὶ ἡρέθη·) Δημοσθένης δ᾽ ἐκ τῶν περὶ τὴν Ἀκαρνανίαν χωρίων σφενδονήτας τε καὶ ἀκοντιστὰς ξυναγείρων.

λβ΄. 32. Οἱ δ᾽ ἐκ τῶν Συρακουσῶν τότε μετὰ τὴν τοῦ Πλημμυρίου ἅλωσιν πρέσβεις, οἰχόμενοι ἐς τὰς πόλεις, ἐπειδὴ ἔπεισάν τε, καὶ ξυναγείραντες ἔμελλον ἄξειν τὸν στρατὸν, ὁ Νικίας, προπυθόμενος, πέμπει ἐς τῶν Σικελῶν τοὺς τὴν δίοδον ἔχοντας, καὶ ξυμμάχους, Κεντόριπάς τε καὶ Ἀλικυκαίους, καὶ ἄλλους, ὅπως μὴ διαφήσωσι τοὺς πολεμίους, ἀλλὰ, ξυστραφέντες, κωλύσωσι διελθεῖν· ἄλλῃ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲ πειράσειν· Ἀκραγαντῖνοι γὰρ οὐκ ἐδίδοσαν διὰ τῆς ἑαυτῶν ὁδόν. πορευομένων δ᾽ ἤδη τῶν Σικελιωτῶν, οἱ Σικελοὶ, καθάπερ ἐδέοντο οἱ Ἀθηναῖοι, ἐνέδραν τινὰ τριχῇ ποιησάμενοι, ἀφυλάκτοις τε

ρας, τὰς ἑαυτῶν ναῦς ἄρ. πλ. Ita fere c. 30. init. ὅπου αὐτοῖς τὰ πλ. ὥρμει.

Πεντεκαίδεκά τε ν] Τε, quod ejici, Reisk. vult, et vero ignorat Msqu., abesse nequit, propter alterum καὶ, ad ὁπλίτας, et, per Synchysin quidem, vel Trajectionem, Nostro solitam, (v. Philol. Th. P. p. 287. med. rel.) ad particip. κελεύσας· καὶ κελεύσας τε——καὶ—καταλεγόμενος. Nec magis prius καὶ abesse potest, propter prius particip. πλεύσας.

Ἀποτραπόμ.] Referendum simpliciter ad ξυνῆρχε· *jam gerebat* (vere et re ipsa) *imperium* cum Demosthene, capessiverat illud et administrabat, ἀποτραπόμενος, *converso itinere*, (nempe, ut capesseret illud imperium,) quod aliud ante instituisset. Ita effugeris horrendum plane illud Hyperbaton, absonum plane, neque ulli, ne Nostri quidem, exemplo simile. Ista quidem interpretatione, non video, quid simplicius afferatur. Quod est enim, ac si foret, ἀπετράπετο (τῆς ὁδοῦ,) καὶ ξυνῆρχεν· nempe caussa ἀποτραπόμενος, ὥστε ξυνάρχειν, ut commune cum illo imperium gereret; quod (ἤδη) *jam* (vere) faciebat. Neque ἐῤῥήθη spernendum; quod in mentem mihi venerit, prius quam, Vallam id secutum videri, ab Hudsono observatum, vidissem.

Προπυθόμενος] Cl. πυθόμενος. Alterum Thucydideum est. Supra IV. 42. Duck.

Ἔχοντας] Pro κατέχοντας· *inne hielten, besekt hielten*. Ita, ὑπ᾽ ἐπιθυμίας ἔχεσθαι, *teneri* cupiditate.

Κεντόριπας] Diodor. XIX. 727. ἐπὶ Κεντοριπίνων πόλιν· alibi Κεντοριπίνους vocat XX. 763. εἰς τὸν Κεντόριπα. Polyb. περὶ Κεντόριπα. Forte apud Diodor. τὰ Κεντόριπα reponendum; ita enim Strabo; Ptolemæus et recentiores Κεντούριπαι. Idem tamen, Tab. Urbium insign. Κεντουρίππα, et in Mss. Bodl. Κεντούριπαι Long. XXXVIII. 30. Lat. XXXVII. 50. Hanc urbem, Bello Carthag. fere deletam, denuo instauravit Augustus; ut ex Strabone patet. Tandem a Frederico II. circa annum Christi 1233. plane excisa est *Centorbe*. *Centuripinum* Mela, apud Silium vero *Centuripe* audit. Dioscorides I. 25. ἐκ Κεντορίας, mendose. Parutæ Numus ΚΕΝΤΟΡΙΠΙΝΩΝ. Solinus v. fœtus terræ Centuripinæ *Corycio vincitur*: ita emendat ὁ πάνυ. Codex tamen Petrensis *vincit*; forte, *Corycium vincit*. Ibi etiam pro *hinnuli Ms. hinnulei* recte; quomodo et Plinius bis terque; paulo infra, pro Centuripiis Ms. *Centuripino*. ibi, *foraminum numero*, recte. Wass.

Ἀλικυκαίους] Vide Cluverii Sicil. p. 309. 314. Huds. Cl. Gr. Ἀλικυαίους. Stephanus Ἀλικυαίους· et sic Diodorus XIV. 425, 426. Apud Ciceronem et Plinium *Halicienses*. Apud Diodorum XIV. 422. corrupte Ἀγκύραι. Ligorii numus, ΑΛΙΚΥΑΙΩΝ. Recte ergo Cl. Gr. Wass.

Τριχῇ] Male abest a Mss. Wass. Thomas Magister in Σικελὸς tantum habet, ἐνέδραν ποιησάμενοι. Duck.

καὶ ἐξαίφνης ἐπιγενόμενοι, διέφθειραν ἐς ὀκτακοσίους μάλιστα, καὶ τοὺς πρέσβεις, πλὴν ἑνὸς τοῦ Κορινθίου, πάντας. οὗτος δὲ τοὺς διαφυγόντας ἐς πεντακοσίους καὶ χιλίους ἐκόμισεν ἐς τὰς Συρακούσας.

λγʹ. 33. Καὶ περὶ τὰς αὐτὰς ἡμέρας καὶ οἱ Καμαριναῖοι ἀφικνοῦνται, αὐτοῖς βοηθοῦντες, πεντακόσιοι μὲν ὁπλῖται, τριακόσιοι δὲ ἀκοντισταὶ, καὶ τοξόται τριακόσιοι. ἔπεμψαν δὲ καὶ οἱ Γελῷοι ναυτικόν τε ἐς πέντε ναῦς, καὶ ἀκοντιστὰς τετρακοσίους, καὶ ἱππέας διακοσίους. σχεδὸν γάρ τοι ἤδη πᾶσα ἡ Σικελία, πλὴν Ἀκραγαντίνων, (οὗτοι δ' οὐδὲ μεθ' ἑτέρων ἦσαν·) οἱ δ' ἄλλοι ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους, μετὰ τῶν Συρακουσίων, οἱ πρότερον περιορώμενοι, ξυστάντες ἐβοήθουν. καὶ οἱ μὲν Συρακούσιοι, ὡς αὐτοῖς τὸ ἐν τοῖς Σικελοῖς πάθος ἐγένετο, ἐπέσχοντο εὐθέως τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιχειρεῖν. ὁ δὲ Δημοσθένης καὶ Εὐρυμέδων, ἑτοίμης ἤδη τῆς στρατιᾶς οὔσης ἐκ τῆς Κερκύρας καὶ ἀπὸ τῆς ἠπείρου, ἐπεραιώθησαν ξυμπάσῃ τῇ στρατιᾷ τὸν Ἰόνιον ἐπ' ἄκραν Ἰαπυγίαν· καὶ ὁρμηθέντες αὐτόθεν, κατίσχουσιν ἐς τὰς Χοιράδας νήσους Ἰαπυγίας· καὶ ἀκοντιστάς τε τινὰς τῶν Ἰαπύγων, πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, τοῦ Μεσσαπίου ἔθνους, ἀναβιβάζονται ἐπὶ τὰς ναῦς· καὶ, τῷ Ἄρτᾳ (ὅσπερ καὶ τοὺς ἀκοντιστὰς, δυνάστης ὢν, παρέσχετο αὐτοῖς,) ἀνα-

Σχεδὸν γάρ τοι] Γάρ τι, non τοι, habent, præter Dan. alii Mss. cum Schol. et Edd. ante Stephanum; idque revocandum est. Etiam in aliis Scriptoribus nonnumquam perperam esse σχεδόν τοι, pro σχεδόν τι, observat Stephanus Append. ad Scripta de Dialect. pag. 81. Duck.

Πᾶσα ἡ Σικελ.] Verbum deest, *quid fecerit universa Sicilia*: nempe ξυνειστήκει, *convenerat, junxerat* se Syracusanis contra Athenienses. Aut repetendum per Synesin, vel, quod propiori, οἱ δ' ἄλλοι, accommodatum sit, ex ξυστάντες ἐβοήθουν, pro, συστᾶσα (Σικελία) ἐβοήθει, i. e. πάντες οἱ Σικελοι ἐβοήθουν. Quæ ut pateret ratio, promta sane illa et facilis, verba tantum, οὗτοι δ' οὐδὲ μεθ' ἑτέρων, (i. e. μετ' οὐδετέρων) ἦσαν, parenthesi inclusi: ut compages sensusque appareret: πᾶσα ἡ Σικελία, πλὴν Ἀκραγαντίνων, οἱ δ' ἄλλοι,—ξυστ. ἐβοήθ. οἱ δ' ἄλλοι inserendum erat Nostro, ob verba πλὴν Ἀκραγ. eo lapsus, verbum retulit ad οἱ δ' ἄλλοι, quod debebat ad Σικελία referre; et vero, qua sensum, retulit.

Ἐπέσχοντο] Duo scripti ἐπέσχον. Hac forma verbi ἐπέσχον magis utitur Thucydides, quam altera illa II. 76. Οἱ δὲ ταύτῃ ἀποκλειόμενοι, τοῦτο μὲν ἐπέσχον. V. 32. Περὶ μὲν τῆς Ἀργείων ξυμμαχίας ἐπισχεῖν αὐτοὺς ἐκέλευον. Et ibid. 46. Ἐπισχόντας τὰ πρὸς τοὺς Ἀργείους· In quibus ἐπισχεῖν est *abstinere, differre*. Duck. Activum solemnius sane: ut, ὀλίγον ἐπισχὼν, ἐπίσχες, rel.

Τὰς Χοιράδας νήσους] Vide Ælianum IV. Hist. Anim. 28. Wass. Ælianus ibi χοιράδας opponit ὑφάλοις πέτραις. Sic et Pausanias Corinthiac. Cap. XXIX. Pro nomine adpellativo eo multi utuntur. Vid. Pollucem, Suidam et Hesychium. Duck.

Μεσσαπίου] Μεσαπίων scribit Athenæus III. 25. Cl. ab editis stat. Wass. Variat etiam apud alios scriptura, quemadmodum et in *Mesapus* et *Messapus*. Duck.

Τῷ Ἄρτᾳ] i. e. πρὸς τὸν Ἄρταν, *cum* illo. Virg. Ecl. 5. *Solus tibi certet Amyntas*, i. e. *tecum*.

Παρέσχετο] Παρέσχεν Aug. rectius sane; nam quæ vis hic Medio? Nisi forte, *de suis*.

νεωσάμενοί τινα παλαιὰν φιλίαν, ἀφικνοῦνται ἐς Μεταπόντιον τῆς Ἰταλίας· καὶ τοὺς Μεταποντίους πείσαντες κατὰ τὸ ξυμμαχικὸν ἀκοντιστάς τε ξυμπέμπειν τριακοσίους καὶ τριήρεις δύο, καὶ ἀναλαβόντες ταῦτα, παρέπλευσαν ἐς Θουρίαν, καὶ καταλαμβάνουσι νεωστὶ στάσει τοὺς τῶν Ἀθηναίων ἐναντίους ἐκπεπτωκότας· καὶ, βουλόμενοι, τὴν στρατιὰν αὐτόθι πᾶσαν ἀθροίσαντες, εἴ τις ὑπελέλειπτο, ἐξετάσαι, καὶ τοὺς Θουρίους πεῖσαι, σφίσι ξυστρατεύειν τε ὡς προθυμότατα, καὶ, ἐπειδήπερ ἐν τούτῳ τύχης εἰσὶ, τοὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους τοῖς Ἀθηναίοις νομίζειν, περιέμενον ἐν τῇ Θουρίᾳ, καὶ ἔπρασσον ταῦτα.

λδ΄. 34. Οἱ δὲ Πελοποννήσιοι, καὶ οἱ περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον τοῦτον οἱ ἐν ταῖς πέντε καὶ εἴκοσι ναυσὶν, οἵπερ τῶν ὁλκάδων ἕνεκα τῆς ἐς Σικελίαν κομιδῆς ἀνθώρμουν πρὸς τὰς ἐν Ναυπάκτῳ ναῦς, παρασκευασάμενοι ὡς ἐπὶ ναυμαχίᾳ, καὶ προσπληρώσαντες ἔτι ναῦς, ὥστε ὀλίγῳ ἐλάσσους εἶναι αὐτοῖς τῶν Ἀττικῶν νεῶν, ὁρμίζονται κατὰ Ἐρινεὸν τῆς Ἀχαΐας ἐν τῇ Ῥυπικῇ. καὶ αὐτοῖς, τοῦ χωρίου μηνοειδοῦς ὄντος, ἐφ᾽ ᾧ ὥρμουν, ὁ μὲν πεζὸς, ἑκατέρωθεν προσβεβοηθηκότες, τῶν τε Κορινθίων καὶ τῶν αὐτόθεν ξυμμάχων, ἐπὶ ταῖς ἀνεχούσαις ἄκραις παρετέτακτο, αἱ δὲ νῆες τὸ μεταξὺ εἶχον ἐμφράξασαι· ἦρχε δὲ τοῦ ναυτικοῦ Πολυάνθης Κορίνθιος. οἱ δ᾽ Ἀθηναῖοι ἐκ

Τινα παλ. φιλ.] Τινα, *nescio, quam;* veluti contemtim; ex vetusta memoria erutam; quæ olim juncta proferretur.

Καταλαμβ.——ἐκπεπτ.] Trajecta sunt verba, maxime artic. τοὺς, pro, τοὺς τῶν Ἀθην. ἐναντ. νεωστὶ ἐκπεπτ. κατὰ στάσιν· neque enim est, ut καταλαμβάνουσι significet καταμανθάνουσι, *compererunt, cognorunt;* quod si possit: nulla fuerit trajectio.

Οἱ ἐν ταῖς—ναυσ.] Manifesto redundat artic. οἱ, ubi jam præcesserit, οἱ περὶ τὸν αὐτὸν χρ. τοῦτον. Dedit haud dubie mori suo Thuc. et trajectioni, quam amaret, cum dicendum foret: περὶ δὲ τὸν αὐτ. χρ. τοῦτ. οἱ Πελοποννν. καὶ οἱ ἐν τ. ναυσ. καὶ ad ἐν ταῖς ναυσὶν est *nominatim (besonders), specifice.* Rectius idem, quia articulum addidisset, ἐν ταῖς ναυσὶ, subjiceret, αἳ (νῆες)—ἀνθώρμουν, non οἵ. Illud quoque trajectum, τῶν ὁλκάδ. ἕνεκα τῆς ἐς Σικελ. κομιδῆς, pro, ἕνεκα τῆς κομ. τ. ὁλκ. ἐς Σικελ.

Προσπληρ. ἔτι] Ob ἔτι additum, πρὸς sign. *amplius, vltra, magis,* et quia jam erant πεπληρωμέναι, nondum tamen, ut *pares* essent pæne Atheniensibus: *auxerunt* ergo numerum propugnatorum, quos *jam* haberent.

Καὶ αὐτοῖς—παρετέτακτο] Αὐτοῖς non ab ὄντος pendet, ut Port. videtur accepisse, sed aut ad προσβεβοηθηκότες, (in quo nulla sane vis est τοῦ πρὸς, quia *alia* auxilia non commemorantur,) aut, quod malim, ad παρετέτακτο, *ab illis, apud* eos. Debebat autem, προσβεβοηθηκὼς, ad πεζός· sed per Synesin posuit Pluralem, tum, quia πεζὸς est Collectivum, tum quia duo erant exercitus, Corinthiorum et Achæorum, quasi *summam* ergo in partes divisit. ἑκατέρωθεν quoque, nescio, utrum ad προσβεβοηθηκότες referam, an ad παρετέτακτο· hoc si probaveris: comma posueris post ἑκατέρωθεν.

Εἶχ. ἐμφρ.] i. e. ἐμπεφραγμένον, vel κατεῖχον καὶ ἐνέφραξαν. Herodot. 1. 27. extr. τούς συ δουλώσας ἔχεις, pro, δεδουλωμένους. Ita διειληφότες ἔχουσι, pro, διειλημμένα.

τῆς Ναυπάκτου τριάκοντα ναυσὶ καὶ τρισὶν (ἦρχε δὲ αὐτῶν Δίφιλος,) ἐπέπλευσαν αὐτοῖς. καὶ οἱ Κορίνθιοι τὸ μὲν πρῶτον ἡσύχαζον, ἔπειτα, ἀρθέντος αὐτοῖς τοῦ σημείου, ἐπεὶ καιρὸς ἐδόκει εἶναι, ὥρμησαν ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους, καὶ ἐναυμάχουν. καὶ χρόνον ἀντεῖχον πολὺν ἀλλήλοις. καὶ τῶν μὲν Κορινθίων τρεῖς νῆες διαφθείρονται· τῶν δὲ Ἀθηναίων κατέδυ μὲν οὐδεμία ἁπλῶς, ἑπτὰ δέ τινες ἄπλοι ἐγένοντο, ἀντίπρωροι ἐμβαλλόμεναι, καὶ ἀναῤῥαγεῖσαι τὰς παρεξειρεσίας ὑπὸ τῶν Κορινθίων νεῶν, ἐπ' αὐτὸ τοῦτο παχυτέρας τὰς ἐπωτίδας ἐχουσῶν. ναυμαχήσαντες δὲ, ἀντίπαλα μὲν, καὶ ὡς αὐτοὺς ἑκατέρους ἀξιοῦν νικᾷν, ὅμως δὲ τῶν ναυαγίων κρατησάντων τῶν Ἀθηναίων, διά τε τὴν τοῦ ἀνέμου ἄπωσιν αὐτῶν ἐς τὸ πέλαγος, καὶ διὰ τὴν τῶν Κορινθίων οὐκέτι ἐπαγωγὴν, διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων· καὶ δίωξις οὐδεμία ἐγένετο, οὐδ' ἄνδρες οὐδετέρων ἑάλωσαν. οἱ μὲν γὰρ Κορίνθιοι καὶ Πελοποννήσιοι, πρὸς τῇ γῇ ναυμαχοῦντες, ῥᾳδίως διεσώζοντο· τῶν δὲ Ἀθηναίων οὐδεμία κατέδυ ναῦς. ἀποπλευσάντων δὲ τῶν Ἀθηναίων ἐς τὴν Ναύπακτον, οἱ Κορίνθιοι εὐθὺς τροπαῖον ἔστησαν ὡς νικῶντες, ὅτι πλείους τῶν ἐναντίων ναῦς ἄπλους ἐποίησαν, καὶ νομίσαντες δι' αὐτὸ οὐχ ἡσσᾶσθαι,

Παρεξειρεσίας] Ita Mss. hic, et supra, 4. 12. init. Suidas in παρεξειρεσίας, qui Scholiasten more suo compilavit. Pollux I. 92. παρεξερεσία. Hesychius προεξειρέσιον cum Schol. exponit. Wass. Inter alias phrases nauticas, et hanc, et ἄπλους ποιῆσαι τὰς ναῦς, descripsit Pollux I. 124. Add Suidam in ἄπλοοι. De epotidibus navium, quas mox rursus memorat, agit Is. Vossius in Dissertat. de Tritem. et Liburnic. Constructione. Duck.

Ἐπωτίδας] *Aures*, ut aratri, apud Virg. Ge. 1. 172. ligna prominentia, *antas*; quales sunt hodie (aut minores,) cisiorum et traharum unijugum.

Ὡς—ἀξιοῦν] Ὡς pro ὥστε, immo pro οἷον· ita pugnaverant, ut *possent* utrique victoriam sibi vindicare.

Διά τ.—ἄπωσιν] Durior structura, ob duplicem Genit. τὴν τοῦ ἀνέμου ἄπωσιν αὐτῶν· quod nulla lingua sat commode imitetur; etsi Cic. nonnunquam duos Genitivos durius jungit; tanquam, *Catuli elegans judicium literarum*; vel similiter; de Offic. 1. 14. med. L. Sullæ et C. Cæsaris translatio pecuniarum; non, ut hic, tamen; cum præsertim ipsum nomen Subst. ἄπωσις non sit usitatum. V. Philol. Thuc. P. p. 47. extr. lit. B.

Οὐκέτι ἐπαγ.] Videtur hic locus probare contra Abresch. negantem, *invasionem*, (impetum) impressionem significare hoc vocab. *Gottl.* Negat sane hoc Abr. et coarguere nititur in Dilucidatt. p. 664. Neque ego sane video, cur non aut ἐπαναγωγὴν legamus, aut *reditum* interpretemur cum Schol. Nam ἐπαγωγὴ sign. aut *importationem* mercium et commeatuum, (*Zufuhre*,) aut *invitationem*, sollicitationem, *Loctung*, *Reiz*. Ad οὐκέτι intell. γενομένην, i. e. (διὰ) τὸ οὐκέτι γενέσθαι τὴν ἐπαγωγήν. Durior sane ista Enallage partium in *negando*; cum enim sit pro Adjectivo, ut apud Terent. *heri semper* lenitas, pro, *hesterna* (et) *perpetua*; processerit hoc in affirmatione; at negando, ἡ οὐκέτι ἐπαγωγὴ, ne cogitari quidem potest; sed nimirum totum est pro verbi structura, τὸ μηκέτι γενέσθαι. V. Philol. Thuc. P. p. 102. init. ℵ.) Adde Liv. 6. 16. extr. *Amotus——terror linguam et animos liberaverat hominum*; i. e. qs. *amotio*, ut hoc vocabulo utar, *terroris*; *Terror* enim non liberat, et *amotus*, jam non est terror.

Δι' αὐτὸ] Ad νομίσαντες refer, non ad ἡσσᾶσθαι· neque enim *victoriæ* caussa aut τοῦ *vinci* affertur, sed *judicii* et opinionis de

δι' ὅπερ οὐδ' οἱ ἕτεροι νικᾶν. οἵ τε γὰρ Κορίνθιοι ἡγήσαντο κρατεῖν, εἰ μὴ πολὺ ἐκρατοῦντο, οἵ τ' Ἀθηναῖοι ἐνόμιζον ἡσσᾶσθαι, εἰ μὴ πολὺ ἐνίκων. ἀποπλευσάντων δὲ τῶν Πελοποννησίων, καὶ τοῦ πεζοῦ διαλυθέντος, οἱ Ἀθηναῖοι ἔστησαν τροπαῖον καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ Ἀχαΐᾳ, ὡς νικήσαντες, ἀπεῖχον τοῦ Ἐρινεοῦ, ἐν ᾧ οἱ

utroque: *Sie glaubten, aus (eben) dem Grunde: diek war der Grund ihrer Mennung*: eo nixi, id secuti, credebant. Ad δι' αὐτὸ intell. τοῦτο vel ἐκεῖνο· propter *id ipsum, eandem* ob caussam.

Δι' ὅπερ οὐδ' οἱ ἕτεροι νικᾶν] Valla interpretatur: *quod neutri vicissent*. Stephanus: *propter quod neutri, se victores esse*, interpretabantur. Et hoc placuit Porto. Mihi οἱ ἕτεροι videtur de Atheniensibus dici, et sententia horum verborum esse: et, *quod ob eamdem causam, se non victos esse, putabant, ob quam et alteri*, i. e. Athenienses, *se non fuisse victores*. Hoc ostendunt sequentia, in quibus Thucydides τὸ ἕτεροι aperte ad Athenienses refert. Quamquam autem Athenienses, se vicisse, non putabant: tamen deinde, quum Peloponnesii sibi victoriam tribuissent, et ipsi tropæum statuerunt. Duck.

Οὐδ' οἱ ἕτεροι νικᾶν] Pessime vertit Port. *neutri*; multis modis falsum. Nam primo, *neutri* credebant, se vicisse, aut utrique credebant, se non vicisse, sed tantum Athenienses. Deinde οὐδ' οἱ ἕτεροι non sign. *neutri*, sed, *ne illi quidem, neque* Athenienses. Quod pessimum denique esset, non attendit nec cepit egregiam prorsus antithesin, quæ sequeretur: οἱ Κορίνθιοι ἡγήσαντο κρατεῖν, (quomodo ergo, *neutri*, se vicisse, credebant?) εἰ μὴ πολὺ ἐκρατ. (quæ ipsa *hic* esset caussa eorum et conditio, utut gnomice efferatur, et universe, εἰ μή; sed et *hic* illud acciderat, noëmatice et finite, ut non multum vincerentur; οἱ δ' Ἀθην. — ἡσσᾶσθαι, rel. vid. continuo:

Νικᾶν] *Vicisse*, victores esse, stare. Liv. 2. 7. init. *vincere bello Romanum*, i. e. vicisse, victorem abscedere.

Οἵ τε γὰρ Κορ. rel.] Egregium prorsus exemplum concinnitatis, et Isocrate dignum vel Cicerone: 1) οἵ τε Κορίνθιοι, οἱ δ' Ἀθηναῖοι· 2) ἡγήσαντο, ἐνόμιζον· 3) κρατεῖν, ἡσσᾶσθαι· 4) εἰ μὴ πολὺ, εἰ μὴ πολὺ· 5) ἐκρατοῦντο, ἐνίκων. Singula singulis relata, eodem positu atque ordine, pæne sono; per *Epanodum* quoque: 1) κρατεῖν, ἡττᾶσθαι, 2) ἐκρατοῦντο, ἐνίκων. Nil vidi concinnius, cum tanta præsertim simplicitate, tanquam narrantis simpliciter, et historice memoratum. Corrupit plane Portus, i. e. assecutus non est, neque uspiam sese pejus adhibuit. Primo, *duxissent, existimassent*; ubi hoc est in Græco? ἂν certe adesset; deinde, *se victores fuisse, duxissent*: (quod ne Latinum sit quidem, sed, *se victores duxissent*;) nisi longe victi fuissent; at hoc non erant, sed æquo Marte abscesserant, et redituri ac repetituri prœlium timebantur. Neque εἰ μὴ vertendum fuit *nisi*, sed, *si non*, ut *non* referatur ad *longe*; neque aliter in altero: *Athenienses existimassent*, se victores fuisse: at enim id non existimabant; ut antea Noster ait: οὐδ' οἱ ἕτεροι, Athenienses νικᾶν, sc. ἐνόμιζον· et, *nisi longe vicissent*; At id factum non erat, nec factum ipsis Atheniensibus videbatur. Gnomice denique et omnino concipienda pulcherrima sententia, quæ universe notet rationem, sensum, morem, (*Denfart*) utrorumque omnino, in *quolibet* prœlio, (navali quidem) et *hic* ergo apparentem ac sibi constantem: Corinthii, ut deteriores Atheniensibus in re nautica, vicisse se, credebant, sibi placebant, triumphabant, præclare actum, putabant, secum (*waren froh*,) si non plane victi ab Atheniensibus forent, ac sic defuncti essent, *noch so davon gekommen waren*: plane, ut Romani, post pugnam ad lacum Thrasimenum, Fabio auctore, satis habebant, *non vinci* ab Annibale; At vero Athenienses, quorum principatus esset rei nauticæ, victos se et abjectos deputabant, si non summam victoriam ad solidam reportassent; mediocriter enim res gesta magnos dedecorat. Id universe notatum, tam pulchre quidem, ut pigeat, Porto non intellectum, sane ad *hanc* caussam, quæ nunc ageretur, *auf den gegenwärtigen Fall*, adhibendum reliquit lectori Thuc.

Ὡς νικήσαντες, ἀπεῖχον τοῦ Ἐρινεοῦ] In his nullum sensum esse, recte animadvertit Portus. Nec tamen multo melior sententia est in illius conjectura, quam neque ullus liber firmat. Omnia expedita sunt, si, ex auctoritate nonnullorum Mss. locus ita constituatur: ὡς νικήσαντες, ἀπέχον τοῦ Ἐρινεοῦ, ἐν ᾧ οἱ Κορίνθιοι ὥρμουν, ὡς εἴκοσι σταδίους. Τροπαῖον nempe, ἀπέχον τοῦ Ἐρινεοῦ. Duck.

Ἀπεῖχον] Nullo vero modo sensus ex hoc voc. hic effici commodus potest; καὶ certe præcederet: καὶ ἀπεῖχον· nec tamen vel sic apparet, quid sibi velit: *aberant ab Erineo*: quorsum enim commemoretur, ubi de *itinere* sermo non sit? Tropæum statuere, ut victores: (*et*, quod ne adest quidem) aberant ab

Κορίνθιοι ὥρμουν, ὡς εἴκοσι σταδίους. καὶ ἡ μὲν ναυμαχία οὕτως ἐτελεύτα.

λεʹ. 35. Ὁ δὲ Δημοσθένης καὶ ὁ Εὐρυμέδων, ἐπειδὴ ξυστρατεύειν αὐτοῖς οἱ Θούριοι παρεσκευάσθησαν ἑπτακοσίοις μὲν ὁπλίταις, τριακοσίοις δὲ ἀκοντισταῖς, τὰς μὲν ναῦς παραπλεῖν ἐκέλευον ἐπὶ τῆς Κροτωνιάτιδος, αὐτοὶ δὲ, τὸν πεζὸν πάντα ἐξετάσαντες πρῶτον ἐπὶ τῷ Συβάρει ποταμῷ, ἦγον διὰ τῆς Θουριάτιδος γῆς. καὶ ὡς ἐγένοντο ἐπὶ τῷ Ὑλίᾳ ποταμῷ, καὶ αὐτοῖς οἱ Κροτωνιᾶται προσπέμψαντες εἶπον, οὐκ ἂν σφίσι βουλομένοις εἶναι, διὰ τῆς γῆς σφῶν τὸν στρατὸν ἰέναι, ἐπικαταβάντες ηὐλίσαντο πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ὑλίου· καὶ αἱ νῆες αὐτοῖς ἐς τὸ αὐτὸ ἀπήντων. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἀναβιβασάμενοι παρέπλεον, ἴσχοντες πρὸς ταῖς πόλεσι, πλὴν Λοκρῶν, ἕως ἀφίκοντο ἐπὶ Πέτραν τῆς Ῥηγίνης.

λϛʹ. 36. Οἱ δὲ Συρακούσιοι ἐν τούτῳ, πυνθανόμενοι αὐτῶν τὸν ἐπίπλουν, αὖθις ταῖς ναυσὶν ἀποπειρᾶσαι ἐβούλοντο, καὶ τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ τοῦ πεζοῦ, ἥνπερ ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, πρὶν ἐλθεῖν αὐτοὺς, φθάσαι βουλόμενοι, ξυνέλεγον. παρεσκευάσαντο δὲ τό τε ἄλλο ναυτικὸν, ὡς ἐκ τῆς προτέρας ναυμαχίας τὶ πλέον ἐνεῖδον σχήσοντες· καὶ τὰς πρώρας τῶν νεῶν ξυντεμόντες ἐς ἔλασσον, στεριφωτέρας ἐποίησαν, καὶ τὰς ἐπωτίδας ἐπέθεσαν ταῖς πρώραις παχείας· καὶ ἀντηρίδας ἀπ' αὐτῶν ὑπέτειναν

Erineo 20. stadia! Nugæ! ἀπέχον, ad τρόπαιον, unice tenendum.

Ἐτελεύτα] Gr. cum aliis quibusdam, ἐτελευτήθη. Aliter solet Noster. Wass.

Ἐξετάσαντες] Pro Medio, ἐξετασάμενοι· *suum* nempe exercitum.

Διὰ τῆς Θουριάτιδος γῆς] Melius fortassis scripti, Θουριάδος. *Stephanus*: τὸ ἐθνικὸν Θουριάται, καὶ Θουριὰς τὸ θηλυκόν. Duck.

Τῷ Ὑλίᾳ] Juxta Τράεντα ποταμὸν ponit Cellarius. Vide Diodorum Lib. XII. W.

Προσπέμψαντες] Portus προπέμψαντες. De horum permutatione adnotatum est ad Cap. 3. hujus libri. Duck.

Οὐκ ἂν σφ. βουλ. εἶναι] *Sie würden es nicht gern sehen.* Liv. *quibus bellum volentibus erat*, i. e. qui probabant, cupiebant bellum.

Παρέπλεον — πόλεσι] Thom. Magister, qui ἔπλεον legit, ἴσχοντες agnoscit. Wass.

Ἐν τούτῳ] Referendum ad οἱ δὲ Συρακ. et ad verb. infra ἐβούλοντο· neque enim præmitti solet ἐν τούτῳ, nisi per δὲ, ἐν δὲ τούτῳ, sed subjici et adnecti.

Τὰς πρώρας — ἐποίησαν] Suidas in στέριφος, vbi στεριφωτέρας exponit στερεωτέρας. Vide Hesychium, et Diodorum Sicul. XIII. 336. a. Wass. Thucydidi στέριφος vbique est στερεὸς, *firmus, solidus*. VI. 101. et paullo post hoc Cap. Et sic aliis apud Suidam. Hesychius contra στεριφώτεραν, ἀνισχυρότερον, μὴ στερεώτερον. Emendat ibi, nescio, quis, καὶ στερεώτερον. Posset ferri emendatio illa, si simul legeretur ἰσχυρότερον pro ἐνισχυρότερον· nam hujus prima syllaba temere repeti potuit a fine vocis præcedentis. Duck.

Καὶ τὰς ἐπωτίδας — παχείας] Habet Suidas in ἐπωτίδες, et dein, ὡς ἐπὶ — ἔξωθεν. Etymol. M. exscribit Scholiasten ad c. 34. Vide Eundem in χηνίσκος. Wass.

Ἀντηρίδας] In Eustathio ad Homer. Il. μʹ. pag. 903. et Hesychio hæc vox est proparoxytona. Etiam ab aliis in syllaba ante ultimam diphthongum ει, ab aliis ι tantum scribi, monet Eustathius. Sunt autem illis ἀντήρειδες pilæ lapideæ muris adstructæ, et tibicines *lignei*. Duck.

πρὸς τοὺς τοίχους, ὡς ἐπὶ ἓξ πήχεις, ἐντός τε καὶ ἔξωθεν· ᾧπερ τρόπῳ καὶ οἱ Κορίνθιοι πρὸς τὰς ἐν τῇ Ναυπάκτῳ ναῦς ἐπεσκευασμένοι πρώραθεν ἐναυμάχουν. ἐνόμισαν γὰρ οἱ Συρακούσιοι, πρὸς τὰς τῶν Ἀθηναίων ναῦς, οὐχ ὁμοίως ἀντιναυπηγημένας, ἀλλὰ λεπτὰ τὰ πρώραθεν ἐχούσας, διὰ τὸ μὴ ἀντιπρώροις μᾶλλον αὐτοὺς, ἢ ἐκ περίπλου, ταῖς ἐμβολαῖς χρῆσθαι, οὐκ ἔλασσον σχήσειν, καὶ τὴν ἐν τῷ μεγάλῳ λιμένι ναυμαχίαν, οὐκ ἐν πολλῷ πολλαῖς ναυσὶν οὖσαν, πρὸς ἑαυτῶν ἔσεσθαι· ἀντίπρωροι γὰρ ταῖς ἐμβολαῖς χρώμενοι, ἀναῤῥήξειν τὰ πρώραθεν αὐτοῖς, στερίφοις καὶ παχέσι πρὸς κοῖλα καὶ ἀσθενῆ παρέχοντες τοῖς ἐμβόλοις· τοῖς δὲ Ἀθηναίοις οὐκ ἔσεσθαι σφῶν ἐν στενοχωρίᾳ οὔτε περίπλουν, οὔτε διέκπλουν, ᾧπερ τῆς τέχνης μάλιστα ἐπίστευον. αὐτοὶ γὰρ κατὰ τὸ δυνατὸν, τὸ μὲν, οὐ δώσειν διεκπλεῖν, τὸ δὲ, τὴν στενοχωρίαν κωλύσειν, ὥστε μὴ περιπλεῖν· τῇ τε πρότερον ἀμαθίᾳ τῶν κυβερνητῶν δοκούσῃ εἶναι, τὸ ἀντίπρωρον ξυγκροῦσαι, μάλιστ' ἂν αὐτοὶ χρήσασθαι· πλεῖστον γὰρ ἐν αὐτῷ σχήσειν· τὴν γὰρ ἀνάκρουσιν οὐκ ἔσεσθαι τοῖς Ἀθη-

Πρώραθεν] Referri potest ad ἐπεσκευασμένοι, sed et, quod pæne prætulerim, ad ἐναυμάχουν· ita pugnaverant, ut adversas proras dirigerent in hostium naves.

Ἐναυμάχ.] Pro Plusqupf. ἐνεναυμαχήκεσαν, sane minus usitato.

Ἀντιναυπηγ.] Acute addita Præpos. ἀντὶ, propter ὁμοίως, ac si sit, *rursus, vicissim, et ipsas, à leur tour*; sed et, quæ (tali modo) *occurrerent* Syracusanis. Ita, μὴ πρὸς (p. πρὸς μὴ) ὁμοίαν ἀντιπαρασκευὴν, 1. 41. extr. Est et Pleonasm. in ναυπηγεῖσθαι, ad ναῦς.

Πρὸς κοῖλα καὶ ἀσθενῆ παρέχοντες τοῖς ἐμβόλοις] Nondum possum probare supplementum et explicationem Porti in var. lect. Hudsoni: quia non scio, quam bene dicatur παρέχειν ἑαυτὸν πρὸς τοὺς πολεμίους, pro ἐπέρχεσθαι τοῖς πολεμίοις. Videant alii. Mihi non liquet, quæ sit sententia in illo παρέχοντες. Duck.

Τὸ μὲν —— τὸ δὲ, rel.] i. e. *partim—partim*. Trajecta quoque sunt verba, αὐτοὶ γὰρ, quibus, ut τὸ μὲν congruat, deest tamen τὸ δὲ, cui novum sit subjectum, τὴν στενοχωρίαν. Debebat: τὸ μὲν γὰρ, αὐτοὶ οὐ δώσειν διεκπλεῖν, τὸ δὲ, τὴν στενοχ. κωλ. ὥστε μὴ περιπλ.

Διεκπλεῖν] Suidas in περιπλεῖν, et exscribit Scholiasten, τὸ ἐν κύκλῳ legens, et pro τεμόντων, τεμόντα. Wass. Recte Suidas τεμόντα, et καθίστασθαι pro κεθίσταται, ut adnotat Kuhnius ad Pollucem I. 123. A Scholiis Cod. Cass. abest hæc ἑρμηνεία τοῦ περιπλεῖν et διεκπλεῖν· unde suspicio est, eam a recentiore aliquo Magistro e Suida huc transcriptam esse. Quæ Suidas habet in δίεκπλοι, in Scholiis Thucydideis duobus locis leguntur, ad I. 49. et II. 89. ubi sunt verba, καὶ διασχίζειν τὴν τῶν ἐναντίων τάξιν, quæ in Scholiaste non legi, putabat Kusterus. Duck.

Τὸ ἀντίπρ. ξυγκρ.] Ex variet. Lect. (immo corrigendi,) apparet, offendisse Intt. illum vel Nomin. vel Accus. τὸ, simpliciter per Appositionem adjectum, nullo regimine; sicut 1. 32. med. (mollius ibi tamen, ut eod. casu:) ἡ πρότερον δοκοῦσα ἡμῶν σωφροσύνη, (eâdem prorsus mente, eodemque positu, quo hic,) τὸ μὴ —— ξυγκινδυνεύειν· pro, τοῦ μὴ ξ. vel ἥτις ἦν τὸ μὴ ξυγκ. V. plane Phil. Th. p. 19. ubi simillimum huic attuli: τῆς δοκήσεως προσγενομένης, τὸ κρατίστους εἶναι. Est Anacoluthon casuum, vel Enallage; aut Appositio simplex, sine regimine.

Ἀνάκρουσιν] In Cod. Cass. est Scholion: ἀνάκρουσις ἐν ναυμαχίαις ἐλέγετο ἐπὶ τοῦ πρύμναν κρούειν. Eadem ad verbum leguntur in Hesychio. Vide Suidam h. v. Item in ἐπανακροῦσαι, et πρύμναν ἐκρούοντο. Ἐξωθεῖν est propria in hac re vox, et ἐξωθεῖν navis hostium dicuntur, qui eas ad terram urgent ac detrudunt, ἐξωθεῖσθαι, qui pelluntur. Thucydides II. 90. Ἐξέωσαν πρὸς τὴν γῆν ὑποφευγούσας, καὶ διέφθειραν. VII. 52. Τὰς πάσας ναῦς ἤδη τῶν Ἀθηναίων κατεδίωκόν τε καὶ ἐξεώθουν ἐς τὴν γῆν. VIII.

ναίοις, ἐξωθουμένοις, ἄλλοσε, ἢ ἐς τὴν γῆν, καὶ ταύτην δι' ὀλίγου καὶ ἐς ὀλίγον, κατ' αὐτὸ τὸ στρατόπεδον τὸ ἑαυτῶν· τοῦ δ' ἄλλου λιμένος αὐτοὶ κρατήσειν, καὶ ξυμφερομένους αὐτοὺς, ἤν πη βιάζωνται, ἐς ὀλίγον τε, καὶ πάντας ἐς τὸ αὐτὸ προσπίπτοντας ἀλλήλοις, ταράξεσθαι· (ὅπερ καὶ ἔβλαπτε μάλιστα τοὺς Ἀθηναίους ἐν ἁπάσαις ταῖς ναυμαχίαις, οὐκ οὔσης αὐτοῖς ἐς πάντα τὸν λιμένα τῆς ἀνακρούσεως, ὥσπερ τοῖς Συρακουσίοις·) περιπλεῦσαι δὲ ἐς τὴν εὐρυχωρίαν, (σφῶν ἐχόντων τὴν ἐπίπλευσιν ἀπὸ τοῦ πελάγους τε καὶ ἀνάκρουσιν,) οὐ δυνήσεσθαι αὐτοὺς, ἄλλως τε, καὶ, τοῦ Πλημμυρίου πολεμίου τε αὐτοῖς ἐσομένου, καὶ τοῦ στόματος οὐ μεγάλου ὄντος τοῦ λιμένος.

λζ΄. 37. Τοιαῦτα οἱ Συρακούσιοι, πρὸς τὴν ἑαυτῶν ἐπιστήμην τε καὶ δύναμιν, ἐπινοήσαντες, καὶ ἅμα τεθαῤῥηκότες μᾶλλον ἤδη ἀπὸ τῆς προτέρας ναυμαχίας, ἐπεχείρουν τῷ τε πεζῷ ἅμα καὶ ταῖς ναυσί· καὶ τὸν μὲν πεζὸν ὀλίγῳ πρότερον, τὸν ἐκ τῆς πόλεως, Γύλιππος προὐξαγαγὼν, προσῆγε τῷ τείχει τῶν Ἀθηναίων, καθόσον πρὸς τὴν πόλιν αὐτοῦ ἑώρα. καὶ οἱ

104. Ἐξῶσαι πρὸς τὴν γῆν, et ibid. 105. ἐξέωσαν ἐς τὸ ξηρὸν τὰς ναῦς τῶν Ἀθηναίων. Lucas in Act. Apostol. XXVII. 39. ἐξῶσαι τὸ πλοῖον etiam eos dicit, qui ipsi navim in litus impingunt; *navim in terram ejicere* dicit Cæsar, III. Civ. 27. ut non raro in tempestate, vel hoste insequente, vel ob aliam causam, fieri solet. Scribit ibi Grotius, sic Thucydidem uti verbo ἐξῶσαι. Sed in his, quæ protuli, locis Thucydidis non dicuntur illi ἐξωθεῖν naves, qui iis vehuntur, ut apud Lucam, nec in iis, ἐξῶσαι ναῦς εἰς τὴν γῆν, recte vertas, *naves in terram ejicere*; quæ significatio verbis Lucæ convenit. Etiam prœliis terrestribus ἐξωθεῖν dicuntur, qui hostem loco pellunt; ἐξωθεῖσθαι, qui pelluntur. Plutarchus Romul. pag. 52. ἐξωθούμενοι τῶν ἐπιπέδων. Thucydides V. 72. Καὶ κυκλωσάμενοι ἔτρεψαν, καὶ ἐξέωσαν ἐς τὰς ἁμάξας. Pollux I. 165. ἐξώθουν ἀλλήλους. Duck.

Ἐξωθουμ.] Liv. 21. 9. init. *hostem in ruinas muri expellunt; inde — exturbant, postremo fusum fugatumque in castra redigunt.* Habes tria verba, quæ respondeant τῷ ἐξωθεῖν· *expellere, exturbare,* redigere; Germ. *zurück drängen, drücken.*

Ἐν ἁπάσαις ταῖς ναυμαχίαις] Gr. minus emendate, ἐπὶ πάσαις. Wass. Nempe in hoc bello, cum Syracusanis maxime.

Πρὸς τὴν ἑαυτῶν ἐπιστήμην τε καὶ δύναμιν] Portus πρὸς aliter accepit, quam Valla, qui verterat, *ex sua peritia suisque viribus.* Hoc præfero. Thucydides IV. 39. Ἐνδεεστέρως ἑκάστῳ παρεῖχεν, ἢ πρὸς τὴν ἐξουσίαν, quam *pro copia.* Duck. Si is foret sensus, quem Port. tribuit verbis: ἐπὶ τῇ ἐπιστήμῃ κ. δυνάμει diceret Thuc. Nec vero cum voc. δύναμιν congruit. Quis enim legit, ἐπινοεῖν τι πρὸς τὴν δύναμιν, ut esset, facultatem augere (novo) commento? Nec vero ea erat Syracusanorum solertia, quam, ut jam *satis* magnam, Atheniensis Thuc. miraretur. πρὸς ergo est pro κατὰ, vel ὡς πρός· *so gut sie es verstanden und konnten;* ut c. 36. κατὰ τὸ δυνατὸν, *so viel sie konnten.*

Ἐπεχείρουν] Simpliciter, ut nos: *sie attaquirten, sie wagten, thaten den Angriff*; scil. τοῖς Ἀθηναίοις, e contexto. Ita ἐπιβοηθεῖν sæpius Nostro, et νικᾶν, non addito *hostis* vocabulo.

Τ. ἐκ. τ. πόλ. — προὔξαγ.] i. e. τὸν ἐν τῇ πόλει (ὄντα) προὔξαγ. ἐξ αὐτῆς· more Nostri; v. Ind. in ἐκ.

Προὐξαγαγὼν] Antea προεξαγαγών. Gr. recte προὐξαγαγὼν, quod reposui: ut προὐργιαίτερος, προὔργου, προὖπτος. Wass.

Αὐτοῦ] Haud dubie et ad τείχει refertur, utut per trajectionem, Nostro solitam, et a καθόσον pendet: καθόσον αὐτοῦ ἑώρα πρὸς τὴν πόλιν· ab ea parte, quoad urbem spectabat. Porti interpretatio de *prospectu* hic sensu et consilio plane caret. Est, tanquam dixerit Thuc. κατὰ τὸ μέρος τοῦ τείχους, ὅσον ἑώρα πρὸς τ. πόλιν. Ita fere et Abr. v. et ad v. ἐπιπολὺ, C. 38. init.

ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπιείου, οἵ τε ὁπλῖται, ὅσοι ἐκεῖ ἦσαν, καὶ οἱ ἱππεῖς καὶ ἡ γυμνητία τῶν Συρακουσίων ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα προσῄει τῷ τείχει· αἱ δὲ νῆες μετὰ τοῦτο εὐθὺς ἐξέπλεον τῶν Συρακουσίων καὶ τῶν ξυμμάχων. καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, τοπρῶτον, αὐτοὺς, οἰόμενοι, τῷ πεζῷ μόνῳ πειράσειν, ὁρῶντες δὲ καὶ τὰς ναῦς ἐπιφερομένας ἄφνω, ἐθορυβοῦντο· καὶ οἱ μὲν, ἐπὶ τὰ τείχη καὶ πρὸ τῶν τειχῶν τοῖς προσιοῦσιν ἀντιπαρετάσσοντο· οἱ δὲ [Ἀθηναῖοι] πρὸς τοὺς ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπιείου καὶ τῶν ἔξω κατὰ τάχος χωροῦντας ἱππέας τε πολλοὺς καὶ ἀκοντιστὰς ἀντεπεξῄεσαν. ἄλλοι δὲ τὰς ναῦς ἐπλήρουν, καὶ ἅμα ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν παρεβοήθουν, καὶ, ἐπειδὴ πλήρεις ἦσαν, ἀντανῆγον πέντε καὶ ἑβδομήκοντα ναῦς· καὶ αἱ τῶν Συρακουσίων ἦσαν ὀγδοήκοντα μάλιστα.

λή. 38. Τῆς δὲ ἡμέρας ἐπιπολὺ προσπλέοντες, καὶ ἀνακρουόμενοι, καὶ πειράσαντες ἀλλήλων, καὶ οὐδέτεροι δυνάμενοι ἄξιόν τι λόγου παραλαβεῖν, εἰ μὴ ναῦν μίαν ἢ δύο τῶν Ἀθηναίων οἱ Συρακούσιοι καταδύσαντες, διεκρίθησαν· καὶ ὁ πεζὸς ἅμα ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀπῆλθε. τῇ δ' ὑστεραίᾳ οἱ μὲν Συρακούσιοι ἡσύχαζον, οὐδὲν δηλοῦντες, ὁποῖόν τι τὸ μέλλον ποιήσουσιν· ὁ δὲ Νικίας, ἰδὼν ἀντίπαλα τὰ τῆς ναυμαχίας γενόμενα, καὶ ἐλπίζων αὐτοὺς αὖθις ἐπιχειρήσειν, τούς τε τριηράρχους ἠνάγκαζεν ἐπισκευάζειν τὰς ναῦς, εἴ τις τι ἐπεπονήκει, καὶ

Ἡ γυμνητία] Pro concreto, οἱ ψιλοί· ut Livio, *levis armatura*, pro, leviter *armati*.

Οἱ μὲν—οἱ δὲ] Utrumque refertur ad Athenienses, antea nominatos: sign. *partim—partim, alii illorum, alii rursus:* partitionem inducit eorum, quæ fecerint Athenienses.

Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι] Etsi omnes libri, excepto Gr. habent Ἀθηναῖοι, tamen apertum est, id huc intrusum esse e Scholiasta; nec legitur in verbis, quæ interpretationi illius præscribuntur. Duck.

Ἐπιπολὺ] Dubium est, ac promiscuum fere, utrum referas ad ἡμέρας· per multam diei partem; quo sensu idem sit, quod simplex πολὺ, ut supra, c. 37. extr. καθόσον αὐτοῦ pro ὅσον· v. ibi Abresch. Dilucc. p. 690. an ad προσπλ. κ. ἀνακρ. et significet *fere* (*meistentheils*,) *nil aliud* (fecere, vel, cum fecissent,) nisi. Itaque comma omisi; et ad ἡμέρας et ad ἐπιπολύ.

Παραλαβεῖν] Auferre, *abgewinnen*, Gall. *gagner, remporter*. Porti interpretatio verbosior est, et quæ sensum oneret. Abr. explicatio τῆς παρὰ, *alteri ab alteris*, vel, *supra* id, quod jam haberent, contorta est, ac putida plane; altera etiam ab usu linguæ aliena; debebat enim, προσλαβεῖν. Immo simpliciter est pro λαβεῖν· ut subinde Christus dicit apud Joh. se παραλαβεῖν ἐντολὴν, ἔργον, a Patre, i. e. λαβεῖν. Nec παραδοῦναι multum differt a simplici διδόναι· ut 2 Cor. 8. 5. ἑαυτοὺς ἔδωκαν τῷ κυρίῳ, p. παρέδωκαν. Hac occasione attulisse licuerit memorabilem sensum verbi μεταλαμβάνειν, 2 Macc. 13. 23. μετέλαβεν, ἀπονενοηκέναι τὸν Φίλιππον· *cognovit, accepit*, (plane Græc. λαμβ.) didicit; qs. παρέλαβεν. Non notatur in Thes. Biel. neque in Spicil. Ven. Schleusn.

Εἰ μὴ—καταδύσ.] Durior sane structura τοῦ εἰ μὴ cum particip. καταδύσαντες· debebat aut, εἰ μὴ, ὅτι—κατέδυσαν, aut μόνον pro εἰ μή· vel sic tamen Genitivo magis: μόνον τῶν Συρακουσίων—καταδυσάντων. Sunt quasi simpliciter positi Nominativi, dati tamen superioribus Nominativis, maxime propiori, δυνάμενοι.

Ἐπισκευάζειν τὰς ναῦς, εἴ τις τι ἐπεπονήκει]

ὁλκάδας προώρμισε πρὸ τοῦ σφετέρου σταυρώματος, ὃ αὐτοῖς πρὸ τῶν νεῶν ἀντὶ λιμένος κλειστοῦ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐπεπήγει. διαλιπούσας δὲ τὰς ὁλκάδας ὅσον δύο πλέθρα ἀπ' ἀλλήλων κατέστησεν, ὅπως, εἴ τις βιάζοιτο ναῦς, εἴη καταφευξις ἀσφαλὴς, καὶ πάλιν καθ' ἡσυχίαν ἔκπλους. παρασκευαζόμενοι δὲ ταῦτα ὅλην ἡμέραν διετέλεσαν οἱ Ἀθηναῖοι μέχρι νυκτός.

λθ'. 39. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ οἱ Συρακούσιοι τῆς μὲν ὥρας πρωϊαίτερον, τῇ δὲ ἐπιχειρήσει τῇ αὐτῇ τοῦ τε πεζοῦ καὶ τοῦ ναυτικοῦ, προσέμισγον τοῖς Ἀθηναίοις. καὶ ἀντικαταστάντες ταῖς ναυσὶ, τὸν αὐτὸν τρόπον αὖθις ἐπιπολὺ διῆγον τῆς ἡμέρας πειρώμενοι ἀλλήλων· πρὶν δὴ Ἀρίστων ὁ Πυῤῥίχου, Κορίνθιος, ἄριστος ὢν κυβερνήτης τῶν μετὰ Συρακουσίων, πείθει τοὺς σφετέρους τοῦ ναυτικοῦ ἄρχοντας, πέμψαντας ὡς τοὺς ἐν τῇ πόλει ἐπιμελομένους, κελεύειν ὅτιτάχιστα τὴν ἀγορὰν τῶν πωλουμένων παρὰ τὴν θάλασσαν μεταστῆσαι κομίσαντας, καὶ,

Pollux I. 125. Τὰς δὲ πεπονηκυίας καὶ κεκαμηκυίας ἔστι θεραπεῦσαι, ἐπισκευάσαι. Thucydides VI. 104. Καὶ τὰς ναῦς, ὅσαι ἐπόνησαν ὑπὸ τοῦ χειμῶνος, ἀνελκύσας ἐπεσκεύαζε. Et VII. 1. Ἐπεὶ ἐπεσκεύασαν τὰς ναῦς. D.

Διαλιπούσ.] Sententia requirere videtur διαλειπούσας. Sic et Steph. in Thes. voc. διαλείπ. *Gottl.* Et ego prætulerim; si tamen, per hypallagen, ad ducem Niciam referatur, ad quem κατέστησε pertineat: διαλιπὼν, aoristo, dicatur de eo, qui relinquat spatium; *præsentis* tamen et hoc temporis sensu.

Ὅλην ἡμέραν] Mss. ὅλην τὴν ἡμέραν· bene. Wass.

Τ. μὲν ὥρ.] Commodissime verteris, *qua tempus*, τῇ ὥρᾳ, *tempore*; utut obscurius dictum, quia non memorantur antea *serius* rem aggressi: sed hoc ipsum nimirum hic innuit Thuc.

Πρωϊαίτερον] Vide supra VII. 19. In Scholiis Cod. Cass. non adnotata est varietas scripturæ. Duck.

Τῇ αὐτῇ] Possit significare *una eademque* impressione, i. e. *simul*, consociatâ. Sed, propter oppositum illi, πρωϊαίτερον, magis sit, ut significet, *eodem, simili*, atque pridie.

Πρὶν δὴ] Elegans vero usus τοῦ πρὶν pro ἕως· nam, quæ fiant *proxime ante* aliquid, sane fiant, *donec*, vel, *prius, quam* hoc consequatur; neque finem ceperit *prius* illud *ante*, quam hoc successerit. Ita 1. 132. οὐδ' ὣς —ἠξίωσαν βουλεῦσαί τι νεώτερον—πρίν γε δὴ—Ἀργίλιος—μηνυτὴς γίγνεται· non audebant gravius quidquam consulere, *donec* indicem Argilium nacti sunt.

Πυῤῥίχου] Male Cod. Ar. Πυρίθου, ut ex Mss. patet. De hoc stratagemate Aristonis Polyænus V. 13. Wass.

Ἐπιμελομ.] Intell. τούτου, qs. ἐπιμελητὰς, *curatores*, magistros, præfectos ei rei, agoranomos. *Æediles plebis* Romanis essent. Quanquam et *lixas* intellexeris, (*Marfetender*) propolas urbicos et castrenses, quibus curæ esset, vel in urbe promercale exercere forum, vel castra sequi; id quod pæne præplacet.

Παρὰ τὴν θάλασσαν] De varietate scripturæ monet Scholiastes. Polyænus V. 13. Ἐκέλευσε τὴν ἀγορὰν τῶν τροφῶν μεταγαγεῖν ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Wass. Quid sit ἀγορὰ τῶν πωλουμένων, exponit Casaubonus ad Polyb. I. 18. Duck.

Μεταστ. κομίσ.] Referre, negat Abr. sic, an inverse legatur, μεταστήσαντας κομίσαι. Recto sane: interest tantum, utrum *prius* sit in re, et Anteced. loco, utrum *posterius* et consequens, μεταστῆσαι, an κομίσαι; quorum utrumque in utrumque cadat; nam et transferendo foro, vel mutando, venalia deferantur, et his deferendis alio, forum mutetur; etsi hoc magis, hac quidem in caussa, ubi non fori mutandi consilium esset, sed eduliorum ad litus deferendorum. Ita tamen hæc disputantur, ut cum Abr. interim credamus, ad κομίσαντας intelligi τὰ ἐδώδιμα· id quod non oporteat tamen, ubi interpretari liceat, ex Græcismo, κομίσαντας pro φέροντες μεταστῆσαι· quod φέρειν, participio, per Pleonasmum addatur verbis, ut nostrum *nehmen*;

ὅσα τις ἔχει, ἐδώδιμα, πάντας ἐκεῖσε φέροντας ἀναγκάσαι πωλεῖν, ὅπως, αὐτοὺς ἐκβιβάσαντες τοὺς ναύτας, εὐθὺς παρὰ τὰς ναῦς ἀριστοποιήσωνται, καὶ δι' ὀλίγου αὖθις καὶ αὐθήμερον ἀπροσδοκήτοις τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιχειρῶσι.

μ'. 40. Καὶ οἱ μὲν, πεισθέντες, ἔπεμψαν ἄγγελον, καὶ ἡ ἀγορὰ παρεσκευάσθη· καὶ οἱ Συρακούσιοι, ἐξαίφνης πρύμναν κρουσάμενοι, πάλιν πρὸς τὴν πόλιν ἔπλευσαν, καὶ εὐθὺς ἐκβάντες, αὐτοῦ ἄριστον ἐποιοῦντο. οἱ δ' Ἀθηναῖοι, νομίσαντες, αὐτοὺς, ὡς ἡσσημένους, σφῶν πρὸς τὴν πόλιν ἀνακρούσασθαι, καθ' ἡσυχίαν ἐκβάντες, τά τε ἄλλα διεπράσσοντο, καὶ τὰ ἀμφὶ τὸ ἄριστον, ὡς τῆς γε ἡμέρας ταύτης οὐκέτι οἰόμενοι ἂν ναυμαχῆσαι. ἐξαίφνης δὲ οἱ Συρακούσιοι, πληρώσαντες τὰς ναῦς, ἐπέπλεον αὖθις. οἱ δὲ, διὰ πολλοῦ θορύβου, καὶ ἄσιτοι οἱ πλείους, οὐδενὶ κόσμῳ ἐσβάντες, μόγις ποτὲ ἀντανήγοντο· καὶ χρόνον μέν τινα ἀπέσχοντο ἀλλήλων, φυλασσόμενοι· ἔπειτα οὐκ ἐδόκει τοῖς Ἀθηναίοις, αὐτοῦ ὑπὸ σφῶν αὐτῶν, διαμέλλοντας, κόπῳ ἁλίσκεσθαι, ἀλλ' ἐπιχειρεῖν ὅτιτάχιστα· καὶ, ἐπιφερόμενοι ἐκ παρακελεύσεως, ἐναυμάχουν. οἱ δὲ Συρακούσιοι, δεξάμενοι, [ἠμύνοντο,] καὶ ταῖς τε ναυσὶν ἀντιπρώ-

sie sollten die Sachen nehmen, und, rel. Ita Græci, φέρε λαβὼν, *cape:* et, Luciano maxime, particip. φέρων cuilibet pæne verbo additur, ita, ut sit pro ταχέως, *ocyus*, ut φέρων ἔγραψε, φέρων ἀπεκρίνατο, et alia, quæ nominatim jam non succurrunt, sed subinde notata mihi sunt; apud Demosth. quoque; et φέρε sign. *age*, agedum, *nun, wohlan!* ut et h. l. κομίσαντας μεταστῆσαι, nihil aliud sit, nisi, ταχέως, τὴν ταχίστην, μεταφέρειν τὴν ἀγορὰν, *ocyus*, statim, propere, raptim, transferre forum. Ita μεταστῆσαι fuerit vera Lect. et caruerimus Ellipsi, duriori sane illa, τα ἐδώδιμα.

Ὅπως αὐτοὺς ἐκβιβάσαντες τοὺς ναύτας] Plerique Mss. αὐτοῖς· quæ mihi vera scriptura videtur esse. Ita enim quamplurimis locis Thucydides illo αὐτοῖς specie quadam pleonasmi utitur. Vel hoc libro, Cap. 25. Ὅπως αὐτοῖς αἱ νῆες ἐντὸς ὁρμοῖεν. Cap. 30. Οὗ αὐτοῖς τὰ πλοῖα, ἃ ἤγαγεν, ὥρμει. Cap. 34. Καὶ αὐτοῖς τοῦ χωρίου μηνοειδοῦς ὄντος, ἐφ' ᾧ ὥρμουν. Cap. 40. Καὶ οἱ ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων αὐτοῖς ἀκοντίζοντες. Vid. etiam ad III. 98. IV. 25. et VII. 19. DUCK.

Ἀριστοπ.] Recte defendit Abresch. et præfert ἀριστοποιήσονται. Quid enim solennius Græcis, Atticis utique, quam Futurum Indic. ponere pro Conjunctivo?

Αὐθήμερον] Sic VI. 55. at II. 12. IV. 128. et VIII. 89. αὐθημερὸν, ut hic Reg. et Cass. Etiam apud alios variat sedes toni in hac voce. Jungermanno ad Pollucem I. 64. placet αὐθημερόν. DUCK.

Πρύμναν κρουσάμενοι] Pollux I. 125. quem vide. WASS.

Τῆς γε ἡμ.] Γε hic est *certe*, utique, *wenigstens, doch gewik.*

Μόγις] Ita nostri, et Thucydides 7. 44. 8. 27. 92. ita Herodotus III. 12. IV. 140. Nec variant Bodl. aut Mediceus. ita Hippocrates, Simonides bis, Plato, Homerus. Grammatici, qui a μόλις distinguunt, nugas agunt. μόλις apud Nostrum decies eodem significatu. Corinthus Atticum putat: frustra. Sophocles ter μόλις· sic etiam Alexis et Antiphanes Comici 597. 617. et Menander 709. Euripides Andr. 811. Suppl. 172. 718. et alibi sæpius. Idem servat μόγις Cycl. 573. et Hel. 659. Jon. 1215. 1253. Nicander μόλις, et Diocles Carystius. Aretæus utrumque adhibet. Sed forte pro μόγις 95. 16. μόλις etiam legendum. WASS.

Οὐκ ἐδόκ.] Debebat: ἐδόκει τ. Ἀθην. οὐκ αὐτοῦ—ἁλίσκεσθαι, ἀλλ' ἐπιχειρεῖν· aut ad ἀλλ' ἐπιχ. repet. ἐδόκει.

Καὶ—ἐναυμ.] Καὶ hic sign. οὖν.

ροις χρώμενοι, ὥσπερ διενοήθησαν, τῶν ἐμβολῶν τῇ παρασκευῇ ἀνερρήγνυσαν τὰς τῶν Ἀθηναίων ναῦς ἐπιπολὺ τῆς παρεξειρεσίας· καὶ οἱ ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων αὐτοῖς ἀκοντίζοντες, μεγάλα ἔβλαπτον τοὺς Ἀθηναίους· πολὺ δ᾽ ἔτι μείζω οἱ ἐν τοῖς λεπτοῖς πλοίοις περιπλέοντες τῶν Συρακουσίων, καὶ ἔς τε τοὺς ταρσοὺς ὑποπίπτοντες τῶν πολεμίων νεῶν, καὶ ἐς τὰ πλάγια παραπλέοντες, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐς τοὺς ναύτας ἀκοντίζοντες.

μα'. 41. Τέλος δὲ τούτῳ τῷ τρόπῳ κατὰ κράτος ναυμαχοῦντες οἱ Συρακούσιοι ἐνίκησαν· καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, τραπόμενοι, διὰ τῶν ὁλκάδων τὴν κατάφευξιν ἐποιοῦντο ἐς τὸν ἑαυτῶν ὅρμον. αἱ δὲ τῶν Συρακουσίων νῆες μέχρι μὲν τῶν ὁλκάδων ἐπεδίωκον· ἔπειτα αὐτοὺς αἱ κεραῖαι ὑπὲρ τῶν ἔσπλων αἱ ἀπὸ τῶν ὁλκάδων δελφινοφόροι ἠρμέναι ἐκώλυον. δύο δὲ νῆες τῶν Συρακουσίων,

T. ἐμβολῶν] Et mihi in mentem venerat, ἐμβόλων, *rostrorum*, legendum, antequam vidissem, idem censere Abresch. Nil certius. Neque ἐμβολὴ *impetum* sign. verum ἐσβολή· et res omnis supra descripta Nostro, C. 36. init. Porti interpretatio; *ut ad incursiones faciendas essent idoneæ*, etiamsi ἐμβολὴ sit *impetus*, tamen e verbis nullo modo conficiatur.

Παρεξειρεσ.] V. Dorvill. ad Charit. p. 102. et Wesseling. ad Diodor. XV. p. 418. *Gottl.*

Οἱ ἐν τοῖς λεπτοῖς πλοίοις] Inter varias significationes vocis λεπτὸς Thomas Magister ex hoc loco docet, λεπτὸν etiam esse μικρὸν καὶ ἀσθενές. Suidas e lib. VIII. Thucydidis adfert λεπτὰ πλοῖα, τὰ μικρά. Est etiam II. 83. Paullo ante Cap. 36. de Atheniensium navibus Thucydides, λεπτὰ τὰ πρώραθεν ἐχούσας· ubi Scholiastes exponit ἀσθενῆ. Duck. Ordo est: οἱ (ἐκ) τῶν Συρ. (ὄντες) ἐν τοῖς λεπτ. πλοίοις (ἔβλαπτον αὐτοὺς κατὰ) πολὺ μείζω. μείζω hic est pro μειζόνως.

T. ταρσ.] V. D' Orvill. ad Charit. p. 115. *Gottl.* Propter loquendi usum, ex quo *calcem* notet ταρσὸς, *extremum pedem* et *imum*, propter Vett. interpretationes, addo etiam, ob verbum ὑποπίπτοντες, commovisse nolim receptam interpretationem. Si *pars* tamen *extrema* est *remorum* ταρσός· vix est, ut commode satis addatur Genit. τῶν νεῶν, sed debebat τῶν κωπῶν. Nec vero planum satis, quid sit, ὑποπίπτειν ἐς τοὺς ταρσούς. Audeone promere, quod vix probaturum me cuiquam, ipse videam?—Quid, si ταρσοὶ, qui a πλαγίοις tamen, ab *obliquo*, a *lateribus*, distinguantur, sint *puppes* navium, *calces*, extrema, postica? etsi vix video, quid ibi nocituri magnopere fuerint, ut in tutiori parte et altius emunita. Sed pro indicto abierit.

Αὐτῶν] Aut ad λεπτὰ πλοῖα referendum, utut remotius paullo; sed nihil propinquius tamen; aut, quod pæne malim, ad πλάγια. ex obliquo jaculabantur (in) nautas. Hoc quidem magis etiam probetur ablato καὶ, quod abest Mosqu.

Κατάφευξιν] Haud sane solitum vocab. neque ex analogia verbi, ex quo καταφυγὴ potius effingatur. Sed nimirum hoc *perfugium* sign. illud vero, quod hic debeat, *opus* ipsum et factum *refugiendi*; totum enim. τ. κατάφ. ἐπ. est pro κατέφυγον.

Ἔπειτα αὐτοὺς — ἐκώλυον] Scholiastes Aristoph. ad Equit. v. 759. qui habet εὔπλων. Vide et Suidam, et Thomam Mag. in δελφίς. Locum innuit Mœris. Scholiasta ex Pherecrate quædam desumsit, e quo Scholiast. Aristoph. Ὁ δὲ δὴ δελφὶς ἐστὶ μολυβδοῦς, δελφινοφόρος τε κεροῦχος, Ὃς διακόψει τοὔδαφος αὐτῶν, ἐμπίπτων καὶ καταδύων. Wass. Adde Salmasium ad Solinum pag. 402. Edit. Traject. et Eustathium in Homer. Iliad. φ'. pag. 1221. Quod in Scholiasta Aristoph. est Φερεκράτης ἐν τοῖς Ἀγροῖς, recte emendarunt Jungermann. ad Pollucem, et Meursius in Biblioth. Attica τοῖς Ἀγρίοις. Nec scio, cur in eodem Schol. et Suida legi debeat ἡρμέναι, pro eo, quod apud Thucydidem est, ἠρμέναι. Duck.

Αἱ κερ. — — ἠρμ.] Trajecta videntur verba; quorum sit ordo ac sensus: αἱ δελφινοφόροι κεραῖαι ἀπὸ τῶν ὁλκάδων ἠρμέναι ὑπὲρ τῶν ἐσ-

ἐπαιρόμεναι τῇ νίκῃ, προσέμιξαν αὐτῶν ἐγγὺς, καὶ διεφθάρησαν, καὶ ἡ ἑτέρα αὐτοῖς ἀνδράσιν ἑάλω. καταδύσαντες δ᾽ οἱ Συρακούσιοι τῶν Ἀθηναίων ἑπτὰ ναῦς, καὶ κατατραυματίσαντες πολλὰς, ἄνδρας τε τοὺς μὲν ζωγρήσαντες, τούς τε ἀποκτείναντες, ἀπεχώρησαν· καὶ τροπαῖά τε ἀμφοτέρων τῶν ναυμαχιῶν ἔστησαν, καὶ τὴν ἐλπίδα ἤδη ἐχυρὰν εἶχον, ταῖς μὲν ναυσὶ πολὺ κρείσσους εἶναι, ἐδόκουν δὲ καὶ τὸ πεζὸν χειρώσεσθαι. καὶ οἱ μὲν, ὡς ἐπιθησόμενοι, κατ᾽ ἀμφότερα παρεσκευάζοντο αὖθις.

μβ΄. 42. Ἐν τούτῳ δὲ Δημοσθένης καὶ Εὐρυμέδων, ἔχοντες τὴν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων βοήθειαν, παραγίγνονται, ναῦς τε τρεῖς καὶ ἑβδομήκοντα μάλιστα ξὺν ταῖς ξενικαῖς, καὶ ὁπλίτας περὶ πεντακισχιλίους ἑαυτῶν τε καὶ τῶν ξυμμάχων, ἀκοντιστάς τε βαρβάρους καὶ Ἕλληνας οὐκ ὀλίγους, καὶ σφενδονήτας καὶ τοξότας, καὶ τὴν ἄλλην παρασκευὴν ἱκανήν. καὶ τοῖς μὲν Συρακουσίοις καὶ ξυμμάχοις κατάπληξις ἐν τῷ αὐτίκα οὐκ ὀλίγη ἐγένετο, εἰ πέρας μηδὲν ἔσται σφίσι τοῦ ἀπαλλαγῆναι

πλων· aut etiam, δελφινοφόροι ἠρμέναι *cum libramentis* erectæ. ἀπὸ τῶν ὁλκάδων hic significare videtur (cum præsertim ἠρμέναι significare etiam possit, *ablatæ* (*weggenommen*), depromtæ,) *ex* navibus illuc *delatæ*, deportatæ, terræ ac margini infixæ; quia dicit, ὑπὲρ τῶν ἔσπλων, *supra* aditus, i.e. ad *oram*, in *litore*, terrâ, ubi stare naves non possint: κεραῖαι sunt hic quasi *tollenones*; de quorum simili usu, utut in terrestri obsidione, Liv. 38. 5. *tollenonibus libramenta plumbi — incutiebant.* Unde δελφινοφόρους verti *cum libramentis*; et quodammodo Liv. 24. 34. med. *in naves — saxa emittebat.* Sed ille similior locus, ob *tollenones*; hic enim *tormenta* adhibita.

Διεφθάρ.] Cum addat: καὶ ἡ ἑτέρα — ἑάλω, idque (σὺν) αὐτοῖς ἀνδράσι, non potest διεφθάρησαν significare, nec verti debet, *perditæ* sunt, *interierunt*; sed nec cum Porto, *profligatæ* sunt, quod significare διαφθαρῆναι non possit; (nec, *profligatæ* si fuerint, *capi* altera potuerit;) sed aut, *graviter læsæ*, *affectæ* sunt, *sehr beschädigt*, aut, *una* διεφθάρη, *altera* ἑάλω. Ita, cum Luc. 23. 39. *unus* latronum dicatur maledixisse Christo, a *latronibus* id factum, dicit Matth. 27. 44. ut Lucæ ipsi licuerit; etenim, si duorum hæc non est pugna aut dissensio, ne unius quidem fuerit; et a duobus pluribusque sic dicta, ut non repugnent, ab uno quoque dici conjuncta possint; *latrones* eum derisere, *unus* autem, unus *tamen*, rel. ut hic Thuc. *duæ* naves διεφθάρησαν· *una* tamen ἑάλω· tanquam semet corrigens.

Αὐτ. ἀνδρ.] Int. σύν· ut, *toto exercitu*, *omnibus copiis*, *profectus*, alia subinde.

Κατατραυματίσαντες πολλὰς] Videatur Pollux IV. 189. Wass. Et I. 125. ibique Kuhnius. Pollux utroque loco observat, Thucydidem dicere τραυματισθεισῶν τῶν νεῶν. Sic loquuntur etiam omnes alii scriptores Græci. Herodotus VIII. 18. Τῶν (Ἀθηναίων) αἱ ἡμίσεαι τῶν νεῶν τετρωμέναι ἔσαν. Polybius XVI. 2. Τρώσασαι τὴν ναῦν ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν. Ibid. 3. Τοῖς πολεμίοις ὕφαλα τραύματα δόντες. Et 4. Δύο δὲ ναῦς πολεμίων τρώσας. Thucydides IV. 14. Ἔτρωσαν μὲν πολλάς. Nec minus Latini. Livius XXXVII. 24. *Ipsius Eudami multis ictibus* vulnerata navis *erat*. Duck.

Τοὺς μὲν ζωγρήσαντες] Mendose Cod. C. τοὺς μὲν πολλοὺς ζωγρ. Wass.

Τροπ. ἀμφ. ναυμ.] Scil. ἕνεκα, vel. πέρι.

Ἐχυρὰν] Gr. minus eleganter ἰσχυράν· sed ναυσὶ καὶ πολὺ bene. Wass.

Ἐδόκουν] Δοκεῖν Gr. bene. Idem.

Εἰ πέρ. — ἀπαλλ.] Primo εἰ est pro ὅτι, quasi *dubitanter* tamen, quia in incerto etiam nunc exitus: *an unquam finis foret? Oh sie dann nie ein Ende sehen würden?* Sæpe ita post θαυμάζω, θαυμαστὸν, redditur εἰ, pro ὅτι. V. et infra paullo, ad φαινομένην. Deinde, πέρας τοῦ ἀπαλλαγῆναι, est pro, πέρ. ὥστε ἀπαλλαγῆναι, et Genit. τοῦ *explicat*, quale sit

τοῦ κινδύνου· ὁρῶντες οὔτε διὰ τὴν Δεκέλειαν τειχιζομένην οὐδὲν ἧσσον στρατὸν ἴσον καὶ παραπλήσιον τῷ προτέρῳ ἐπεληλυθότα, τήν τε τῶν Ἀθηναίων δύναμιν πανταχόσε πολλὴν φαινομένην. τῷ δὲ προτέρῳ στρατεύματι τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἐκ κακῶν, ῥώμη

illud πέρας, *in quo* insit. Ita Phil. 3. 21. extr. (κατὰ) τὴν ἐνέργειαν τοῦ δύνασθαι αὐτὸν καὶ ὑποτάξαι αὐτῷ τὰ πάντα. Ubi Genit. τοῦ δύνασθαι, ad ἐνέργειαν, plane ut hic, ostendit, in quonam *posita* sit illa vis, *quæ* sit et qualis; unde recte ibi Vulg. (quem expressit Luth.) *qua etiam possit* (vel, ut in meo Cod. legitur, propius ad Græcum, *qua possit etiam*,) *omnia sibi subjicere*. Obiter notasse detur; quod Vulg. cum pluribus aliis Libb. non agnoscat verba, εἰς τὸ γενέσθαι αὐτὸ, quia tantum vertit, *configuratum*, posse hæc verba haberi pro interpretatione structuræ Adjectivi σύμμορφον, quod, sine illis verbis, pendeat a μετασχηματίσει· μετασχ. σύμμορφον, scil. ὥστε εἶναι, mutando, mutatum, simile reddet: qualem Epithetorum, vel Prædicatorum, usum subinde jam notatum dederimus; nominatim nuper admodum ad Sanctii Min. c. 7. n. e.

Ὁρῶντες] Adnotat hic Scholiastes figuram, ὁρῶντες pro ὁρῶσι· nam præcedit τοῖς Συρακουσίοις καὶ ξυμμάχοις. Non infrequens est in Thucydide hæc enallage casuum participii. III. 36. Ἔδοξεν αὐτοῖς οὐ τοὺς παρόντας μόνον ἀποκτεῖναι, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἅπαντας Μιτυληναίους — ἐπικαλοῦντες τήν τε ἄλλην ἀπόστασιν. VI. 24. Καὶ ἔρως ἐνέπεσε τοῖς πᾶσιν ὁμοίως ἐκπλεῦσαι. τοῖς μὲν γὰρ πρεσβυτέροις — τοῖς δ' ἐν τῇ ἡλικίᾳ, τῆς τε ἀπούσης πόθῳ ὄψεως καὶ θεωρίας, καὶ εὐέλπιδες ὄντες σωθήσεσθαι. Et VI. 61. Εἴρητο δὲ (nempe αὐτοῖς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων) προειπεῖν αὐτῷ ἀπολογησαμένῳ ἀκολουθεῖν, ξυλλαμβάνειν δὲ μή· θεραπεύοντες — Duck. Nota Antiptosis: cujus simillimum longe exemplum, et plane geminum habes Act. 15. 22. 23. ἔδοξε τοῖς ἀποστόλοις—πέμψαι — — γράψαντες, rel. pro γράψασι· non ovum ovo similius, οὐδὲ σῦκον σύκῳ οὕτω ὅμοιον γέγονε. Dissimile tamen Philipp. 3. 18. 19. πολλοὶ περιπατοῦσιν, — τοὺς ἐχθροὺς rel. ὧν τὸ τέλος, cet. οἱ τὰ ἐπίγεια φρονοῦντες. Ubi τοὺς ἐχθροὺς pendet a λέγω, et οἱ φρονοῦντες refertur ad πολλοὶ περιπατοῦσι. Simili aberratione, proximæ structuræ data, Cic. d. Offic. 1. 7. ante med. *Sed, quoniam, ut rectissime scriptum est a Platone, non nobis solis nati sumus, — — atque, ut placet Stoicis — — ad usum hominum omnia creari, homines autem hominum caussa esse generatos.* Debebat, *creantur*, et, *hom. generati sunt*; quia inceperat, *quoniam — nati sumus*. Sed, delapsus ad proximum, *placet*, vertit in orationem obliquam; quod non faceret, quia, *ut placet Stoicis*, erat in Parenthesi, et extra compagem; aut *ut* ante *placet* omitteret. V. et mox, ad φαινομένην.

Ἴσον καὶ παραπλήσ.] Triplici modo hæc interpretari datur: 1) ἴσον numero, (*quantitate*,) παραπλήσιον conditione; (*qualitate*; 2) καὶ pro ἤ· 3) ἴσον καὶ pro σχεδὸν, ὡσανεὶ, *pæne, tantum non*, veluti, *gleichsam*: ut 3. 14. init. ἴσαι καὶ ἱκέται ἐσμέν.

Φαινομένην] Pro φαίνεσθαι. Solito more Græcorum; ut γνοὺς, apud Xenoph. Mem. S., καταμαθὼν, 1. 4. 2. init. 4. 2. 1. init. ὁρῶν, 4. 2. 17. init. 2. 7. init. ἰδὼν, 3. 4. init. οἶδα quoque, 2. 19. init. nec non αἰσθόμενος, 2. 2. et 3. init. Quin frequentius hoc ipso Infinitivo; cujus ego usum cum Accusat. hinc natum putem, cum primitus dicerent ac sentirent: *video, audio, novi illum* (tanquam, ὡς,) *doctum, tristem*; *deinde*, ex Ebraismo, כִּי, ὅτι, *novi illum, quod* (quatenus) *sit*, vel *est*. Xen. M. S. 1. 3. 8. Κριτόβουλον — πυθόμενος, ὅτι ἐφίλησε τὸν Ἀλκιβ. υἱόν. Quid manifestius? Quod pluribus tamen et ἐξεπίτηδες, professus disputo ad Sanct. Min. C. de Infinit. Sed, ut omissum supra ad ὁρῶντες hic reddam: quod Herodoti affert Abr. ex L. 1. c. 24. τοῖσι ἐσελθεῖν γὰρ ἡδονὴν — — ἀναχωρῆσαι, κ. τ. λ. id, si non dissimillimum longe, simile tamen usque quaque haud esse, apparet. Hic enim, apud Herodot. suum casum habet ἐσελθεῖν, ἀναχωρῆσαι non habet, sed ex τοῖσι intell. τοὺς, i. e. αὐτούς· ut Ellipsis hæc sit, non Antiptosis. Sed nimirum totum hoc aliud est, ex eo genere, ubi in Parenthesi aliquid ponatur, quod repetendum sit extra eam, vel ex eo aliquid. Debebat enim Herodotus: καὶ τούσδε ἀναχωρῆσαι ἐκ τ. πρύμνης ἐς μέσην νῆα· ἐσελθεῖν γὰρ τοῖσιν (αὐτοῖς) ἡδονὴν, κ. τ. λ. Comma ergo ponendum post καὶ, immo Parentheseos signum, ita: καὶ (τοῖσι ἐσελθεῖν γὰρ ἡδονὴν, i. e. ἐσελθεῖν γὰρ τοῖσι (αὐτοῖς) ἡδονὴν, rel. et post ἀοιδοῦ clausa Parenthesi, ex illa ad ἀναχωρῆσαι repet. ex τοῖσι, τούσδε. Obs. etiam, ad εἰ pro ὅτι, quod notavimus init. Cap. ad vv. εἰ πέρ. — ἀπαλλ. et hic, apud Herod. εἰ μέλλοιεν ἀκούσεσθαι, esse pro, ὅτι μέλλ.

Ὡς ἐκ κακῶν] *Ut in malis*, vertit Port. *ut post tot mala*, rel. Abr. rectius hic etiam, quod ἐκ vertit *post*; quamquam et *in* congruat, quia nondum sese emerserant ex his malis. Sed illud *ut*, satis Latinum quidem hoc sensu, eget interpretatione; quam Liv. suppeditet, L. 22. c. 5. init. *Consul satis, ut in*

τις ἐγεγένητο. ὁ δὲ Δημοσθένης, ἰδὼν, ὡς εἶχε τὰ πράγματα, καὶ νομίσας, οὐχ οἷόν τε εἶναι διατρίβειν, οὐδὲ παθεῖν, ὅπερ ὁ Νικίας ἔπαθεν· (ἀφικόμενος γὰρ τοπρῶτον ὁ Νικίας φοβερὸς, ὡς οὐκ εὐθὺς προσέκειτο ταῖς Συρακούσαις, ἀλλ᾽ ἐν Κατάνῃ διεχείμαζεν, ὑπερώφθη τε, καὶ ἔφθασεν αὐτὸν ἐκ τῆς Πελοποννήσου στρατιᾷ ὁ Γύλιππος ἀφικόμενος· ἣν οὐδ᾽ ἂν μετέπεμψαν οἱ Συρακούσιοι, εἰ ἐκεῖνος εὐθὺς ἐπέκειτο· ἱκανοὶ γὰρ αὐτοὶ οἰόμενοι εἶναι, ἅμα τ᾽ ἂν ἔμαθον ἥσσους ὄντες, καὶ ἀποτετειχισμένοι ἂν ἦσαν· ὥστε, μηδ᾽, εἰ μετέπεμψαν, ἔτι ὁμοίως ἂν αὐτοὺς ὠφελεῖν·) ταῦτα οὖν ἀνασκοπῶν ὁ Δημοσθένης, καὶ γιγνώσκων, ὅτι καὶ αὐτὸς, ἐν τῷ παρόντι, τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ μάλιστα δεινότατός ἐστι τοῖς ἐναντίοις, ἐβούλετο ὅτιτάχος ἀποχρήσασθαι τῇ παρούσῃ τοῦ στρατεύματος ἐκπλήξει. καὶ ὁρῶν τὸ παρατείχισμα τῶν Συρακουσίων, ᾧ ἐκώλυσαν περιτειχίσαι σφᾶς τοὺς Ἀθηναίους, ἁπλοῦν τε ὂν, καὶ, εἰ ἐπικρατήσειέ τις τῶν τε Ἐπιπολῶν τῆς ἀναβάσεως, καὶ αὖθις τοῦ ἐν αὐταῖς στρατοπέδου, ῥᾳδίως ἂν αὐτὸ ληφθὲν, (οὐδὲ γὰρ ὑπομεῖναι ἂν σφᾶς οὐδένα·) ἠπείγετο ἐπιθέσθαι τῇ πείρᾳ· καί [οἱ] ξυντομωτάτην ἡγεῖτο διαπολέμησιν· ἢ γὰρ, κατορθώσας, ἥξειν Συρακούσας, ἢ

trepida re, impavidus; Quod clarius rursus 5. 47. post med. *reliquum noctis, quantum in turbatis mentibus* (fieri, teneri,) *poterat, quieti datum est;* et 1. 18. init. *consultissimus vir, ut in illa quisquam ætate esse poterat, omnis div. humanique juris.* Tali conditione ac tenore, *minuit ut,* temperat ac circumscribit, non auget; ut h. l. robur, animus iis accessit, *ut* ex *(in)* trepidis rebus, i. e. quantum animi (eorum) capere poterant sic afflicti. At, cum Liv. 23. 8. *convivium, ut in civitate, atque etiam domo, luxuriosa, omnibus voluptatium illecebris instructum;* hic *auget* voc. *ut,* atque intendit: ut *par* est, ut conjicere datum. Sed hoc sensu Græci magis dicunt οἷον, οἷά τε, οἷον εἰκὸς, quam ὡς. V. tamen ac c. 43. extr. vv. ὡς κεκρατηκ.

Οὐχ οἷόν τε εἶναι] A Cl. perperam abest εἶναι. Wass. Non maxima causa est, cur Cl. et Reg. præferri debeant omnibus aliis libris. Alioqui ellipsis verbi substantivi, præcedentibus οἷόν τε, et οὐχ οἷόν τε, neque Thucydidi, neque aliis, inusitata est. Thucydides hujus libri Cap. 47. Ἕως ἔτι τὸ πέλαγος οἷόν τε περαιοῦσθαι. Add. Cap. 1. Duck. Germani quoque sic dicimus: *Er fönne nicht so da liegen, und sich diek zuziehen,* rel. Quidni *posset?* Sed *posse,* οἷον, nimirum hic est *debere,* dignum esse, convenire. Ita 1 Cor. 10. 21. οὐ δύνασθε, non *potestis* (simul) Christi et dæmoniorum calicem bibere, i. e. non *debetis,* non convenit.

Οὐδὲ παθεῖν] Aut παθεῖν sign. hic, *facere, committere,* eo rem deducere, ut idem accideret ipsi; aut καὶ, quod latet in οὐδὲ, pro καὶ οὐ, est pro ὥστε· non debere se διατρίβειν, morari, καὶ (scil. οὕτω,) eoque, ita, committere; vel, ὥστε, *ut* idem ipsi accideret. v. Phil. Th. P. p. 153. lit. ב) 1 Thess. 4. 1. πῶς δεῖ περιπατεῖν καὶ ἀρέσκειν τῷ Θεῷ, i. e. (οὕτω) ὥστε ἀρέσκ. τ. Θ. *ita* vivere, *ut* probemini Deo; quasi, per Hendiadyn, περιπατοῦντας ἀρέσκειν· ut hic plane, διατρίβειν καὶ παθεῖν, pro, διατρίβοντα παθ.

Μάλιστα δεινότ.] Non est hic Pleonasmus superl. de quo Sanct. in Min. L. 4. c. 9. sed dividendum: μάλιστα τῇ πρ. ἡμ. ἐστὶ δεινότ. primo *quoque* die, *utique,* præsertim, maxime terribilem se esse hostibus, vel fore. ἐστὶν hic est ἔσται, *certo* se fore; vel, uti soleat fieri.

Διαπολέμησιν] Huc fortassis respexit Pollux IX. 142. Duck.

Ἥξειν Συρακούσας] Ἕξειν tres Mss. et Edit. E Cod. Dan. quidem nihil varietatis adnotatum erat, sed tamen credo, ἥξειν esse vitium Editionis Hudsonianæ. Duck.

ἀπάξειν τὴν στρατιὰν, καὶ οὐ τρίβεσθαι ἄλλως Ἀθηναίους τε τοὺς ξυστρατευομένους, καὶ τὴν ξύμπασαν πόλιν. πρῶτον μὲν οὖν τήν τε γῆν ἐξελθόντες τῶν Συρακουσίων ἔτεμνον οἱ Ἀθηναῖοι περὶ τὸν Ἄναπον, καὶ τῷ στρατεύματι ἐπεκράτουν, ὥσπερ τοπρῶτον, τῷ τε πεζῷ, καὶ ταῖς ναυσίν. οὐδὲ γὰρ καθ' ἑκάτερα οἱ Συρακούσιοι ἀντεπεξῄεσαν, ὅτι μὴ τοῖς ἱππεῦσι καὶ ἀκοντισταῖς ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπιείου.

μγ΄. 43. Ἔπειτα μηχαναῖς ἔδοξε τῷ Δημοσθένει πρότερον ἀποπειράσαι τοῦ ἀποτειχίσματος. ὡς δὲ αὐτῷ προσαγαγόντι κατεκαύθησάν τε ὑπὸ τῶν ἐναντίων, ἀπὸ τοῦ τείχους ἀμυνομένων, αἱ μηχαναὶ, καὶ τῇ ἄλλῃ στρατιᾷ πολλαχῇ προσβάλλοντες ἀπεκρούοντο, οὐκέτι ἐδόκει διατρίβειν· ἀλλὰ, πείσας τόν τε Νικίαν καὶ τοὺς ἄλλους ξυνάρχοντας, ὡς ἐπενόει, τὴν ἐπιχείρησιν τῶν Ἐπιπολῶν ἐποιεῖτο. καὶ ἡμέρας μὲν ἀδύνατα ἐδόκει εἶναι λαθεῖν προσελθόντας τε καὶ ἀναβάντας· παραγγείλας δὲ πένθ' ἡμερῶν σιτία, καὶ τοὺς λιθολόγους καὶ τέκτονας πάντας λαβὼν, καὶ ἄλλην παρασκευὴν, τοξευμάτων τε, καὶ ὅσα ἔδει, ἢν κρατῶσι, τειχίζοντας ἔχειν, αὐτὸς μὲν ἀπὸ τοῦ πρώτου ὕπνου, καὶ Εὐρυμέδων, καὶ Μένανδρος,

Τρίβεσθαι] Gr. τρίψεσθαι, et mox, τε καὶ τοὺς Ἀθηναίους. bene. Wass. Thucydides VI. 18. Νομίσατε καὶ τὴν πόλιν, ἂν μὲν ἡσυχάζῃ, τρίψεσθαί τε αὐτὴν περὶ ἑαυτήν. Vide ibi Scholiasten. Duck.

Ἄλλως] Agnoscit Etymolog. M. 68. 44. et exponit μάτην, exemplis adductis. W.

Τήν τε γῆν— —οἱ Ἀθ.] Trajecta sunt verba, pro, τ. γῆν τῶν Συρακ. ἔτεμν. οἱ Ἀθην. ἐξελθ. vel, οἱ Ἀθ. ἐξελθόντες ἔτεμν. τ. γῆν τ. Συρακ. Illud ἐξελθόντες utique incommode interjectum.

Τ. Ἄναπον] Ovid. Fast. 4. 469. *fontem lenis Anapi.*

Ὅτι μὴ] Debet esse, ὅ, τι μὴ, qs. *quod*, quoad, quantum *non*, equitibus exierant, nempe, alio modo, cum aliis non exierant; ergo *tantum, non nisi* cum equitibus. Ita supra, ὅτι τάχος, i. e. ὅ, τι τάχος, sc. ἦν, quantum erat, dabatur, i. e. concedebatur, celeritatis.

Ἀπεκρούοντο] Debebat, ἀπεκρούετο, nempe ὁ Δημοσθένης, ex proximo, αὐτῷ.

Ἐδόκει] Hic de *homine* ipso, de *putante*, dicitur; plerumque de *re* ipsa, quæ credatur. Sed et 1 Cor. 4. 9. δοκῶ γὰρ, ὅτι, rel. et 2 Cor. 12. 19. πάλιν, δοκεῖτε, ὅτι ἀπολογούμεθα· adde 11. 16. μή τίς με δόξῃ ἄφρονα εἶναι. 1 Cor 10. 12. ὁ δοκῶν ἑστάναι. Matth. 24. 44. ᾗ ὥρα οὐ δοκεῖτε. Quod si, αὐτῷ intelligi, vellet Thuc., scriberet, διατριπτέον.

Καὶ τοὺς ἄλλους ξυνάρχοντας, ὡς ἐπενόει] Quidam libri καὶ τ. ἄ. ξυνάρχοντας, ἐπενόει καὶ τὴν ἐπιχ. ex Scholiasta, ut alibi. Wass. Nisi tamen potius dicendum est, hoc a recentioribus quibusdam, qui exemplaria scripta inter se comparare cœperunt, in Scholiasten inlatum esse: cujus rei suspicionem ex eo capio, quod Scholiastes Cod. Cass. neque hic, neque plerisque aliis locis, de varietate scripturæ monet. Duck.

Ἀδύνατα] Nonnulli, minus recte, ἀδύνατον. Vide Suidam. Wass. Potest hic ad ἐδόκει intelligi αὐτῷ· sed, quia sequ. παραγγείλας δὲ, (δὲ pro ἀλλὰ) nempe ὁ Δημοσθένης, etiam ἐδόκει accipi detur, ut supra, init. cap. pro ἐνόμιζε. Supra tamen ἐδόκει significabat, ἐδοκίμαζε, probavit, consultum duxit. ἀδύνατα, more Nostri, pro ἀδύνατον.

Λαβὼν] Pro παραλαβών. Paullo post, ἀναλαβὼν τ. στρατιάν.

Ἀπὸ τοῦ πρώτου ὕπνου] *Circa primam vigiliam* vertit Acacius. Rectius, puto, Valla et Portus ἀπὸ acceperunt pro *post*, ut sit, *post primam vigiliam*: quemadmodum, quum

ἀναλαβὼν τὴν πᾶσαν στρατιὰν, ἐχώρει πρὸς τὰς Ἐπιπολάς. Νικίας δὲ ἐν τοῖς τείχεσιν ὑπελέλειπτο. καὶ ἐπειδὴ ἐγένοντο πρὸς αὐταῖς κατὰ τὸν Εὐρύηλον, (ᾗπερ καὶ ἡ προτέρα στρατιὰ τοπρῶτον ἀνέβη,) λανθάνουσί τε τοὺς φύλακας τῶν Συρακουσίων, καὶ προσβάντες, τὸ τείχισμα, ὃ ἦν αὐτόθι, τῶν Συρακουσίων αἱροῦσι, καὶ ἄνδρας [τινὰς] τῶν φυλάκων ἀποκτείνουσιν· οἱ δὲ πλείους, διαφυγόντες εὐθὺς πρὸς τὰ στρατόπεδα, ἃ ἦν ἐπὶ τῶν Ἐπιπολῶν τρία, [ἐν προτειχίσμασιν,] ἓν μὲν τῶν Συρακουσίων, ἓν δὲ τῶν ἄλλων Σικελιωτῶν, ἓν δὲ τῶν ξυμμάχων, ἀγγέλλουσι τὴν ἔφοδον, καὶ τοῖς ἑξακοσίοις τῶν Συρακουσίων, οἳ καὶ πρῶτοι κατὰ τοῦτο τὸ μέρος τῶν Ἐπιπολῶν φύλακες ἦσαν, ἔφραζον. οἱ δ' ἐβοήθουν τ' εὐθύς· καὶ αὐτοῖς ὁ Δημοσθένης καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐντυχόντες, ἀμυνομένους προθύμως ἔτρεψαν. καὶ αὐτοὶ μὲν εὐθὺς ἐχώρουν ἐς τὸ πρόσθεν, ὅπως τῇ παρούσῃ ὁρμῇ τοῦ περαίνεσθαι, ὧν ἕνεκα ἦλθον, μὴ βραδεῖς γένωνται. ἄλλοι δὲ τὸ ἀπὸ τῆς πρώτης παρατείχισμα τῶν Συρακουσίων, οὐχ ὑπομενόντων τῶν φυλάκων, ᾕρουν τε, καὶ τὰς ἐπάλξεις ἀπέσυρον. οἱ δὲ Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι, καὶ ὁ Γύλιππος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, ἐβοήθουν

dicunt, ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας, ἀπὸ δείπνου, et plura hujus generis. *Circa primam vigiliam*, est, περὶ πρῶτον ὕπνον· quo utitur Thucydides II. 2. et Plutarchus in Nicia p. 941. Hoc Polluci I. 70. videtur esse εὐτελές. Si existimavit, esse humile ac plebeium genus loquendi: non probo illius sententiam. Dionysius Halicarn. V. 41. Μετὰ τὸν πρῶτον ὕπνον. Duck. Manifesto ἀπὸ hic est *post*; quomodo enim *cum* primo somno exirent? Aliorum forte, (ut *tempus* omnino signetur,) non suo; at tunc *tempus* ita non signaret, nisi *ipsi* primo somno functi essent. Quis enim dixerit, se exisse circa primum somnum, quo ipse functus non sit? Sed nimirum est illud, quod Liv. sæpe: *Jussi corpora curare*. Supra quidem, c. 29. init. ἀφ' ἑσπέρας libere vertebatur, *orto vespere*, et, *post* vesperam. Hic alia ratio est.

Ἀναλαβὼν—ἐχώρει] Debebat, ἀναλαβόντες, et ἐχώρουν, tres illi nempe; sed ipse tamen princeps et auctor.

Ἡ προτ. στρ.] Primo in Siciliam missæ copiæ. Ita c. 42. post init. τῷ προτέρῳ στρατεύματι τ. Ἀθην. cui auxilia, vel supplementum, Demosthenes et Eurymedon advexissent.

Ἀνέβη] Pro Plusqpf. ἀνεβεβήκει.

Καὶ ἄνδρας τινὰς τῶν φυλάκων ἀποκτείνουσι] Scriptura librorum, a quibus abest τινὰς, confirmari potest ex alio loco Thucydidis II. 33. Ἄνδρας τε ἀποβάλλουσι σφῶν αὐτῶν. Neque solum hic, sed etiam alibi, quidam scripti excludunt τίνας. Aristophanes Equitib. v. 423. Ὥστ' εἶπ' ἀνὴρ τῶν ῥητόρων ἰδὼν με τοῦτο δρῶντα. Duck.

Τὸ ἀπὸ τ. πρ.] Obscure sane dictum, neque in promtu satis, quod omissum addatur. In ὁρμῆς intelligendo consentiunt fere Intt. Incommode dictum tamen: *munimentum a primo impetu*, pro, quod primum essent aggressi. Ego ad Synchysin confugerim, (cujus simillima loco huic exempla v. in Phil. Th. P. p. 289. extr.) ut sit pro ἀπὸ τῆς πρώτης, scil. ὥρας, *initio statim*, τὸ παρατ. rel. *statim cepere munimentum transversum*. Ita sæpius Noster: ut οἱ ἐκ Πύλου Λακεδαιμόνιοι — ἦλθον, i. e. οἱ Λακεδ. ἦλθον ἐκ Πύλου· et alia; οἱ δὲ ἐκ τῆς πόλεως Συρακούσιοι ἐβοήθουν, pro, οἱ Συρακ. ἐβοήθ. ἐκ τ. πόλ. Durius tamen his exemplis illud est. Certe ἀπὸ τ. πρώτης est πρῶτον, ut, ὁ ἀπὸ τῆς ἴσης, pro ἴσος· ac fortasse simpliciter intell. quod *initio, primum* objecerant Syracusani; supra, L. 6. extr. In hoc acquieverim.

ἐκ τῶν προτειχισμάτων. καὶ, ἀδοκήτου τοῦ τολμήματος σφίσιν ἐν νυκτὶ γενομένου, προσέβαλλόν τε τοῖς Ἀθηναίοις ἐκπεπληγμένοι, καὶ, βιασθέντες ὑπ' αὐτῶν, τοπρῶτον ὑπεχώρησαν. προϊόντων δὲ τῶν Ἀθηναίων ἐν ἀταξίᾳ μᾶλλον ἤδη, ὡς κεκρατηκότων, καὶ βουλομένων διὰ παντὸς τοῦ μήπω μεμαχημένου τῶν ἐναντίων ὡστάχιστα διελθεῖν, ἵνα μὴ, ἀνέντων σφῶν τῆς ἐφόδου, αὖθις ξυστραφῶσιν, οἱ Βοιωτοὶ πρῶτοι αὐτοῖς ἀντέσχον, καὶ προσβαλόντες ἔτρεψάν τε καὶ ἐς φυγὴν κατέστησαν.

μδ΄. 44. Καὶ ἐνταῦθα ἤδη ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ ἀπορίᾳ ἐγίγνοντο οἱ Ἀθηναῖοι, ἣν οὐδὲ πυθέσθαι ῥάδιον ἦν οὐδ' ἀφ' ἑτέρων, ὅτῳ τρόπῳ ἕκαστα ξυνηνέχθη. ἐν μὲν γὰρ ἡμέρᾳ σαφέστερα μὲν, ὅμως δὲ οὐδὲ ταῦτα οἱ παραγενόμενοι πάντα, πλὴν τὸ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος, μόγις, οἶδεν· ἐν δὲ νυκτομαχίᾳ (ἣ μόνη δὴ στρατοπέδων μεγάλων ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ ἐγένετο,) πῶς ἄν τις σαφῶς τι εἰδείη; ἦν μὲν γὰρ σελήνη λαμπρὰ, ἑώρων δὲ οὕτως ἀλλήλους, ὡς ἐν σελήνῃ εἰκὸς, τὴν

Σφίσιν ἐν νυκτὶ] Non displicet, ἐν νυκτὶ σφίσι γενομ. quod est in Mss. quibusdam. Wass.

Διὰ παντὸς τοῦ μήπω μεμαχημένου τῶν ἐναντίων] Hoc Valla de munitionibus hostium nondum expugnatis, Portus de nondum oppugnatis, acceperunt. Mihi non liquet, an munitiones hostium nondum expugnatæ, vel oppugnatæ, Græce possint dici τὸ μήπω μεμαχημένον τῶν ἐναντίων. Acacius putavit, eam partem hostium designari, quæ, expers certaminis, nondum pugnaverat; quod mihi verius videtur, et non obscure e verbis, quæ mox addit Thucydides, colligi potest. Duck. διελθεῖν est Livianum *persequi, obire*; vel *defungi; sie wollten mit allem durchfommem, fertig werden, per omnes ire*, omnes absolvere.

Παντὸς τοῦ — μεμ.] Παντὸς (Neutrum) est pro πάνταν (στρατιωτῶν) τῶν μήπω μεμαχημένων. Porti interpretatio si locum habere debeat, scriptum oporteat, ὑπὸ τῶν ἐναντίων, vel, τοῖς ἐναντίοις.

Οὐδὲ ἀφ' ἑτέρ.] i. e. παρ' οὐδετέρων, *ex neutra parte*; (qs. per Tmesin et Metathesin;) Quippe et Syracusani, adversarii, scire alioquin poterant trepidationem Atheniensium, hostium. Ceterum inde apparuerit, percontatum Thucydidem utramque partem in hoc bello, et diligenter, et cum fide, omnia retulisse. Porti interpretatio, *vel ex alterutris*, sensu caret, utique *vel* addito.

Οἱ παραγεν. — — οἶδεν] Ad παραγενόμενοι, ex οἶδεν, intell. οἴδασι· quod posuisse plane debebat, quia οἱ παραγ. est præcipuus Nominat. Subjecti; sed nimirum alteri dedit, ut propiori, ἕκαστος, qui, quasi per Appositionem, explicet illud, οἱ παραγενόμενοι· ac si sit, ἕκαστος τῶν παραγενομένων· ut apud Ælian. V. H. 10. 16. οἱ δὲ, οὐδεὶς αὐτῷ προσεῖχον, i. e. τῶν δὲ οὐδεὶς αὐτῷ προσεῖχεν.

Μόγις] Μόλις *scripti*: sed illud Ἀττικώτερον. Wass.

Οὕτως — — προορᾶν] Ad προορᾶν, ex ὡς, sed inflexo paullulum sensu, (per Dilogiam,) intell. rursus ὡς, i. e. ὥστε ἑώρων ἀλλήλ. οὕτως, ὡς εἰκὸς (ἐστὶν) ὁρᾶν ἐν σελήνῃ, ὡς (ὥστε, *ita, ut*) τὴν ὄψ. τ. σώμ. προορ. Sed adjunxit προορᾶν τῷ εἰκός· *ut fieri solet, potest*, (id enim hic sign. εἰκὸς,) luna fulgente, ut tui corporis speciem videas, rel. Hoc deinde quasi γνωμικῶς, universe, extulit, non, quod *tum* Atheniensibus acciderit, sed quid *omnino* et cuique accidere soleat. εἰκὸς hic non est *credibile*, ut Port. vertit, sed, fieri solet, vel quoad potest, aut, ut fert rei natura, *wie es natürlich ist, zu seyn pflegt*. Ita aliquo loco Noster, (locus non succurrit; est aut L. 1. aut 2.) εἰκὸς, πρὸς τὰς ξυμφορὰς, καὶ τὰς ὀργὰς τ. ἀνθρώπων ἀλλάττεσθαι (τρέπεσθαι), *mirum non* est, fieri *solet, es ist natürlich, fein Munder*. Plura exempla hoc significantis εἰκὸς attuli in Glossar. Theodoret. v. εἰκός.

μὲν ὄψιν τοῦ σώματος προορᾶν, τὴν δὲ γνῶσιν τοῦ οἰκείου ἀπιστεῖσθαι. ὁπλῖται δὲ ἀμφοτέρων οὐκ ὀλίγοι ἐν στενοχωρίᾳ ἀνεστρέφοντο. καὶ τῶν Ἀθηναίων οἱ μὲν ἤδη ἐνικῶντο, οἱ δὲ ἔτι τῇ πρώτῃ ἐφόδῳ ἀήσσητοι ἐχώρουν. πολὺ δὲ καὶ τοῦ ἄλλου στρατεύματος αὐτοῖς τὸ μὲν ἄρτι ἀναβεβήκει, τὸ δ' ἔτι προσανῄει· ὥστ' οὐκ ἠπίσταντο, πρὸς ὅ, τι χρὴ χωρῆσαι. ἤδη γὰρ τὰ πρόσθεν τῆς τροπῆς γεγενημένης ἐτετάρακτο πάντα, καὶ χαλεπὰ ἦν ὑπὸ τῆς βοῆς διαγνῶναι. οἵ τε γὰρ Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι κρατοῦντες παρεκελεύοντό τε, κραυγῇ οὐκ ὀλίγῃ χρώμενοι, ἀδύνατον ὂν ἐν νυκτὶ ἄλλῳ τῳ σημῆναι, καὶ ἅμα τοὺς προσφερομένους ἐδέχοντο· οἵ τε Ἀθηναῖοι ἐζήτουν τε σφᾶς αὐτοὺς, καὶ πᾶν τὸ ἐναντίον, καὶ εἰ φίλιον εἴη, τῶν ἤδη πάλιν φευγόντων, πολέμιον ἐνόμιζον· καὶ τοῖς ἐρωτήμασι τοῦ ξυνθήματος πυκνοῖς χρώμενοι, διὰ τὸ μὴ εἶναι ἄλλῳ τῳ γνωρίσαι, σφίσι τε αὐτοῖς θόρυβον πολὺν παρεῖχον, ἅμα πάντες ἐρωτῶντες, καὶ τοῖς πολεμίοις σαφὲς αὐτὸ κατέσ-

Τὴν δὲ γν.—ἀπιστ.] Aut pro ἀπιστεῖν ponitur hic ἀπιστεῖσθαι, intellecto κατὰ, aut Passive dicitur pro ἄπιστον εἶναι, γενέσθαι. γνῶσις hic est διάγνωσις, ut ab hoste *dignoscatur* amicus.

Στρατ. αὐτοῖς ἀναϐ.] Αὐτοῖς pro αὐτῶν, ut subinde jam notamus; qs. παρ' αὐτοῖς.

Ἀναβεβήκει] Reg. et Cass. cum augmento plusquamperfecti ἀνεϐεβήκει. Sed non movenda est scriptura vulgata: nam et alia sunt, in quibus hoc tempus contentum est augmento perfecti. Et supra Cap. 4. hujus libri ἀναβεβήκεσαν. Duck.

Τὰ πρόσθ.— — ἐτετάρ. πάντα] Rursus per Synchysin dictum, quam supra inducebam ad vv. C. 43. τὸ ἀπὸ τῆς πρώτης, pro, τὰ πάντα ἐτετάρακτο πρόσθεν τῆς τροπῆς γεγενημένης· jam ante fugam (ἀμφιλαφῆ, manifestam, effusam,) perturbata erant omnia. Dictum ergo per eandem Synchysin, qua Homerus: ὁ δ' ἀμείβετο δῖος Ὀδυσσεὺς, pro, ὁ δὲ δῖος Ὀδ. ἠμείϐετο· et Il. 2. 8. οἱ δ' ἄρ' ἔβαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοὶ, i. e. οἱ δ' ἄρ' (*e diverso*) Ἀχαιοὶ ἔϐ. μέν. πν. Hoc qui non probarit h. l. is cum Codd. quibusdam legerit γεγενημένα pro γεγενημένης, aut ad τὰ intellexerit γεγενημένα, nempe ἔργα, aut πράγματα.

Χαλ.— διαγν.] Aut χαλεπὰ pro χαλεπὸν, aut διαγνῶναι pro passivo διαγιγνώσκεσθαι. V. Philol. Th. P. p. 72. et Abr. ad h. l. p. 694. Ita 1. 20. init. χαλεπὰ ὄντα — πιστεῦσαι.

Πᾶν τὸ ἐναντ.] Neutrum pro Mascul. πάντας τοὺς ἐναντίους· etiam in Lect. Schol. πᾶν τὸ ἐξ ἐναντίας, i. e. πάντας τοὺς ἐξ ἐναντ. Huic lectioni similem modum loquendi Paullus habet, Tit. 2. 8. ἵνα ὁ ἐξ ἐναντίας ἐντραπῇ. Ceterum ἐναντίοι hic non sunt *hostes*, sed tantum *diversi*, ex *opposita* parte venientes, pugnantibus *oblati*.

Τὸ ἐναντίον] Τὸ ἐξεναντίας Marg. ex Scholiaste, nec quidem male. Wass. Scholiastes Cass. hic quoque præteriit diversitatem scripturæ: uti et paullo post hoc Cap. ubi vulgatus adnotat, etiam scribi ἐπιστάντων τὸ ξύνθημα, et ἄνωθεν καταϐαῖεν. Duck.

Τῶν — φευγ.] i.e. ἐκ τῶν — φευγόντων, οἵτινες, vel qs. quod *constaret* ex fugientibus; vel pro εἴ τινες τ. φεύγοιεν, (qui, eorum, v.) si qui refugerent. Per Appositionem ergo interpretandum, cujus altera pars etiam per Genitivum sæpius effératur, qui tunc explicandi vim habeat, quid sit res, in quo posita sit. V. notata ad Sanct. Min. L. 3. c. 7. in Ell. *tanquam*.

Ἐρωτήμασι τοῦ ξυνθήματος πυκνοῖς] Tacitus III. Histor. 22. *Crebris interrogationibus notum pugnæ signum.* Habet, quæ huc pertinent, Lipsius IV. de Milit. Rom. ult. Duck.

Σφίσι τε αὐτοῖς θόρυβον] Remedium huic rei non absurdum in Polyæno, qui inter Stratagemata recenset, quod Acues quidam, dux Arcadum, τοῖς ἰδίοις ὁπλίταις ἔδωκε σύνθημα, κτείνειν τοὺς τὸ σύνθημα ἐρωτῶντας: Vide Lipsium de Milit. Rom. l. 4. Huds.

τησαν· τὸ δ' ἐκείνων οὐχ ὁμοίως ἠπίσταντο, διὰ τὸ, κρατοῦντας αὐτοὺς καὶ μὴ διεσπασμένους, ἧσσον ἀγνοεῖσθαι. ὥστ', εἰ μὲν ἐντύχοιέν τισι, κρείσσους ὄντες τῶν πολεμίων, διέφευγον αὐτοὺς, ἅτε ἐκείνων ἐπιστάμενοι τὸ ξύνθημα· εἰ δ' αὐτοὶ μὴ ὑποκρίνοιντο, διεφθείροντο. μέγιστον δὲ καὶ οὐχ ἥκιστα ἔβλαψεν ὁ παιωνισμός· ἀπὸ γὰρ ἀμφοτέρων παραπλήσιος ὢν, ἀπορίαν παρεῖχεν. οἵ τε γὰρ Ἀργεῖοι καὶ οἱ Κερκυραῖοι, καὶ ὅσον Δωρικὸν μετ' Ἀθηναίων ἦν, ὁπότε παιωνίσειαν, φόβον παρεῖχε τοῖς Ἀθηναίοις, οἵ τε πολέμιοι ὁμοίως. ὥστε τέλος, ξυμπεσόντες αὐτοῖς κατὰ τὰ πολλὰ τοῦ στρατοπέδου, ἐπεὶ ἅπαξ ἐταράχθησαν, φίλοι τε φίλοις, καὶ πολῖται πολίταις, οὐ μόνον ἐς φόβον κατέστησαν, ἀλλὰ καὶ ἐς χεῖρας ἀλλήλοις ἐλθόντες, μόλις ἀπελύοντο. καὶ διωκόμενοι, κατά τε τῶν κρημνῶν οἱ πολλοὶ ῥίπτοντες ἑαυτοὺς, ἀπώλλυντο, στενῆς οὔσης τῆς ἀπὸ τῶν Ἐπιπολῶν πάλιν καταβάσεως. καὶ ἐπειδὴ ἐς τὸ ὁμαλὸν οἱ σωζόμενοι ἄνωθεν καταβαίνοιεν, οἱ μὲν πολλοὶ αὐτῶν, καὶ ὅσοι ἦσαν τῶν προτέρων στρατιωτῶν, ἐμπειρίᾳ μᾶλλον τῆς

Ὑποκρίνοιντο] Vide Etymologum v. ὑποκρίνονται. WASS. In verbis Suidæ v. ὑποκρίνεσθαι haud dubie vitium est. Ea vulgo ita leguntur: Θουκυδίδης ζ'. Εἰ δ' οὐδὲν ὑποκρίνοιντο, διεφθείροντο καὶ οἱ Ἴωνες. οὕτως Ἡρόδοτος. Οἱ μὲν ταῦτα ὑποκρινάμενοι Ἀθηναίων ἀπηλλάσσοντο. Hoc sequuti sunt Interpretes Latini, qui verterunt: *si vero nihil respondissent, Iones etiam periissent.* Sed apertum est, illa, καὶ οἱ Ἴωνες, non pertinere ad testimonium, quod e Thucydide laudat Suidas, et a Thucydideis distinctione maxima separanda, et cum sequentibus conjungenda esse. Hoc cum res ipsa ostendit, tum ex Eustathio intelligitur, qui in Homer. Odyss. β'. 1437. ita scribit: λέγει δὲ καὶ Ἡρόδοτος· οἱ μὲν ταῦτα ὑποκρινάμενοι, ἀπηλλάττοντο. δοκεῖ δὲ καὶ Ἀττικὴ ἡ λέξις εἶναι. φησὶ γοῦν Θουκυδίδης· οὐδὲν ὑπεκρίνοντο. DUCK.

Παιωνισμός·] Utroque modo, παιωνισμὸς et παιανισμὸς, efferunt Græci. Sed παιὼν et παιήων Atticis fere in usu, et inde herbæ nomen. Vid. Platonem Epist. VII. Aristophanem, et Æschylum pag. 82. Edit. Steph. Xenophonti tamen et Dionysio Halic. placuit παιὰν, nisi libri fallunt. Confer Eustathium in Iliad. ά. pag. 104. WASS. Add. adnotata ad I. 50. DUCK.

Τοῖς Ἀθηναίοις] Gr. αὐτοῖς Ἀθηναίοις. non male. WASS.

Οἵ τε πολ. ὁμ.] Quem ex priori, ἀπορ. παρεῖχεν, ἀπὸ κοινοῦ repeti Pluralem jubet Schol. eo promtius inde sumseris, quod, ὅσον Δωρικὸν ἦν, sign. ὅσοι Δωριῆς ἦσαν. Ita Liv. 2. 35. med. *quidquid erat Patrum, reos diceres*, i. e. *quicunque*, quotquot essent.

Ξυμπ. αὐτοῖς] Leg. utique αὐτοῖς.

Φίλοι τε φίλ. κ. πολ. rel.] Hos a κατέστησαν ἐς φόβον pendere posse Dativos, qui dicere possit Abr. non video; Quis enim dixerit, καταστῆναί τινι εἰς φόβον; aut quid significet cum Dativo? Ne hoc quidem satis probaverim, quod ita jungenti relinquatur, ut sine Dativo simpliciter ponatur ξυμπεσόντες, etsi supra habet αὐτοῖς. Illud liberum fuerit, et Thucydideum magis, κατέστησαν accepisse pro Aor. 1. Activi, ut ex φίλοις et πολίταις, alio casu, more Nostri, intelligas αὐτοὺς, vel ἑαυτοὺς, aut ἀλλήλους. Sed magis placet, esse Aor. 2. passivo sensu; quo soleat.

Κατά τε κρημνῶν] Ita fere loquuntur Græci, potius, quam ἀπὸ κρημνῶν. Cap. seq. Κατὰ τῶν κρημνῶν βιασθέντες ἅλλεσθαι. Casaubon. ad Strabon. III. 155. et Cap. VII. Lection. Theocrit. DUCK. Recte hoc defendit Ducker. Lucian. Timon. init. πετρῶν τε κατ' ἠλιβάτων ἀπέῤῥιψαν σφᾶς αὐτούς. Matt. 8. 32. ὥρμησε κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν.

Πάλιν καταβάσ.] Est quasi unum voc. παλιγκατάβασις, *das Miederherabsteigen*. Aut πάλιν sign. εἰς τοὐπίσω.

Ἐμπειρ. μᾶλλ.] i. e. μείζονι ἐμπειρίᾳ· Adverb. pro Adject. aut ἐμπειρία pro verbi

χώρας, ἐς τὸ στρατόπεδον διεφύγγανον. οἱ δὲ ὕστερον ἥκοντες, εἰσὶν οἳ, διαμαρτόντες τῶν ὁδῶν, κατὰ τὴν χώραν ἐπλανήθησαν· οὓς, ἐπειδὴ ἡμέρα ἐγένετο, οἱ ἱππεῖς τῶν Συρακουσίων περιελάσαντες διέφθειραν.

μέ. 45. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ οἱ μὲν Συρακούσιοι δύο τροπαῖα ἔστησαν, ἐπί τε ταῖς Ἐπιπολαῖς, ᾗ ἡ πρόσβασις, καὶ κατὰ τὸ χωρίον, ᾗ οἱ Βοιωτοὶ πρῶτοι ἀντέστησαν. οἱ δ' Ἀθηναῖοι τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἐκομίσαντο. ἀπέθανον δὲ οὐκ ὀλίγοι αὐτῶν τε καὶ τῶν ξυμμάχων· ὅπλα μέντοι ἔτι πλείω, ἢ κατὰ τοὺς νεκροὺς, ἐλήφθη. οἱ γὰρ κατὰ τῶν κρημνῶν βιασθέντες ἅλλεσθαι ψιλοὶ ἄνευ τῶν ἀσπίδων, οἱ μὲν ἀπώλλυντο, οἱ δ' ἐσώθησαν.

μστ'. 46. Μετὰ δὲ τοῦτο οἱ μὲν Συρακούσιοι, ὡς ἐπὶ ἀπροσδοκήτῳ εὐπραγίᾳ πάλιν αὖ ἀναῤῥωσθέντες, ὥσπερ καὶ πρότερον, ἐς μὲν Ἀκράγαντα, στασιάζοντα, πεντεκαίδεκα ναυσὶ Σικανὸν ἀπέστειλαν, ὅπως ὑπαγάγοιτο τὴν πόλιν, εἰ δύναιτο· Γύλιππος δὲ κατὰ γῆν ἐς τὴν Σικελίαν ᾤχετο αὖθις, ἄξων στρατιὰν ἔτι· ὡς ἐν ἐλπίδι ὢν καὶ τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων αἱρήσειν βίᾳ, ἐπειδὴ τὰ ἐν ταῖς Ἐπιπολαῖς οὕτω ξυνέβη.

μζ'. 47. Οἱ δὲ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοὶ ἐν τούτῳ ἐβουλεύοντο πρός τε τὴν γεγενημένην ξυμφορὰν, καὶ πρὸς τὴν παροῦσαν ἐν τῷ στρατοπέδῳ κατὰ πάντα ἀῤῥωστίαν. τοῖς τε γὰρ ἐπιχειρήμασιν ἑώρων οὐ κατορθοῦντες, καὶ τοὺς στρατιώτας ἀχθομένους τῇ μονῇ. νόσῳ τε γὰρ ἐπιέζοντο κατ' ἀμφότερα, τῆς τε ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ ταύτης οὔσης, ἐν ᾗ ἀσθενοῦσιν ἄν-

structura: διὰ τὸ μᾶλλον ἔμπειροι (ἐμπειρότεροι) εἶναι. Utrumque amat Noster.

Διεφύγγανον.] Noster alibi, διεφύγγανον ἐκ τῶν δικαστηρίων. Josephus XIX. Antiq. 15. Vox rarioris usus. Wass.

Πρόσβασις] Minus usitatum voc. arguerit et Lect. Cass. πρόβασις. Et vero προτρέπειν, adhortari, pro προστρ.

Οὐκ ὀλίγοι] Duo millia quingentos cecidisse, scribit Diodorus Sicul. Wass.

Πλ. ἢ κατὰ τ. ν.] Ἢ deest in Edit. Bas. Codicibus si absit: defenderim: κατὰ τ. νεκροὺς, *pro ratione*, numero exstinctorum, πλείω ἐλήφθη, plura sunt, nempe quam ratio ferret. Sed melius, non abesse; et Edit. istius vitia magis sunt, quam Lect. Var.

Ὅπλα] Id est: ἀσπίδες, quas a fugientibus abjectas, paullo post dicit. Xenophon II. Histor. Græc. pag. 475. Ὅπλα ἐποιοῦντο, οἱ μὲν ξύλινα, οἱ δὲ, οἰσύϊνα, καὶ ταῦτα ἐλευκοῦντο. Sic ancilia ὅπλα apud Dionysium Halic. II. 71. et Plutarchum Num. pag. 125. Glossæ: Ancile, διϊπετὲς ὅπλον. Scholiastes Sophoclis ad Ajac. v. 575. σάκος, οὐδετέρως; ὅπλον, ἀσπίς. Plura dudum observarunt, et, Latinis etiam arma pro scutis dici, docuerunt alii. Duck.

Οὕτω ξυνέβη] Tam prospere cessisset. Hic de *re bona*.

Ἐβουλ. πρός τε] Πρὸς hic sign. *ad*, *ex*, ut *aptum* erat; ut exigebat præsens usus. Liv. quoque sic adhibet *ad* vel *in*, *ex* quoque.

Νόσῳ τε γὰρ ἐπιέζοντο] Confer Diodorum XIV. pag. 434. a. Wass.

Τῆς τε ὥρ. —— χαλ. ἦν] Pergeret Thuc. καὶ τοῦ χωρίου ἑλώδους καὶ χαλεποῦ ὄντος. Nam

θρωποι μάλιστα, καὶ τὸ χωρίον ἅμα, ἐν ᾧ ἐστρατοπεδεύοντο, ἑλῶδες καὶ χαλεπὸν ἦν· τά τε ἄλλα ὅτι ἀνέλπιστα αὐτοῖς ἐφαίνετο. τῷ οὖν Δημοσθένει οὐκ ἐδόκει ἔτι χρῆναι μένειν· ἀλλ᾽, ἅπερ [καὶ] διανοηθεὶς ἐς τὰς Ἐπιπολὰς διεκινδύνευσεν, ἐπειδὴ ἔσφαλτο, διεξιέναι ἐψηφίζετο, καὶ μὴ διατρίβειν, ἕως ἔτι τὸ πέλαγος οἷόν τε περαιοῦσθαι, καὶ τοῦ στρατεύματος ταῖς γοῦν ἐπελθούσαις ναυσὶ κρατεῖν. καὶ τῇ πόλει ὠφελιμώτερον εἶναι, ἔφη, πρὸς τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ σφῶν ἐπιτειχίζοντας τὸν πόλεμον ποιεῖσθαι, ἢ Συρακουσίους, οὓς οὐκέτι ῥάδιον εἶναι χειρώσασθαι· οὐδ᾽ αὖ ἄλλως, χρήματα πολλὰ δαπανῶντας, εἰκὸς εἶναι, προσκαθῆσθαι. καὶ ὁ μὲν Δημοσθένης τοιαῦτα ἐγίγνωσκεν.

μη΄. 48. Ὁ δὲ Νικίας ἐνόμιζε μὲν καὶ αὐτὸς, πονηρὰ σφῶν τὰ πράγματα εἶναι, τῷ δὲ λόγῳ οὐκ ἐβούλετο αὐτὰ ἀσθενῆ ἀποδεικνύναι, οὐδ᾽ ἐμφανῶς σφᾶς, ψηφιζομένους μετὰ πολ-

et hoc, sicut τῆς ὥρας, refertur ad ἐπιέζοντο. Sed reliquit tenorem, et hoc enuntiatum per se constituit, tanquam ὅτι intellecto; Tacitus ita loqui amat. ὅτι etiam Abr. intell.

Χαλεπὸν] *Grave*, insalubre, pestilens: hoc ipso nimirum, quod ἑλῶδες, palustre: ut καὶ sit, *et propterea, eoque*. v. supra.

Καὶ διανοηθ.] Minime eliminandum καὶ, sign. hic, *jam*, jam inde ab initio; et quasi caussam reddit τοῦ διεκινδύνευσεν. Ita Græci, διεπράξατο, ἐς ὃ, vel ἐφ᾽ ᾧ, καὶ ἐπέμφθη.

Διεκινδ.] Explicari hic διὰ possit, μετὰ (διὰ) κινδύνου διέβη, vel μετέβη· aut, διαβαίνειν (ων) ἐκινδύνευσε, *sich hinüber gewagt hatte.* Est autem Aor. pro Plusqpf. minus solito illo sane, διεκεκινδυνεύκει.

Διεξιέναι] Mire sane expl. Abr. (ut tentet magis tamen, quam in eo asseveret, etsi plura sic tentavit;) ἐξιέναι, (qs. διὰ τοῦτο,) ὅτι ἔσφαλτο. Ne dicam, quam otiosa pæne hic sit notio διὰ τοῦτο· ubi unquam in compositis διὰ sign. *propter?* Potest esse pro simplici: quidni? ut διαδιδάσκειν, διαμνημονεύειν, διαψηφίζεσθαι, διαμένειν, διαλλάττειν, διαφθείρειν, Lat. *permutare, perscribere, permanere*, alia; aut, *per hostes* transire, aut *in patriam* redituros *exire, hinüber, zurück*. Fortasse et leg. δὴ, ad ἔσφαλτ.

Ἕως ἔτι] Ἕως hic est *quamdiu*; nam et illud ἕως, et μέχρι, et Lat. *dum, donec, quoad*, et tempus, *in quo* res geratur, et *finem* sign. Noster 1. 78. extr. ἕως ἔτι (plane, ut hic,) αὐθαίρετος ἡ εὐβουλία, *dum* (etiam nunc) *integrum* (vobis) *est, recte statuere.* Ebr. 3. 13. ἄχρις οὗ τὸ σήμερον καλεῖται, *donec, quamdiu præsentis temporis copia vobis est.* Joh. 12. 35. 36. ἕως τὸ φῶς ἔχετε. Nempe ex Ebr. עַד, quod Judic. 3. 26. ita adhibetur: *Ehud autem* (נִמְלַט) *fuga sibi consuluit*, עַד־הִתְמַהְמְהָם Gr. ἕως ἐθορυβοῦντο, *dum trepidant.* Act. 3. 21. ἄχρι χρόνων ἀποκαταστάσεως πάντων, *per* id tempus, *quo* omnia *reddantur*, eveniant, *quæ prædixerit* Deus.

Οἷόν τε] Schol. legisse videtur οἷοί τε. Utrumvis sane recte, et de *re*, et de *homine*, vel eo, *qui* possit. Sed in Schol. Aug. est οἷόν τε, et ante Δημοσθένους add. τοῦ.

Τ. γοῦν] Lect. Port. *saltem*; poterat melius idem *utique, tamen.* At *ipsi* cur addidit? Nihil opus. Sed videtur Schol. secutus, οἷόν τε aut legentem, aut ad κρατεῖν certe intelligentem.

Ὠφελιμώτερον] Huc respexit Justinus IV. 5. esse domi *graviora*, et forsitan infeliciora bella, in quæ servare hos urbis apparatus oporteat. WASS.

Εἶναι ἔφη] Mss. ἔφη εἶναι, ordine, ut puto, meliore. Vide infra Cap. 48. bis. Cap. 49. VIII. 29. 32. 45. 46. 84. et 92. At aliter VIII. 48. IDEM.

Ἐπιτειχίζ.] i. e. ἐπιτειχισμὸν ποιουμένους, τειχίσματα οἰκοδομοῦντας. Sæpe sine casu ita hoc verbum, ut alia Activa, ponit Thuc. ut 1. 142. init. Substantivo quoque ἡ ἐπιτείχισις, et verbo, ἀντεπιτετειχισμένων, utitur.

Ἢ Συρακ.] i. e. ἢ πρὸς τοὺς Συρακ. Durius hic sane omissum πρὸς, quia videri possit Συρακουσίους esse *subjectum*, in orat. obliqua.

λῶν τὴν ἀναχώρησιν, τοῖς πολεμίοις καταγγέλτους γίγνεσθαι· λαθεῖν γὰρ ἄν, ὁπότε βούλοιντο, τοῦτο ποιοῦντες πολλῷ ἧσσον. τὸ δέ τι καὶ τὰ τῶν πολεμίων, ἀφ' ὧν ἐπιπλέον, ἢ ἄλλοι, ᾐσθάνετο αὐτῶν, ἐλπίδος τι ἔτι παρεῖχε, πονηρότερα τῶν σφετέρων ἔσεσθαι, ἢν καρτερῶσι προσκαθήμενοι. χρημάτων γὰρ ἀπορίᾳ αὐτοὺς ἐκτρυχώσειν, ἄλλως τε, καὶ ἐπιπλέον ἤδη ταῖς ὑπαρχούσαις ναυσὶ θαλασσοκρατούντων. καί, ἦν γάρ τι καὶ ἐν ταῖς Συρακούσαις βουλόμενον τοῖς Ἀθηναίοις τὰ πράγματα ἐνδοῦναι, ἐπεκηρυκεύετο ὡς αὐτόν, καὶ οὐκ εἴα ἀπανίστασθαι. ἃ ἐπιστάμενος, τῷ μὲν ἔργῳ, ἔτι ἐπ' ἀμφότερα ἔχων καὶ διασκοπῶν ἀνεῖχε· τῷ δ' ἐμφανεῖ τότε λόγῳ, οὐκ ἔφη ἀπάξειν τὴν στρατιάν· εὖ γὰρ εἰδέναι, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι σφῶν

Ποιοῦντες] Debebat sane ποιοῦντας. Nam, etsi de *semet ipso* loquitur simul, non *ipsos* tamen loquentes facit, sed *de illis* ipse loquitur; et vero ante dixit quarto casu, καταγγέλτους γίγνεσθαι, non κατάγγελτοι, et ψηφιζομένους· pendet enim ab ἐβούλετο, ex quo ad λαθεῖν γὰρ int. ἔφη. Aut legendum ergo ποιοῦντας, aut ad βούλοιντο rursus int. λαθεῖν. Neque enim sic ordinaris: ὁπότε γὰρ βούλοιντο λαθεῖν ποιοῦντες τοῦτο· nam quo tunc retuleris, πολλῷ ἧσσον; Abresch. ad vv. Schol. bene legit, βουλευόμενοι· sed, quod ibi est, (apud Abr. Dilucc. p. 696.) δυνήσεσθαι, favere ex Schol. videatur illi Nominativo ποιοῦντες· sed operarum vitio, credo, immissum pro δυνήσεσθε, quod est in Ducker. præsertim cum φησὶ, quod abesse, aut debere abesse, non obs. Abr. et Aug. cui abest, non noverat; etsi βουλόμενοι vertit, *vel si velint*, non, *velitis*. Verum, ut dixi, reliqui Accusativi non patiuntur; nisi de *semet et collegis* hæc loquens inducitur Nicias; sed non cohæret cum reliquis.

Τὸ δέ τι] Seu ita legeris, seu τόδ' ἔτι, cum Msqu. et Aug. neutrum averterit Pleonasmum mox iterati τὶ ἔτι· et τὸ hic sign. *partim, porro, jam*. Sensus est et ordo: Partim etiam, vel, jam vero, hostium quoque ipsorum res, ἀφ' ὧν, i. e. ἀπ' (ἐξ) ἐκείνων, ἃ ᾐσθάνετο, (vel ὧν· sed et Accusat. additur verbo αἰσθάνεσθαι· 2. 60. init. αἰσθάνομαι γὰρ τὰς αἰτίας·) ᾐσθάνετο, (quod hic sign. ἔγνω, ἐπύθετο,) παρεῖχεν αὐτῷ ἐλπίδος τι, ὅτι, rel. ἔσεσθαι mox, ad πονηρότερα, sign. γενήσεσθαι.

Αὐτῶν] Ita libri meliores, quod satis defendi potest, etiamsi per pleonasmum quis dictum putet. Vid. ad IV. 93. et VII. 4. Duck.

Καὶ, ἦν γάρ τι — — ἐπεκηρυκ.] Est hoc exemplum Nominativi vel Subjecti *ex* Parenthesi repetendi et intelligendi ad verbum *extra* Parenthesin, ἐπεκηρυκεύετο· tanquam sit: καὶ τὸ βουλόμενον, i. e. οἱ βουλόμενοί τινες, — ἐνδοῦναι, ἐπεκηρυκεύετο (ἐπεκηρυκεύοντο) ὡς (πρὸς) αὐτ. Vel propius ad verba, quia γὰρ idem est τῷ ὅτι· ὅτι ἦν τι (ἦσάν τινες) βουλόμενον (οι) ἐνδοῦναι, ἐπεκηρυκεύετο, nempe, τοῦτο τὸ βουλόμενον, i. e. οὗτοι οἱ βουλόμενοι (ἐνδοῦναι) ἐπεκηρυκεύοντο πρὸς τὸν Νικίαν. Neque aliter fere Abr. nisi, quod asperius paullo ordinat verba, et, præter necessitatem et jungendi verba morem, repetit τὶ καὶ ἐν Συρακ. ad ἐπεκηρυκεύετο, ubi simplicius intellexeris τοῦτο. Imperfectum autem, ἐπεκηρυκ. aut est pro Plusqupf. (ἤδη, *jam ante*, quam diceret ista,) ἐπεκεκηρύκευτο· aut sign. *subinde*, sæpius, *immer unter der Hand*.

Ἐπεκηρυκεύετο ὡς αὐτὸν] Ἀσύνδετος est oratio, cui medetur copula καὶ, quam ante ἐπεκηρυκεύετο habet Cl. Ἐπικηρυκεύσασθαι autem hic per κατάχρησιν dici de nunciis a privatis quibusdam clanculum missis, quod per διαγγέλους significare est infra Cap. 73. recte monet Portus; qua significatione etiam paullo post Cap. 49. eo utitur Thucydides. Nam alioqui ἐπικηρυκεύσασθαι dicuntur, qui nomine publico κήρυκας et legatos mittunt. Ammonius: Ἐπικηρυκεύσασθαι ἔλεγον τὸ περὶ συμβάσεως καὶ σπονδῶν τὰς πόλεις κήρυκας πρὸς ἀλλήλας διαπέμψασθαι. Adde Suidam in ἐπικηρυκεύεται, et Harpocrationem in ἐπικηρυκεία. Et sic Thucydides et alii ubique his vocabulis utuntur. Duck.

Ἔχων] Sc. τὸν νοῦν, vel ἑαυτόν.

Εὖ γὰρ εἰδέναι] Huc spectat Dio Chrysostomus Orat. LXXIII. pag. 634. Wass.

Σφῶν] i. e. παρὰ σφῶν, ad ἀποδέξονται· aut etiam, ταῦτα σφῶν, *hæc ipsorum*, nempe decreta, facta.

ταῦτα οὐκ ἀποδέξονται, ὥστε, μὴ αὐτῶν ψηφισαμένων, ἀπελθεῖν· καὶ γὰρ οὐ τοὺς αὐτοὺς ψηφιεῖσθαί τε περὶ σφῶν αὐτῶν, καὶ τὰ πράγματα, ὥσπερ καὶ αὐτοὶ, ὁρῶντας, καὶ οὐκ ἄλλων ἐπιτιμήσει ἀκούσαντας, γνώσεσθαι, ἀλλ', ἐξ ὧν ἄν τις εὖ λέγων διαβάλλοι, ἐκ τούτων αὐτοὺς πείσεσθαι τῶν τε παρόντων στρατιωτῶν πολλοὺς, καὶ τοὺς πλείους, ἔφη, οἱ νῦν βοῶσιν, ὡς ἐν δεινοῖς ὄντες, ἐκεῖσε ἀφικομένους, τὰ ἐναντία βοήσεσθαι, ὡς ὑπὸ χρημάτων καταπροδόντες οἱ στρατηγοὶ ἀπῆλθον. οὔκουν βούλεσθαι αὐτός γε, ἐπιστάμενος τὰς Ἀθηναίων φύσεις, ἐπ' αἰσχρᾷ τε αἰτίᾳ καὶ ἀδίκως ὑπ' Ἀθηναίων ἀπολέσθαι μᾶλλον, ἢ ὑπὸ τῶν πολεμίων, εἰ δεῖ, κινδυνεύσας τοῦτο παθεῖν ἰδίᾳ. τά τε Συρακουσίων, ἔφη, ὅμως ἔτι ἥσσω τῶν σφετέρων εἶναι· χρήμασι γὰρ αὐτοὺς ξενοτροφοῦντας, καὶ ἐν

Κ. γὰρ οὐ τ. αὐτ. rel.] Et ordinem, (utut minime hic impeditum,) recte constituit Abr. et ad rem et sententiam contulit 3. 38. Est, quasi dicat Nicias, vel Thuc. Non nos, qui rem visam noverimus, nec speciosæ orationi innitamur, sed illi judicabunt, qui, ignari rerum ac securi, insectantium alios voces audiant ac sequantur; vel: Qui judicaturi de nobis sunt, non illi sunt, qui iidem (etiam) rerum visarum notitia utantur, nec calumniis modo aures præbeant. ἐπιτίμησις tamen hic est *oratio* tantum, *Borstellung*, immo *Borsyiegelung*; ut illo ipso loco, (3. 38.) ἀπὸ τῶν λόγων καλῶς ἐπιτιμησάντων, ex *orationibus* rem pulchre *proponentibus*, inculcantibus; *welche die Lügen recht in den Hals treiben*. Quippe ἐπιτιμᾶν, ut Lat. *increpare*, est tantum *alloqui*, *compellare* (vehementius quidem) *cohortari*. Virg. Æn. 1. 738. *Tum Bitiæ dedit* (pateram) *increpitans*, i. e. jubens, hortans, impigre haurire. Ita, cum Christus ἐπιτιμῆσαι dicitur vento et mari, (Matth. 8. 26. al.) nempe sign. tantum, *quiescere jussisse*. Nec vero Petrus *increpuerit* Christum, Matth. 16. 22. sed *monuit*, *rogavit* (*that ihm Borstellung*). Nec διαβάλλοι, paulo post, aliud significaverit, sed *edisserere*, disputare, *aus einander seken*. Hesychii autem quod affert Abr. εὖ ῥήσει, et εὖ ῥητοῖς, in Edit. Schrevel. est εὐρήσει, εὐρητοῖς· quod mutandum haud esse, tum illud suaserit, quod in εὐρήσει intelligi possit *αἰτίαν*, *crimen*, εὖ ῥητοῖς autem nihili plane sit; quia nunquam Adverb. additur adjectivis verbalibus in τός.

Ἐξ ὧν ἄν τις εὖ λέγων διαβάλλοι] Confer, quæ III. 38. Cleonem dicentem inducit Thucydides. Duck.

Καὶ τοὺς πλ.] Καὶ hic est *quin*, *utque adeo*, *vel* (*ja*); aut etiam *immo* (*ja vielmehr*), ut rectius diceret.

Ὑπὸ χρημ.] Recte sane, liberum esse, pronuntiat Abr. utrum ad ἀπῆλθον referre velis ὑπὸ χρ. an ad καταπροδόντες. Immo jungendum plane, καταπρ. ἀπῆλθον. i. e. ὡς προδόται, vel προδόται γενόμενοι· aut, ἀπῆλθον καὶ (οὕτω) προὐδίδουν, scil. τὰ πράγματα. Illud non assequor, quo sensu *absolute* accipi, dicat καταπροδόντες· cum præsertim addat Herodoti locum, L. 7. προδοῦναι τὰ ῥέεθρα ποταμῶν ἐνίων· qui locus quid simile habeat huic Nostri, non videam. Hic enim, (apud Herod.) intell. ἑαυτὰ, *erumpere*, *prodire*; hic, apud Nostr. καταπροδόντες, more Nostri, ut supra ἐπιτειχίζοντας, c. 47. extr. notat, προδοσίαν ποιούμενοι, vel, ut dixi, προδόται γενόμενοι· qs. μετὰ προδοσίας, προδοτικῶς, *treacherously*, Angl. *verrätherischer Meise*. Nec vero minus, etiamsi ad καταπροδόντ. retuleris ὑπὸ χρημάτων, absolute (simpliciter) positum fuerit καταπρ. intell. τὰ πράγματα, vel, ut dixi.

Ἰδίᾳ] Non placet hic additum; *privatim*, in bello, ab hoste, significare nequit; ac, si sit *per se*, *solus*, inepte redundet. V. Indic. Possit tamen innuere, etiamsi ceteri abscesserint.

Κ. ἐν περιπολ.] Male cohærere mihi videtur locus: *in suburbanis* (ita enim breviter converteret Port. pro intoleranda, qua est usus, prolixitate,) *castellis alia insumere*. Quantulum enim sumtûs poscebat, castella atque ædificia suburbana habere? Ego aut per Synchysin interpreter, (cujus exempla commodum ad Sanct. notem,) et trajecta verba, pro: ξενοτροφοῦντας ἐν περιπολίοις,

περιπολίοις ἅμα [ἄλλα] ἀναλίσκοντας, καὶ ναυτικὸν πολὺ ἔτι ἐνιαυτὸν ἤδη βόσκοντας, τὰ μὲν ἀπορεῖν, τὰ δ᾽ ἔτι ἀμηχανήσειν· δισχίλια γὰρ τάλαντα ἤδη ἀνηλωκέναι, καὶ ἔτι πολλὰ προσοφείλειν· ἤν τε καὶ ὁτιοῦν ἐκλίπωσι τῆς νῦν παρασκευῆς, τῷ μὴ διδόναι τροφὴν, φθερεῖσθαι αὐτῶν τὰ πράγματα, ἐπικουρικὰ μᾶλλον, ἢ δι᾽ ἀνάγκης, ὥσπερ τὰ σφέτερα, ὄντα. τρίβειν οὖν, ἔφη, χρῆναι προσκαθημένους, καὶ μὴ, χρήμασιν, ὡς πολὺ κρείσσους εἰσὶ, νικηθέντας ἀπιέναι.

alentes præsidia suburbana: καὶ ἅμα ἄλλα ἀναλίσκοντας· aut Critice fortasse ita refingendum; tametsi amat Noster trajectiones; ut, interpretari ita, satis sit. Ita minus etiam redundaverit ἄλλα· quo sine, ἀναλίσκ. fuerit pro, ἀναλώματα ποιουμένους· quod ignorans fortasse aliquis adjecerit ἄλλα.

Περιπολίοις] Vid. Pollucem IX. 16. ubi, ἐν περιπολίοις τισὶν ἐλήφθη, quasi ex Nostro, citat. Ita seniores vertunt מִגְרשׁ. Wass. Vide ad VI. 45. Scholiastæ vulgati interpretatio ἐν περιδρόμοις, non est in Cod. Cass. nec intelligo, quæ illius vocis significatio huic loco convenire possit. Duck.

Ἄλλα ἀναλίσκοντας] Omittunt ἄλλα quidam Mss. Potest recte abesse. Wass.

Βόσκοντας] In Cod. Cass. adnotatum est: σημείωσαι βόσκοντας. Hoc eo pertinere, puto, quod Grammatici tradunt, βόσκειν proprie de pecoribus dici, quæ et βοσκήματα sunt Græcis. Ita Scholiastes Aristophanis ad Equit. v. 256. et ex eo Suidas in οὓς ἐγώ. Tamen etiam de hominibus usurpatur, sed sæpe cum contemtu quodam et contumelia, ut significent, eos pecoribus similes et abjectissimos esse. Eustathius ad Homeri Odyss. λ'. v. 363.

Ἠπεροπῆά τ᾽ ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον, οἷά τε πολλοὺς
Βόσκει γαῖα μέλαινα·

Καλῶς, inquit, τὸ βόσκει, ὡς τῶν τοιούτων ἀνδρῶν ἀλογίστως ζώντων κατά τινα βοσκήματα. Et Scholiastes Aristoph. l. d. ubi Cleon ad judices dicit: οὓς ἐγὼ βόσκω, adnotat: πικρῶς ὡς θρέμμασιν αὐτοῖς κέχρηται ἀλόγοις. Nec minus contumeliose in eadem fabula v. 1255. Agoracritum, de se dicentem: ἐν τῇ ἀγορᾷ γὰρ κρινόμενος ἐβοσκόμην, perstringit Comicus. Add. Homer. Odyss. ρ'. v. 228. et Odyss. σ'. v. 363. Interdum tamen nihil in hac voce contumeliæ est: ut apud Homerum Odyss. ξ'. v. 325. Odyss. τ'. v. 294. et Hymn. in Apollin. v. 59. Duck. Sane fuerit, ut *invidiæ* significationem ac *molestiæ* habeat verbum hoc, plane ut nostrum *füttern* de hominibus. Sueton. Cæs. c. 24. *Decimatas* (cohortes) *hordeo pavit;* ne hoc quidem sine ignominiæ certe significatione; quam et *pastus, perpastus,* fere habere soleat, ut *pinguem* bene curata cute (porcum) notet.

Ἀνηλωκέναι] Tres Mss. ἀναλωκέναι. De hoc dictum est ad VI. 31.

Τ. νῦν παρ.] Potest pendere ab ὁτιοῦν· sed Græcum est magis, ut ab ἐκλίπωσι pendeat, intell. ἀπὸ, vel ἐκ.

Ἐπικ. μ. ἢ δι᾽ ἀν.] Cum hic manifesto non distinguantur tantum ἐπίκουροι, (quos μισθοφόρους interpretetur Schol.) et δι᾽ ἀνάγκης, vel ἠναγκασμένοι, verum etiam opponantur: confirmari hinc videatur posse conjectura mea, 6. 22. init. ad vv. πρὸς μέρος ἠναγκασμένους ἐμμίσθους, omissum intelligentis et repetentis πρὸς μέρος ad ἐμμίσθους· et eodem modo, quo ibi distinxerim, ἔμμισθοι esse ξένοι, *socii,* ἠναγκασμένοι autem cives, aut servi. Præfert enim hoc nomine Nicias res Atheniensium Syracusanis, quod illorum milites sint et certiores et minus sumtuosi.

Δι᾽ ἀνάγκης] H. Stephanus ad ea, quæ ex illius adnotatione descripsit Hudsonus, hæc addit: *hoc enim, sicut alibi, necessitatem appellare videtur, nimirum, quod quisque patriæ suæ aut sociis debet in ea re officium.* Duck.

Ὡς πολὺ κρ.] Præferendum haud dubie ὡς, vel propter infitiationem, μὴ νικηθέντας χρήμασιν· haud convenire, ipsos abscedere opibus ac pecunia superatos, i. e. perculsos et absterritos magnis opibus Syracusanorum, *tanquam* Syracusani ipsos (Athenienses) ea copia vincant, eo facilius ipsis bellum toleraturi, qs. ea opinione captos et perculsos, ut, opibus affluere, putent, Siculos. —ᾧ sic legeris: debebat sane, οἷς, ad χρήμασι· sed referatur ad totum: ᾧ, scil. τῷ ἔχειν χρήματα· ut apud Terent. Eun. A. 3. Sc. 1. init. *Qui habet salem, quod in te est;* debebat, *qui,* ad *salem:* sed retulit ad τὸ *habere salem: quod,* (τὸ) salem habere, in te est. Sane Edit. Elzevir. ibi habet *qui;* sed correctio illa haud dubie est ignorantis illum sensum τοῦ *quod.* Metrum tamen poscit *qui:* (*quī'n tĕ'st;* hăbēs;) at ipsa loquendi ratio illa tamen, per *quod,* teneri uti-

μθ΄. 49. Ὁ μὲν Νικίας, ταῦτα λέγων, ἰσχυρίζετο, αἰσθόμενος τὰ ἐν ταῖς Συρακούσαις ἀκριβῶς, καὶ τὴν τῶν χρημάτων ἀπορίαν, καὶ ὅτι ἦν αὐτόθι που τὸ βουλόμενον τοῖς Ἀθηναίοις γίγνεσθαι τὰ πράγματα, καὶ ἐπικηρυκευόμενον πρὸς αὐτὸν, ὥστε μὴ ἀπανίστασθαι, καὶ ἅμα ταῖς γοῦν ναυσὶν ἢ πρότερον θαρσήσει κρατηθείς. ὁ δὲ Δημοσθένης, περὶ μὲν τοῦ προσκαθῆσθαι, οὐδ᾽ ὁπωσοῦν ἐνεδέχετο· εἰ δὲ δεῖ μὴ ἀπάγειν τὴν στρατιὰν ἄνευ Ἀθηναίων ψηφίσματος, ἀλλὰ, τρίβειν αὐτοὺς, ἔφη, χρῆναι, ἢ ἐς τὴν Θάψον ἀναστάντας τοῦτο ποιεῖν, ἢ ἐς τὴν Κατάνην, ὅθεν τῷ τε πεζῷ ἐπὶ πολλὰ τῆς χώρας ἐπιόντες τρέψονται, πορθοῦντες τὰ τῶν πολεμίων, καὶ ἐκείνους βλάψουσι· ταῖς τε ναυσὶν ἐν πελάγει, καὶ οὐκ ἐν στε-

que potest. Ad Nostri quidem locum huncce, nil interfuerit mea, ὡς probantis, tanquam dixerit Thuc. νικηθέντας, (i. e. perculsos, dejectos,) ὡς πr. κρείσσ. εἰσὶ (Syracusani) χρήμασι. Quem sensum et comma positum post μὴ et χρήμασιν reddiderit.

Ταῦτα] Τοσαῦτα legendum, suadet etiam Cl. Et sic Noster passim. Wass. Aut ταῦτα, aut τοιαῦτα, aptum huc, non τοσαῦτα· quod, ubi subjiciatur orationi relatæ, *finem* factum dicendi, nihil additum porro, significat. Et, cum Demosth. dicit, de Cor. τοσοῦτον ὑπειπὼν, sign. ubi hoc *unum*, pauxillulum tantum, prius dixero.

Αἰσθόμ.] Sign. quod alibi πυθόμενος, μαθών.

Τὸ βουλόμ.] i. e. τὶ, pars *quædam*, certa, ipsi *nota*; et Neutr. ut supra, pro Plur. Masc. τινὲς οἱ βουλόμενοι. Solet ita adhiberi Articulus Græcis, ut vel redundare videatur, vel τὶ significet. Xen. M. S. 4. 5. 3. τὸ ἔχειν τοὺς κωλύσοντας, i. e. κωλύσοντας, simpliciter, vel τινάς. Et 4. 4. 6. πάντα μεστὰ εἶναι τῶν διδαξόντων. Sed που quid hic est? Credo, esse *utique*, *profecto*, ut in δή που, ἦ που, aut *etiamnunc*; aut, ex solito sensu, *uspiam*; *es stecfen irgendwe einige*.

Καὶ ἅμα ταῖς γοῦν ναυσὶν ἢ πρότερον θαρσήσει κρατηθείς.] Hæc mihi ænigmata sunt. Interpretes suo quisque modo verterunt, sed ita, ut ex interpretationibus eorum non adpareat, unde ea pendere, aut qua ratione cum superioribus connecti posse, putaverint. Quæ Portus in Var. Lection. Hudsoni de ordine verborum scribit, difficultatem non tollunt. Duck. Sensu carere hæc, cuivis apparuerit. Dativum vel Ablat. nominis Subst. θάρσησις esse θαρσήσει, non Futurum Verbi θαρσέω, recte vidit Abr. Nec multum recusarim, quod θαρσήσει ταῖς ναυσὶν expl. pro τῶν νεῶν, vel ἐν ταῖς ναυσί· quia Substantiva solent habere interdum Casum verbi, ut *domum itio*, alia; κρατηθεὶς porro illi est, *confirmatus*; (qs. κρατυνθείς· quod fortasse leg.) Sed enim κρατηθεὶς, passive, est *victus*. Omnium maxime officit et incommodat ἢ πρότερον, cui Abr. præmittit omissum μᾶλλον, vel ἐπιπλέον. Quæ violenta esse omnia, ut nemo non senserit: ita, dum molliora afferantur, calumniatus ne fuerit. Equidem melius, quod afferam, non habeo, præterquam, ut primo aut legamus κρατυνθεὶς, *confirmatus*, aut, idem valere κρατηθεὶς, Abreschio concedamus; deinde, quod maxime arridet, pro ἢ legamus ᾗ, tali sensu: κρατηθεὶς (κρατυνθεὶς) ταῖς ναυσὶ, (τῇ) θαρσήσει, (τῇ αὐτῇ, *eadem*,) ᾗ πρότερον, scil. ἐκρατύνθη. Unum obstiterit, neque id leve, quod non inveniatur πρότερον, *antea*, nimis navibus Nicias fuisse fisus.

Ὁπωσοῦν] Thomas Magister hoc Ἑλληνικὸν, non Ἀττικὸν, esse pronunciat. Est tamen rursus apud Thucydidem VIII. 90. Item in Isocrate ad Nicoclem non longe a principio, et Luciano Quom. conscrib. sit Histor. pag. 605. Duck.

Εἰ δὲ δεῖ—ἀλλὰ τρίβ. rel.) Reiskii emendatio, εἰ δ᾽ ἔδει, neque ad sensum plus attulerit, et aliena est ab usu Nostri, in *præsenti* temp. semper referentis ab aliis dicta. χρῆναι autem delendi ratio nulla est. Port. verbose satis, et multis insertis, quæ si intelligi Thuc. vellet, ipse, credo, adderet. Mihi sensus esse videtur: Quod si tamen abeundum non sit sine decreto (vel voluntate; ψηφίσματος possit esse Glossema;) Atheniensium: *at certe*, saltem, (ita interpreter ἀλλὰ, plane usu linguæ:) *at* tempus terere ipsos oportere, et in Naxo, rel. Ita plana fuerint omnia. Unde et comma posui post ἀλλά.

νοχωρίᾳ, (ἣ πρὸς τῶν πολεμίων μᾶλλόν ἐστι,) τοὺς ἀγῶνας ποιήσονται, ἀλλ᾽ ἐν εὐρυχωρίᾳ, ἐν ᾗ τά τε τῆς ἐμπειρίας χρήσιμα σφῶν ἔσται, καὶ ἀναχωρήσεις καὶ ἐπίπλους, οὐκ ἐκ βραχέος καὶ περιγραπτοῦ ὁρμώμενοί τε καὶ καταίροντες, ἕξουσι. τό, τε ξύμπαν εἰπεῖν, οὐδενὶ τρόπῳ, ἔφη, ἀρέσκειν, ἐν τῷ αὐτῷ ἔτι μένειν, ἀλλ᾽ ὁτιτάχιστα ἤδη, καὶ μὴ μέλλειν ἐξανίστασθαι. καὶ ὁ Εὐρυμέδων αὐτῷ ταῦτα ξυνηγόρευεν. ἀντιλέγοντος δὲ τοῦ Νικίου, ὄκνος τὶς καὶ μέλλησις ἐνεγένετο, καὶ ἅμα ὑπόνοια, μή τι καὶ πλέον εἰδὼς ὁ Νικίας ἰσχυρίζηται. καὶ οἱ μὲν Ἀθηναῖοι τούτῳ τῷ τρόπῳ διεμέλλησάν τε καὶ κατὰ χώραν ἔμενον.

ν΄. 50. Ὁ δὲ Γύλιππος καὶ ὁ Σικανὸς ἐν τούτῳ παρῆσαν ἐς τὰς Συρακούσας· ὁ μὲν Σικανὸς, ἁμαρτὼν τοῦ Ἀκράγαντος· (ἐν Γέλᾳ γὰρ ὄντος αὐτοῦ ἔτι, ἡ τοῖς Συρακουσίοις στάσις

Τά τε τ. ἐμπ. χρήσ.] i. e. τὴν ἐμπειρίαν χρησίμην· peritiam habituros utilem; eam utilem ipsis fore. Si, pro Subst. valere χρήσιμα, Thuc. vellet, τὰ χρήσιμα, diceret, aut, τῆς τε ἐμπειρίας τὰ χρήσ. τὰ τῆς ἐμπειρίας, p. τὴν ἐμπειρίαν· ut 2 Cor. 11. 30. τὰ τῆς ἀσθενείας, p. τὴν ἀσθένειαν· Rom. 14. 19. τὰ τῆς εἰρήνης, i. e. τὴν εἰρήνην.

Οὐδενὶ τρόπῳ ἔφη ἀρέσκειν] Etiam Cl. et Gr. οἱ ἔφη ἀρέσκειν. Sed οἱ omitti potest eleganter. Wass.

Μέλλησις ἐνεγένετο] Aristophanes Avibus v. 639. Καὶ μὴν μὰ τὸν Δί᾽, οὐχὶ νυστάζειν ἔτι Ὥρα ᾽στὶν ἡμῖν, οὐδὲ ΜΕΛΛΟΝΙΚΙΑ͂Ν. Plutarchus, cunctatorem dictum, ait, ob lentas moras in obsidione Pyli: vid. Suidam. W.

Μή τι καὶ πλ.] Καὶ aut redundat, ex Græcismo, aut sign. *adeo fortasse, wohl gar etwan.*

Ἰσχυρίζηται] Adnotat Stephanus, Vallam hic ἰσχυρίζεσθαι vertere *perstare;* quod Cap. 48. verterat *asserere;* intelligendum autem hoc loco esse *perstare in sua sententia:* q. d. *firmum in sententia esse,* vel, *firmiter suam sententiam tueri.* Interpretes varie vertunt, modo *adfirmare,* modo *in sententia perseverare.* Certum est, in plerisque locis Thucydidis idem esse, quod Latinis, *firmiter adseverare, omni adseveratione adfirmare, pro certo adfirmare.* III. 44. Καὶ τοῦτο, ὃ μάλιστα Κλέων ἰσχυρίζεται ἐς τὸ λοιπὸν ξυμφέρον ἔσεσθαι. IV. 23. Ἰσχυριζόμενοι, ὅτι δὴ εἴρητο, ἐὰν καὶ ὁτιοῦν παραβαθῇ, λελύσθαι τὰς σπονδάς. ubi Scholiastes, ἐπερειδόμενοι, ὡς ἰσχυρὸν πάνυ προτείνοντες. IV. 68. Ἐδήλουν δὲ οὐδὲν ὡς ἴσασι τὰ πρασσόμενα, ἀλλ᾽ ὡς τὰ βέλτιστα βουλεύοντες ἰσχυρίζοντο. quod Valla ibi, *se roborare,* Stephanus *pertinaciter obsistere;* Portus et *Acacius,* itidem, ut hic, *in sententia perseverare,* interpretantur: quamquam Stephanus monet, etiam paullo aliter verti posse; nempe illa significatione, quam non modo locis illis, quæ posui, sed etiam V. 26. et. VI. 55. habet: quam retinet compositum διϊσχυρίζομαι. Duck.

Τούτῳ τῷ τρ.] i. e. ea de *caussa, hinc, ob* illa. Neque enim *modum* cunctandi exposuerit Thuc. sed *argumenta* et caussas. Liv. 6. 20. post med. *Ita prodicta die,* p. *itaque, ergo,* quippe et ibi *caussæ* præcessere, *cur* id facerent, non modus: *quo.* Nobis quidem utrumque sign. *also.*

Σικανὸς] Vide Diodorum Sicul. XIII. pag. 336. b. Wass.

Ἡ τοῖς Συρακουσίοις στάσις] Portus in Var. Lect. Hudsoni sententiam bene expressit. Ἐκπίπτειν sæpe est, *patria ejici, expelli.* Thucyd. III. 68. Μεγαρέων ἀνδράσι κατὰ στάσιν ἐκπεπτωκόσι. Et VI. 4. ἀπὸ Σαμίων ἐκπίπτουσι. Hanc significationem sequutus Acacius, vertit: *factio,* quæ ad Syracusanos rem trahebat, *ejecta fuit.* Sed eam non admittunt verba ἐς φιλίαν. Tamen mire dictum est, ἡ τοῖς Συρακουσίοις στάσις, pro, seditio *propter Syracusanos:* cujus quæ sit ratio, mihi non facile dictu est. Nisi forte substantivo στάσις dativum verbi στασιάζειν addidit Thucydides, quemadmodum alibi substantivis quibusdam dativos verborum cognatorum, de quo dictum est ad V. 46. ut hæc sic sententia: οἱ τοῖς τὰ τῶν Συρακουσίων φρονοῦσι στασιάσαντες διηλλάγησαν αὐτοῖς. Duck. Ad ἡ. τ. Συρ. Reisk. addit πράττουσα· qua sensum, probaverim; legi etiam additum, haud sane opus. Cur enim exciderit tale vocabulum?

ἐς φιλίαν ἐξεπεπτώκει·) ὁ δὲ Γύλιππος ἄλλην τε στρατιὰν πολλὴν ἔχων ἦλθεν ἀπὸ τῆς Σικελίας, καὶ τοὺς ἐκ τῆς Πελοποννήσου τοῦ ἦρος ἐν ταῖς ὁλκάσιν ὁπλίτας ἀποσταλέντας, ἀφικομένους ἀπὸ τῆς Λιβύης ἐς Σελινοῦντα. ἀπενεχθέντες γὰρ ἐς Λιβύην, καὶ δόντων Κυρηναίων τριήρεις δύο, καὶ τοῦ πλοῦ ἡγεμόνας, καὶ ἐν τῷ παράπλῳ Εὐεσπερίταις, πολιορκουμένοις ὑπὸ Λιβύων, ξυμμαχήσαντες, καὶ νικήσαντες τοὺς Λίβυς, καὶ αὐτόθεν παραπλεύσαντες ἐς Νέαν πόλιν, Καρχηδονιακὸν ἐμπόριον, ὅθεν πρὸς Σικελίαν ἐλάχιστον δυοῖν ἡμερῶν καὶ νυκτὸς πλοῦς ἀπέχει, καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ περαιωθέντες, ἀφίκοντο ἐς Σελινοῦντα. καὶ οἱ μὲν Συρακούσιοι εὐθὺς αὐτῶν ἐλθόντων παρεσκευάζοντο, ὡς ἐπιθησόμενοι κατ᾽ ἀμφότερα αὖθις τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ. οἱ δὲ τῶν Ἀθηναίων στατηγοὶ, ὁρῶντες στρατιάν τε ἄλλην προσγεγενημένην αὐτοῖς, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἅμα οὐκ ἐπὶ τὸ βέλτιον χωροῦντα, ἀλλὰ καθ᾽ ἡμέραν τοῖς πᾶσι χαλεπώτερον ἴσχοντα, μάλιστα δὲ τῇ ἀσθενείᾳ τῶν

Et Dativus per se illud significarit; cum præsertim *partem* quoque et *factionem* notet στάσις· ut recte pro Genitivo Dativum, ex more Nostri, interpretere, vel per Synchysin: ἡ στάσις τοῖς Συρακ. ἐξεπ. *illis*, i. e. *qua* illos, *illorum* denique; ut supra: ὅπου αἱ νῆες αὐτοῖς ὥρμουν. Etenim στάσις etiam cum Genit. occurrit ejus, vel eorum, quibus faveat factio; non minus, quam στασιῶται, c. Genit. sunt *fautores* alicujus, *ses partisans*. Quin et οὖσα simplicissime intellexeris.

Ἐς φιλ. ἐξεπ.] Reisk. ad φιλίαν addit γῆν. Sensus sane hic est, sed per Ellipsin. ἐκπίπτειν qua auctoritate *mutari* verterit Port. nescio; nuspiam ita dicitur; nec vero potest, cum significet *ejici*, aut *deficere*; (ut 1 Cor. 13. 8. init.) Hic sign. ut sæpius in στάσεως mentione Nostro, *ejecta* (fuerat, et) in regionem amicam confugerat. ἐς φιλίαν tamen cur addat Thuc. non video. Quid enim officiebat Sicano, quod ad *pacatos* concessissent, qui rem ad Syracusanos traherent? Quæ fortasse caussa etiam Porto fuerit, tam audacter vertenti: *in amicitiam est conversa*. Quid, si pro ἐς φιλίαν legeris φιλία· ἡ τοῖς Συρακ. φιλία στάσις; aut ad ἐς φιλίαν intellexeris πράττουσα; Sed nihil moverim; quia historiæ ipsius caussa addidisse potest Thuc. *quorsum* concesserit factio Syracusanis faventium. V. et mox ad vv. τοὺς — ὁπλ. ἀποστ.

Τ. ἐκ τ. Πελ.——ὁπλ. ἀποστ.] Debebat, τοὺς ἐκ τ. Πελ. — — ἀποσταλέντας ὁπλίτας· aut τοὺς ὁπλίτ. τοὺς ἐκ τ. Πελ. ἀποστ. Qua Synchysi et antea poterat, ἡ τοῖς Συρακ. στάσις φιλία pro, ἡ τ. Συρ. φιλία στάσις. Liv. 6. 19. (de) *imminente mole libertati*, (vel, quod malim, et (domum) *imminentem molem libertati*,) pro, *libertati imminentem molem*; Horat. Epod. 2. 20. *certantem et uvam purpuræ*, pro, *uvam cert. purp.* 1 Thess. 1. 4. εἰδότες—ὑπὸ Θεοῦ τὴν ἐκλογὴν ἡμῶν, i. e. τὴν ἐκλ. ὑμ. (τὴν γεγενημένην) ὑπὸ Θεοῦ. Vid. plura, et satis memoranda, in Phil. Thuc. P. p. 280. med. lit. b.)

Τοῦ πλοῦ ἡγεμόνας] Recte judicabat Cl. Wasse, γενομένου importune intrusum in Gr. Vid. Var. Lect. Duck. Nostri, *Lootsen*. Abr. Possit ita accipi angustius, propter *Syrtes* et brevia regionis vel oræ illius. Laxius tamen intelligi *duces viæ*, monstratores, quid vetet?

Εὐεσπερίταις] Gr. Ἑσπερίταις. Vide Stephanum de Urbib. Wass. E Stephano in Ἑσπερὶς et Εὐεσπερίδες patet, nihil interesse inter Εὐεσπερίτας et Ἑσπερίτας. Εὐεσπερίτας memorat Pausanias IV. 26. ubi de his agunt Sylburgius et Kuhnius. Add. Interpretes Stephani. Duck.

Καρχηδονιακὸν] In aliis Καρχηδονικόν· illud tamen rectius, ut ἀκαδημαϊκόν. Wass.

Ὅθεν — ἀπέχει] Usitatius scripsisset: ὁ τῆς Σικελίας — πλοῦν ἀπέχει. V. 6. 49. 97. Abr.) Sane ὁ πλοῦς, *cursus*, non ἀπέχει, *distat*, sed *loca*, inter quæ sit ὁ πλοῦς. Per Hypallagen ergo dictum; aut ἀπέχει sign. *porrigitur*, habet intervallum.

ἀνθρώπων πιεζόμενα, μετεμέλοντό τε πρότερον οὐκ ἀναστάντες· καὶ, ὡς αὐτοῖς οὐδὲ ὁ Νικίας ἔτι ὁμοίως ἠναντιοῦτο, ἀλλ' ἤ, μὴ φανερῶς γε ἀξιῶν ψηφίζεσθαι, προεῖπον, ὡς ἠδύναντο ἀδηλότατα, ἔκπλουν ἐκ τοῦ στρατοπέδου πᾶσι, καὶ παρασκευάσασθαι, ὅταν τὶς σημήνῃ. καὶ, μελλόντων αὐτῶν, ἐπειδὴ ἕτοιμα ἦν, ἀποπλεῖν, ἡ σελήνη ἐκλείπει· ἐτύγχανε γὰρ πανσέληνος οὖσα. καὶ οἱ Ἀθηναῖοι οἵ τε πλείους ἐπισχεῖν ἐκέλευον τοὺς στρατηγοὺς, ἐνθύμιον ποιούμενοι, καὶ ὁ Νικίας (ἦν γάρ τι καὶ ἄγαν θειασμῷ τε καὶ τῷ τοιούτῳ προσκείμενος,) οὐδ' ἂν διαβουλεύσασθαι ἔτι ἔφη, πρὶν, ἃς οἱ μάντεις ἐξηγοῦντο, τρὶς ἐννέα ἡμέρας μεῖναι, ὅπως ἂν πρότερον κινηθείη. καὶ τοῖς μὲν Ἀθηναίοις μελλήσασι, διὰ τοῦτο ἡ μονὴ ἐγεγένητο.

Ἀλλ' ἢ — ἀξ. ψηφ.] Particip. ἀξιῶν pendet ab ἠναντιοῦτο, et sign. *modum*, vel materiam (*Gegenstand*) adversandi: non adversabatur ὁμοίως, ut *ante*, nempe, ut, manendum plane, censeret, sed ἀξιῶν, *ita, ut* postularet, ne directo saltem aut palam abscederent; qs. οὕτω ἠναντ. ὡς ἀξιῶν. Sunt duo membra τοῦ ἐναντιοῦσθαι· alterum tollitur, οὐκέθ' ὁμοίως, alterum ponitur, ἀλλ' ἢ (i. e. ἀλλὰ) ἀξιῶν, μὴ φαν. γε, rel. γε hic est *saltem, certe*. ἄλλο præferri cum Abr. (aut ἀλλ' accipi pro ἄλλο, nec voc. ὁμοίως, nec particip. ἀξιῶν, patiatur. Redde enim: non similiter adversabatur *alii* rei, (*cui* ergo?) nisi, *quod petebat*, ne palam, rel. Videbis, nil sani, nec cohærens dici. Portus quoque, ut sensum reddidit, ita a compage verborum longissime aberravit: *sed tantum peteret*; debebat, *sed ita*, ut peteret,

Ὅτ. τ. σημ] V. Wesseling. ad Diod. S. p. 551. *Gottl.* ὅταν τις σημήνῃ, est pro ὅταν σημαίνοιειν, vel σημήνειεν· nempe, quibus *jus* esset hoc faciendi. Sæpe ita Noster, Xenoph. quoque in Cyrop. ἐάν τις κελεύῃ, ἐάν τις πολεμήσῃ, nempe qui possit, cui jus sit. Neque enim *quilibet* hoc faceret. τὶς h. l. sign. aut *duces*, aut *tubicines*, aut *nuntios* a prætoribus (clam) summissos. Pro παρασκευάσασθαι Abr. malit παρεσκευάσθαι, *esse* paratos, non *parari* demum. Nec sane, ut *pararentur* ad signum datum, opus erat, prædici, quod disciplina et lex militaris posceret. Ceterum Aor. significarit, *paratos* interim intentosque manere, ut *essent* parati, simulatque daretur signum.

Καὶ μελλ.] Καὶ hic est, *sed enim, at ecce*.

Ἡ σελήνη ἐκλείπει] Ἐκλείπειν verbum tam de Lunæ, quam Solis defectu dicunt omnes Græci. Sed nomen, ἔκλειψις, veteres raro de Luna, immo de Sole tantum, dixisse, scribit Scaliger ad Tibullum I. 8. 19. Aristoteles tamen II. Meteorolog. 8. τὰς ἐκλείψεις τῆς σελήνης dicit, et post eum Polybius V. 78. Plutarchus in libro de facie in orbe Lunæ, plus semel, et Diogenes Laërtius Prooem. §. 2. De tempore hujus defectus Lunæ agit Petavius IX. de Doctr. Tempor. 44. et X. 28. Duck.

Πανσέλ. οὖσα] Redundat notio σελήνης in πανσέληνος, quia præc. ἡ σελήνη. Aut int. ὥρα, vel φάσις, φαῦσις, τροπή.

Οἱ Ἀθ. οἱ πλ.] Pro, τῶν Ἀθηναίων οἱ πλ. qs. per Apposit. vel interpretationem, *nempe: quod attinet* Athenienses.

Ἐνθύμιον ποιούμενοι] Vid. supra ad Cap. 18. Duck.

Καὶ ὁ Νικίας] Mathematicas disciplinas duci belli necessarias esse, hoc quoque inter alia exemplo probat Polybius IX. 18. Acac.

Θειασμῷ τε καὶ τῷ τοιούτῳ προσκείμενος] Dissimile Periclis ingenium in simili ostento refert Plutarchus Pericl. pag. 171. Wass. Plutarchus in Nicia pag. 525. Ed. Francof. Σφόδρα γὰρ ἦν τῶν ἐκπεπληγμένων τὰ δαιμόνια, καὶ θειασμῷ προσκείμενος, ὥς φησι Θουκυδίδης. Ubi Cruserius θειασμὸν *superstitionem* vertit, Xylander leviter horum omnium interpretatione ita defungitur: *Fuit enim homo superstitiosissimus, ut Thucydides de eo affirmat*: atque etiam errat, quum, hæc apud Thucydidem libro septimo, ubi de eclipsi Solis refert, legi, scribit. Descripsit etiam, Thucydide non nominato, Pollux I. 20. De significatione vocis θειασμὸς in hoc loco agit Stephanus in Thesauro. Adde Suidam in θειασμός. Pro τὰς ἐκκλησίας, quod hic in Scholiaste vulgato legitur, Cod. Cass. recte habet ἐκλείψεις. Error e compendio scripturæ oriri potuit. Duck.

Διαβουλεύσ. — κινηθ.] Aor. est pro Fut. διαβουλεύσεσθαι, propter ἔφη· negabat, se de-

να΄. 51. Οἱ δὲ Συρακούσιοι, καὶ αὐτοὶ τοῦτο πυθόμενοι, πολλῷ μᾶλλον ἐγηγερμένοι ἦσαν μὴ ἀνιέναι τὰ τῶν Ἀθηναίων, ὡς καὶ αὐτῶν κατεγνωκότων ἤδη μηκέτι κρεισσόνων εἶναι σφῶν μήτε ταῖς ναυσὶ, μήτε τῷ πεζῷ· (οὐ γὰρ ἂν τὸν ἔκπλουν ἐπιβουλεῦσαι·) καὶ ἅμα, οὐ βουλόμενοι, αὐτοὺς, ἄλλοσέ ποι τῆς Σικελίας καθεζομένους, χαλεπωτέρους εἶναι προσπολεμεῖν, ἀλλ᾿, αὐτοῦ ὡς τάχιστα, καὶ ἐν ᾧ σφίσι ξυμφέρει, ἀναγκάσαι αὐτοὺς ναυμαχεῖν. τὰς οὖν ναῦς ἐπλήρουν, καὶ ἀνεπειρῶντο ἡμέρας, ὅσαι αὐτοῖς ἐδόκουν ἱκαναὶ εἶναι. ἐπειδὴ δὲ καιρὸς ἦν, τῇ μὲν προτεραίᾳ πρὸς τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων προσέβαλλον,

liberaturum (aut deliberari, passurum,) ὅπως κινηθείη (scil. ὁ στρατὸς, ὁ πλοῦς,) πρὶν μεῖναι (vel, *quin, dak sie nicht, ohne dak sie*) donec exspectassent τὰς τρὶς ἐννέα ἡμέρ. 27. illos dies, i. e. aut *per* illos dies, aut dum (donec) expleti transissent, ἃς οἱ μάντ. ἐξηγ. quos (dies) vates canerent, monstrarent, transmitti a quietis monerent. Hic et ordo est verborum et sensus.

Οἱ μάντεις ἐξηγοῦντο] Ἐξηγεῖσθαι, ἐξήγησις, et ἐξηγητὴς propria esse vocabula de cerimoniarum, portentorum, et prodigiorum interpretibus, ostendit Celeberr. Hemsterhusius ad Pollucem VIII. 124. Scholiastes Sophocl. Ajac. 319. ἡ ἐξήγησις ἐπὶ θείων· ἑρμηνεία ἐπὶ τῶν τυχόντων. Add. Casaubon. ad Theophrasti Charact. XVII. Quod de ter novenis diebus dicit Thucydides, exponit Plutarchus in Nicia. Duck.

Μὴ ἀν. τ. Ἀθ.] Si Schol. interpretatio vera est, quam et Port. sequatur; τὰ τῶν Ἀθ. fuerit hic pro, τοὺς Ἀθηναίους, vel pro, τὴν τῶν Ἀθην. φυγήν. Mihi quidem durius videtur, τὰ τῶν Ἀθην. (πράγματα,) *res* Atheniensium, intelligi *fugam*, abitum illorum; utut de *hoc* præcipue sit et nominatim hic sermo, simpliciterque intellexerim *res*, consilia, motus, conatus Atheniensium, quos nollent Syracusani ἀνιέναι, *negligere*, transmittere, secure ac socorditer habere, *pati* volentibus et quietis procedere; qs. *insuper habere*, ῥαθύμως ἰδεῖν.

Προσπολ.] Ad χαλεπωτ. redundat πρὸς, et Activ. est p. Pass.

Τ. οὖν ναῦς] Redundat οὖν, per Epanalepsin, qs. pro *inquam*, (pro quo et Latini sæpius *igitur*,) post Participia et Parentheses; pendet enim ἐπλήρουν a superiori, καὶ ἅμα οὐ βουλόμενοι. Similiter Livio redundat *igitur*; (vel *itaque*;) mollius primo, 2. 12. init. *Tum C. Mucius,——cui indignum videbatur*, rel. (quæ jam omnia, per Accus. c. Infin. pendent ab *indignum videbatur*, usque ad *fuderat*:) *itaque,—ratus*, rel. Durius deinde, 1. 40. init. *Tum Anci filii duo, etsi semper pro indignissimo habuerant*, rel. *tum enimvero his impensius indignitas crescere, si*, cet. usque ad vv. *regnum pateret; ferro igitur eam arcere contumeliam statuunt.* Quo loco manifestum est, Livium voluisse subjicere subjecto, vel Nominativo, *Anci filii duo*, prædicatum, vel Verbum, idque esse in—*statuunt*. Interjecit tamen novam compagem, velut abrupta priori: *tum enimvero his indignitas crescere*; quæ fortassis, usque ad—— *regnum pateret*, per parenthesin accipere liceat; tunc *igitur* redundet. Mollius tamen consuli posse loco, video, commate sublato post *filii duo* ante *etsi*, ut sit ordo: *Tum, etsi Anci filii — pro indignissimo habuerant*; cui subjiciatur, ut consequens: *tum enimvero*, rel. i. e. *tamen*. Ita non redundarit *igitur*. Comma quidem si cogitaveris, aut posueris post *filii duo*, neque Anacoluthon effugeris, nec Pleonasmum τοῦ *igitur*. Simili errore commatis Sanctius, L. 4. c. 11. extr. Antiptosin, vel Anacoluthon, deprehendit in verbis Ciceronis p. Mur. (c. 12.) *Prætor interea, ne pulchrum se ac beatum putaret, — ei quoque carmen compositum est*; tanquam *Prætor* ibi sit pro *Prætori*; (ubi tamen *ei quoque* fuerit alienum. V. ibi n. f.)

Ἀνεπειρῶντο] Sic omnino reponendum est pro ἀνεπαύοντο, hoc est, ἐμελέτων, vel ταῖς ἀναπείραις ἐγύμναζον. Virg. Dum *tentat* sese, et Sallust. tela *tentare*, intendere. Nam, si τὰς ναῦς ἐπλήρουν, quare aliquot dies nihil agendo consumerent? Noster VII. 7. οἵ τε Συρακούσιοι ναυτικὸν ἐπλήρουν, καὶ ἀνεπειρῶντο. Firmant Schol. et Gr. antea subfrigide, ἀνεπαύοντο. Wass. Qui Cod. Cass. scholia adscripsit, varietatem scripturæ non adnotavit. Duck. Diodor. S. 13. 1. *Gottl.*

Τῇ μὲν προτεραίᾳ] Plerique Mss. προτέρᾳ. Permutantur hæc etiam V. 75. ubi quædam dixi. Hic tamen non temere a recepta scriptura recedendum, putem. Lucianus I. Ver. Histor. pag. 652. γενομένης δὶς ἐκκλησίας,

καὶ, ἐπεξελθόντος μέρους τινὸς οὐ πολλοῦ καὶ τῶν ὁπλιτῶν καὶ τῶν ἱππέων κατά τινας πύλας, ἀπολαμβάνουσί τε τῶν ὁπλιτῶν τινὰς, καὶ τρεψάμενοι καταδιώκουσιν. οὔσης δὲ στενῆς τῆς ἐφόδου, οἱ Ἀθηναῖοι ἵππους τε ἑβδομήκοντα ἀπολλύουσι, καὶ τῶν ὁπλιτῶν οὐ πολλούς.

νβ'. 52. Καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησεν ἡ στρατιὰ τῶν Συρακουσίων· τῇ δ' ὑστεραίᾳ, ταῖς τε ναυσὶν ἐκπλέουσιν, οὔσαις ἓξ καὶ ἑβδομήκοντα, καὶ τῷ πεζῷ ἅμα πρὸς τὰ τείχη ἐχώρουν. οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἀντανῆγον ναυσὶν ἓξ καὶ ὀγδοήκοντα, καὶ προσμίξαντες ἐναυμάχουν. καὶ τὸν Εὐρυμέδοντα, ἔχοντα τὸ δεξιὸν κέρας τῶν Ἀθηναίων, καὶ βουλόμενον περικλείσασθαι τὰς ναῦς τῶν ἐναντίων, καὶ ἐπεξαγαγόντα τῷ πλῷ πρὸς τὴν γῆν μᾶλλον, νικήσαντες οἱ Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι τὸ μέσον πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, ἀπολαμβάνουσι κἀκεῖνον ἐν τῷ κοίλῳ καὶ μυχῷ τοῦ λιμένος, καὶ αὐτόν τε διαφθείρουσι, καὶ τὰς μετ' αὐτοῦ ναῦς ἐπισπομένας· ἔπειτα δὲ καὶ τὰς πάσας ναῦς ἤδη τῶν Ἀθηναίων κατεδίωκόν τε καὶ ἐξεώθουν ἐς τὴν γῆν.

νγ'. 53. Ὁ δὲ Γύλιππος, ὁρῶν τὰς ναῦς τῶν πολεμίων νικωμένας, καὶ ἔξω τῶν σταυρωμάτων καὶ τοῦ ἑαυτῶν στρατοπέδου καταφερομένας, βουλόμενος διαφθείρειν τοὺς ἐκβαίνοντας, καὶ τὰς ναῦς ῥᾷον τοὺς Συρακουσίους ἀφέλκειν τῆς γῆς, φιλίας οὔσης, παρεβοήθει ἐπὶ τὴν χηλὴν, μέρος τι ἔχων τῆς στρατιᾶς. καὶ αὐτοὺς οἱ Τυρσηνοὶ (οὗτοι γὰρ ἐφύλασσον τοῖς

τῇ προτεραίᾳ μὲν οὐδὲν παρέλυσαν τῆς ὀργῆς· τῇ ὑστεραίᾳ δὲ μετέγνωσαν. Quod videtur e Thucydidis III. 36. sumtum. Add. huc quæ adnotantur ad Cap. 11. hujus Libri. D.

Ἀπολλύουσι] Gr. ἀπολλύασι, ab ἀπόλλυμι, quæ terminatio in verbis, quæ in μι dicunt Grammatici, Atticis non inusitata est. Thomas Magist. in ζευγνύασι. Add. VIII. 10. Duck.

Καὶ μυχῷ τοῦ λιμένος] Suidas: Μύχος, ἡ μυχὸς, ὁ ἐνδότατος τόπος. Thucydides VII. 4. ἐκ μυχοῦ τοῦ λιμένος. Pollux I. 102. Ἔστι δέ τις καὶ χηλὴ λιμένος, καὶ στόμα, καὶ μυχός. Et rursus IX. 28. λιμένος μυχός. Hæc omnia sunt Thucydidea. Duck.

Διαφθείρουσι] In Dascone sinu confossus Eurymedon. Diodorus Sic. XIII. pag. 337. d. et XXX. naves incenduntur. Justinus IV. 5. Wass.

Τ. μετ' αὐτ. ν. ἐπισπ.] Trajectum, pro, τὰς μετ' αὐτ. ἐπισπ. ναῦς, vel pro, τὰς ναῦς τὰς μ. αὐτ. ἐπισπ. Etiam μετ' αὐτοῦ, per Pleonasmum, quia notio *cum* est jam in notione *sequendi*, pro αὐτῷ, aut ἐπισπομένας p. ἐρχομένας. Etiam in N. Test. sæpius συνηκολούθησαν αὐτῷ, pro simplici, ubi *alius* nemo secutus dicatur.

Ἤδη] *Jam etiam; nunmehr auch.*

Καταφερομ.] Haud bene Port. *proferri*. Nam neque in *altum* evehebantur naves, neque hoc sign. καταφέρεσθαι, nec *proferri* navis ullo sensu aut usu Latinis dicitur, *deferri* verteret, ad *terram* scil. vel propter ἐκβαίνοντας, quod sequitur.

Τοὺς ἐκβ.] Τοὺς addit, quia *non omnes* erant exscensuri.

Ἐφύλ. τ. Ἀθ.] i e. φύλακες, ἐν φυλακῇ, ἦσαν τοῖς Ἀθην. i.e. τεταγμένοι ὑπὸ τῶν Ἀθη-

Ἀθηναίοις) [ταύτῃ] ὁρῶντες ἀτάκτως προσφερομένους, ἐπεκβοηθήσαντες, καὶ προσπεσόντες τοῖς πρώτοις, τρέπουσι, καὶ ἐσβάλλουσιν ἐς τὴν λίμνην τὴν Λυσιμέλειαν καλουμένην. ὕστερον δὲ, πλείονος ἤδη τοῦ στρατεύματος παρόντος τῶν Συρακουσίων καὶ ξυμμάχων, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπιβοηθήσαντες, καὶ δείσαντες περὶ ταῖς ναυσὶν, ἐς μάχην τε κατέστησαν πρὸς αὐτοὺς, καὶ νικήσαντες ἐπεδίωξαν, καὶ ὁπλίτας τε πολλοὺς ἀπέκτειναν, καὶ τὰς ναῦς τὰς μὲν πολλὰς διέσωσάν τε καὶ ξυνήγαγον κατὰ τὸ στρατόπεδον, δυοῖν δεούσας εἴκοσιν, ἃς οἱ Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἔλαβον αὐτῶν, καὶ τοὺς ἄνδρας πάντας ἀπέκτειναν· καὶ ἐπὶ τὰς λοιπὰς, ἐμπρῆσαι βουλόμενοι, ὁλκάδα παλαιὰν κληματίδων καὶ δᾳδὸς γεμίσαντες, (ἦν γὰρ ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους ὁ ἄνεμος οὔριος,) ἀφεῖσαν τὴν ναῦν,

ναίων, ab Atheniensibus in præsidio, in statione positi, relicti.

Ταύτῃ] Ejiciendum haud censeam, sed pro necessario retinendum, non, ut ad ὁρῶντες referatur tamen, ubi non possit non redundare, sed ad ἐφύλασσον, ubi plane sit necessarium: qui *ibi* (ubi terram repeterent Athen.) in statione essent oppositi.

Καὶ δείσ.] Καὶ pro ἅτε, *quippe*; quia metuebant navibus, eo scil. (propterea) ἐπεβοήθησαν. Aut inverse dictum, pro, δείσαντες (πε. τ. ν.) καὶ ἐπιβοηθ.

Κ. νικήσ.] Scil. αὐτούς· quod repetiveris ex πρὸς αὐτούς· mollius etiam hic, quam, ubi ex *alio* casu.

Ὁπλίτας τε πολλοὺς ἀπέκτειναν] Lectionem Codd. Mss. οὐ πολλοὺς confirmat illud Diodori XIII. pag. 338. b. ἀπώλοντο δὲ τῶν μὲν Συρακουσίων ὀλίγοι. Wass.

Τ. ναῦς τ. μ. πολλ.] Pro, τῶν νεῶν τὰς π. more Nostri, qs. per Apposit. vel, *quod attinet naves.*

Τὰς μὲν π.] Non sequ. δὲ, quod respondeat τῷ μέν· Unde juvari videatur lectio, quam Vallæ probatam censeat Huds. δυοῖν δὲ δεούσας εἴκοσιν οἱ Συρακ. rel. Nec Porti interpretatio abludit. Quod si vera est Lect. quam Ducker. dedit: μὲν sign. μὲν οὖν, (cui et ipsi sæpius nihil respondeat,) *sane, frenlich*: aut oppositum δὲ latet in verbis, δυοῖν δεούσας εἴκ. nempe, qua sententiam, non qua formam; idem est enim ac si sit, ἀλλὰ, vel, εἰ μὴ, ὅτι, vel ipsum δὲ denique. V. et continuo ad vv.

Δυοῖν δεούσ. εἴκ.] Quid, si sensus sit horum verborum: Athenienses servarunt et in stationem redegerunt naves viginti, δυοῖν δεούσας, *præter duas*, ἃς, rel. Usus linguæ, Thucydidis utique, obstiterit, semper isto verbo, vel Particip. δεούσας, duobus numeris interjecto, veluti numerando, *unum* signantis numerum et continuum, non duos, inter se distinguendos. Et vero minima jactura fuerit, utut ne hæc quidem contemnenda, duarum tantum navium; unde præsertim c. 55. tantus παράλογος et μετάμελος oriretur. Et 86. navium, quas eduxisse c. 52. dicantur Athenienses, 18. amissis, τὰς πολλὰς tamen, *majorem partem*, salvas haberent. Nihilo tamen secius, (adeo nihil extricaverit argutatio rerum, si verba non faciant;) cum Accusat. δυοῖν δεούσας εἴκοσιν pendere debeat a verbis διέσωσαν et συνήγαγον, referaturque ad τὰς ναῦς τὰς πολλὰς, si totum illud, δυοῖν δεούσ. εἴκ. i. e. duodeviginti, eo retuleris, falsum de illis absonumque fuerit aut διέσωσαν et ξυνήγ. aut, quod sequitur, ἃς οἱ Συρακ. διέφθειραν· nec locus plane fuerit Lectioni Ducker. At, mecum si diviseris; servarunt naves εἴκοσι, *viginti*, δεούσας δυοῖν, *duabus exceptis*, vel, quibus duæ *abessent*, quas Syracusani cepissent; recte processerit. Quod si cui parum videatur, et, jungi, placuerit, totum, δυ. δεούσ. εἴκ. is necessario amplecti debet Vallæ Lectionem: δυοῖν δὲ δεούσ. εἴκ· οἱ Συρακ. rel. Nam è Lect. Ducker. sensum non produxeris, nisi quem proposui. Obs. etiam, διέσωσαν et ξυνήγαγον esse pro Media Forma, *suas* nempe naves.

Ἔλ. αὐτῶν] Non ad ξύμμαχοι retulerim αὐτῶν, sed aut ad *naves*; ut Port. *earum*; sed tunc ἃς non legendum; aut ad Athenienses; quas naves *eorum* (οὔσας,) vel *ab iis* ceperant, iis ademerant.

Κληματίδων] Hesychius: Κληματίδες αἱ ἐκ τῶν κλημάτων δέσμαι. Pollux VII. 109. Καὶ τῶν μὲν καυσίμων κληματίδες, καὶ κορμοί. ubi vid. Jungermannum. Duck.

πῦρ ἐμβαλόντες. καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, δείσαντες περὶ ταῖς ναυσὶν, ἀντεμηχανήσαντό τε σβεστήρια κωλύματα, καὶ παύσαντες τὴν φλόγα, καὶ τὸ μὴ προσελθεῖν ἐγγὺς τὴν ὁλκάδα, τοῦ κινδύνου ἀπηλλάγησαν.

νδ΄. 54. Μετὰ δὲ τοῦτο οἱ Συρακούσιοι μὲν τῆς τε ναυμαχίας τροπαῖον ἔστησαν, καὶ τῆς ἄνω τῆς πρὸς τῷ τείχει ἀπολήψεως τῶν ὁπλιτῶν, ὅθεν καὶ τοὺς ἵππους ἔλαβον· Ἀθηναῖοι δὲ, ἧς τε οἱ Τυρσηνοὶ τροπῆς ἐποιήσαντο τῶν πεζῶν ἐς τὴν λίμνην, καὶ ἧς αὐτοὶ τῷ ἄλλῳ στρατοπέδῳ.

νέ. 55. Γεγενημένης δὲ τῆς νίκης τοῖς Συρακουσίοις λαμπρᾶς ἤδη τοῦ ναυτικοῦ, (πρότερον μὲν γὰρ ἐφοβοῦντο τὰς μετὰ τοῦ Δημοσθένους ναῦς ἐπελθούσας·) οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ἐν παντὶ δὴ ἀθυμίας ἦσαν, καὶ ὁ παράλογος αὐτοῖς μέγας ἦν, πολὺ δὲ μείζων ἔτι τῆς στρατιᾶς ὁ μετάμελος. πόλεσι γὰρ ταύταις μόναις ἤδη ὁμοιοτρόποις ἐπελθόντες, δημοκρατουμέ-

Σβεστήρια κωλύματα] Pollux I. 168. σβεστηρίοις κωλύμασιν ἐχρῶντο. Videtur sumsisse ex hoc loco Thucydidis. Duck. Contuleris Eph. 6. 16. τὰ βέλη τὰ πεπυρωμένα σβέσαι. Etsi his, ubi qs. de terrestri sit pugna sermo, et acie aperta, *falaricas* contulerim, Livio descriptas 21. 8. extr.

Ἧς τε οἱ Τυρσ. τρ. ἐπ.] Trajecta sunt verba, et brevius contracta, pro: τῆς τροπῆς (ἕνεκα), ἧς (p. ἣν) οἱ Τυρσ. ἐπ. plane, ut apud Horat. Serm. 2. 2. 59. 62. *Cujus odorem olei nequeas perferre,—Instillat*, pro: instillat oleum, *Cujus* (olei) *odor. nequ. perferre.* V. et ad Sanct. Min. 4. 11. ad Periz. n. 5.

Τροπῆς] Athenienses militum haud minus duo millia amiserunt. Diodor. 338. b. W.

Ἐν παντὶ δὴ ἀθυμίας ἦσαν] Imitatus est Dionysius Halicarn. VI. 76. Ὡς ἐν παντὶ δι' ἀθυμίας ἐγένεσθε, ubi, ἐν παντὶ ἀθυμίας, sublata præpositione, legunt Stephanus et Casaubonus; qui et similia ex aliis adnotat. Εὐθὺς ἐν ἀθυμίᾳ ἦσαν dicit Thucydides VI. 46. Duck. Ἐν παντὶ sc. τρόπῳ, vel pro, ἐν πάσῃ ἀθυμίᾳ. πάσῃ hic est *summa, maxima*; ut Jac. I. 2. πᾶσαν χαρὰν ἡγήσασθε, *pro summo, maximo, gaudio habetote.*

Ἤδη] Tria adsunt, quo referas ἤδη· nuspiam tamen sat commode; 1) ad μόναις, quæ *solæ jam* essent ὁμοιότροποι Atheniensibus: tanquam *et aliæ antea* (Siciliæ civitates) illis fuerint ὁμοιότροποι, quæ *jam non* essent tales, aut bellum antea gesserint cum aliis non ὁμοιοτρόποις· 2) ad ὁμοιοτρόπως, (vel ὁμοιοτρόποις· quod etiamsi non legeris: eundem tamen sensum habuerit ὁμοιοτρόπως·) ut quædam civitates *jam* abiisse dicantur in formulam reip. Atheniensium: 3) ad ἐπελθόντες· *jam* eos solos aggrediebantur, qui essent ipsis ὁμοιότροποι, in quibus (ut ipse deinde expl. Thuc.) caussari non possent dissimilitudinem et formam diversam reip. habendæ. Hoc commodius pæne reliquis videatur: Non *jam* res erat Atheniensibus cum iis civitatibus, in quibus Aristocratiæ abolendæ, et democratiæ, ex ipsorum (Athen.) commodo, inducendæ consilium haberent specimen belli; sed eæ *jam solæ* ab iis *petebantur*, ubi jam esset Democratia, libertas certe ab imperio aliorum. Quem colorem ab illis bello inductum, v. orationem Euphemi, 6. 85. extr. et 87. init.

Ὁμοιοτρόπως] Ita si legeris: cum haud possit referri, nisi ad ἐπελθόντες, sensus fuerit, ὄντες ὁμοιότροποι (αὐταῖς, ταῖς πόλεσιν). Ita enim poni Adverb. Qualit. ostendi in Philol. Th. P. p. 114. α.) et, propius huc, p. 116. β.) Ad ea, quæ ibi attuli p. 115. de Adverb. pro Adject. addideris Virgil. Ge. 3. 319. *Quo minus est illis curæ mortalis egestas*, pro, *quo minor*; ubi tamen junxeris etiam, *minus est illis*, i. e. minus habent, egestatem: minus est illis egestas, i. e. minus egent. Et hic ergo, ὁμοιοτρόπως ἐπῆλθον, fuerit ὄντες (Ἀθηναῖοι) ὁμοιότροποι, ταῖς πόλεσιν nempe. Non tamen hic spectari, manifestum est, an Athenienses illis fuerint ὁμοιότροποι· quid enim hoc ad Athenienses, futuros, qui essent, et mansuros, etiam si illæ civitates non essent, ipsis ὁμοιότροποι; sed, an civitates essent ὁμοιότρ. Atheniensibus,

ναις τε, ὥσπερ καὶ αὐτοὶ, καὶ ναῦς καὶ ἵππους καὶ μεγέθη ἐχούσαις, οὐ δυνάμενοι ἐπενεγκεῖν οὔτε ἐκ πολιτείας τι μεταβολῆς τὸ διάφορον αὐτοῖς, ᾧ προσήγοντο ἂν, οὔτ' ἐκ παρασκευῆς, πολλῷ κρείσσους, σφαλλόμενοι δὲ τὰ πλείω, τά τε πρὸ αὐτῶν ἠπόρουν, καὶ, ἐπειδή γε ταῖς ναυσὶν ἐκρατήθησαν, ὃ οὐκ ἂν ᾤοντο, πολλῷ δὴ μᾶλλον ἠθύμουν.

νστ'. 56. Οἱ δὲ Συρακούσιοι τόν τε λιμένα εὐθὺς παρέπλεον ἀδεῶς, καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ διενοοῦντο κλείσειν, ὅπως μηκέτι, μηδ' εἰ βούλοιντο, λάθοιεν αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι ἐκπλεύσαντες. οὐ γὰρ περὶ τοῦ αὐτοὶ σωθῆναι μόνον ἔτι τὴν

nt, si non essent, mutarent ergo earum formulam reip. habendæ, et hanc speciem inducendæ mutationis caussam bello prætexerent. Quare hic magis sit, ut legamus ὁμοιοτρόποις, quod præsertim tot Codd. habeant. Explicari tamen et Adverb. posse, apparet. Neque enim Siculi poterant esse ὁμοιότρ. Atheniensibus, (quod hic sane magis spectetur,) quin et hi illis essent. Ita Paullus, pari inversione, 2 Cor. 11, 12. ἵνα, ἐν ᾧ καυχῶνται, εὑρεθῶσι καθὼς καὶ ἡμεῖς, h. e. ἵνα — εὑρεθῶ ἐγὼ καθὼς καὶ αὐτοί· ut par *ego illis* inveniar, haud deterior; non, ut illi, sicut ego; neque enim de hoc sermo, sed, ut ego, sicut illi, illis per omnia par. cf. Vss. 21. extr. 22. cf. et Phil. Th. P. p. 271. 4.

Καὶ ναῦς καὶ ἵππους καὶ μεγέθη ἐχούσαις] Quidam Mss. ναυσὶ, καὶ ἵπποις, καὶ μεγέθει. Hæc scriptura non videtur posse stare, nisi simul pro ἐχούσαις legatur ἰσχυούσαις. Sane Thucydides crebro hoc vocabulo utitur cum dativo. I. 2. Οὔτε μεγέθει πόλεων ἴσχυον, οὔτε τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ. III. 46. Ἰσχύομεν δὲ πρὸς τοὺς πολεμίους τῷδε. Et III. 104. Πολυκράτης, ὁ Σαμίων τύραννος, ἰσχύσας τινὰ χρόνον ναυτικῷ. Et magis etiam extollitur potentia civitatum, si dicantur ναυσὶ, καὶ ἵπποις, καὶ μεγέθει ἰσχύειν, quam si aliquanto frigidius dicas, eas ναῦς, καὶ ἵππους, καὶ μεγέθη ἔχειν. Sed nihil muto, ac tantum conjecturam in medium profero. Duck.

Ἐπεν. — — αὐτοῖς] Ordo est: οὐ δυνάμενοι ἐπενεγκεῖν αὐτοῖς τὸ διάφορόν τι (i. e. διαφόρου τι· ut οἱ δέ τινες, pro, τῶν δὲ τινές,) ἐκ μεταβολῆς (τῆς) πολιτείας· Vel, διάφορόν τι τὸ (γιγνόμενον) ἐκ μεταβ. πολιτ. Redundare sane videtur τὸ, aut et ipsum *aliquod* significare.

Πολλῷ κρείσσ.] Nescio, cur ad Athenienses hoc, primo casu, retulerit Portus: *licet illis longe superiores essent.* καίπερ, credo, tum præcederet. Nec militum numerus faceret solus, ut κρείσσους essent Athenienses, ubi, per omnia ἥσσους fuisse, omnis rei gestæ hic ordo clamet. Quarto ergo casu acceperim, ad Siculos relatum, intellecto ὡς, aut οἷά τε, ἅτε. Sane et Cod. in marg. κρείσσους ὄντες· neque habet Accusat. (id quod maxime Portum moverit,) quo referatur, sed nimirum latet in verbis, οὔτ' ἐκ παρασκευῆς, scil. πολεμοῦν αὐτούς. Nam neque ad superiora, qua structuram, refertur ἐκ παρασκευῆς, ubi aliud verbum non sit, nisi, οὐ δυνάμενοι — ἐπενεγκεῖν.

Ἐπειδή γε] Γε hic est *utique, maxime, præsertim* (*da fie nun gar*), rel. Non debebat vertere Port. *superati sunt*, sed, *erant*, fuerant.

Πολλ. δὴ μ.] Δὴ hic est *tum vero* (*nun erst recht*).

Ἠθύμουν] Hoc abest a Codd. Ar. et C. quod sibi non displicere, scripserat Cl. Wasse. Magis hoc dixisset, si ei cognita fuisset scriptura Reg. et Cass. et in marg. Cass. ita adnotatum esse: ἀπὸ κοινοῦ τὸ (ita lego pro τοῦ) ἐν παντὶ δὴ ἀθυμίας ἦσαν. Omnino magis congruit stilo Thucydidis, ut omittatur illud ἠθύμουν. Sed non minus commode hic repeti potest propius verbum ἠπόρουν, quam remotiora illa, quæ Scholiastes repetit. Duck.

Διεν. κλείσ.] Si διενοοῦντο est *cogitabant, volebant*: futurum est pro Præsenti, vel Aor. 1. κλεῖσαι. Quod si verteris: *credebant, se clausuros* (claudere posse) *exitum*: recte habebit Futurum. Illud tamen probo; quippe et μέλλειν futuro jungitur fere; et *cogitare, velle,* semper est rei futuræ. Sed tamen et Cic. sæpe in Epistolis: *arbitror, me cras—profecturum*; i. e. volo, decrevi abire.

Περὶ τοῦ αὐτοὶ σωθῆναι] Σωθῆναι veram lectionem esse, liquet e membro sequente, ἀλλ' ὅπως ἐκείνους κωλύσωσι, in quo relinquitur supplendum σωθῆναι, quod præcesserat. Nec facile quemquam, qui linguæ Græcæ aliquam notitiam habeat, dubitaturum, arbitror, quin αὐτοὶ legendum sit, non αὐτούς. Duck.

Σωθῆναι] Cum inter hoc et μὴ ἡσσηθῆναι

ἐπιμέλειαν ἐποιοῦντο, ἀλλὰ καὶ, ὅπως ἐκείνους κωλύσωσι· νομίζοντες, ὅπερ ἦν, ἀπό τε τῶν παρόντων πολὺ σφῶν καθυπέρτερα τὰ πράγματα εἶναι, καὶ, εἰ δύναιντο κρατῆσαι Ἀθηναίων τε καὶ τῶν ξυμμάχων καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, καλὸν σφίσιν ἐς τοὺς Ἕλληνας τὸ ἀγώνισμα φανεῖσθαι· τούς τε γὰρ ἄλλους Ἕλληνας εὐθὺς, τοὺς μὲν ἐλευθεροῦσθαι, τοὺς δὲ φόβου ἀπολύεσθαι· οὐ γὰρ ἔτι δυνατὴν ἔσεσθαι τὴν ὑπόλοιπον Ἀθηναίων δύναμιν τὸν ὕστερον ἐπενεχθησόμενον πόλεμον ἐνεγκεῖν· καὶ αὐτοὶ, δόξαντες αὐτῶν αἴτιοι εἶναι, ὑπό τε τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ τῶν ἔπειτα πολὺ θαυμασθήσεσθαι· καὶ ἦν δὲ ἄξιος ὁ ἀγὼν, κατά τε ταῦτα, καὶ, ὅτι οὐχὶ Ἀθηναίων μόνον περιεγίγνοντο, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων πολλῶν ξυμμάχων· καὶ οὐδ᾽ αὐτοὶ αὖ μόνον, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν ξυμβοηθησάντων σφίσιν, ἡγεμόνες τε γιγνόμενοι μετὰ Κορινθίων καὶ Λακεδαιμονίων, καὶ τὴν σφετέραν πόλιν ἐμπαρασχόντες προκινδυνεῦσαί τε, καὶ τοῦ ναυτικοῦ μέγα μέρος προκόψαντες,

varient libri, in Lectione neutra per se obscura: apparet, alterum alterius Glossema fuisse; utrum utrius, parum liquet. Vix fuerit tamen, ut μὴ ἡσσηθῆναι explicaverit quisquam σωθῆναι· at, contra fieri, aptius; quare σωθῆναι prætulerim.

Νομίζ. ὅπ. ἦν] Ita Cæsar subinde: *Cæsar, id, quod erat, suspicatus*; et Liv. *id, quod (quod res) erat, rati*; ut de re gesta tamen et præterita, quam caussam subesse, interpretarentur, rei, quam geri viderent, hic de eventu dicatur futuro et efficientia certo consecutura. Unde ἦν sign. hic, ὅπερ (καὶ) ἔσεσθαι ἔμελλε· *quod ita plane erat (esset) futurum*; vel simpliciter int. ἀληθὲς ἦν, vel τἀληθές. Primum enim, quod ratos, dicat Thuc., sane erat res *præsens*.

Ἀπό τε τ. παρόντ.] i. e. *per ea, propter* ea, quæ jam *tenerent*. Port. vertit, ac si foret: τὰ παρόντα σφίσι καθυπέρτερα εἶναι, nec satisfecit præpositioni ἀπό.

Ἐς τοὺς Ἕλληνας] Gr. ἐς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας. Sed statim sequitur ἄλλους. Wass. Cur hic præcipue Græci memorentur, exponit Casaubonus ad Polyb. I. 16. pag. 164. Duck.

Καὶ αὐτοὶ] Redit ad νομίζοντες, primo casu, ex constanti Græcismo, quæ de *semet* ipso aliquis putet aut dicat, Nominativo efferendi; reliqua, de *aliis*, quarto casu et hic efferuntur.

Περιεγίγν.] Ἂν videtur aut excidisse (ab ἀλλὰ fortassis absorptum,) aut intelligendum; est enim de re futura etiamnunc sermo, et de ἀγῶνι, qui semper sit rei *nondum* effectæ. Etsi vix aliter consecutum deinde est.

Καὶ οὐδ᾽ αὐτοὶ αὖ μόνον] *Nec vero ipsi tantum* victores futuri essent, *sed una etiam cum iis, qui auxilio ipsis venissent: quippe qui, Corinthiis et Lacedæmoniis juncti, duces se* inter illos *præstitissent, suam urbem periculo pro aliis*, vel, ante alios, *objecissent, et multum circa prœlium navale promovissent*. Steph. Hoc præfero aliorum interpretationibus, nisi, quod, postrema verba cum quibusdam Interpretibus apud Scholiasten potius de incremento potentiæ navalis accipienda, puto. Duck.

Γιγνόμενοι] Marg. Gr. et pleræque Edd. γιγνόμενοι. Ita reposui. antea γενόμενοι. W.

Ἐμπαρασχ.] *In* illud bellum, *ad* usum ejus.

Προκινδ.] Si, quod sequ. καὶ, huic τε respondeat: debebat Thuc. προκόψαι scribere. Sed trajectum est τε ad ἐμπαρασχόντες, cui respondeat προκόψαντες. Debebat enim: ἐμπαρασχόντ. τε, καὶ—προκόψ. προκινδυνεῦσαι est pro ὑπερκινδ. *pro reliquis* periculo sese objicerent.

Προκόψαντες.] Si ναυτικὸν hic sign. *naves* ipsas, quod solet, et aptius est verbis μέγα μέρος· vix video, quid significet hic προκόψαι, nisi, *accommodare præbere*, qs. ut Gall. *avancer, fournir, procurare, (gewähren, vorstrecfen)*. Sed enim ubi hoc significat? Et tamen *classem* ipsam et *naves* semper fere

ἔθνη γὰρ πλεῖστα δὴ ἐπὶ μίαν πόλιν ταύτην ξυνῆλθε, πλήν γε δὴ τοῦ ξύμπαντος λόγου τοῦ ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ πρὸς τὴν Ἀθηναίων τε πόλιν καὶ Λακεδαιμονίων.

νζʹ. 57. Τοσοίδε γὰρ ἑκάτεροι ἐπὶ Σικελίαν τε καὶ περὶ Σικελίας, τοῖς μὲν ξυγκτησόμενοι τὴν χώραν, τοῖς δὲ ξυνδιασώσοντες, ἐπὶ Συρακούσας ἐπολέμησαν, οὐ κατὰ δίκην τι μᾶλλον, οὐδὲ κατὰ ξυγγένειαν, μετ' ἀλλήλων στάντες, ἀλλ', ὡς ἑκάστοις τῆς ξυντυχίας ἢ κατὰ τὸ ξυμφέρον, ἢ ἀνάγκης ἔσχον. Ἀθηναῖοι μὲν αὐτοὶ, Ἴωνες ἐπὶ Δωριέας Συρακουσίους ἑκόντες ἦλθον· καὶ αὐτοῖς τῇ αὐτῇ φωνῇ καὶ νομίμοις ἔτι χρώμενοι Λήμνιοι, καὶ Ἴμβριοι, καὶ Αἰγινῆται, οἳ τότε Αἴγιναν

sign. ναυτικόν. Quod si sign. *rem navalem*, rationem nauticam, *Geewesen* : προκόψαντες fuerit pro, προκοπὴν δόντες, ἐμποιήσαντες· quod *effecissent* Siculos *peritiores* rei navalis. Tunc Genit. τοῦ ναυτ. fuerit pro περί; plane ut 4. 60. extr. τῆς ἀρχῆς προκοπτόντων ἐκείνοις, *cum adjuvent illos in augendo imperio*, cum prosint illis (conferant plurima) ad progressum, incrementum imperii. Neutr. vel Intransit. pro Activo vel Transitivo; (Effective;) V. Philol. Thuc. Paull. p. 82. Sed nimirum obstat μέγα μέρος, (in quo tamen intellexeris κατὰ, εἰς,) *navibus* ipsis aptius, quam *formulæ* ac disciplinæ navali, quam primitus notet; tamen intell. πρᾶγμα, σύστημα, ut ἱππικὸν *rem equestrem*, usu tamen ipsos potius *equites* sign.

Ἔθνη γὰρ πλεῖστα δὴ] Cum ait Thucydides, plures ad hanc urbem, quam aliam ullam, belli gerendi causa utrinque convenisse, eas, ut majores copias, excipit, quæ totius belli tempore vel Atticam, vel Spartanam convenerant ad urbem. Acac. In eamdem sententiam exponit Scholiastes Cod. Cass. Duck.

Ἑκατ.] i. e. ἑκατέρωθεν (ωθι) ὄντες, τεταγμένοι, πολεμήσοντες ἐξ ἑκατέρου τοῦ μέρους, *utrimque* (*respective*).

Ἐπι Σικ. τε κ. περὶ Σικ.] Contulisse subit, Rom. 8. 3. πέμψας ἐν ὁμοιώματι σαρκὸς ἁμαρτίας, (qs. ἐπ' ἀνθρώπους ἁμαρτωλοὺς,) καὶ περὶ ἁμαρτίας· Quippe utrobique περὶ est pro ἕνεκα.

Τὴν χώραν] Τὴν χώραν ἐλθόντες Mss. non male. Wass.

Ἐπὶ Συρ.] *Apud* Syrac. *circa* Syr. cum ἐπὶ alias c. Accus. sit *contra*; quod hic non conveniat sociis Syracusanorum. Miror, nemini in mentem venisse, ἐπὶ Συρακούσαις legere.

Οὐ κατὰ δίκ. τι μᾶλλον] Τὶ redundat; int. κατά τι, *ullo modo* (*etwan*), πως. μᾶλλον deinde, quia sequ. ἀλλὰ, aut redundat et ipsum, aut ἀλλὰ, quod sequitur, est pro ἤ, more sane Nostri; cum præsertim ἀλλ' (ἀλλὰ) ἢ Græci pro simplici ἀλλὰ jungant.

Μετ' ἀλλήλων στάντες] Marg. et Camer. καταστάντες. Sed altero etiam Thucydides III. 39. utitur: Ἐζήτησάν τε μετὰ τῶν πολεμιωτάτων ἡμᾶς στάντες διαφθεῖραι. Ubi Scholiastes itidem, ut hic, συνεμάχησαν τοῖς πολεμίοις ἡμῶν. Infra Cap. 61. Καὶ τὸ τῆς τύχης κἂν μεθ' ἡμῶν ἐλπίσαντες στῆναι. Et cum præpositione πρὸς IV. 56. Πρὸς τὴν ἐκείνων γνώμην ἀεὶ ἔστασαν. Duck. i. e. μεθ' ἑκατέρων. Non ita poni ἀλλήλων solet; sed, μετ' ἀλλ. στάντες, vere notat, *inter se juncti*.

Ἀλλ' ὡς ἑκάστοις] Sententiam horum verborum recte expressit Scholiastes: sed non intelligo, quomodo dici possit, ὡς ἑκάστοις τῆς ξυντυχίας ἔσχον, pro, ὡς ἑκάστοις συνέτυχε. Omnino mihi persuadeo, hic aliquid vitii esse, eoque magis, quod Reg. et Cass. a vulgata scriptura abeunt. Duck.

Ὡς ἑκ.——ἔσχον] Ἔσχον si legeris: ἕκαστοι legendum: *ut singuli sese habebant*, ut singulorum conditio esset, (περὶ, vel ἕνεκα) ξυντυχίας, *ex casu*, ἢ, rel. Nam, ἑκάστοις—ἔσχον, ne tum quidem congruerit, si ante τῆς ξυντυχ. addideris τά. tamen leg. ἔσχεν, ad Neutrum. Ac ne τὰ quidem addito opus est, ubi commode satis dicatur: ὡς ἑκάστοις ἔσχε, sc. πρᾶγμα, *res*, conditio, ξυντυχίας, rel. scil. πέρι. Sed nimirum vera lectio est aut, ὡς ἑκάστοις ἔσχεν, aut, ὡς ἕκαστοι ἔσχον. Nam lectio, ὡς ἑκάστους—ἀνάγκη ἔσχεν, cum reliquis non congruit. ἔχειν autem hic est, *sese habere*, comparatum esse, *sich befinden*; *verhalten*; ad Genitivum intell. περὶ, vel πέρι, si subjiciatur κατὰ τὸ ξυμφέρον, pro, τοῦ ξυμφέροντος, varietatis amori dedit Thuc.

Ἴωνες, rel.] i. e. ὡς, vel οἷά τε, ὄντες Ἴωνες, ἐπὶ Συρακ. ὡς (ὄντας) Δωριέας. Sic infra, ὅμως Ἴωνες ἐπὶ Δωρ.

Οἳ τότε Αἴγ. εἶχ.] Int. οἵ γε, *nempe*, qui

εἶχον· καὶ ἔτι Ἑστιαιεῖς, οἱ ἐν Εὐβοίᾳ Ἑστίαιαν οἰκοῦντες, ἄποικοι ὄντες, ξυνεστράτευσαν. τῶν δὲ ἄλλων, οἱ μὲν ὑπήκοοι, οἱ δ' ἀπὸ ξυμμαχίας αὐτόνομοι, εἰσὶ δ' οἳ καὶ μισθοφόροι, ξυνεστράτευον. καὶ τῶν μὲν ὑπηκόων καὶ φόρου ὑποτελῶν, Ἐρετριεῖς, καὶ Χαλκιδεῖς, καὶ Στυρεῖς, καὶ Καρύστιοι, ἀπ' Εὐβοίας ἦσαν· ἀπὸ δὲ νήσων, Κεῖοι, καὶ Ἄνδριοι, καὶ Τήϊοι· ἐκ δ' Ἰωνίας, Μιλήσιοι, καὶ Σάμιοι, καὶ Χῖοι. τούτων Χῖοι οὐχ ὑποτελεῖς ὄντες φόρου, ναῦς δὲ παρέχοντες, αὐτόνομοι ξυνέσποντο, καὶ τοπλεῖστον Ἴωνες ὄντες οὗτοι πάντες, καὶ ἀπ' Ἀθηναίων, πλὴν Καρυστίων· οὗτοι δ' εἰσὶ Δρύοπες. ὑπήκοοι δ' ὄντες, καὶ ἀνάγκῃ, ὅμως Ἴωνές τε ἐπὶ Δοριέας, ἠκολούθουν. πρὸς δ' αὐτοῖς Αἰολεῖς, Μηθυμναῖοι μὲν ναυσὶ, καὶ οὐ φόρῳ ὑπήκοοι, Τενέδιοι δὲ καὶ Αἴνιοι, ὑποτελεῖς. οὗτοι δὲ Αἰολεῖς Αἰολεῦσι τοῖς κτίσασι Βοιωτοῖς μετὰ Συρακουσίων κατ' ἀνάγκην ἐμάχοντο· Πλαταιεῖς δὲ καταντικρὺ Βοιωτοὶ Βοιωτοῖς μόνοι εἰκότως κατ' ἔχθος· Ῥόδιοι δὲ καὶ Κυθήριοι, Δωριεῖς ἀμφότεροι. οἱ μὲν Λακεδαιμονίων ἄποικοι Κυθήριοι, ἐπὶ Λακεδαιμο-

tum tenebant Æginam, non veteres illi Atheniensium æmuli rei navalis. V. Nostr. 2. 27. Periz. ad Æl. V. H. 12. 10. n. 1.

Ἑστίαιαν] Sic reposui e Mss. pro Ἑστίαν, quod ante edebatur. Vide Stephanum, et Nostrum I. 114. Wass. Add. Interpretes Stephani ad Ἐστίαια et Ἱστίαια. Duck.

Ἀπὸ ξυμμαχ.] i. e. *μετὰ ξυμμαχίας*, vel *διὰ τὴν ξυμμαχίαν, ὡς ξύμμαχοι·* vel simpliciter, *ξύμμαχοι καὶ αὐτονόμοι·* neque enim omnes Athen. *ξύμμαχοι αὐτονόμοι*. V. 6. 85. init. ubi est similis oratio; *νεῶν παροχῇ αὐτονόμους*, i. e. *ναῦς παρέχοντας καὶ* (vel, *τἄλλα δὲ*) *αὐτονόμους*.

Μισθοφ.] Mira vero lect. Cod. Msqu. *μισθομόροι*, qs. *participes* mercedis.

Στυρεῖς] Herodoto Στυρέες. Στύρα vero ad Eubœæ partem Orientalem prope Carystum. Salmasius apud Steph. reponit Στύρακα. At Styrax juxta Eustathium mons Cretæ. Urbs erat veterrima. Homer. *οἳ Στύρα ναιετάασκον*, sed parva et infrequens. Nam in navali pugna cum Xerxe, Eretrienses septem naves, binas tantum Styrenses suppeditarunt. Homerum sequitur Nonnus Dionys. p. 360. *Καὶ Στύρα, καὶ Κήρινθον ἀειδομένης τε Καρύστου Ἕδρανα.* Αἰγιλίαν, aut Αἰγιλίαν insulam Στυρέων memorat etiam Herodotus. Hodie opinor *Spitilus*. Eversam urbem bello Maliaco (Λαμιακῷ Casaub.) a Phædro, Atheniensium duce, narrat Strabo. vid. et Pausan. Est et *Stira* oppidum ad ostia Cephissi situm, Thrasybuli patria: neque enim Styrensem, secundum Usserium, neque Tyriensem, cum Lambino ad Nepotem, dixeris. Wass. Confer, quæ de Styra Eubœæ habet Holstenius ad Stephanum. Duck.

Ἐκ δ' Ἰων. rel.] Valkenar. ad Herodot. L. 7. (p.) 548. *Gottl.*

Δρύοπες] Scylax v. 576. *Δρύοπας δὲ τὴν Κάρυστον ὠνομασμένην* condidisse, unus, opinor, narrat. In Long. 54. 30. Lat. 37. 30. Ptolemæus. Wass.

Ὅμως Ἴων.] Nempe, ut non tamen *ἀνάγκῃ*, prorsus sola, sed *ἑκόντες* quoque, (ut supra de Athen.) cum gentili odio, sequerentur: Abreschii inversione, *quamvis* essent *Iones, coacti tamen*, nil egemus.

Φόρῳ] i. e. *πρὸς φόρον, εἰς φόρον.*

Κατ' ἀντικρὺ] *Plane*, summopere, planissime: ut Aristoph. Pluto: (vs. 4. p. 20. Ed. Frob.) *βλέπειν ἄντικρυς δόξεις μ' Ἄρη·* putabis, me plane Martem vultu referre; (Martium plane tueri,) vel: videberis tibi me videre prorsus alterum Martem. Caussa vero odii satis constat ex ipso Thuc. L. 3. c. 35. rel. Ad Βοιωτοὶ Βοιωτοῖς intell. *καίπερ, utut*; et ad *εἰκότως*, int. *ὅμως*.

Εἰκότως] Verterim, *ut par erat*, ut facile erat ad conjectandum; *natürlicher Meise*, Lat. *scilicet*.

νίους τοὺς ἅμα Γυλίππῳ μετὰ Ἀθηναίων ὅπλα ἔφερον· Ῥόδιοι δὲ, Ἀργεῖοι γένος, Συρακουσίοις μὲν, Δωριεῦσι, Γελώοις δὲ καὶ ἀποίκοις ἑαυτῶν οὖσι, μετὰ Συρακουσίων στρατευομένοις ἠναγκάζοντο πολεμεῖν. τῶν τε περὶ Πελοπόννησον νησιωτῶν, Κεφαλλῆνες μὲν καὶ Ζακύνθιοι, αὐτόνομοι μὲν, κατὰ δὲ τὸ νησιωτικὸν μᾶλλον κατειργόμενοι, ὅτι θαλάσσης ἐκράτουν Ἀθηναῖοι, ξυνείποντο. Κερκυραῖοι δὲ, οὐ μόνον Δωριεῖς, ἀλλὰ καὶ Κορίνθιοι σαφῶς, ἐπὶ Κορινθίους τε καὶ Συρακουσίους, τῶν μὲν ἄποικοι ὄντες, τῶν δὲ ξυγγενεῖς, ἀνάγκῃ μὲν, ἐκ τοῦ εὐπρεποῦς, βουλήσει δὲ, κατὰ ἔχθος τὸ Κορινθίων, οὐχ ἧσσον, εἵποντο. καὶ οἱ Μεσσήνιοι νῦν καλούμενοι ἐν Ναυπάκτῳ, καὶ ἐκ Πύλου, τότε ὑπ᾿ Ἀθηναίων ἐχομένης, ἐς τὸν πόλεμον παρελήφθησαν. καὶ ἔτι Μεγαρέων φυγάδες οὐ πολλοὶ, Μεγαρεῦσι Σελινουντίοις οὖσι κατὰ ξυμφορὰν ἐμάχοντο. τῶν δὲ ἄλλων ἑκούσιος μᾶλλον ἡ στρατεία ἐγίγνετο ἤδη. Ἀργεῖοι μὲν οὐ τῆς ξυμμαχίας ἕνεκα μᾶλλον, ἢ τῆς Λακεδαιμονίων τε ἔχθρας, καὶ τῆς παραυτίκα ἕκαστοι ἰδίας, Δωριεῖς ἐπὶ Δωριέας μετὰ Ἀθηναίων Ἰώνων ἠκολούθουν. Μαντινεῖς δὲ καὶ ἄλλοι Ἀρκάδων μισθοφόροι, ἐπὶ

Μᾶλλον] Rursus hic redundat *μᾶλλον*, aut est pro *ὅμως*.

Σαφῶς] Non ad *εἵποντο* referendum *σαφῶς*· nam et ceteri omnes *σαφῶς εἵποντο*. Sign. hic *liquido, planissime* (*unstreitig*), et refertur ad Δωριεῖς et Κορίνθιοι· manifesto, planissime, (*ἀτεχνῶς, ἀμφιλαφῶς, εἰλικρινῶς, ὁμολογουμένως*,) erant non Doricæ modo (universe) originis, sed et (proprie, propius,) Corinthiacæ: Quæ tam certa mihi interpretatio fuit, ut et Græcæ linguæ aptissima, et contexto, ut comma post *σαφῶς* posuerim.

Ἀν μὲν——εἵπ.] Ad *ἀνάγκῃ* int. *καὶ αὐτῇ*· sane etiam necessitate, coacti Athenienses sequi, licet nollent: certe *ὡς ἀνάγκῃ*, ut caussari possent, se non posse non adesse Atheniensibus: (*καὶ*) *ἐκ τοῦ εὐπρεποῦς*, quia turpe foret atque impium, destituisse, a quibus adjuti essent, qui ipsorum caussa bellum in semet derivassent: *οὐχ ἧσσον, sed non minus* tamen, æque, pariter, *τῇ βουλήσει* vero, animo, exosi Corinthios, aderant; tanquam si sit: *οὐ μόνον ἀνάγκῃ καὶ ἐκ τοῦ εὐπρεπ. ἀλλὰ καὶ οὐχ ἧσσον τῇ βουλήσει*· Aut, ut alibi loquitur Noster: *πρόφασιν μὲν* (*προφάσει*) *ὡς ἀνάγκῃ καὶ ἐκ τοῦ εὐπρεποῦς· τῷ δ᾿ ἔργῳ, τῇ ἀληθείᾳ, καὶ τῇ βουλήσει οὐχ ἧσσον*.

Τὸ Κορινθίων] Ita eleganter Mss. quod restituimus. Antea *τῶν* Κορινθίων. WASS.

Μεγαρ. Σελ. οὖσι] i. e. Σελινουντίοις, (*ἐμάχοντο, καίπερ*) *οὖσι* Μεγαρ.

Κατὰ ξυμφ.] i. e. *διὰ τὴν ξυμφ.* ut profugi ex patria, ab Atheniensibus recepti, quorum jam detrectare arma non possent.

Οὐ τ. ξυμμ. ἕν. μᾶλλ.] i. e. *οὐ τοσοῦτον, τόσον*, non tam societatis caussa, quam, rel. Aut: non societatis *magis* caussa, quam Lacedæmoniorum odio, i. e. non minus, æque Lacedæm. odio ac societatis officio. Ita Liv. sæpe, et omnino Latini: *non officio magis, quam utilitate*, i. e. sane *etiam* officio, ceterum *non minus* ob utilitatem; Vel: *non* utilitate *minus*, quam officio.

Τῆς παραυτ.] Opponitur *universæ* inimicitiæ et *perpetuæ* cum Lacedæmoniis, quam præter et *ad tempus* sumeretur ex variis caussis subinde natis.

Ἕκαστοι ἰδίας] Cl. in Marg. *ἕκαστοι ἰδίας ὠφελείας*. At his supplementis facile carere possumus. WASS.

Μετὰ Ἀθηναίων Ἰώνων ἠκολούθουν] Aristophanes Plut. v. 824. *ἕπου μετ᾿ ἐμοῦ, παιδάριον*· ubi Scholiastes observat, etiam Platonem in Menexeno dicere, *ἀκολούθει μετ᾿ ἐμοῦ*. Isocrates in Plataïco pag. 299. Ed. Steph. *Τοῖς μὲν σώμασι μετ᾿ ἐκείνων ἀκολουθεῖν ἠναγκάζοντο, ταῖς δὲ εὐνοίαις μεθ᾿ ἡμῶν ἦσαν*. Cebes pag. 55. Ed. Gron. *Αἱ δὲ γυναῖκες αἱ μετ᾿ αὐτῶν ἀκολουθοῦσαι*. DUCK. Ita *συνακολουθεῖν* sæpius in N. Test. et supra, *ξυνείποντο*· quod

τοὺς ἀεὶ πολεμίους σφίσιν ἀποδεικνυμένους ἰέναι εἰωθότες, καὶ τότε, τοὺς μετὰ τῶν Κορινθίων ἐλθόντας Ἀρκάδας, οὐδὲν ἧσσον, διὰ κέρδος, ἡγούμενοι πολεμίους· Κρῆτες δὲ καὶ Αἰτωλοὶ, μισθῷ καὶ οὗτοι πεισθέντες. ξυνέβη δὲ τοῖς Κρησὶ, τὴν Γέλαν Ῥοδίοις ξυγκτίσαντας, μὴ ξὺν τοῖς ἀποίκοις, ἀλλ᾽ ἐπὶ τοὺς ἀποίκους, ἄκοντας μετὰ μισθοῦ ἐλθεῖν. καὶ Ἀκαρνάνων τινὲς, ἅμα μὲν κέρδει, τὸ δὲ πλέον Δημοσθένους φιλίᾳ καὶ Ἀθηναίων εὐνοίᾳ, ξύμμαχοι ὄντες, ἐπεκούρησαν. καὶ οἵδε μὲν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ ὁριζόμενοι. Ἰταλιωτῶν δὲ, Θούριοι καὶ Μεταπόντιοι ἐν τοιαύταις

sit idem, atque εἵποντο σὺν αὐτοῖς. Ad Ἰώνων int. καίπερ ὄντων, *quamvis* essent.

Τ. ἀεὶ — ἀποδ.] Aut transpositum, pro, ἀεὶ εἰωθότ. ἰέναι ἐπὶ τοὺς ἀποδεικν. πολεμίους· aut, (quod minus tamen aptum *hic* fuerit, quam alibi,) ἀεὶ notat *subinde*, alio atque alio tempore, ab his vel illis. Illud *hic* quidem prætulerim. ἀποδεικνυμένους autem dictum, ut Tacito, Hist. 3. 28. init. *duces, qui fesso militi, et velut alias exhortationes abnuenti, Cremonam monstrassent*, nempe ad prædam, unde sese locupletarent; qui locus opportune sane hunc Nostri locum illustret, ubi idem sit verbum, eadem conditio.

Ξυνέβη δὲ τοῖς Κρησὶ τὴν Γέλαν Ῥοδίοις ξυγκτίσαντας] Scholiastes scribit, συγκτίσαντας pro συγκτίσαι poni. Sed ita ἀσύνδετος erit, et non cohærebit oratio. In Cass. est ἀντὶ τοῦ συγκτίσασι. Putavit scilicet, casum participii debere convenire præcedenti Ῥοδίοις. Sed ne hoc quidem recte: nam supplendus est accusativus αὐτούς. Satis usitatum est, ut dativum excipiat accusativus participii sequente infinitivo. Thucydides VI. 55. Ἱππάρχῳ δὲ ξυνέβη, τοῦ πάθους τῇ δυστυχίᾳ ὀνομασθέντα καὶ τὴν δόξαν τῆς τυραννίδος ἐς τὰ ἔπειτα προσλαβεῖν. Et VII. 40. Ἔπειτα οὐκ ἐδόκει τοῖς Ἀθηναίοις αὐτοῦ ὑπὸ σφῶν αὐτῶν διαμέλλοντας κόπῳ ἁλίσκεσθαι. Eadem ratio est in illo, quod e Pausania adnotat Sylburgius: Τοῖς ἐντυγχάνουσι παρεκελεύοντο ἄνδρας εἶναι ἀγαθούς. In quibus omnibus, apertum est, supplendum esse accusativum pronominis. D.

Ἀκ. μετὰ μισθοῦ] Μετὰ est pro ἀντὶ, et totum pro μισθωτοὺς, μισθοφόρους· qs. ut *acciperent* mercedem. Quid, si hinc interpretari detur Marc. 10. 30. *Si non receperit* (i. e. profecto recipiat, ex Ebr. אִם—לֹא,) *centupla — domicilia*, rel. μετὰ διωγμῶν, i. e. ἀντὶ (τῶν) διωγμ. *pro* calamitatibus, quas me professus pertulerit? *Inversa* hic quidem ratio; sed nimirum et *pro incommodo* merces, et *pro mercede incommodum*, impenditur. — Rursus apparet, *coactos* militasse mercenarios, et, qui cogerentur, stipendium accepisse (6. 22. init.) Unde et hic de μισθοφορικαῖς ἀνάγκαις loquitur Schol. ad vv. ἐν τοιαύτ.)

Κέρδει] i. e. διὰ τὸ κέρδος, κέρδους ἕνεκα· ut mox, Δημοσθένους φιλίᾳ καὶ Ἀθηναίων εὐνοίᾳ. Cf. Philol. Th. Paull. p. 55, 56. aut κέρδος sign. *studium, spem lucri*; ut apud Cic. Epist. Fam. 7. 12. *quæ tua gloria est*; i. e. qua tu es gloriæ aviditate. Plura etiam exempla Ciceronis Ernest. affert in Cl. Cicer. h. v. Addideris fortasse Virg. Ge. 3. 102. *Et, quis* (l. *qui*) *cuique dolor victo, quæ gloria palmæ*, i. e. quæ cupiditas (φιλοτιμία) palmæ decoræ. Sed hic *gloria palmæ* fuerit, quantum gaudeat, sibi placeat (equus) palmam (victoriam) adeptus.

Ἐν τοιαύτ. — κατειλημμ.] Nihili est haud dubie lectio, στρατιωτικῶν. Nam quid sint *militaria tempora?* Nec vero satis intelligo pron. τοιαύταις. Quorsum referam enim, ubi nullæ *tales*, τοιαῦται ἀνάγκαι, sint antea memoratæ? Quod si cum Schol. retuleris ad necessitatem τοῦ μισθοφορεῖν, mercede militandi; non video primo, *quinam* imposuerint illis hancce necessitatem, qui nullo jure Atheniensium, nullo officio tenerentur: deinde quænam conjunctio intercedit huic necessitati cum καιροῖς στασιαστικοῖς; Quid est denique κατειλημμένων; Portus vertit, ac si legeret κατειλημμένοι, *intercepti*; debebat, *deprehensi, oppressi*. Sed enim varietatis nihil notatum video. Unde κατειλημμένων interpreter καταλαβόντων, *consecutis temporibus* turbulentis. Ita enim καταλαμβάνειν adhibet Noster, 2. 54. init. ἢν πόλεμος καταλάβῃ, sc. αὐτούς. Sed nimirum, ut dixi, τοιαύταις maxime incommodat; nam cetera citius expedierim. Forsan tamen eo retuleris, ut propter seditiones cogerentur fugere, excedere patria (at non omnes tamen), et sic quærere apud Athenienses, ubi tuti agerent, unde vitam tolerarent; ut ad τοιαύταις intelligas, ὥστε ἀναγκάζεσθαι στρατεύειν. Ita, cum Homerus dicit: Il. 5. 828. (adde vs. 808.) τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθός εἰμι, *talis ego tibi sum adjutrix*, int. ὥστε σε πάντα θαῤῥεῖν· cum idem,

ἀνάγκαις τότε, στασιωτικῶν καιρῶν κατειλημμένων, ξυνεστράτευον, καὶ Σικελιωτῶν, Νάξιοι καὶ Καταναῖοι· βαρβάρων δὲ Ἐγεσταῖοι, οἵπερ ἐπηγάγοντο καὶ Σικελιωτῶν τὸ πλέον, καὶ τῶν ἔξω Σικελίας. Τυρσηνῶν τέ τινες, κατὰ διαφορὰν Συρακουσίων, καὶ Ἰάπυγες μισθοφόροι. τοσάδε μὲν μετὰ Ἀθηναίων ἔθνη ἐστράτευον.

νή. 58. Συρακουσίοις δὲ ἀντεβοήθησαν καὶ Καμαριναῖοι μὲν, ὅμοροι ὄντες, καὶ Γελῷοι, οἰκοῦντες μετ' αὐτούς. ἔπειτα, Ἀκραγαντίνων ἡσυχαζόντων, ἐν τῷ ἐπέκεινα ἱδρυμένοι Σελινούντιοι. καὶ οἵδε μὲν τῆς Σικελίας τὸ πρὸς Λιβύην μέρος τετραμμένον νεμόμενοι. Ἱμεραῖοι δὲ ἀπὸ τοῦ πρὸς τὸν Τυρσηνικὸν πόντον μορίου, ἐν ᾧ καὶ μόνοι Ἕλληνες οἰκοῦσιν· οὗτοι δὲ καὶ μόνοι ἐξ αὐτοῦ ἐβοήθησαν. καὶ Ἑλληνικὰ μὲν ἔθνη τῶν ἐν Σικελίᾳ τοσάδε, Δωριεῖς τε καὶ οἱ αὐτόνομοι πάντες, ξυνεμάχουν· βαρβάρων δὲ, Σικελοὶ μόνοι, ὅσοι μὴ ἀφέστασαν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. τῶν δ' ἔξω Σικελίας Ἑλλήνων, Λακεδαιμόνιοι μὲν, ἡγεμόνα Σπαρτιάτην παρεχόμενοι, Νεοδαμώδεις δὲ τοὺς ἄλλους, καὶ Εἵλωτας· (δύναται δὲ τὸ Νεοδαμῶδες, ἐλεύθερον ἤδη εἶναι·) Κορίνθιοι δὲ, καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ μόνοι παραγε-

vel Jupiter Junoni, Il. 14. 343. τοῖόν τοι ἐγὼ (πυκινὸν) νέφος ἀμφικαλύψω, *tam densam nubem tibi circumdabo*, int. ut occulta, nulli visa, et secura mecum possis cubare. Virg. Æn. 5. 404. *Tantorum ingentia septem—terga rigebant*; scil. ut stuperet Æneas, et voluerit humi pondera, et Æn. 6. 240. *Talis sese halitus — supera ad convexa ferebat*, int. (ex prioribus,) ut nullæ volucres possent impune transvolare.

Στασιωτικῶν] Quidam libri στασιαστικῶν. Vide ad IV. 130. Duck.

Βαρβ. — Ἐγεστ.] A Sigeste Trojano, non Græco ergo.

Σικελιωτῶν] Cl. Σικελῶν. male. Sicilienses, non Siculos, intellige. Wass.

Ἀντεβοήθ.] Ἀντὶ hic est ex altera parte, *de l' autre côté* (*dahingegen*).

Γελῷοι οἰκοῦντες] Gr. οἱ οἰκοῦντες, de hiatu male sollicitus. Wass.

Ἀκραγ. ἡσυχ.] Dupliciter accipi potest: vel ad Syracusanos cum quiescerent Agrigentini, i. e. medios se gererent, neutri parti sese adjungerent: tanquam dixerit Thuc. οἱ μὲν Ἀκραγαντῖνοι ἡσύχαζον· οἱ δὲ Σελινούντιοι, rel. vel ad Selinuntios: Selinuntii juvabant Syracusanos, quiescentibus Agrigentinis, i. e. non impedientibus, aut, quo minus juvarent Syracusanos, aut, quod nullæ tum turbæ essent inter Agrigentinos et Selinuntios, quæ hos impedirent adjungi Syracusanis. Illud præferrem, si moris foret Nostro, talia per Genitivos afferre, qui semper fere *caussam* illi notent, non, quid *præterea*, alibi, simul, gestum sit.

Μόνοι ἐξ αὐτοῦ] Alii, ἐξ αὐτοῦ μόνοι, ordine meliore. Wass.

Ἀφέστασ.] Hoc aut, *antea* fuisse cum Syracusanis, innuerit, aut, non *debuisse*, ut Siculos, relictis Syracusanis, adjungi exteris, aut simpliciter dictum pro μετέστησαν, *sese adjunxerant*. Nec temere fortasse Cod. Reg. ἐφέστασαν· etsi hoc sensu dicitur ἐπί.

Δύν. δὲ — — εἶναι·] Porti interpretatio, vertentis: *Isti Neodamodes* (immo *Neodamodæ* ex Latino usu,) *possunt jam liberi esse*; tanquam ignorarit Thuc. exspectarit aut conjecerit, quid interim factum fuerit illis! Nugæ! Nec, τὸ Νεοδαμῶδες, magis significet τοὺς Νεοδαμώδεις, quam, τὸ Ἀθηναῖον, τοὺς Ἀθηναίους. Sensus est: Hoc *vocabulum Neodamodes* potest fere *significare* eum, qui jam sit liber. Fortasse ex Glossa irrepserint hæc verba; ut ille Vs. apud Virg. Æn. 1. 109. *Saxa vocant Itali, mediis quæ in fluctibus, aras.* Quem ego ver-

νόμενοι, καὶ Λευκάδιοι, καὶ Ἀμπρακιῶται, κατὰ τὸ ξυγγενές. ἐκ δὲ Ἀρκαδίας, μισθοφόροι ὑπὸ Κορινθίων ἀποσταλέντες, καὶ Σικυώνιοι, ἀναγκαστοὶ στρατεύοντες· καὶ τῶν ἔξω Πελοποννήσου, Βοιωτοί. πρὸς δὲ τοὺς ἐπελθόντας τούτους οἱ Σικελιῶται αὐτοὶ πλῆθος πλέον κατὰ πάντα παρέσχοντο, ἅτε μεγάλας πόλεις οἰκοῦντες. καὶ γὰρ ὁπλῖται πολλοὶ καὶ νῆες καὶ ἵπποι, καὶ ἄλλος ὅμιλος ἄφθονος ξυνελέγη. καὶ πρὸς ἅπαντας αὖθις, ὡς εἰπεῖν, τοὺς ἄλλους, Συρακουσίους αὐτοὶ πλείω ἐπορίσαντο, διὰ μέγεθος πόλεως, καὶ ὅτι ἐν μεγίστῳ κινδύνῳ ἦσαν.

νθ'. 59. Καὶ αἱ μὲν ἑκατέρων ἐπικουρίαι, τοσαίδε ξυνελέγησαν· καὶ τότε ἤδη πᾶσαι ἀμφοτέροις παρῆσαν, καὶ οὐκέτι οὐδὲν οὐδετέροις ἐπῆλθεν. οἵ τε οὖν Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι εἰκότως ἐνόμισαν καλὸν ἀγώνισμα σφίσιν εἶναι, ἐπὶ τῇ γεγενημένῃ νίκῃ τῆς ναυμαχίας, ἑλεῖν τε τὸ στρατόπεδον ἅπαν τῶν Ἀθηναίων, τοσοῦτον ὄν, καὶ μηδὲ καθ' ἑκάτερα

sum, ut tenuiorem, quam pro dignitate carminis Epici, et descriptæ ibi tempestatis, vel propter vocab. *Itali,* pro Grammatici additamento e contexto circumscribendum, semper putavi. Hesych. Νεοδαμώδεις, οἱ κατὰ δόσιν (nempe τῶν Λακεδαιμονίων,) ἐλεύθεροι ἀπὸ Εἱλωτίας, cum antea essent Elotes. Est a νέος et δᾶμος, Dor. pro δῆμος, et sign. *recens* populo (Lacedæm.) adscriptum.

Πρὸς δὲ τ. ἐπελθ. et infra paullo : καὶ πρὸς ἅπαντ.] Utrobique πρὸς non sign. *ad,* ut Siculi ad reliquos, et Syracusani ad omnes, auxilia copiasque adduxerint; quod absurde dicatur, ubi non ad exteros (hi enim sunt h. l. ἐπελθόντες, ut ἐπηλύτην ὄντα, 1. 9. init. *cum advena, exterus esset* ;) nec Syracusani ad reliquos, sed hi ad illos, venerint; sed sign. *qua,* si comparaveris, pro ratione reliquorum, omnium, *in Bergleichung, in Berhültnik*; (id quod ipsum notet Latinis *ad,* sed hic obscurius et ambigue adhibeatur ;) Siculi ergo plures milites præbuere soli, ipsi, quam exteri omnes, Syracusani autem (ut adhuc Amstelodamenses qua Hollandos, Hollandi qua omnes Batavos,) plura præstiterunt omnibus simul.

Ὡς εἰπεῖν]} i. e. σχεδὸν *fere,* (*beynahe, ziemlich*); *ut ita loquar* sensu hic caret, et absonum plane hic est! Nam quis in his, quorum numerus ratioque iniri possit, et summa computari, dixerit : *ut ita loquar?* Sign. et *omnino, in universum,* Demostheni maxime : id quod et hic convenerit. Ceterum Συρακούσιοι utique legendum. Nam Accusat. errori haud dubie datus est referentium ad ἅπαντας. Jungi autem cum ὡς εἰπεῖν, quod vult Abr. et contra Græcismum est, ex quo simpliciter ponatur ὡς εἰπεῖν, et alienissimum, ubi non de *solis* Syracusanis loquatur. Simpliciter autem positum intelligi, est, tanquam dixeris : *Ciceronem potior est aliis,* pro, *quod attinet* Ciceronem, ille est potior aliis. Apage vero tales ineptias!

Συρακουσίους] Ita quidem omnes scripti et editi. Nec tamen video, quomodo hoc ferri possit, reclamante sententia totius loci. Credo, recte emendatum esse in Reg. Συρακούσιοι. Πρὸς autem est συγκριτικόν ; et Valla recte *præ omnibus aliis.* Duck.

Καὶ ὅτι ἐν μεγίστῳ κινδύνῳ ἦσαν] Hæc abesse sine sensus dispendio non possunt. Omittit tamen etiam Gr. Wass.

Καλὸν ἀγώνισμα] Ἀγῶνα quidem habet maxima pars Msstorum. Sed alterum etiam supra Cap. 56. dixit Thucydides : καλὸν σφίσιν ἐς τοὺς Ἕλληνας τὸ ἀγώνισμα φανεῖσθαι. Et sic etiam Scholiastes. Duck.

Ἐπὶ τῇ γεγ.] Potest referri etiam ad καλ. ἀγών. si hic quasi *cumulus* accederet ad navalem victoriam.

Καθ' ἑκάτερα] Ita ex conjectura et auctoris indole reposui, libris etiam Cl. Gr. fretus, quod tam *uterque* valet, quam *alteruter.* Antea καθ' ἕτερα. Wass. Cum Gr. et Cl. consentiunt etiam alii. Eadem varietas est Cap. 42. ubi quidam libri : Οὐδὲ γὰρ καθ' ἕτερα οἱ

αὐτοὺς, μήτε διὰ θαλάσσης, μήτε τῷ πεζῷ, διαφυγεῖν. ἔκλειον οὖν τόν τε λιμένα εὐθὺς τὸν μέγαν (ἔχοντα τὸ στόμα ὀκτὼ σταδίων μάλιστα,) τριήρεσι πλαγίαις, καὶ πλοίοις, καὶ ἀκάτοις, ἐπ' ἀγκυρῶν ὁρμίζοντες, καὶ τἄλλα, ἢν ἔτι ναυμαχεῖν οἱ Ἀθηναῖοι τολμήσωσι, παρεσκευάζοντο· καὶ ὀλίγον οὐδὲν ἐς οὐδὲν ἐπενόουν.

ξ'. 60. Τοῖς δὲ Ἀθηναίοις, τήν τε ἀπόκλεισιν ὁρῶσι, καὶ τὴν ἄλλην διάνοιαν αὐτῶν αἰσθομένοις, βουλευτέα ἐδόκει. καὶ ξυνελθόντες οἵ τε στρατηγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, πρὸς τὴν παροῦσαν ἀπορίαν τῶν τε ἄλλων, καὶ, ὅτι τὰ ἐπιτήδεια οὔτε αὐτίκα ἔτι εἶχον, (προπέμψαντες γὰρ ἐς Κατάνην, ὡς ἐκπλευ-

Συρακούσιοι ἀντεπεξῄεσαν. Sed non dubito utroque loco præferre καθ' ἑκάτερα, *ab utraque parte*. Duck.

Διὰ θαλ. τῷ πεζῷ] Variavit, more suo, Thuc. ναυσὶ—πεζῷ. int. σὺν, *cum terrestri* exercitu; id enim est τῷ πεζῷ, non *terrâ*; id enim sit πεζῇ, (ὁδῷ,) et sine articulo. Nam quomodo *terra* effugerent ex Sicilia, insula? Id enim est hic tamen διαφυγεῖν.

Πλαγίαις] i. e. ἐκ πλαγίου, *ex obliquo*, ex transverso objectis; vel ad os portus, quod ex transverso clauderent recta oppositis triremibus, non ad latera utrimque imminentibus; vel, quod magis hic tenendum, immo jungendum illi alteri, ut triremes collocarent 1) recta linea per latitudinem oris, 2) lateribus triremium obversis ad hostes, non frontibus (proris) aut puppibus, sed in latum objectas, quo facilius et os occuparet totum, et in exituros pugnarent. Monendum erat, et ad rem ipsam intelligendam, et, ne quis inde fabricaretur novum genus triremium, quæ πλάγιαι dicerentur.

Ὁρμίζ.] Vel ἑαυτοὺς, *semet* ibi *opponentes*, vel αὐτὰ, τὰ πλοῖα· pro ὁρμισθέντα, vel, ad τριήρεις, ὁρμισθείσας. Dictum, ut διειληφότες ἔχουσι, p. διειλημμένα· τούς σου δουλώσας ἔχεις, apud Herodot. 1. 27. pro, δεδουλωμένους· et Nostro 2. 41. init. ξυνελών τε λέγω, i. e. ξυνῃρημένον, συνειλημμένον. Id. 2. 38. init. ἀναπαύλας—ἐπορισάμεθα, ἀγῶσί τε καὶ θυσίαις, νομίζοντες, scil. αὐτὰς, vel αὐτοὺς, ad ἀγῶσι, aut αὐτὰ, ad omnia simul, pro, νομιζομέναις, οις· quo nil sane simplicius; et monere jam ibi debebam, frustra argutantibus Viris doctis, ac desudantibus. Amant omnino Græci Participia Præs. vel Præter. aut Aor. quæ ad Subjectum referant vel Agentem, ubi Latinis magis placeat Partic. Præter. Pass. ad (*Objectum*, vel) Materiam agenti subjectam; præterquam in Deponentibus, quippe carentibus Passivo. Nec vero aliter possunt in Activis, vicissim destitutis Participio Præter. *Urbem captam diripuere*, Latini dicant, at, ἑλόντες, Græci; *direptam incenderunt*, Latini, διαρπάσαντες, Græci. Luc. 23. 16. 22. παιδεύσας οὖν αὐτὸν ἀπολύσω. Lat. *castigatum dimisero*. Noster rursus 1. 128. extr. τοὺς δὲ (leg. f. τούς τε, quia sequitur καὶ, et ὁ, οἱ, vel sine δὲ, pro οὗτος, οι, ponitur.) ἀποπέμπω σοι ἁλὼν, scil. αὐτοὺς, pro ἁλόντας, *captos*.

Ὀλίγον οὐδὲν ἐς οὐδὲν ἐπενόουν] Acacius non ineleganter: *nihil adeo parvum aut segne ab ulla parte animo volvebant*. Sed malim, *in ullam partem*. Aristophanes Equit. v. 386. Μηδὲν ὀλίγον ποίει. ubi Scholiastes: πάντα μεγάλα κατ' αὐτοῦ ποίει, καὶ μηδὲν εὐτελές. Thucydides VIII. 15. Καὶ ὀλίγον ἐπράσσετο οὐδὲν ἐς τὴν βοήθειαν τὴν ἐπὶ τὴν Χίον. Duck.

Ἐς οὐδὲν] *Nulla*, immo hic *neutra in re*; neque ad vincendos pugna Athenienses, neque adeo exterminandos ex Sicilia. Contuleris Livianum illud, 2. 49. post init. de Fabiis contra Veientes exeuntibus. *Sequebatur turba—nihil medium, nec spem, nec curam, sed immensa omnia, volventium animo.*

Βουλευτέα] pro βουλευτέον· more Nostri, Herodotum et in hoc imitati.

Καὶ ξυνελθ.] Καὶ hic est pro οὖν.

Οἱ ταξίαρχοι] De his e Sigonio adnotavit Clar. Hudsonus ad IV. 4. quibus adde, quæ Viri eruditissimi ad Pollucem VIII. 115. scripserunt, et Perizonium ad Ælian. II. Var. Hist. 44. Scholiastes putat, eos extra ordinem, ut in re crepera, ad consilium fuisse advocatos. Hoc satis probabile est: nam ex iis, quæ VI. 47. et VII. 43. scribit Thucydides, non alios fere, quam στρατηγοὺς, consultasse, intelligi potest. Duces Romanos idem interdum, pro tempore, fecisse, ut omnium ordinum Centuriones in consilium adhiberent, ostendit Lipsius II. de Milit. Rom. 8. Duck.

σόμενοι, ἀπεῖπον, μὴ ἐπάγειν·) οὔτε τολοιπὸν ἔμελλον ἕξειν, εἰ μὴ ναυκρατήσουσιν, ἐβουλεύσαντο τὰ μὲν τείχη τὰ ἄνω ἐκλιπεῖν, πρὸς δὲ αὐταῖς ταῖς ναυσὶν ἀπολαβόντες διατείχισμά τι, ὅσον οἷόν τε ἐλάχιστον τοῖς τε σκεύεσι καὶ τοῖς ἀσθενέσιν ἱκανὸν γενέσθαι, τοῦτο μὲν φρουρεῖν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου πεζοῦ τὰς ναῦς πάσας, ὅσαι ἦσαν καὶ δυναταὶ καὶ ἀπλοώτεραι, πάντα τινὰ ἐσβιβάζοντες, πληρῶσαι, καὶ, διαναυμαχήσαντες, ἢν μὲν νικῶσιν, ἐς Κατάνην κομίζεσθαι, ἢν δὲ μὴ, ἐμπρήσαντες τὰς ναῦς, πεζῇ ξυνταξάμενοι ἀποχωρεῖν, ᾗ ἂν τάχιστα μέλλωσι τινὸς χωρίου ἢ βαρβαρικοῦ ἢ Ἑλληνικοῦ φιλίου, ἀντιλήψεσθαι. καὶ οἱ μὲν, ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς ταῦτα, καὶ ἐποίησαν. ἔκ τε γὰρ τῶν ἄνω τειχῶν ὑποκατέβησαν, καὶ τὰς ναῦς ἐπλήρωσαν πάσας, ἀναγκάσαντες ἐσβαίνειν, ὅστις καὶ ὁπωσοῦν ἐδόκει, ἡλικίας μετέχων, ἐπιτήδειος εἶναι. καὶ ξυνεπληρώθησαν νῆες αἱ πᾶσαι δέκα μάλιστα καὶ ἑκατόν· τοξότας τε ἐπ' αὐτὰς πολλοὺς καὶ ἀκοντιστὰς, τῶν τε Ἀκαρνάνων καὶ τῶν ἄλλων ξένων, ἐσεβίβαζον· καὶ τἄλλα, ὡς οἷόν τ' ἦν ἐξ ἀναγκαίου τε καὶ τοιαύτης διανοίας, ἐπορίσαντο. ὁ δὲ Νικίας, ἐπειδὴ τὰ πολλὰ ἕτοιμα ἦν, ὁρῶν καὶ τοὺς στρατιώτας τῷ τε, παρὰ τὸ εἰωθὸς, πολὺ ταῖς ναυσὶ κρατηθῆναι ἀθυμοῦντας, καὶ, διὰ

Ἀπεῖπ. μὴ ἐπάγ.] Rursus redundat μὴ, ut solet, vagantibus verbis junctum: 1. 10. init. ἀπιστοίη, μὴ γενέσθαι τὸν στόλον. Ubi int. νομίζων, ut hic λέγων.

Ἀπολαβ. διατ.] Optime verteris, *intercipere* munimentum, nempe qs. e medio hostium agro, vel ex eo, quod præterea ipsi tenerent. διατείχ. est, quod nos dixerimus, *einen Abschnitt*. Hypallage quoque est in verbo ἀπολαμβάνειν· neque enim διατείχισμα *intercipitur*, sed *locus*, spatium, τῷ διατειχίσματι· ut in Geometria *angulus interceptus* dicitur, non, qui (ipse) *intercipiatur*, sed, qui *intercipiat* spatium et sinum inter duo latera trianguli convergentia. Aut διατείχ. per Synecdochen est *locus ipse*, area munimento clausa et intercepta.

Ἐλάχ.—ἱκαν.] i. e. ἐλάχ. ἅμα, καὶ, v. ὅμως, ἱκανόν· vel, ἐλάχιστον μὲν, ὅμως δὲ ἱκανόν.

Ἀπλοώτ.] Nescio, cur *obliquis* literis in Porti Interpr. exprimantur verba, *idoneæ ad navigandum*; quæ non sit paraphrasis aut additamentum, sed ipse textus Græcus. Trajecit autem verba Thuc. ὅσαι ἦσαν καὶ δυν. καὶ ἀπλ. Debebat, καὶ ὅσαι ἦσ. δυν. καὶ ὅσαι ἀπλοώτ. aut etiam, πάσας, ὅσαι ἦσαν, (αὐτοῖς quas haberent,) καὶ δυνατὰς καὶ ἀπλοωτέρας. (nempe ad πάσας.) Ut enim posuit verba, credideris, *easdem* naves fuisse et δυνατὰς, *firmas*, et ἀπλοωτέρας, *tardiores*, pondere inhabiles. Unde et ipse legere initio volebam εὐπλοώτεραι.

Ἑλλην. φιλ.] Non opus ἢ inserto: quippe et Græci, et vero barbari, in Sicilia erant οὐ φίλιοι Atheniensibus. Quare ad βαρβαρικοῦ quoque referendum φιλίου, non ad Ἑλληνικοῦ tantum.

Ὑποκατέβ.] Fortassis ὑπὸ hic sign. *clam* (*unvermerft*), ne sentirent Syracusani, nec turbarent degredientes.

Ἡλικ. μετέχ.] Qui *etiamnunc* per ætatem valeret. Intell. ἔτι. Vix est enim, ut *teneriori* ætate nondum valentes secum habuerint.

Ἐξ ἀναγκ. rel.] *Pro consilio* et necessario; et *tali*, i. e. tam præcipiti, improviso, illi instruendo nec tempus, nec copia suppeditaret; *pro* autem intelligo, 1) *propter*, quia necessario et subito ista parabant· 2) *ut* (fieri) *poterat in* ista trepidatione. Supra dixit, (c. 47. init.) πρὸς τὴν παροῦσαν ἀνάγκην, itidem duplici sensu.

τὴν τῶν ἐπιτηδείων σπάνιν, ὡςτάχιστα βουλομένους διακινδυνεύειν, ξυγκαλέσας ἅπαντας, παρεκελεύσατο τότε πρῶτον, καὶ ἔλεξε τοιάδε.

ξα΄. 61. " ἌΝΔΡΕΣ στρατιῶται Ἀθηναίων τε καὶ τῶν ἄλλων ξυμμάχων· ὁ μὲν ἀγὼν ὁ μέλλων ὁμοίως κοινὸς ἅπασιν ἔσται, περί τε σωτηρίας καὶ πατρίδος ἑκάστοις οὐχ ἧσσον, ἢ τοῖς πολεμίοις. ἢν γὰρ κρατήσωμεν νῦν ταῖς ναυσὶν, ἐστί τῳ τὴν ὑπάρχουσάν που οἰκείαν πόλιν ἐπιδεῖν. ἀθυμεῖν δὲ οὐ χρὴ, οὐδὲ πάσχειν, ὅπερ οἱ ἀπειρότατοι τῶν ἀνθρώπων, οἳ, τοῖς πρώτοις ἀγῶσι σφαλέντες, ἔπειτα διαπαντὸς τὴν ἐλπίδα τοῦ φόβου ὁμοίαν ταῖς ξυμφοραῖς ἔχουσιν. ἀλλ᾽, ὅσοι τε Ἀθηναίων πάρεστε, πολλῶν ἤδη πολέμων ἔμπειροι ὄντες, καὶ ὅσοι τῶν ξυμμάχων, ξυστρατευόμενοι ἀεὶ, μνήσθητε τῶν ἐν τοῖς πολέ-

Διακινδ.] *Defungi*, experiri uno periculo.

Παρεκελεύσατο τότε] Valde friget illud τότε, et melior sine dubio est scriptura Reg. et Cass. παρεκελεύσατό τε. To temere repetitum videtur a fine vocis præcedentis. Thucyd. IV. 94. Παρεκελεύετό τε καὶ ἔλεγε τοιάδε. D.

Τότε πρῶτ.] Quippe *nondum antea* concionatus ad universos, et *posthac* sæpius.

Τοιάδε] In quibusdam τάδε. Vide Nos V. 46. WASS.

Ἄνδρες] Orationem habuit Nicias nave conscensa, non in terra. Vid. Diodorum Sic. XIII. 338. d. Aliter Noster V. 69. DUCK.

Ἑκάστ.] V. mox ad πάσχ.

Ἐστί τῳ] Ἐστὶ pro ἔσται, *licebit*: τὶς deinde, Homerico fere usu, sed et Nostri, pro *pluribus* (*mancher*). Et nos: *so wird eins, einer,*—(*können*). Totum hic sign. *nos poterimus*. Sæpius ita Homerus: ἱδρώσει τέ τις, ὧδε δέ τις εἴπεσκεν, i. e. *plures, non unus* (*mancher*); vel nos, *einer*, ipso illo sensu, *eines*.

Πόλιν ἐπιδεῖν] Sic VI. 69. Καὶ τὴν ὑπάρχουσαν σφίσι πατρίδα νικήσαντες πάλιν ἐπιδεῖν· quem locum laudans Thomas Magister in ἐπεῖδεν, nescio quid ineptiarum videtur propinare, quod, hoc verbum semel apud Thucydidem significationem desiderii habere, dicit. DUCK.

Πάσχειν] Non *pati*, sed *facere*, admittere, *committere* certe; ita *affici* animo. Obiter addiderim, quod reddendum erat ad init. Cap. voc. ἑκάστοις referendum ad σωτηρίας et πατρίδος, censere Abr. Fuerit ergo, sane ex Nostri more, (v. Phil. Th. P. p. 49.) pro Genit. ἑκάστου· Sed non video, quî minus commode ad ὁ ἀγὼν ἔσται referatur. Unde pæne omisi.

Τὴν ἐλπίδα τοῦ φόβου] Confer Thucydidem Orat. Phormionis II. 89. WASS. Hoc genus loquendi Thucydidis imitatur Lucianus in Tyrannicida pag. 700. Ἡ τις ἐλπὶς τοῦ φόβου, ἤ τι ὑπόμνημα τῶν συμφορῶν; DUCK. Etiamsi Genit. habere possit ὅμοιος, sensus hic tamen non patiatur; quia, spem timori parem habere, non imperitorum fuerit, sed vel maxime prudentium. ἐλπὶς hic est *opinio, exspectatio*, mali quoque. V. Periz. ad Sanct. Min. 4. 14. n. 21. extr. ubi et hunc Nostri locum apposui. φόβος autem, per Metonym. est p. κακοῦ, δεινοῦ, et totum sign. *exspectationem mali*. Sed quid est, ὁμοίαν ταῖς ξυμφοραῖς; Utrum simpliciter et ad verbum, *similem incommodis*, parem, congruam, ex iis ortam? Ac si sit: sicut passi sunt incommoda, ita semper timent porro, eadem semper secutura, putant? An est pro ἐν ταῖς ξυμφ. πρὸς (πάσας) τὰς ξυμφοράς; ad omnes casus eundem timorem afferant? Non placet; quia συμφοραὶ sunt tantum *adversi* casus, ad quos, si semper iidem sequantur, non possit non idem timor afferri. Possis idem interpretari, διὰ τὰς ξυμφορὰς, (v. Philol. Thuc. P. p. 56.) *ob* incommoda semel iterumve oblata eandem semper retinent mali exspectationem, semper in omni expeditione, consecuturum illud atque similiter eventurum, quia semel iterumque evenerit, rati. Quem tamen Æschyli Vs. Agam. 1443. comparat Abr. (loco tantum indicato; verba adscr. *Gottl.*) οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν, nil sane huc fecerit; vel, quia non jungitur hic, ut Nostro, ἐλπὶς φόβου, vel, quia ordo est: ἐλπίς μοι, (ἐστὶν,) οὐκ ἐμπατ. μέλ. φόβου. Spes me tenet, me non ingressurum domum timoris; ut suum hic sensum retineat voc. ἐλπίδος.

μοις παραλόγων, καὶ, τὸ τῆς τύχης κἂν μεθ' ἡμῶν, ἐλπίσαντες, στῆναι, καὶ, ὡς ἀναμαχούμενοι ἀξίως τοῦδε τοῦ πλήθους, ὅσον αὐτοὶ ὑμῶν αὐτῶν ἐφορᾶτε, παρασκευάζεσθε.

ξβ'. 62. "Ἃ δὲ ἀρωγὰ ἐνείδομεν ἐπὶ τῇ τοῦ λιμένος στενότητι, πρὸς τὸν μέλλοντα ὄχλον τῶν νεῶν ἔσεσθαι, καὶ πρὸς τὴν ἐκείνων ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων παρασκευὴν, οἷς πρότερον ἐβλαπτόμεθα, πάντα καὶ ἡμῖν νῦν, ἐκ τῶν παρόντων, μετὰ τῶν κυβερνητῶν ἐσκεμμένα ἡτοίμασται. καὶ γὰρ τοξόται πολλοὶ καὶ ἀκοντισταὶ ἐπιβήσονται, καὶ ὄχλος, ᾧ, ναυμαχίαν μὲν ποιούμενοι ἐν πελάγει, οὐκ ἂν ἐχρώμεθα, διὰ τὸ βλάπτειν ἂν τὸ τῆς ἐπιστήμης τῇ βαρύτητι τῶν νεῶν· ἐν δὲ τῇ ἐνθάδε ἠναγκασμένῃ ἀπὸ τῶν νεῶν πεζομαχίᾳ πρόσφορα ἔσται. εὕρηται δ' ἡμῖν, ὅσα χρὴ ἀντιναυπηγεῖσθαι, καὶ πρὸς τὰς τῶν ἐπωτίδων αὐτοῖς παχύτητας, ᾧπερ μάλιστα ἐβλαπτόμεθα, χειρῶν σιδηρῶν ἐπιβολαὶ, αἳ σχήσουσι τὴν πά-

Τὸ τ. τύχ.] Pro τὴν τύχην· ut c. 62. med. τὸ τῆς ἐπιστήμης, i. e. τὴν ἐπιστήμην. Neque, ἔργον intelligi, (quod vult *Gottl.*) attinet; sed est simpliciter Periphr. Subst. ut τὰ τῆς εἰρήνης, Rom. 14. 19. pro τὴν εἰρήνην. 2. 14. τὰ τοῦ νόμου ποιῇ, i. e. τὸν νόμον· ut ποιηταὶ νόμου, vs. 13. et Jac. 2. 11. extr. Noster 2. 60. init. τὰ τῆς ὀργῆς ὑμῶν, i. e. ἡ ὀργὴ ὑμ. ubi ἔργα quis intellexerit? Est ex Ebr. דָּבָר, quod inserui a periphrasi Subst. per Genitivum illi additi, ut Gen. 21. 25. ubi est עַל־אוֹרוֹת. Pro κἂν, Reisk. vult πάλιν. Intelligi, malim, πάλιν. Nam, ut omittatur κἂν, *wohl auch einmal*, vix fuerit.

Ἀναμαχ.] Abr. expl. *reparaturi* clades et dedecora ante accepta. Si *rei casus* adsit, quod non possit in verbo μάχεσθαι, audiam. Nunc, onerari, crediderim, usum verbi et contextum.

Ἀρωγὰ] Poëtarum magis vocab. ut thema ἀρήγω. In prosa usitata magis, τὰ συντελοῦντα, συμμαχοῦντα, βοηθήσοντα, rel.

Ἐνείδομεν] *In re* ipsa inesse, vidimus, opportuna. v. et n. prox.

Ἐπὶ τῇ—στενότ.] Ἐπὶ p. ἐν. Quippe ipsa στενότης opportuna Atheniensium peritiæ navali, ut ad Salaminem. Possit idem significare *præter* (ipsas) portûs angustias. Ipsa portus στενότης erat ἀρωγός· reliqua deinde ἀρωγὰ cum ex ipsa angustiarum opportunitate petiverant reique accommodarant, tum ἐκ τῶν παρόντων, pro re, ex re comparaverant. Itaque retinuerit suum sensum ἐνείδομεν, in re ipsa deprehendimus. Nam Græci, τί ἐνιδὼν ἐμοὶ, dicunt, quid in me notasti, ut ita ageres? Ut παριδών μοι, τοι, (σοὶ) δειλίην, Herodoto, 1. 37. med. 38. init. Et ἐνορᾶν ita adhibetur.

Πρ. τ. μέλλ.——ἔσ.] Trajectum rursus, pro, πρὸς τ. ὄχλον τ. νεῶν (τὸν) μέλλ. ἔσ. vel, πρ. τ. μέλλ. ἔσ. ὄχλ. τῶν νεῶν· Quod si quis junxerit τ. νεῶν ἔσ. Latine quoque satis expresseris: Adversus perturbationem, *quæ navium sit futura*, i. e. *in* navibus, *per* naves, *a* navibus. Ut Latine dixeris: Comitia, *quæ tribunorum plebis, consulum,* erant *futura*: i. e. tribunis pl. coss. creandis. Vel sic tamen loco motum, per Synchysin, manet vel μέλλοντα, vel ὄχλον, quia debebat utique, τ. ὄχλον (τὸν) μέλλ. ἔσ. τ. νεῶν. ut Cic. de Off. 1. 14. extr. *et ad nostras utilitates officia ante collata*; ubi itidem diceret: *et offic. ad nostr. util. ante collata*; vel, *et ad n. util. ante collata officia.*

Ἐκ τ. παρόντ.] i. e. ut 1) *opus* est, convenit, prodest, 2) (fieri) *potest in* tali rerum habitu. πρὸς eodem modo Noster c. Accus. ut Lat. *ad*, *ex*, *pro*, duplici fere sensu.

Τῇ βαρύτ. τ. ν.] Hæc quomodo cohærent, ut *turba* epibatarum nimia impediat artem *pondere* navium? Quid enim turba et multitudo ad pondus navium? Primo, quod multitudo major poscit naves quoque capaciores, majores, eoque *tardiores*, deinde, quod multitudo non possit non et onerare tamen navem, minorem utique, prægravare, et inhabiliorem reddere.

Ὅσα χρὴ ἀντιναυπηγεῖσθαι] Alii cum Scho-

λιν ἀνάκρουσιν τῆς προσπεσούσης νεὼς, ἣν τὰ ἐπὶ τούτοις οἱ ἐπιβάται ὑπουργῶσιν. ἐς τοῦτο γὰρ δὴ ἠναγκάσμεθα, ὥστε πεζομαχεῖν ἀπὸ τῶν νεῶν. καὶ τὸ μήτε αὐτοὺς ἀνακρούεσθαι, μήτ' ἐκείνους ἐᾷν, ὠφέλιμον φαίνεται, ἄλλως τε, καὶ τῆς γῆς, πλὴν ὅσον ἂν ὁ πεζὸς ἡμῶν ἐπέχῃ, πολεμίας οὔσης.

ξγ'. 63. "Ὧν χρὴ μεμνημένους, διαμάχεσθαι, ὅσον ἂν δύνησθε, καὶ μὴ ἐξωθεῖσθαι ἐς αὐτήν· ἀλλὰ, ξυμπεσούσης νηῒ νεὼς, μὴ πρότερον ἄξιον ἀπολύεσθαι, ἢν μὴ τοὺς ἀπὸ τοῦ πολεμίου καταστρώματος ὁπλίτας ἀπαράξητε. καὶ ταῦτα τοῖς ὁπλίταις οὐχ ἧσσον τῶν ναυτῶν παρακελεύομαι, ὅσῳ τῶν ἄνωθεν μᾶλλον τὸ ἔργον τοῦτο. ὑπάρχει δ' ὑμῖν ἔτι νῦν γε ταπλείω τῷ πεζῷ ἐπικρατεῖν. τοῖς δὲ ναύταις παραινῶ, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ τῷδε καὶ δέομαι, μὴ ἐκπεπλῆχθαί τι ταῖς ξυμφοραῖς ἄγαν, τήν τε παρασκευὴν ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων βελτίω νῦν ἔχοντας, καὶ τὰς ναῦς πλείους· ἐκείνην τε τὴν ἡδονὴν ἐνθυμεῖσθαι, ὡς ἀξία ἐστὶ διασώσασθαι, οἳ τέως, Ἀθηναῖοι νομιζόμενοι καὶ μὴ ὄντες ὑμῶν, τῆς τε φωνῆς τῇ ἐπιστήμῃ, καὶ τῶν τρόπων τῇ μιμήσει ἐθαυμάζεσθε κατὰ τὴν Ἑλλάδα, καὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἡμετέρας οὐκ ἔλασσον κατὰ τὸ

liaste ὅσα χρὴ, idque, opinor, recte. Et sic reposuimus. Antea μή. Wass.

Τὰ ἐπὶ τούτ.] i. e. ut *pugnent* atque insiliant in naves manibus ferreis illigatas, ut manu rem gerant. Aristoph. Plut. 1. 1. 57. p. 5. Edit. Frob. init. ἢ τἀπὶ τούτοις δρῶ, i. e. post verborum increpationem manus tibi inferam. Hæc nimirum erat illa, vel futura erat, quam diceret Nicias, ἀπὸ τῶν νεῶν πεζομαχία.—ἐπιβάται hic non sunt *vectores*, qui nulli ibi essent, verum *milites*. V. et c. 63. init.

Ἄξιον] Gr. ἀξιοῦν, et ἢ τοὺς ἀπὸ τοῦ. Sed tum delendum ἤν. Wass. Id est, pro ἢν legendum est ἢ, abjecto μή. Et ita hoc recte habebit: nam nihil hic opus est particula negante. Lucianus Dialog. Mortuor. pag. 272. Μηδέ γε πρότερον σὺ ἀποθάνῃς, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. quod fortassis alii usitatius dicerent προπέμψῃς. Plutarchus Camill. p. 256. Ὁ δὲ, οὐκ, ἔφη, πρότερον, ἢ τοὺς ἐν Καπιτωλίῳ πολίτας ἐπιψηφίσασθαι κατὰ τὸν νόμον. Etiam planior erit et melius cohærebit oratio, si pro ἄξιον cum Gr. legatur ἀξιοῦν. Et sic quoque legisse videtur Valla: nam vertit *putare*. Duck. Commoda sane lect. ἀξιοῦν, *velle*, quod a χρὴ pendeat. Sed ἄξιον, præferendum, cum ob Libb. consensum, tum ob varietatem Nostro gratam.

Τοὺς ἀπὸ τ.—ἀπαρ.] Rursus et brevitatis, et Synchyseos, exemplum, Nostro frequentatæ p. τοὺς ἐν καταστρώματι πολεμίῳ (nempe τῆς ξυμπεσούσης νεὼς, de *una* et singulis;) ὁπλίτας ἀπαράξ. ἀπ' αὐτοῦ.

Οὐχ ἧσσ. τ. ναυτ.] V. Philol. Thuc. P. 27. post med. Sane et Latini Ablativo efferunt casum *Objecti* c. Comparat. ut, *cane pejus et angue Oderit*, Horat. p. *quam canem*. Id. Hor. Carm. 1. 8. 9. *Cur clivum sanguine viperino cautius vitat?* Durius sane, pro, *quam sanguinem viperinum*.—Non cum tironibus res hic nobis est in Thuc. sed tamen firmiores quoque fortasse adverterint, quibus notatum hoc dedi in Lib. Germ. *Anleit. z. richt. Lat. Ausdr.* p. 46—49.

Κ. τ. ἡδ. ἐνθ.——διασώσ.] Distractum primo pro, ἐνθυμεῖσθαι, ὡς ἀξία ἡ ἡδονὴ διασώσασθαι· V. Philol. Thuc. P. p. 294. extr. n. 5. et porro; ἀξία διασώσασθαι deinde, ut Activum, hic pro Passivo, διασωθῆναι, *digna servari*; quam permutationem amat inprimis Noster. V. ibid. p. 72.

Οἳ—ὑμῶν] Pertinet ad οἳ, οἵτινες (ἐξ) ὑμῶν, si qui vestrum.

Νομιζόμενοι] Ab hoc loco argumentatur et

ὠφελεῖσθαι, ἔς τε τὸ φοβερὸν τοῖς ὑπηκόοις, καὶ τὸ μὴ ἀδικεῖσθαι, πολὺ πλεῖον μετείχετε. ὥστε, κοινωνοὶ μόνοι ἐλευθέρως ἡμῖν τῆς ἀρχῆς ὄντες, δικαίως ἂν αὐτὴν νῦν μὴ καταπροδίδοιτε. καταφρονήσαντες δὲ Κορινθίων τε, οὓς πολλάκις νενικήκατε, καὶ Σικελιωτῶν, ὧν οὐδ᾽ ἀντιστῆναι οὐδεὶς, ἕως ἤκμαζε τὸ ναυτικὸν, ἡμῖν ἠξίωσεν, ἀμύνασθε αὐτοὺς, καὶ δείξατε, ὅτι καὶ μετὰ ἀσθενείας καὶ ξυμφορῶν ἡ ὑμετέρα ἐπιστήμη κρείσσων ἐστὶν ἑτέρας εὐτυχούσης ῥώμης.

ξδ΄. 64. "Τούς τε Ἀθηναίους ὑμῶν πάλιν αὖ καὶ τάδε ὑπομιμνήσκω, ὅτι οὔτε ναῦς ἐν τοῖς νεωσοίκοις ἄλλας ὁμοίας ταῖσδε, οὔτε ὁπλιτῶν ἡλικίαν, ὑπελίπετε. εἴτε ξυμβήσεταί τι ἄλλο, ἢ τὸ κρατεῖν, ὑμῖν, τούς τε ἐνθάδε πολεμίους εὐθὺς ἐπ᾽ ἐκεῖνα πλευσουμένους, καὶ τοὺς ἐκεῖ ὑπολοίπους ἡμῶν ἀδυνάτους ἐσομένους τούς τε αὐτοῦ καὶ τοὺς ἐπελθόντας ἀμύνασθαι. καὶ οἱ μὲν ἂν ὑπὸ Συρακουσίοις εὐθὺς γίγνοισθε, οἷς, αὐτοὶ ἴστε, οἵᾳ γνώμῃ ἐπήλθετε· οἱ δ᾽ ἐκεῖ, ὑπὸ Λακεδαιμονίοις. ὥστε, ἐν ἑνὶ τῷδε ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἀγῶνι καθεστῶτες, καρτερήσατε, εἴπερ ποτὲ, καὶ ἐνθυμεῖσθε καθ᾽ ἑκάστους τε καὶ ξύμπαντες,

ad eundem modum Jason apud Euripidem Med. v. 536. WASS.

Τὸ φοβ. τ. ὑπ.] i. e. τὸ φοβεροὶ εἶναι τοῖς ὑπ. ut (nobiscum una, pariter,) metuendi essetis sociis.

Κοιν.—ἐλευθέρ.] i. e. ἐλεύθεροι ὄντες, καὶ (ἅμα) κοιν. τ. ἀρχ. vel pro, μετ᾽ ἐλευθερίας, ἐν ἐλευθερίᾳ, ὡς ἐλεύθεροι. V. Philol. Th. P. p. 114. (VIII. 1. a. α.) 115. ubi attuli h. l. et aliis similibus illustratum vindicatumque dedi. ἡμῖν pendere potest vel ab ὄντες, *quos haberemus* consortes, vel a κοινωνοὶ (σὺν) ἡμῖν, vel ab ἀρχῆς, pro ἡμῶν.

Καταπροδίδοιτε.] Æmil. Portus putat, si ita scripserit Thucydides, hoc esse ab inusitato καταπροδίδω. Sed non credibile est, Thucydidem tam inusitato et obsoleto verbo, si modò quisquam ita loquutus est, voluisse uti. Melius est, quod Idem conjicit, προδιδοίητε, vel προδοίητε legendum esse. DUCK.

Ἕως ἤκμ.] Ἕως, ut Lat. *donec, dum, quoad,* et χρόνον, tempus, *in quo, per* quod fuerit res, sign. Basil. Edit. vitiose haud dubie, ἠκμάζετο· non solet media forma poni, quia ipsum est Neutr. Sed et, commate posito post ναυτικὸν, ut servatum hic est ex Edit. Duck. ab ἀντιστῆναι pendeat ἡμῖν, utroque fortassis trahendum, et consulto sic interjectum ἡμῖν rursus pro ἡμῶν· nobis res navalis, p. nostra.

Ἠξίωσε] *Voluit,* Gall. *s' avisa;* barbare, *præsumserit (sich bepgehen liek).*

Μετὰ ἀσθεν.—ῥώμης] Μετὰ hic est *ben;* ut 1 Tim. 6. 6. εὐσέβεια μετ᾽ αὐταρκείας, *juncta* animo æquo et necessariis (vs. 7.) contento; vel quia nulla εὐσέβεια (*vera* quidem) est sine αὐταρκείᾳ, pro, εὐσέβεια (ἅμα) αὐτάρκης· quam opponat nimirum Paullus eorum religioni, qui πορισμὸν, quæstum, ex pietatis studio captent; plane, ut deinde et hic Thuc. εὐτυχούσης ῥώμης· quod antea dixisset, μετὰ ἀσθενείας καὶ ξυμφορῶν, i. e. ἀσθενὴς καὶ ξυμφοραῖς κεχρημένη. Concinnitatem ex parte secutus Thuc. assecutus tamen, varietatis amore, non est: Diceret enim, quod priori plane responderet: ἑτέρα (pro ἑτέρων, notabiliter satis, cum ἑτέρα ῥώμη sit aliud *genus,* alia pars virium; ut *magnitudo Romana* p. *Romanorum; nobiles domos,* Liv. 6. 36. extr. pro *nobilium;*) ἀνεπιστημοσύνη (quæ responderet τῇ ἐπιστήμῃ,) μετὰ ῥώμης, diversum τῷ ἀσθενείας,) καὶ εὐτυχίας· (opp. ξυμφορῶν·) sed, ut dixi, variare maluit, quam deliciari.

Ὁμοίας] Msqu. C. ὅμοιος· Voluitne ὁμοίως, ut Adverb. esset pro Adject. more Nostri, (V. Phil. Th. P. p. 115.) proxime referendum ad ἐσομένας; Non spreverim.

Ἐσομένους] Rel. participia hic pro Infinitivis, more Græcorum.

ὅτι οἱ ἐν ταῖς ναυσὶν ὑμῶν νῦν ἐσόμενοι, καὶ πεζοὶ τοῖς Ἀθηναίοις εἰσὶ καὶ νῆες, καὶ ἡ ὑπόλοιπος πόλις, καὶ τὸ μέγα ὄνομα τῶν Ἀθηνῶν· περὶ ὧν, εἴ τις τι ἕτερος ἑτέρου προφέρει ἢ ἐπιστήμῃ, ἢ εὐψυχίᾳ, οὐκ ἂν ἐν ἄλλῳ μᾶλλον καιρῷ ἀποδειξάμενος, αὐτός τε αὑτῷ ὠφέλιμος γένοιτο, καὶ τοῖς ξύμπασι σωτήριος."

ξέ. 65. Ὁ μὲν Νικίας, τοσαῦτα παρακελευσάμενος, εὐθὺς ἐκέλευε πληροῦν τὰς ναῦς. τῷ δὲ Γυλίππῳ καὶ τοῖς Συρακουσίοις παρῆν μὲν αἰσθάνεσθαι, ὁρῶσι καὶ αὐτὴν τὴν παρασκευὴν, ὅτι ναυμαχήσουσιν οἱ Ἀθηναῖοι· προηγγέλθη δὲ αὐτοῖς καὶ ἡ ἐπιβουλὴ τῶν σιδηρῶν χειρῶν. καὶ πρός τε τἄλλα ἐξηρτύσαντο, ὡς ἕκαστα, καὶ πρὸς τοῦτο. τὰς γὰρ πρώρας καὶ τῆς νεὼς ἄνω ἐπὶ πολὺ κατεβύρσωσαν, ὅπως ἂν ἀπολισθάνοι καὶ μὴ ἔχοι ἀντιλαβὴν ἡ χεὶρ ἐπιβαλλομένη. καὶ, ἐπειδὴ πάντα ἕτοιμα ἦν, παρεκελεύσαντο ἐκείνοις οἵ τε στρατηγοὶ καὶ Γύλιππος, καὶ ἔλεξαν τοιάδε·

Τὸ μέγα ὄνομα τῶν Ἀθηναίων] Lucret. VI. 2. Primæ frugiferos fœtus mortalibus ægris Dediderunt quondam *præclaro nomine* Athenæ. WASS.

Περὶ ὧν] Referri non potest ad ἐπιστήμη, neque ad εὐψυχία, neque ad προφέρει· neque enim in ea, quæ memoraverit Nicias, et *reliquias* Athenarum, cet. cadat scientia aut εὐψυχία; sed inter eos est hic locus, ubi Consequens *aliter* efferatur verbis, ut *sensu* tamen referatur ad Antecedens: Sequitur: οὐκ ἐν ἄλλῳ μᾶλλον καιρῷ ἀποδειξάμενος· Debebat: περὶ ὧν (i. e. ὑπὲρ ὧν;) οὐκ ἄν τις ἐν ἄλλῳ καιρῷ μᾶλλον, (ἐπιτηδειοτέρως, εἰκότως μᾶλλον, opportunius, aptius,) ἀγωνίσαιτο, καὶ οὕτως ἐπιδείξαιτο (τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν εὐψυχίαν,) καὶ διὰ τούτου γένοιτο, rel. Hoc ergo consequens variavit Thuc. et aliter, quasi brevius, et contractius condensatis notionibus, extulit, aut, si mavis, latius porrexit, *modo* simul et *eventu* τοῦ ἀγωνίζεσθαι declarato et comprehenso.

Τ. παρ. καὶ αὐτ.] Καὶ hic est *jam*, (*schon an sich*).

Ἡ ἐπιβουλὴ τῶν σιδηρῶν χειρῶν] Locus Pollucis in Var. Lection. Hudsoni est I. 120. e quo satis constat, Pollucem hic legisse ἐπιβολή. Sic Thucydides paullo ante, Cap. 62. χειρῶν σιδηρῶν ἐπιβολαὶ, et hic paullo post, ἡ χεὶρ ἐπιβαλλομένη. Stephanus quoque hic adnotat: *pro ἐπιβουλὴ malim ἐπιβολὴ, quod et Valla plane videtur legisse.* Sed et alibi perperam ἐπιβουλὴ pro ἐπιβολὴ, quamquam alia significatione, scribitur. Vid. III. 45. IV. 76. DUCK.

Ἐπιβ.] Miror, hic probari Viris doctis Lect. ἐπιβολὴ, ubi addatur, προηγγέλθη αὐτοῖς. At *injectio* (injectus) manuum ferr. non *indicaretur*; hanc vero sentirent in prœlio; ἐπιβουλὴ, *commentum*, consilium, (*insidiosum*,) ars, indicata fuit (*gestecft*), priusquam adhiberetur. Compilant subinde Viri docti, non judicant.

Κ. τῆς νεὼς] Quærit Duck. cur Singulari usus sit Thuc. de eo, quod in pluribus (immo plerisque omnibus,) factum fuerit. Ego magis quæsierim, quid sibi hic velit καὶ, cui nihil respondeat, cujus *alius* rei, præter navis, proras munierint. Nam ἄνω, ut adverb. pertinet ad verb. κατεβύρσωσαν. Ac, si vel maxime τὰ addideris, tamen diceret Thuc. τάς τε πρώρ. τ. ν. καὶ τὰ ἄνω. Nam Singularem quidem nil sane morer, utut conferre non ausurus, quippe paullo dissimile, c. 62. extr. προσπεσούσης νεώς· et tamen est pro νεῶν· intell. ἑκάστης. Ac fortasse pro καὶ τῆς leg. ἑκάστης, levi vero immutatione, et quæ omnia plana reddat.

Κατεβύρσωσαν] E Thucydide laudat Pollux VII. 84. WASS. Non contemnenda videtur scriptura Cod. C. τὰ ἄνω. Sed non intelligo, cur τῆς νεὼς numero singul. voluerit dicere Thucydides, quod sine dubio in pluribus factum est; unde et, quasi de pluribus, τὰς πρώρας dicit. DUCK.

Ἐκείνοις] Ἐπ' ἐκείνοις si legeris: aut vertendum, *apud eos*, cum Porto: quæ verba cur obliquis literis exprimantur in Edit.

ξστ΄. 66. "ΟΤΙ μὲν καλὰ τὰ προειργασμένα, καὶ ὑπὲρ καλῶν τῶν μελλόντων ὁ ἀγὼν ἔσται, ὦ Συρακούσιοι καὶ ξύμμαχοι, οἵ τε πολλοὶ δοκεῖτε ἡμῖν εἰδέναι· οὐδὲ γὰρ ἂν οὕτως αὐτῶν προθύμως ἀντελάβεσθε· καὶ, εἴ τις μὴ ἐπὶ ὅσον δεῖ, ᾔσθηται, σημανοῦμεν. Ἀθηναίους γὰρ, ἐς τὴν χώραν τήνδε ἐλθόντας, πρῶτον μὲν ἐπὶ τῆς Σικελίας καταδουλώσει, ἔπειτ', εἰ κατορθώσειαν, καὶ τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος, καὶ ἀρχὴν τὴν ἤδη μεγίστην τῶν τε πρὶν Ἑλλήνων καὶ τῶν νῦν κεκτημένους, πρῶτοι ἀνθρώπων ὑποστάντες τῷ ναυτικῷ, ᾧπερ πάντα κατέσχον, τὰς μὲν νενικήκατε ναυμαχίας, τὴν δ' ἐκ τοῦ εἰκότος νῦν νικήσετε. ἄνδρες γὰρ ἐπειδὰν, ᾧ ἀξι-

Duck. (unde servavi tamen,) nescio, cum sint ipsa Græci textus verba. Non ἐκείνοις tamen diceret Thuc. sed αὐτοῖς. Quare ego interpreter ἐπ' ἐκείνοις, recipiendum haud dubie vel ob consensum Libb. vel ob usum τοῦ ἐκείνοις, tanquam sit, πρὸς ἐκείνοις, *præterea, insuper, ad* illum apparatum, ut referatur ad verba: πάντα ἕτοιμα ἦν· qs. *cum respectu* ad illum apparatum, *in Hinsicht;* aut simpliciter, *noch überdiek, zum Ueberflusse.*

Οἵ τε στρατ. κ. ὁ Γύλ.] Recte confert Abresch. Marc. 16. 7. *nuntiate discipulis et Petro:* i. e. *tum reliquis* discipulorum, *tum maxime* Petro et *nominatim.* Nec minus aptum commemorat Matth. 8. 33. ἀπήγγειλαν —πάντα, καὶ τὰ (περὶ) τῶν δαιμονιζομένων· (*cum*) omnia (reliqua,) nuntiarunt, *et* (i. e. *tum*, nominatim vel *præsertim,*) quæ de dæmoniacis accidissent. Ubi tamen abest libris quibusdam καὶ, et κατὰ legunt nonnulli; imperitiâ haud dubie non intelligentium usum huncce τοῦ καί· κατὰ quidem hic alienum, quia sequ. Genitivus. Vulg. Int. καὶ reddit. Quod, *parte* memorata, *totum* tamen subjici, obs. Abr. ejus exemplum statim vs. 1. exhibet Aristoph. Plut. ὦ Ζεῦ καὶ θεοί. Adde Rom. 8. 35. ubi mediis vexationum partibus ac modis inseritur generis voc. διωγμός. 1 Tim. 5. 10. post singula benignitatis officia additur: εἰ παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ ἐπηκολούθησε, int. ἄλλῳ λοιπῷ ἔργ. ἀγ. cf. allata a me Philog. Thuc. Paull. p. 397. n. 2. Ita et hic: *cum reliqui* duces, tum maxime vel nominatim (cujus sit orationem appositurus,) Gylippus. v. et ad c. 66. statim init.

Συρακ. κ. ξύμμ.] Codici Msqu. abest καί· quo omisso, ipsi Syracusani dicantur Lacedæmoniis ξύμμαχοι· qui sane essent. Sed enim per omnem historiam et orationes Nostri *princeps* belli gerendi populus distinguitur a συμμάχοις, *sociis;* unde retinendum plane sit καὶ, novo exemplo aucturum observata ad C. 65. extr. ut intelligas Συρακ. καὶ οἱ ἄλλοι ξύμμ. ita quidem, si ξύμμαχοι dicantur Lacedæmoniorum, quorum et Syracusani essent ξύμμαχοι. Sed magis est, ut qua Syracusanos ita dicantur, simpliciter per καὶ ab hisce distincti.

Ἀθην. γὰρ] Explicat hic γὰρ, et sign. *nempe;* ostendit enim, *quæ*nam sint τὰ προειργασμένα καλὰ, immo, *quomodo* sint καλὰ προειργ. et in quo *positus, quinam* sit ὁ μέλλων καλὸς ἀγών. Ἀθηναίους autem pendet ab ὑποστάντες infra, aut simul etiam a νενικήκατε, si quidem ad τὰς ναυμαχίας et τήνδε intellexeris κατά. Sed et sic potest: ὑποστάντες, i. e. ὑπέστητε, καὶ νενικήκατε τὰς ναυμ. quia, *judicium* p. *vincere judicio,* Cic. in Verr. L. l. c. 52. med. *id judicium— C. Mustius vicit.*

Τ. πρὶν Ἑλλ.] *Inter* Græcos vel *ex* Græcis. Licet et Superlat. intellexisse pro Comparat. μείζω *majus,* scil. τῆς ἀρχῆς, *majus* imperium, quam ullus Græciæ populus aut olim tenuerit, aut nunc teneat. V. Phil. Th. P. p. 69. 3. additurus illic allatis Eurip. in Iphig. Aul. vs. 1594. ταύτην μάλιστα τῆς κόρης ἀσπάζεται, i. e. μᾶλλον, *magis amat, præfert.*

Ἐκ τ. εἰκ.] i. e. κατὰ τὸ εἰκός· ut ἐκ παντὸς τρόπου ζητεῖ, Xen. M. S. 4. 5. 11. pro, κατὰ πάντα τρόπον. Et totum est pro Adverb. εἰκότως, ut ἐκ τοῦ προφανοῦς, p. προφανῶς. C. Msqu. ἐκ τοῦ εἰκότως· ne hoc quidem male, et quasi per Pleonasmum ἐκ τοῦ, aut per Ellipsin, ἐκ τοῦ εἰκότως, sc. μέλλοντος, γενησομένου, vel ἐλπιζομένου. Ita fere, etsi non usquequaque simile, αἱ ἐκ τοῦ παραχρῆμα (scil. χρόνου γενόμεναι) ἡδοναὶ, Xen. M. S. 1. 2. et apud Nostrum, propius huc, ἐκ τοῦ ἀπροσδοκήτως μᾶλλον, pro ἀπροσδοκήτου, et totum pro simplici ἀπροσδοκήτως. Infra quoque, c. extr. τῷ παρ' ἐλπίδα, sc. γενομένῳ.

Ἄνδρ. γὰρ] Ordo sane est: ἐπειδὰν γὰρ ἄνδρες κολουσθῶσι· unde et comma abesse de-

οὖσι προὔχειν, κολουσθῶσι, τό γ' ὑπόλοιπον αὐτῶν τῆς δόξης ἀσθενέστερον αὐτὸ ἑαυτοῦ ἐστὶν, ἢ εἰ μὴ δ' ᾠήθησαν τοπρῶτον, καὶ, τῷ παρ' ἐλπίδα τοῦ αὐχήματος σφαλλόμενοι, καὶ παρὰ ἰσχὺν τῆς δυνάμεως ἐνδιδόασιν. ὃ νῦν Ἀθηναίους, εἰκὸς, πεπονθέναι.

ξζ'. 67. "Ἡμῶν δὲ, τό, τε ὑπάρχον πρότερον, ᾧπερ καὶ ἀνεπιστήμονες ἔτι ὄντες ἀπετολμήσαμεν, βεβαιότερον νῦν, καὶ, τῆς δοκήσεως προσγενομένης αὐτῷ, τὸ κρατίστους εἶναι, εἰ τοὺς κρατίστους ἐνικήσαμεν, διπλασία ἑκάστου ἡ ἐλπίς. τὰ δὲ πολλὰ, πρὸς τὰς ἐπιχειρήσεις ἡ μεγίστη ἐλπὶς μεγίστην καὶ τὴν προθυμίαν παρέχεται. τά τε τῆς ἀντιμιμήσεως αὐτῶν τῆς παρασκευῆς ἡμῶν, τῷ μὲν ἡμετέρῳ τρόπῳ ξυνήθη τέ ἐστι, καὶ οὐκ ἀνάρμοστοι πρὸς τὴν ἑκάστην αὐτῶν ἐσόμεθα· οἱ δ', ἐπειδὰν πολλοὶ μὲν ὁπλῖται ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων, παρὰ τὸ καθεστηκὸς, ὦσι, πολλοὶ δὲ ἀκοντισταὶ χερσαῖοι, ὡς

bet post γάρ. Vix est tamen, quin Anacoluthi species relinquatur, videaturque Thuc. voluisse prædicatum directo subjicere vocabulo ἄνδρες, at mutasse repente structuram, quam et ordiri sic potuisset: ἀνδράσι γὰρ—τὸ ὑπόλοιπον—ἀσθενέστ. ἐστίν. Certe ad ἀσθενέστερον insereret αὐτοῖς. Minus tamen apertum Anacol. quam Joh. 17. 2. ἵνα πᾶν, ὃ δέδωκας αὐτῷ, δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον· pro, ἵνα δώσῃ ζ. αἰών. πᾶσιν, οὓς (v. οἷς) δέδ. αὐτῷ. Ἄνδρες hic sunt *homines*; ut recte vertit Port. et obs. Abr. Ita ut neget tamen, ἀνθρώποις huc convenire; nempe, quia de fortibus viris bellatoribusque est sermo.

K. τῷ παρ' ἐλπ. τ. αὐχ. σφ.] Jungendum sane videtur, σφαλλ. (ἀπὸ, vel περὶ) τοῦ αὐχήμ. τῷ (γενομένῳ) παρ' ἐλπ. ubi non tenuerint gloriam pristinam aliquo (τῷ est pro τινὶ, q. τῳ, sine accentu, Attice,) casu inopinato. Cum αὔχημα tamen sit gloriatio magis, arrogantia, οἴησις· haud video, quid, jungi, prohibeat, παρ' ἐλπ. τοῦ αὐχήμ. præter *spem*, opinionem, *arrogantiæ* suæ. Sic quoque τῷ fuerit pro τινί· aut int. *illum* casum, qui hic accidisse illis intelligatur, oblatus dicatur: *durch das Unerwartete*. Portum vertisse, nolim, *opinione frustrati*, quia Passive adhibuit Deponens; etsi nullo modo excusatius in Lat. peccatur; poterat tamen, *opinione frustrante*.

K. παρὰ ἰσχ. τ. δυν. ἐνδ.] Porti interpretatio: *infra vires virtute succumbunt*, et sensu caret, in verbis, *infra vires*, et ἀτοπίαν habet, *virtute succumbunt*; neque enim succumbimus virtute, sed resistimus. Nec vero *virtutem* sign. δύναμις· nec commode jungatur, τῆς δυνάμεως ἐνδιδόασιν. Immo simpliciter fere ponitur ἐνδιδόναι, *cedere* (*nachgeben*). Ego junxerim ἰσχὺν τῆς δυνάμεως, qs. *veram* vim, *solidam*, id quod ἰσχύει (*vere*), valeat efficere, si annitantur, possit eorum robur.

Προσγενομένης] Cl. Gr. cum aliis προσγεγενημένης. nec displicet. WASS.

Τὸ κρατ. εἶναι] Pro, τοῦ, κρ. εἶν. int. κατά.

Διπλ. ἑκ. ἡ ἐλπ.] Schol. videtur ἑκάστου non ad *homines* referre, ut duplicem *quisque* spem habeat, neque ad materiam (*Objectum*) sperandi, sed ad caussam sperandi, tanquam sit, (ut ipse expl.) ἐξ ἑκάστου. Et vero *geminari* spes commodissime et verissime dicatur, quæ *duplici* caussa nitatur. Ad *rem* quidem, quæ speretur, et materiam sperandi, eo non retuleris ἑκάστου, quod *una* tantum sperabatur, victoria.

Τά τε τ. ἀντιμ.] Primo Artic. c. Genit. periphrasin habet Nominis, ἡ ἀντιμίμησις. V. Philol. Thuc. P. p. 213. init. durius hic quidem, ob alium Genit. sequentem; V. rursus ibid. p. 47. extr. B. a) quod alterum observetur; tertium deinde, non videri *hic plane* redundare ἀντὶ in voc. ἀντιμιμήσεως, sed significare, qua (imitatione) et ipsi *vicissim*, ut nos *contra* illos, sic adversus nos, uti velint jam ipsi, parentque, qua *noceant* nobis. ξυνήθη τε non sequitur, quid *præterea* qualisve *porro* illa sit imitatio, sed aliud subjectum sequitur, (ἡμεῖς) ἐσόμεθα. Aut omitteret ergo plane voc. τε, aut inciperet certe: συνήθη δέ τέ ἐστι τὰ τ. ἀντ. αὐτ. rel. ut Logicus ordo constaret.

εἰπεῖν, Ἀκαρνᾶνές τε καὶ ἄλλοι ἐπὶ ναῦς ἀναβάντες, οἳ οὐδ', ὅπως καθεζομένους χρὴ τὸ βέλος ἀφεῖναι, εὑρήσουσι, πῶς οὐ σφαλοῦσί τε τὰς ναῦς, καὶ ἐν σφίσιν αὐτοῖς πάντες, οὐκ ἐν τῷ αὐτῶν τρόπῳ κινούμενοι, ταράξονται; ἐπεὶ καὶ τῷ πλήθει τῶν νεῶν οὐκ ὠφελήσονται· (εἴ τις καὶ τόδε ὑμῶν, ὅτι οὐκ ἴσαις ναυμαχήσει, πεφόβηται·) ἐν ὀλίγῳ γὰρ πολλαὶ, ἀργότεραι μὲν ἐς τὸ δρᾶν τι, ὧν βούλονται, ἔσονται, ῥᾷσται δὲ ἐς τὸ βλάπτεσθαι ἀφ' ὧν ἡμῖν παρεσκεύασται. τὸ δ' ἀληθέστατον γνῶτε, ἐξ ὧν ἡμεῖς οἰόμεθα σαφῶς πεπύσθαι. ὑπερβαλλόντων γὰρ αὐτοῖς τῶν κακῶν, καὶ βιαζόμενοι ὑπὸ τῆς παρούσης ἀπορίας, ἐς ἀπόνοιαν καθεστήκασιν, οὐ παρασκευῆς πίστει μᾶλλον, ἢ τύχης ἀποκινδυνεύσει οὕτως, ὅπως δύνανται· ἵν' ἢ βιασάμενοι ἐκπλεύσωσιν, ἢ κατὰ γῆν μετὰ τοῦτο τὴν ἀποχώρησιν ποιῶνται, ὡς τῶν γε παρόντων οὐκ ἂν πράξοντες χεῖρον.

ξή. 68. "Πρὸς οὖν ἀταξίαν τε τοιαύτην, καὶ τύχην ἀνδρῶν

Οὐδ', ὅπως χρὴ καθεζ.] Intelligi possit; ὅπως καθεζομέν. χρὴ ἀφεῖν. τὸ βέλ. quomodo sedentes oporteat jaculari, i. e. quomodo sedere conveniat jaculaturos; Vel sic, quod magis probandum: ὅπ. χρὴ ἀφεῖν. βέλ. καθεζομ. quomodo a sedente, sedentibus, mittendum sit jaculum, si sedeant in jugis, transtris; nempe, quia in terra *stantes* soliti erant intorquere missilia, laborabunt scilicet, cum sedentes in navi id facere cogentur.

Εὑρήσ.] *Expedituri*, explicaturi, i. e. effecturi sint, *sich Rath missen, zurechte fommen.*

Ἐν τῷ—τρόπῳ] Pro Ablat. est ἐν, vel pro κατὰ τὸν ἑαυτ. τρόπον· ex Ebr. ב.

Ταράξ.] Pro Passivo, Atticorum more; aut etiam, *semet* mutuo perturbabunt. Sed et continuo sequ. ὠφελήσονται pro Pass. ὠφεληθήσονται.

Ἐς τὸ βλ.] Hic et plane et vere ex usu ἐς τὸ addidit et passivum posuit, cum Activo alibi utatur post vocab. *facilis, difficilis.*

Ἀφ' ὧν ἡμ. παρεσκ.] Primo ἀπὸ rursus hic est, ut supra, pro ὑπὸ, vel διά· deinde brevius dictum, βλάπτ. ἀφ' ὧν pro ἀπ' ἐκείνων, ἃ παρεσκ. Alibi Præpositio quoque bis intelligenda, cum casu suo, aut alius certe casus; ut Rom. 6. 17. ὑπηκούσατε εἰς ὃν παρεδόθητε τύπον διδαχῆς· i. e. ὑπηκ. τῷ τύπῳ, εἰς ὃν παρεδ. (cui vos dedideritis.) Ibid. vs. 21, τίνα καρπὸν εἴχετε τότε, ἐφ' οἷς νῦν ἐπαισχύνεσθε, pro, τίνα κ. εἴχ. ἐκείνων, (τῶν ἔργων,) ἐφ' οἷς ν. ἐπ. Ubi tamen etiam interrogandi signum posueris post τότε· Quem fructum igitur tum percepistis? Resp. ἐφ' οἷς ν. ἐπ. ea nimirum inde abstulistis, quorum vos jam pudeat.

Ὑπερβ. γὰρ] Γὰρ hic est *nempe*, et expl. *quid sit* ἀληθέστατον illud, quod eos velit γνῶναι.

Ὑπερβ.——τ. κακ. rel.] Variavit orationem Thuc. per Genitt. et per Nominat. deinde, καὶ βιαζόμενοι. Poterat et omisisse καὶ ante βιαζ. quo referrentur deinde Genitivi. αὐτοῖς autem ante τ. κακ. est pro Genit. αὐτῶν· cum *illis* mala nimia essent, i. e. *illorum.* ὑπερβάλλειν, de *malis* quoque adhibetur; ut 2 Cor. 1. 8. καθ' ὑπερβολὴν ἐβαρήθημεν· et vs. 5. (quod idem sign.) περισσεύει τὰ παθήματα εἰς ἡμᾶς· et περισσοτέρᾳ λύπῃ, 2. 7.

Ἐς ἀπόνοιαν καθεστήκασιν, οὐ παρασκευῆς πίστει μᾶλλον, ἢ τύχης ἀποκινδυνεύσει, οὕτως ὅπως δύνανται] Ostendent acutiores, quomodo ordinari possint hæc verba, ut ex iis commodus sensus eliciatur. Ego non video: sed suspicor, Scholiasten legisse ἀποκινδυνεῦσαι. Hoc multo clariorem reddit sententiam; et oratio apte in hunc modum procedit: ἐς ἀπόνοιαν καθεστήκασιν ἀποκινδυνεῦσαι οὕτως, ὅπως δύνανται, οὐ μᾶλλον πίστει παρασκευῆς, ἢ τύχης· *eo dementiæ venerunt*, ut non male Acacius, *ut, non tam adparatu suo, quam incerta fortunæ alea, confisi, periculum, quocumque modo possunt, facere velint.* DUCK.

Πρὸς οὖν ἀταξ.] Pessime vertitur hic πρὸς,

ἑαυτὴν παραδεδωκυῖαν πολεμιωτάτων, ὀργῇ προσμίξωμεν· καὶ νομίσωμεν, ἅμα μὲν νομιμώτατον εἶναι, πρὸς τοὺς ἐναντίους, οἳ ἂν ὡς ἐπὶ τιμωρίᾳ τοῦ προσπεσόντος δικαιώσωσιν, ἀποπλῆσαι τῆς γνώμης τὸ θυμούμενον, ἅμα δὲ, ἐχθροὺς ἀμύνασθαι, ἐγγενησόμενον ἡμῖν, καὶ τὸ λεγόμενόν που ἥδιστον εἶναι. ὡς δὲ ἐχθροὶ, καὶ ἔχθιστοι, πάντες ἴστε, οἵ γε ἐπὶ τὴν ἡμετέραν ἦλθον δουλωσόμενοι· ἐν ᾧ, εἰ κατώρθωσαν, ἀνδράσι μὲν ἂν τὰ ἄλγιστα προσέθεσαν, παισὶ δὲ καὶ γυναιξὶ τὰ ἀπρεπέστατα, πόλει δὲ τῇ πάσῃ τὴν αἰσχίστην ἐπίκλησιν. ἀνθ' ὧν μὴ μαλακισθῆναί τινα πρέπει, μηδὲ τὸ ἀκινδύνως ἀπελθεῖν αὐτοὺς, κέρδος νομίσαι. τοῦτο μὲν γὰρ, καὶ ἐὰν κρατήσωσιν, ὁμοίως δράσουσι. τὸ δὲ, πραξάντων ἐκ τοῦ εἰκότος, ἃ βουλόμεθα, τούσδε τε κολασθῆναι, καὶ τῇ πάσῃ Σικελίᾳ, καρπουμένῃ καὶ πρὶν, ἐλευθερίαν βεβαιοτέραν παραδοῦναι, καλὸς ὁ ἀγών. καὶ κινδύνων οὗτοι σπανιώτατοι, οἳ ἂν, ἐλάχιστα ἐκ τοῦ σφαλῆναι βλάπτοντες, πλεῖστα διὰ τὸ εὐτυχῆσαι ὠφελοῦσι."

adversus. Quippe *adversus* fortunam et occasionem semet præbentem, παραδεδωκυῖαν, *offerentem*, qui pugnarent? Tum adversus hanc ipsam, amicam verius et fautricem atque adjutricem, quam adversariam, et contra ἀταξίαν, *perturbationem* trepidantium et desperatione rerum ad extrema actorum, qui tandem ὀργῇ προσμίξαιεν, *irati* atque indignabundi pugnarent? πρὸς hic quoque est, ut bis jam paullo supra monui, et ponitur 1. 71. extr. πρὸς τάδε βουλεύεσθε εὖ, i. e. *ob* eas res, *quia* talis est rerum status, vel *ad hæc*, *ut convenit* istis rebus, ut *par* est agi, ubi talis sit rerum conditio; pro κατὰ denique, *pro: cum habeatis* tantam hostium trepidationem et occasionem vincendi sese vobis præbentem, afflictis hostium rebus. Neque a προσμίξωμεν pendet πρός· diceret enim, τῇ ἀταξίᾳ καὶ—τύχῃ. In verbo προσμίξ. intell. αὐτοῖς, τοῖς πολεμίοις.

Ὀργῇ προσμίξ.] Liv. 21. 41. ante extr. *Itaque vos, ego, milites, non eo solum animo, quo adversus alios hostes soletis, pugnare, velim* (int. *etiam*), *cum ira quadam et indignatione. Iram* enim a bello quoque et pugna alienam, veterum prudentia habuit; et dux apud Nostrum aliquo loco monet, μηδὲν κατ' ὀργὴν πράττειν. Liv. 1. 1. *Nihil per iram aut trepidationem actum est.* cf. Cic. de Offic. 1. 12. post init. inde a verbis: *Sed ea bella,* rel. *minus acerbe ger. s.*

Τ. ἐναντ.] Non distinguit utique Thuc. ἐναντίους et ἐχθροὺς, sed variat tantum; etsi ἐχθρὸς ad *animum* magis pertinet, odio infestum et nociturum, ἐναντίος sign. adversantem in re *civili* (*Staats-Interesse,*) πολέμιος belligerantem; qui nunquam ἐχθρὸς, tali conditione, dicatur, non magis, quam *inimicus* Latinis.

Οἳ ἂν—δικαιώσ.] Stephani interpretatio, Variæ Lect. subjecta, vereor, ut e verbis Nostri satis efficiatur. Neque ἂν et ὡς satis illi congruerint. Sensus est: οἳ ἂν δικαιώσωσι, i. e. δικαιώματι χρῶνται, qui id jus suæ oppugnationi prætendant, ea caussa utantur ceu justa, eo tueantur a se factum, ut dicant, se velle punire, coërcere, aggredientem alios et opprimere conatum; quod faciebant sane Athenienses, defensionem asseverantes Catanensium aliorumque, ut a Syracusanis oppugnatorum.

Ἐγγενησόμ.] Pro simplici γενησ. vel προσγεν. *zu Theile werden.* Ita ἔνεστι, ἔνι, *licet*, *datur*, pro ἔστι, ἐναγίζειν pro ἁγίζειν, ἐμπνεῦσαι pro πνεῦσαι, alia: ἐλλείπειν pro λείπειν, ἐναποδείξασθαι pro δεῖξαι. Aut certe sign. *in* illo, *cum* illo *simul* nobis obtigerit, illo *contineatur.*

Τινὰ] *Nos (man).*

Σπανιώτατοι] Confer Nostrum 1. 33. Wass. i. e. maxime capessenda, omnium minime defugienda; quod *rarum* sane periculorum genus et infrequens sit: rara enim mala et incommoda, ubi paullulum ostendatur incommodi, boni multum.

Διὰ τὸ εὐτυχ.] Pro διὰ τοῦ, *si bene cesserint;*

ξθ'. 69. Καὶ οἱ μὲν τῶν Συρακουσίων στρατηγοὶ, καὶ Γύλιππος, τοιαῦτα καὶ αὐτοὶ τοῖς σφετέροις στρατιώταις παρακελευσάμενοι, ἀντεπλήρουν τὰς ναῦς εὐθὺς, ἐπειδὴ καὶ τοὺς Ἀθηναίους ᾔσθάνοντο. ὁ δὲ Νικίας, ὑπὸ τῶν παρόντων ἐκπεπληγμένος, καὶ ὁρῶν, οἷος ὁ κίνδυνος, καὶ ὡς ἐγγὺς ἤδη ἦν, (ἐπειδὴ καὶ ὅσονοὺκ ἔμελλον ἀνάγεσθαι,) καὶ νομίσας, (ὅπερ πάσχουσιν ἐν τοῖς μεγάλοις ἀγῶσι,) πάντα τε ἔργῳ ἔτι σφίσιν ἐνδεᾶ εἶναι, καὶ λόγῳ αὐτοῖς οὔπω ἱκανὰ εἰρῆσθαι, αὖθις τῶν τριηράρχων ἕνα ἕκαστον ἀνεκάλει, πατρόθεν τε ἐπονομάζων, καὶ αὐτοὺς ὀνομαστὶ, καὶ φυλὴν, ἀξιῶν τό, τε καθ' ἑαυτὸν, ᾧ ὑπῆρχε λαμπρότητός τι, μὴ προδιδόναι τινὰ, καὶ τὰς πατρικὰς ἀρετὰς, ὧν ἐπιφανεῖς ἦσαν οἱ πρόγονοι, μὴ ἀφανίζειν· πατρίδος τε τῆς ἐλευθερωτάτης ὑπομιμνήσκων, καὶ τῆς ἐν αὐτῇ ἀνεπιτάκτου πᾶσιν ἐς τὴν δίαιταν ἐξουσίας· ἄλλα τε λέγων, ὅσα ἐν τῷ τοιούτῳ

neque enim de periculis dixerit: *quia* bene cesserint; tum enim jam non sint pericula. V. Phil. Thuc. P. p. 131. lit. ב.) 132.

Τοιαῦτα καὶ αὐτοὶ] Κ. *αὐτοὶ*, nempe, sicut Athenienses; sed non sane *τοιαῦτα*. *alia* enim Atheniensibus oratio et dissimilis adhibita; sed nimirum non ad *τοιαῦτα* refertur *καὶ αὐτοὶ*, verum ad *παρακελευσάμενοι*· hoc enim, τὸ *παρακελεύεσθαι*, cohortandi *opus* ipsum, non *argumentum*, (consilium tamen et caussam, animi addendi,) commune habebant cum Atheniensibus. Ita Gen. 4. 22. *Zilla autem et ipsa peperit Thubal-Cainum*; i. e. et ipsa peperit, sic, ut soror, Ada, *nempe* Thubal-Cain. vel, filius autem, quem edidit, fuit Thubalc. Vides et hic, *et ipsa*, גַּם הִוא, referri tantum ad verbum יָלְדָה, *peperit*, non ad *filium*, qui non posset ab Ada quoque edi.

Ἀντεπλ.] Ipse expl. Thuc. additum *ἀντὶ*, quia sequ. ἐπειδὴ κ. τ. Ἀθην. ᾔσθ. *et ipsi* ergo, *à leur tour*.

Ἐπειδὴ καὶ τοὺς Ἀθηναίους ᾔσθάνοντο] Recte Scholiastes supplet, πληροῦντας τὰς ναῦς. Crebræ sunt hoc genus ellipses in Thucydide III. 55. Ἐν μέντοι τῷ πολέμῳ οὐδὲν ἐκπρεπέστερον ὑπὸ ἡμῶν οὔτε ἐπάθετε, οὔτε ἐμελλήσατε, nimir. πάσχειν. V. 80. Οὐ μέντοι εὐθύς γε ἀπέστη τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ διενοήθη, (nempe ἀποστῆναι αὐτῶν,) ὅτι καὶ τοὺς Ἀργείους ἑώρα, scil. ἀποστάντας, ut Schol. VI. 76. Τῇ δὲ αὐτῇ ἰδέᾳ ἐκεῖνά τε ἔσχον, καὶ τὰ ἐνθάδε νῦν πειρῶνται, nempe ἔχειν. Observavit supra et alia Henr. Stephanus. DUCK.

Ἠσθάν.] Scil. πληρουμένους (Medium enim esse debebat, *suas*,) τὰς ναῦς. V. præter ea, quæ Ducker. attulit, etiam Philol. Thuc. p. 184. (med. lit. א) et porro. Sanctio quoque plura addidi.

Ὅπερ πάσχουσιν] Et hic bene Scholiastes, οἱ ἄνθρωποι δηλονότι. Tertiis personis verborum et Græci et Latini sæpe ita utuntur, ut non exprimant nomen, quod addendum erat. Vide Scaligerum ad Catull. Carm. II. Langium ad Ciceron. I. de Offic. 7. et Læl. XXI. et Perizonium ad Sanct. Minerv. IV. 4. in ellipsi v. *homines*. Et sic sæpe Scriptores sacri N. T. Matth. V. 11. et. 15. VII. 16. IX. 17. et alibi: quæ, non video, cur quidam Viri Docti ad Hebraïsmum referre voluerint. DUCK.

Πάσχ.] Nempe, ὥστε νομίζειν, ut putent, rel. pro εἰώθασι νομίζειν.

Λόγῳ — εἰρ.] Non abundat λόγῳ, sed opp. ἔργῳ, concinnitati datum, et sign. *oratione*, cohortatione, demonstratione; verte, *in seiner Anrede, in der Ermahnung*; videbis, non redundare. Cf. 2. 46. init. Nihil similius.

Πατρόθεν τε ἐπονομάζων] Vide quæ de hoc genere loquendi scripserunt Eruditissimi Interpretes Æliani, Kuhnius et Perizonius ad VI. Var. Hist. 2. DUCK. Hom. Il. κ'. (10.) 68. v. Periz. ad Æl. 6. 2. (n. 2.) *Gottl.*

Ἐν τῷ τοιούτῳ) Recte habet ὄντες· vt c. 33. ἐπειδήπερ ἐν τούτῳ τύχης εἰσί. *Abr.* Et ego prætulerim ὄντες, ad ἄνθρωποι· et aptius videtur, nescio, quî, verbo ἐπιβοῶνται, ut ad *homines* referatur ὄντες· etsi per se haud damnandum: ὁ καιρὸς ἐν τούτῳ ἐστίν· usitatius illud tamen.

ἤδη τοῦ καιροῦ ὄντες ἄνθρωποι, οὐ πρὸς τὸ δοκεῖν τινὶ ἀρχαιολογεῖν, φυλαξάμενοι, εἴποιεν ἂν, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων παραπλήσια, ἔς τε γυναῖκας καὶ παῖδας καὶ θεοὺς πατρῴους προφερόμενα, ἀλλ' ἐπὶ τῇ παρούσῃ ἐκπλήξει ὠφέλιμα νομίζοντες ἐπιβοῶνται. καὶ ὁ μὲν, οὐχ ἱκανὰ μᾶλλον, ἢ ἀναγκαῖα, νομίσας, παρῃνῆσθαι, ἀποχωρήσας, ἦγε τὸν πεζὸν πρὸς τὴν θάλασσαν· καὶ παρέταξεν, ὡς ἐπὶ πλεῖστον ἐδύνατο, ὅπως ὅτι μεγίστη τοῖς ἐν ταῖς ναυσὶν ὠφέλεια ἐς τὸ θαρσεῖν γίγνοιτο. ὁ δὲ Δημοσθένης καὶ Μένανδρος καὶ Εὐθύδημος (οὗτοι γὰρ ἐπὶ τὰς ναῦς τῶν Ἀθηναίων στρατηγοὶ ἐπέβησαν,) ἄραντες ἀπὸ τοῦ ἑαυτῶν στρατοπέδου, εὐθὺς ἔπλεον πρὸς τὸ ζεῦγμα τοῦ λιμένος, καὶ, τὸν καταλειφθέντα διέκπλουν βουλόμενοι βιάσασθαι, εἰς τὸ ἔξω.

Οὐ πρὸς τὸ δοκ. rel.] Quærendum primo, in tanta difficultate loci, quo pertineat οὐ· quod retuleris vel ad πρὸς τὸ δοκεῖν, cui proximum sane sit, ac simplicissime jungatur, ut πρὸς *modum* notet dicendi, vel *consilium*, nisi obstet φυλαξάμενοι· nam, si *caveant*, si velint ita dicere, scilicet non dixerint; vel, ut ordinem sequamur verborum, ad φυλαξάμενοι· οὐ φυλ. πρὸς τὸ δοκ. τινι ἀρχ. ubi, φυλάσσεσθαι cum πρὸς junctum, agnoveris, ut πρὸς sit pro κατά· minus usitatum illud; sensum tamen commodissimum effecerit; Et vero, cum dicimus, φυλάττεσθαί τι, quid aliud, nisi κατὰ, vel πρὸς, intelligimus? Quid, quod et simpliciter positum accipere detur φυλαξάμενοι, pro, φυλακὴν ποιούμενοι, *caute agentes*, cautionem adhibentes, (quod et indicavi commate posito post ἀρχαιολογεῖν·) ut πρὸς τὸ sit pro εἰς τὸ, ἕνεκα τοῦ, ὥστε. καὶ autem, ante ὑπὲρ ἁπάντων, et ipsum hic molestum interpretanti, aut redundat, aut sign. *nempe*, et habet vim explicandi; qs. *quæ sint*; ut in πολλὰ καὶ ἄτοπα, πολλά (τε) καὶ ὄλβια, (Herodot. I.) καὶ πρόσφορα, aliis. His ergo probatis et admissis, non video sane, quid relinquatur obscuri aut difficultatis: alia quoque dicens, quæ in tali necessitate ac trepidatione homines dixerint, non caventes, ne antiqua videantur repetere, aut (nam καὶ possit valere pro ἢ) similia ad quamlibet caussam, sed, quod putent, illa prodesse ad usum caussæ et conditionis propositæ. Namque in ejusmodi re tam trepida non curant homines, ut nova tantum et propria caussæ propositæ afferant, sed omnia undique conquirunt atque arripiunt, vel prisca et decantata, quæcunque putent nunc prodesse, et quia putent. Neque enim *omisit* vetera Nicias, aut abstinuit illis, quod effici, aliquis putaverit, e verbis Nostri, sed *et ipsa*, nihil intentatum relicturus, adhibuit. V. et infr. h. C. n. extr. ad εἰς τὸ ἔξω.

Ἀποχωρήσ.] Ἀποχωρίσας Ed. Basil. non incommodo sensu, quo ad τὸν πεζὸν referatur. Sed illud et ipse teneam.

Ἐδύνατο] Cod. C. ἠδύνατο. non male. Wass.

Ὁ δὲ Δημοσθένης—τροπαῖον ἔστησαν] Dionysius Halicarn. Tom. II. pag. 149. Idem. Dionysius magnopere laudat narrationem hujus prœlii. Duck.

Εὐθύδημος] Recte ita Hudsonus. Ita etiam Dionysius l. d. Et sic legendum, quod restituimus. Antea Εὔδημος. Wass.

Πρὸς τὸ ζεῦγμα] Citat Etymol. M. in voc. ἡ ἐζευγμένη σχεδία, inquit, οὐ τὸ σχοινίον. Vide cap. 59. Ζεύγματα ποταμῶν alicubi vocat Dionys. Halicarn. Wass. Ζεῦγμα τοῦ λιμένος Budæus vertit *fauces portus obseptas*. Thucydides ita vocat opus Syracusanorum, quo fauces magni portus clauserant τριήρεσι πλαγίαις, καὶ πλοίοις, καὶ ἀκάτοις, Cap. 59. instar pontis navalis, quem ζεῦγμα vocant Græci, Arrianus, Eunapius, et alii apud Lipsium II. Poliorceticor. ult. Duck.

Τὸ ζεῦγμα] Hic rursus habemus ζεῦγμα, ut supra explicatum dedi, ad c. 30. init.

Καταλειφθέντα] Παραλειφθέντα etiam Dionysius Halic. et ἐς, non εἰς τὸ ἔξω. Wass. Post διέκπλουν quidam scripti et editi libri atque etiam Dionys. Halic. non habent distinctionem. Recte dici potest βιάζεσθαι τὸν διέκπλουν, ut IV. 9. 11. βιάζεσθαι τὴν ἀπόβασιν; ibid. 36. τὴν ἄφοδον; supra hoc Lib. Cap. 22. τὸν ἔσπλουν; et infra Cap. 70. τὸν ἔκπλουν. Sed propter copulam καὶ nihil mutandum arbitror. Et illa, βουλόμενοι βιάσασθαι εἰς τὸ ἔξω possunt per se subsistere. Nec opus fuisset addi εἰς τὸ ἔξω, si βιάσασθαι cum

c. 70. Προεξαγαγόμενοι δὲ οἱ Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ναυσὶ παραπλησίαις τὸν ἀριθμὸν, καὶ πρότερον κατά τε τὸν ἔκπλουν μέρει αὐτῶν ἐφύλασσον, καὶ κατὰ τὸν ἄλλον κύκλῳ λιμένα, ὅπως πανταχόθεν ἅμα προσπίπτοιεν τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὁ πεζὸς αὐτοῖς ἅμα παραβοηθῇ, ᾗπερ καὶ αἱ νῆες κατίσχοιεν. ἦρχον δὲ τοῦ ναυτικοῦ τοῖς Συρακουσίοις Σικανὸς μὲν καὶ Ἀγάθαρχος, κέρας ἑκάτερος τοῦ παντὸς ἔχων, Πυθὴν δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι τὸ μέσον. ἐπειδὴ δ' οἱ Ἀθηναῖοι προσέμισγον τῷ ζεύγματι, τῇ μὲν πρώτῃ ῥύμῃ ἐπιπλέοντες ἐκράτουν τῶν τεταγμένων νεῶν πρὸς αὐτῷ, καὶ ἐπειρῶντο λύειν

διέκπλουν conjungendum esset: nam in hoc illud continetur, et qui τὸν διέκπλουν βιάζεται, idem etiam εἰς τὸ ἔξω βιάζεται. Et alioqui βιάζεσθαι cum præpositione εἰς obvium est. Lucianus in Judicio Vocal. in princ. ἀπὸ τῆς καθ' αὑτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι. Adde, quæ Clar. Raphelius adnotavit ad Luc. XVI. 16. Duck.

Βιάσασθαι] Cf. Luc. 16. 16. *Abr.* nempe, quia Schol. expl. μετὰ βίας ἐξελθεῖν· quod Lucæ verbis congruerit sane, πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται, non Nostri, ubi absit εἰς· Vertendum, *forciren, vi aperire.*

Ἐς τὸ ἔξω] Quid, si hæc retuleris ad ἔπλεον, commate posito post καὶ, ante τὸν καταλ. tali sensu: ἔπλ. πρὸς τὸ ζεῦγμα τ. λιμ. καὶ ἐς τὰ ἔξω, βουλόμ. βιάσ. τ. καταλ. διέκπλουν; Nihil simplicius. Alioqui τὸν διέκπλουν, cum καὶ, pendeat a πρὸς, et in βιάσασθαι intell. αὐτόν; quin et ἐς τὰ ἔξω tunc pæne redundet ad διέκπλουν. Quare illud prætulerim. Reddidisse hic liceat omissa supra ad vv. οὐ πρὸς τὸ δοκεῖν, rel. 1.) variasse Nostrum in εἴποιεν ἂν et ἐπιβοῶνται· hoc pro Optat. 2.) ἐπιβοᾶσθαι, plane, ut Lat. *increpare,* (Virg. Æn. 1. 738.) et Nostro alibi ἐπιτιμᾶσθαι, esse tantum, *cohortari,* παρακελεύεσθαι, nulla *clamandi* notione. Ita περιβόητος, *celebratus,* καταβοὴ, *criminatio.* Simplex quoque βοᾷν, Theodoreto nominatim, pro λέγειν valere, pluribus exemplis ostendi in Glossar. Theodor. v. βοάω. Adde κράζειν, (quod est ab Ebr. קָרָא,) Rom. 9. 27. init. Ἡσαΐας κράζει· ubi nihil est, quod *clamandi* notionem ferat, nec minus, crediderim, Joh. 7. 37. Ἰησοῦς—ἔκραζε λέγων, *clara voce dixit.* Apud Nostrum certe illo loco, *clamandi* notionem intrusisse, frigidum fuerit ac puerile. Horat. Epist. 1. 16. 36. *si clamet furem* (scil. me esse), i. e. *dixerit.* Nostri quoque, *verschteyen, in das Geschrey bringen, fommen, clamorem* haud cogitantes.

Προεξαγαγόμενοι] Dionys. Halic. προεξαναγόμενοι· quod non temere repudiandum, putem; nam ἀνάγεσθαι, et quæ ex eo componuntur, propria sunt in hac re verba. Ὑπεξανάγεσθαι habet Thucydides III. 74. Duck.

Πρότερον] *Ante pugnam* commissam, vel committendam; καὶ ante πρότερον hic est pro ἤδη. Ad προεξαγαγόμενοι retulisse videtur Port. illud καὶ πρότερον· non sine Pleonasmo; quem nihil moratus tamen, ut frequentatum Nostro utique, miror tam explentem: *priusquam classis hostium illuc conveniret;* quod, servantibus Syracusanis, et obtinentibus præsidio cuncta, fieri sine certamine (ἀμαχητὶ,) qui potuit? At de pugna antea nil Thuc. memorat. Immo προεξαγαγόμ. et πρότερον intell. priusquam Nicias a terra moveret, exitum rupturus. Plusquamperfecti tamen loco est Aorist. προεξαγ. et Imperf. ἐφύλασσον.

Ἐφύλασσ.] i. e. φυλακὴν ἐποιοῦντο, in præsidio steterant. Neque enim additur Accus. quid ἐφύλασσον.

Ὁ πεζὸς αὐτ.] Nempe ipsorum Syracusanorum, terra marique imminentium Atheniensibus. αὐτοῖς est pro αὐτῶν, ad πεζός· quia παραβοηθεῖν hic non sign. *adjuvare, succurrere,* cujus hic nulla conditio, sed, *simul aggredi* ex altera parte. Alioquin nil vetuerit, a verbo παραβ. pendere Dat. αὐτοῖς. At hic παραβοηθ. est idem, quod antea προσπίπτοιεν, et mox κατίσχοιεν. V. et mox, ad

Ἦρχον τοῖς Συρ.] Rursus pro Genit. τῶν Συρακουσίων, ad ναυτικοῦ· Certe sign. *apud* Syracusanos, qs. *ex parte (du côté)* Syracusana.

Τὸ μέσον.] Scil. εἶχον, ἔσχον, non ἔχων, (ad Πυθήν;) aut ἔχοντες, ad Κορίνθιοι· hoc enim pendeat ab ἦρχον· quod in Corinthios non cadat; in Pythenem tamen convenerit, si quidem τοῖς Συρακ. sit, *apud* Syracusanos, quorum mediam aciem tamen regeret Pythen, ipsorum auspiciis.

Τ. τετ. ν. πρ. αὐτ.] Per Synchysin trajectum, pro, τ. ἐπ' αὐτῷ τετ. νεῶν.

τὰς κλήσεις. μετὰ δὲ τοῦτο, πανταχόθεν σφίσι τῶν Συρακουσίων καὶ ξυμμάχων ἐπιφερομένων, οὐ πρὸς τῷ ζεύγματι ἔτι μόνον ἡ ναυμαχία, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν λιμένα, ἐγίγνετο, καὶ ἦν καρτερὰ, καὶ οἵα οὐχ ἑτέρα τῶν πρότερον. πολλὴ μὲν γὰρ ἑκατέροις προθυμία ἀπὸ τῶν ναυτῶν ἐς τὸ ἐπιπλεῖν, ὁπότε κελευσθείη, ἐγίγνετο, πολλὴ δὲ ἡ ἀντιτέχνησις τῶν κυβερνητῶν καὶ ἀγωνισμὸς πρὸς ἀλλήλους. οἵ τε ἐπιβάται ἐθεράπευον, ὅτε προσπέσοι ναῦς νηῒ, μὴ λείπεσθαι τὰ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος τῆς ἄλλης τέχνης· πᾶς τέ τις, ἐν ᾧ προσετέτακτο, αὐτὸς ἕκαστος ἠπείγετο πρῶτος φαίνεσθαι. ξυμπεσουσῶν δὲ ἐν ὀλίγῳ πολλῶν νεῶν, (πλεῖσται γὰρ δὴ αὗται ἐν ἐλαχίστῳ ἐναυμάχησαν· βραχὺ γὰρ ἀπέλιπον ξυναμφότεραι διακόσιαι γενέσθαι·) αἱ μὲν ἐμβολαὶ, διὰ τὸ μὴ εἶναι τὰς ἀνακρούσεις καὶ διέκπλους, ὀλίγαι ἐγίγνοντο· αἱ δὲ προσβολαὶ, ὡς τύχοι ναῦς νηῒ προσπεσοῦσα, ἢ διὰ τὸ φεύγειν, ἢ ἄλλῃ ἐπιπλέουσα, πυκνότεραι

Τὰς κλήσεις] Dionysius et Codd. Ar. C. κλείσεις. bene, opinor. Wass. Eadem varietas scripturæ in hac voce est II. 94. in ξύγκλεισις V. 71. et fere ubique in quibusdam temporibus verbi κλείω, et quæ ex eo componuntur. Duck.

Κλήσεις] Κλείσεις in marg. correxit *Gottl.* nescio, quare, cum illud fere obtineat apud Nostrum et Atticos. κλήσεις hic sunt τὰ κλεῖθρα, *claustra, obices*; per Metonym.

Οὐ πρὸς τῷ ζεύγματι] Male Dionysius, οὐ μόνον πρὸς τ. ζ. ἡ ν. Wass.

Τῶν πρότερον] Plerique scripti τῶν προτέρων. at ab edita lectione recte stat Dionysius. Wass. Thucydides IV. 38. Τῶν πρότερον ἀρχόντων τοῦ μὲν πρώτου τεθνηκότος. VII. 18. Εἰρημένον ἐν ταῖς πρότερον ξυνθήκαις. Vide ad VI. 9. Duck.

Ἐγίγνετο] Sic etiam Dionysius, bene. Wass.

Πολλὴ δὲ — ἀλλήλους] Thom. Magister in ἀγών. Ἀντιτέχνησις ex hoc loco habet Pollux VII. 7. Ἀντιτεχνῶν φθόνος Dionys. Halic. III. Antiquit. 72. De voce ἀγωνισμὸς Pollux IX. 42. Idem.

Ἀγωνισμ.] Diod. 13. 15. *Gottl.* Germ. *Metteiser.*

Ἐθεράπευον] *Curabant*; ut 6. 61. θεραπεύοντες μὴ θορυβεῖν· et 2. 65. *Abr.* Non apposuit alterius loci verba *Abr.* sed sunt haud dubie: τὸ ναυτικὸν θεραπεύοντας, ante med. C. Ibi tamen magis sign. *colentes, tractantes*; nec verbo jungitur ibi, ut h. l. sed nomini. Propius huc, τὸ δίκ. 6. 79. πρὸς τοὺς ἐπιόντας τὸ δίκαιον θεραπεύετε, *servatis*, ejus *rationem habetis*: 3. 56. init. οὐκ ἀληθεῖς κριταὶ, τὸ δὲ ξυμφέρον μᾶλλον θεραπεύοντες, qui *spectetis, sequamini; quæratis* (*darauf sehen*), ejus *studiosis*.

Τὰ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος] Hoc Scholiastes et Portus de ipsis ἐπιβάταις, qui in tabulatis erant, exponunt. Stephanus vertit, *operam dabant, ut circa ea, quæ e tabulatis gerenda erant, non minor industria et sedulitas adhiberetur*. Nihil obstat, quo minus sic quoque accipi possit. Duck. i. e. τὰ ἐν αὐτῷ (τεταγμένα, immo, τοὺς τεταγμένους,) μὴ λείπ. τ. τέχν. ἐξ αὐτοῦ, scil. γενόμενα. (vel, ad homines, μαχομένους.)

Πρῶτος] Sic recte Dionys. Hal. cum omnibus fere Mss. Wass.

Αἱ μὲν ἐμβολαὶ] Ἐκβολαὶ quidem habent plerique libri et scripti, cum vetustis Edd. et Dionysio. Sed, ἐμβολαὶ præferendum esse, ostendunt ea, quæ in simili re dicit Thucydides II. 76. et VII. 36. Duck. Hæc si vera Lectio, quod videatur sane, quia et διεκβολαὶ scriberet Thuc. non ἐκβολαὶ, et deinde memorantur διέκπλοι, qui sint idem cum ἐκβολαῖς. neque enim ἐμβολαὶ sunt hic *rostra*, ut 2. 76. (extr.) quod ineptum satis hic affert Ducker. sed *incursus*. Quæritur, qui differant ἐμβολαὶ a προσβολαῖς, quarum illas factas, neget Thuc. has, dicat. Nempe ἐμβολαὶ sint incursiones adversarum frontium rostro mutuo minantium: προσβολαὶ autem sunt oppugnationes scandere navem hostilem tendentium; *das Entern*: id quod parasse Athenienses, et prohibitum isse Syracusanos, supra dixisset, c. 65. (init.) 66.

ἦσαν. καὶ, ὅσον μὲν χρόνον προσφέροιτο ναῦς, οἱ ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων τοῖς ἀκοντίοις καὶ τοξεύμασι καὶ λίθοις ἀφθόνως ἐπ' αὐτὴν ἐχρῶντο· ἐπειδὴ δὲ προσμίξειαν, οἱ ἐπιβάται, εἰς χεῖρας ἰόντες, ἐπειρῶντο ταῖς ἀλλήλων ναυσὶν ἐπιβαίνειν. ξυνετύγχανέ τε πολλαχοῦ, διὰ τὴν στενοχωρίαν, τὰ μὲν ἄλλοις ἐμβεβληκέναι, τὰ δὲ, αὐτοὺς ἐμβεβλῆσθαι, δύο τε περὶ μίαν, καὶ ἔστιν ᾗ καὶ πλείους ναῦς, κατ' ἀνάγκην ξυνηρτῆσθαι· καὶ τοῖς κυβερνήταις τῶν μὲν φυλακὴν, τῶν δ' ἐπιβουλὴν, μὴ καθ' ἓν ἕκαστον, κατὰ πολλὰ δὲ πανταχόθεν, περιεστάναι, καὶ τὸν κτύπον μέγαν ἀπὸ πολλῶν [τῶν] νεῶν ξυμπιπτουσῶν, ἔκπληξίν τε ἅμα καὶ ἀποστέρησιν τῆς ἀκοῆς, ὧν οἱ κελευσταὶ φθέγγοιντο, παρέχειν. πολλὴ γὰρ δὴ παρακέλευσις καὶ βοὴ ἀφ' ἑκατέρων τοῖς κελευσταῖς, κατὰ τὴν τέχνην, καὶ πρὸς τὴν αὐτίκα φιλονεικίαν, ἐγίγνετο· τοῖς μὲν Ἀθηναίοις, βιάζεσθαί τε τὸν ἔκπλουν ἐπιβοῶντες, καὶ περὶ τῆς ἐς τὴν πατρίδα σω-

Ξυνετύγχ. τε] Τε est pro δὲ, vel καί. Imperf. quo sensu hic ponitur verbum ξυντυγχάνειν, minus usitatum est Aoristo, συνέτυχεν, *accidit.* Nec dubium mihi, quin obversata Thucydidi quodammodo fuerit notio verbi altera, *casu jungi* (*zusammentreffen*), ξυμπεσεῖν, quo sæpius utitur. h. l. tanquam intelligamus: ξυνετύγχ. τὰ πλοῖα, *concurrerunt naves,* (ὥστε) ut τὰ μὲν, aliæ invaderent naves hostiles, τὰ δὲ, aliæ contra, ipsæ invaderentur. Sed nimirum αὐτοὺς, obstiterit ita interpretanti. Qua re sit pro Aor. ξυνέτυχεν *accidit,* usu venit.

Τὰ μὲν — τὰ δὲ] Intell. κατὰ, *hic, illic, alibi, alibi;* propter αὐτοὺς, quod Subjecti loco accipi τὰ μὲν, τὰ δὲ, non patiatur.

Ἐμβεβληκέναι] *Dan.* ἐμβεβηκέναι. Et Valla et Acacius, *ut transilirent.* Bene Portus. Supra II. 91. Ἡ Ἀττικὴ ναῦς τῇ διωκούσῃ Λευκαδίᾳ ἐμβάλλει μέσῃ. Et passiva forma VII. 34. Ἀντίπρωροι ἐμβαλλόμεναι, καὶ ἀναῤῥαγεῖσαι τὰς παρεξειρεσίας ὑπὸ τῶν Κορινθίων νεῶν, *adversis proris ictæ.* DUCK.

Αὐτ. ἐμβεβλ.] Per Hypallagen, pro, αὐτοῖς ἐμβάλλειν τὰς ναῦς. Usitata Hypall. in verbis ἀφαιρεῖσθαι, ἐπιτάττεσθαι, πιστεύεσθαι, (τὶ) et Horat. Epist. 1. 5. 21. *Hæc ego — procurare imperor,* pro, mihi imperatur hæc proc. Virg. Ge. 2. 69. *inseritur arbutus ex fetu nucis,* i. e. arbuto inser. fetus nuc.

Κατὰ τὴν τέχνην] Dionysius Halic. κατά τε τὴν τέχνην. at τε statim sequitur. WASS. Paullo ante Camerarius e suo Ms. merito probat καὶ βοὴ, præ eo, quod in aliis scriptis et editis est, καὶ ἀκοή. DUCK. Male Port. *ex arte;* quid enim sit *cohortatio ex arte,* aut qualis sit? Verte, *qua* artem, *ob* artem, qua recte uti et enixe juberent nautas; id quod et Nicias jam fecisset antea et omnino, c. 64. Hæc prima quasi pars cohortationis; altera πρὸς (i. e. κατὰ, aut κατὰ ante pro πρὸς) τὴν φιλονεικίαν, *qua* certamen pugnandi; illa nautis adhibebatur, hæc propugnatoribus. Ceterum pæne certum mihi, τε excidisse post κατὰ ante τὴν τέχνην· κατά τε τ. τέχν. καὶ πρὸς, rel. Nil promtius; et facile absorberi poterat similitudine syllabarum τὰ, τὴν τέχν. Ceterum male Schol. τέχνην expl. ἰδίαν, *ipsorum,* κελευστικήν· quod secutus haud dubie Port. vertit ex arte; sed int. ναυτικήν.

Τοῖς μ. Ἀθην.] Potest pendere ab ἐγίγνετο, ut Dat. sit *apud* Athenienses, vel ab ἐπιβοῶντες, suo sensu.

Ἐπιβοῶντες] Pro ἐπιβοῶσι. Multa sunt hujusmodi in Thucydide III. 36. Ἔδοξεν αὐτοῖς οὐ τοὺς παρόντας μόνον ἀποκτεῖναι — ἐπικαλοῦντες. VI. 24. Ἔρως ἐνέπεσε τοῖς πᾶσιν ὁμοίως ἐκπλεῦσαι — τοῖς δ' ἐν ἡλικίᾳ τῆς τε ἀπούσης πόθῳ ὄψεως καὶ θεωρίας — καὶ εὐέλπιδες ὄντες σωθήσεσθαι. Add. quæ dicta sunt ad VII. 42. DUCK. Aut pro Verbo finito, ἐπεβοῶντο· v. Philol. Thuc. P. p. 97. (extr. α.) 98. Nec tamen Nostri ætate invaluerat ille usus. Paullinis quidem ibi adde Gal. 6. 1. σκοπῶν σεαυτὸν, pro (καὶ) σκόπει, nempe ad καταρτίζετε relatum; aut pro Genitivis simpliciter positis, intell. αὐτῶν, nempe τῶν κελευστῶν· aut plane per Antiptosin pro Dativo ἐπιβοῶσιν· ut γράψαντες Act. 15. 23. ad ἔδοξε relatum. Nempe, ut rectissime Schol. revocat ad ve-

τηρίας νῦν, εἴποτε καὶ αὖθις, προθύμως ἀντιλαβέσθαι· τοῖς δὲ Συρακουσίοις καὶ ξυμμάχοις, καλὸν εἶναι, κωλῦσαί τε αὐτοὺς διαφυγεῖν, καὶ τὴν οἰκείαν ἑκάστους πατρίδα, νικήσαντας, ἐπαυξῆσαι. καὶ οἱ στρατηγοὶ προσέτι ἑκατέρων, εἴ τινά που ὁρῷεν μὴ κατ᾽ ἀνάγκην πρύμναν κρουόμενον, ἀνακαλοῦντες ὀνομαστὶ τὸν τριήραρχον, ἠρώτων, οἱ μὲν Ἀθηναῖοι, εἰ, τὴν πολεμιωτάτην γῆν οἰκειοτέραν ἤδη τῆς οὐ δι᾽ ὀλίγου κεκτημένης θαλάσσης ἡγούμενοι, ἀποχωροῦσιν· οἱ δὲ Συρακούσιοι, εἰ, οὓς σαφῶς ἴσασι προθυμουμένους Ἀθηναίους παντὶ τρόπῳ διαφυγεῖν τούτους αὐτοὶ φεύγοντας φεύγουσιν.

οά. 71. Ὅ, τε ἐκ τῆς γῆς πεζὸς ἀμφοτέρων, ἰσοῤῥόπου τῆς

ram structuram verba: πολλὴ—παρακέλ. ἐγίγν. τ. κελ. i. e. οἱ κελευσταὶ παρεκελεύοντο· hoc videlicet in mente Nostro, qua sensum: huic ergo dedit Nominat. in mente habens, παρεκελεύοντο.

Περὶ τ. — — ἀντιλαβ.] Plura hic notanda: 1) περὶ τῆς σωτηρίας junctum verbo ἀντιλαβέσθαι, quod Genitivum alias adsciscat; sed aut in hoc ipso Genit. intell. περί· etsi ab ἀντὶ pendet Genit. aut expl. τὴν ἀντίληψιν ποιεῖσθαι περὶ τῆς σωτ. ut ἐφύλαττον supra cum περὶ, pro φυλακὴν ἐποιοῦντο. Xen. M. S. 4. 6. 2. init. περὶ εὐσεβείας ὧδέ πως ἐσκόπει, i. e. τὴν ἐπίσκεψιν ἐποιεῖτο. 2) εἰς τὴν πατρίδα σωτηρίας, i. e. περὶ τοῦ σώζεσθαι (αὐτοὺς) εἰς τὴν πατρ. Ita enim simplicissime solveris, verbi structura subrogata, cui congruat εἰς. Aut brevius dictum pro, περὶ τῆς σωτηρ. (αὐτῶν) καὶ νόστου, vel ἐπανόδου, εἰς τ. πατρ. Neque enim est, ut hic ἐς τ. πατρ. sit pro Genit. τῆς πατρίδος· non, quo εἰς non ita adhibeatur; qs. quæ *pertineret ad* patriam; v. Philol. Thuc. P. p. 136. lit. γ.) nam et Dativus pro Genit. sæpissime ponitur; sed, quod non *salus* utique patriæ vertebatur Atheniensibus in hoc cardine et discrimine expeditionis et pugnæ Siciliensis. 3) εἴποτε καὶ αὖθις· primo redundat καὶ, ut solet in oppositis; deinde non de *futuro* hic dicitur αὖθις, ut solet, quod hic teneri non possit; sed sign. *retro*, antea, ut, de loco, in αὖθις ὑποστρέφειν.

Τὴν πολεμιωτάτην γῆν] Γῆν abest exemplaribus Dionysii Halicarn. sed immerito. Præterea Dudithii liber in Dionys. et Scholiastes hic οὐ δι᾽ ὀλίγου πόνου. Sed nihil mutandum. Wass.

Τ. οὐ δι᾽ ὀλ. κεκτ. θαλ.] In Porti interpretat. *cujus imperium non exiguo obtinuissent*, excidisse videtur, *tempore*. Ceterum hic non effugeris, quin passive dictum accipias κεκτημένης· familiariorem, magis fidam, mari dudum (ab ipsis) *possesso*. Nec sane hoc respuerint Media, certe in Aor. 1.

Προθυμ. Ἀθην.] Trajectione locum obscurat voc. Ἀθηναίους, implicat certe: debebat enim: εἰ Ἀθην. οὓς σαφ. ἴσ. προθ. — διαφ. rel. Aut certe, propter τούτους· εἰ, οὓς σαφ. ἴσ. προθυμ. διαφυγεῖν, (int. δηλονότι, τοὺς) Ἀθηναίους, τούτους — φεύγουσι.

Ὅ, τε ἐκ τ. γ. πεζ.] Primo τε est pro δὲ vel καί· deinde ἐκ τῆς γῆς simpliciter hic est pro ἐν τῇ γῇ· quia nihil sequ. cui aptum sit ἐκ suo sensu; aut intell. ἐπελθών. V. et mox ad αὐτόθεν.

Ἰσοῤῥόπου τῆς ναυμαχίας καθεστηκυίας] Hæc, et quæ paullo post p. 286. c. fin. dicit Thucydides, Plutarchus in libro de Gloria Atheniens. pag. 618. Ed. Steph. quibusdam mutatis, ita descripsit: Καὶ πάλιν ὁ ἐν τοῖς Σικελικοῖς ἐκ τῆς γῆς πεζὸς ἀμφοτέρων ἰσοῤῥόπου τῆς ναυμαχίας καθεστηκυίας ἄλαστον ἀγῶνα καὶ σύνταξιν τῆς γνώμης ἔχων διὰ τὰς συντάξεις, ὡς συνεχὲς τῆς ἁμίλλης καὶ τοῖς σώμασιν αὐτοῖς, ἴσα τῇ δόξῃ περιδεῶς συμπνέων τῇ διαθέσει καὶ τῇ διατυπώσει τῶν γινομένων γραφικῆς ἐνεργείας. In Ed. Francof. Latinæ versionis Xylandri his in margine adpositi sunt asterisci, depravatæ scripturæ nota. Et, Xylandrum ea non intellexisse, ex illius interpretatione cognosci potest. Nec mirum: nam quædam eorum, in primis hæc διὰ τὰς συντάξεις, ὡς συνεχὲς, Cimmeriis tenebris obscuriora sunt. Sed, pro eo, quod ibi est, σύνταξιν τῆς γνώμης· cœpi dubitare, an potius legendum sit, σύντασιν τῆς γνώμης· cujus suspicionis mihi auctor fuit Scholiastes, qui etiam in ipso Thucydide ξύντασιν, non ξύστασιν, videtur legisse. Et hoc fortassis non deterius est eo, quod editur. Nam, σύντασιν τῆς γνώμης recte dici posse pro *intento studio* et *contentione animi*, satis ostendunt significationes vocabulorum cognatorum, συντείνω, σύντονος, συντονία, et συντεταμένως. In Plutarcho quidem σύντασις non minus facile degenerare potuit in

ναυμαχίας καθεστηκυίας, πολὺν τὸν ἀγῶνα καὶ ξύστασιν τῆς γνώμης εἶχε, φιλονεικῶν μὲν ὁ αὐτόθεν περὶ τοῦ πλείονος ἤδη καλοῦ, δεδιότες δὲ οἱ ἐπελθόντες, μὴ τῶν παρόντων ἔτι χείρω πράξωσι. πάντων γὰρ δὴ ἀνακειμένων τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὰς ναῦς, ὅ, τε φόβος ἦν ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος οὐδενὶ ἐοικώς, καὶ διὰ τὸ ἀνώμαλον καὶ τὴν ἔποψιν τῆς ναυμαχίας ἐκ τῆς γῆς ἠναγκάζοντο ἔχειν. δι᾽ ὀλίγου γὰρ οὔσης τῆς θέας, καὶ οὐ πάντων ἅμα ἐς τὸ αὐτὸ σκοπούντων, εἰ μέν τινες ἴδοιέν πη τοὺς σφετέρους ἐπικρατοῦντας, ἀνεθάρσησάν τε ἂν, καὶ πρὸς ἀνάκλησιν θεῶν, μὴ στερῆσαι σφᾶς τῆς σωτηρίας, ἐτρέποντο· οἱ δ᾽, ἐπὶ τὸ ἡσσώμενον βλέψαντες, ὀλοφυρμῷ τε ἅμα μετὰ βοῆς ἐχρῶντο, καὶ ἀπὸ τῶν δρωμένων τῆς ὄψεως καὶ τὴν γνώμην μᾶλλον τῶν ἐν τῷ

σύνταξις, quam in Aristophane Plut. v. 325. συντεταμένως in συντεταγμένως· quod recte apud Suidam h. v. emendat Kusterus, sed per festinationem oblitus nominare auctorem emendationis, Celeberr. Bentleium ad Callimachi fragm. 233. nam deinde in Notis ad Aristophanem ei, quod debebat, reddidit. Porro, pro ξυναπονεύοντες, quod omnes libri Thucydidis habent, suspicari quis possit, Plutarchum legisse ξυμπνέοντες· quæ varietas scripturæ et ipsa meretur considerari. Sed, sententiam verborum Thucydidis hanc esse, puto: eos, qui e terra prœlium spectabant, gestu ipso et motu corporum effinxisse ea, quæ accidere, videbant, pugnantibus, qui modo victores erant, modo fugiebant, modo peribant. Duck.

Ξύστασ. τ. γν.] Sign a) constantiam, b) contentionem obnixam. Hesych. συστατῶν, συγκροτῶν, συνιστῶν, καὶ τὰ ὅμοια· συστήσασθαι, πήξασθαι. Semper *firmitatis*, obfirmationis, notio inest; (nisi ubi *commendationem* sign.) Nec ξύντασιν tamen spreverim, *contentionem* (*Veukerung*), ut σύντονος, συντεταμένος, rel.

Ἐς τ. ναῦς] Pro ἐν ταῖς ναυσίν· ut et Schol. expl. Tametsi nec notio vel quæstio *quo*, *quorsum*, hic aliena; *quo* repositam spem habebant? Ubi repositam habebant? Cl. Matth. 7. 25. 26. Luc. 6. 48. 49. vbi ἐπὶ, junctum verbis οἰκοδομεῖν, θεμελιοῦσθαι, βάλλειν θεμέλιον, habet Accusat. quo non minus ibi aptus fuerit Dat. vel Ablat. Nec minus 1 Cor. 3. 12. V. Gronov. ad Tac. Ann. 1. 22. n. 2. (Edit. Ern.) De εἰς pro ἐν, ut Col. 1. 6. τοῦ παρόντος εἰς ὑμᾶς, pro ἐν ὑμῖν, v. Philol. Th. P. p. 136. (extr. lit. ב) 137. Ita vicissim Matth. 27. 5. ῥίψας τὰ ἀργύρια ἐν τῷ ναῷ, p. εἰς τὸν ναόν· quippe, et, *in templo*, et *in templum*, *abjecisse* dicatur.

Καὶ διὰ τὸ] Plura exempla articuli pro pronomine positi e Thucydide et aliis habet Stephanus in Append. ad Scripta al. de Dialect. Att. pag. 183. Duck.

Διὰ τὸ ἀνώμ.] Eo deferuntur Intt. ad unum omnes, ut, pro τοῦτο hic positum τὸ, credant et moneant. Potest sane; v. ad. 1. 6. ad vv. ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ, p. 17. huj. Edit. At nemo cogitavit aut expedivit, (adeo a minutis toti pendent Intt. dum Atticismos ingerant nobis!) quomodo cohæreret sententia cum eo, quod præcederet: timor futuri erat nulli similis, i. e. summus; cui jam subjiceretur: *et propterea* inæqualem speciem ex terra præbebat. Quia misere timebant: *eo* inæqualis erat species pugnæ! Talia negligentem, quid attinet, in singulis vocc. hærentem defungi velle? Mihi certum est, bis scriptum voc. ἀνώμαλον semel excidisse: ut fuerit: καὶ διὰ τὸ ἀνώμαλον, (τῆς μάχης, vel εἶναι,) ἀνώμαλον καὶ τὴν ἔποψιν ἠναγκ. ἔχειν. Aut post τῆς γῆς inserueris alterum ἀνώμαλον; modo inseratur, aut τοιαύτην, ὁμοίαν, παραπλησίαν, intelligatur.

Ἀνεθάρσ. ἂν] Quæ vis hic τοῦ ἄν; aut qui locus Optativo, quem ἂν efficiat? An αὖ legendum? Sed nimirum adhibetur, ut Ebræis, futurum, pro *solere*, *usque* facere; ut 1 Sam. 2. 14. *quodcunque exceptum esset fuscina*, יִקַּח לוֹ, id *sumeret sibi sacerdos*, i. e. solebat, semper occupabat; et porro: יַעֲשׂוּ כָּכָה, *sicfacerent*, i. e. semper ita faciebant. Ita apud Homer. sæpius in Il. ἔνθ᾽ οὐκ ἂν ἴδοις, *tum vero non videres*, εὕδοντα, φεύγοντα, dormientem, fugientem, Ἀγαμέμνονα δῖον, i. e. tunc non *conspiciebatur* ille fugiens, non *inveniebatur* fugere, dormire.

Τὸ ἡσσώμ.] Pro τοὺς ἡσσωμένους· more Nostri: (Phil. Th. P. p. 63. n. 2. 64.) Aut intell. μέρος.

Τὴν γνώμην ἐδουλοῦντο] Vid. Lib. IV. Cap. 34.

ἔργῳ ἐδουλοῦντο. ἄλλοι δὲ καὶ, πρὸς ἀντίπαλόν τι τῆς ναυμαχίας ἀπιδόντες, διὰ τὸ ἀκρίτως ξυνεχὲς τῆς ἁμίλλης, καὶ τοῖς σώμασιν αὐτοῖς ἴσα τῇ δόξῃ περιδεῶς ξυναπονεύοντες, ἐν τοῖς χαλεπώτατα διῆγον· ἀεὶ γὰρ παρ᾽ ὀλίγον ἢ διέφευγον, ἢ ἀπώλλυντο. ἦν τε ἐν τῷ αὐτῷ στρατεύματι τῶν Ἀθηναίων, ἕως ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν, πάντα ὁμοῦ ἀκοῦσαι, ὀλοφυρμὸς, βοὴ, νικῶντες, κρατούμενοι, ἄλλα, ὅσα ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ μέγα στρατόπεδον πολυειδῆ ἀναγκάζοιτο φθέγγεσθαι. παραπλήσια δὲ καὶ οἱ ἐπὶ τῶν νεῶν αὐτοῖς ἔπασχον· πρίν γε δὴ οἱ Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι, ἐπιπολὺ ἀντισχούσης τῆς ναυμαχίας, ἔτρεψάν τε τοὺς Ἀθηναίους, καὶ ἐπικείμενοι λαμπρῶς, πολλῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμῷ χρώμενοι, κατεδίωκον ἐς τὴν γῆν. τότε δὴ ὁ μὲν ναυτικὸς στρατὸς, ἄλλος ἄλλῃ, ὅσοι μὴ μετέωροι ἑάλωσαν,

Duck. 2. 61. med. δουλοῖ γὰρ (τὸ) φρόνημα, quod antea dixisset: ταπεινὴ ἡ διάνοια. Ita Paullus Ebr. 2. 14. φόβῳ θανάτου ἔνοχοι ἦσαν δουλείας, i. e. δεδουλωμένοι ἦσαν, *abjecti, obnoxii* essent. Recte quippe Horat. Epist. 1. 16. 66. *Qui metuens vivit,* (quod plane ad Paullina verba adhibueris, διὰ παντὸς τοῦ ζῆν. Sed. f. leg. *vivet,* propter *cupiet, metuet, erit;*) liber mihi non erit unquam. Respondet plane Latino *obnoxius;* Liv. 6. *Adeo ergo obnoxios summiserunt animos, ut non—modo* (scil. *non*) *ad Trib. mil.—petendum, sed ne ad plebeios quidem magistratus, —animus esset.*

Περιδ. ξυναπον. ἐν τοῖς χαλεπ.] Χαλεπώτατα intell. pro Adverb. χαλεπωτάτως, ut sit pro, ἐν τοῖς κατὰ τὰ χαλεπώτατα (i. e. χαλεπωτάτοις) οὖσι. Ad verba, quæ præc. τ. σώμ. ξυναπονεύ. suo modo adhibueris Liv. 5. 42. post init. *Quocunque clamor hostium, —ploratus,—sonitus,—fragor, avertisset, stupentes ad omnia paventesque, oculos oraque et animos*—circumferebant. Sic *gestus histrionum plebs juvare solita* dicitur Tacito, Ann. 16. 4. extr. i. e. effingere, reddere, incitare; qs. comitari (*accompagner*). Cui similem Suetonii locum, Calig. 54. non male affert. Abr. *Gestum histrionum palam, velut laudans aut corrigens, effingebat.* Mihi quoque in mente versatur lectum apud Tac. *gestu paventium lætantiumque,* i. e. ad pavorem vel alacritatem (pugnantium), gestu fatentium pavorem vel lætitiam.

Ἦν πάντα ὁμ. ἀκ.—ὀλοφυρμὸς, rel.] Debebat sane, ὀλοφυρμὸν, βοὴν, νικῶντας, κρατουμένους· nempe ad ἀκοῦσαι. Ad ἦν tamen relati, aut ad ἀκοῦσαι, intell. ὥστε, vel, more Nostri, pro Pass. ἀκούεσθαι, recte habeant Nominatt. Etiam ad vocc. νικῶντες, κρατούμενοι, ἀκοῦσαι, per Zeugma, vel Syllepsin, repetiverim ἰδεῖν. Tametsi et *audiri* poterunt victi vincentesque, per dissonos clamores trepidantium, paventium atque insequentium et tripudiantium.

Ἐν τῷ αὐτῷ] Αὐτῷ omittit etiam Dionysius Hal. forte superfluit. Wass.

Ἕως ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν] Ἀγχώμαλα verbum τραχὺ esse, autumat Pollux V. 157. Haud ita Dionysius Halic. qui in libro de Arte Rhetorica pag. 61. et in Antiqq. p. 671. ἀγχώμαλοι, et p. 109. 173. ἀγχωμάλως adhibet. Idem. Etiam aliorum auctoritates habent Suidas, et recentiora Lexica. Lucianus II. Ver. Hist. pag. 686. ἀγχωμάλως δ᾽ ἐπιπολὺ ναυμαχοῦντες. Duck.

Ἀντισχούσης] Addit Diodor. p. 340. a. Τῶν δὲ παρὰ τὴν πόλιν κινδυνευόντων Ἀθηναίων ἐκβιασθέντων, καὶ πρὸς φυγὴν ὁρμησάντων, etc. Tantum ad victoriam momentum carissimorum conspectus. Wass.

Τότε δὴ ὁ μὲν ν. στ.] Ita Dionysius Halic. quod reposuimus pro τότε δέ. Idem.

Ὁ—στρ. ἄλλ. ἄλλῃ—κατεν.] Plura hic observanda: 1) ὁ στρατὸς—κατενεχθέντες ἐξέπεσον, per Synesin, pro κατενεχθεὶς ἐξέπεσεν. Sed nimirum τῷ ὅσοι datus Plural. 2) Appositio multiplex: ὁ στρατὸς, ἄλλος· ἄλλῃ, ὅσοι μὴ, rel. pro τοῦ στρατοῦ ὅσοι μὴ, rel. ἄλλοι ἄλλῃ—ἐξέπεσ. 3) ἄλλῃ pro ἄλλοσε, ad κατενεχθέντες, *alio, aliorsum* delati, non, *alibi.* Verba, ὅσοι μὴ—ἑάλωσαν, velut in Parenthesi sunt, et ad ὅσοι intell. γε, vel δὴ, *quidem, nimirum.* Trajecta quoque hæc verba sunt, quippe referenda ad ὁ στρατὸς, quod esse, dixi, per Apposit. pro, τοῦ στρατοῦ. Aut ὁ στρατὸς est pro, *quod attinet* copias. V. Sanct. Min. 4. 8. et Periz. ibi n. 2. (V. et mox ad ἄλλοι δὲ οἱ πλ.)

Ὅσοι μὴ μετέωροι ἑάλωσαν] Diodorus Sic. XIII. p. 340. hæc παραφράζων· Τῶν δὲ Ἀθη-

κατενεχθέντες, ἐξέπεσον ἐς τὸ στρατόπεδον. ὁ δὲ πεζὸς, οὐκέτι διαφόρως, ἀλλ' ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, οἰμωγῇ τε καὶ στόνῳ πάντες, δυσανασχετοῦντες τὰ γιγνόμενα, οἱ μὲν ἐπὶ τὰς ναῦς παρεβοήθουν, οἱ δὲ, πρὸς τὸ λοιπὸν τοῦ τείχους, ἐς φυλακήν· ἄλλοι δὲ οἱ πλεῖστοι ἤδη περὶ σφᾶς αὐτοὺς καὶ, ὅπη σωθήσονται, διεσκόπουν. ἦν τε ἐν τῷ παραυτίκα οὐδὲ μιᾶς δὴ τῶν ξυμπασῶν ἐλάσσων ἔκπληξις. παραπλήσιά τε ἐπεπόνθεσαν καὶ ἔδρασαν αὐτοὶ ἐν Πύλῳ. διαφθαρεισῶν γὰρ τῶν νεῶν τοῖς Λακεδαιμονίοις, προσαπώλλυντο αὐταῖς καὶ οἱ ἐν τῇ νήσῳ ἄνδρες διαβεβηκότες· καὶ τότε τοῖς Ἀθηναίοις ἀνέλπιστον ἦν τὸ κατὰ γῆν σωθήσεσθαι, ἢν μή τι παράλογον γίγνηται.

οβ'. 72. Γενομένης δ' ἰσχυρᾶς τῆς ναυμαχίας, καὶ πολλῶν νεῶν ἀμφοτέροις καὶ ἀνθρώπων ἀπολομένων, οἱ Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι, ἐπικρατήσαντες, τά τε ναυάγια καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνείλοντο, καὶ, ἀποπλεύσαντες πρὸς τὴν πόλιν, τροπαῖον ἔστησαν. οἱ δ' Ἀθηναῖοι, ὑπὸ μεγέθους τῶν παρόντων κακῶν, νεκρῶν μὲν πέρι ἢ ναυαγίων οὐδὲ ἐπενόουν αἰτῆσαι ἀναίρεσιν, τῆς δὲ νυκτὸς ἐβουλεύοντο εὐθὺς ἀναχωρεῖν. Δημοσθένης δὲ Νικίᾳ προσελθὼν, γνώμην ἐποιεῖτο, πληρώσαντας ἔτι τὰς λοιπὰς τῶν νεῶν, βιάσασθαι, ἢν δύνωνται, ἅμα ἕῳ τὸν ἔκπλουν· λέγων, ὅτι πλείους ἔτι αἱ λοιπαί εἰσι νῆες χρήσιμαι σφίσιν, ἢ τοῖς πολεμίοις· (ἦσαν γὰρ τοῖς μὲν Ἀθηναίοις περίλοιποι ὡς ἑξήκοντα, τοῖς δ' ἐναντίοις ἐλάσσους ἢ πεντήκοντα·) καὶ, ξυγ-

ναίων, inquit, ὅσοι μὴ μετέωροι διεφθάρησαν, ἐπεὶ πρὸς τὰ βράχη προσηνέχθησαν, ἐκπηδῶντες ἐκ τῶν νεῶν ἀπολομένων, εἰς τὸ πεζὸν στρατόπεδον ἔφευγον. Duck.

Ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς] i. e. μιᾷ ὁρμῇ. ut Luc. 14. 18. ἀπὸ μιᾶς (sc. φωνῆς) παραιτεῖσθαι, i. e. μιᾷ φωνῇ. Et alibi: (non succurrit, ubi:) *celebrarunt Deum* ἀφ' ἑνὸς στόματος, p. ἑνὶ στόματι.

Δυσανασχετοῦντες] Contulit ex hoc looo in Onomasticon suum Pollux III. 130. Duck.

Ἄλλοι δὲ οἱ πλεῖστοι] Dionysius Halic. etiam ἄλλοι δὲ καὶ οἱ πλεῖστοι. non male. Wass. i. e. τῶν δὲ ἄλλων οἱ πλεῖστοι· vel int. καὶ, καὶ οὗτοι, *iique* (*und zwar*); *ad alios quod attinet*. V. not. super. ad ὅσοι μὴ ἑάλ.

Οὐδὲ μιᾶς] Hoc recepi e Dionysio Halic. antea οὐδεμιᾶς. Wass.

Παραπλήσιά τε ἐπεπόνθεσαν καὶ ἔδρασαν αὐτοὶ] Eodem modo particula καὶ post παραπλήσιος utitur Thucydides V. 112. Ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς παραπλήσια, καὶ ἀντέλεγον, ἀπεκρίναντο τάδε. Post ὁμοίως VII. 28. Αἱ μὲν γὰρ δαπάναι οὐχ ὁμοίως καὶ πρὶν, ἀλλὰ πολλῷ μείζους καθέστασαν. Et post ἴσα III. 14. Ἴσα καὶ ἱκέται ἐσμέν. ubi Scholiastes adnotat, ὅμοιοι καὶ ἴσοι ἱκέταις, ὥσπερ ἱκέται. Plura habet Budæus Commentar. Ling. Gr. p. 919. D.

Οἱ ἐν τῇ ν. διαβεβ.] i. e. (προσαπόλλ.) ἐν τῇ νήσῳ οἱ διαβεβηκ. ἐς αὐτήν· more Nostri et brevitate.

Πολλῶν νεῶν] De classe Attica perierant naves LX. de Syracusana VIII. et decem ad navigandum inutiles factæ. vid. Diodor. p. 340. b. Wass.

Ἀμφοτέροις] Pro, παρ' ἀμφ. vel pro Genit. ἀμφοτέρων.

Ἀνθρώπων] Dionysius Halic. ἀνδρῶν. Sallustius fere, multi *mortales*. Wass.

Αἰτῆσαι] Pro medio, αἰτεῖσθαι· ut Matth. 7. 7. Joh. 16. 23.

Ἦσαν γὰρ, rel.] Diodor. L. 13. p. 555. *G.*

χωροῦντος Νικίου τῇ γνώμῃ, καὶ βουλομένων πληροῦν αὐτὰς, οἱ ναῦται οὐκ ἤθελον ἐσβαίνειν, διὰ τὸ καταπεπλῆχθαι τῇ ἥσσῃ, καὶ μὴ ἂν ἔτι οἴεσθαι κρατῆσαι. καὶ οἱ μὲν ὡς κατὰ γῆν ἀναχωρήσοντες ἤδη ξύμπαντες τὴν γνώμην εἶχον.

ογ΄. 73. Ἑρμοκράτης δὲ ὁ Συρακούσιος, ὑπονοήσας αὐτῶν τὴν διάνοιαν, καὶ νομίσας, δεινὸν εἶναι, εἰ τοσαύτη στρατιὰ, κατὰ γῆν ἀποχωρήσασα, καὶ καθεζομένη ποι τῆς Σικελίας, βουλήσεται αὖθις σφίσι τὸν πόλεμον ποιεῖσθαι, ἐφηγεῖται, ἐλθὼν, τοῖς ἐν τέλει οὖσιν, ὡς οὐ χρεὼν, ἀποχωρῆσαι τῆς νυκτὸς αὐτοὺς, περιϊδεῖν, (λέγων ταῦτα, ἃ καὶ αὐτῷ ἐδόκει·) ἀλλὰ ἐξελθόντας ἤδη πάντας Συρακουσίους καὶ τοὺς ξυμμάχους, τάς τε ὁδοὺς ἀποικοδομῆσαι, καὶ τὰ στενόπορα τῶν χωρίων προφθάσαντας φυλάσσειν. οἱ δὲ ξυνεγίγνωσκον μὲν καὶ αὐτοὶ οὐχ ἧσσον ταῦτα ἐκείνου, καὶ ἐδόκει ποιητέα εἶναι· τοὺς δὲ ἀνθρώπους, ἄρτι ἀσμένους ἀπὸ ναυμαχίας τε μεγάλης ἀναπεπαυμένους, καὶ ἅμα ἑορτῆς οὔσης, (ἔτυχε γὰρ αὐτοῖς Ἡράκλεια ταύτην τὴν ἡμέραν θυσία οὖσα,) οὐ δοκεῖν ἂν ῥᾳδίως ἐθελῆσαι ὑπακοῦσαι· ὑπὸ γὰρ τοῦ περιχαροῦς τῆς νίκης,

Οἱ ναῦται] Vide Diodorum p. 340. b. W.

Ἐφηγεῖται] Non credo, quemquam facile ostensurum, ἐφηγεῖσθαι apud alios probatos Scriptores ea significatione, quam hic locus postulat, inveniri. Itaque non sine ratione hæc scriptura suspecta fuit Stephano, in Thes. Nec quidquam causæ est, cur ἐσηγεῖται, in quo fere omnes Mssti consentiunt, præferri non debeat. Quid in foro sit ἐφηγεῖσθαι et ἐφήγησις, docent Pollux VIII. 41. et 50. et Suidas. Sed ea significatio huc non pertinet. Duck.

Ἃ καὶ αὐτῷ ἐδόκ.] Καὶ quid hic sibi velit, nescio, cum αὐτῷ non opponatur τοῖς ἄλλοις. Sensisse videtur Port. vertens: *simul et hæc, et alia, quæ ipsi videbantur, dicebat:* Quod et frigidum sit et in re falsum; quippe *et illud ei videbatur*, ei placebat, quod suaderet; neque ἄλλα est in contexto; et vero a verborum positu alienum, ubi non sit, καὶ (scil. ἄλλα) ἃ αὐτ. ἐδ. sed, ἃ καί. Sensus ergo fuerit: dicens, cum ista diceret, quæ ipsi quoque viderentur, i. e. non simulata, non vana, non ficta, sed ex animi sententia. Nec tamen video, cur hoc addiderit Thuc. quasi de fide Hermocratis dubitatum fuerit. An αὐτοῖς legemus, nempe τοῖς ἐν τέλει οὖσι; Nam de his subjicit: ξυνεγίγνωσκον οὐχ ἧσσον ταῦτα ἐκείνου, *non minus ipso* probabant illa. Heilmann. vertit: *Wobey erihnen seine Gedanfen weiter eröffnete;* tanquam καὶ sit pro ἔτι, *porro*, præterea. Vereor, ut e verbis hoc efficiatur, ubi præsertim et ταῦτα obstet, pro quo τοιαῦτα diceret Thuc. si is sensus foret. Sed nec καὶ tali positu illud significet.

Τὰ στενόπορα τῶν χωρίων] Figurata locutio, qua Græci delectati sunt, atque etiam, ad eorum exemplum, Latini. Jurares, Thucydideum hoc vertisse Virgilium in illis, *angusta viarum*. Huds. 2 Æn. 332. *Gottl.*

Ξυνεγίγν. rel.] Redundat hic notio σὺν, quæ jam sit in οὐχ ἧσσον, quin et in καὶ αὐτοί.

Ἀνθρώπους] *Milites*, copias; ut nos, *die Leute*.

Ἑορτ. οὖσ.] V. Charit. p. 3. et d'Orvill. p. 26. *Gottl.*

Οὐ ῥᾳδίως] Hesychius e Thucydide laudans οὐ ῥᾳδίως exponit κακῶς. Synesius Epist. LVII. Οὐ γὰρ ῥᾴδιος εἰμὶ χαυνωθῆναι. Wass. Sopingius suspicatur, Hesychium ante oculos habuisse verba Thucydidis II. 16. Οὐ ῥᾳδίως τὰς μεταναστάσεις ἐποιοῦντο. Mihi videtur respexisse ad ea, quæ de Aristogitone leguntur VI. 58. Καὶ ὕστερον ληφθεὶς οὐ ῥᾳδίως διετέθη. Vide ibi Scholiasten. Duck.

Περιχ. τ. νίκ.] Aut de re (*objective*) dictum hic τὸ περιχαρὲς, ut Lat. *lætus*, lætabilis, efficiens lætitiæ, habens (in se) materiam lætandi; *erfreulich*; aut, si de homine (*subjective*) accipiatur, quod solet, *plenus gaudio*,

πρὸς πόσιν τετράφθαι τοὺς πολλοὺς ἐν τῇ ἑορτῇ, καὶ πάντα μᾶλλον ἐλπίζειν ἂν σφῶν πείθεσθαι αὐτοὺς, ἢ ὅπλα λαβόντας ἐν τῷ παρόντι ἐξελθεῖν. ὡς δὲ τοῖς ἄρχουσι ταῦτα λογιζομένοις ἐφαίνετο ἄπορα, καὶ οὐκ ἔπειθεν αὐτοὺς ὁ Ἑρμοκράτης, αὐτὸς ἐπὶ τούτοις τάδε μηχανᾶται· δεδιὼς, μὴ οἱ Ἀθηναῖοι καθ' ἡσυχίαν προφθάσωσιν ἐν τῇ νυκτὶ διελθόντες τὰ χαλεπώτατα τῶν χωρίων, πέμπει τῶν ἑταίρων τινὰς τῶν ἑαυτοῦ μετὰ ἱππέων πρὸς τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον, ἡνίκα ξυνεσκόταζεν· οἳ, προσπελάσαντες, ἐξ ὅσου τις ἔμελλεν ἀκούσεσθαι, καὶ ἀνακαλεσάμενοι τινὰς, ὡς ὄντες τῶν Ἀθηναίων ἐπιτήδειοι, (ἦσαν γάρ τινες τῷ Νικίᾳ διάγγελοι τῶν ἔνδοθεν,) ἐκέλευον φράζειν Νικίᾳ, μὴ ἀπάγειν τῆς νυκτὸς τὸ στράτευμα, ὡς Συρακουσίων τὰς ὁδοὺς φυλασσόντων, ἀλλὰ καθ' ἡσυχίαν τῆς ἡμέρας παρασκευασάμενον ἀποχωρεῖν. καὶ οἱ μὲν, εἰπόντες, ἀπῆλθον· καὶ οἱ ἀκούσαντες διήγγειλαν τοῖς στρατηγοῖς τῶν Ἀθηναίων.

οδ'. 74. Οἱ δὲ πρὸς τὸ ἄγγελμα ἐπέσχον τὴν νύκτα, νομίσαντες, οὐκ ἀπάτην εἶναι. καὶ, ἐπειδὴ καὶ ὣς οὐκ εὐθὺς ὥρμησαν, ἔδοξεν αὐτοῖς καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν περιμεῖναι, ὅπως ξυσκευάσαιντο ὡς ἐκ τῶν δυνατῶν οἱ στρατιῶται ὅτι χρησιμώτατα· καὶ τὰ μὲν ἄλλα πάντα καταλιπεῖν, ἀναλαβόντας δὲ αὐτὰ, ὅσα περὶ τὸ σῶμα ἐς δίαιταν ὑπῆρχεν ἐπιτήδεια, ἀφορμᾶσθαι.

pro ipsa χαρᾷ, Genit. τῆς νίκης significet διὰ, ἐκ τῆς νίκης, lætitiam ex victoria oriundam; ut Liv. 1. 5. init. *ira prædæ amissæ*; c. 7. init. *certamine irarum*, et 21. 2. p. med. *ira domini interfecti*, i. e. *ob*, *propter*.

Πάντα — πείθ. σφῶν] Scriptum exemplo Herodoti, 4. 126. ἐμέο πείθεσθαι, et Hom. Il. κ'. (10.) 57. κείνου πιθοίατο. *Abr.* Recte apud Hom. πιθοίατο, non πυθοίατο. Genit. habet πείθεσθαι, ut ὑπακούειν sæpissime Nostro. πάντα πείθ. int. εἰς, κατὰ, πρὸς π.

Ἢ — ἐξελθ.] Sc. ὥστε; ἢ (πείθεσθαι) ὥστε, vel εἰς, πρὸς τὸ ἐξελθ.

Ἐπὶ τούτ.] Verti potest, *postea*, ut apud Aristoph. Plut. init. τὰ ἐπὶ τούτοις δρῶ, fecero quæ, *post* (verba) *fieri, sequi solent*. Verterim tamen ego, *ad hæc*, ad (propter) illa (efficienda,) quæ suasisset: *pour cet effet* (*zu dieser Absicht*).

Προσπελάσαντες] Mss. προσελάσαντες. de equitatu non male. Wass. Προσπελάσαντες ferri posset, si non dissentirent libri scripti. De equitibus Thucydides IV. 72. Πρὸς αὐτὴν τὴν Νίσαιαν προσελάσαντες οἱ Ἀθηναῖοι. VI. 65. Οἱ ἱππῆς οἱ Συρακουσίων πρῶτοι προσελάσαντες ἐς τὴν Κατάνην. Et sic omnes alii. Duck.

Ἦσαν γάρ τινες τῷ Νικίᾳ διάγγελοι] Laudat Ammonius in ἄγγελοι. Ἐξάγγελος, inquit, ὁ τὰ ἔνδοθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων, ὃν Θουκυδίδης διάγγελον λέγει. Duck.

Διάγγ.] V. Ammon. p. 2. qui locum laudat (*memorat*, affert,) in ἄγγελος. *Gottl.*

Πρὸς τὸ ἄγγ.] Plane, ut Lat. *ad hæc nuntiata, ad hæc verba, i. e.* a) *post*, b) *propter*; Germ. *auf diese Nachricht*.

Ἐπέσχ. τ. ν.] Nescio, quid sibi velit Port. vertens: *ea nocte supersederunt*; quod plane non intelligo; nam neque, *nocte supersedere*, sensum habeat; nec, si *ea nocte* segregaveris, appareat, *quanam re* supersederint; nec *supersedere* valeat pro *morari*, quasi Gall. *surseoir*. Verte: *eam noctem*, vel, *ea nocte*, *exspectarunt*, sustinuerunt, sc. *se*, vel discessum: ita, ὀλίγον ἐπισχὼν, *paullisper moratus*.

Συσκευάσαιντο] Cl. rectius ξυσκευάσωνται. Wass. Improbat ξυσκευάσονται *Abr.* propter ὅπως· quod (Futurum) sæpe tamen τῷ ὅπως jungatur. Ergo ξυσκευάσωνται quoque hic improbem, propter ἔδοξεν.

Συρακούσιοι δὲ καὶ Γύλιππος τῷ μὲν πεζῷ προεξελθόντες, τάς τε ὁδοὺς τὰς κατὰ τὴν χώραν, ᾗ, εἰκὸς ἦν, τοὺς Ἀθηναίους ἰέναι, ἀπεφράγνυσαν, καὶ τῶν ῥείθρων καὶ τῶν ποταμῶν τὰς διαβάσεις ἐφύλασσον· καὶ ἐς ὑποδοχὴν τοῦ στρατεύματος, ὡς κωλύσοντες, ᾗ ἐδόκει, ἐτάσσοντο· ταῖς δὲ ναυσὶ προσπλεύσαντες, τὰς ναῦς τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ ἀφεῖλκον· ἐνέπρησαν δέ τινας ὀλίγας, ὥσπερ διενοήθησαν αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι, τὰς δ' ἄλλας καθ' ἡσυχίαν, οὐδενὸς κωλύοντος, ὡς ἑκάστην ποι ἐκπεπτωκυῖαν ἀναδησάμενοι ἐκόμιζον ἐς τὴν πόλιν.

οέ. 75. Μετὰ δὲ τοῦτο, ἐπειδὴ ἐδόκει τῷ Νικίᾳ καὶ τῷ Δημοσθένει ἱκανῶς παρασκευάσασθαι, καὶ ἡ ἀνάστασις ἤδη τοῦ στρατεύματος τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀπὸ τῆς ναυμαχίας ἐγίγνετο. δεινὸν οὖν ἦν οὐ καθ' ἓν μόνον τῶν πραγμάτων, ὅτι τάς τε ναῦς ἀπολωλεκότες πάσας ἀπεχώρουν, καὶ ἀντὶ μεγάλης ἐλπίδος καὶ αὐτοὶ καὶ ἡ πόλις κινδυνεύοντες· ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἀπολείψει τοῦ στρατοπέδου ξυνέβαινε τῇ τε ὄψει ἑκάστῳ ἀλγεινὰ καὶ τῇ γνώμῃ αἰσθέσθαι. τῶν τε γὰρ νεκρῶν ἀτάφων ὄντων, ὁπότε τις ἴδοι τινὰ τῶν ἐπιτηδείων κείμενον, ἐς λύπην μετὰ φόβου καθίστατο. καὶ οἱ ζῶντες καταλειπόμενοι, τραυματίαι τε καὶ

Προεξελθόντες] Ita sane legendum, quod restituimus. Antea male προσεξελθόντες. Wass.

Τ. ναυσὶ προσπ.] i. e. σὺν τ. ν. scil. ἑαυτῶν. Etenim Ἀθηναίων ναῦς mox distinguit. Ita Liv. *toto exercitu, tota classe, appropinquavit*, scil. *cum.*

Τὰς δ' ἄλλας] Quinquaginta triremes. Diodorus Sic. p. 340. d. Wass.

Ὡς ἑκ. — ἐκπεπτ.] Pro, ὡς ἑκάστη ποι ἐξεπεπτώκει. Redundat sane ὡς, vel unum vocab. constituit cum ἑκάστην, ut sæpe Thuc. nominatim: 1. 3. extr. οἱ δ' οὖν ὡς ἕκαστοι Ἕλληνες, quasi intelligas, ἦσαν, ἔτυχον, vel hic, εὗρον.

Παρασκευάσασθαι] Quinque Mss. παρεσκευάσθαι, quod melius esse arbitror. De pleonasmo copulæ καὶ, quem in his, καὶ ἡ ἀνάστασις, statuit Scholiastes, agit Stephanus ad Corinthum Artic. XLV. pag. 33. Duck.

Καὶ ἡ ἀνάστ.] Aut redundat καὶ, aut sign. *etiam, vere*, re ipsa, *en effet, tandem.* Quod si, commate posito, vel colo, post ἐγίγνετο, pro consequente habueris δεινὸν μὲν οὖν· jam non καὶ redundat, ut ad ἐπειδὴ tunc referendum, sed οὖν magis, mollius tamen, ut ex more magis in apodosi, ut Lat. *igitur*, et ἄρα 2 Cor. 5. 15. post εἰ, et ἀλλὰ Rom. 6. 5. extr. Illud tamen prætulerim, ut καὶ sit *tum, tum vero*, vel propter ἤδη, *nunmehr: so geschahe (erfolgte) nun (dann) auch der Ausbruch wirflich.*

Οὐ καθ' ἓν μόν. τ. πρ.] Non placebat Port. vertens, *non tantum, si quis singula spectet*; malebam: *non uno modo (auf mehr als eine Meise, aus mehr als einer Ursache).* Nam, quod sequ. ἀλλὰ καὶ, id vero non verteris utique, *sondern auch*, sed, *aber auch.* Neque ἓν per se est pro ἕκαστον, sed καθεῖς, καθ' ἓν, aut ἕκαστον additur τῷ ἕν. Ne dicam, quod frigeat hic additum, *per singula eundo, qua res singulas.* In mea interpretatione, cujus me nondum pœnituerit, τῶν πραγμάτων sit pro ἐν τοῖς πράγμασιν, vel, propius ad voc. ἕν, ἐκ τῶν πραγμάτων, quod in se res (*die Umstände*) haberent. Porto opus erat, videbatur certe, ad ἀλλὰ καὶ intelligere ὅτι, vertenti: *sed etiam, quod*, rel.

Γνώμῃ] Per *aures* etiam affici, pulchre Herodotus VII. 39. Εὖ νῦν τόδ' ἐξεπίστασο, ὡς ἐν τοῖσι ὠσὶ τῶν ἀνθρώπων οἰκέει ὁ θυμὸς, ὃς χρηστὰ μὲν ἀκούσας, τέρψιος ἐμπιπλέει τὸ σῶμα, ὑπεναντία δὲ τούτοισι ἀνοιδέει. Wass.

Κ. οἱ ζῶντ. rel.] Contulisse his, juverit, Liv. 5. 40. init. inde a verbis: *Degredientibus* (ita enim leg. non *digred.*) ad illa: *cui se*

ἀσθενεῖς, πολὺ τῶν τεθνεώτων τοῖς ζῶσι λυπηρότεροι ἦσαν, καὶ τῶν ἀπολωλότων ἀθλιώτεροι. πρὸς γὰρ ἀντιβολίαν καὶ ὀλοφυρμὸν τραπόμενοι, ἐς ἀπορίαν καθίστασαν, ἄγειν τε σφᾶς ἀξιοῦντες, καὶ ἕνα ἕκαστον ἐπιβοώμενοι, εἴ τινά που τὶς ἴδοι ἢ ἑταίρων, ἢ οἰκείων· τῶν τε ξυσκήνων ἤδη ἀπιόντων ἐκκρεμαννύμενοι, καὶ ἐπακολουθοῦντες, ὅσον δύναιντο· εἴ τῳ δὲ προλείποι ἡ ῥώμη καὶ τὸ σῶμα, οὐκ ἄνευ ὀλίγων ἐπιθειασμῶν καὶ οἰμωγῆς ἀπολειπόμενοι· ὥστε δάκρυσι πᾶν τὸ στράτευμα πλησθὲν καὶ ἀπορίᾳ τοιαύτῃ, μὴ ῥᾳδίως ἀφορμᾶσθαι, καίπερ ἐκ πολεμίας τε, καὶ μείζω, ἢ κατὰ δάκρυα, τὰ μὲν πεπονθότας ἤδη, τὰ δὲ περὶ τῶν ἐν ἀφανεῖ δεδιότας, μή τι πάθωσι. κατήφειά τέ τις ἅμα, καὶ κατάμεμψις σφῶν αὐτῶν, πολλὴ ἦν. οὐδὲν γὰρ ἄλλο, ἢ πόλει ἐκπεπολιορκημένῃ, ἐῴκεσαν ὑποφευγούσῃ, καὶ ταύτῃ οὐ σμικρᾷ· μυριάδες γὰρ τοῦ ξύμπαντος ὄχλου οὐκ ἐλάσσους τεσσάρων ἅμα ἐπορεύοντο. καὶ τούτων οἵ τε ἄλλοι πάντες ἔφερον, ὅ, τι τὶς ἐδύνατο, κατὰ τὸ χρήσιμον, καὶ οἱ ὁπλῖται καὶ οἱ ἱππεῖς, παρὰ τὸ εἰωθὸς, αὐτοί τε [καὶ] τὰ

fato dārent? (Quæ maxime verba huc pertineant;) — *nihil* — *relinquebant.*

Πρὸς γὰρ — ἀξιοῦντες] Suidas in ἀντιβολία, qui male τρεπόμενοι. Wass. Τραπόμενοι recte retinet Thomas Magister. Ex hoc loco Thucydidis argumentum declamandi sibi sumsisse Herodem Atticum, narrat Philostratus II. de Vit. Sophistar. V. Duck.

Τῶν τε — ἐκκρεμαννύμενοι] Habet Suidas in ἐκκρεμανν. et exponit ἀπηρτημένοι. Nec variant Mss. Ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων dicit Lucianus in Toxari pag. 36. Apud Theophrastum III. Histor. Plant. 9. κατακρεμάννυται. Wass.

Εἴ τῳ δὲ προλ.] Non sane Dativum habet προλιπεῖν· debebat, τινά· sed nimirum sine casu et simpliciter hic ponitur pro ἐλλιπεῖν, *abesse, non suppeditare.*

Οὐκ ἄνευ ὀλίγων] Hoc *Interpretes* ita vertunt, ac si in Græcis scriptum esset, οὐκ ἄνευ πολλῶν· quod et sententia videtur postulare. Nec intelligo, cur Thucydides pro eo maluerit dicere, οὐκ ἄνευ ὀλίγων. Duck.

Ὀλίγων] Παρ' ὑπόνοιαν expl. *Abr.* (quod παρὰ προσδοκίαν aliis dicitur), cum πολλῶν deberet, et ὀλίγον expl. *infirmum, languidum,* deficiens, ob infirmitatem corporis. — Nihil vidi frigidius; Nec, qui παρ' ὑπόνοιαν (ex inopinato) loquendi locus hic sit, video. Nec vero ὀλίγον hoc significet: nisi fortasse in ὀλιγοδρανέων, Hom. *deficiens,* in ὀλιγόψυχος, εἶν. quibus et ipsis tamen paucitatis ratio constet. — ὀλίγων tamen cur scripsit Thuc. si tamen scripsit: utut varietas nulla appareat: Fortasse dedit, οὐ μετ' ὀλίγων· Aut ejiciendum ὀλίγων, undecunque effictum aut invectum. Aut, ipse sui oblitus, scribendi ardore ablatus, quasi aliud initium habens in mente, ὀλίγων pro πολλῶν scr. Thuc. Quid, si ὀλοφυρμῶν dedit? Non pœnitet conjecturæ; qua tamen admissa, καὶ quoque addendum sit ante ἐπιθειασμῶν. Qui melius quid habes, arcesse!

Μείζω] Præiverat Bacchylides: Αἶ αἶ τέκος, ἀμέτερον μεῖζον, Ἢ ΠΕΝΘΕΙ͂Ν, Ἐφάνη κακὸν ἈΦΘΈΓΚΤΟΙΣΙΝ ἶσον. Herodotus etiam III. 14. Ὦ παῖ Κύρου, τὰ μὲν οἰκήϊα ἦν ΜΈΖΩ κακὰ, ἢ ὥστε ἈΝΑΚΛΑΊΕΙΝ· Τὸ δὲ τοῦ ἑταίρου πάθος, ἄξιον ἦν δακρύων. Ibi pro καλέσας Bod. βοήσας. D. Halicarn. XI. 39. Δεινὰ καὶ πέρα δεινῶν. Herodot. II. 35. ἔργα λόγου μέζω παρέχεται. Noster II. 60. πρᾶγμα ἐλπίδος κρεῖσσον. W.

Ἐν ἀφανεῖ] Scil. ὄντων, κειμένων, vel, ut L. 1. ἐν ἀδήλῳ κινδυνευομένων· totum pro uno ἀφανῶν, ut Lat. *in obscuro, in dubio, in integro, in aperto esse* p. apertum rel. Ad τὰ δὲ int. κατὰ, non ob δεδιότας, sed ob περὶ, et quia sequitur μή τι πάθωσι, sc. αὐτῶν. (τῶν ἐν ἀφανεῖ, scil. ἔτι.) τὰ δὲ sign. hic *partim.*

Παρὰ τὸ εἰωθ.] Obs. ad rem, et militiæ morem: haud solitos fuisse Atheniensibus, omninoque Græcis: (nam Spartanis hanc operam præstabant Helotes;) gravioris arma-

σφέτερα αὐτῶν σιτία, ὑπὸ τοῖς ὅπλοις, οἱ μὲν, ἀπορίᾳ ἀκολούθων, οἱ δὲ, ἀπιστίᾳ· (ἀπηυτομολήκεσαν γὰρ πάλαι τε, καὶ οἱ πλεῖστοι παραχρῆμα·) ἔφερον δὲ οὐδὲ ταῦτα ἱκανά· σῖτος γὰρ οὐκέτι ἐν τῷ στρατοπέδῳ. καὶ μὴν ἡ ἄλλη αἰκία, καὶ ἰσομοιρία τῶν κακῶν, ἔχουσά τινα ὅμως, τὸ μετὰ πολλῶν, κούφισιν, οὐδ' ὣς ῥᾳδία ἐν τῷ παρόντι ἐδοξάζετο· ἄλλως τε, καὶ, ἀπὸ οἵας λαμπρότητος καὶ αὐχήματος τοῦ πρώτου ἐς οἵαν τελευτὴν καὶ ταπεινότητα ἀφῖκτο. μέγιστον γὰρ δὴ τὸ διάφορον τοῦτο τῷ Ἑλληνικῷ στρατεύματι ἐγένετο, οἷς, ἀντὶ μὲν τοῦ ἄλλους δουλωσομένους ἥκειν, αὐτοὺς τοῦτο μᾶλλον, δεδιότας, μὴ πάθωσι, ξυνέβη ἀπιέναι, ἀντὶ δ' εὐχῆς τε καὶ παιάνων, μεθ' ὧν ἐξέπλεον, πάλιν τούτων τοῖς ἐναντίοις ἐπιφημίσμασιν ἀφορμᾶσθαι,

turæ milites, aut equites, cibaria secum ipsos portare; vel honoris caussa, vel expeditius pugnaturos. Secus apud Romanos erat.

Ἀπηυτομ. γὰρ] Scil. πολλοὶ τινές· quia sequ. καὶ οἱ πλεῖστοι.

Ἔχουσά τινα ὅμως τὸ μετὰ πολλῶν κούφισιν] Stephani sententiam de hoc loco habet Hudsonus in Var. Lect. Scholiastes putavit, e substantivo præcedente repetendum esse verbum ἰσομοιρεῖν. Neutrum satis capio. Nam non intelligo, quomodo articulus τὸ cum fœminino ἔχουσα ita conjungi possit, τὸ ἰσομοιρεῖν, vel κακοῦσθαι, ἔχουσά τινα κούφισιν. Nec scio, an τὸ hic accipi possit pro διὰ τὸ, quam significationem supplementa illa videntur requirere. Si scriptum esset ἔχον, i. e. *quum habeat*, quomodo sæpe alia participia neutra usurpantur, vel τῷ, facilius vel Scholiastæ, vel Stephani, sententiam amplecterer. D.

Τὸ — ἰσομοιρεῖν] Appositio est, int. δηλονότι, vel τουτέστιν. Aut pro τοῦ ἰσομ. ut explicandi vim habeat Genit. *nempe id est*, quæ κούφισις, quod levamen est, τὸ ἰσομ. τ. κακ. τὸ μετὰ πολλ. int. παθεῖν. ὅμως hic est: *quæ alioquin, tamen (die doch sonst, gleichwohl)*, rel. ἔχουσα est, *præbens, afferens*, παρέχουσα, qs. *in se habens* materiam, caussam (*ben Grund.*) *conditionem (die Möglichfeit)*, levaminis.

Κούφισιν] Pro κουφισμὸν, Scholiastes, et Pollux III. 100. Vix alibi. Wass.

Οὐδ' ὣς] Quidam scripti οὐδ' ὡς. Sic V. 55. et 115. At VII. 28. μηδ' ὥς. Et οὐδ' ὣς apud Aristophanem Nub. v. 527. et alios. Duck. Minime vero displicet Lect. Cod. Reg. ὡς sine accentu, quod referatur ad ῥᾳδία· ἐδοξάζ. ὡς ῥᾳδ. *pro* facili, *tanquam (als)*, facilis, habebatur; nisi obstet οὐδὲ, cui alterum οὐδὲ tunc reddendum fuerit. οὐδ' ὣς tamen, *ne sic quidem*, non video, quorsum addatur aut quo pertineat. Nam qui sit ille modus, quo *ne ipso quidem*, nedum ut *alio*, facilis res videretur? Verterim, *non tamen*, utut, (quamvis) ceteroquin habeat (afferat) levamentum.

Ἀπὸ οἵας λαμπρότητος] Merito. Pindarus: Τὸ δὲ πὰρ δίκαν γλυκὺ, πικρότατα μένει τελευτά. Wass. Huc faciunt, quæ adnotavit Casaubonus ad Theophrasti Charact. Cap. VIII. περὶ λογοποιΐας· ubi docet, Græcis de maxima mutatione fortunæ usitatam esse formulam, ἐξ οἵων εἰς οἷα. Duck. Int. ἐνθυμουμένους, σκοποῦντας, *reputantes*. Ita Lucian. Timon. p. 51. Edit. Bas. ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτοὺς ὁ θύννος — διέφυγε. vere serioque (ex animo, intime, non simulate,) dolentes, *qualis* thynnus eos effugerit; scil. *reputantes*, videntes, qui thynn. rel.

Αὐτοὺς — δεδιότας] Pro αὐτοῖς δεδιόσιν, ob ξυνέβη· ut supra jam vidimus, c. 57. a. extr. ad vv. ξυνέβη δὲ, αὐτοὺς, rel. Sed nimirum int. ὥστε, et recte habebit etiam Accusat.

Εὐχῆς] Verti potest, *cum votis*, at hæc nunc faciebant quoque. Quid, si sit, *cum gloriatione?* ut εὖχος Homero est *gloria*, εὐχωλὴ, *gloriatio*, et εὔχεσθαι, *gloriari*; Il. 1. 91. 4. 405. rel. Poëticum sane, non ipsum tamen vocab. sed sensus tantum.

Πάλιν — — ἀφορμ.] Ordo sane est: πάλιν ἀφορμ. (rursus, ut modo, int. σὺν) ἐπιφημ. τοῖς (οὖσιν) ἐναντί. τούτων. Propter positum tamen verborum, maxime artic. τοῖς, pæne est, ut malim ordinare: πάλιν τούτων, (nempe τῶν εὐχῶν καὶ παιάνων,) ἀφορμ. (σὺν) τοῖς ἐναντ. ἐπιφημ. Nempe πάλιν τούτων mihi tum fuerit pro ἔμπαλιν, quod Genitivum, Nostro quoque, adsciscat, ἔμπαλιν τούτων, *contraria* plane ratione, *versis* rebus, rel. Pleonasmum enim qui vereare in πάλιν τούτων et ἐναντίοις, non effugeris tamen in πάλιν ἀφορμ. ut apud Hom. Il. 1. 60. ἂψ ἀπονοστήσειν· et apud Lat. *retrò domum repetere*; Virg. Æn. 6. 751.

πεζοὺς δὲ ἀντὶ ναυβατῶν πορευομένους, καὶ ὁπλιτικῷ προσχόντας μᾶλλον, ἢ ναυτικῷ. ὅμως δὲ, ὑπὸ μεγέθους τοῦ ἐπικρεμαμένου ἔτι κινδύνου, πάντα ταῦτα αὐτοῖς οἰστὰ ἐφαίνετο.

οστ'. 76. Ὁρῶν δὲ ὁ Νικίας τὸ στράτευμα ἀθυμοῦν, καὶ ἐν μεγάλῃ μεταβολῇ ὂν, ἐπιπαριὼν, ὡς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, ἐθάρσυνέ τε καὶ παρεμυθεῖτο, βοῇ τε χρώμενος ἔτι μᾶλλον ἑκάστοις, καθ' οὓς γίγνοιτο, ὑπὸ προθυμίας, καὶ βουλόμενος ὡς ἐπιπλεῖστον γεγωνίσκων ὠφελεῖν.

οζ'. 77. ἜΤΙ καὶ ἐκ τῶν παρόντων, ὦ Ἀθηναῖοι καὶ ξύμμαχοι, ἐλπίδα χρὴ ἔχειν, (ἤδη τινὲς καὶ ἐκ δεινοτέρων, ἢ τοιῶνδε, ἐσώθησαν·) μηδὲ καταμέμφασθαι ὑμᾶς ἄγαν αὐτοὺς, μήτε ταῖς ξυμφοραῖς, μήτε ταῖς παρὰ τὴν ἀξίαν νῦν κακοπαθείαις. κἀγώ τοι, οὐδενὸς ὑμῶν οὔτε ῥώμῃ προφέρων, (ἀλλ' ὁρᾶτε δὴ, ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου·) οὔτ' εὐτυχίᾳ δοκῶν που ὕστερός του εἶναι κατὰ τὸν ἴδιον βίον, καὶ ἐς τὰ ἄλλα, νῦν ἐν τῷ αὐτῷ κινδύνῳ τοῖς φαυλοτάτοις αἰωροῦμαι· καίτοι πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς

rursus et incipiant in corpora vella reverti; ubi tamen *rursus* et cum *incipiant* junxeris.

Ἐπιφημίσμασιν] Hesychius, fortassis ad hunc locum respiciens, exponit οἰωνίσμασιν. Duck.

Προσχόντ.] Exempla requiro; sed misere velim interpretari hic posse προσχόντας μᾶλλον, *magis accedentes, propiores ad speciem gravis armaturæ exercitus, quam navalis, similiores* gravis armaturæ militibus quam navalibus copiis, quales essent nimirum et esse vellent, quales Athenis exissent. Certe ἔχεσθαί τινος, etiam sign. prope *accedere* ad aliquem; et 1 Tim. 6. 3. προσέρχεται ὑγιαίνουσι λόγοις, est pro προσέχεται, *attendit*, adhæret ut et contra, vel vicissim, προσέχειν dici possit pro προσέρχεσθαι, *accedere*. Neque enim id dolendum videbatur Atheniensibus, quod *cogitare* cogerentur de gravi armatura, sed, quod plane *amisissent* speciem στόλου, exercitus et expeditionis navalis. V. et ad 8. 3. extr. ad v. ἐξόμενοι.

Ὅμως δὲ — ἐφαίνετο] Suidas in οἰστὰ, ubi omittit πάντα ταῦτα. Vox ταῦτα abest etiam Clarend. Wass.

Ἑκάστοις] i. e. παρ' ἑκ. ut expl. Abr. vel πρὸς ἑκάστους. Affert Abr. 2 Cor. 2. 1. ἔκρινα ἐμαυτῷ τοῦτο, i. e. παρ' ἐμ. ut Lat. *apud animum constitui*. Noster 2. 61. init. ἔχει τὴν αἴσθησιν ἑκάστῳ, i. e. παρ' ἑκάστῳ· Ubi tamen ἔχει explicavi παρέχει. Ibid. minus placet voc. ἤδη, nisi aut sign. *nunc, in præsenti*, aut leg. δὴ, *nimirum*: ἔχει δὴ τ. αἴσθ. De Dativi hoc usu v. Philol. Thuc. P. p. 51. sed et p. 49. a. (extr.) maxime qua Ebr. 4. 2.

Γεγωνίσκων] Vide, præter Etymol. M. etiam Mœrin. Wass. Suidas, et Eustathius in Homer. Iliad. μ'. p. 909. γεγωνίσκειν, τὸ φθέγγεσθαι ἐξάκουστον. Æschylo in Prometh. v. 628. γεγωνίσκειν est *aperte proferre*: Τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν; Duck.

Ἔτι] Msqu. ὅτι· quasi pleonastice; neque enim subjicitur quidquam, quo referatur ὅτι, aut unde pendeat, tanquam δῆλον, vel νομίζειν χρὴ, aut simile.

Ἐκ τ. παρ.] Intelligi potest σωθήσεσθαι. Sed nihil opus; ἐκ τ. παρόντ. est, (ut ante paullo, ἐκ τ. ὑπαρχ.) ὡς ἐκ τ. παρ. *ut nunc sunt res nostræ*.

Ἤδη τινὲς] Scil. γάρ· causam enim reddit τοῦ, ἐλπίδα χρὴ ἔχειν· et in Parenthesi accipienda sunt verba ab ἤδη ad ἐσώθησαν· ut rursus, μηδὲ καταμέμφασθαι, pendeat a χρὴ, sicut ἐλπ. ἔχειν.

Ἐκ δεινοτέρων, ἢ τοιῶνδε] Stephanus loco in Var. Lect. adnotatio putat, abundare ἢ, quia comparativus δεινότερος per se genitivum adsciscit, nec dici potest, δεινότερα ἢ τοιῶνδε, sed, δεινότερα τοιῶνδε, vel ἢ τοιάδε. Duck.

Ἢ τοιῶνδε] Aut ἐκ intell. aut accipe pro, ἢ τοιάδε ἐστίν. Ita Cic. ad Pompeium: *Tibi, multo majori, quam Africano*, i. e. quam fuit Africanus, Hom. Il. 1. 262. Οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, — οἷον Πειρίθοον, rel. i. e. οἷος ἦν Πειρίθοος. Et vs. 260. 261. ἀρείοσιν, ἠέπερ ὑμῖν, Ἀνδράσιν ὡμίλησα, pro ἢ ὑμεῖς ἐστέ.

Ταῖς ξυμφ.] i. e. διὰ, vel κατὰ, (ob) τὰς

νόμιμα δεδιήτημαι, ϖολλὰ δὲ ἐς ἀνθρώπους δίκαια καὶ ἀνεπίφθονα. ἀνθ᾽ ὧν ἡ μὲν ἐλπὶς ὅμως θαρσεῖα τοῦ μέλλοντος, αἱ δὲ ξυμφοραὶ οὐ κατ᾽ ἀξίαν δὴ φοβοῦσι· τάχα δ᾽ ἂν καὶ λωφήσειαν. ἱκανὰ γὰρ τοῖς τε πολεμίοις εὐτύχηται· καὶ, εἴ τῳ θεῶν ἐπίφθονοι ἐστρατεύσαμεν, ἀποχρώντως ἤδη τετιμωρήμεθα. ἦλθον γάρ που καὶ ἄλλοι τινὲς ἤδη ἐφ᾽ ἑτέρους, καὶ, ἀνθρώπεια δράσαντες, ἀνεκτὰ ἔπαθον. καὶ ἡμᾶς, εἰκὸς, νῦν τά τε ἀπὸ τοῦ θεοῦ ἐλπίζειν ἠπιώτερα ἕξειν· οἴκτου γὰρ ἀπ᾽ αὐτῶν ἀξιώτεροι ἤδη ἐσμὲν, ἢ φθόνου. καὶ, ὁρῶντες ὑμᾶς αὐτοὺς, οἷοι ὁπλῖται ἅμα καὶ ὅσοι ξυντεταγμένοι χωρεῖτε, μὴ καταπεπλῆχθε ἄγαν· λογίζεσθε δὲ, ὅτι αὐτοί τε πόλις εὐθὺς ἐστὲ, ὅϖοι ἂν καθέζοισθε, καὶ ἄλλη οὐδεμία ὑμᾶς τῶν ἐν Σικελίᾳ οὔτ᾽ ἂν ἐπιόντας δέξαιτο ῥᾳδίως, οὐδ᾽ ἂν ἱδρυθέντας ϖου ἐξα-

ξυμφοράς. V. Philol. Thuc. P. p. 51. med. et 53. init.

Δεδιήτ.] Ita. 1. 132. εἴ τι ἐξεδεδιήτητο τῶν καθεστώτων νομίμων, si aliter vixisset, quam leges et mores ferrent.

Θαρσεῖα] Simonides: Ἐλπὶς δὲ πάντας κάλλεσιν θείη ΤΡΕΦΕΙ Ἄπρηκτον ὁρμαίνοντας. et, Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ᾽ ἔμπεδον αἰεὶ — Παῦροι — Στέρνοις ἐγκατέθεντο. πάρεστι γὰρ ἘΛΠΙ͂Σ ἑκάστῳ Ἀνδρῶν, ἥ τε νέων στήθεσιν ἘΜΦΥΈΤΑΙ — Οὔτε γὰρ ἐλπίδ᾽ ἔχει γηρασσέμεν, οὐδὲ θανεῖσθαι, Οὐδ᾽, ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φροντίδ᾽ ἔχει καμάτου. Νήϖιοι, οἷς ταύτῃ κεῖται νόος. Bacchylides: Ἐλϖὶς αἰθύσσει φρένας Ἀναμιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις. Wass. Thomas Magister hic θαρσεῖα exponit, ἡ ὁμολογουμένη καὶ ἀναμφίβολος. Duck. Non sane usitatum Adject. θαρσὺς, εῖα, ὺ, ulut a θάρσος, quod sane differat a θράσος, a quo θρασὺς, εῖα, ὺ, usitatissimum.

Ἕξειν] Clar. ἥξειν, ne sic quidem male. Wass. Ἕξειν leg. propter ἡμᾶς, non ἥξειν, quod posceret ἡμῖν.

Ἀϖ᾽ αὐτῶν] Nempe τῶν θεῶν, quod per Synesin repet. ex τοῦ θεοῦ. ἀπ᾽ αὐτῶν est pro Genit. aut int. τυχεῖν.

Ἤδη] Aut sign. *nunc*, in præsenti, aut sensus est: eo jam pervenit res; eo jam deducta, delapsa est ex pristino fastigio, ut, rel. *es ist schon so weit gekommen.*

Ὁρῶντες] Ὁρῶντας si cum Æm. Porto legeris: magis sane prioribus congruerit, ὑμᾶς, εἰκὸς, ἐλπίζειν· ubi εἰκὸς male vertit Port. *verisimile videtur*; debebat, *convenit, par est.* Sed enim tot sequuntur Imperativi, καταϖέϖληχθε, λογίζεσθε, φυλάξατε, quibus ὁρῶντες congruat; quos in Infinitivos mutare sine Libris, petulantis fuerit. Nempe mutavit Thuc. orationem in rectam; immo, suo quidem jure, cœpit recta uti; quid enim cogebat, hæc ab εἰκὸς omnia suspendere?

Καταϖεπλῆχθε] Gr. cum quibusdam καταϖεϖλῆχθαι. Oratio tota frigida est; et timorem male dissimulat Nicias. Jam illa, οἴκτου γὰρ ἀϖ᾽ αὐτῶν, plane ominosa. Ἀεὶ δ᾽ ἀνάκτων ἐστὶ δεῖμ᾽ ἘΞΑΙ͂ΣΙΟΝ. Wass. Καταπεπλῆχθαι legit etiam Scholiastes; quod Porto quoque placuisse, ex eo adparet, quod, ὁρῶντας legi, voluit, ob rationem constructionis infinitæ. Sed hoc nullius libri auctoritate nititur. Itaque melior videtur scriptura Codd. in quibus est καταπέπληχθε· quam etiam aliquantum confirmat sequens λογίζεσθε. Καταϖεϖλῆχθε quomodo ϖροπερισϖωμένως scribi possit, non intelligo: sed tamen, καταϖεπλῆχθαι inde ortum, credo, quum, qui in suis exemplaribus καταϖεϖλῆχθε inveniebant, potiorem accentus, quam ultimæ literæ, rationem habendam, putarent. Nec erat, cur Portus in interpretatione vocis ὅσοι a Valla abiret, qui ad numerum retulit. Et sic etiam Stephanus et Acacius. Duck. In contextum plane recipiendum erat et excudendum, καταπέϖληχθαι, ipsa Grammatica auctore. Conflatum est ex Var. Lect. καταϖεϖλῆχθαι et καταϖέπληχθε.

Δέξαιτο] Quomodo versio constet, (Porti,) *impetum sustineat*, non intelligo. *Gottleb.* Quid aliud ergo significet? δέχεσθαι est *accipere, excipere*; ergo et hostium *impetum*; vel *tolerare, sustinere*; ut 2 Cor. 11. 16. κἂν ὡς ἄφρονα δέξασθέ με· pro quo vs. 19. et 1. ἀνέχεσθαι, *sustinere*. Quid frequentius Latinis, cum δέχεσθαι sit *excipere*, quam, *hostem* subeuntem *excipere, male accipere?* plane, ut nos, *empfangen*; Gr. ὑφίστασθαι, *Stand halten, erwarten*; ut Liv. 1. 4. *feras subsistere.* Quod si *aprum* incursantem venabulo objecto ve-

ναστήσειε. τὴν δὲ πορείαν, ὥστ᾽ ἀσφαλῆ καὶ εὔτακτον εἶναι, αὐτοὶ φυλάξατε, μὴ ἄλλο τι ἡγησάμενος ἕκαστος, ἢ, ἐν ᾧ ἀναγκασθῇ χωρίῳ μάχεσθαι, τοῦτο δὲ πατρίδα καὶ τεῖχος κρατήσας ἕξειν. σπουδὴ δὲ ὁμοίως καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν ἔσται τῆς ὁδοῦ. τὰ γὰρ ἐπιτήδεια, βραχέα ἔχομεν· καὶ, ἢν ἀντιλαβώμεθα τοῦ φιλίου χωρίου τῶν Σικελῶν, [οὗτοι γὰρ ἡμῖν, διὰ τὸ Συρακουσίων δέος, ἔτι βέβαιοι εἰσί·) ἤδη νομίζετε ἐν τῷ ἐχυρῷ εἶναι. προπέμπετε δ᾽ ὡς αὐτοὺς, καὶ ἀπαντᾶν, εἰρημένον, καὶ σιτία ἄλλα κομίζειν. τὸ δὲ ξύμπαν, γνῶτε, ὦ ἄνδρες στρατιῶται, ἀναγκαῖόν τε ὂν ὑμῖν ἀνδράσιν ἀγαθοῖς γίγνεσθαι, ὡς μὴ ὄντος χωρίου ἐγγὺς, ὅποι ἂν, μαλακισθέντες, σωθείητε καὶ, ἢν νῦν διαφύγητε τοὺς πολεμίους, οἵ τε ἄλλοι τευξόμενοι, ὧν ἐπιθυμεῖτέ που ἐπιδεῖν, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν μεγάλην δύναμιν τῆς πόλεως, καίπερ πεπτωκυῖαν, ἐπανορθώσοντες. ἄνδρες γὰρ πόλις, καὶ οὐ τείχη, οὐδὲ νῆες, ἀνδρῶν κεναί."

nator exspectet atque *excipiat*, ὑφιστῆται· nonne et δέχεσθαι κάπρον ἐπιόντα Græcis idem recte dicatur? Pro δέχεσθαι Paullus 2 Cor. 7. 2. χωρήσατε ἡμᾶς, *ferte* me, *tolerate, sustinete*. Ceterum similem confirmationem Periclis lege apud Nostr. 2. 62. post init. inde a verbis καὶ οὐκ ἔστιν, ὅς τις, rel. ad illa, τῶν ἐν τῷ παρόντι.

Τοῦτο δὲ πατρίδα] Suspicor, δὲ vitio operarum in Edit. Hudsoni venisse pro καί. Hic certe locum habere non potest. Duck.

Βραχέα] *Pauca*, exigua; ut *breve pondus* Horatio, Serm. 2. 2. 37. vel, *ad breve* tempus.

Τοῦ φιλ.] Leg. plane του, sine accentu; quod alii jam viderunt; aut τοῦ sic intell. ut ὁ προφήτης, Joh. 1. 21. extr. pro τὶς (ἄλλος) τῶν προφητῶν. Quid, si *certum* aliquem locum intelligit Nicias Siculorum (quos hic a Syracusanis, situ et sensu, manifesto distinguat per Συρακ. δέος.)

Ἤδη] Nunc demum, *dann erst, nunmehr*.

Τῷ ἐχυρῷ] Mss. et vett. Edd. ὀχυρῷ, omnes perperam. Wass. Paullo ante Portus legit ἀντιλαβώμεθά του. του pro. τινός. Duck.

Προπέμπετε] Acacius, e cujus adnotatione partem descripsit Hudsonus in Var. Lect. præfert προπέμπεται· cui congruere, dicit, quod paullo post ait Thucydides Cap. LXXX. *Spes erat, illic Siculos, quos acciverant, obviam futuros*. Magis placet scriptura libri Gr. προπέπεμπται. Duck. incongruum sane, quæ ducum cura sit, eam militibus delegari; et serum erat, si tunc demum fieret. Plane leg. προπέμπεται, *nunc* maxime, *modo* factum, *eben jekt, alleweile*. Nam προπέπεμπται admitti vix possit, quia non præviderant tam incredibilem casum.

Εἰρημένον] Προπέμπεται si legeris, quod plane oporteat: non incommode εἰρημένον verteris *jussum*: προπέμπ. εἰρημένον, *edictum præmissum* est; *wir haben die Ordre, Bestellung, vorangeschicft*. Aut est Nominat. simpliciter positus, (*absolutus*,) pro εἰρημένου, *ut simul* indictum sit, *indem wir, da wir ihnen zugleich haben ansagen lassen*. Quid, si intellexeris εἰς; εἰς εἰρημ. scil. τόπον, ut ad *locum constitutum* nobis occurrant?

Οἵ τε ἄλλοι τευξόμενοι] Hanc sententiam ita expressit Xenophon III. Ἀναβάσ. pag. 305. Καὶ, ὅστις τε ὑμῶν τοὺς οἰκείους ἐπιθυμεῖ ἰδεῖν, μεμνήσθω ἀνὴρ ἀγαθὸς εἶναι. οὐ γάρ ἐστιν ἄλλως τούτου τυχεῖν. Duck. Particip. cum eo, quod sequ. pendet a γνῶτε, more Græcorum, ex quo apud Sophocl. Œdip. Tyr. ἴσθι δύσποτμος γεγὼς, pro, σὲ γεγονέναι δύσποτμον. Virg. Æn. 2. *Medios sensit delapsus in hostes*, pro se delapsum. V. Sanct. Min. L. 4. C. 12. de Hellen. §. *Cupis esse clemens*.

Ἄνδρες γὰρ πόλις] Sophocles Œdip. Tyr. v. 53. ἄξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς, Ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον, ἢ ΚΕΝΗ͂Σ, κρατεῖν. Ὡς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος, οὔτε ναῦς, ἜΡΗΜΟΣ ἈΝΔΡΩ͂Ν μὴ ξυνοικούντων ἔσω. Euripides Phrixo: Αἱ γὰρ πόλεις εἴσ᾽ ἄνδρες, οὐκ ἘΡΗΜΊΑ. Nostrum etiam sequitur Dio LVI. p. 575. Camilli Orat. apud Livium V. 54. Adeo nihil tenet solum patriæ; sed in *superficie tignisque* caritas nobis patriæ pendet? Wass. Add.

οή. 78. Ὁ μὲν Νικίας, τοιάδε παρακελευόμενος, ἅμα ἐπήει τὸ στράτευμα, καὶ, εἴπη ὁρώη διεσπασμένον καὶ μὴ ἐν τάξει χωροῦν, ξυνάγων καὶ καθιστάς· καὶ ὁ Δημοσθένης, οὐδὲν ἧσσον τοῖς καθ' ἑαυτὸν τοιαῦτά τε καὶ παραπλήσια λέγων. τὸ δὲ ἐχώρει ἐν πλαισίῳ τεταγμένον τοῦ Νικίου, ἐφεπόμενον δὲ, τὸ Δημοσθένους· τοὺς δὲ σκευοφόρους καὶ τὸν πλεῖστον ὄχλον ἐντὸς εἶχον οἱ ὁπλῖται. καὶ, ἐπειδή τε ἐγένοντο ἐπὶ τῇ διαβάσει τοῦ Ἀνάπου ποταμοῦ, εὗρον ἐπ' αὐτῷ παρατεταγμένους τῶν Συρακουσίων καὶ ξυμμάχων, καὶ, τρεψάμενοι αὐτοὺς, καὶ κρατήσαντες τοῦ πόρου, ἐχώρουν ἐς τὸ πρόσθεν. οἱ δὲ Συρακούσιοι, παριππεύοντές τε προσέκειντο, καὶ ἐσακοντίζοντες οἱ ψιλοί. καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ προελθόντες σταδίους ὡς τεσσαράκοντα, ηὐλίσαντο πρὸς λόφῳ τινὶ οἱ Ἀθηναῖοι· τῇ δ' ὑστεραίᾳ πρωῒ ἐπορεύοντο, καὶ προῆλθον ὡς εἴκοσι σταδίους, καὶ κατέβησαν ἐς χωρίον ἄπεδόν τι, καὶ αὐτοῦ ἐστρατοπεδεύσαν-

Berneggerum ad Justin. II. 12. Duck. Wassium miror, afferentem huc Livii locum 5. 54. ubi non de *hominibus* incolisve, sed de *solo* et regione patriæ, sermo sit. Immo diversa plane ibi Camilli sententia, Romæ manere suadentis; cum, qui abire vellent inde, i. e. diversa Camillo censerent, ubicunque habitarent Romani, ergo Veiis quoque, si illuc abissent, Romam fore, putarent.

Οὐδὲ νῆες] Hoc non sic intellexeris, tanquam νῆες negentur esse πόλις· hoc enim quis crediderit? sed, commate posito post νῆες, *bis* intell. νῆες, primo subjecti loco, dein prædicati: οὐδὲ νῆες, scil. νῆές εἰσι, naves habendæ, dicendæ sunt, (quæ sint, si sint,) ἀνδρῶν κεναὶ, si vacent hominibus, quorum caussa, quorum in usum, fabricatæ intelligantur.

Τὸ δὲ ἐχώρ.] Trajectum videatur, τὸ (τοῦ) Νικίου (στράτευμα, μέρος,) ἐχώρει ἐν πλ. ut Homero: ὁ δ' ἀνίστατο δῖος Ἀχιλλεὺς, aut, οἱ δ' ἄρ' ἔβαν σιγῇ — — Ἀχαιοί. Verum hic distribuendi magis vim habet τό· *partim* quadrato agmine (prima) incedebat *nempe* Niciæ pars, partim sequebatur, (*nempe*) Demosthenis: partim instructi incedebant Niciæ milites, partim (nempe) non ἐν πλαισίῳ, sed itineri aptatum magis, Demosthenis agmen. Hoc enim videtur οὐκ ἐν πλαισίῳ ἐφέπεσθαι. Aut ἐχώρει, quasi cum Emphasi, sit pro, πρῶτον ἐχώρει, *præcedebat*.

Τοὺς δὲ σκευοφόρους] Ex more in quadrato agmine. Vid. Xenophontem III. Ἀναβασ. p. 304. et aliquot seqq. qui ibid. pag. 310. ostendit, quæ sint incommoda πλαισίου ἰσοπλεύρου, hoste sequente. Duck.

Ἐς τὸ πρόσθεν] Male Codd. qui ἔμπροσθεν. Vide supra. Wass. Cap. 43. εὐθὺς ἐχώρουν ἐς τὸ πρόσθεν. ubi iidem Codd. ἔμπροσθεν. Duck.

Οἱ δὲ Συρακ. — — ψιλοί.] Aut οἱ Συρακ. est pro Genit. τῶν Συρακουσίων, ut supra, αἱ νῆες αἱ πολλαὶ, pro τῶν νεῶν· aut ἐσακοντίζ. οἱ ψιλοὶ pro, ἐσακοντιζόντων τῶν ψιλῶν· aut ordo est denique et sensus: οἱ Συρακ. (πάντες,) καὶ οἱ ψιλοὶ (αὐτῶν παρέκειντο) ἐσακοντίζοντες.

Ἐπορεύοντο] Int. πάλιν, πορρωτέρω. quippe jam pridie dicuntur προελθόντες.

Κατέβησαν — ἐδώδιμον] Suidas in ἄπεδον, sed τε omittit male. Pro ὁμόπεδον, quod est in Scholiaste, dat ἰσόπεδον· recte; neque aliter Hesychius. Vide Pollucem I. 186. Thom. Magister in ἄπεδος tamen, ἄπεδος χώρα ὁμαλὴ, καὶ οἷον ὁμοπεδές. Herodotum sequutus est Noster. Scholiasten sequitur Etymolog. pag. 125. Κατέβησαν — τι Thom. Magister. Wass. Adde eumdem in βούλομαι, et in ἄπεδος pro ὁμόπεδες, quod postrema Ed. habet, lege ὁμόπεδος, ut in Colin. Duck.

Ἄπεδόν τι] Usitatius ordinetur, ἐς ἄπεδόν τι χωρ. vel, ἐς χωρ. τι ἄπεδον. Sane effugere nequeas, quin affirmet τὸ (α) hic, non tollat; alioquin ἄπεδον sit *non planum, inæquale*, collibus assurgens. Sed non patiatur verbum κατέβησαν, utut res patiatur. Tametsi et Liv. 1. 28. post med. *deductus in arcem*; et Horat. Epod. 7. 8. — *descenderet Sacra-via*. Denique vix concoquo in prosaico scrip-

το, βουλόμενοι ἔκ τε τῶν οἰκιῶν λαβεῖν τι ἐδώδιμον, (ᾠκεῖτο γὰρ ὁ χῶρος·) καὶ ὕδωρ μετὰ σφῶν αὐτῶν φέρεσθαι αὐτόθεν. ἐν γὰρ τῷ πρόσθεν ἐπὶ πολλὰ στάδια, ᾗ ἔμελλον ἰέναι, οὐκ ἄφθονον ἦν. οἱ δὲ Συρακούσιοι ἐν τούτῳ προελθόντες, τὴν δίοδον τὴν ἐν τῷ πρόσθεν ἀπετείχιζον. ἦν δὲ λόφος καρτερὸς, καὶ ἑκατέρωθεν αὐτοῦ χαράδρα κρημνώδης· ἐκαλεῖτο δὲ Ἀκραῖον λέπας. τῇ δ' ὑστεραίᾳ οἱ Ἀθηναῖοι προῄεσαν, καὶ οἱ τῶν Συρακουσίων καὶ ξυμμάχων αὐτοὺς ἱππεῖς καὶ ἀκοντισταὶ ὄντες πολλοὶ ἑκάτεροι, ἐκώλυον, καὶ ἐσηκόντιζόν τε καὶ παρίππευον. καὶ χρόνον μὲν πολὺν ἐμάχοντο οἱ Ἀθηναῖοι, ἔπειτα ἀνεχώρησαν πάλιν ἐς τὸ αὐτὸ στρατόπεδον· καὶ τὰ ἐπιτήδεια οὐκέτι ὁμοίως εἶχον· οὐ γὰρ ἔτι ἀποχωρεῖν οἷόν τ' ἦν, ἀπὸ τῶν ἱππέων.

οθ'. 79. Πρωῒ δὲ ἄραντες, ἐπορεύοντο αὖθις, καὶ ἐβιάσαντο πρὸς τὸν λόφον ἐλθεῖν τὸν ἀποτετειχισμένον. καὶ εὗρον πρὸ ἑαυτῶν ὑπὲρ τοῦ ἀποτειχίσματος τὴν πεζὴν στρατιὰν παρατεταγμένην οὐκ ἐπ' ὀλίγων ἀσπίδων· στενὸν γὰρ ἦν τὸ χωρίον. καὶ προσβαλόντες οἱ Ἀθηναῖοι ἐτειχομάχουν, καὶ, βαλλόμενοι ὑπὸ πολλῶν ἀπὸ τοῦ λόφου, ἐπάντους ὄντος, (διϊκ-

tore illud (α) non tollens; etsi ἀτενίζειν succurrit.

Πρόσθεν] Msqu. ἔμπροσθεν· quod pæne prætulerim h. l. quia de *tempore* magis dicitur πρόσθεν, ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ, ἔμπροσθεν de *loco*; ut ἐμπρόσθιοι *dentes, adversi*, et πόδες ἐμπρόσθ. Herodoto, 2. 69. Sed nec libri variant, et mox, τὴν ἐν τῷ πρόσθεν δίοδον.

Ἑκάτεροι] Nempe et equites, et jaculatores; ne quis ἑκάτεροι accipiat pro *utrimque*, et Athen. et Syracusanis.

Ἀπὸ τῶν ἱππέων] Hoc quidem sine vitio dici posse, sed tamen ex auctoritate plerorumque Mss. potius ὑπὸ legendum arbitror. Thucydides IV. 64. Καὶ τοὺς ἄλλους δικαιῶ ταυτό μοι ποιῆσαι ὑφ' ὑμῶν αὐτῶν, καὶ μὴ ὑπὸ τῶν πολεμίων τοῦτο παθεῖν. VIII. 13. Αἱ Πελοποννησίων ἑκκαίδεκα νῆες — κοπεῖσαι ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν ἑπτὰ καὶ εἴκοσι νεῶν. Duck. Melius sane ὑπὸ, *præ, propter* (*vor den Reutern, wegen der Reuter*). Verumtamen et ἀπὸ sic reperias, cum *causam* signet tamen; et Livius amat, *ab ira, a rebus secundis*, pro *propter*. Quid, quod et proprie acceperis: *ab* equitibus non poterant *abscedere*, i. e. avelli; *sie konnten sich von ihnen nicht losmachen, loswickeln?* Quod si *propter* sign. ἀπὸ, aut ὑπὸ legeris: comma posueris, ut feci, post οἷόν τ' ἦν.

Παρατεταγμ.] Vix est, ut παράταξις dici talis acies queat, quæ non *transversa* objiciatur, sed in *recessum*. Quid, si παρατεταμένην legerimus, *porrectam?* Sed non urgeam; illud magis tenuerim: οὐκ alienum esse, propter caussam subjectam: ἦν γὰρ στενὸν τὸ χωρίον. Nam ἐπ' ἀσπίδων *transversa* magis acies et in *latum* opposita instrui dicatur, quam *retro* extenuata; et οὐκ ἐπ' ὀλίγων sit pro ἐπὶ πολλῶν, adversum plane menti Thuc. et naturæ loci. Nisi hoc voluit, retro densatos ordines et stipatos perrumpi non facile potuisse.

Οὐκ ἐπ' ὀλίγων ἀσπίδων] Οὐκ sine dubio perperam omittit Cod. C. Nec recte ἀπ' ὀλίγων habet Reg. pro ἐπ' ὀλίγων. Loquitur autem, ut puto, Thucydides de ordinibus εἰς βάθος instructis: nam angustiæ loci non patiebantur aciem εἰς μῆκος instrui. Xenophon II. Hist. Gr. pag. 472. Καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἔλαττον, ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. Lucianus Zeux. pag 581. Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας. ubi vid. Gronovium. De navibus Thucydides II. 90. Ἐπὶ τεσσάρων ταξάμενοι τὰς ναῦς. Duck.

Βαλλόμενοι — ἀνεχώρουν] Suidas in ἐπάντους, ubi exponit ὑψηλοῦ. Vid. Thom. Magistrum, qui hæc non recte e Lib. sexto

νοῦντο γὰρ ῥᾶον οἱ ἄνωθεν·) καὶ οὐ δυνάμενοι βιάσασθαι, ἀνεχώρουν πάλιν, καὶ ἀνεπαύοντο. ἔτυχον δὲ καὶ βρονταί τινες ἅμα γενόμεναι, καὶ ὕδωρ, οἷα, τοῦ ἔτους πρὸς μετόπωρον ἤδη ὄντος, φιλεῖ γίγνεσθαι. ἀφ᾽ ὧν οἱ Ἀθηναῖοι μᾶλλον ἔτι ἠθύμουν, καὶ ἐνόμιζον, ἐπὶ τῷ σφετέρῳ ὀλέθρῳ καὶ ταῦτα πάντα γίγνεσθαι. ἀναπαυομένων δὲ αὐτῶν, ὁ Γύλιππος καὶ οἱ Συρακούσιοι πέμπουσι μέρος τὶ τῆς στρατιᾶς, ἀποτειχιοῦντας ἐκ τοῦ ὄπισθεν αὐτοὺς, ᾗ προεληλύθεσαν. ἀντιπέμψαντες δὲ κἀκεῖνοι σφῶν αὐτῶν τινὰς, διεκώλυσαν. καὶ μετὰ ταῦτα, πάσῃ τῇ στρατιᾷ ἀναχωρήσαντες πρὸς τὸ πεδίον μᾶλλον οἱ Ἀθηναῖοι, ηὐλίσαντο· τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ προὐχώρουν. καὶ οἱ Συρακούσιοι προσέβαλλόν τε πανταχῇ αὐτοῖς κύκλῳ, καὶ πολλοὺς κατετραυμάτιζον· καὶ, εἰ μὲν ἐπίοιεν οἱ Ἀθηναῖοι, ὑπεχώρουν· εἰ δ᾽ ἀναχωροῖεν, ἐπέκειντο, καὶ μάλιστα τοῖς ὑστάτοις προσπίπτοντες, εἴπως, κατὰ βραχὺ τρεψάμενοι, πᾶν τὸ στράτευμα φοβήσειαν. καὶ ἐπιπολὺ μὲν τοιούτῳ τρόπῳ ἀντεῖχον οἱ Ἀθηναῖοι· ἔπειτα, προελθόντες πέντε ἢ ἓξ σταδίους, ἀνεπαύοντο ἐν τῷ πεδίῳ. ἀνεχώρησαν δὲ καὶ οἱ Συρακούσιοι ἀπ᾽ αὐτῶν ἐς τὸ ἑαυτῶν στρατόπεδον.

π΄. 80. Τῆς δὲ νυκτὸς τῷ Νικίᾳ καὶ Δημοσθένει ἐδόκει, ἐπειδὴ κακῶς σφίσι τὸ στράτευμα εἶχε, τῶν τε ἐπιτηδείων πάντων ἀπορία ἤδη, καὶ κατατετραυματισμένοι ἦσαν πολλοὶ, ἐν πολλαῖς προσβολαῖς τῶν πολεμίων γεγενημέναις, πυρὰ καύσαντες ὡς πλεῖστα ἀπάγειν τὴν στρατιὰν, μηκέτι τὴν αὐτὴν ὁδὸν,

adducit, et Phavorinum. Vix alibi legitur, sed Homerico ἄναντα respondet. Wass.

Ἀνεπαύοντο.] Marg. et Cam. ἐπανεπαύοντο. Usus est hac voce etiam Herodianus, et ἀναπαυομένων sequitur. Idem.

Φιλεῖ γίγν.]. Ἐκ περιουσίας, *pro supervacuo*, hoc προσερρῖφθαι, dicit Schol. Nempe voc. οἷα jam suffecturo, pro ἅτε.

Ἀποτειχ.] Ἀποτειχιοῦντες si legeris, ad voc. Συρακούσιοι retuleris; non male; *sie wollten sie abschneiden lassen.*

Ἀντιπέμψ.] *Et ipsi, vicissim ; à leur tour.*

Καὶ μάλ.] Verti potest καὶ, *idque, nimirum* (*und zwar*); aut junge, ἐπέκειντο καὶ μάλιστα, *vel maxime, tum* (vero) *utique*, maxime ingruebant; *da sekten sie ihnen erst recht zu.* Illud tenendum, quia antea dicuntur ὑποχωρεῖν, non ergo ἐπικεῖσθαι, ut nunc *magis, maxime*, dici possint ingruisse.

Κατὰ βρ.] Paullatim vertit Port. vix est, ut satis perspicue ; malim, *carptim, particulatim*, nunc hos, nunc illos, *einzeln* ; opp. etiam πᾶν τὸ στράτ.

Τρεψάμ.] Pro Activo, ut sæpe, quin fere in hoc verbo; nisi malueris, *versi*, fugientes.

Καύσαντες] Reg. non male καύσαντας. Thucydides I. 139. Καὶ ἐδόκει (nempe τοῖς Ἀθηναίοις) ἅπαξ περὶ ἁπάντων βουλευσαμένους ἀποκρίνεσθαι. VII. 40. Ἔπειτα οὐκ ἐδόκει τοῖς Ἀθηναίοις, αὐτοῦ ὑπὸ σφῶν αὐτῶν διαμέλλοντας κόπῳ ἁλίσκεσθαι. VI. 55. Ἱππάρχῳ δὲ ξυνέβη, τοῦ πάθους τῇ δυστυχίᾳ ὀνομασθέντα καὶ τὴν δόξαν τῆς τυραννίδος ἐς τὰ ἔπειτα προσλαβεῖν. Et VII. 56. Ξυνέβη δὲ τοῖς Κρησὶ, τὴν Γέλαν Ῥοδίοις ξυγκτίσαντας μὴ ξὺν τοῖς ἀποίκοις, ἀλλ᾽ ἐπὶ τοὺς ἀποίκους ἄκοντας μετὰ μισθοῦ ἐλθεῖν. In quibus supplendum est αὐτοὺς et αὐτόν. Paullo post non muto vulgatum ἢ οἱ cum quibusdam Mss. et Edd. Aristophanes Plut.

ᾗ διενοήθησαν, ἀλλὰ τοὐναντίον, ᾗ οἱ Συρακούσιοι ἐτήρουν, πρὸς τὴν θάλασσαν. ἦν δὲ ἡ ξύμπασα ὁδὸς αὕτη οὐκ ἐπὶ Κατάνης τῷ στρατεύματι, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἕτερον μέρος τῆς Σικελίας, τὸ πρὸς Καμαρίναν καὶ Γέλαν, καὶ τὰς ταύτῃ πόλεις καὶ Ἑλληνίδας καὶ βαρβάρους. καύσαντες οὖν πυρὰ πολλὰ, ἐχώρουν ἐν τῇ νυκτί. καὶ αὐτοῖς (οἷον φιλεῖ καὶ πᾶσι στρατοπέδοις, μάλιστα δὲ τοῖς μεγίστοις, φόβοι καὶ δείματα ἐγγίγνεσθαι, ἄλλως τε, καὶ ἐν νυκτί τε, καὶ διὰ πολεμίας, καὶ ἀπὸ πολεμίων οὐ πολὺ ἀπεχόντων ἰοῦσιν,) ἐμπίπτει ταραχή. καὶ τὸ μὲν Νικίου στράτευμα, ὥσπερ ἡγεῖτο, ξυνέμενέ τε, καὶ προὔλαβε πολλῷ· τὸ δὲ Δημοσθένους, τὸ ἥμισυ μάλιστα καὶ τὸ πλέον ἀπεσπάσθη τε, καὶ ἀτακτότερον ἐχώρει. ἅμα δὲ τῇ ἕῳ ἀφικνοῦνται ὅμως πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐσβάντες ἐς τὴν ὁδὸν τὴν Ἐλωρινὴν καλουμένην, ἐπορεύοντο, ὅπως, ἐπειδὴ γένοιντο παρὰ τῷ ποταμῷ τῷ Κακυπάρει, παρὰ τὸν ποταμὸν ἴοιεν ἄνω διὰ μεσογείας. ἤλπιζον γὰρ καὶ τοὺς Σικελοὺς ταύτῃ, οὓς μετέπεμψαν, ἀπαντήσεσθαι. ἐπεὶ δ' ἐγένοντο ἐπὶ τῷ ποταμῷ, εὗρον καὶ ἐνταῦθα φυλακήν τινα τῶν Συρακουσίων, ἀποτειχίζουσαν καὶ ἀποσταυροῦσαν τὸν πόρον. καὶ βιασάμενοι αὐτὴν, διέβησάν τε τὸν ποταμὸν, καὶ ἐχώρουν αὖθις πρὸς ἄλλον ποταμὸν, τὸν Ἐρινεόν· ταύτῃ γὰρ οἱ ἡγεμόνες ἐκέλευον.

πά. 81. Ἐν τούτῳ δ' οἱ Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι, ὡς ἥ τε ἡμέρα ἐγένετο, καὶ ἔγνωσαν τοὺς Ἀθηναίους ἀπεληλυθότας, ἐν αἰτίᾳ τε οἱ πολλοὶ τὸν Γύλιππον εἶχον, ἑκόντα ἀφεῖ-

v. 14. Τοὐναντίον δρῶν, ἢ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν. Et sic sæpe apud alios ἐναντίον ἤ. Duck. καύσαντες pro καύσασιν, ad ἐδόκει· planissime vero, ut Act. 15. 22. 23. init. ἔδοξε — γράψαντες.

Τοὐν. ᾗ] i. e. ἢ ᾗ· et ad τοὐναντ. int. κατά.

Οἷον φιλ.—ἐγγίγν.] Οἷον non est Adject. h. l. vel Pronom. nam et οἷα tum debebat, et adest Nominat. princeps, φόβοι καὶ δείματα. Nisi, per trajectionem, vel Synchysin, gratam sane Nostro, interpretari malueris: οἷον (p. οἷα) φιλ. ἐγγίγν. στρατ. φόβοι καὶ δείμ. int. τουτέστι, δηλονότι, *nempe*; Verum nil opus; οἷον est pro Adverb. ὥσπερ, int. κατὰ, qs. καθ' οἷον τρόπον, οἵῳ τρόπῳ.

Ἡγεῖτο] *Agmen ducebat, primum* incedebat, *die Avantgarte machte.*

Ξυνέμενε] Port. *simul perstiterunt*; id quod nemo satis intellexerit. Verte, *ordines servavit*, non sparsus est, non turbatus, eodem, quo processerat, ordine ac tenore incessit: *blieb beysammen*: plane ut in Germ.

Τὴν Ἐλωρινὴν] Cl. non variat. vid. Holsten. ad Steph. p. 113. et Cluver. *Helorus* Liv. XXIV. 35. Diodor. XIII. p. 340. διὰ τοῦ Ἑλωρίου πεδίου. Gentile ejus Ἐλωρίτης, juxta Etymol. sed confer. Steph. Vibius Sequester Virg. Ovid. *Helorus*. Pliniani libri *Elorus*. Ἕλωρον apud unum Scylacem scribitur. Polybius p. 7. Ἑλλέπορον ποταμὸν mendose etiam effert: Mss. variant, Ἑλλόπερον, Ἑλλεπόρον, Ἑλλέπορον· et sunt ex recentt. omnes. Wass.

Ἐν αἰτ. εἶχ.—ἀφεῖν.] Scil. λέγοντες, νομίζαντες· aut simplicius, ᾐτιάσαντο ἀφεῖναι· nam periphrasin verbi facit ἔχειν cum ἐν vel διὰ, ut δι' ἀγάπης ἔχειν, διὰ τιμῆς ἔχειν, pro ἀγαπᾷν, τιμᾷν. Planius et plenius 2. 59. init. τ. Περικλ. ἐν αἰτίᾳ εἶχον, ὡς πείσαντα.

ναι τοὺς Ἀθηναίους· καὶ κατὰ τάχος διώκοντες, ἢ οὐ χαλεπῶς ᾔσθάνοντο κεχωρηκότας, καταλαμβάνουσι περὶ ἀρίστου ὥραν· καὶ, ὡς προσέμιξαν τοῖς μετὰ τοῦ Δημοσθένους, ὑστέροις τε οὖσι, καὶ σχολαίτερον καὶ ἀτακτότερον χωροῦσιν, ὡς τῆς νυκτὸς τότε ξυνεταράχθησαν, εὐθὺς προσπεσόντες, ἐμάχοντο. καὶ οἱ ἱππεῖς τῶν Συρακουσίων ἐκυκλοῦντό τε ῥᾷον αὐτοὺς, δίχα δὴ ὄντας, καὶ ξυνῆγον ἐς ταυτό. τὸ δὲ Νικίου στράτευμα ἀπεῖχεν ἐν τῷ πρόσθεν ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα σταδίους. θᾶσσόν τε γὰρ ὁ Νικίας ἦγε, νομίζων, οὐ τὸ ὑπομένειν ἐν τῷ τοιούτῳ ἑκόντας εἶναι, καὶ μάχεσθαι, σωτηρίαν, ἀλλὰ τὸ ὡστάχιστα ὑποχωρεῖν, τοσαῦτα μαχομένους, ὅσα ἀναγκάζονται. ὁ δὲ Δημοσθένης ἐτύγχανέ τε ταπλείω ἐν πόνῳ τε ξυνεχεστέρῳ ὢν, διὰ τὸ ὑστέρῳ ἀναχωροῦντι αὐτῷ ἐπικεῖσθαι τοὺς πολεμίους, καὶ τότε γνοὺς τοὺς Συρακουσίους διώκοντας, οὐ προὐχώρει μᾶλλον, ἢ ἐς μάχην ξυνετάσσετο· ἕως, ἐνδιατρίβων, κυκλοῦταί τε ὑπ᾽ αὐτῶν· καὶ πολλῷ θορύβῳ αὐτός τε καὶ οἱ μετ᾽ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι ἦσαν· ἀνειληθέντες γὰρ ἔς τι χωρίον, ᾧ κύκλῳ μὲν τειχίον περιῆν, (ὁδὸς δὲ ἔνθεν τε καὶ ἔνθεν,) ἐλαίας δὲ οὐκ ὀλίγας εἶχεν, ἐβάλλοντό τε περισταδόν. τοιαύταις δὲ προσβολαῖς, καὶ οὐ ξυσταδὸν μάχαις, οἱ Συρακούσιοι εἰκότως ἐχρῶντο. τὸ γὰρ ἀποκινδυνεύειν πρὸς ἀνθρώπους ἀπονενοημένους, οὐ πρὸς ἐκείνων μᾶλλον ἦν ἔτι, ἢ πρὸς τῶν Ἀθηναίων. καὶ ἅμα φειδώ τέ τις ἐγένετο, ἐπ᾽ εὐπραγίᾳ

Ὡς—ξυνεταρ.] Vix est, quin ὡς hic sit pro ὅτι, ἐπείγε, *quandoquidem*; vel totum pro ἅτε, οἷά τε ξυνταραχθέντες. Aut refer ad Comparat. ἀτακτότερον· *tanto* inordinatius, incompositi magis incedebant, *quanto magis*—turbati fuissent. Illud prætulerim; sæpe enim causam sign. ὡς. V. Phil. T. p. 119. ב) et 161. e.) adde 2 Pet. 1. 3. ὡς—δεδωρημένης. Magis tamen hoc sensu Particip. subjicitur. Comparat. ἀτακτότερον sign. aut, *paullo* perturbatius, *etwas unordentlich*, aut, *magis* incompositum, *quam* Niciæ pars.

Ξυνῆγ.] Male Port. *contraxit*: hoc *suis* copiis dux fecerit, non hostis. Debebat, *compulit*, conglobari coëgit; *drängte sie zusammen.*

Ἑκ. εἶν.] Ita 2. 89. a. extr. τὸν ἀγῶνα ἑκὼν εἶναι ποιήσομαι, int. ὥστε, *ut velim ipse*, sponte hoc facere; vel κατὰ τὸ ἑκ. εἶν. quantum in mea voluntate positum sit.

Αὐτῷ ἐπικεῖσθαι] Non male quidam Mss. αὐτῷ πρώτῳ ἐπικεῖσθαι. Wass.

Ἐλαίας] Marg. et Cl. Gr. ἐλάας· opinor, verius. Ita etiam legendum, contendit, apud Nostrum T. Magister, male tamen adducto Aristophanis loco, Ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν. Ibi enim ob metrum retinendum ἐλαιῶν, uti fortasse Acharn. 550. Comicus vero in Ranis τὶς τῆς ἐλάας παρετράγη; Ita etiam Fupolis. Vide Athenæum II. Adamantium Physiogn. II. 26. et Aristidem. Ad hanc formam ἐλαὼν pro ἐλαιὼν in Lexicis Vett. ἐλάϊνος et ἐλαΐνεος apud Homerum. ἐλαολογέω, et ἐλᾶς pro ἐλάας, ut ex Ælio Dionysio, auctore satis idoneo, constat. Verum non tantum Ionici scriptores, sed et Plato, Xenophon, Aristoteles, Theophrastus, qui passim adhibet, aliique innumeri, illud alterum malunt; ideoque, nihil hic immutandum, duximus. Wass. Hæc nondum legeram, quum scribebam ea, quæ ad VI. 99. adnotavi. Duck.

ἤδη σαφεῖ, μὴ προαναλωθῆναί τῳ· καὶ ἐνόμιζον καὶ ὥς, ταύτῃ τῇ ἰδέᾳ καταδαμασάμενοι λήψεσθαι αὐτούς.

πβ΄. 82. Ἐπειδὴ γοῦν δι᾽ ἡμέρας βάλλοντες πανταχόθεν, τοὺς Ἀθηναίους καὶ ξυμμάχους ἑώρων ἤδη τεταλαιπωρημένους τοῖς τε τραύμασι καὶ τῇ ἄλλῃ κακώσει, κήρυγμα ποιοῦνται Γύλιππος καὶ Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι, πρῶτον μὲν, τῶν νησιωτῶν εἴ τις βούλεται ἐπ᾽ ἐλευθερίᾳ ὡς σφᾶς ἀπιέναι· καὶ ἀπεχώρησάν τινες πόλεις οὐ πολλαί· ἔπειτα δ᾽ ὕστερον καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ἅπαντας τοὺς μετὰ Δημοσθένους ὁμολογία γίγνεται, ὥστε ὅπλα τε παραδοῦναι, καὶ μὴ ἀποθανεῖν μηδένα, μήτε βιαίως, μήτε δεσμοῖς, μήτε τῆς ἀναγκαιοτάτης ἐνδείᾳ διαίτης. καὶ παρέδοσαν οἱ πάντες σφᾶς αὐτοὺς, ἑξακισχίλιοι, καὶ τὸ ἀργύριον, ὃ εἶχον, ἅπαν κατέθεσαν, ἐσβαλόντες ἐς ἀσπίδας ὑπτίας· καὶ ἐνέπλησαν ἀσπίδας τέσσαρας. καὶ τούτους μὲν εὐθὺς ἀπεκόμισαν ἐς τὴν πόλιν· Νικίας δὲ καὶ οἱ μετ᾽ αὐτοῦ ἀφικνοῦνται αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν Ἐρινεόν· καὶ, διαβὰς πρὸς μετέωρόν τι, ἐκάθισε τὴν στρατιάν.

πγ΄. 83. Οἱ δὲ Συρακούσιοι τῇ ὑστεραίᾳ καταλαβόντες αὐτὸν, ἔλεγον, ὅτι οἱ μετὰ Δημοσθένους παραδεδώκοιεν σφᾶς αὐτοὺς, κελεύοντες κἀκεῖνον τὸ αὐτὸ δρᾷν. ὁ δ᾽, ἀπιστῶν, σπένδεται, ἱππέα πέμψαι σκεψόμενον. ὡς δ᾽ οἰχόμενος ἀπήγγειλε πάλιν παραδεδωκότας, ἐπικηρυκεύεται Γυλίππῳ καὶ Συρα-

Μὴ προαν. τῳ·] Aliena est Porti interpret. vertentis: *aliqua ratione ab illis absumerentur*: Nam et friget illud, *aliqua ratione*; nec periculum erat, ne *absumerentur* a paucitate afflictorum. Verterim; *ne quid* (virium suarum) *insumerent*, *carperent*, qs. ne quid *impensæ* facerent, *nichts zusekten*, *nichts daran wagten*. Active enim accipi posse, vel ἐκυκλοῦντο αὐτοὺς, supra, init. c. h. docuerit. Et Abr. ita accipit, qui non expedit tamen illud τῳ. cui enim proderent fortunam?

Καὶ ἐνομ.] i. e. ἀλλ᾽ ἐνόμ. vel, ἐνόμ. γάρ.

Καὶ ὣς] Ita leg. non ὡς· aut redundet ὡς ad ταύτῃ τῇ ἰδέᾳ· quod pro interpretatione habuerim τοῦ ὡς, nisi sit nimis Thucydideum. καὶ ὣς est *vel sic*, absque ulla vehementiore pugna, ταύτῃ τῇ ἰδ. tali *modo*, quo instituissent, caute agendo. Sed πρὸ cur addit in προαναλωθῆναι· nempe, *ante* tempus, *prius*, quam usus ita ferret, ubi jam prœlio nihil opus esset, quo imminuerent vires, quibus *deinde* (hoc maxime respici, putem,) contra Niciæ integras copias uti opus foret: πρὸ denique hic fuerit Gall. *mal à propos*, sine ulla necessitate *hors de saison*, ubi nil attineret.

Οἱ πάντ. — ἑξακισχ.] Aut pro (ἐκ) τῶν πάντων, ut sæpius supra; aut ad ἑξακισχ. intell. ὄντες. *Omnes* enim videntur se tradidisse; nam *reliqui* quid facerent? Et c. 83. init. memorantur *omnes* se dedidisse.

Ἐκάθισε] Quinque Mss. καθεῖσε. Ita Homerus Iliad. έ. v. 36. et Iliad. ξ΄. v. 204. ubi vid. Eustathium p. 978. pro ἐκάθισε, καθίδρυσε, *collocavit*. Prosæ scriptores an eo utantur, mihi nondum compertum est. Nec tamen valde probabile videtur, e capite imperitorum scribarum natum esse; et fortassis interpretatio Magistrorum locum veræ scripturæ occupavit, ut sæpe alibi. Duck. καθεῖσε si legeris: non a καθίζω fuerit, verum a καθέζω.

Σπένδ.] *Pactus est*; vel int. ἐπὶ τῷ πέμψ. inducias pactus est, *ut* (tantisper) mitteret.

Οἰχόμ.] Obscurius omiss. οὗτος, nempe ὁ ἱππεύς· pergit enim, ἐπικηρυκ. sine Nominat. tanquam unus *Nicias*, et *ipse*, omnia fecerit.

κουσίοις, εἶναι ἕτοιμος ὑπὲρ Ἀθηναίων ξυμβῆναι, ὅσα ἀνάλωσαν χρήματα Συρακούσιοι ἐς τὸν πόλεμον, ταῦτα ἀποδοῦναι, ὥστε τὴν μετ' αὐτοῦ στρατιὰν ἀφεῖναι αὐτούς· μέχρις οὗ δ' ἂν τὰ χρήματα ἀποδοθῇ, ἄνδρας δώσειν Ἀθηναίων ὁμήρους, ἕνα κατὰ τάλαντον. οἱ δὲ Συρακούσιοι καὶ Γύλιππος οὐ προσεδέχοντο τοὺς λόγους, ἀλλὰ προσπεσόντες, καὶ περιστάντες πανταχόθεν, ἔβαλλον καὶ τούτους μέχρι ὀψέ. εἶχον δὲ καὶ οὗτοι πονήρως, σίτου τε καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδείων ἀπορίᾳ. ὅμως δὲ, τῆς νυκτὸς φυλάξαντες τὸ ἡσυχάζον, ἔμελλον πορεύσεσθαι. καὶ ἀναλαμβάνουσί τε τὰ ὅπλα, καὶ οἱ Συρακούσιοι αἰσθάνονται, καὶ ἐπαιώνισαν. γνόντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι, ὅτι οὐ λανθάνουσι, κατέθεντο πάλιν, πλὴν τριακοσίων μάλιστα ἀνδρῶν· οὗτοι δὲ, διὰ τῶν φυλάκων βιασάμενοι, ἐχώρουν τῆς νυκτὸς, ᾗ ἐδύναντο.

πδ'. 84. Νικίας δὲ, ἐπειδὴ ἡμέρα ἐγένετο, ἦγε τὴν στρατιάν· οἱ δὲ Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι προσέκειντο τὸν αὐτὸν τρόπον πανταχόθεν βάλλοντές τε καὶ κατακοντίζοντες. καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἠπείγοντο πρὸς τὸν Ἀσσίναρον ποταμὸν, ἅμα μὲν βιαζόμενοι ὑπὸ τῆς πανταχόθεν προσβολῆς ἱππέων τε πολλῶν καὶ τοῦ ἄλλου ὄχλου, οἰόμενοι, ῥᾷόν τι σφίσιν ἔσεσθαι, ἢν διαβῶσι τὸν ποταμόν· ἅμα δὲ ὑπὸ τῆς ταλαιπωρίας, καὶ τοῦ πιεῖν ἐπιθυμίᾳ. ὡς δὲ γίγνονται ἐπ' αὐτῷ, ἐσπίπτουσιν οὐδενὶ κόσμῳ ἔτι, ἀλλὰ πᾶς τε τὶς διαβῆναι πρῶτος βουλόμενος. καὶ οἱ πολέμιοι ἐπικείμενοι χαλεπὴν ἤδη τὴν διάβασιν ἐποίουν. ἀθρόοι γὰρ ἀναγκαζόμενοι χωρεῖν, ἐπέπιπτόν τε ἀλλήλοις, καὶ κατεπάτουν, περί τε τοῖς δορατίοις καὶ σκεύεσιν οἱ μὲν εὐθὺς διεφθείροντο, οἱ δὲ, ἐμπαλασσόμενοι κατέῤῥεον. ἐς τὰ ἐπὶ θά-

Μέχρις] Thomas Magister μέχρι hic et alibi legit sequente vocali. Wass. Vid. ad IV. 3. Duck.

Καὶ τούτ.] Cur καὶ addit? Nempe, sicut Demosthenis copii institerant; *similiter*.

Ἅμα δὲ] Nempe ἠπείγοντο. Tripliciter variavit: 1) participio, οἰόμενοι, 2) ὑπὸ c. Genit. 3) Dativo vel Ablat. ἐπιθυμίᾳ.

Διαβῆναι πρῶτος] Etiam Gr. et Cl. διαβῆναι αὐτὸς πρῶτος. nec male. Wass.

Κατεπάτουν] Int. ἀλλήλους· repet. ex alio casu, ἀλλήλοις, more Nostri.

Οἱ δὲ ἐμπαλασσόμενοι — Ἀθηναίους] Suidas in ἐμπαλασσόμενοι. ibi omittit τε, et περιστάντες δὲ οἱ legit: vocem ἐμπαλασσόμενοι, ἐμπλεκόμενοι, περιπειρόμενοι δόρατι, φυρόμενοι interpretatus est apud Eustath. ad Homer. Iliad. ε. p. 527. Ed. Rom. Aelius Dionysius. Wass. Suidas quoque alia distinctione, κατέῤῥεον ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ. περιστάντες δὲ οἱ Συρακούσιοι. Et sic etiam Gr. nec deterius, ut mihi videtur. Nam Thucydides postea demum dicit, hostes Atheniensium fluvium ingressos. Hesychium in ἐμπαλέξαι, et ἐμπαλούγματα bene ex hoc loco emendant Sopingius et Salmasius. Phavorinus in παλάσσεσθαι Eustathium describens perperam

τερά τε τοῦ ποταμοῦ παραστάντες οἱ Συρακούσιοι, (ἦν δὲ κρημνῶδες·) ἔβαλλον ἄνωθεν τοὺς Ἀθηναίους, πίνοντάς τε τοὺς πολλοὺς ἀσμένους, καὶ ἐν κοίλῳ ὄντι τῷ ποταμῷ ἐν σφίσιν αὐτοῖς ταρασσομένους. οἵ τε Πελοποννήσιοι, ἐπικαταβάντες, τοὺς ἐν τῷ ποταμῷ μάλιστα ἔσφαζον. καὶ τὸ ὕδωρ εὐθὺς διέφθαρτο· ἀλλ᾽ οὐδὲν ἧσσον ἐπίνετό τε ὁμοῦ τῷ πηλῷ, ἡματωμένον, καὶ περιμάχητον ἦν τοῖς πολλοῖς.

πέ. 85. Τέλος δὲ, νεκρῶν τε πολλῶν ἐπ᾽ ἀλλήλοις ἤδη κειμένων ἐν τῷ ποταμῷ, καὶ διεφθαρμένου τοῦ στρατεύματος, τοῦ μὲν, κατὰ τὸν ποταμὸν, τοῦ δὲ, καὶ εἴ τι διαφύγοι, ὑπὸ τῶν ἱππέων, ὁ Νικίας Γυλίππῳ ἑαυτὸν παραδίδωσι, πιστεύσας μᾶλλον αὐτῷ, ἢ τοῖς Συρακουσίοις· καὶ ἑαυτῷ μὲν χρῆσθαι ἐκέλευεν ἐκεῖνόν τε καὶ Λακεδαιμονίους, ὅ, τι βούλονται, τοὺς δὲ ἄλλους στρατιώτας παύσασθαι φονεύοντας. καὶ ὁ Γύλιππος μετὰ τοῦτο ζωγρεῖν ἤδη ἐκέλευε· καὶ τούς τε λοιποὺς, ὅσους μὴ ἀπεκρύψαντο, (πολλοὶ δὲ οὗτοι ἐγένοντο,) ξυνεκόμισαν ζῶντας· καὶ ἐπὶ τοὺς τριακοσίους, οἳ τὴν φυλακὴν διεξῆλθον τῆς νυκτὸς, πέμψαντες τοὺς διωξομένους, ξυνέλαβον. τὸ μὲν οὖν ἀθροισθὲν τοῦ στρατεύματος ἐς τὸ κοινὸν, οὐ πολὺ ἐγένετο, τὸ δὲ διακλαπὲν, πολύ. καὶ κατεπλήσθη

habet ἐμπασσόμενοι, pro ἐμπαλασσόμενοι. Duck.

Ἐμπαλασσ.] Crediderim, significare hic, turbati, implexi, obhærentes; propter verba et ad illa περὶ δορατίοις καὶ σκεύεσι, sensu alias caritura; hærentes, impediti, impliciti circa (ad, per) ligna et vasa.

Ὁμοῦ τῷ π.] Refer ad ἐπίνετό τε, et ad ἡματωμ. int. καὶ, vel καίπερ. Ad ἡματωμ. retulisse videtur Port.

Τοῦ στρατεύματος] Diodorus pag. 340. πρὸς τῷ Ἀσινάρῳ ποταμῷ περικυκλώσαντες, ἀπέκτειναν μὲν μυρίους ὀκτακισχιλίους, ἐζώγρησαν δὲ ἑπτακισχιλίους. Noster interemtorum numerum tacet. Wass.

Ἑαυτῷ μὲν χρῆσθαι] Formula obvia in conditionibus deditionum: II. 4. IV. 69. de qua Stephanus in Append. ad Scripta al. de Dialect. Att. pag. 94. Duck.

Χρ. ἐκέλ. ὅ, τι βούλ.] Scil. καθ᾽ ὅ, τι, i. e. ὅπως. ἐκέλευεν est, ad ἑαυτῷ, *permisit*, ad τοὺς δὲ ἄλλους, *rogavit*.

Ὅ, τι βούλονται] Plutarch. 541. Νικίας Γυλίππῳ προσπεσὼν, εἶπεν, ἔλεος ὑμᾶς, Γύλιππε, λαβέτω νικῶντας, ἐμοῦ μὲν μηδεὶς, ὃς ἐπὶ τηλικαύταις ἀτυχίαις ὄνομα καὶ δόξαν ἔσχον· τῶν δ᾽ ἄλλων Ἀθηναίων. Hæc et alia prætermisit Noster. Wass.

Ζωγρεῖν ἤδη] i. e. *parcere* illis, non interficere. Ita sæpius apud Homer. rogant victi, nominatim Dolon, Il. 10. 378. ζωγρεῖτ᾽, i. e. nolite mihi vitam eripere. Simpliciter positum Verbum, pro, ζώγρησιν (ut fingam vocab.) ποιεῖσθαι, qs. studere captivis excipiendis, *sich (mehr) des Gefangennehmens zu befleiskigen*, nempe, non caedibus: aut ad ζωγρεῖν int. αὐτοὺς, τοὺς Ἀθηναίους. Illud prætulerim pæne. ἤδη est *nunc* (*nunmehr*); nempe ex quo ista petisset Nicias.

Ἀπεκρύψαντο) *Apud sese, domi* quisque *suæ*, occultatos detinebant; hæc vis est Medii; nam Activum sit, quos *occultassent*, nempe ipsorum (Athen.) securitati consulentes. Sed, in servitutem abreptos furtim, refert Thuc. At mox διωξομένους est plane et simpliciter pro Activo; ubi nulla vis est Medio.

Ἐς τὸ κοινὸν] Sign. aut *in unum*, uno *globo*, aut, qui in *publicam custodiam* abderentur. Alias εἰς τὸ κοινὸν est Lat. *in medium*, i. e. *propalam, in commune.* Sed et sign. *in publicum*, ut de pecunia, *in ærarium*.

πᾶσα Σικελία αὐτῶν, ἅτε οὐκ ἀπὸ ξυμβάσεως, ὥσπερ τῶν μετὰ Δημοσθένους, ληφθέντων· μέρος δέ τι οὐκ ὀλίγον καὶ ἀπέθανε. πλεῖστος γὰρ δὴ φόνος οὗτος καὶ οὐδενὸς ἐλάσσων τῶν ἐν τῷ Σικελικῷ πολέμῳ τούτῳ ἐγένετο. καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις προσβολαῖς, ταῖς κατὰ τὴν πορείαν συχναῖς γενομέναις, οὐκ ὀλίγοι ἐτεθνήκεσαν. πολλοὶ δὲ ὅμως καὶ διέφυγον, οἱ μὲν, καὶ παραυτίκα, οἱ δὲ, καὶ δουλεύσαντες, καὶ διαδιδράσκοντες ὕστερον. τούτοις δ᾽ ἦν ἀναχώρησις ἐς Κατάνην.

πστʹ. 86. Συναθροισθέντες δὲ οἱ Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι, τῶν τε αἰχμαλώτων, ὅσους ἐδύναντο πλείστους, καὶ τὰ σκῦλα, ἀναλαβόντες, ἀνεχώρησαν ἐς τὴν πόλιν. καὶ τοὺς μὲν ἄλλους Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων, ὁπόσους ἔλαβον, κατεβίβασαν ἐς τὰς Λιθοτομίας, ἀσφαλεστάτην εἶναι νομίσαντες τὴν τήρησιν· Νικίαν δὲ καὶ Δημοσθένην, ἄκοντος Γυλίππου, ἀπέσφαξαν. ὁ γὰρ Γύλιππος καλὸν τὸ ἀγώνισμα ἐνόμιζέν οἱ εἶναι, ἐπὶ τοῖς ἄλλοις καὶ τοὺς ἀντιστρατήγους κομίσαι Λακεδαιμονίοις. ξυνέβαινε δὲ, τὸν μὲν πολεμιώτατον αὐτοῖς εἶναι, Δημοσθένην, διὰ τὰ ἐν τῇ νήσῳ καὶ Πύλῳ, τὸν δὲ, διὰ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδειότατον· τοὺς γὰρ ἐκ τῆς νήσου ἄνδρας τῶν Λακεδαιμονίων ὁ Νικίας προὐθυμήθη, σπονδὰς πείσας τοὺς Ἀθηναίους ποιήσασθαι, ὥστε ἀφεθῆναι· ἀνθ᾽ ὧν οἵ τε Λακεδαιμόνιοι ἦσαν αὐτῷ προσφιλεῖς, κἀκεῖνος οὐχ ἥκιστα πιστεύσας ἑαυτὸν

Κατεβίβασαν ἐς τὰς Λιθοτομίας] Vid. Nicolai cujusdam et Gylippi Orationes adversarias apud Diodor. p. 341. et 345. Wass.

Λιθοτομ.] Notus de his Ciceronis locus, L. 5. in Verr. c. 27. quem nulli Intt. memoratum, miror.

Ἀπέσφαξαν] Lucianus de conscrib. Histor. p. 629. Niciam, ait, interfectum esse, captum vero Demosthenem; Justinus IV. 5. Demosthenem sibi ipsi intulisse manus; recte quidem hic; nam percussit se in prœlio, haud tamen letaliter, teste Plutarcho p. 541. Die mensis Carnei XVII. Athenienses subhastati. Cæterum a Nostro dissidet Diodorus, et, Niciam Gylippo impulsore interemtum, asseverat. XIII. 347. Sed a Nostro stat Plutarchus, Scriptor eruditissimus, et illi hac in parte anteponendus. Confer Euripidem, Fragm. 516. Wass.

Καλὸν τὸ ἀγώνισμα ἐνόμιζέν οἱ εἶναι] Hoc ita effert Plutarchus, μέγα δ᾽ ἡγεῖτο πρὸς δόξαν. Etiam in eo, quod supra III. 82. dicit Thucydides, καὶ ὅτι, ἀπάτῃ περιγινόμενος, ξυνέσεως ἀγώνισμα προσελάμβανε, Scholiastes et Dionysius Halic. in Judic. de Thucydide pag. 152. ἀγώνισμα interpretantur δόξαν, *laudem*, vel *opinionem hominum alii gloriosam*. Ἔπαθλον, *præmium*, exponit Suidas apud Aristophanem Ran. v. 286. Λαβεῖν τ᾽ ἀγώνισμ᾽ ἄξιον τι τῆς ὁδοῦ. Habet hæc vox in universum significationem laudis, et dicitur de omnibus præclaris studiis ac facinoribus, quæ gloria consequitur. Vid. Thucydidem VII. 56. 59. et VIII. 17. Duck.

Νήσῳ τ. Π.] Msq. τῇ Πύλῳ, tanquam sit explicatio τῆς νήσου. Juncta erant sane, non idem aut unum.

Προὐθυμ. rel.] Ordo est. (ὁ Νικ.) προὐθυμήθη, operam dederat, ὥστε ἀφεθῆναι, ut dimitterentur illi, πείσας τοὺς Ἀθ. ποιήσ. σπονδάς. Ad hunc ordinem et Port. vertit. v. et ad 8. 1. ad. τ. ξυμπροθ.

Προσφιλεῖς] Pollux III. 63. usi Xenoph. et Theophrastus. προσφίλεια Æschylus Steph. Ed. 96. προσφιλὲς Lycophron 608. Wass. Rursus Thucydides I. 92. V. 40 Plutarchus

τῷ Γυλίππῳ παρέδωκεν. ἀλλὰ τῶν Συρακουσίων τινὲς, (ὡς ἐλέγετο,) οἱ μὲν, δείσαντες, ὅτι πρὸς αὐτὸν ἐκεκοινολόγηντο, μὴ, βασανιζόμενος διὰ τὸ τοιοῦτον, ταραχὴν σφίσιν ἐν εὐπραγίᾳ ποιήσῃ, ἄλλοι δὲ, (καὶ οὐχ ἥκιστα οἱ Κορίνθιοι,) μὴ, χρήμασι πείσας τινὰς, (ὅτι πλούσιος ἦν,) ἀποδρᾷ, καὶ αὖθις σφίσι νεώτερόν τι ἀπ᾽ αὐτοῦ γένηται, πείσαντές τε τοὺς ξυμμάχους ἀπέκτειναν αὐτόν. καὶ ὁ μὲν τοιαύτῃ, ἢ ὅτιεγγυτάτω τούτων, αἰτίᾳ ἐτεθνήκει, ἥκιστα δὴ ἄξιος ὢν τῶν γε ἐπ᾽ ἐμοῦ Ἑλλήνων ἐς τοῦτο δυστυχίας ἀφικέσθαι, διὰ τὴν νενομισμένην ἐς τὸ θεῖον ἐπιτήδευσιν.

πζʹ. 87. Τοὺς δ᾽ ἐν ταῖς Λιθοτομίαις οἱ Συρακούσιοι χαλεπῶς τοὺς πρώτους χρόνους μετεχείρισαν. ἐν γὰρ κοίλῳ χωρίῳ ὄντας πολλοὺς οἵ τε ἥλιοι τοπρῶτον καὶ τὸ πνῖγος ἔτι ἐλύπει,

Romulo pag. 37. Æschylus Sept. adv. Theb. v. 586. et προσφίλεια Ibid. v. 521. Duck.

Τὸ τοιοῦτον] Pro διὰ τοῦτο· ut 1 Cor. 5. 5. init. et 2 Cor. 2. 7. extr. (Quem haud dubie locum respicit Hesych. καταποθῇ, καταναλωθῇ.)

Νεώτερ.] *Mali* quid, *turbarum*. Semper enim *mali* habet adjunctam notionem; (ut nobis vocab. *Neuerung*;) Ita c. 87. init. nec de re civili: ἐς ἀσθένειαν ἐνεωτέριζον, *corrumpebant*.

Ὁτιεγγυτάτω τούτων] Thucydide usitatius est ὅτι ἐγγύτατα. I. 143. Χρὴ ὅτι ἐγγύτατα τούτων διανοηθέντας. V. 74. Ἡ μάχη τοιαύτη καὶ ὅτι ἐγγύτατα τούτων ἐγένετο. ubi ex hoc loco pro καὶ videri possit legendum ἤ. Et alibi: Γενόμενοι δὲ τῇ γνώμῃ ὅτι ἐγγύτατα τοῦ πάσχειν. Duck.

Ἐς τὸ θεῖον ἐπιτήδευσιν] Acacius, eodem sensu, quo Portus, vertit: *propter summum erga Deorum numen cultum et observantiam.* Interpretatio, quam in Var. Lect. habet Hudsonus, est e Stephano ad Cap. 50. hujus libri: ἦν γάρ τι καὶ ἄγαν θειασμῷ τε καὶ τῷ τοιούτῳ προσκείμενος. Sed hoc ibi magis in vitio, quam in laude, ponitur, et est nota hominis δεισιδαίμονος. Niciam pietatem suam erga deos commemorantem inducit Thucydides Cap. 76. Πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα δεδιῄτημαι· ubi Scholiastes, πολλὰ μὲν ἐς θεῶν τιμὴν ἐπετήδευσα. πεπολίτευμαι νομίμως. E quibus hujus loci sententia satis perspicitur. Duck.

Οἵ τε ἥλιοι] Suidas in νεωτερίζειν· τῆς ἡμέρας τὸ πνῖγος ἐλύπει· ex glossatore aliquo. Wass. Hunc locum ante oculos habuit Auctor Vet. Lex. quem e Thucydide ἥλιοι pro *soles, æstus*, adferre, scribit Stephanus in Thes. Ælianus XIII. Var. Hist. I. Πεφοίνικτο δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ἡλίων αὐτῇ τὸ πρόσωπον, *a radiis, ab ardoribus solis.* Dionysius Perieg. v. 39. Ἔνθα δὲ πολλὸς ἀοικήτου χθονὸς αὐλὼν Ἐκτέταται, μαλεροῖσι κεκαυμένος ἠελίοισι. Adnotat ibi Eustathius, etiam Libanium et Ælianum πληθυντικῶς dicere οἱ ἥλιοι· sed Libanium τοὺς ἡλίους pro diebus ponere. Respexit fortassis ad l. d. Æliani. Pro diebus utitur etiam Lucianus, vel quisquis alius auctor est, in Philopatri pag. 767. de Jove: Αἰθίοψι συνευωχεῖσθαι, καὶ ἐς δώδεχ᾽ ἡλίους μὴ ἀφίστασθαι· quæ sunt ex Homeri Il. ά. 425. et v. 492. Et in eodem Philop. p. 778. Ἔλεγον γὰρ, ἡλίους δέκα ἄσιτοι διαμενοῦμεν. Utraque significatione *soles* dicunt Latini. Duck.

Ἥλιοι] Ποιητικώτερον tamen est; nec solenne Græcis, ne Poëtis quidem, plurium numero *soles* dixisse: solennius Latinis, poëtis utique; *longos soles*, Virg. Ecl. 9. *maturis solibus*, Ge. 1. *perusta solibus*, Horat. Epod. 2. et passim; *soles hiberni*, Virg. Æn. 1. Ge. 2. extr. Hic quidem utrumque sign. et *dies*, quia opp. νύκτες, et ardorem solis, ex opp. ψυχραί.

Τοπρῶτον] Quær. quo referras τοπρ. et cui opponatur? Annine tempori, an *diei?* Anni primo, ut æstate illuc abditi, calore *primum* æstivo, dein (quod insit in vocab. ἐπιγιγνόμεναι, *insecutæ*, nempe æstatem,) autumnali frigore fuerint oppressi? Nam per 70. dies ibi detentis, i. e. duos cum triente menses, et æstatem et auctumnum ingruisse, potest. Sed nimirum, τῆς ὥρας πρὸς τὸ μετόπωρον ἤδη οὔσης, rem gestam, et pluvio jam cœlo, supra, c. 79. init. scripsit Thuc. Utut non *extremum* ibi auctumnum signet μετόπωρον, sed ipsum, quin *primum*:

διὰ τὸ ἀστέγαστον, καὶ αἱ νύκτες ἐπιγιγνόμεναι τοὐναντίον μετοπωριναὶ καὶ ψυχραὶ, τῇ μεταβολῇ ἐς ἀσθένειαν ἐνεωτέριζον· πάντα τε ποιούντων αὐτῶν, διὰ στενοχωρίαν, ἐν τῷ αὐτῷ, καὶ προσέτι τῶν νεκρῶν ὁμοῦ ἐπ' ἀλλήλοις ξυννενημένων, οἳ ἔκ τε τῶν τραυμάτων, καὶ διὰ τὴν μεταβολὴν, καὶ τὸ τοιοῦτον, ἀπέθνησκον. καὶ ὀσμαὶ ἦσαν οὐκ ἀνεκτοὶ, καὶ λιμῷ ἅμα καὶ δίψει ἐπιέζοντο. ἐδίδοσαν γὰρ αὐτῶν ἑκάστῳ ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας κοτύλην ὕδατος καὶ δύο κοτύλας σίτου· ἄλλα τε, ὅσα εἰκὸς ἐν [τῷ] τοιούτῳ χωρίῳ ἐμπεπτωκότας κακοπαθῆ-

in auctumnum jam vergente anno. Possis ergo et de *die* interpretari τοπρῶτον· die *primum*, luce, interdiu, solis calor angebat, satis ille quidem auctumno quoque gravis, primo præsertim vel novo, isque in Sicilia et clausis; noctes *deinde*, illo ipso tempore insecutæ dies calidos, rel. Illud tamen præplacet, propter ipsum voc. τοπρῶτον, et quia, *noctes omnino* insecutas, dicit, morbos creasse, et extrema æstate res gesta fuit. τοὐναντίον quoque, nescio qui, anni tempori aptius videatur, quam diurnis vicibus; tametsi, et de his interpretari, nihil vetuerit.

Διὰ τὸ ἀστέγ.] At enim, *nihil tam clausum ad exitus fuisse*, ait Cic. in Verr. L. 5. 27. nempe saxo in admirandam *altitudinem depresso*; ut ne ex aperto quidem et superius patenti effugisse daretur.

Πάντα τε ποιούντων] Videtur per πάντα intelligere *requisita* etiam *naturæ*, ut Sallustius loquitur. Steph. Πάντα τε ποιούντων] Honeste. Scymni Frag. de Mossynœcis: — ἔργοις βαρβαρικοῖς — ἐν φανερῷ δ' ἀεὶ ἝΚΑΣΤΑ πράττειν. De iisdem Apollonius II. v. 1020.

Ἀλλοίη δὲ δίκη καὶ θέσμια τοῖσι τέτυκται.
Ὅσσα μὲν ἀμφαδίην ῥέζειν θέμις, ἢ ἐνὶ δήμῳ,
Ἢ ἀγορῇ, τάδε ΠΆΝΤΑ δόμοις ἔνι μηχανόωνται.
ὍΣΣΑ δ' ἐνὶ μεγάροις πεπονήμεθα, ΚΕΙ͂ΝΑ θύραζε
Ἀψεγέως μέσσῃσιν ἐνὶ ῥέζουσιν ἀγυιαῖς.

Dein auribus non parcit amplius, ut nempe essent, in quibus judicium ejus desideres. De lithotomiis vide Ælianum, Var. Hist. XII. 44. Wass.

Προσέτι] E Cod. Msq. notatur προστέ, et e Basil. πρός τε, ubi tamen est προσέτι. Unde non assequor rationem hujus Var. Lect. πρός τε tamen haud dubie innuentis.

Ξυννενημένων] Id est: σεσωρευμένων. Suidas, sed corrupte: ξυνεντμένων. Wass. Recta est scriptura vulgata. Apud Herodotum plus semel hoc vocabulum legitur; cujus loca in Lexicon Ionicum contulit Portus. Add. Eustathium ad Homer. Iliad. ή. pag. 689. Etymol. M. et ad II. 52. adnotata. Duck.

Διὰ τ. μεταβ.] Seu anni, ut dixi ad voc. τόπρῶτον, seu diei, diurnam. Illud magis.

Δίψει] Reg. δίψῃ. quomodo et IV. 35. Marg. δίψης pro δίψους. Δίψα, si Phavorino credimus, dicebant veteres, δίψος recentiores. Nam ita ille: Δίψα θηλυκοῦ γένους ἐστὶ, τὸ δὲ δίψος τῶν ὑστέρων ἐστίν. Ὅμηρος δὲ δίψαν οἶδε. De Homero quod dicit, verum est; semper enim δίψα, numquam δίψος, apud eum legitur. Nec refugiunt recentiores. Pollux VI. 31. Τὸ πρᾶγμα δίψα καὶ δίψος. Lucianus Dial. mort. pag. 301. Τὴν δίψαν πεφοβημένος. Aristophanes Equit. v. 531. Δίψῃ δ' ἀπολωλώς. Sed proverbiorum Græcorum Scriptores, et Suidas in proverbio Δελφὸς ἀνὴρ, ad quod respicit Comicus, habent δίψει· at Suidas in Κοννᾶς, Δίψῃ. In Polluce quoque I. 168. variat scriptura. Illud ex Homero constat, antiquius esse ἡ δίψα. Duck.

Κοτύλην — σίτου] Laudant Pollux VII. 195. Athenæus XI. 8. hæc mensura uncias habet Italicas novem, *hemina* decem: quando aridorum mensura continebat ὀξύβαφα quatuor, uncias novem, quando olei et vini mensura ὀξύβαφα quatuor. Cyathus, hemina, Glossæ. Κοτύλας δύο κριθῶν Plutarchus, ἀλφίτων δύο χοίνικας ex Dioclis sententia datas, narrat Diodorus. Athenæus pag. 478. hic ἐδίδοσαν μὲν habet. Confer Eustath. qui pro σίτου legit κριθῶν cum Plutarcho, sed Mss. non variant. Wass. Est apud Eustathium in Il. χ'. pag. 1282. cujus scripturam improbat Casaubonus ad Athen. l. d. Add Jungermann. ad Pollucem. Duck.

Ἐν τῷ τοιούτῳ χωρίῳ ἐμπεπτωκότας] Pro, εἰς τοιοῦτο χωρίον. Stephanus Append. ad Script. de Dial. pag. 124. Vide ad III 105. et ad Cap. 17. hujus libri. Anacreon

σαι, οὐδὲν, ὅ, τι οὐκ ἐπεγένετο αὐτοῖς. καὶ ἡμέρας μὲν ἑβδομήκοντά τινας οὕτω διητήθησαν ἀθρόοι· ἔπειτα, πλὴν Ἀθηναίων, καὶ εἴ τινες Σικελιωτῶν ἢ Ἰταλιωτῶν ξυνεστράτευσαν, τοὺς ἄλλους ἀπέδοντο. ἐλήφθησαν δὲ οἱ ξύμπαντες, ἀκριβείᾳ μὲν χαλεπὸν ἐξειπεῖν, ὅμως δὲ οὐκ ἐλάσσους ἑπτακισχιλίων. ξυνέβη τε, ἔργον τοῦτο Ἑλληνικὸν τῶν κατὰ τὸν πόλεμον τόνδε μέγιστον γενέσθαι, δοκεῖν δ' ἔμοιγε, καὶ ὧν ἀκοῇ Ἑλληνικῶν ἴσμεν, καὶ τοῖς τε κρατήσασι λαμπρότατον, καὶ τοῖς διαφθαρεῖσι δυστυχέστατον. κατὰ πάντα γὰρ πάντως νικηθέντες, καὶ οὐδὲν ὀλίγον ἐς οὐδὲν κακοπαθήσαντες, πανωλεθρίᾳ δὴ, τὸ λεγόμενον, καὶ πεζὸς καὶ νῆες, καὶ οὐδὲν, ὅ, τι οὐκ, ἀπώλετο· καὶ ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν ἐπ' οἴκου ἀπενόστησαν. ταῦτα μὲν τὰ περὶ τὴν Σικελίαν γενόμενα.

apud Athen. VI. 3. pag. 229. Χεῖρά τ' ἐν ἠγάνῳ βαλεῖν. Sophocles Ajac. 11. Μὴ αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβριστὴς γένῃ. DUCK. Sane ἐν pro εἰς dici potest soletque; quid tamen, si συμπεπτωκότας scripsit Noster?

Οὐδὲν ὀλίγον ἐς οὐδὲν κακοπαθήσαντες] Idem genus loquendi est supra Cap. 59. Ὀλίγον οὐδὲν ἐς οὐδὲν ἐπενόουν. Hoc Scholiastes Cass. observandum esse monet. DUCK.

Πανωλεθρίᾳ] Agnoscit Pollux VI. 173. Παναλεθρίη ἀπολόμενοι, Herodotus. Unde Noster. WASS. Carmen ἀδέσποτον, quod hic post scholia legitur, non est in Codd. Cass. Gr. et Ed. Bas. nec, puto, in aliis Mss. et Edd. ante Stephanianam inveniri. DUCK.

FINIS

TOMI SECUNDI.

Londini imprimebat J. F. DOVE, in Area quæ est Divi Joannis.

Date Due

13883

Thucydidis
Author

de Bello Pelo.
Title

Gre & Lat.

Tom 2

Dove Lon. 1829

PA 4452 A38 V.2

DATE DUE	BORROWER'S NAME

DATE DUE	BORROWER'S NAME

3 9031 01138909 5
BOSTON COLLEGE

13883

BOSTON COLLEGE

3 9031 01138909 5

Thucydides

BOSTON COLLEGE LIBRARY
UNIVERSITY HEIGHTS
CHESTNUT HILL, MASS.

Books may be kept for two weeks and may be renewed for the same period, unless reserved.

Two cents a day is charged for each book kept overtime.

If you cannot find what you want, ask the Librarian who will be glad to help you.

The borrower is responsible for books drawn on his card and for all fines accruing on the same.